

புனிதர்களின் சிந்தனைகள் தமிழகமேற்பாட்டில்

இந்துசமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்

MRS. N. Palthmanathan
Nuwara-Eliya.

2016.3.10. இ.ச.ச. தினாக்களா
சிறப்பிப்பு.

கிணங்க பாவிக்கவும்

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading.

Handwritten text in the middle section of the page, appearing to be a list or a series of notes, though the individual words are difficult to discern.

Mrs. N. Palthmanathan

பிரித்தானியர் ஆட்சியும்
நவீனமயமாக்கமும்

பதிப்பாசிரியர்கள்
பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்
க. இரகுபரன்
கலாநிதி டீ. பிரசாந்தன்

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

2012

நூலின் பெயர் :

பிரித்தானியர் ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கலும்

பதிப்பாசிரியர்கள் :

பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

க. இரகுபரன்

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

முதற் பதிப்பு : 2012

வெளியீடு :

இந்துசமய கலாசார ஆலுவல்கள் திணைக்களம்

248, 1/1, காஸி வீதி, கொழும்பு - 04,

இலங்கை

அச்சு :

யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிட்டெட்

48 B, புளுமென்டால் வீதி, கொழும்பு - 13

தொ. பே. : 2330195

பக்கங்கள் : XXXII + 672

பிரதிகள் : 500

அளவு : 1/8

கடதாசி : 80 ஜி. எஸ். எம். வெள்ளைத்தாள்

விலை : ரூபா 500 /=

Title:

British Colonialism and Modernization

Editor:

Prof. S. Pathmanathan

K. Raguparan

Dr. S. Pirasanthan

First Edition : 2012

Published by:

Dept. of Hindu Religious & Cultural Affairs

248, 1/1, Galle Road, Colombo - 04,

Sri Lanka

Printers :

Unie Arts (Pvt) Ltd.,

48 B, Bloemendhal Road, Colombo 13.

Tel: 2330195

No of Pages : XXXII + 672

No of Copies : 500

Size : 1/8

Paper Used : 80 GSM White Paper

Price :Rs. 500 /=

ISBN - 978-955-9233-23-7

Message

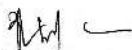
Secretary, Ministry of Buddhasasana & Religious Affairs

I have the pleasure in forwarding this message to the publication consisting of Research Articles submitted during the Seminar held in 2011 organised by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs.

The Research Seminars on various themes were organized annually by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs. Eminent Scholars and Professors from Indian and Sri Lankan Universities were invited to present Research Papers in the Seminars and those Research Papers are compiled and published in the form of books.

I hope that the articles contained in this book titled "British Colonialism and Modernization" will be very useful to the researchers and the students of universities and colleges.

I wish all success for the efforts and the endeavors carried out by the Department of Hindu Religious and Cultural Affairs which comes under the preview of the Ministry of Buddhasasana and Religious Affairs.

M.K.B. Dissanayake

Secretary

Ministry of Buddhasasana & Religious Affairs

வெளியீட்டுரை

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் ஆய்வுப் பிரிவு இந்துசமயப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் தொடர்பாக வருடாந்த ஆய்வரங்குகளை நடத்தி வருகின்றது. 1992ஆம் ஆண்டு தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம் என்னும் தலைப்பிலான ஆய்வரங்கு ஒன்று அப்போதய இராஜாங்க அமைச்சர் கௌரவ பி.பி.தேவராஜ் தலைமையில் நடைபெற்றது. அதன் தொடர்ச்சியாக கடந்த 20 ஆண்டுகளாக பல்வேறு கருப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 16 ஆய்வரங்குகள் நடைபெற்றுள்ளன.

சென்ற வருடம்(2011) அக்டோபர் மாதம் 14ஆம் திகதி முதல், மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற ஆய்வரங்கம் 'பிரித்தானியர் ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்' என்னும் தலைப்பில் நடைபெற்றது. இந்திய தீபகற்பம், இலங்கை, மலாயா போன்ற இடங்கள் பிரித்தானியாவின் காலனித்துவ ஆட்சிக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட காலத்தில் உருவான நவீனகல்வி சமூகத்தில் பல்வேறு புதிய சிந்தனைகளுக்குக் காரணமானது. இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சமயப்பரப்புதல் காரணமாக சுதேச மதங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இந்துசமயத்தில் நிலவிய பல மூடநம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக குரல் கொடுக்கப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்துச் சமூக சமயநிலைமைகள் பல்வேறு பரிணாமங்களில் பல்வேறு தலைப்புக்களின் கீழ் தென்னிந்திய அறிஞர்களாலும் இலங்கைப் பேராளர்களாலும் ஆராய்ந்து கட்டுரைகள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. ஈழத்துச் சமய பெரியார்களான ஆறுமுகநாவலர், விபுலானந்தர் பெயர்களில் அமைந்த இரு அரங்குகளில், பத்தொன்பது அமர்வுகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 60 கட்டுரைகளில் முப்பது கட்டுரைகளுக்கு மேல் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றன.

திணைக்களம் நடத்தும் ஆய்வரங்குகள் தமிழக, மலேசிய, இலங்கை அறிஞர்களின் ஒன்று கூடலாகவும் பரந்துபட்ட ஆய்வுகளுக்கு களம் அமைப்பதாகவும் அமைந்துவருகின்றன. ஆய்வரங்குகளில் சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டு நூலுருவாக்கம் செய்யப்பட்டு அடுத்து நடைபெறும் ஆய்வரங்கில் வெளியீடு செய்து வைக்கப்படும். இவ்வாறான நூல்கள் தொடர்பாக ஆய்வாளர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் உயர்தர வகுப்பிற் கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் ஆகியோரிடமிருந்து பெருமளவு வரவேற்புக் கிடைத்துள்ளமையும் கடந்த வருடங்களில் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருந்தது.

இந்நூலின் தொகுத்தற் பணியின் செம்மையாக்கத்திற்கு பெருமளவு உறுதுணையாக அமைந்து தனது பங்களிப்பை நல்கி உதவியவர் திணைக்கள இந்துக்கலைக் களஞ்சிய ஆலோசனைக் குழுத் தலைவரும் வரலாற்றுத்துறைப் பேராசிரியருமான சி.பத்மநாதன் அவர்கள். அவருக்கு எமது பணிவான நன்றி உரியது.

மேற்குறித்த ஆய்வுக்கருத்தரங்கின் ஒருங்கிணைப்பாளர்களாகவும் பதிப்புப்பணியின் நிறைவாக்கத்திற்கு உதவி புரிந்தவர்களுமான தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு. க. இரகுபரன், ஸ்ரீஜெயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன் ஆகியோருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

ஆண்டுதோறும் கருத்தரங்கினை சிறப்பாக ஒழுங்கு செய்து நடாத்தியும் பின் ஆய்வுக்கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும்வரும் உதவிப்

பணிப்பாளர் திரு.ம.சண்முகநாதன், சிரேஷ்ட ஆராய்ச்சி அலுவலர் திருமதி தேவகுமாரி ஹரன், ஆகியோருக்கும் எமது பாராட்டுக்கள்.

எமது இவ்வெளியீட்டை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கும் யுனிஆடர்ஸ் அச்சக உரிமையாளர் பொன். விமலேந்திரனுக்கும், ஊழியர்களுக்கும் எமது நன்றிகள் உரியன.

"பிரித்தானியர் ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்" எனும் இந்நூல் இத்துறை சார்ந்த ஆய்வினை மேற்கொள்வோரின் அறிவுத்தேடலைப் பூர்த்தி செய்யும் என்பது எமது எதிர்பார்ப்பாகும்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்
பணிப்பாளர்

பதிப்புரை

1

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக, வருடந்தோறும் ஆய்வராங்கு களை நடத்தி வருகின்றது. தேசிய மட்டத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களிலுள்ள பல துறைகளைச் சார்ந்த ஆசிரியர்களும் பேராசிரியர்களும் நாட்டிலுள்ள வேறு பலரும் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்துப் பங்கு கொள்கின்றனர். இவ்வாய்வராங்குகள் ஒரு சர்வதேச பரிமாணத்தையும் பெறுகின்றன. இந்தியாவிலுள்ள முன்னணி ஆய்வாளர்கள், அறிஞர்கள் பலரும் இவற்றிலே பங்கு கொண்டு சிறப்பித்துள்ளனர். மலேசிய நாட்டவர்களும் சென்ற வருடம் நடைபெற்ற ஆய்வராங்கிலே கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தனர்.

இந்துசமய அலுவல்கள் அமைச்சின் முதலாவது அமைச்சரான மாண்புமிகு செல்லையா இராசதுரை இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களமானது ஒரு சர்வதேசப் பரிமாணம் கொண்ட, இந்துசமயம், நாகரிகம் என்பன தொடர்பான ஆய்வு நிறுவனமாக மிளிர் வேண்டுமென்ற ஆவலைக் கொண்டிருந்தார். இலங்கையில் மூன்று தாசாப்தங்களாக நிலவிய உள்நாட்டுப் போரும்

அதனால் ஏற்பட்ட அனர்த்தங்களும் இந்தக் குறிக்கோளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பெருந் தடைகளாக அமைந்தன. ஆயினும் அவரது அபிலாசைகளை ஓரளவிற்கேனும் நிறைவு செய்யும் வண்ணமாக இத்திணைக்களம் இந்துக்

கலைக்களஞ்சியத் தொகுதிகளை வெளியிடுதல். இலங்கை தமிழர் சமுதாயத்தின் இலக்கிய, சமய பாரம்பரியத்தின் அடையாளங்களான, கிடைத்தற்கரிய பிரதானமான நூல்களை வெளியிடுதல். வருடாந்த ஆய்வரங்குகளை நடத்தி, அவற்றிலே சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகளைத் தொகுதிகளாக வெளியிடுதல் என்பனவற்றினைச் செம்மையாக நிறைவு செய்துள்ளது.

அவரது காலத்தில், இந்துக் கலைக் களஞ்சியத்தின் முதலாவது தொகுதி மட்டுமே வெளிவந்தது. நண்பர் பேராசிரியர் பூலோகசிங்கம் அதன் பதிப்பாசிரியராகக் கடமை புரிந்தார். ஒரு கலைக்களஞ்சியத்தின் தொகுதியை வெளியிடுவதற்கு இருபது அறிஞர்களாவது அதிலே பங்கு கொள்ளவேண்டும். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாகக் கட்டுரைகளைப் பெற்றுக்கொள்வது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலுமுள்ள பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர்கள் நெடுங்காலமாக மிகவும் கடினமான சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தமையின் காரணமாகத் தங்கள் தொழிலுக்குரிய கடமைகளையேனும் சரிவர நிறைவேற்றக்கூடிய நிலைகள் காணப்படவில்லை. எனவே மிகச் சிலரே கலைக்களஞ்சியத் தொகுதிகளுக்குக் கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு முன்வந்தார்கள். இவர்களிற் பெரும்பாலானவர்கள் இளைஞர் தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கலைக்களஞ்சியத்தைப் பன்னிரண்டு தொகுதிகளாக வெளியிடுவதென்று திட்டமிட்டோம். இப்பொழுது இறுதியான பன்னிரண்டாம் தொகுதி பற்றிய பணிகள் நடைபெறுகின்றன. வருகிற வருட ஆரம்பத்தில் அதனை வெளியிட முடியுமென்று எதிர்பார்க்கின்றோம். எவ்வாறாயினும் இக்கலைக்களஞ்சியத் தொகுதிகள் வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் தமிழ் ஆய்வாளர்கள், ஆர்வலர்கள், ஊடகவியலாளர்கள், சமயாபிமானிகள்

என்போரைப் பெரிதும் கவர்ந்து ஒரு சர்வதேச பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளன. அது இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களின் புலமைக்குக் கிடைத்த ஒரு அங்கீகாரமாகும். கலைக்களஞ்சியத் தொகுதிகளைத் திட்டமிடும் பொழுது இலங்கையிலுள்ள பாடசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் பயிலுகின்ற மாணவர்களதும் போதனாசிரியர்களதும் தேவையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றை உருவாக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையோடு செயற்பட்டோம். அத்துடன் இத்தொகுதிகள் பரந்த அளவிலே, இந்துசமய நெறிகள், சமய தத்துவங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், நுண்கலைகள், பண்பாட்டு மரபுகள், அறிவியல்சார் விடயங்கள், என்பன பற்றிய கட்டுரைகள் இடம்பெறக்கூடிய வகையில் அவை உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை முன் உதாரணமாகக் கொண்டு தமிழகத்தில் இப்பொழுது சைவக்களஞ்சியம் என்ற ஓர் திட்டத்தை ஆரம்பித்துள்ளனர்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் நடைபெறுகின்ற ஆய்வரங்குகள் தொடர்பாகப் புலமை நோக்கிலான கட்டுரைகள் அடங்கிய சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. அதே சமயம் ஆய்வரங்கிலே சமர்ப்பிக்கப்படும் கட்டுரைகள் பரிசோதிக்கப்பட்டு வேண்டிய திருத்தங்களோடு ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் தொகுதியாக வெளியிடப்படுகின்றன. 2011ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற ஆய்வரங்கு பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலப் பண்பாட்டு மரபுகள், இலக்கிய மரபுகள் என்பன பற்றியதாகும். அதிலே பல துறைகள் சார்ந்த விடயங்கள் முன்னிலை பெறவேண்டியவை. ஆயினும் சில முக்கியமான துறைகள் சார்ந்த கட்டுரைகள் கிடைக்கப்பெறாமை ஒரு குறிப்பிடத்தக்க குறையாகும். எவ்வாறாயினும் கட்டுரையாளர்கள் தத்தம் புலமை நோக்கில் வெவ்வேறு விடயங்களைப் பற்றித் தமது ஆக்கங்களை வழங்கியுள்ளனர்.

2

நவீனயுகம் மலர்தல்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலமானது இந்நாட்களில் தென்னாசிய உபகண்டம் என்று சொல்லப்படும் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் வரலாறு

காணாத மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலமாகும். இப்பொழுது சார்க் (SAARC) நாடுகளில் நேபாளம் தவிர்ந்த ஏனைய யாவும் பிரித்தானியரின் ஆதிபத்தியத்தினுள் வலைப்பட்டிருந்தன. ஆதிகாலம் முதலாக இத்துணைக் கண்டமானது புவியியல் அடிப்படையிலே புற உலகிலிருந்து வேறுபட்டது. தனித்துவமானது என்ற உணர்வு இலக்கியவாதிகள் இடையிலும் அரசியற் சிந்தனையாளர் இடையிலும் காணப்பட்டது. எனவே இந்திய அரசியற் சிந்தனையாளரில் முதன்மையாளரான கௌடில்யர் இமயம் முதல் சேது பரியந்தமான நிலப்பரப்பு சக்கரவர்த்தி சேத்திரமானது என்று கூறுவார். அதேபோலப் புராணங்களும் துணைக்கண்டத்தின் புவியியல் ஒருமைப்பாட்டையும் தனித்துவத்தையும் வலியுறுத்துகின்றன. அவை இதனைப் பரதகண்டம் என்று குறிப்பிடுகின்றன. பழந்தமிழ் நூல்களிலும் நாவலந்தீவு பற்றிய குறிப்புக்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றது. நாவலந்தீவு என்பது ஜம்புத்துவீப என்னும் சமஸ்கிருத சொல்லின் தமிழ் வடிவமாகும். வேறு நூல்களிலே இதனைப் பாரதவருஷம் என்றனர். பொதுமக்களைப் பொறுத்தவரையில் தாம் அனைவரும் ஒரே தேசத்தவர் என்ற உணர்வு அண்மைக்காலத்திலேதான் ஏற்பட்டது. இந்திய தேசம், இந்திய மக்கள் என்ற சொற் பிரயோகம் நவீனகால ஊடகங்களிலே தான் முதன்முதலாக இடம்பெறத் தொடங்கியது. அந்த உணர்வு பிரித்தானியர் ஆட்சியின் விளைவாகும்; அதன் பிரதிபலனாகும். பிரித்தானியர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டிலே இந்திய துணைக் கண்டத்தவரை ஆங்கில மயமாக்கும் நோக்கத்தோடு நவீன முறையிலான கல்வியைப் போதிப்பதற்கு வேண்டிய, பல்வேறு நிலைகளிலுள்ள கல்வி நிலையங்களை உருவாக்கினார்கள். ஆனால் எதிர்பாராத வண்ணமாக அந்தக் கல்வி முறை இந்திய தேசிய உணர்விற்கு மூலமாகி விட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆதிகாலத்தில் மோரிய வம்சத்தவரும் மத்திய காலம் முதலாக மொகலாயரும் மிகப்பலம் பொருந்திய பேரரசுகளை இத்துணைக் கண்டத்திலே அமைத்திருந்தனர். அதுமட்டுமன்றி அவர்களின் ஆட்சிக்காலங்களிற் பொருள் வளத்திலும் படைபலத்திலும் அவர்களின் ஆதிபத்தியங்கள் உலகிலே முதன்மையானவையாக விளங்கின.

மொகலாய சாம்ராச்சியத்தினதும் மராட்டிய ஆதிபத்தியத்தினதும் சீர்குலைவின் விளைவாக இந்தியாவிலே பல நூற்றுக்கணக்கான அரச அமைப்புகள் உருவாகின. அவற்றிலே சில விசாலமானவை; பிரசித்தமானவை. வேறு சில மிதமான அளவு கொண்டவை. பெரும்பாலானவை மிகச்சிறியனவாகும். இக்காலத்தில் இந்தியா என்னும் கருதுகோள் ஒரு புவியியல்சார் குறிப்பாகவே அமைந்தது. மொகலாயர்களும் மாராட்டியர்களும் மிகப்பலமான தரைப்படைகளை உருவாக்கியிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் கடற்படைகளை அமைக்கவில்லை. ஐரோப்பியரின் காலனித்துவம் உலகளாவிய ரீதியிற் பரவியபொழுது கடற்படைகளே அதற்கு அடிப்படையான சாதனங்களாக விளங்கின. இங்கிலாந்திலே உருவாகிய கிழக்கிந்திய வர்த்தகக் கொம்பனி (Engilsh East India Company) இந்திய துணைக்கண்டத்திற்கு வியாபார நோக்குடன் வந்து நிலைகொண்டது. சில வர்த்தக மையங்களை அமைத்து காலப்போக்கில் படைபலமும் கொண்டு ஒரு அரசினைப் போல அது செயற்படத் தொடங்கியது. அது பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் ஆதரவோடு படிப்படியாகத் தனது மேலாதிக்கத்தைத் துணைக்கண்டத்தில் ஏற்படுத்திக் கொண்டது. மிகக் கடுமையான போர்கள் வடமேற்கிலே சீக்கியர்களோடும் தெற்கிலே கர்நாடகத்து நவாபுவோடும் வங்காளத்திலே அங்கு அதிபனாக விளங்கிய நவாபுவோடும் நடைபெற்றன. இவற்றின் விளைவுகள் பிரித்தானியருக்குச் சாதகமாகிவிட்டன. அவர்களின் ஆதிபத்தியம் எல்லாப் பாகங்களிலும் பரவலாயிற்று. பிரெஞ்சுக்காரர் இந்தியாவிலே ஆதிபத்தியம் பெறுவதற்கு ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கொம்பனியோடு போட்டியிட்ட பொழுதிலும் அவர்களின் முயற்சிகள் தோல்வி கண்டன. பாண்டிச்சேரி மட்டுமே அவர்களின் வசமாயிருந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கெதிரான சிந்தனைகளைப் பரப்பிய சுப்பிரமணிய பாரதியார், அரவிந்த கோஷர் முதலானோர் பாண்டிச்சேரியிலே புகலிடம் தேடிக்கொண்டனர்.

இந்திய துணைக்கண்டத்திற் பிரித்தானியருடைய நேரடி ஆட்சி மிக வளமான, குடித்தொகைப் பெருக்கமுடைய விசாலமான நிலப்பகுதிகளில் ஏற்பட்டது. வங்காளம், பீகார், உத்தரப்பிரதேசம், பஞ்சாப், குஜராத், மஹாராஷ்டிரம், ஆந்திரப் பிரதேசம், தமிழ்நாடு, கர்நாடகம் முதலியவற்றின்

பகுதிகளில் ஏற்பட்டிருந்தது. இவற்றை விட மரபுவழியாக வம்சாவழி ஆட்சி உரிமை கொண்ட குலத்தவர் பலரின் சமஸ்தானங்கள் என்பனவும் இருந்தன. ஜம்முகாஷ்மீர் திருவிதான்கோடு, ஐதராபாத், மைசூர், சிந்தியா, ஹொல்கார், போன்ற மராட்டிய பிரதானிகளின் ஆட்சிப் புலங்கள், கிராசுபத்திரரின் அரசுகள் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை. அவற்றிலே நிர்வாக விடயங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பிரித்தானியர் அதிகாரங்களைப் பெறவில்லை. ஆனால் உடன்படிக்கைகள் மூலம் அவர்களின் அயல்நாட்டு உறவுகளையும் தொடர்புகளையும் கட்டுப்படுத்தினார்கள். பொதுவாக மகாராஜாக்களும் சமஸ்தானங்களைச் சேர்ந்த பிரதானிகளும் பிரித்தானிய ஆதிபத்தியத்திற்கு ஆதரவாளராக விளங்கினர்.

3

துணைக்கண்டத்தின் இவைவு

பல கிராச்சியங்களாகவும், பல மொழிபேசும் இனத்தவர்களுடைய பிராந்தியங்களாகவும் பிரிந்து காணப்பட்ட பாரத தேசத்தில் ஒரு தேசம் என்ற உணர்வு ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்குப் பிரித்தானியர் ஆட்சி அடிப்படைக் காரணமாகும். உலகிலே விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலத்தில், அறிவியல் விருத்தியும் போக்குவரத்து சாதனங்களின் பயன்பாடும் பெருவளர்ச்சியடைந்த காலத்தில் இந்தியாவிற்கு பிரித்தானியரின் ஆதிபத்தியம் ஏற்பட்டது. பிரதானமான துறைமுகப் பட்டினங்களையும் உள்ளூர்ப் புறமான பெரு நகரங்களையும் இணைக்கின்ற நெடுஞ்சாலைகளும் புகையிரதப் பாதைகளும் அமைக்கப்பட்டன. போக்குவரத்து வசதிகளும் சாதனங்களும் மரபுவழியான பிராந்தியங்களின் தனிமையினைப் போக்கின. நகரமயமாக்கத்தில் ஒரு புதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் உருவாகி வளர்ச்சி பெற்ற பெருநகரங்களான கல்கத்தா, மும்பாய், கராச்சி, சென்னை, விசாகப்பட்டினம், டாக்கா ஆகியன ஆங்கிலேய கிழக்கிந்திய கொம்பனியின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி நடவடிக்கைகள் மூலமாகத் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றனவாகும். இவை போன்று பல பழைய நகரங்களும் கடலோரமான பகுதிகளில் பெருவளர்ச்சியடைந்தன. கிராமப் புறங்களிலுள்ளவர்கள் பெருந்

தொகையினர் நகரங்களை நோக்கிச் சென்றனர். அதன் விளைவாக நகரங்களிலே குடித்தொகைப் பெருக்கம் பெருமளவில் ஏற்பட்டது. அவற்றிலே பல மொழிகளைப் பேசுவோரும் பல்வேறு சமய நெறிகளைச் சார்ந்தவர்களும் நிலை கொண்டனர். புதிதாக உருவாகிய பொருளாதார வர்த்தக முறை அவர்களுக்கிடையில் நெருங்கிய தொடர்பினை ஏற்படுத்தியது. அதுவரை காலமும் மரபுவழியான சாதிப் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்த இந்திய சமுதாயம் புதிதாக வளர்ச்சி பெற்ற நகரங்களிலே முதலிடுவோர், தரகர், வர்த்தகர்கள், நவீன கல்வி முறையினால் உயர்ச்சி பெற்ற மத்தியதர வர்க்கத்து பஸ்துறைசார் விற்பன்னர்கள், தொழிலாளர்கள் என்போரை உள்ளடக்கிய வகுப்பு வேறுபாடுகளைக் கொண்ட ஒரு சமுதாயத்தின் சில பண்புகளையும் பெற்றது.

பொருளாதார அடிப்படையிலும் போக்குவரத்து சாதனங்கள் மூலமாகவும் இந்திய துணைக்கண்டம் படிப்படியாக இணைக்கப்பட்டது. நவீன கல்வி அறிவினைப் பெற்ற இந்திய மத்தியதர வர்க்கத்தினரிடையே ஏற்பட்ட மனோநிலை மாற்றங்கள் இதனை மேலும் வலுப்படுத்தின. தொடர்பு சாதனத்துறையிலும் இராணுவக் கட்டமைப்பிலும் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகள் இதற்கு மேலும் வலுவூட்டின. பிரித்தானியர் இந்திய இராணுவத்திற் சேவை புரிந்த சிப்பாய்களில் மிகப்பெரும்பாலானோர் இந்தியர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்கள் பாசறைகளிலும் அணிவரிசைகளிலும் மொழிபேதம், சமயபேதம் கடந்த நிலையிற் சேவை புரியவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. உபகண்டத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பெருந்தொகையான மொழிகளைப் பேசுகின்றனர். அவற்றுள் ஏறக்குறைய 12 மொழிகளைப் பேசியவர்கள் கோடிக்கணக்கானோர். அதுமட்டுமன்றி அங்கு இந்துசமயம், சமணம், சீக்கிய சமயம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் என்று பல வகையான சமயநெறிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் வாழ்ந்தனர். இந்திய மக்களிடையே காணப்பட்ட வேறுபாடுகளும் வெவ்வேறு அடிப்படைகளைக் கொண்டவை. பிரித்தானியர் ஆதிபத்தியம் இவர்களைப் பிரித்தானிய இந்தியாவிற்குள் அடக்கி, இணைத்து வைத்திருந்தது.

சமூக சிந்தனைகளிலும் இலக்கிய நெறிகளிலும் பண்பாட்டு மரபுகளிலும் முன்னொரு காலமும் காணப்படாத மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இக்காலத்தில் மேலைத்தேய நாகரிகம் துணைக் கண்டத்திலே அறிமுகமாகிப் பரவியது. கல்வியின் மூலமாக குறிப்பாக ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலமாக மரபு வழியான சிந்தனைகளிலும் நிறுவனங்களிலும் பெருமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஆங்கில மொழிமூலமான கல்விப் போதனை சமய, மொழி, சமூக வேறுபாடுகள் கடந்த நிலையில் பெரும்பாலான பகுதிகளில் அறிமுகமாகியது.

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களும் அரசாங்கமும் கல்வி நிலையங்களை உருவாக்குவதில் அதிக கவனம் செலுத்தின. இந்திய சமூகங்கள் பலவற்றிடையும் இவற்றை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு இந்துக்களும் வேறு சமயத்தவரும் நவீன முறையிலான கல்வியினைப் போதிக்கும் நிறுவனங்களை உருவாக்கினார்கள். மேனாட்டுக் கல்வியின் பயனாக ஒரு நடுத்தரவர்க்கம் உருவாகி எல்லாப் பாகங்களிலும் பிரதானமான துறைகளிற் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றது. பல துறைகளைச் சார்ந்தவர்கள் அதில் அடங்குவர். பெருமுதலீட்டாளர்கள், வியாபாரிகள், ஊடகவியலாளர், போதனாசிரியர்கள், சட்ட வல்லுனர்கள், நிர்வாக அதிகாரிகள், வியாபாரத் தரகர்கள் என பல்வேறு துறைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த வகுப்பில் அடங்கியிருந்தனர். கல்வியின் மூலமாக சமூகமாற்றங்கள், சீர்திருத்தங்கள் அவசியமானவை என்ற சிந்தனை வலுப்பெற்றது. நவீன கல்வி வளர்ச்சியிலும் சீர்திருத்த இயக்கங்களின் எழுச்சியிலும் வங்காளம் முதன்மை பெற்றது. அங்குதான் இத்துறை களில் புலமை சார்ந்த மேதைகள் முதன்முதலாகத் தோன்றினார்கள். அதனால் இந்திய மொழிகளில் வங்காளி மொழியே முதலில் நவீன மயமாக்கம் பெற்றது. நாவல், சிறுகதை முதலிய நவீனங்களும் அம்மொழியில் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்விதமான வளர்ச்சி தமிழ் போன்ற ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் ஏற்பட்டது.

பிரித்தானிய இந்தியாவிலே தோன்றிய சீர்திருத்தவாத நோக்குடைய சிந்தனையாளர்களில் முதன்மையானவர் ராஜாராம் மோகன் றோய். அவர்

வங்காள தேசத்தவர். தனது சொந்த மொழியோடு ஆங்கிலம் உருது, பாரசீகம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். உலக சமயங்களைப் பற்றிய பரந்த, ஒப்பியல் நோக்கிலான ஆழமான அறிவும் மேனாட்டுச் சமூக சிந்தனைகளைப் பற்றிய அறிவும் அவர் மேற்கொண்ட பணிகளுக்கு அடித்தளமானவை. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரினதும் இஸ்லாமிய மரபினதும் செல்வாக்கினாலே விக்கிர வழிபாட்டை அவர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. மேலும் வேதசாரமான உபநிடதங்களே இந்துசமயத்திற்கு ஆதாரமானவை என்றும் அவற்றிலே ஆலயவழிபாடு விக்கிரகவழிபாடு என்பன பற்றி ஒன்றும் கூறப்படவில்லை என்றும் வலியுறுத்தி, தனது வாதங்களை முன்வைத்தார். மரபு வழியான இந்துசமய பழக்கவழக்கங்களுக்கு இவருடைய கருத்துக்கள் சவாலாக அமைந்தன. தனது சிந்தனைகளைச் சமுதாயத்திலே பரப்புவதற்கென்று பிரம்மசமாஜம் என்பதை உருவாக்கினார். அது நவீன கல்வி பயின்ற இந்தியர்களிடையில், குறிப்பாக வங்காளத்திலே, பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றது. அறிவியல் விருத்திக்கு ஆங்கில மொழிக்கல்வி அவசியமானதென்று வலியுறுத்தியவர்களில் ராஜாராம் மோகன் நோய் முன்னோடியாக விளங்கினார். இந்தியாவில் நிலவிய மரபுவழியான பாலிய மணம், விதவைகள் உடன்கட்டை ஏறுதல் முதலிய கொடுமைகளை நிறுத்துவதற்கு அரசாங்கம் சட்டம் இயற்றவேண்டுமென்று அவர் வாதாடினார். அவ்வாறான சட்டங்களை அரசாங்கம் நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியும் புரிந்தார்.

4

சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் மூலமாக மேனாடுகளில் இந்தியப் பண்பாடு பற்றி ஏற்பட்ட அபிமான உணர்வுகள்

மேனாட்டு மயமாக்கம் மூலமாகச் சமூக விழிப்புணர்ச்சியும் மாற்றங்களும் ஏற்பட்ட காலத்திற் புராதன இந்திய நாகரிகம் பற்றிய புத்துணர்வுகள் ஆய்வுகளின் மூலம் முனைப்புப் பெற்றன. சமஸ்கிருதக் கல்வியும் ஆய்வுகளும் இந்திய நுண்கலைகள் பற்றிய அறிவு வளர்ச்சியும் சர்வதேச மயமாகின. இதற்கு ஐரோப்பியர்களே வழி கோலினார்கள்.

பிரித்தானிய அரசாங்கமும் இந்தியாவிலே நிர்வாகசேவை புரிவதற்கு நியமனம் பெற்ற ஐரோப்பியர்களுக்கு இந்திய மொழிகள், வழமைகள் என்பன பற்றிய புரிந்துணர்வு அவசியம் என்பதால், அதற்கேற்ற வகையில் உயர்கல்வியை வழங்குவதற்கென்று கல்கத்தாவில் 1800ஆம் ஆண்டு ஃபோட் வில்லியம் கல்லூரி (Fort William College) என்பதைத் தேசாதிபதி வெலெஸ்லி (Wellesley) அமைத்தார். அங்கே பயின்ற பிரித்தானிய அதிகாரிகள் இந்தியாவின் புராதன மொழியான சமஸ்கிருதம் பற்றியும் அத்தேசத்தின் புராதனமான பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் பற்றியும் அறிவினைப் பெற்றதோடு அவற்றில் ஈடுபாடு கொள்ளவும் தொடங்கினர்.

அதற்கு முன்பு இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் ஆகிய தேசங்களிற் சமஸ்கிருத மொழியினையும் இலக்கியத்தினையும் ஆராய்வதில் ஈடுபடும் புலமையாளர் தோன்றினார்கள். இவர்களிலே முதன்மையானவர் மக்ஸ்மியூலர். அவர் ஜேர்மனியிலே பிறந்தவர். பிரித்தானியாவிலே ஆய்வாளராகப் பிரசித்தி பெற்றவர். கிழக்கிந்திய ஆங்கிலேயக் கொம்பனியின் ஆவணச்சுவடிகள் நிலையத்திலிருந்த ஏட்டுச்சுவடிகளைப் படித்து, அவற்றை ஆராய்ந்து, முதன்முதலாக வேதங்களைப் பதித்து வெளியிட்டார். இந்தியவியல் பற்றிய ஆய்வு முறையிலே அது ஒரு பாரிய சாதனையாகும். அதுமட்டுமன்றிக் கீழைத்தேயத் திருமறைநூல்கள் என்னும் தொகுதிகள் வெளியீட்டின் பதிப்பாசிரியராக விளங்கினார். இந்தத் திட்டத்தின் பயனாக 50 நூல்கள் தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. தர்மசாஸ்திரங்கள், பௌத்தர்களின் திரிபிடகம், புராதன பாரசீகரின் மறைநூல்கள் எனப் பல தொகுதிகள் அச்சிடப்பெற்று வெளியிடப்பட்டன. மக்ஸ்மியூலரின் வழிநடத்தலில் நடைபெற்ற இந்தியப் பண்பாடு பற்றிய நூல்களின் வெளியீடுகள் மூலமாக மேலைத்தேசங்கள் பலவற்றிலே இந்தியாவின் புராதனமான தத்துவங்கள், சமயசிந்தனைகள், சாஸ்திரங்கள், நுண்கலைகள் என்பனவற்றின்மீது அபிமான உணர்வு ஏற்பட்டது. இந்தியப் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு மேல்நாட்டவர்களின் பணிகள் பெரிதும் காரணமாக இருந்தன.

மக்ஸ்மியூலருக்கு முன்பு வாழ்ந்தவரான வில்லியம் ஜோன்ஸ் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை ஆய்வு செய்வதிலும் அவற்றை உலகில்

அறிமுகம் செய்வதிலும் அரிய பணியாற்றினார். முதன் முதலாகக் காளிதாசரின் சாகுந்தலம் என்னும் இணையிலாத நாடகத்தை ஆங்கிலமொழியில் மொழிபெயர்த்தார். அத்தோடு பகவத்கீதையினையும் அவர் மொழிபெயர்த்தார். அவர் நிறுவிய ஆசிய வேத்தியற் கழகம் (Royal Asiatic society) புராதன இந்தியப் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகள் உறுதியாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் நடைபெறுவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவின் பல பாகங்களில் அச்சியந்திரத்தின் பாவனை பெருகியமை ஒரு மிக முக்கியமான அம்சமாகும். அதுவரை காலமும் ஓலைச்சுவடிகளிலும் கேள்வி வழியாகவும் கிடைத்த இலக்கியங்கள் யாவும் அச்சிடப்பெற்று நாட்டுமக்கள், குறிப்பாகக் கல்வி கற்றவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வசதிகள் ஏற்பட்டன.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஏற்பட்ட சூழ்நிலையின் காரணமாக சமய சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் தோன்றின. அவற்றிலே குறிப்பிடத்தக்க ஒற்றுமைகளையும் அதேசமயம் வேற்றுமைகளையும் காணலாம். ஏற்கெனவே பிரம்மசமாஜம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். காலக்கிரம வரிசையில் அதற்கடுத்து வருவது சுவாமி தயானந்தர் உருவாக்கிய ஆரிய சமாஜம் என்பதாகும். தயானந்தர் ராஜாராம் மோகனைப் போலன்றி எல்லாவிதமான அறிவிற்கும் விஞ்ஞானத்திற்கும் வேதங்களே மூலமானவை என்ற கருத்துடையவர். அவரும் விக்கிர வழிபாட்டை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. விதவைகளின் மறுமணம், பாலர் திருமணத்தைத் தடைசெய்தல் போன்றவற்றையும் அவர் வலியுறுத்தினார். சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளை நீக்கவேண்டுமென்பது அவரின் நோக்கமாகும். வேதங்களே எல்லாச் சமய நூல்களிலும் மேலானவை என்ற கருத்தின் அடிப்படையில், அவற்றை மூலமாகக் கொண்ட இந்துசமயமே சமயங்களில் மேலானது என்று வலியுறுத்தினார். சமய மாற்றம் பெற்ற இஸ்லாமியர்களையும் கிறிஸ்தவர்களையும் மீண்டும் இந்துக்களாக மாற்றும் இயக்கத்தினையும் தொடக்கி வைத்தார். சமுதாயத்தில் ஒடுக்கப்பட்டிருந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் புணூல் அணியவேண்டுமென்பது அவரின் கருத்தாகும். ஏற்றத்தாழ்வுகளை

ஒழித்து, சமத்துவநிலையுடைய சமுதாயமாக இந்து சமுதாயத்தைப் புனர்நிர்மாணம் செய்யவேண்டுமென்பதே அவருடைய சிந்தனையாகும்.

ஆரிய சமাজம் வடஇந்தியாவிலே பெருமளவிலே செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. அது கல்வித்துறை, சுகாதார நலம் பேணல் போன்றவற்றில் குறிப்பிடத்தக்களவு சாதனைகளை ஈட்டியுள்ளது. இந்திமொழியே போதனாமொழியாக அமையவேண்டும் என்பது தயானந்தரின் கோட்பாடாகும். அவருடைய சிந்தனைகளுக்கு வடிவங்கொடுத்த ஆரிய சமাজம் வடஇந்தியாவிலே பெருந்தொகையான பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் என்பவற்றை உருவாக்கியுள்ளது. ஹிந்தி மொழி மூலமான கல்வி வளர்ச்சியில் அதன் பணி மேலானது.

இந்துசமய மறுமலர்ச்சியில் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் போதனைகளும் அவரது சீடரான சுவாமி விவேகானந்தரின் சிந்தனைகளும் நவீன கால இந்துசமய வரலாற்றில் இணையிலாத சிறப்பைப் பெறுகின்றன. அவை சர்வதேசப் பரிமாணத்தைப் பெற்றன. கல்வியறிவு பெறாத பரமஹம்சர் கொல்கொத்தாவில் அமைந்திருந்த அம்மன் கோயில் ஒன்றிலே அர்ச்சகராக இருந்தவர். இளமைக்காலம் முதலாக தியானத்தில் ஈடுபட்டார். தந்திரங்கள், புராணங்கள் முதலிய நூல்களிலே சொல்லப்படும் சமயதத்துவ சிந்தனைகளைத் தெளிவான, சுருக்கமான வசனங்களிற் போதனைகளாக வழங்கினார். அவற்றை உபநிடதசாரமாக வைதிகபண்டிதர்கள் கொண்டனர். கடவுளைப் பற்றியும் ஆன்மிகம் பற்றியும் அன்புநெறி பற்றியும் அவர் வலியுறுத்தினார். கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான நரேந்திரநாதர் அவராற் கவரப்பெற்று, அவரின் சீடராகிவிட்டார். இராமகிருஷ்ணரிடம் சென்று அவரின் போதனைகளால் கவரப்பெற்றுச் சீடராகியதும் துறவறம் பூண்டு இந்துசமயம் தொடர்பான பல பணிகளை ஆற்றினார். விவேகானந்தர் வங்காளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் நிகரற்ற பேச்சாளர். வேதங்கள் உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றிலே காணப்படும் சமயநெறி பற்றியும் தத்துவங்களைப் பற்றியும் அவர் ஆற்றிய உரைகள் மிகவும் கவர்ச்சியானவை. மொழிவேறுபாடின்றி இந்தியாவிலுள்ள கல்விமான்கள்

குறிப்பாக இளைஞர்கள் அவராற் பெரிதும் கவரப்பெற்றனர். இந்துசமய மறுமலர்ச்சி ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெறுவதற்கு அவரின் பணிகள் பெரிதும் காரணமாகவிருந்தன. உலகளாவிய ரீதியில் இந்துசமயம் பற்றிய புரிந்துணர்வு ஏற்படுவதற்கு அவர் வழங்கிய உரைகளே காரணமானவை. அதற்கு முன்பு மொழி வல்லுநர்களும் ஆய்வாளர்களும் இந்திய இலக்கியங்களை - குறிப்பாக, சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை மேல்நாடுகளிலே அறிமுகம் செய்தனர். அவர்கள் ஏற்படுத்திய செல்வாக்கு பல்கலைக்கழக மட்டங்களிலும் பல பீடங்களிலும் அடங்கியிருந்தது. விவேகானந்தர் அமெரிக்காவிலுள்ள சிக்காக்கோ நகரிலே நடைபெற்ற சர்வசமய சம்மேளனத்திலே ஆற்றிய உரைகள் உலகப் பிரசித்தமானவை. அவரது ஆளுமையும் சமயஞானமும் பேச்சாற்றலும் அமெரிக்க சமுதாயத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. அவர் நிகழ்த்திய உரைகள் ஊடகங்கள் மூலமாக அங்கு அறிமுகமாகின. அமெரிக்காவிலிருந்துதான் அவரதும் அவரது குருதேவரதும் புகழ் ஐரோப்பிய தேசங்களுக்குப் பரவியது. மிகவும் பிரசித்திபெற்ற பிரான்ஸ் தேசத்து எழுத்தாளரான றொமெயின் றோலண்ட் இவர்களைப் பற்றி எழுதிய நூல்கள் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றன.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் போதனைகளும் வாழ்க்கையும் சர்வசமய சமரசத்திற்கு அடிப்படையானவை. அத்துடன் அவர் புதுமைக்கும் பழமைக்குமிடையில் உடன்பாடு கண்டவர். விக் கிரகவழிபாடு இந்துக்களினுடைய சமய நெறியில் மிக முக்கியமான சாதனமாகிவிட்டது என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார். அவரும் கோயிற் பூசாரி என்பது குறிப்பிடற்குரியது. இவ்விடயம் தொடர்பாக குருநாதரின் சிந்தனை விவேகானந்தரின் கோட்பாடாகியது. ஆயினும் உபநிடதசாரமான வேதாந்தத்திற்கு அவர் புதுவடிவம் கொடுத்தார். ஆதிசங்கரரின் பணிகளை முன் உதாரணமாகக் கொண்டு பரமஹம்சரின் சிந்தனைகளையும் இந்துசமய நெறிகளையும் போதனை செய்வதற்கும் சமூகசேவைகள் ஆற்றுவதற்கும் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்துவதற்கும் அவர் இராமகிருஷ்ண மடத்தை உருவாக்கினார். இந்தியாவின் பல நகரங்களில் அதன் கிளைகள் உருவாக்கப்பட்டன. உலகளாவிய ரீதியில் இந்துசமயம் தொடர்பான நிறுவனங்களை ஏற்படுத்திய சிறப்பு விவேகானந்தருக்குரியது. மேல்நாடுகள் பலவற்றிலே இராமகிருஷ்ணமிஷனின் கிளைகள்

காலப்போக்கில் உருவாக்கப்பெற்றன. இந்துசமயம் தொடர்பான பெருந்தொகையான நூல்களை இந்நிறுவனங்கள் வெளியிட்டு பெருஞ்சிறப்புப் பெற்றன.

பிரித்தானிய ஆட்சியில் இந்திய சமுதாயத்தின் மரபுவழியான கட்டமைப்பு சீர்குலைந்தது. முற்காலங்களில் உணவு தானியங்கள், பருத்திப் புடைவைகள், சரக்கு வகைகள், இரும்பு உருக்குக் கருவிகள் ஆகியவற்றை ஏற்றுமதி செய்யும் நாடுகளில் இந்தியா முன்னிலையில் இருந்தது. ஆனால் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் அவர்கள் விதித்த கட்டுப்பாடுகளினால் இந்த நிலையினைப் பெருமளவிற்கு இழக்க நேரிட்டது. பிரித்தானியர்கள் இந்தியாவில் உற்பத்தியான மூலப்பொருட்களைத் தங்கள் தேசத்து உற்பத்திச்சாலைகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். வணிக சமுதாயங்களின் வளமும் பலமும் வீழ்ச்சி கண்டதால் அதன் விளைவாக இந்திய சமுதாயத்திலே பாதிப்புக்கள் ஏற்பட்டன. அண்மைக்கால ஆய்வுகள் பிரித்தானியர் ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் ஓரளவான பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட்டதென்ற கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றன. எவ்வாறாயினும் பிரித்தானியர் விவசாயத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளாமையினால் தானிய உற்பத்தி பெருமளவிலே குறைந்தது. விவசாயத் தொழிலாளர்களும் குடிசைத் தொழில் வினைஞர்களும் வறுமை நிலையினை அடைந்தனர். இந்திய துணைக்கண்டத்திலே பிரித்தானியர் ஆட்சியிற் காலாகாலம் பஞ்சங்கள் ஏற்பட்டன: அவை நாட்டின் பல பாகங்களில் ஏற்பட்டன. எனினும் குடித்தொகைப் பெருக்கம் கூடுதலாகவிருந்த வங்காளம், தமிழ்நாடு, ஆந்திரப்பிரதேசம் என்பவற்றில் ஏற்பட்ட பஞ்சங்களின் விளைவாக இலட்சக்கணக்கானோர் இறந்தனர்.

புராதன இந்தியாவின் அரசியல் பண்பாட்டு வரலாறுகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு வேண்டிய அடிப்படையான பணிகள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காற்பகுதி முதலாக நடைபெற்றன. 1832ஆம் ஆண்டு ஜேம்ஸ் பிறின்ஸெப் அசோக சாசனங்களை வாசிப்பதற்கான முறைகளைக் கண்டுபிடித்தார். அதற்குப் பின்பு சாசனவியல் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் புராதன கால சமூக பண்பாட்டு வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளை

மேற்கொள்வதற்குப் பிரதானமான மூலமாகியது. உலகிலே இந்திய துணைக்கண்டத்தைப் போல வேறெந்த நிலப்பகுதியிலும் மிகப்பெருந்தொகையான கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் காணப்படுவதில்லை. தென்னிந்தியாவிலே சாசனங்களின் செறிவு மிகப் பெரிதாகும். தமிழ், கன்னடம். தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளிலேயே கூடுதலான சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. தமிழ் மொழியில் 32,000க்கும் மேலான தொகையிலே சாசனங்கள் கிடைத்துள்ளன. அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு மாநிலங்களின் வரலாறுகள் பற்றி அறிவியல் பூர்வமான ஆய்வுகள் தோன்றி வளர்ச்சி பெற்றன.

சமஸ்கிருத மொழி பற்றிச் சொல்லுமிடத்து தமிழியலில் ஏற்பட்ட பெருவளர்ச்சியினைப் பற்றியும் இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகும். தமிழ்மொழியின் நவீன மயமாக்கத்திற்கு நவீனமயமான கல்விமுறையும் ஆய்வு நெறிமுறையின் உற்பத்தியும் மிஷனரிமார்களின் பணிகளும் ஏதுவாயிருந்தன. தமிழ்மொழி வரலாற்றில் நவயுகத்தின் தாரகையாக விளங்குபவர் சுப்பிரமணிய பாரதியார். அவருடைய இளமைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மரபுவழித் தமிழ்க் கவிஞர்களில் முதன்மையாளர் திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை. அவர் புராணங்கள் பலவற்றின் ஆசிரியர். திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் மகாவித்துவான். சமுதாயத்தை மையமாகக் கொண்டு பாடல்களையும் கட்டுரைகளையும் இயற்றியவர்களின் முதல்வராக விளங்கியவர் பாரதியார். அவருடைய காலத்திலே அறிவியற் சிந்தனைகள் வலுப்பெற்றிருந்தன. இந்தியப் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி சமுதாயத்திற் பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியது. அந்த மறுமலர்ச்சியின் பிரதிநிதியாகச் சுப்பிரமணிய பாரதியார் விளங்கினார். பாரததேசம் பற்றி உணர்ச்சிகரமான பாடல்களை இயற்றிய அவர் தமிழ் நாட்டின் தனிச்சிறப்புகளையும் அதே தொனியில் பாடியமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். இந்திய தேசத்திற்கு தனித்துவமான, எல்லா மொழிகளைப் பேசும் இனங்களையும் இணைத்துப்போகும் போக்கினை அவரது பாடல்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. மனித உரிமைகள், பெண்விடுதலை, அடிமை முறை ஒழிப்பு என்பன பற்றி அளுத்தமான கருத்துக்களை அவர் வலியுறுத்தினார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிற் பழந்தமிழ் நூல்களான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை முதலியனவும் தமிழுக்கணியான தேவார திருவாசகங்களும் தமிழர் சமுதாயத்திற்கு அணியான தொல்காப்பியமும் முற்காலங்களில் ஏட்டு வடிவில் முடங்கியிருந்த நிலை முடிவடைந்தது. அவற்றைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டனர். பண்டைய தமிழிலக்கியத்தை அச்சிட்டு வெளியிட்டவர்களில் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர், சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை, உ.வே.சாமிநாத ஜயர் என்போர் பிரதானமானவர்களாக விளங்கினர். முற்கால இலக்கியங்கள் செய்யுள் வடிவில் அமைந்தன. தற்காலத்திற் பாமரர்களும் விளங்கிக்கொள்ளும் வண்ணமாக வசனநடையிலே நூல்களை வெளியிடுவதன் அவசியத்தையும் ஆறுமுகநாவலர் வலியுறுத்தினார். அரங்கிலே நிகழும் பிரசங்கத்திற்கு புதுவடிவு கொடுத்த நாவலர் நவீனகாலத் தமிழ்நடை செம்மையுறுவதற்கும் காரணமாக விளங்கினார். பெரியபுராண வசனம், கந்தபுராண வசனம் என்பவற்றினை ஒத்த வேறு வசனநடை நூல்கள் அக்காலத்தில் உருவாகவில்லை என்பது குறிப்பிடற்குரியது.

தமிழியல் பற்றிய ஆராய்ச்சி இப்பொழுது சர்வதேசப் பரிமாணத்தைப் பெற்றுள்ளது. ஈழநாட்டவரான வண.தனிநாயகம் அடிகளார் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் என்ற அமைப்பினை உருவாக்கி, அதன்மூலம் ஆராய்வரங்குகளை நடத்திச் சிறப்பான பணிபுரிந்தார். மேல்நாடுகள் பலவற்றிலே இந்நாட்களிலே தமிழாய்வில் ஈடுபட்ட பலர் சிறந்து விளங்குவதற்கு இந்த மன்றத்தினரின் பணிகள் உந்து சக்தியாக விளங்கின. அரசியல் தலையீடுகளினால் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் செயலிழந்துவிட்டது. அரசியல்வாதிகளின் பிடியிலிருந்து அதனை விடுவித்து புரணமைப்பது அவசியமாகிவிட்டது.

பேராசிரியர் சீ. பத்மநாதன்

உள்ளடக்கம்

இலக்கியமும் கலையும்

- ❖ தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் பாரதி
க. பஞ்சாங்கம் 03
- ❖ பாரதியும் வடமொழியும்
வி. சிவசாமி 26
- ❖ நவீனத்துவமும் பாரதியும்
எம். ஏ. நுஃமான் 50
- ❖ ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணி
எஸ்.ஜெபநேசன் MA.BD.PhD 71
- ❖ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் அச்சுப் பண்பாடும் புத்தக உருவாக்கமும்
வீ. அரசு 86
- ❖ நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் தோற்றம்
க. பஞ்சாங்கம் 97
- ❖ அறிவுப் பரவலும் திருச்சதிரின் மீட்டுருவாக்கமும்
சபா ஜெயராசா 113
- ❖ பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னிந்திய இசையின் வளர்ச்சி
மீரா வில்லவராயர் 125
- ❖ தென்னிந்திய இசையின் பொற்காலம்
க. இரகுபரன் 135

- ❖ தமிழில் தூது இலக்கியம்
றாபி வலன்னா பிராண்சிஸ் 147
- ❖ தமிழ் நூல்களின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்
தம்மிக்க ஜயசிங்க 157
- ❖ தமிழ் அகராதித் துறை வளர்ச்சியில் சதுரகராதி
செல்வராஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம் 169
- ❖ நவீனமயமாக்கல் சூழலில் ஈழத்தில் தமிழ் மொழி
செ. யோகராஜா 178

சமூகமும் சமயமும்

- ❖ ஆங்கிலேயக் காலனிய ஆட்சியும் இந்திய தேசியமும்
இ. முத்தையா 191
- ❖ மரபுவழிக் கல்வியைப் பாதுகாக்க முயன்ற நிறுவனங்கள்
ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன் 205
- ❖ பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில்
நிலவிய சைவமரபுக் கல்வி
சிவகௌரி சிவகுருநாதன் 233
- ❖ பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சூழலில் நாத்திக இயக்கம்
வீ. அரக 242
- ❖ இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன்
வ. குணபாலசிங்கம் 257

- ❖ தோட்டத் தொழிலாளர் குடியேற்றத் திட்டமும்
மலேசியத் தமிழர் வாழ்வியலும்
கிருஷ்ணன் மணியம் 273
- ❖ மலேசியத் தமிழ் கல்வி வளர்ச்சி
கிருஷ்ணன் மணியம் 284
- ❖ பிரித்தானியராட்சிக் கால மட்டக்களப்பிற் சைவ மறுமலர்ச்சி
நா. வாமன் 292
- ❖ பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் மலாயா இந்தியர்களிடையே ஏற்பட்ட
கலாசார மறுமலர்ச்சி
எஸ். குமரன் 310
- ❖ பிரித்தானிய ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்
க. பஞ்சாங்கம் 320
- ❖ தமிழ்ச் சூழலில் நவீனமயவாக்கமும் பெண்களும்
செ. யோகராசா 329
- ❖ இந்துமதம் சார்பான ஈழத்துப் பத்திரிகைகள்
செல்வகுமாரி சிவலிங்கம் 343
- ❖ ஆங்கிலேயர்கால ஈழத்துச் சைவசமய வளர்ச்சியில்
சமய நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு
கந்தையா அருந்தவராஜா 354
- ❖ பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இலங்கை முஸ்லீம் சமுதாயத்தின் எழுச்சி
றமீஸ் அப்துல்லா 371

- ❖ பிரித்தானியர் காலத்தில் இலங்கையில் தோன்றிய இந்து சமய நூல்கள்
சுகந்தினி சிறிமுரளிதரன் 403
- ❖ தருமபுர ஆதீனம்
வசந்தா வைத்தியநாதன் 420
- ❖ இந்திய வரலாற்று வரைவியலின் புதிய நோக்கு
அனுகூயா சேனாதிராஜா 438

அறிவும் ஆளுமையும்

- ❖ இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளும் ஆறுமுகநாவலரும்
சி. பத்மநாதன் 461
- ❖ சைவசமய மறுமலர்ச்சியில் ஆறுமுகநாவலர்
P. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் 477
- ❖ நாவலர் பணிகளில் நவீனத்துவம்
புநீ. பிரசாந்தன் 489
- ❖ நவீனத்துவ சமய சமுதாய உருவாக்கத்தில்
வள்ளவாரின் பங்கும் பணியும்
கலைவாணி இராமநாதன் 505
- ❖ பகவான் ரமணரிஷியின் ஆன்மீக வாழ்க்கையும்
அவரது தத்துவச் சிந்தனைகளும்
ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி 516
- ❖ சுதந்திரம் பற்றிய நோக்கு நிலையில் சுவாமி விவேகானந்தர்
சுப்பிரமணிய பாரதியார்
சாந்தி கேசவன் 525

❖ ஆனந்த குமாரசுவாமி கி. சச்சிதானந்தம்	549
❖ தமிழ்ப் பதிப்புத்துறையில் சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆளுமை புநீ. பிரசாந்தன்	576
❖ இந்தியத் தாந்திரீகம் பற்றிய புரிதலில் சேர் ஜோன் வூட் ரொவ் ச. முகுந்தன்	596
❖ தமிழ்ச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தின் அறிமுகம்: சிங்காரவேலரை முன்வைத்து ந. முத்து மோகன்	609
❖ சுவாமி விபுலானந்தர் சு. துவஷ்யந்	632
❖ இந்து மதத்தின் நவீனமயமாக்கத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் விக்னேஸ்வரி பனினேசன்	649
❖ புநீ அரவிந்தர் சாந்தி நாவுக்கரசன்	665

கட்டுரையாளர்கள்

கலாநிதி சி. பத்மநாதன்

தகைசார் பேராசிரியர்,

வரலாற்றுத்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் க. பஞ்சாங்கம்

முன்னாள் பேராசிரியர்

காஞ்சிமாமுனிவர் பட்டமேற்படிப்பு மையம்,

தமிழ்நாடு.

கலாநிதி வி. சிவசாமி

முன்னாள் பேராசிரியர்,

சமஸ்கிருதத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் இ. முத்தையா

முன்னாள் தலைவர்,

நாட்டார் இலக்கியத்துறை, மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்,

தமிழ்நாடு

பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான்

முன்னாள் தலைவர்,

தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

பேராசிரியர் வீ. அரக

தலைவர்

தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,

தமிழ்நாடு.

கலாநிதி எஸ். ஜெபநேசன்

முன்னாள் பேராயர், தென்னிந்திய திருச்சபை

யாழ்ப்பாணம்.

பேராசிரியர். சபா ஜெயராசா

முன்னாள் தலைவர்

கல்வியியல்புலம்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பேராசிரியர் ந. முத்து மோகன்

தலைவர்

சமயத்துறை

மதுரை காமராஜர் பல்கலைக்கழகம்.

வித்துவான் வசந்தா வைத்தியநாதன்

ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினர்,

இந்து சமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்.

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

மொழித்துறை,

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி

தலைவர்,

நுண்கலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி மீரா வில்வராயர்

முன்னாள் பிரதம செயற்திட்ட அதிகாரி

அழகியல்துறை, தேசியகல்வி நிறுவகம்.

சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்

இந்து சமய கலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களம்

கலாநிதி. கிருஷ்ணன்மணியம்

இணைப்பேராசிரியர்

இந்திய ஆய்வுத்துறை, மலேசியாப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி எஸ். குமரன்

தலைவர்

* இந்திய ஆய்வியல் துறை, மலேசிய பல்கலைக்கழகம்.

க. இரகுபரன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

மொழித்துறை, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

ஸ்ரீ ஜயவர்த்தனபுர பல்கலைக்கழகம்.

சுகந்தினி சிறிமுரளிதரன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

கி. சச்சிதானந்தம்

ஆய்வாளர்,

தமிழ்நாடு

றாபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

மொழித்துறை, கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி சி. செல்வரஞ்சிதம்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சாந்தி கேசவன்

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,

இந்து நாகரிகக் கற்கைகள் புலம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

விக்கினேஸ்வரி பவநேசன்
முது நிலை விரிவுரையாளர்,
இந்து நாகரிகத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

ச. முகுந்தன்
விரிவுரையாளர்,
இந்து நாகரிகக் கற்கைகள் புலம், கீழ்க்குப் பல்கலைக்கழகம்.

சிவகௌரி சிவகுருநாதன்
விரிவுரையாளர்,
ஆங்கிலத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

தம்மிக்க ஜயசிங்க
விரிவுரையாளர்,
சிங்களத்துறை, ருஹுணு பல்கலைக்கழகம்.

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
தமிழ்த்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சைவப்புலவர் சு. துஷ்யந்த்
எழுத்தாளர் குழு உறுப்பினர், இந்துக் கலைக் களஞ்சியம்,
இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

செல்வகுமாரி சிவலிங்கம்
உதவி விரிவுரையாளர்,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. வ. குணபாலசிங்கம்
வருகை விரிவுரையாளர்
இந்துநாகரிகப் புலம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

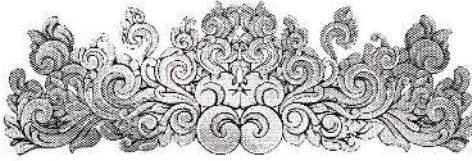
திரு. ந. வாமன்
உதவி விரிவுரையாளர்,
இந்து நாகரிகத்துறை, பீராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

MRS. P. Nirmala

இலக்கியமும் கலையும்

தமிழ் இலக்கியப் போக்கில்

பாரதி

க. பஞ்சாங்கம்

இந்தியர்களின் சராசரி வயது 25 ஆண்டுகள்தான் என்றிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் 39 ஆண்டுகள் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவர் பாரதியார் (1882-1921). வெள்ளையர்களுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்த கட்டபொம்மனைக் காட்டிக் கொடுத்ததன் மூலம் சில கிராமங்களைப் பரிசாகப் பெற்றுக் கொண்ட எட்டயபுரச் சமஸ்தானத்தின் தலைமையிடமான எட்டயபுரத்திலும் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவத்தின் ஆட்சிப் பரப்பில் இன்றியமையாத இடம் பெற்றிருந்த சென்னை மாகாணத்திலும் குறிப்பாகச் சென்னை நகரத்திலும், திருநெல்வேலி நகரத்திலும் பிரெஞ்சுக் காலனித்துவத்தின் தென்னிந்தியப் பகுதியான புதுச்சேரி நகரத்திலும் வடக்கே வாரணாசியிலும் தெற்கே கடையத்திலும் எனப் பல்வேறு நிலப்பரப்புகளில் கிட்டத்தட்ட ஒரு நாடோடி போலவே புலம்பெயர்ந்து தன் வாழ்நாளை வாழ்ந்து தீர்த்தவர் பாரதியார். அத்தகைய ஒரு படைப்பாளியைத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கின் வழியே ஆராய்ந்து மதிப்பிட வேண்டுமென்றால் அவர் பிறந்த 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்தின் போக்கு எவ்வாறு

இருந்தது என்பதைச் சுருக்கமாகவேனும் அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அடிப்படைத் தேவையாகிறது.

* தமிழ் இலக்கிய மரபு செழுமைமிக்கது; இலக்கிய அழகியலின் உச்சத்தைத்தொட்டது. சங்க இலக்கியம், நீதி இலக்கியம், இரட்டைக்காப்பியம், பக்தி இலக்கியம், இதிகாசம், சிற்றிலக்கியம் என்று தமிழ்க் கவிதை தொடர்ச்சியறாத வளமையுடையது. ஆனால் பிற்காலப் பாண்டியர் ஆட்சிக்குப் பிறகு (கி.பி.14 ஆம் நூற்றாண்டு) தெலுங்கர், மராட்டியர், முகம்மதியர் முதலிய பல்வேறு பிறமொழி ஆட்சியாளர்களாலும் தொடர்ந்துவந்த சமஸ்கிருத மொழி ஆதிக்கத்தினாலும் தமிழ்ப் புலவர்கள், தாழ்நிலை எய்தினர்; தமிழ்க் கவிதை இலக்கியமும் தாழ்நிலை எய்தியது. 1892 ஆகஸ்டு மாதம் 'விவேக சிந்தாமணி' இதழில் '18 ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் பாஷாபிவிர்ந்தி' என்று கட்டுரை எழுதிய வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதினார்:-

ஆரியர், மகம்மத்தீயர்கள் மூலமாய்ப் பொறுக்க முடியாத துன்பமடைந்து தன்னுருமாறி நிற்கின்றது... திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்த (Bishop Caldwell) பிஷப் கால்டுவெல் துரையவர்கள், 'சென்ற 200 வருஷமாகத் திராவிட பாஷையானது அபிவிருத்தியற்றுக் கிடக்கின்றதெனக் காணப்படுகிறது' என்றழைத்தினார். அது ஏகதேச முண்மையே யென்பதற்கு ஆகூஷ்பனையில்லை!

மேலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கோலோச்சிய சமயக் காழ்ப்புணர்ச்சி காரணமாகவும் தமிழ் இலக்கியம் பெரிதும் பாதிப்பிற்குள்ளாகியது. 'இலக்கணக் கொத்து' சுவாமிநாத தேசிகரும், சைவ சித்தாந்த வித்தகரான சிவஞான சுவாமிகளும் சங்க இலக்கியம், சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி, மணிமேகலை முதலிய சமண பௌத்த நூல்களைப் படிக்கக் கூடாது என்றும் அவ்வாறு படிப்பவர்கள் வாழ்நாளை வீணாகக் கழிப்பவர்கள் என்றும் எழுதினார். இந்தப் போக்கு 19-ஆம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்தது. திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தின் மகாவித்துவானாக இருந்த புகழ்பெற்ற மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை தன்னிடம் பாடம் கேட்க வந்தவரின் வெங்கடராமன் என்ற பெயர் வைணவப் பெயராக இருப்பதனால் சாமிநாதன் என்று புதுப்பெயரைச் சூட்டிய பிறகு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கத் தொடங்கினார் (அவர்தான் பின்னால் புகழ்பெற்ற

உ.வே.சாமிநாதையர்). அன்றியும் தன் மாணாக்கர்களுக்கு மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை சங்க இலக்கியம், மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களைப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை. பிற்காலத்தில் சங்க இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்த உ.வே.சாமிநாதையருக்குச் சங்க இலக்கியம் குறித்த தகவல்களைத் தெரிவித்தது மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை இல்லை. சேலம் இராமசாமி முதலியார்தான்². மேலும் 19-ஆம் நூற்றாண்டில் மிகப்பெரும் ஆளுமையாக விளங்கிய யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகநாவலரும் இவ்வாறுதான் சைவ சமயம் சார்ந்து தமிழ்தான் சைவம், சைவம்தான் தமிழ் என்ற முறையில்தான் இயங்கினார். மேற்கண்ட இத்தகைய தகவல்கள் எல்லாம் எந்த அளவிற்குத் தமிழ்க்கவிதை மரபு மதக் காழ்ப்புணர்ச்சிகளால் தாழ்வுற்றுக் கிடந்தது என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன.

வேற்றுமொழிக்காரர்களின் ஆதிக்கத்தினால் தமிழ்ப் புலவர்கள் தங்கள் பிழைப்பிற்காக மடாலயங்களையும் சிற்றரசர்களையும் ஜமீன்தார்களையும் புகழ்ந்துபாடிப் பிழைக்க வேண்டிய தாழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். அக்காலப் பண்டிதர்களின் நிலை குறித்துப் பாரதி தன்னுடைய 'சின்ன சங்கரன்' கதையில் பதிவு செய்துள்ளார். குட்டி ஜமீன்தார்களுக்குக் கிள்கிளப்பை ஊட்டுவதற்காகப் பாடல் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதை அவர்கள் "சாற்றுவதும் காமக் கலை; சாதிப்பதும் போற்றுவதும் காமனடிப்போது" என எழுதினார் பாரதி³. மேலும்,

*"புலவன் அலவன் வலவன்
பலகை அலகை உலகை"*

என்று எதுகை மோனைகளை அடுக்கிக் கொண்டிருந்தது பண்டிதம் என்றார். "யமகம், திரிபு, பசுமூத்த பந்தம், நாகபந்தம், ரத பந்தம், தீப்பந்தம் முதலிய யாருக்கும் அரித்தமாகாத நிர்ப்பந்தங்கள் கட்டி, அவற்றை மூடர்களிடம் காட்டி அமர்த்தனென்று மனோராஜ்யம் செய்து கொண்டது பண்டிதம்" என்றார் பாரதி. தமிழ் இலக்கியக் கல்வி என்றால் புராணங்களையும் இதிகாசங்களையும் சிற்றிலக்கியங்களையும் மனப்பாடம் செய்து ஒப்பிப்பது; தமிழ் இலக்கியப் படைப்பு என்றால் டம்பாச்சாரி விலாசம், கூள்பநாயக்கன் காதல் என்று தாசிகளை வர்ணிப்பது என்ற நிலையிலேயே தமிழ் தாழ்ந்து கிடந்தது. இத்தகைய சூழலில்தான் ஐரோப்பியர்களின் காலனிய ஆட்சியும், ஆங்கில மொழியும்,

ஆங்கில இலக்கியங்களும் தமிழ் உலகத்திற்குள் நுழையத் தொடங்கின. 1835-இல் மெக்காலே-வின் ஆங்கில வழிக்கல்வி சட்டத்தின் மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அந்தச் சட்டம் அரசுகள் இயற்றும் எத்தனையோ சட்டங்களைப் போல ஓர் எளிய சட்டம் அல்ல என்பது 175 ஆண்டுகள் கடந்துவிட்ட இன்றைக்கும் உணரும்படியாக நிலவிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்திய வரலாற்றில் அது ஒரு பெரிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது என்ற சமூகவியல் அறிஞர்களின் கருத்து உறுதிப்படுகிறது⁴.

எப்பொழுதுமே ஒரு மொழியைக் கற்பது என்பது அது சுமந்து வரும் பண்பாட்டையும் நமக்குள் கலப்பதற்கு வழி திறந்து விடுகிறோம் என்றுதான் பொருள். அதுவும் காலனித்துவம் நிலைநிறுத்தப்பட்ட பிறகு ஆங்கில மொழி கற்பது என்பது ஓர் அரசியல் நிகழ்வாகவும் ஒரு பண்பாட்டு நிகழ்வாகவும் ஆகிப்போனதில் வியப்பில்லை.⁵ பொதுவாக ஆங்கிலேயர்கள் வறுமையிலும் அறியாமையிலும் சாதிப் பிரிவினையிலும் சீரழிந்துகிடந்த இந்திய சமூகத்தை மீட்டெடுக்க வந்த நாகரிகவாதிகள் என்கிற பிம்பம் இந்தியர்களின் மன அமைப்பில் உருவாவதற்குப் பெரிதும் துணைநின்றவை ஆங்கில மொழியும் ஆங்கில இலக்கியக் கல்வியும்தான். இரவீந்திரநாத் தாகூர் இவ்வாறு எழுதினார்:-

இங்கிலாந்து தேசத்தின் புகழ்வாய்ந்த இலக்கியங்கள்தான் ஆங்கிலேயர்களை நீதிமான்கள் என்றும் மானுட நேயர்கள் என்றும் விடுதலை விரும்பிகள் என்றும் ஒரு பிம்பத்தை முன்னிறுத்தியுள்ளன.⁶

இதுபோலவே பின்காலனித்துவக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் போன்மை நடத்தை (Mimicry) என்ற கோட்பாட்டை வடிவமைத்த ஹோமிபாபா காலனித்துவத்திற்கு உள்ளானவர்களின் நடையுடை பாவனைகளை, ஆங்கிலேயர்கள் மாதிரியே போலச் செய்கின்ற ஒன்றாக மாற்றுவதில் பெரும் பங்கு வகித்தது கவனமாகத் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பட்ட ஆங்கில இலக்கியக் கல்விமுறைதான் எனக் கருதுகிறார்.⁷ இவ்வாறு ஆங்கிலமும் காலனியமும் நிலைநிறுத்தப்பட்ட பிறகு தமிழ் இலக்கிய உலகில் தமிழ் மட்டுமே அறிந்தவர்கள் பின்தள்ளப்பட்டு ஆங்கிலத்தையும் கற்றுக் கொண்டவர்கள் சிறப்பிடம் பெறத் தொடங்கியுள்ளனர். அக்காலத்தில் உருவான

‘தென்னாட்டுத் தமிழ்ச் சங்கம்’, ‘திராவிட பாஷா சங்கம்’ முதலிய சங்கங்களும் ‘ஞானபோதினி முதலிய பத்திரிகைகளும் தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தின. ஞானபோதினி இவ்வாறு எழுதியது:-

தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் கர்நாடக நடையிலேயேயிராமல் தற்காலத்திற்குத் தகுந்தவாறு தாங்கள் விருத்தியடைந்து மேனாட்டார் சாஸ்திரத்திலும் அவர்கள் கற்பிக்கும் முறையிலும் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தால் தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்கு இவர்கள் இப்போது கற்பிப்பதைப் பார்க்கினும் நன்றாய்க் கற்பிக்கக் கூடுமென்பது இச்சபையோரும் வகிக்கும் அபிப்பிராயம்.⁸

தமிழ்ப் புலவர்கள் ஏன் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்ப்பு தெரிவித்த நிகழ்வும் நடந்துள்ளது:-

தமிழ்ப் பரிட்சை கற்றவரெல்லாம் ஆங்கிலேய பாஷை பயின்றவர்களாகவே யிருக்க வேண்டுமென்பது என்ன நியாயம் பற்றியோ?... இராச பாஷை பயின்றவர்களே யங்ஙனமாதற்குரியர் என்பரேல் யாமுத்தரஞ் சொல்லற் பாலதொன்றுமில்லை. எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளிடத்து முறையிட வேண்டுவதுதான். அதைத் தவிர்ந்து வேறு கதியில்லை.⁹

கடவுளிடம் முறையிட நினைக்கும் கையறு நிலையை அறியும் போதே உள்நாட்டுத் தமிழறிந்த புலவர்களின் நிலையைப் புரிந்து கொள்ளலாம். எனவே அதிகார மொழியாகிய ஆங்கிலம் சார்ந்த கருத்தோட்டமே சமூகத்தில் வலுப்பெற்றது. மேலும் காலனித்துவ ஆட்சி முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல புதிய சீர்திருத்த சட்டங்களும் இறுகிக்கிடந்த தமிழ்ச் சமூகத்தை நெகிழ்ச்சியுற்ச் செய்தன. புதிய கல்வி முறை, இடம்பெயர்தல், செய்தித் தொடர்பு வளர்ச்சி, அரசாங்கப் பதவிகள், பொருளாதாரச் சீரமைப்புகள், நகரமயமாதல், புதிய வணிக முயற்சிகள், பொது மக்கள் பங்கெடுப்பு, அரசியல் விழிப்புணர்வு, மத்தியதர வர்க்கம் முதலியன காலனித்துவ ஆட்சியின் புதிய வரவுகளாக வெளிப்பட்டன. மேலும் சட்ட ஆட்சி என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்குக் கீழ்க்கண்ட பல்வேறு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டு நிர்வாக முறையில் ஒழுங்குமுறைகள் நிலைநிறுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1. 1829-இல் சாதித் தடுப்புச் சட்டம் ஏற்பட்டது.
2. 1832-இல் அடிமை வியாபாரம் தடை செய்யப்பட்டது.
3. 1843-இல் அடிமைகளை வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை கோரும் சட்டம் தடை செய்யப்பட்டது.
4. 1850-இல் சொத்து மற்றும் வாரிசுரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.
5. 1856-இல் இந்து விதவைகள் மறுமணச் சட்டம் வந்தது.
6. 1861-இல் முதன் முறையாக இந்தியச் சட்ட அமைப்பு உருவானது.
7. 1881 முதல் தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன.
8. 1878-இல் பத்திரிகைச் சட்டம் வந்தது.

இவ்வாறு காலனித்துவ ஆட்சியானது பல்வேறு முனைகளில் முயற்சி செய்து தமிழர்களின் மனப்பரப்பில் காலனித்துவ மதிப்பீடுகளை விதைத்து விளைய வைத்தது. இத்தகைய சூழலில்தான் தமிழில் புதிய இலக்கியப் போக்குகள் உருவாகத் தொடங்கின.

இப் புதிய போக்குத் தொடக்கத்தில் இரண்டு வகையான முறையில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

1. மரபில் நின்றபடியே சமகாலப் புதிய போக்குகளையும் உள்வாங்கிய தன்மை.
2. ஆங்கில வழிப்பட்ட காலனித்துவத்தின் தாக்கத்தினால் புதிய போக்குகளை முன்வைத்த தன்மை.

1. மரபில் நின்றபடியே புதுமையையும் உள்வாங்கியவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக இராமலிங்க அடிகளாரும் (1823-1874), கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரும், அன்புக்கொடி இயக்கம் கண்ட வைகுண்டர் என்று அழைக்கப்பெற்ற முடிசூடும் பெருமானும் முக்கியமானவர்களாக வெளிப்படுகின்றனர். இவர்களுக்கு ஆங்கிலக்கல்வி இல்லையென்றாலும் கூடக் காலனித்துவத்தின் மூலம் சமூக மன அமைப்பில் பரவிய சாதி எதிர்ப்பு,

மனித நேயம், சமய ஒருமை முதலிய புதிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கித் தங்களின் படைப்புகளில் பரவவிட்டுள்ளனர். மொழியையும் பண்டிதத் தமிழிலிருந்து மீட்டு எளிய தமிழில் படைக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம், சமரச சன்மார்க்க நெறி ஆகியன கண்ட இராமலிங்க அடிகளார் இவ்வாறு எழுதினார்:-

“சாதியிலே மதங்களிலே சமய நெறிகளிலே
சாத்திரச் சந்தழ்களிலே கோத்திரச் சண்டையிலே
ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர்
அலைந்தலைந்து வீணேநீர் அழிதல் அழகலவே”

2. ஆங்கிலம் கற்ற நடுத்தர வர்க்கத்தினர் பலரும் ஆளும் காலனித்துவத்திற்கு ஏற்ப எளிதாக மாறிய போக்கு இரண்டாவது போக்காகும். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை(1855-1897), முன்சீப் வேதநாயகம்பிள்ளை (1826-1889), சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்(1870-1903), வித்துவான் சேஷையங்கார் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவார்கள். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை ‘டெல்ஹி தர்பார் கும்மி’ என்ற தலைப்பில் 1911-இல் விவேக போதினியில் காலனித்துவத்தைப் புகழ்ந்து 248 வரிகளைக் கொண்ட பாடல்களை எழுதியுள்ளார். ஒரு பாடலில் அசோகரோடு காலனித்துவ மன்னரை ஒப்பிட்டுப் புகழ்ந்துள்ளார்:-

இந்து ஜயினம் எழில்பெறு புத்தமோ
டிஸ்லாமும் கிறிஸ்து சமயம் முதல்
எந்தச் சமயமும் ஏத்தும் அசோகராம்
ஏந்தல் ஜாஜின்று முடிதரிப்பார் ¹⁰

இவ்வாறு ஆங்கில அரசர்கள் முடி ஏற்கும் நிகழ்ச்சியைப் பரிதிமாற் கலைஞரும் பாடலாக வடித்துள்ளார்.

நாடுதனில் செந்தமிழினி னற்கடலி லாடுவீர்
“நீடுவகை காண்டிங்ங் னோர்மினோ - கூடிநாம்
எல்லாரு மெடவர் இறைவன் முடிபுனைதல்
சொல்லாரப் பாடிமகிழ் தும்”

1875-இல் 'ஆதியூர் அவதானி சரிதம்' என்ற கவிதை நூலைப் படைத்தளித்த வித்துவான் சேஷையங்காரும் சாதி எதிர்ப்பு, சாதிக் கலப்பு, விதவைத் திருமணம், தீண்டாமை ஒழிப்பு, மரபு மீறிய காதல், பெண் விடுதலை, தமிழ்ப்பற்று முதலிய காலனித்துவம் வழங்கிய புதிய கருத்துக்களைத் தன் படைப்பில் விதைத்துள்ளார். ஆங்கிலம் கற்ற காலனித்துவத் தமிழ்ச் சிந்தனையாளர்களாகிய பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை, முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை, பரிதிமாற் கலைஞர் ஆகியோரைப் போன்றே இவரும் இயங்கியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

கைம்பெண் விவாகம் இந்தக் காலத்திலுண்டாச்சு
 அம்புவி எங்குமதுவே தலை எடுக்கும்
 காலத்தியற்கை தன்னைக் கட்ட முடியாது
 சாதிவிட்டு சாதி யென்று தள்ளலினி வாய்க்காது²

இவ்வாறு விதவைத் திருமணத்தை, சாதிக் கலப்பை ஆதரிக்கிற ஐயர் மணவிலக்கையும் ஆதரிக்கிற அளவிற்குப் பெண் விடுதலை சார்ந்தும் பேசுகிறார்.

அமையும் புருஷனவன் ஆகாத பேயாகி
 அற்றறிவு நீங்கி அலைகுவனாமானால்
 மற்றொருவன் தன்னை மணப்பது நீதியாகும்³

இதேபோல் அக்கால ஆங்கிலவர் கற்ற தமிழ்ச் சிந்தனையாளர்களிடம் வெளிப்பட்ட தமிழ் சார்ந்த உணர்வும் ஐயரிடம் வெளிப்படுகிறது.

சாத்திரங்கள் கற்றான் தமிழ் நூல்கள் தானறிந்தான்
 பார்த்தவர்கள் மெச்சப் புலவர்க்குத் தானுரைத்தான்
 தன் கீழ்ப்படித்தவரைத் தன்னைப் போலாக்கினான்
 மின்னுந் தமிழ்தனில் மெய்ப்புலவனாயிருந்தான்
 தமிழருமை கண்ட தனிப்புலவனாயிருந்தான்
 தமிழருமை கண்டு சபைமெச்சப் பேசி வந்தான்⁴

இவ்வாறு பின்காலனித்துவச் சமூகத்தின் தொடக்க காலத்தில் ஆங்கிலம் கற்காத மரபார்ந்த கவிஞர்களாக இருந்தாலும் ஆங்கிலம் கற்றுக் காலனித்துவ

மனநிலைக்கு உள்ளாகியிருந்த கவிஞர்களாக இருந்தாலும் அனைவருமே பின்காலனித்துவ ஆட்சி முறையினாலும் ஆங்கில மொழி வழியாக வந்த புதிய சிந்தனைகளாலும் ஈர்க்கப்பட்டுப் புதிய மதிப்பீடுகளைப் போற்றிப் பாடி ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டு தொடர்ச்சியுடைய தமிழ்க் கவிதையின் போக்கைத் திசை திருப்பியுள்ளனர். (அவர்கள் அன்று தொடங்கி வைத்த சாதி எதிர்ப்பு, பெண்ணுரிமை, மத ஒற்றுமை, தமிழுணர்வு ஆகியவை 21-ஆம் நூற்றாண்டிலும் தமிழ்க் கவிதையை இயக்குகின்ற சக்திக் கிடங்காகத் தொடர்வதைப் பார்க்க முடிகிறது). இந்தப் போக்கினைப் பின்காலனித்துவச் சமூகத்தில் தமிழ்க் கவிதையின் முதல் கட்டப் போக்காக வரலாற்று மயப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இந்தியத் தேசிய விடுதலை இயக்கம் மேலெழுந்து வந்த போது உருவான கவிதைகளை இரண்டாவது கட்டமாகக் கொள்ளலாம்.

மேற்கண்ட இந்த இரண்டாவது கட்டக் கவிஞராகப் பாரதி வெளிப்படுகிறார். சென்னை சுதேசமித்திரன் பத்திரிக்கையில் உதவி ஆசிரியராகச் சேர்ந்த நாள்தொட்டு (நவம்பர் 1904) 'புதிய நெருப்பு' என்று அவராலேயே சுட்டப்படும் 'தேசியம்' என்கின்ற நவீன முதலாளித்துவம் வழங்கிய கருத்தாக்கத்தில் ஒரு மகாகவிக்கே உரிய பேராண்மை பிடித்தொழுகும் நெறிக்கேற்ப முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர் என்பதனாலும் தொடர்ந்து காலனித்துவச் சமூகத்தில் நவீனமாகத் தோன்றிய தகவல் தொடர்பு ஊடகமான பத்திரிக்கைத் தொழிலில் இறுதி வரை முழு மூச்சாக ஈடுபட்டவர் என்பதனாலும்¹⁵ ஐரோப்பியக் காலனித்துவத்தின் பன்முகப்பட்ட முகங்களையும் அவற்றின் நுட்பங்களோடு அறிந்து உள்வாங்கிக் கொள்ளக்கூடிய முதல் தரமான அறிவாளியாகப் பாரதியார் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலில் வெளிப்படுகிறார். இதனாலேயே கவிஞர் சிற்பி காலனித்துவச் சமூகம் வழங்கிய வசதிகளைப் பயன்படுத்தித் தமிழ்க் கவிதையை மாற்றிப் போட்ட ஆழிப் பேரலை பாரதியார் என்கிறார். தமிழ் இலக்கியத்தளத்தில் பெரும் பெரும் மாற்றங்களை நிகழ்த்தியதனாலேயே பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு முழுவதில் இருந்தும் தான் தேர்ந்தெடுக்கும் மூன்று மகாகவிகளில் ஒருவராகப் பாரதியாரைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றார்¹⁶ (மற்றிருவர் இளங்கோவடிகள், கம்பர்).

* மரபான பழமைமிக்க அக்ரஹாரக் குடும்பச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்த பாரதியார் காலனித்துவம் கொண்டு வந்த நவீனத்துவக் கூறுகளுக்குத் தன்

இதயத்தை முற்று முழுதாகத் திறந்து விட்டதுதான் அவருடைய நவீன கவித்துவ ஆளுமைக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. இந்த நவீனத்துவத்தை அவர் பெறுவதற்கு ஆதார புள்ளியாக அமைந்தது அவருக்குக் கிடைத்த ஆங்கிலவழிக் கல்வியும் ஆங்கில மொழியும்தான்.

1882-இல் பிறந்த பாரதியார் 1888-இல் தன்னுடைய ஆறாவது வயதில் எட்டையபுரத்தில் இருந்த ஆங்கிலப் பள்ளியில்தான் சேர்க்கப்பட்டார். தொடர்ந்து 1894 முதல் 1897 வரை திருநெல்வேலியிலிருந்த இந்துப் பள்ளியில் ஐந்தாம் படிவம்(இன்றைய பத்தாம் வகுப்பு) வரை ஆங்கிலம் வழியாகத்தான் பயின்றார். 1898-இல் காசியில் கிறித்துவ மிஷனரிக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஆங்கிலம் வழியாகத்தான் பயின்றார். எட்டையபுரத்தில்-தான் பிறந்த மண்ணில் - தன்னால் 'கவிஞர்களுக்கெல்லாம் கவி' என்று போற்றப்படும் ஆங்கிலக்கவி ஷெல்லியின் பெயரில் சங்கம் ஒன்றை நடத்தியுள்ளார். சென்னையில் 1904இல் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் மொழிபெயர்ப்பாளராகத்தான் சேர்ந்து பணியாற்றியுள்ளார். மேலும் 1906இல் "பால பாரத" என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையின் சட்டப்படியான ஆசிரியராகவும் விளங்கியுள்ளார். இவ்வாறு அவர் கற்ற ஆங்கிலம்தான் அவருக்கு வேலையை மட்டுமல்ல, சென்னை வாழ்க்கையையும் பத்திரிகை வாழ்க்கையையும் வழங்கியுள்ளது. மேலும் முதன் முதலில் பத்திரிகையில் வெளியான பாரதியின் கவிதை கூட ஆங்கில இலக்கியம் தந்த சானட் வடிவக் கவிதைதான். தனிமை இரக்கம் என்ற அந்தக் கவிதை மதுரையிலிருந்து வெளிவந்த விவேகபானு என்ற பத்திரிக்கையில் 1904-இல் வெளிவந்தது (சானட் வடிவத்தில் மேலும் இரண்டு கவிதைகள் எழுதியுள்ளார்:- 1. யான், 2. சந்திரிகை). அன்றியும் பாரதியார் தான் சார்ந்த தேசிய இயக்கத்திற்கேற்ப மேலை நாட்டு ஆதிக்கத்தை எல்லா முனையிலும் எதிர்த்து வந்தாலும் ஆங்கிலங் கற்ற அன்றைய இந்திய அறிவாளிகள் போலவே தானும் மேலை நாட்டினரின் புலமையின் மேல் பெரிதும் மரியாதை கொள்ளுகிற மனப்பான்மைக்கு உள்ளாகியிருந்தார் என்றும் தெரிகிறது. சிறந்த புலமை என்பதற்கு அடையாளம் அதனை மேலைநாட்டினர் அங்கீகரிப்பதுதான் என்று அவரே கருதுகிறார்:-

மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சொல்வதிலோர் மகிமையில்லை
திறமான புலமையெனில் வெளிநாட்டோர்
அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்¹⁷

என்று எழுதும்போது பாரதியார் எந்தளவிற்குக் காலனித்துவம் ஏற்படுத்திய மனநிலைக்கு உள்ளாகியுள்ளார் என்பது தெரிகிறது. இதே மனநிலை 1919இல் எட்டயபுர மன்னருக்கு எழுதிய ஒலைத்துக்கிலும் வெளிப்படுகின்றது. தன் கவிதைகளைக் காலனித்துவவாதிகள் மொழிபெயர்த்துப் போற்றுவதைப் பெரிதாகக் கருதுகிற மனப்பான்மை பாரதிக்குள் உருவாகியிருப்பது தெரிகிறது. தன் கவிதைகளைச் 'சுவை புதிது, நயம் புதிது, வளம் புதிது, சொல் புதிது, ஜோதி கொண்ட நவ கவிதை, எந்நாளும் அழியாத மகா கவிதை' என்று புகழில் உயர்ந்த பிரான்சு நாட்டுப் புலவர்களும் ஆங்கிலக் கவியரசர்களும் மிக வியந்து கூறி மொழிபெயர்த்துப் போற்றுவதாக எழுதுகிறார்.¹⁸ பாரதி, தான் ஆங்கிலங் கற்க நேர்ந்த சூழலை 24.01.1897இல் எட்டயபுரம் மன்னரின் சித்தப்பாவிற்குத் தனது 14 வயதில் எழுதிய ஒரு மடல் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார்.¹⁹ பாரதி தமிழில் எழுதுகின்றவராக அறியப்பட்டாலும் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்திலும் எழுதுகின்றவராகவே செயல்பட்டுள்ளார். இந்து பத்திரிகையில் எழுதுகின்றவராகவும் ஆங்கில மொழி மூலம் சில படைப்புகளை உருவாக்குகின்றவராகவும்²⁰ ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிலும் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்க்கின்ற வராகவும் ஆங்கிலத்தில் கடிதம் எழுதுகின்றவராகவும்²¹ என இருமொழி எழுத்தாளராகவே செயல்பட்டுள்ளார். மேலும் ஆங்கிலக் கவிஞர்களின் கவிதையாளுமையின் செல்வாக்கிற்குப் பல வழிகளில் உள்ளாகியுள்ளார். அதன்மூலம் தன் படைப்பாற்றலைச் செழுமைப்படுத்தியதோடு சமூகக் குறித்த மரபார்ந்த பார்வைகளில் இருந்து விலகிப் புதிய மதிப்பீடுகளுக்கு இடமளித்துப் பல மாற்றங்களுக்கும் உள்ளாகியுள்ளார் என்பதையெல்லாம் பாரதி குறித்த ஒப்பீட்டு ஆய்வாளர்கள் விரிவாக விளக்கியுள்ளனர்.²² பாரதி எழுத்துக்களில் புகழ்பெற்ற குயில்பாட்டு, ஞானரதம் ஆகியன கூட ஆங்கில இலக்கிய வாசிப்பிலிருந்து பெற்ற உந்துதல் மூலமாகவே உருவாகியுள்ளன என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். மேலும் ஆங்கிலக் கல்விதான் அவரை நவீன மனிதனாக வளர்த்தெடுத்துள்ளது என்கிற உண்மையை பேரா.சச்சிதானந்தம் விளக்கியுள்ளார்.²³ இவ்வாறு ஆங்கிலம் மூலமாகத்தான் முழுமையாகக் காலனித்துவச் சமூகத்தை நுட்பமாக உள்வாங்கிக் கொண்டவராக மலர்ந்துள்ளார் பாரதியார். ஆனால் இந்த ஆங்கிலத்தைக் காலனிய நீக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தினார் என்பதுதான் அவருடைய சிறப்பு.

* உள்நாட்டுப் பண்பாட்டைக் கட்டமைக்கின்றவர்களின் செயல்பாடு, ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் காலனித்துவப் பண்பாட்டோடு கொள்ளுகிற உறவுமுறை மூன்று தளங்களில் இயங்குமெனத் தென்னாப்பிரிக்கச் சூழலை முன்வைத்து விளக்குகிறார் ஃபிரான்ஸ் ஃபனான் (Frantz Fanon) என்பவர்.²⁴

1. முதல் தளமாக அமைவது தகுதியில்லாமல் தன்வயப்படுத்த முயலும் களமாகும். இந்தக் கட்டத்தில் உள்ளூர் அறிவாளிகள், ஆக்கிரமித்துள்ள காலனித்துவப் பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தன் வயப்படுத்திவிட்டோம் என்பதற்கான சான்றுகளை வழங்கிக் கொண்டேயிருப்பார்.

2. இரண்டாவது தளத்தில், உள்ளூர் அறிவாளிகள் கிளர்ச்சி நிலை (குழப்பம்/கலக்கம்) அடைகிறார்கள். நாம் என்னவாக இருக்கிறோம் என்பதை மட்டும் நினைக்க வேண்டுமென முடிவெடுக்கிறார்கள். தன்னுடைய ஆழமான நினைவுகளிலிருந்து தனது இளமைக் கால நிகழ்வுகளை மட்டும் வெளிக் கொணர முயலுகிறார்கள். தன் பண்பாடு சார்ந்த பழைய புராணக் கதைகளை, கடன் வாங்கிய வேற்று நாட்டின் அழகியல் கோட்பாடுகளின் வெளிச்சத்தில் புதிதாக விளக்கிக் காட்ட முயலுகிறார்கள்.

3. மூன்றாவது தளம், போராடும் தளமாகும். காலனித்துவத்திற்கு ஆட்பட்ட உள்நாட்டு அறிவாளிகள் (இலக்கியவாதிகள்) மக்களோடு மக்களாகின்றனர். மக்களை அதிர்வுச் செய்கின்றனர். இதன் வழியாகப் போராடும் இலக்கியம், புரட்சிகர இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம் பிறக்கின்றன. இந்த மூன்றாவது தளத்தில் இதுவரை நாமும் எழுதுவோமா என்று நினைத்துப் பார்க்க முடியாத சூழலில் வளர்ந்து சிறந்த ஆண்களும் பெண்களும் சிறை, தண்டனை என்கிற வித்தியாசமான சூழலை எதிர்கொள்ள நேர்கையில், இந்தத் தேசத்திற்காக வாயைத் திறந்து பேச வேண்டிய தேவையை உணரத் தொடங்குகின்றனர். தங்கள் மக்களின் இதயத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற வார்த்தைக் கோலங்களைப் புணையத் தொடங்குகின்றனர். புதிய சூழலின் வாயாக மாறுகின்றனர்.

பின்காலனித்துவக் கோட்பாட்டாளராக அறியப்படும் ஃபிரான்ஸ் ஃபனான் காலனித்துவத்திற்குள்ளான தென்னாப்பிரிக்கச் சூழலை முன்வைத்துக் கூறிய மேற்கண்ட கூற்றுக்கள் காலனித்து வத்திற்குள்ளான இந்திய தமிழ் சூழலுக்கும்

மிகப் பொருத்தமாகவே அமைகின்றன. பாரதியார் காலனித்துவத்திற்குள்ளானவர்கள் இயங்குகின்ற இரண்டாவது தளத்துக்கேற்பவும் மூன்றாவது தளத்திற்கேற்பவும் செயற்பட்ட மிகப்பெரிய இலக்கிய ஆளுமையாக விளங்குகின்றார். இரண்டாவது தளத்திற்கேற்பப் பாரதியார் தன் இளமைக்கால நினைவுகளைக் காலனித்துவ அழகியற் கோட்பாட்டின் செறிவோடு 'கனவு' என்ற தலைப்பில் படைத்தளித்தார். அதுபோலவே தன் பண்பாடு சார்ந்த பழைய புராணக் கதைகளை 'பாஞ்சாலி சபதம்' என்றும் 'கண்ணன் பாட்டு' என்றும் தான் உள்வாங்கிய மேலை நாட்டுக் கருத்தாக்கங்களின் வெளிச்சத்தில் புத்தம் புதியவைகளாகப் படைத்துக் காட்டினார். இந்தப் படைப்புகளில் தனிமனிதத்துவமும் மக்களாட்சி உணர்வும் பெண் விடுதலை அடிப்படையிலான ஆண்-பெண் உறவுருவாக்கமும் கவித்துவத் தோடு புணையப்பட்டுள்ளன.

இதுபோலவே மூன்றாவது தளம் காலனித்துவத்திற்கு எதிராகப் போராடுகிற தளமாகும். இந்தத் தளம் தேசிய அரசு என்கின்ற முதலாளித்துவக் கருத்தாக்கத்தில் இருந்து உருவாகின்ற மன அமைப்பாகும். எனவே ஃபனான் குறிப்பிடுவதைப் போல மக்களோடு மக்களாகின்றார் பாரதி. தேசத்திற்காக மக்களின் இதயத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற வார்த்தைக் கோலங்களைப் புனைகின்றார். நவீன சூழலின் வாயாக மாறுகின்றார். குறிப்பாக மக்கள் இலக்கியம், மக்கள் மொழி, மக்கள் உணர்வு என்பதற்கேற்ப எளிய தமிழை உருவாக்குகின்றவராக உயர்கிறார். அவர் எழுதும் 'பாஞ்சாலி சபத' த்திற்கான முன்னுரை இதற்குச் சரியான சான்று:-

எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொது ஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு இவற்றினைபுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற் பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன், காவியத்துக்குள்ள நயங்கள் குறைவுபடாமலும் நடத்துதல் வேண்டும்²⁵.

இவ்வாறு பெருவாரி மக்களை நோக்கி இலக்கியத்தை நகர்த்திச் செல்வதற்கு நிலப்பரப்பை ஆக்கிரமித்த காலனித்துவம் அந்நிலம்வாழ் மக்களின்

மனத்தைக் கைப்பற்றுவதற்குப் பயன்படுத்திய கருவிகளான அச்சகத் தொழில், பதிப்புத் தொழில், மதம், சாதி, பால் வேறுபாடு கடந்த அனைவருக்குமான ஆங்கிலக் கல்வி முதலியன பாரதிக்குப் பயன்பட்டன. எனவேதான் பாரதியாரால் இலக்கியத்தளத்தில் ஏற்பட்ட மிக இன்றியமையாத ஒரு சமூக மாற்றத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறும் பதிவுசெய்ய முடிந்தது:-

இனிமேல் இந்த வித்துவான்கள் பிழைப்புக்கு நிலப்பரப்புக்களையும் ராஜாக்களையும் நம்பிப் பயனில்லை. பொது மக்களை நம்ப வேண்டும். அவர்கள்தான் இனிமேல் ராஜாக்கள்²⁶.

இவ்வாறு பாரதி நிறைவேற்றி வைத்த நவீனமயப்பாடுதான் தமிழில் 'இலக்கிய நிலவுடைமையைத் தகர்த்து எறிந்தது' என இதைப்பதிவு செய்கிறார் கா.சிவத்தம்பி²⁷. பாரதியார் ஆளுமையில் வெளிப்படும் இந்தப் பண்பைத்தான் விபுலானந்த அடிகளும் சு.விசுவநாதன் என்பாரோடு 1931-இல் சேர்ந்து எழுதிய 'பாரதியார் கவிநயம்' என்ற கட்டுரையில் விதந்துப் போற்றுகிறார்²⁸. இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கவிதையில் பாரதி என்றால் உரைநடையில் புதுமைப்பித்தன் என்று விமர்சகர்களால் போற்றப்படும் புதுமைப்பித்தனும் பாரதியினுடைய இந்த மக்கள் சார்ந்த பண்பைக் கீழ்க்கண்டவாறு அவருக்கேயுரிய நடையில் அற்புதமாகப் புலப்படுத்துகிறார்:-

கடவுள், காதல், யுத்தம், புகழ்ச்சி, நீதி என்ற பாதையில் நெடுங்காலமாக ஓடிய தமிழ்க் கவிதை, பாரதி யுகத்தில் ஒரு நோக்கத்தைப் பெற்றது. கம்பீரமான கோவில்களும், கம்பீரமான விருத்தங்களும் தமிழ்ப் பண்பை எவ்வளவு உயர்வு படுத்துகிறதோ, அவ்வளவு லகுவான பண்களும், சிறு சிறு சந்தங்களும் அழகு செய்யும் என்பதைக் காட்டிவிட்டார். அவருடைய காதலியான கண்ணம்மாவுக்கு 'பாலத்துச் சோசியனும் கிரகம் படுத்தும்' என்று சொல்வான்; அவருடைய தெருவிலே விளையாட்டுப் பிள்ளையாகத் திரியும் கண்ணன், பெண்களுக்கு ஓயாத தொல்லையாகக் கொம்மாளம் அடிப்பான். அவருடைய இதய பீடத்தில் அமர்ந்த கடவுள்கள், எங்கோ எப்போதோ என்று சொல்லும்படியான எட்டாய் பொருள்கள் அன்று சித்தாந்தம் படைத்த உருவமன்று; தூரத்திலே நின்று கும்பிட்டு மட்டும்தான் வழிபடும் தெய்வங்களன்று. நம்முடைய சதையும் ரத்தமுமாய் உறவு

கலந்து நம்முடன் ஒன்றாக, நம் தோள் மீது கைபோட்டு உலாவும் தெய்வங்கள், பாரதியாருடன் சென்றால் கடவுள்களின் உண்மை நமக்குத் தெரிய வரும். நம் மன்னிப்புக்கு அன்புக்கும் உரியவர்களாகத் தென்படுகிறார்கள். பாரதியின் பணி அது²⁹.

* பாரதியின் ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயம், பத்திரிகை ஊடகத்தோடு கொண்டிருந்த இடையறாத தொடர்பு, காலனித்துவம் வழங்கிய பல்வேறு தொழில்நுட்பங்களின் வளர்ச்சி, இலக்கிய உற்பத்தி முறைமைகளிலும் உறவுகளிலும் ஏற்பட்ட ஜனநாயகத் தன்மை, பாரதி உயிர்த்துடிப்போடு ஏந்திக் கொண்டிருந்த தேசியம் என்னும் நெருப்பு, விரிந்த ஆழமான பழந்தமிழ் வாசிப்பு முதலியன பலவும் ஒன்றுகூடிப் பாரதிக்குள் மிக முக்கியமான நான்கு நவீனமயமான கருத்தாக்கங்களைத் தனது தமிழ் இலக்கிய மரபிற்குள்ளிருந்தே 'மீள் கண்டுபிடிப்பு' செய்து கொள்வதற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

1. தமிழ் இன அடையாளம்
2. உலக நோக்கு
3. மதச்சார்பின்மை
4. விளிம்புநிலை அணுகுமுறை

1. காலனித்துவ ஆட்சி முறையில் நடந்த மிக முக்கியமான நிகழ்வு ஓர் இனத்தின் அடையாளத்திற்கு அடிப்படைத் தேவையான எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு நிலப்பரப்பு உருவாக்கம் ஆகும். சென்னை மாகாணம் காலனித்துவ ஆட்சியில் முக்கிய மையமாக விளங்கியது. சிறுசிறு குட்டி ஜமீன்தாரர்களின் தற்பாராகச் சிதறுண்டு சீரழிந்து கொண்டு கிடந்த தமிழ் நிலப்பரப்பு முதன் முதலில் காலனித்துவ ஆட்சியில் ஓர் ஒழுங்கிற்குள் உட்படுத்தப்பட்டதோடு சீரான ஒரு நிர்வாகத்தின் கீழும் வந்தது. மேலும் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு என்ற தென் திராவிட மொழி பேசும் மக்களோடு இணைக்கப்பட்ட மாகாணத்தின் தலைநகரமாகவும் சென்னை செயற்பட்டது. இவ்வாறு நிலம் சார்ந்து தமிழும் தமிழ் இன மக்களும் தேசிய அரசியலுக்குள் இன்றியமையாத இடம் பெறத் தொடங்கினர். இந்தத் தமிழ் அடையாளம் இந்தியத் தேசிய அரசியலுக்குள் தீவிரமாகச் செயற்பட்ட பாரதிக்குள் வேகமாக இயங்கியுள்ளது. ஏற்கனவே கால்டுவெல், வீரமாமுனிவர், எல்லீஸ், ஜி.யு.போப் முதலிய ஐரோப்பிய

அறிஞர்களும் இராமலிங்க அடிகள், ஆறுமுக நாவலர், பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை முதலிய உள்நாட்டு அறிஞர்களும் இந்தத் தமிழ் அடையாளத்தைப் புதிய காலனித்துவ ஆட்சியைப் பயன்படுத்தி வளர்த்தெடுக்க முயன்றிருந்தனர். இந்தப் பின்னணி பாரதிக்குத் தமிழ் இன அடையாளத்தை வளர்த்தெடுக்கப் பெரிதும் உரமாக அமைந்துள்ளது. இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழர்கள் தமிழ் மொழி குறித்தும், இனம் குறித்தும் பெருமிதம் கொள்ளும்படியான அடையாள அரசியலைத் தீவிரமான கவிதை மொழியில் பாரதி நிகழ்த்திக் காட்டியுள்ளது அவரது தனி ஆளுமையைப் புலப்படுத்துவதாக விளங்குகிறது.

2. பாரதியின் ஆளுமை தனியாகத் தமிழ் அடையாளத்தை வளர்த்தெடுக்கச் செயற்பட்டது போலவே அதனினும் விரிவாக இந்தியத் தேசிய அடையாளத்தையும் அதனினும் பரந்த உலக நோக்கு என்கின்ற பார்வையையும் நோக்கி மேலெழுந்ததுதான் அவரை மகாகவியாக்கியது எனல் வேண்டும். உலக நோக்கு என்பது தமிழ் மரபிற்குள் ஏற்கனவே இருக்கிறது என்று கண்டு களித்ததும் பாரதியின் காலத்தில் வெடித்துக் கிளம்பிய தன்மேம்பாட்டுக் கொள்கையின் விளைவுதான் என்றாலும் அதை எடுத்துரைத்த விதத்தில் பாரதியின் பன்முகப்பட்ட மேன்மை புலப்படுகிறது. காலனித்துவச் சமூகத்தில் வாழ்ந்ததன் விளைவாக உலகம் முழுவதும் நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து உடனுக்குடன் தன் கருத்தைப் பதிவு செய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்த முதல் தமிழ்க் கவியாகப் பாரதி வெளிப்படுகிறார். பாரதி இப்படி எழுதுகிறார்:-

மேலும் உலகத்து மனிதர்களெல்லாம் ஒரே ஜாதி. இந்தச் சண்டையில் இத்தனை ஐரோப்பியர் அநியாயமாக மடிகிறார்களே யென்பதை நினைத்து நான் கண்ணீர் சிந்தியதுண்டு. இத்தனைக்கும் சுதேசியத்திலே கொஞ்சம் அழுத்தமானவன். அப்படியிருந்தும் ஐரோப்பியர் மடிவதில் எனக்குச் சம்மதம் கிடையாது. எல்லா மனிதரும் ஒரே வகுப்பு³⁰.

இதுபோலவே தனிமனிதனுக்கு உணவில்லை எனில் இந்த ஐகத்தினை அழித்திடுவோம் என்று மனிதப் பிரச்சனையை உலகப் பிரச்சனையாகவே முன்வைப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. மேலும் இத்தகைய உலகப் பார்வையைக்

கவலை, பயம் என்கின்ற தனிமனித உளவியல் பிரச்சனையோடும் பாரதி இணைத்துப் பேசும் பொழுது முற்றும் நவீனமயமாகிவிட்ட அவருடைய ஆளுமை பளிச்செனப் புலப்படுகிறது. இப்படி எழுதுகிறார் ஓரிடத்தில்:-

நாம் கவலை, பயம் என்ற இரண்டு நாய்களுக்கும் உள்ளத்தை இரையாக்காமல் ஸந்தோஷமாய் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டு நிலத்தை உழுவது நல்லது. அழுது கொண்டே உழுதால் உழுவுக்குக் கெடுதி; மனத்துக்கு ஸந்தோஷமில்லை; மடத்தன்மை தவிர வேறொன்று மில்லை. தன்னைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டு வேலை செய்தால் வேலை குழம்பும்.

பாரதி மேலும் கூறுவார். புத்தியை மீறியும் உழுவும் இந்த மனத்தை, உலகத்தை விட்டு நீங்கித் தனியிடத்தில் கண்ணைமூடிச் 'ஐயம்' பண்ணுவதாலோ, மூச்சை அடக்கிப் பழகுவதாலோ அடக்கிவிட முடியாது 'இதிலெல்லாம் இது வேகாது'. மாறாக மானுட முழுமையுள் தன்னைக் கரைத்துக் கொள்ளும் போதே சாத்தியப்படும்³¹.

3. தமிழ்ச் சமூகம் மட்டுமல்ல, உலகச் சமூக அமைப்பே மதம் சார்ந்துதான் வரலாறுதோறும் இயங்கியுள்ளது. காலனித்துவச் சமூகம் தனது அதிகாரப் பலத்தோடு கிறித்துவ மதம் சார்ந்த உரையாடலை ஊர்தோறும் பரப்பிக் கொண்டும் புதிய தமிழ்க் கிறித்துவர்களை உருவாக்கிக் கொண்டும் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் - நானூறு ஆண்டுகால மொகலாயர் ஆட்சியில் பலவகையிலும் பலவீனப்பட்டுப் போய்க் கிடந்த இந்து மதம் காலனித்துவத்தின் நவீன பார்வை கொண்டு சீர்திருத்திக் கொள்வதன் மூலம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளத் தீப்போலத் தீவிரமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் - மதச்சார்பின்மை என்கின்ற மகத்தான கருத்தாக்கத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை வளர்த்தெடுக்க முனைந்ததும் பாரதி என்கின்ற மகாகவியின் பன்முகப்பட்ட பேராண்மையின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது. மதச்சார்பின்மை என்ற கருத்தாக்கம் நவீனமயமாதலின் விளைச்சல் என்று மட்டும் கருத முடியாது. அப்படியொரு கருத்தாக்கம் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டு பழமையுடையது. சங்க இலக்கியம், திருவள்ளுவர், இளங்கோவடிகள், இராமலிங்க அடிகள் என்று

எம்மதமும் சம்மதம் எனக் கொள்ளும் மன அமைப்பு ஏற்கனவே பழக்கப்பட்ட ஒன்றுதான். பாரதி அந்த மரபை மீண்டும் கண்டெடுத்து முதன்மைப் படுத்தியதுதான் அவனது ஆளுமையின் தனிச்சிறப்பு. ஆங்கிலேயர்களோடு நட்புப் பாராட்டியும் விவிலியத்தை மொழிபெயர்த்தும் காலனித்துவச் சமூகத்தோடு இணைந்த ஆறுமுக நாவலரால், இந்த மதச்சார்பற்ற கருத்தாக்கத்தைத் தழுவ முடியவில்லை என்ற வரலாற்று உண்மையோடு இணைத்துப் பார்க்கும் போதுதான் பாரதியின் ஆளுமை எத்தகையது என்பது புலப்படும்.

4. மகாகவிகள் உலகம் முழுவதிலும் தன்னையும் தன் கருத்தாக்கங்களையும் விளிம்புநிலைப்பட்ட இடத்திலேயே நிலைநிறுத்திக் கொண்டு வந்துள்ளனர். பாரதியும் காலனித்துவச் சமூகத்தில் ஆண்-பெண் பாலியல் உறவுகளிலும் சாதிய உறவுகளிலும் நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான மாற்றங்களை உணர்வுபூர்வமாக உள் வாங்கியவராக வெளிப்படுகிறார். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக ஆண் நலம் சார்ந்தே பெண்ணின் வாழ்க்கை வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. காலனித்துவ சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மிக முக்கியமான ஒரு நிகழ்வாக அறிஞர்கள் கருதுவது ஆண்-பெண் உறவில் ஏற்பட்ட மிகப் பெரும் வெடிப்புக்களைத்தான். பாரதியிடம் இந்த வெடிப்பு நிலை முழுமையாக வெளிப்பட்டது. 'நாணமும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்' என்ற வார்த்தை வார்ப்பு வந்து விழ வேண்டும் என்றால் பாரதி எந்த அளவிற்கு இந்த மாற்றத்தை உள் வாங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் அன்றைய காலகட்டத்து மரபுவாதிகளால் நினைத்தே பார்க்க முடியாத பெண்கள் விடுதலைக்கான கருத்தாக்கங்களையெல்லாம் வரவேற்றுக் கொண்டாடுகிறார். பெண்களுக்கான விவாகரத்து உரிமை, பெற்றோர் சொத்தில் சம பங்கு, திருமணமே இல்லாமல் தனியாக இருந்து வாழும் உரிமை, அரசியலில் பங்கெடுப்பு, உயர்கல்வி பெற வாய்ப்பு, வேறு ஆண்களுடன் பேசக்கூடாது என்ற பொறாமை விதிகளை உடைத்தல், சடங்காவதற்கு முன்பு மண முடிக்கக் கூடாது முதலிய பல கருத்துக்களைப் பெண் விடுதலைக்கான ஆரம்பப் படிகள் என முன்மொழிகின்றார்³². ஆனால் அதே நேரத்தில் 'விடுதலைக் காதல்'³³ என்று ஐரோப்பாவில் பரவும் பெண்ணுரிமைச் சிந்தனைகளை நம் மரபிற்கு ஒவ்வாதவை என மறுத்துரைப்பதையும் பார்க்கிறோம். இதுபோலவே மற்றொரு விளிம்புநிலை மக்களான

தாழ்த்தப்பட்டவர் எழுச்சியையும் மிகவும் ஆர்வத்தோடு வரவேற்றவர் பாரதியார். இந்தியாவின் ஆன்மாவைத் தின்று தீர்க்கும் கொடிய கிருமி இந்தச் சாதிதான் என்பதை நெஞ்சு வலிக்க உணர்ந்தவராக வெளிப்படுகிறார். இவ்வாறு எழுதுகிறார்:-

நான் இந்த விஷயத்தை இங்கு எடுத்துச் சொல்லியதால் நோக்கம் யாதெனில், நம்மவர்கள் மனதில் இந்த ஜாதிக் கொள்கை எத்தனை ஆழமாகப் பதிந்திருக்கிறது என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டேயாம். யானையை எடுத்தால், அதில் ப்ரம்மம், கூடித்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்! குதிரையிலும் அப்படியே! வானத்திலுள்ள கிரஹங்களிலும் அதே மாதிரி ப்ரம்மம் கூடித்திரிய முதலிய ஜாதி பேதங்கள். இரத்தினங்களிலும் அப்படியே!

இங்ஙனம் ஜாதிக் கொள்கை வேரூன்றிக் கிடக்கும் நாட்டில், மனுஷ்ய ஸ்வதந்திரம், ஸவேறாதரத்வம் என்னுங் கொள்கைகளை நிலைநிறுத்துவதென்றால் அது ஸாதாரண வேலையா? கொஞ்ச ஜாதியா? அவற்றில் உட்பிரிவுகள் கொஞ்சமா? பறை பதினெட்டாம்! நுளை நூற்றெட்டாம்' மேலும் பறையன், பள்ளன், சக்கிலியன் எல்லோரும் வெவ்வேறு ஜாதிகள். ஒன்றுக்கொன்று பந்தி போஜனம் கிடையாது. பெண் கொடுக்கல், வாங்கல் கிடையாது. கேலி கேலி பெருங்கேலி³⁴.

இவ்வாறு சாதியின் கொடுமையைப் பலவாறு சித்திரிக்கும் பாரதி நால் வருணக் கோட்பாடு நல்ல நோக்கில்தான் வகுக்கப்பட்டது. பின்னால் வந்தவர்கள்தான் அதை நாசம் புரிந்தனர்³⁵ என்று எழுதுவதையும் பார்க்கிறோம். பாரதி விளிம்புநிலை மக்களான பெண்கள், தலித்துகள் குறித்துப் புத்தம் புதிய நவீனமயமான மனிதனாக வெளிப்படுகிற அதே நேரத்தில் பழமைப் பிடிப்புக் கொண்ட மனநிலை கொண்டவராகவும் புலப்படுகிறார். அதற்குக் காரணம் தமிழகத்திலும் இந்தியாவிலும் அறிமுகமான நவீனமயமாதல் ஐரோப்பாவில் நவீனமயமாதல் அறிமுகமானது போல நிலவுடைமையின் கூறுகளை முற்றிலும் அழித்த முதலாளித்துவத்திலிருந்து உருவாகவில்லை. காலனித்துவத்தின் மூலமாகத்தான் தமிழகத்திற்குள் நவீனமயமாதல் நடந்தேறுகிறது. எனவே காலனித்துவத்திற்கு உட்பட்ட பாரதி போன்ற சமூக மனிதர்களுக்குள் - தேசியம், தன்மேம்பாட்டுப் பார்வை என்று காலனித்துவத்திற்கு எதிரான பண்பாட்டு

உருவாக்கத்தில் பணிபுரியும் ஒருவருக்குள் - மேற்கண்ட இந்த இருமுகப்பட்ட நிலை வெளிப்படுவது இயல்புதான் எனக் கருதலாம். மொத்தத்தில் பாரதி என்கின்ற ஆளுமை 'ஈயைக் கருட நிலைக்கு உயர்த்துகின்ற' மிகப் பெரிய பணிக்காகத் தன்னை முழுமையாக உருக்கி ஊற்றிக் கொண்ட ஒன்று என்பதில் எந்தவித ஐயமும் கொள்ளத் தேவையில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. விவேக சிந்தாமணி, ஆகஸ்டு, 1892, ப.110.
2. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம், பக்.90-94.
3. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.273.
4. B. Kuppuswamy, Social change in India, P.62.
5. The study of English has always been a densely political and cultural phenomenon, a practice in which language and literature have both been called into the service of a performed and embracing nationalism (Bill Ashcroft and others, The Empire Writes Back, P.2)
6. Tagore says in his "Reminiscences" for the young students the image of the 'real' Englishman was shaped by the glorious literature of England, which projected the British as full of justice, love of humanity and freedom (C. Vijayasree, (Ed) Writing the west, Representation from the Indian Languages, P.17)
7. Jaina C.Sanga (ed), South-Asian literature in English- An Encycloepadia, PP.209-210.
8. ஞானபோதினி, சூலை, 1900, ப.480.
9. ஞானபோதினி, செப்டம்பர், 1898, ப.45.
10. மேலது, ப.70.
11. பாவலர் விருந்து, ப.152.
12. மேலது, ப.30.
13. மேலது, ப.43
14. மேலது, ப.44.
15. சுதேசமித்திரன் நாளிதழில் உதவி ஆசிரியராக 1904-இல் சேர்ந்தார். 1905 ஆகஸ்டில் மக்களில் மேம்பாட்டிற்காகத் தொடங்கப்பட்ட சக்கரவர்த்தினி இதழின்

ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்று 1906- ஆகஸ்டு வரை பணியாற்றினார். திலகரின் தீவிரவாதத்தை ஆதரித்து 4.5.1906 முதல் வெளிவந்த இந்தியா என்ற வார இதழின் ஆசிரியரானார். நவம்பர் 1906 முதல் வார இதழாகவும் நவம்பர் 1907 முதல் ஆகஸ்டு 1908 வரை மாத இதழாகவும் வெளிவந்த பாலபாரதா ஆர் யங் இந்தியா என்ற ஆங்கில இதழின் ஆசிரியராக இருந்தார். 10.10.1908 முதல் புதுச்சேரியிலிருந்து வெளிவந்த இந்தியா இதழின் ஆசிரியராக இருந்தார். 7.9.1909 முதல் வெளிவந்த விஜயா நாளிதழின் ஆசிரியரானார். டிசம்பர் 1909 முதல் வெளிவந்த கர்மயோகி என்ற மாத இதழின் ஆசிரியராக விளங்கினார். 1910-இல் சைக்கோன் சின்னையா நாயுடு நடத்திய கூர்யோதயம் என்ற வார இதழின் ஆசிரியரானார். தர்மம் என்ற இலவச இதழ் 1910-இல் வெளிவந்தது. அதன் ஆசிரியராகவும் பாரதி விளங்கினார். இறுதியாக 1920 ஆகஸ்டு முதல் 11.9.1920 வரை சுதேசமித்திரரின் உதவி ஆசிரியராக இருந்தே மறைந்தார். மேலும் விவேக பானு. சர்வஜன மித்திரன். ஞான பானு, காமன் வீல், கலைமகள், தேசபக்தன், சுதாரத்தனாகரம், காரைக்குடி தனவையி ஊழியன், இந்தியத் தேசாந்தி, தி இந்து , நியு இந்தியா, மெட்ராஸ் ஸ்டாண்ட்ர்டு முதலியவற்றுள் எழுதுகின்றவராகவும் விளங்கினார். சித்திராவளி, அமிர்தம் என்ற இதழ்களைத் தொடங்கத் திட்டமிட்டிருந்தார்.

16. கா.சிவத்தம்பி, நவீனத்துவம்- தமிழ் - பின் நவீனத்துவம், ப.89.
17. பாரதியார் கவிதைகள், தமிழ்.
18. ரா.அ.பத்மநாபன், பாரதியின் கவிநயம், பக்.72-73.
19. "தமிழ் மொழியை ஆதரிப்பவர்கள் ஒரு சிறிதும் இல்லாமல் போனதால் அதைக் கற்பவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் விளையாது என்ற நிலையில் தமிழ் மொழி நலிந்து போக வேறு பல புன்மொழிகள் பொலிவுறத் தொடங்கி விட்டன. இந்நிலையில் உன்னை நம்பியே வாழ்ந்த எந் தந்தையார் என்னையும் பிற மொழி கற்க இயம்பினார். நான் என்ன செய்ய இயலும்? தமிழ் கற்றால் பின்னால் ஒருவரும் என்னைப் பேணார் என்பதனால் நானும் ஆங்கிலங் கற்கத் துணிந்தனன்" என எழுதுகிறார். ரா.அ.பத்மநாபன் (தொ), பாரதியின் கடிதங்கள், ப.35.
20. பாரதியின் ஆங்கிலப் படைப்புகள் இரண்டு சிறிய தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. அவையாவன: 1. Agni and other poems and Translations, ed. C.R.Reddy and K.S.Venkataramani, Bharathi Prachar Alayam, Madras, 1907. 2. Essays and others Prose Fragments, ed. C.R.Reddy and K.S. Venkataramani, Bharati Prachar Alayam, Madras, 1937.

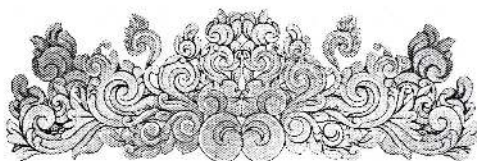
21. பாரதி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கடிதங்களாகக் கீழ்க்கண்டவை கிடைக்கின்றன.
 1. லோகமானிய பாலகங்காதர திலகருக்கு ஆங்கிலக் கடிதம். 1908.
 2. பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சித் தலைவர் ராம்ஸே மக்டானல்டுக்குக் கடிதம். 1914.
 3. பாரதியின் விரிவான நூல் பிரசுரத் திட்டம் - ஆங்கில அச்சுக் கடிதம். 1920.
 4. ஈரோடு தங்கப்பெருமாள் பிள்ளைக்கு ஆங்கிலக் கடிதம். 1920.
 5. மாப்பிள்ளைக்கு உதவி புரியக் கோரி குத்திப் பி.கேசவப்பிள்ளைக்கு ஆங்கிலக் கடிதம். 1920.
22. 1. ரகுநாதன், பாரதியும் ஷெல்லியும், என்சிபிஎச், சென்னை. 1964.
2. Dr.K.Chellappan, Bharathi, The Visionary Humanist, Chemmeen Publishers, Chennai, 1984.
3. Dr.V.Sachithanandan, The Impact of Western thought on Bharathi, Annamalai University, 1992.
23. Whatever might be defects of the western type of education in India (as Bharathi explained in Kanavu), It brought intelligent men like Bharathi into contact with democratic ideas and with the work of Shakespeare, Dante, Mazzini, Milton, Keats, Shelley, Byron, Carlyle, Emerson, Whiteman, Mantaigine, Hugo and Others who are cited in Bharathi's work (Dr.V.Sachithanandan, The Impact of Western thought on Bharathi, P.2)
24. Frantz Fanon, The Wretched of the Earth (Penguin, 1967), PP.178-179.
25. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.56.
26. பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பிரசுரம், ப.273.
27. கா.சிவத்தம்பி, நவீனத்துவம் - தமிழ் - பின் நவீனத்துவம், ப.97
28. ரா.அ.பத்மநாபன் (தொ), பாரதியார் கவிநயம், ப.8.
29. முல்லை முத்தையா (தொ), பாரதியார் பெருமை, ப.124.
30. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.129
31. பாரதியார் கட்டுரைகள், பூம்புகார் பிரசுரம், ப.111
32. க.பஞ்சாங்கம்(தொ), மகாகவி பாரதியின் பெண்ணியக் கட்டுரைகள், பக்.44-45.
33. பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப்பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1987, ப.797.
34. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.338.
35. பாரதி பாடல்கள், ஆய்வுப்பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1987, ப.428.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. இறையரசன்.பா, பாரதியாரின் விஜயா சூரியோதயம் இதழ்கள் (1909-1910), பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2009.
2. குருசாமி.ம.ரா.போ, பாரதி பாடல்கள் - ஆய்வுப் பதிப்பு. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1987.
3. சிவத்தம்பி.கா, நவீனத்தும் - தமிழ் - பின் நவீனத்துவம், என்.சி.பி.எச், சென்னை, 2010.
4. சேஷையங்கார் வித்துவான், ஆதியூர் அவதானி சரிதம், விஜயா பதிப்பகம், கோயமுத்தூர், 1994.
5. பஞ்சாங்கம்.க(தொ), பாரதியார் பெண்ணியக் கட்டுரைகள், பாரதி அன்பர்கள், புதுச்சேரி, 2000.
6. பத்மநாபன் ரா.அ (தொ), பாரதியார் கவிநயம், வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1982.
7. பாரதியார், பாரதியார் கட்டுரைகள், யும்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1977.
8. முல்லை முத்தையா (தொ), பாரதியார் பெருமை, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1956.
9. ரகுநாதன், பாரதியும் ஷெல்லியும், என்.சி.பி.எச், சென்னை, 1964.
10. வேங்கடசாமி.சீனி.மயிலை, 19-ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கியம், சாரதா மாணிக்கம் பதிப்பகம், சென்னை, 2003.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Ashcroft Bill and others, The Empire writes Back, Routledge, London, 1989.
2. Chellappan.K, Bharathi – The Visionary Humanist, Chemmeen Publishers, Chennai, 1984.
3. Fanon Frantz, The Wretched of the Earth, Penguin, New Delhi, 1967.
4. Prema Nandakumar, Subramania Bharathi, NBT, New Delhi, 1968.
5. Sachithanandan, The Impact of Western thought on Bharathi, Annamalai University, 1992.
6. Somale, European Impact on the modern Tamil writing and literature, University of Kerala, Kaiyavattam, Kerala, 1976.
7. Vijayasree.C (Ed) Writing the west – Reprerstation from the Indian Languages, Sahitya Akademy, New Delhi, 2004.

பாரதியும் வடமொழியும்

வி. சிவசாமி

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வளம் மிக்க தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே பாரதியாருக்கு தனிச்சிறப்பான ஓர் இடமுண்டு. இவர் செய்யுளிலும் வசனத்திலும் நன்கு குறிப்பிடத்தக்க ஆக்கங்களைச் செய்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே புரட்சிகரமான திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தியவர்; எனினும் பழந்தமிழ் மரபினைக் கைவிட்டவர். பின்வந்த புலவர்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகவும் விளங்கியவர். இவர் தாய்மொழியான தமிழில் மட்டுமன்றி வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். இக்கட்டுரைத் தலைப்புப் பற்றிக் கூறுமுன் இவருடைய வாழ்க்கை வரலாறு, இந்திய அரசியல், சமூக, சமய, பண்பாட்டுச் செல்நெறிகள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடுதல் பயனுடைத்தாகும்.

வாழ்க்கை வரலாறு

இவர் தமிழ் நாட்டிலுள்ள எட்டயபுரத்திலே அந்தணரான சின்னச்சாமி, லட்சுமி தம்பதிக்கு மகனாக 1882 ஆம் ஆண்டிலே பிறந்தார். 1921 ஆம்

ஆண்டிலே காலமாகிவிட்டார். இவருடைய அரும் பெரும் சாதனைகள் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளிலேதான் ஏற்பட்டன. இளம் வயதிலே பல இன்னல்கள், சவால்கள் ஏற்பட்டபோதிலும், இவற்றைத் தாமாகவே வெற்றிகரமாகச் சமாளித்துத் தமது குறிக்கோளைச் செயற்படுத்தி வந்தார். திருநெல்வேலியிலே தமிழ் கற்றவர். இவர் ஐந்து வயதில் தாயாரை இழந்தார். தகப்பனார் மறுமணம் செய்தார். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் சுப்பிரமணியன். செல்லமாகச் சுப்பையா என வீட்டில் அழைக்கப்பட்டார். இவர் 12 வயதிலே எட்டயபுரம் சமஸ்தானத்திலே பெரும் புலவர்களின் சபையிலே தமது அறிவுத் திறனைக் காட்டியபோது இவரை சிவஞானயோகியார் பாரதி (சரஸ்வதி) என சிறப்பாகக் கௌரவித்தார். இப் பெயரே தொடர்ந்து இவருக்கு நீடித்து வந்துள்ளது. அக்கால சமூக முறைப்படி இளம் வயதிலே (14+) செல்லம்மாளை(7)த் திருமணம் செய்தார். 16 வயதிலே தந்தையாரை இழந்தார். பின்னர் காசியிலுள்ள அத்தை குப்பம்மாளுடன் (1898 - 1912) வாழ்ந்தார். அக்காலப்பகுதியிலே காசி இந்து கலாசாலையிலே சமஸ்கிருதம் கற்றார். பிரயாகை (அலஹாபாத்) சர்வகலாசாலையின் பிரவேச பரீட்சையிலே முதற் பிரிவிலே சித்தியடைந்தார். இதுவே இவர் பெற்ற உயர்தர கல்வித்தகைமையாகும். மேலும் இங்கு ஹிந்தி மொழியையும் கற்றார். பின்னர் தமிழகம் திரும்பி சிறிது காலம் ஆசிரியராகவும், சுதேசமித்திரன் போன்ற பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார். அக்காலத்திலே இந்திய சுதந்திர போராட்டம் நன்கு நடைபெற்று வந்தது. இவரும் இதில் ஈடுபட்டார். அன்றைய ஆட்சியாளராகிய ஆங்கிலேயரின் அடக்குமுறைகளுக்குத் தப்பிச் சிறிதுகாலம் அயலிலே பிரான்சியருடைய கட்டுப்பாட்டிலிருந்து புதுச்சேரிக்குச் சென்று சில காலம் அங்கு தங்கியிருந்தார். அக்கால கட்டத்திலே புகழ்பெற்ற முன்னாள் சுதந்திரப் போராட்ட வீரரும் பின்னர் ஞானியாக விளங்கியவருமான மகான் அரவிந்தரின் நட்புறவைப் பெற்றார். இதனால் இவருடைய சமய, ஆத்மீக, சமஸ்கிருத ஞானம் மேம்பட்டது. பின்னர் தமிழகத்திற்குத் திரும்பி சுதந்திரப்போராட்டத்திலும் கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதுவதிலும் காலம் கழித்தார்.

சமகால அரசியல் சமய சமூக பொருளாதார பண்பாட்டு நிலை

பாரதியார் வாழ்ந்த காலப் பகுதியிலே இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் அரும்பி மலரத் தொடங்கிவிட்டது. இந்தியா முழுவதிலும் 1850 ஆண்டளவிலே

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி படிப்படியாக குறிப்பாக 1757ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏற்பட்டு 1849இல் முழுமையடைந்துவிட்டது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியினால் இந்திய சமூகம், சமயம், பண்பாடு, பொருளாதாரம் முதலியன பாதிப்புற்றன. பொதுவாக ஆங்கிலேயர் இந்திய வளங்களைத் தமக்காகவே பயன்படுத்தினர். மக்கள் நலனில் நன்கு கவனம் செலுத்தினர். அதேவேளையிலே குறிப்பாக 19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் விளைவாக இந்து சமயத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வு - மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. பிரம் சமாஜத்தைத் தொடங்கிய ராஜாராம் மோகன்ராய், ஆரிய சமாஜத்தை உருவாக்கிய சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், அவரின் பிரதம சீடரான சுவாமி விவேகானந்தர் முதலியோர் குறிப்பிடற்பாலர். அந்நூற்றாண்டு கடைசிப் பகுதியிலே இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டு, இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. குறிப்பாக ஆங்கிலம் கற்ற இந்தியர் பிரித்தானியாவைப் போன்று தமக்கும் ஜனநாயக ரீதியிலான அரசியலமைப்புத் தேவை எனக் கோரிவந்தனர். 20ஆம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலே பாலகங்காதரதிலகர், ஸ்ரீ அரவிந்தர், வி. கிருஷ்ணசுவாமி முதலிய பல தலைவர்கள் இதிலே நன்கு ஈடுபட்டனர். “சுவராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை” என பாலகங்காதரதிலகர் ஆணித்தரமாக முழங்கினார். வங்காளம் போன்ற இடங்களில் ஆயுதம் தாங்கியும் போராட்டம் ஏற்பட்டது. இவர்களில் மகான் அரவிந்தரும் ஒருவராவார். இப்படியான சூழ்நிலையிலேதான் பாரதியார் வாழ்ந்து இலக்கியப் பணிகளுடன் சுதந்திரப் போராட்டத்திலும் நன்கு ஈடுபட்டார்.

மேலும் இந்திய வரலாற்றிலே இரண்டு முக்கியமான அம்சங்கள் கவனித்தற்பாலன. சமய, சமூக வேறுபாடுகளிருப்பினும் இந்தியா முழுவதையும் ஒரே நாடாகப் பாரத தேசமாக பார்க்கும் பாங்கு ஒன்றாகும். மற்றது பிராந்திய - அதாவது வெவ்வேறு பிராந்தியங்கள் தமக்கேயுரிய சிறப்பு அம்சங்கள் கொண்டவை என்ற பாங்காகும். முன்னையது பொதுவானது, பின்னையது சிறப்பானதாகும். எடுத்துக் காட்டாகத் தமிழ் நாட்டினை நோக்கினால் அதற்கேயுரிய மொழி, பண்பாட்டம்சங்கள் கொண்டுள்ளதாயும், அதே வேளையில் பரந்த பாரதத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் நோக்கப்படுகின்றது. இப்பரந்த பார்வை சங்ககாலத்திலே நிலவியதற்குப் புறநானூறு (2) சான்று பகரும். அதாவது முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் எனும் புலவர் சேரமன்னனான பெருஞ்சோற்றுதி யஞ்சேரலாதனை இமயமலை போன்றும், பொதியமலை

போன்றும் (பொற் கோட்டியமும் பொதியமும் போன்று) நீண்ட காலம் வாழ வேண்டுமென வாழ்த்தியுள்ளார். இந்தியாவிலே தோன்றிய இந்து, பௌத்த, சமண சமய பண்பாடுகளும் இந்தப் பொதுவான ஒருமைப்பாட்டினை ஏதோ வகையில் வலியுறுத்தியுள்ளன. மொழி ரீதியில் முதலிலே பிராகிருதமும், பின்னர் குறிப்பாக சமஸ்கிருதமும் பொது மொழியாக விளங்கி வந்துள்ளன. நெடுங்காலமாக இந்தியாவின் பல பிராந்தியங்களில் பல சிற்றரசுகள், பேரரசுகள் நிலவி வந்தன. பிரித்தானியர்தான் இந்தியாவினை அரசியல், நிருவாக ரீதியில் ஒன்றுபடுத்தினார். இதனால் பல்வேறு பிராந்தியங்களிலும் வாழ்ந்த இந்தியர் ஒன்று சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான சுதந்திர போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதில் வியப்பில்லை. இந்தப் பொதுவான போராட்டத்திலே பிராந்திய வேறுபாடுகள், சமய, சமூக, மொழி வேறுபாடுகள் கவனிக்கப்பட்டன. அனைவரும் இந்தியத்தாயின் பிள்ளைகள் என்ற கருத்து முன்வைக்கப்பட்டது. இந்தப் பின்புலத்திலேதான் பாரதியாரை நோக்கவேண்டியுள்ளது.

பாரதியாரின் தமிழ்ப்பற்றும், தாய்நாட்டுப் பற்றும் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை. பல மொழிகளைக் கற்ற பாரதியார் “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவது எங்கும் காணோம்” எனப்போற்றியுள்ளார். அதேபோல “செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே - எங்கள் தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே ஒரு சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே” என அவர் தாய் நாட்டைப் போற்றியுள்ளார். இதே போல்

பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு - எங்கள் பாரத நாடு

ஞானத்திலே பரமோனத்திலே - உயர்

மானத்திலே அன்னதானத்திலே

கானத்திலே அமுதாக நிறைந்த

கவிதையிலே உயர் நாடு - இந்தப் பாரத நாடு

எனவும் பாரத நாடு பற்றி அவர் கூறியிருப்பன குறிப்பிடற்பாலன. மேலும் அவரின் பாடல்களிலே ‘வாழிய செந்தமிழ்’ ‘வாழ்க நற்றமிழர்’ ‘வாழிய பாரத மணித் திருநாடு’ எனத் தமிழ், தமிழர், பாரததேசம் ஒன்றிணைக்கப் பட்டுள்ளன. குறிப்பிடற்பாலது. சமய, சமூக வேறுபாடுகளையும் கவனிக்காது யாவரையும் சமகால நோக்கிலே சமமாகவே அவர் கருதினார் என்பது.

ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் - உயர்
 ஜன்மம் இத்தேசத்தில் எய்தினராயின்
 வேதியராயினும் ஒன்றே - அன்றி
 வேறு குலத்தினராயினும் ஒன்றே

என்றும் 'எல்லாரும் ஓர் குலம், எல்லாரும் ஓரினம், எல்லாரும் இந்திய மக்கள்' என்றும் கூறியவற்றால் நன்கு புலப்படும்.

ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு வடமொழி இந்தியாவின் பொதுவான மொழியாக - குறிப்பாக இந்து சமய புனித மொழியாகவும், பல்வேறு அறிவியல்களை எழுதற்கான பொது மொழியாகவும் விளங்கி வந்துள்ளது. தமிழகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலே வடமொழி நீண்ட காலமாக தமிழுடன் நன்கு போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. 'ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய்,' 'செந்தமிழோடு ஆரியமுமானாய் நீயே' என அந்தணரல்லாத திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளே தமிழையும் வடமொழியையும் சிவபிரானோடு சேர்த்துப் போற்றியுள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது.

மேலும் பாரதியார் அந்தணர் குலத்தவரானபடியால் சிறு வயதிலே வடமொழியைக் கற்றிருப்பார். பின்னர் காசியிலும், புதுச்சேரியிலும் (அரவிந்தரிடம்) கற்றவர். இவற்றைவிட அவரது கால இந்தியச் சூழ்நிலையிலே பொதுமொழியான வடமொழியை அவர் போற்றியதில் வியப்பில்லை. மேலும் வலாற்று ரீதியிலே வடமொழியே இந்தியாவின் பொதுமொழியாக விளங்கவேண்டும் என மகான் அரவிந்தர் போன்றோரும், பாரதியும் கூறி வந்தனர்.

மேலும் பாரதியார் பாடல்களில் 'ஆரிய' எனும் பதம் பரவலாக வந்துள்ளமை குறிப்பிடற்பாலது. இப்பதம் ஒரு சாரார் கருதுவது போல 'ஆரியரை'க் குறிப்பதாகக் கொள்ள முடியாது. தற்கால வரலாற்றாசிரியர் பலரின் கருத்துப்படி ஆரிய என்பது இனத்தை அன்றி ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி, அது சார்பான பண்பாட்டைக் குறிக்கின்றது. ஆரிய எனின் சிறந்த, பெருந்தன்மையுடைய, மேன்மையுடைய போன்ற கருத்துக்கள் கொண்டதாகும். இத்தகைய கருத்திலேதான் பாரதியார் 'ஆரிய நாடு, ஆரிய தேசம்' போன்ற

சொற்றொடர்களில் இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இங்கு பாரத நாட்டையே இது குறிக்கின்றது.

மேலும் 'பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்று பரந்த நோக்கிலே கூறிய பாரதியார் பாரத நாட்டின் (இந்தியாவின்) பொதுமொழியாக, அறிவியல் மொழியாக இந்துக்களின் புனித மொழியாக விளங்கிய வடமொழியிலுள்ள சில முக்கியமான நூல்களை முழுமையாகவோ, சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளையோ தமிழிலே மொழிபெயர்த்தமையிலோ அல்லது அவற்றின் சாராம்சங்களைத் தமது பாடல்களிலே சேர்த்துத் தமிழ் உலகிற்கு அளித்தமையிலோ வியப்பில்லை.

பாரதியாரின் வடமொழிப் பற்றிற்கு பிறிதொரு காரணமும் கூறலாம். இந்தியாவினதும் இந்துப்பண்பாட்டினதும் மிகத் தொன்மையான நூல்களான வேதங்களிலும், அவற்றின் சார்பு நூல்களிலும் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. இவை தொடர்ந்து புனிதமாகப் போற்றப்பட்டு வந்தவை. பிற நாட்டவரான ஆங்கிலேயரது ஆதிக்கத்திலிருந்து இந்தியா விடுதலையடைவதற்கு முற்காலம் தொடர்பு பின்பற்றப்பட்டு வரும் மரபுகளிலிருந்தும், விழுமியங்களிலிருந்துமே சுதந்திர இயக்கத்திற்கான வலுவையும், ஊக்கத்தையும் பெறுதல் அவசியமாகும். இந்தவகையில்,

“அனுபவ ரீதியாகவும் உள்ளுணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் தனது காலத்தின் வாழ்க்கையிலே பழமைக்கும் புதுமைக்கும் முரண்பாடுகள் உண்டு என்பதையும், அம்முரண்பாடுகளை அறுக்க வேண்டுமானால் புதியனவற்றையும் படைக்க முற்படவேண்டும் என்பதையும் தீர்க்கமாக உணர்ந்து கொண்டவர் பாரதி. அதேவேளையில் புதுமையைப் படைக்கும்போது பழமையை முற்றிலும் புறக்கணித்து விட்டுச் சூனியத்திலிருந்து புதுமையைச் சிருஷ்டிக்க முடியாதென்ற யதார்த்தத்தையும் பாரதி நன்கு உணர்ந்து கொண்டார்”.

எனப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறியுள்ளவை உற்று நோக்கற்பாலன.

பாரதியாரின் வடமொழித் தொடர்புகளையும், நோக்குகளையும் பின்வருமாறு நோக்கலாம். அவையாவன.

- அ) வடமொழியிலுள்ள சில முக்கியமான நூல்கள் அல்லது நூல்களின் சில பகுதிகளின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புகள், சாராம்சங்கள்
- ஆ) வடமொழியிலே அவர் இயற்றிய சில இசைப்பாடல்கள்
- இ) அவரின் தமிழ் ஆக்கங்களில் இடம்பெற்றுள்ள வடமொழிச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள்

1. வடமொழியிலிருந்து பாரதி மொழிபெயர்த்த நூல்கள், நூற்பகுதிகள்

1) பகவத் கீதைக்கான முன்னுரையும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்

வடமொழி நூல்களுக்கு இவர் ஆக்கிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளிலே முதலிலே பகவத் கீதையின் மொழிபெயர்ப்பு பிணைக் குறிப்பிடலாம். இந்நூல் இந்துக்களின் புனித நூலாகப் பரவலாகப் போற்றப்படுகின்றது. பகவத் கீதைக்கான காலத்தால் முந்திய தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். இதிலுள்ள கருத்துக்கள் காலத்திற்கேற்றவாறு தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. பின்வருவனவற்றைச் சில எடுத்துக் காட்டுகளாகக் குறிப்பிடலாம்.

(கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுக்கு கூறுவதாவது)

“உன் மனத்தை எனது ஆக்கிவிடு.” என் பக்தனாயிரு. எனக்குப் பூசை செய். என்னைக் கும்பிடு. நீ என்னையே எய்துவாய். இஃதுண்மை. உனக்கும் பிரதிக்கினை செய்து கொடுக்கிறேன். நீ எனக்குப் பிரியமானவன். “எல்லாக் கடமைகளையும் பரித்தியாகம் பண்ணிவிட்டு என்னையே சரண்புகு. நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்து விடுவிக்கிறேன், துயரப்படாதே (18.65,66) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இம்முன்னுரையின் முற்பகுதியிலே “வேதத்தின் கொள்கைகளை விளக்கவே பகவத் கீதை செய்யப்பட்டது. ரிக் வேதத்திலுள்ள புருஷ சூக்தம் சொல்லுகின்றது. “இஃதெல்லாம் கடவுள்” என்று, இந்தக்கருத்தை யொட்டியே கீதையிலும் பகவான் “எவன் எல்லாப் பொருள்களிலும் ஆத்மாவையும். ஆத்மாவில் எல்லாப் பொருள்களையும் பார்க்கிறானோ அவனே காட்சி யுடையான்” என்கிறார்.

மேலும் “உலகமெல்லாம் கடவுள் மயம் என்ற உண்மையான வேதாந்தத்தைக் கீதை ஆதாரமாக உடையது. மாயை, பொய் இல்லை. பொய் தோன்றாது. பின் மாறுகிறதே எனில், மாறுதல் மாயையின் இயற்கை. மாயை பொய்யில்லை. அது கடவுள் திருமேனி. இங்கு தீமைகள் வன்றொழித்தற்குரியன. நன்மைகள் செய்தற்கும் உரியன. சரணகதியால் - கடவுளிடம் தீராத மாறாத பக்தியால் - யோகத்தை எய்துவீர்கள். அதனால் விடுதலை அடைவீர்கள். சத்யவிரதத்தால் ஆனந்தத்தை அடைவீர்கள். இல்லறத் தூய்மையால் ஈசத்தன்மை அடைவீர்கள். இந்த மகத்தான உண்மையையே கீதை உபதேசிக்கிறது.” எனப் பாரதியின் முன்னுரை முடிவடைகின்றது.

பகவத்கீதையின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சுருக்கமாகவும், பொருத்தமாகவும் அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டுக்களாக பகவான் கிருஷ்ணரின் (4.7-8) அவதாரமும் நோக்கமும், மூலத்திலே வடமொழியில் “யதாயதாஹி தர்மஸ்யக்லானிர்வதி பாரத. அப்யுத்தானதர்மஸ்ய ததாத்மானம் ச்ருயாமயஹம், பரித்ராணாய ஸாதூனாம் விநாசாயச துஸ்கிருதாம், தர்மசம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” (4.7-8) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதற்கு பாரதியின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு அர்ஜுனனை விளித்துக் கிருஷ்ணபகவான் கூறுகிறார். “எப்போது எப்போது தர்மம் அழிந்து போய், அதர்மம் எழுச்சி பெறுமோ, அப்போது நான் என்னைப் பிறப்பித்துக் கொள்ளுகிறேன். நல்லோரைக் காக்கவும், தீயன செய்வோரை அழிக்கவும். அறத்தை நிலை நிறுத்தவும் நான் யுகம் தோறும் பிறக்கிறேன் (அவதாரம் செய்கிறேன்)” என அவதார நோக்கத்தை தெளிவாகக் கிருஷ்ணர் கூறியுள்ளார்.

மேலும் பகவத்கீதையின் சாரம் என ஆதிசங்கரர் கூறியுள்ள “மத்கர்மக்ருநமத்பரமோ, மத்பக்தஹ ஸங்கவர்ஜிதஹ! நிர்வைரஹ ஸர்வபூதேஷ்யஹ ஸமாமேதி பாண்டவ” (1.55) எனவரும் செய்யுளைப் பாரதியார் “என் தொழில் செய்வான், எனைத் தலைக் கொண்டான், என்னுடைய அடியான், பற்றெல்லாம் இற்றான், எவ்வுயிரிடத்திலும் பகைமையிலாதான் யாவனே பாண்டவா! அவன் எனை எய்துவான்” எனத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

2) பதஞ்சலியின் யோக சூத்திர முதற்பகுதி மொழிபெயர்ப்பு

இந்தியா குறிப்பாக இந்துசமய, பண்பாட்டு மரபிலே யோகம் ஒரு முக்கியமான இடத்தினை வகித்துவந்துள்ளது. இது பற்றிய முக்கியமான நூல்களில் ஒன்று பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரமாகும். இது சமாதீ பாதம் சாதனாபாதம், விபூதிபாதம், கைவல்ய பாதம், ஆகிய நான்கு பாதங்களைக் கொண்டுள்ளது. இதிலுள்ள முதலாவது பாதமாகிய சமாதீ பாதத்தினைப் பாரதியார் மொழிபெயர்த்து விளக்க உரையும் எழுதியுள்ளார். இதில் வரும்,

“ஸூத்ரவெஷாமபி குருஹுகாலே நாநவசேதத்”

“தஸ்ய வாசக ப்ரணவஹ”

“தஜ்ஜபஸ் ததர்தபாவனம்”

“ப்ரத்யக்ஷே தநாதீகமோப்யந் தராய பாவச்ச” (1.26-29) எனும் சூத்திரங்களைப் பாரதியார் முறையே

“அவன் (இறைவன்) காலத்தால் வரையறுக்கப்படாத வனாதலால், அதி புர்வமான குருக்களுக்குக் கூட அவனே குரு”.

“அவனுடைய வாசகம் ப்ரணவம்”

“அதன் பொருளைப் பாவனை செய்வதே அதனை ஜெபித்தல்”

“இந்த ஐபத்திலிருந்து தனியறிவின் உணர்வுண்டாகும். இடையறுகள் நீங்கும்”

என மொழி பெயர்த்துள்ளார். விளக்க உரைகளும் எழுதியுள்ளார்.

3) பாஞ்சாலி சபதம்

பாரதியாரின் தமிழ், வடமொழிப் புலமைக்கு மட்டுமன்றி, அவரின் கவித்துவத் திறனுக்கும் பாஞ்சாலிசபதம் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இக்காவியத்திலே இந்திய சுதந்திரப் போராட்டம் குறிப்பாக உள்ளதெனவும் ஒரு சாரார் கருதுகின்றனர். பாஞ்சாலி சபதம் பற்றி ஏற்கனவே வடமொழியிலே வியாசரின் மஹாபாரதம் விவரித்துள்ளது. அவரைப் பின்பற்றியே பாரதியார் புதுமெருகுடன் கவிதைச் சிறப்புக்களுடன் இதுபற்றி ஒரு சிறு காவியத்தையே படைத்துள்ளார். புதிய ஆக்கத்திலே பாரதியாரின் தனித்துவம் மிளர்கின்றது.

இதனைச் சில உதாரணங்கள் மூலம் விளக்கலாம் பாண்டவர்களிலே மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரனுக்கும் (தருமருக்கும்) சகுனிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற சூதாட்டத்திலே யுதிஷ்டிரன் தம்பியர் நால்வரையும் தன்னையும் பணயம் வைத்துச் சூதாடித்தோற்ற பின்னர், சகுனியின் வஞ்சகத் தூண்டுதலால் மனைவியாகிய திரௌபதியையும் பணயம் வைக்க துணியுமிடம் பற்றி வியாசர்.

“சாரதோத் பலபதிராக்ஷியா சாரதோத் பல கந்தயா”

“சாரதோத் பலஸேவிந்யா ஞுபேண ஸ்ரீஸமானயா”

“ததைவஸ்யாதாநிருசம்ஸ்யாத் ததாஸ்யாத் ஞுபஸம்பதா”

ததாஸ்யாச் சீலஸம்பத்யாயாமிச்சேத் புருஷஸ்திரியம்”

“சரமம் ஸம்விசந்தீயா பிரதமம் சப்ரதிபுத்யதே
ஆகோபாலாவி - பாலேப் யஸஸர்வம்வேத கிருதா கிருதம்”

“ஆபாதி பதமவத்வக்த்ரம் ஸஸ்வேதம் மர்லிகேவச”
வேதீமத்யா தீர்ககேசி தாம்ராக்ஷி நாதிலோமசா”

“தஸ்யைவம் வித்யா ராஜந் பாஞ்சால் யாஹ ஸுமத்யமா”
க்லஹ் தீவ்யாமி ஸர்வாங்க்யா த்ரௌபத்யா ஹந்தசௌவல”

(ம.பா.2.65.34, 37)

என வருணித்துள்ளார்.

பொதுவான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

(“புருஷன் (ஆடவன்) ஒழுக்கமுள்ள எந்தப் பெண்ணை விரும்புகிறானோ, அவள் சரத்கால நீலோத்பலம் போன்ற கண்களை யுடையவளாக, நீலோத்பல மணம் கமழும் மூச்சுக்காற்றுடையவளாக, நீலோத்பலத்தையே என்றும் விரும்புகிறவளாக, அழகிய திருமகள் போன்று, கணவனுக்கிசைந்த

தாக்ஷிண்யம் முதலிய நற்குணங்களை உடையவளாய், அவனுக்கேற்ற வடிவம், மகப்பேறு முதலியவைகளை உடையவளாய், அவனுக்குப் பின் துயின்று அவனுக்கு முன் விழித் தெழுபவளாக, மாடு, ஆடுகளைக் கவனிப்பவர்களின் விவகாரங்களை நன்கு அறிந்தவளாக, மலர்ந்த தாமரை போன்ற முகமுடையவளாக, பனித்துளி தங்கிய மல்லிகை போன்ற மென்மையான கன்னம், நீண்ட கூந்தல், விசாலமான கண்கள், மெல்லிய இடை முதலியவைகளை உடையவளுமாய் பல இலட்சணங்கள் பொருந்தி விளங்கும் துருபதன் மகளை (திரௌபதியை) அரசே! பணயம் வைத்து ஆடுகிறேன்.”)

பாரதியார் இப்பகுதியின் சாரத்தை :

“பாவிடார் சபைதனிலே - புகழ்ப்

பாஞ்சால நாட்டினர் - தவப்பயனை

ஆவியிலி னியவளை - அரு

எளாளியினைக் கற்பனைக் குயிரதனைத்

தேவியை நிலத்திருவை - எங்குந்

தேடினுங் கிடைப்பருந் தீரவியத்தை

அறக்கோமான் வைத்திடல் குறித்துவிட்டான்”

எனத் தனக்கேயுரிய பாணியிலே இலக்கியச் சுவைபடப் பாடியிருப்பது நன்கு நோக்கற்பாலது.

பிறிதொரு பகுதியையும் சுட்டிக்காட்டலாம். சூதாட்டத்திலே திரௌபதியை யுதிஷ்டிரன் இழந்துவிட்டான். ஏற்கனவே தன்னைப் பணயமாக வைத்து இழந்தவன் எவ்வாறு மனைவியைச் சூதாட்டத்திலே பகடைக் காயாக வைக்க முடியும்? இதற்கு அவருக்கு உரிமை உண்டா? எனத் திரௌபதி சபையிலிருந்து மூத்த அரசியல் ஞானியும், இலட்சியவாதியுமான பாண்டவரின் ஒன்றுவிட்ட பிதா மகருமாகி பீஷ்மரிடம் கேட்கும் கட்டம் இதுவாகும்.

வியாசர் இதனை -

“தர்ம ஸௌக்யம்யாத் சுபதே விவெக்தும்”

சக்நோமிதே பிரஸ்னமிமம்யதாவத்

அஸ்வோஹ் சக்தஹ பணிதும் பரஸ்வம்
ஸ்திரியாச்ச பர்துவசதாம் ஸமீக்ஷ்ய”

“த்யஜேத்ஹர்வாம் பிருத்வீம் ஸமிருத்தாம்
ஹதிஷ்டிரல் ஸத்யமதோ நஜஹ்யாத்
உக்தம் ஜிதோஸ்மீதிச பாண்டவேந
தஹ்மாந்ந சக்நோமி விவேதுமேதத்”

“த்யுதே அத்வியதீயஸ் சகுநிர்நரேஷு
குந்தீஸு^௦தஸ்வேந நிகிருஸ்டகாமஹ”

நமந்யதே தாம் நிகிருதீம் யுதிஷ்டிரஸ்
தஸ்மாந்நதே ப்ரஸ்நமிமம் ப்ரவீமி”

(ம.பா.2.67.47-49)

என வருணித்துள்ளார்.

பொதுவான தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு:

“(தருமத்தின் சூஷ்மத்தைப் புகுத்தறிவது எளிதான காரியமாக இல்லாததால் முறைப்படி உன் வினாவுக்குப் பதிலைக் கூற முடியாதுள்ளேன். வேறொருவரின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் போதும், உரிமையிழந்திருக்கும் போதும் பிறரைப் பணயம் வைப்பது சரியன்று. பெண்கள் தங்களின் கணவர்களின் வசமிருப்பதால் அவ்வாறு செய்தல் சரியெனவும் கருதலாம். சங்கடமான நிலையிலே சரியான பதில் கூறுவது கஷ்டமாக உள்ளது. யுதிஷ்டிரன் செல்வம் நிறைந்துள்ள உலகனைத்தையும் துறப்பான். ஆனால் தர்மத்தைக் கைவிடமாட்டான். ‘வெல்லப்படடேன்’ என்ற கூற்று வெளியானதில் உன்னையும் அவன் தன்னுடன் சேர்த்துள்ளான். இதனால் உனது வினாவிற்கு ஆராய்வதற்கு இடமில்லை. சகுனியே சூதாட்டத்தில் தனித் திறமையுள்ளவன். உன் கணவன் அவனால் ஆசை ஒழிந்தவனாகிவிட்டான். மகாத்மாவான யுதிஷ்டிரன் இதனை ஒரு பெரிய கேடாக கருதாது இருக்கையில் எவ்வாறு உன் வினாவிற்கு நான் பதில் கூறமுடியும்)”.

இப்பகுதியினைப் பாரதியார்:-

கூதாடி நின்னை உதீஷ்டிரனே தோற்றுவிட்டான்
வாதாடி தீயவன் தன்செய்கை மறுக்கின்றாய்
கூதிலே வல்லான் சகுனி, தொழில்வலியால்
மாதரசே நின்னுடைய மன்னவனை வீழ்த்திவிட்டான்
மற்றதனி லுன்னையொரு பந்தயமாய் வைத்ததே
குற்றமென்று சொல்லுகிறாய் கோமகளே, பண்டையுக்
வேதமுனிவர் விதிப்படி நீசொல்வது
நீதமெனக் கூடும், நெடுங்காலச் செய்தியது
ஆணொடு பெண் முற்று நிகரெனவே யந்நாளில்
பேணிவந்தார் பின்னாளிலிது பெயர்ந்துபோய்
இப்பொழுதை நூல்களினை எண்ணுங்கால் ஆடவருக்
கொப்பில்லை மாதர், ஒருவன் தாரத்தை
விற்றிடலாம் தானமென வேற்றுவர்க்குத் தந்திடலாம்
முற்றும் விலங்கு முறைமையன்றி வேறில்லை
தன்னை யடிமையென விற்றபின்னுந் தருமன்
நின்னை யடிமையெனக் கொள்வதற்கு நீதியுண்டு
செல்லு நெறியறியார் செய்கையிங்கு பார்த்திடிலோ
கல்லும் நடுங்கும் விலங்குகளும் கண்புதைக்கும்
செய்கை அநீதியென்று தேர்ந்தாலுஞ் சாத்திரந்தான்
வைகு நெறியும் வழக்கமும் நீ கேட்பதனால்
ஆங்கவையும் நின்சார்பி லாகா வகையுரைத்தேன்
தீங்கு தடுக்கும் திறமிலேன் என்றந்த
மேலோன் தலை குனிந்தான்

எனத் தனக்கே உரிய முறையில் முற்காலச் சிறப்பான சமூக இலட்சியமான
ஆண் பெண் சமத்துவம் இடைக்காலத்திலே சீரழிந்து ஆணாதிக்கம்,
பெண்ணடிமை ஏற்பட்டதென்பதை உணர்ச்சி ததும்பப் பாரதி கூறியுள்ளான்.
காலத்திற்கேற்ப கருத்தினை வெளிப்படையாக முழங்கியுள்ளான்.

4. வேத இலக்கியம்

பாரதியாருக்கு வேத இலக்கியத்தில் அபார பற்று இருந்தது. இந்து சமய பிரதான மூலங்களில் வேதங்கள் முதன்மையானவை. பாரதியார் வாழ்ந்த காலத்திலே ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு இந்து சமயத்திலே ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. அத்துடன் இத்தகைய சூழ்நிலையிலே பழைய மரபுகளுக்குப் புதிய உத்வேகம் அளிக்கவேண்டியிருந்தது. காலத்திற்கு ஏற்றவாறு வேதங்களுக்கும் சமகால நோக்கில் கருத்துக் கூறவேண்டிய தேவையும் ஏற்பட்டது. வேதங்களுக்குத் தவறான கருத்துக்கள் கூறப்பட்டு வந்தமை குறித்து அவர் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளார். வேதத்திற்குப் புதிய பார்வை எனும் கருத்துப்பட வேதத்தில் சக்தியைக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு துலங்கிக் காத்தல் என்னும் வேண்டும். கருத்தில் “வேதம் புதுமை செய்” என ஆத்திசூடியிலே உபதேசிக்கிறார். யார் பார்ப்பார் என்று குறிப்பிடுகையில் ‘வேதம் அறிந்தவனே பார்ப்பான்’ என்று கூறினரேனயன்றி பார்ப்பான் வேதம் அறிந்தவன் என்று கூறிலர்.

தமிழ் நாட்டில் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழ் மரபுகளுடன் வேத மரபும் நிலவி வந்துள்ளது. குறிப்பாக வடஇந்தியாவில் முஸ்லிம் ஆதிக்கம் ஏற்பட்ட பின் தமிழகம் உட்பட்ட தென்னிந்தியா வைதிக சமய மரபின் நிலைக்களமாக விளங்கிற்று. குறிப்பிட்ட காலப் பகுதியில் வைதிக சமய மரபுகளைப் பேணிய பெருமை தென்னாட்டிற்கேயுரியது. வைதிக வடநாட்டு மரபினை நெடுங்காலமாகப் போற்றி வந்த தமிழ் நாட்டினை ‘வேதம் நிறைந்த தமிழ் நாடு’ எனப் பாரதியார் கூறியுள்ளார். வேதங்களின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளையும், சாராம்சங்களையும் தனது ஆக்கங்களில் பாரதியார் சேர்த்துள்ளார். இந்த வகையில் இவரின் ‘வேத ரிஷிகளின் கவிதை’ பற்றிக் குறிப்பிடலாம். ‘ரிக் வேதத்திலே ரிஷிகளுடைய கவிதையைப் படிக்கும் போது உள்ளத்திலே தேன் பாய்கிறது. அறிவு தெய்வவெறி கொள்ளுகிறது.’ எனக் கூறியிருப்பது அப்பாடல்களில் அவர் கொண்டிருந்த பற்றினைப் புலப்படுத்துகின்றது. இருக்கு வேதம் போற்றும் தெய்வங்களில் இந்திரன், தீ (அக்னிதேவன்), மித்திரன், மதுச்சந்தர், அஸ்விநெளதேவர், இந்திரனும் மருத்துக்களும், மருத்து (புயற்காற்று) ஆகிய தெய்வங்களைப் பற்றி பாடல்கள் சிலவற்றைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து புதிய விளக்கங்களும் காலத்திற்கு

ஏற்றவாறு அளித்துள்ளார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு மகான் அரவிந்தருடன் இருந்த காலத்திலேதான் இவற்றை இவர் ஆக்கம் செய்தார். அரவிந்தர் அப்பாடல்களுக்குக் குறியீடான மறைஞான விளக்கங்கள் அளித்தவர் என்பது கவனித்தற்பாலது.

இருக்கு வேதத்திலே மிகக் கூடுதலான பாடல்களிலே இந்திரன் (எனும் தெய்வம்) விஞ்ஞான சக்தியைக் குறிப்பதாகவும், இவருக்குப் பகை அஞ்ஞானம் எனவும், இந்த அஞ்ஞானத்திற்கு விருத்திரன் என்று பெயர் (விருத்திரன் - மூடுவோன், மறைப்போன்) எனவும் விருத்திரன் இருள் - அவனே தெய்வ இன்பங்களிலிருந்து நம்மைப் பிரித்து வைக்கிறான். அஹங்காரம் - அதாவது பிரிவு உணர்ச்சி மறைஞான ரீதியில் இந்திரன் - விருத்திரன் பற்றியும், ஞான சக்தியே அக்கினி எனவும் கூறும் பாரதியாரின் விளக்கம் கவனித்தற்பாலது. இவ்வாறு வேறு தெய்வங்கள் பற்றிய விளக்கங்களும் அமைந்துள்ளன.

இருக்கு வேதப் பாடல்கள் சிலவற்றின் மூலமும் இவரின் மொழிபெயர்ப்புகளும் தொடர்ந்து கூறப்படும். எடுத்துக்காட்டாக இந்திரன் பற்றிய பாடலில் வரும்,

இந்திரஸ்ய வீர்யாணி ப்ரவோசம் யாநி சகார

ப்தமானிவஜீர்

அஹந்நஹிமந்வஸ்ததர்த ப்ரவக்ஷணா அபிநத்

பர்வதாநாம்”

(இ. வே. 1.32.1)

இச்செய்யுளைப் பாரதியார் தமிழில்:

இந்திரனுடைய வீரச் செயல்களை இங்கு சொல்லுகிறேன்

அவன் வஜீரி, மின்னல் அவனுக்குப்படை, அவனுடைய முன்னைத்

திறமைகளைச் சொல்லுகிறேன்

பாம்பைக் கொன்றான், ஆறுகளைப் பெருகச் செய்தான்

மனைகளின் சார்புகளை அழித்துவிட்டான்

என மொழிபெயர்த்துள்ளார். இங்கு பாம்பு விருத்திரனைக் குறிக்கிறது.

இதில் இந்திரனுடைய பிரபஞ்ச ரீதியிலான வீரச் செயல்கள் புகழப்படுகின்றன.

அக்கினி பற்றிய பாடலில் :

அக்கினிமீளேபுரோஹிதம். யஜ்ஞஸ்ய தேவம்ருத்விஜம்

ஹோதாரம் ரத்நாதமம்

அக்நிர்யூர்வேபிர்ரிஷிபிஹிர் ஈலியோ நூதனைருத

ஹதேவாம் ஏஹவக்ஷதி

அக்நினாரயிமஸ்நவத். போஸமேவ திவேதிவே

யசஸம் வீரவத்தமம் (ரி. வே. 1. 1-3)

என வருவனவற்றை.

தீ வேள்ளியின் முன் நிற்பவன்; அதன் பருவங்களை வகுக்கும் தேவன்!

அங்கு வானவரை அழைப்பவன். செல்வங்களை மிகுதியுற நாட்டுவோன்!

அவனை வேண்டுகிறேன்.

தீயை முன்னைப் புலவர் போற்றினார், புதியோரும் அவனையே

போற்றுக அவன் இங்கு அமரரைக் கொண்டு தருக.

நானுக்கு நாள் வளரும் செல்வமும், வீரமிக்க புகழும் தீயாலே பெறுக”

எனப் பாரதியார் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். மேலும் மிகச் சிறிய, மிக முக்கியமான உபநிஷத்துக்களின் ஒன்றான ஓ.ஈச உபநிஷத்தையும் பிறிதொரு முக்கியமான உபநிஷத்தான கேன உபநிஷத்தின் முதலிரண்டு கண்டங்களையும் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டுகளாக ஈச உபநிஷத்திலே

இசாவாஸ்யமிதம் யத்கிம்ச ஜகத்யாம் ஜகத்

தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீத மாக்ருதஹ கஸ்யசித் தனம்

குர்வந்நேவேஹ ஜிஜீவிஸேச்சதம் - தனம் ஸமாஹ

ஏவம் த்வயிநான்யதேதோஸ்தி நகர்மலிப்யதேநரே

(ஈ. 2: 1-2)

என வரும் முதலிரு செய்யுட்களையும் பாரதியார்:

இயங்கும் உலகில் இயங்குகின்ற இஃதெல்லாம்

ஈசனால் நிரப்பப்படுகின்றது. அதனால் (உள்ளது)

துறவுடன் (இன்பங்கள்) துய்த்திடுக. பிறன் பொருளை
விரும்பாதொழிக. இங்கு கடமைகள் செய்து கொண்டு

நூறாண்டு

வாழ்தல் வேண்டுக. நீ இதனைக் கொள்க
இஃதல்லால் வேறுவழியில்லை. கடமைப் பயன்
மாசுபடுத்துவதில்லை

எனத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். மகாத்மா காந்தியடிகள் நன்கு
விரும்பியவற்றில் இச்செய்யுட்களும் அடங்கும்.

வேதங்களில் வந்துள்ள சில மந்திரங்களையும் இவர் தமிழில்
மொழிபெயர்த்துள்ளார். சிலவற்றின் சாராம்சங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
“வேதப் பயிர் செய்ய சக்தியின் துணையை நாடினார்.” எவ்வாறு அன்பு
நீர்ப்பாய்ச்சி, அறிவென்னும் ஏர் உழுது, சாத்திரங்களைப் போக்கி வேதப் பயிர்
செய்து இன்பம் பயனறிந்து தீன்பதற்கு” எனவும், “பொருத்தமுற நல்வேத
மோர்ந்து பொய்மை தீர மெய்மை நோ வருத்தமழிய வறுமையொழிய வைய
முழுவதும் வன்மையொழிய விடுதலை வேண்டினார்”

அயம்லோகஹ ப்ரியதமஹ (இவ் உலகம் மிகவும் விரும்பத்தக்கது) எனும்
வேத வாழ்க்கையை சுவீகரித்துக்கொண்டு ‘வியனுல கணைத்தையும்
அமுதென நுகரும் வேத வாழ்வினைக் கைப்பிடித்தோம்’ என்று ஐய பேரிகை
கொட்டினார். “வேத வானில் விளங்கி அறஞ் செய்மின் சாதல் நேரினுஞ் சக்தியம்
புணுமின். தீதகற்றுமின்” என்று திசையெல்லாம் மோத நீத்தம் கிடித்து
முழங்கினார். ‘வேதம் துணையுண்டு’ என்று அறை கூவல் விடுகிறார்.

வேத உபநிடத பாரம்பரியத்தில் பாரதியாரைக் கவர்ந்த ஓர் அம்சம் சதுர்மஹா
வாக்கியங்களான அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, தத்துவமஸி, அயமாத்மா ப்ரஹ்ம்,
ஸோஹம் பிரமாஸ்மி என்பனவற்றில் மிக்க ஈடுபாடுள்ள பாரதியார் இவற்றை
முறையே நானே பிரமம், நீயே அது (பிரமம்) இந்த ஆத்மா பிரமம், இந்த நானே
பிரமம் எனத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார் (புரம் பொருளை நோக்கிக்
கூறுவதாகும்.)

“அஸ்தோசக்கமய தமஸோ ஜோதிர் கமய
ம்ருத்யோர் மாமிர்தம் கமய” எனும் உபநிஷத பிரார்த்தனையை

“வெறுமையிலிருந்து பொருண்மைக்கும், இருளிலிருந்து ஒளிக்கும், இறப்பிலிருந்து அமர நிலைக்கும் என்னை வழிநடத்துவாயாக” எனப் பாரதியார் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார். மேலும் “ஓம் பூர்ணிமிதஹ பூர்ணமிதம் பூர்ணாத் பூர்ணமுதச்யதே” பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவ சிஸ்யதே” எனும் பிறிதொரு முக்கியமான உபநிஷத பிரார்த்தனையைப் பாரதியார் “ஓம் அது முமுமையானது. இதுவும் முமுமையானது. முமுமையிலிருந்து முமுமை உதயமாகியுள்ளது. முமுமையிலிருந்து முமுமையை எடுத்தும் முமுமையே எஞ்சி நிற்கிறது” எனத் தமிழில் ஆக்கம் செய்துள்ளார்.

வாழ்வின் மகத்துவத்தினைக் கூறும் யஜுர் வேத மந்திரங்களிலே வருமும்

பஸ்யேம ஸரதஹஸதம் ச்ருணுயாம ஸரதஹஸதம்

ப்ரப்வாம ஸரதஹ ஸதம் அதீநாஹஸ்யாம ஸரதஹஸதம்

பூயஸ்ச ஸரதஹ ஸதாத்

என்பதைப் பாரதியார் “நாம் நூறாண்டு வாழ்வோமாக! நாம் நூறாண்டு கூர்மையான பார்வையும், நல்ல செவிப்புலனும், நல்ல பேச்சும் ஆற்றலும், நிமிர்ந்த தலையுடனும் வாழ்வோமாக” என தமிழாக்கம் செய்துள்ளார்.

கோடிக்கணக்கான இந்துக்கள் நாடோறும் தியானிக்கும் காயத்திரி மந்திரம் - சூரிய துதியாக விளங்கும்

ஓம் பூர் புவர்ஸ்வர் தத்ஸவித்ருவரேண்யம் பர்க்கோ

தேவஸ்யத்மஹி தியோ யோநஹ ப்ரசோதயாத்

எனும் இம்மந்திரத்தைப் பாரதியார்

செங்கதிர்த்தேவன் சிறந்த ஒளியினைத் தேர்கின்றோம்.

அவன் எங்களறிவினைத் தூண்டி நடத்துக

எனத் தமிழ் ஆக்கம் செய்துள்ளார். இது மூலமொழியில் முடங்கிக் கிடந்தது கண்டு உளம் பொறாத பாரதியார் இதனை இவ்வாறு தமிழில் கண்டார் எனச் சேக்கிழார் அடிப்பொடி கலாநிதி டி.என். இராமச்சந்திரன் பாராட்டியுள்ளார்.

வேதத்திலேயுள்ள அழகான திருமண மந்திரத்தின் ஒருபகுதியாக உள்ள
ஸாத்வமஸி அமுஹம்

அமுஹமஸ்மி ஸாத்துவம்

த்யௌஹ அஹம் ப்ருதுவீத்வம்

மநோஹம் அஸ்மி வாக் த்வம்

என்பதைப் பாரதியார் மூலப் பாடலின் சுவை குன்றாது.

நீ ரிச் ஆகிராய், நான் பாட்டாக இருக்கிறேன்

நான் ஆகாயம் நீ பூமி

நான் மனம் நீ வார்த்தை

எனத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளார். கண்ணம்மா - என் காதலி எனும் பாட்டில்
இதே மாதிரியான புதிய கருத்துக்களைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மேலும்
பாரதியாரின் 'பர வௌ்ளம்' எனும் பாடல் கேன உபநிஷத்தின் ஸாரம் எனக்
கருதப்படுகிறது.

நல்ல கருத்துக்களடங்கிய “ஆநோ பத்ரா ருதவோயந்து ஸர்வதஹ” என
இருக்கு வேதமும் “ஸர்வ ஆசாப் மித்ரம் பவந்து” என யஜுர் வேதமும்
கூறுவனவற்றைப் பாரதியார் முறையே “சீரிய எண்ணங்கள் எல்லாத்
திசைகளிலிருந்தும் என்னை அடைவதாக” எனவும், “எல்லாத் திக்குகளும் என்
நண்பன் ஆகட்டும்” எனவும் தமிழிலே சிறப்பாக மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

பாரதியார் சமூகத்திலே சமத்துவத்தை மட்டுமன்றிச் சமயத்திலே
சமரசத்தையும் ஒரே பரம்பொருளையும் வலியுறுத் தியுள்ளார். வேதங்கள்
குறிப்பாக உபநிஷதங்கள் கூறும் பரப் பிரமம் ஒன்றே. இவர் இக்கருத்தினையும்
வலியுறுத்தத் தவறிலர். இக்கருத்து.

தவமொன்றுமில்லை யொரு சாதனையுமில்லை யடைய

சிவமொன்றேயுள்ளதெனச் சிந்தனை செய்தனை செய்தாற்

போதுமடா

எனவும்

ஒன்றே மெய்ப்பொருளாகும் உயிர்களெலாம்

அன்வடிவாம், ஒருங்காலை

என் தேவன் உன் தேவன் என்று உலகம்
பகைப்பதெலாம் இழிவாம்

எனவும்

ஒன்று பிரமமுளதுண்மை. அஃதுன்
உணர்வெனும் வேதலொம் - என்றும்
ஒன்று பிரமமுளதுண்மை யஃதுன்
உணர்வெனக் கொள்வாய்

எனவும், அவர் கூறியிருப்பதால் புலப்படும். மேலும் சாந்தோக்கிய உபநிஷதம்
'பும் பொருள் ஒன்றே: இரண்டு அன்று' (ஏக மேவ பரபிரஹ்ம் நாத்துவிதியம்)
என ஏற்கனவே கூறியிருப்பது கவனித்தற்பாலது.

5) சீல பிற நூல்களிலிருந்து

பாரதியாரின் தாய்ப்பற்றும், தாய்நாட்டுப்பற்றும் நிகரற்றவை.
வடமொழியிலுள்ள புராதன நூலொன்றில் வரும் "ஐநநீ ஐநம் பூமிச்ச
ஸ்வர்க்ககாதயிகரீயஸ்" என்பதைப் பாரதியார் தமிழிலே செம்மைப்படுத்திப்
"பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானிலும் நனி சிறந்தனவே" என
மூலத்திலும் பார்க்கக் கூடுதலான சிறப்பு வாய்ந்ததாக மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
இந்திய சுதந்திரபோராட்ட காலத்தில் இக்கருத்து நன்கு முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

வடமொழியிலுள்ள பிரதான தர்மசாஸ்திர (ஸ்மிருதி) நூலான மநுஸ்மிருதி
பெண்களின் சிறப்புப் பற்றிக் கூறும் போது, கற்பு என்பது இருபாலாருக்கும்
பொதுவானது. இன்றியமையாதது எனத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. அதாவது.

அந்யோந்யஸ்யாவ்யபிசாரோ பவேதாமரணாந்திகஹ!

ஏஷஹ தர்மஹ ஸமாஸேந ஜ்ஞேயஹ ஸ்தரீபும்ஸயோஹ பரஹ

(மநு. 9.10)

(கணவனும் மனைவியும்) தாம் இறக்கும் வரை ஒருவருக் கொருவர்
ஒழுக்கமுள்ளவராக - கற்புள்ளவராக வாழவேண்டும். ஆணும் பெண்ணும்
(கணவன் - மனைவி) பின்பற்ற வேண்டிய மிகமேலான தர்மம் இதுவே என
சுருக்கமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்) பாரதியார்

கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார் இரு

கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில்வைப்போம்

எனக் கூறியிருப்பது முற்குறிப்பிட்ட வடமொழிச் செய்யுளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் போலவே காணப்படுகின்றது.

ஆ) பாரதியாரின் வடமொழி இசைப்பாடல்கள்

பாரதியார் வடமொழியிலே புதிய ஆக்கங்கள் குறிப்பாகச் சில இசைப் பாடல்கள் இயற்றியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டுகளாக முதலாவதாக ராதைப் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

பல்லவி

ராகம் - கமாஸ்

தாளம் - ஆதி

தேஹி முதம் தேஹி ஸ்ரீராதே! ராதே!

சரணங்கள்

ராகசமுத்ரஜாம் ருதே ராதே! ராதே!

ராஜ்ஞீ மண்டல ரத்ந ராதே! ராதே!

போகரதி துல்யே ராதே ராதே

பூதேவி தபஹபல ராதே! ராதே! (தேஹி)

தேவமஹா மந்த்ர ரஸராதே! ராதே!

வேதவித்யாவிலாஸிநி ஸ்ரீராதே! ராதே!

ஆதிபராசக்திஸூபராதே! ராதே!

அத்யத்புத சிருங்கார மயராதே! ராதே! (தேஹி)

அடுத்ததாக 'பூலோக குமாரி' எனும் தேசியப் பாடலைக் குறிப்பிடலாம்.

பல்லவி

பூலோக குமாரி ஹே அமிருதநாரி

அநுபல்லவி

ஆலோகக்ருங்காரி அம்ருத கலச குசபாரே

காலபய குடாரி காம வாரி கனகலாத ஸூப கர்வதீமிராரே!

சரணம்

பாலே ரஸஜாலே பகவதீப்ரஸீத காலே

நீலரத்னமய நேத்ரவிசாலே நித்யபூவதீபத நீரஜமாலே

லீலா ஜ்வாலாநிர்மிதவாணீ நிரந்தரே நிகில லோகேசாதி

நிருபம ஸூந்தரி நித்ய கல்யாணி நிஜம்மாம் குரு

வேற மன்மதராணி

நவராத்திரிப் பாட்டிலே முதல் அரைவாசி வடமொழியிலும் தொடர்ந்து அரைவாசி தமிழிலும் அமைந்துள்ளது.

உஜ்ஜயிநீ நித்யகல்யாணி

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி (உஜ்ஜயிநீ)

உஜ்ஜய காரண சங்கரதேவீ

உமாஸரஸ்வதீ ஸ்ரீமாதா ஸா (உஜ்ஜயிநீ)

எனக் குறிப்பிட்ட பாடலின் முதற்பகுதி சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. இதுபோலவே “சாகாவரமருள்வாய் ராமா” எனத் தொடங்கும் பாடலிலுள்ள பல்லவியின் இரண்டாம் அடியும் கடைசி மூன்றாவது சரணமும் வடமொழியில் உள்ளன. அதாவது

பல்லவி

சாகாவரம் அருள்வாய் ராமா!

சதுர்மறை நாதா சரோஜா பாதா (சாகா)

3 வகு சரணம்

நித்யா நிர்மலா ராமா

நிஷ்களங்கா சர்வாதாரா

சத்யா சநாதநா ராமா

சரணம் சரணம் சரண முதலா(நித்யா) என்பதாம்.

இ) வடமொழிச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் :

வடமொழிச்சொற்றொடர்கள். சொற்கள் பாரதியாரின் இலக்கிய ஆக்கங்களிலே அங்கும் இங்கும் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டுக்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். பாரதியாரின் குறிப்பாகத் தேச பக்தி (பாரத நாடு, தமிழ் நாடு) பற்றிய பாடல்களிலே ‘வந்தே மாதரம்’ (தாயை வணங்குகிறேன்) என்பது

வந்தே மாதரம் என்போம் - எங்கள்
மாநிலத் தாயை வணங்குவதும் என்போம்

வந்தே மாதரம் - ஜய

வந்தே மாதரம்

ஜயஜய பாரத ஜயஜய பாரத

ஜய ஜய ஜய ஜய ஜய (வந்தே)

வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று வணங்குகேனோ

என வந்துள்ளமை கவனித்தற்பாலது (ஜய எனில் வெற்றி அல்லது வெற்றி பெறுக எனப் பொருள்படும்).

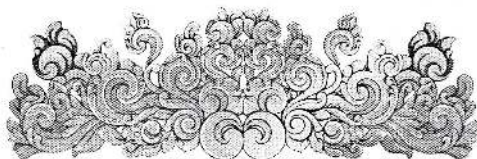
ஜனமபூமி, ஞானரதம், ஸர்வதேச கீதங்கள், ஜீவ வாக்கு, பாரத ஜனசபை, கதாமாலிகா, நவதந்திரக்கதைகள், வேரிஷிகளின் கவிதை, ஸ்வதேச கீதஸம்கிரஹம், ஆசாபங்கம் போன்றவை மேற்குறிப் பிட்டவகையில் உற்றுநோக்கற்பாலன.

இவ்வாறு பாரதியின் வடமொழித் தொடர்பு சிறப்பு வாய்ந்தது. தனிசுருதியானது.

உசாத்துணை

1. அறிவுடை நம்பி, இரவி கே. அ. (பதிப்பாசிரியர்கள்) (2007). ஆய்வுக் களஞ்சியம், சென்னை.
2. இளையரசன் முனைவர் பா. (1996) இதழாளர் பாரதி, சென்னை.
3. கோதண்டராமன், ப. (1980) புதுவையில் பாரதி, சென்னை.
4. சுதாகர் பேராசிரியர் ம. வி. பதிப்பாசிரியர் (1982) பக்கலைநோக்கிலே பாரதி, சென்னை
5. செல்லம்மா பா. (1985) பாரதி சரித்திரம், சென்னை.
6. இராமச்சந்திரன், சேக்கிழார் அடிப்பொடி. டி. என். (2000), வழிவழிபாரதி, சென்னை.

7. சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஸ்ரீ. சி. (1941) பாரதி நூல்கள் வசனங்கள், சென்னை.
8. பத்மநாதன் ரா. அ. 1. (1982) பாரதியார் கவிநயம். சென்னை. 1
1. (1982) மகாகவி பாரதியார் கவிதையும் வாழ்க்கை வரலாறும், சென்னை.
10. பாரதியார் கட்டுரைகள் (2000). வர்த்தமானன் பதிப்பகம். சென்னை.
11. இராமநாதன் வி. கரு. தயாரிப்பு (1998) மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள். சென்னை.
12. மகாகவி பாரதி (1991) பரந்தாமன் கீதை தமிழில். ஏழாலை.
13. Sharma Dr. I.C - Editors (2004)/ Mahabharata - Adi Parva and Sabba Parva/ Delhi. Bimali Dr. O.N

நவீனத்துவமும் பாரதியும்

எம். ஏ. நுஃமான்

முதலில் நவீனத்துவம் என்றால் என்ன என்பதை வரையறுத்துக் கொள்வது பயனுடையது. ஆங்கிலத்திலே இது தொடர்பாக Modernity, Modernism, Modernization ஆகிய பதங்கள் உள்ளன. இவற்றை முறையே, நவீனத்துவம், நவீனவாதம், நவீனமயமாக்கல் என தமிழிலே பெயர்த்துக் கூறலாம். இவற்றுக்கிடையே பொருட்பரப்பில் அடிப்படையான வேறுபாடுகள் உள்ளன. எனினும், தற்காலத்துக்குரியது, புதியது என்ற பொருள்தரும் Modern என்னும் சொல்டியாகவே இவை பிறந்துள்ளன. அவ்வகையிலே இவற்றுக்கிடையே ஒரு பொதுவான பொருள் ஒற்றுமையினையும் நாம் காணலாம்.

வழிவழி வந்த மரபில் இருந்து மாறுபட்டு, புதுமையைச் சார்ந்து நின்றல், அல்லது புதுமையை நாடிச் செல்லல் என்பது இவை உணர்த்தும் பொதுப் பொருள் எனலாம். ஆயினும் நவீனத்துவம் (Modernity) என்பது சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கும் ஓர் வளர்ச்சி நிலையைச் சுட்டுகின்றது.

நவீனத்துவத்தின் பிரதான பண்புகளாகப் பின்வருவனவற்றை வகுத்துக் கூறுவர். ¹

1. பொருளாதாரத்தில் சுயநிறைவான வளர்ச்சி அல்லது குறைந்தபட்சம், உற்பத்தி, நுகர்வு, ஆகிய இரண்டிலும் கிரமமான அதிகரிப்புக்குப் போதுமான வளர்ச்சி.
2. ஆட்சி நிருவாகத்தில் பொதுஜனப் பங்குபற்றுதல் அல்லது குறைந்தபட்சம் ஆட்சி மாற்றங்களை வரையறுப்பதிலும், தெரிவு செய்வதிலும் ஜனநாயகப் பிரதி நிதித்துவம்.
3. கலாசாரத்தில் சமயச்சார்பற்ற அறிவு சார்ந்த நியமங்களின் வியாபகம்.
4. சமூக அசைவியக்கத்தில் அதிகரிப்பு, இது பௌதீக, சமூக உள இயக்கத்தில் தனிமனித சுதந்திரத்தைக் குறிக்கும்.

நவீன மயமாக்கம் (Modernization) என்பது மரபுசார்ந்த அம்சங்களை இத்தகைய நவீனத்துவ அளவுகோல்களுக்கேற்ப மாற்றியமைத்தலைக் குறிக்கும். ஆனால் நவீனவாதம் (Modernism) என்பது, குறிப்பாக ஐரோப்பாவில் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிறகு மதம், கலை இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் செயற்பட்ட ஒரு இயக்கமாகும். சமூக விஞ்ஞானக் கலைக் களஞ்சியம், “மரபுரிதானவற்றை புதுமைக்குக் கீழ்ப்படுத்துகின்றதும், நிலைபேறடைந்த, சம்பிரதாயபூர்வமானவற்றை இன்றைய தேவை நிர்ப்பந்தங்களுக்கேற்ப இணங்கப்படுத்துகின்றதுமான ஒரு மனப்போக்காகும்” என நவீனவாதத்தை விபரிக்கின்றது. “இந்த மனப்போக்கின் செயல்முறைத் தாக்கம் பழமை பேணுவதாக அல்லது புரட்சிகரமானதாக இருக்கலாம். பழமையை அழியாது காப்பாற்றுவதற்காக அதைப் புதுமையுடன் இணங்கப்படுத்தும்போது அது பழமை பேணுவதாகின்றது. புதுமையின் நிமித்தம் பழமையை நிராகரிக்கும் போது அது புரட்சிகரமானதாகின்றது. மதங்களைப் பொறுத்த வரை நவீன வாதத்தின் பழமைபேண் வகையைக் காணலாம் என்றும் கலைகளில் நவீன வாதத்தின் புரட்சிகரமான வகையைக் காணலாம்” என்றும் அது மேலும் கூறுகின்றது. ² பாரதியின் நவீனத்துவம் பற்றி ஆராய்கையில் நவீன வாதத்தின் சில

அம்சங்களையும் கருத்தில் கொள்ளுதல் பயனுடையது. ஆயினும் முதலாளித்துவத்தின் முதிர்ச்சிக் கட்டத்தில் தோன்றிய சிம்பலிசம், இமேஜிசம், போன்ற நவீனவாத இலக்கிய இயக்கங்களுடன் பாரதியை தொடர்புறுத்தி நோக்குதல் பொருந்தாது.

நவீனத்துவம் என்பது தொடர்ந்து நடைபெறும் ஒரு வளர்ச்சி நிலையாகும். எனினும் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் தோற்றத்துடனேதான் நவீனத்துவம் பற்றிய பிரச்சினைகள் முதலில் தோன்றுகின்றன என்பதை வரலாறு காட்டுகின்றது. வளர்ச்சியடைந்து வரும் முதலாளித்துவ பொருளாதார அடித்தளம், தன் வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையிலே சமூக, சமய, அரசியல் பண்பாட்டு நிறுவனங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இந்த மாற்றம் பாரம்பரிய நிலப்பிரபுத்துவ நிறுவனங்களின் அமைப்பில் இருந்து பெரிதும் வேறுபட்டதாகும். மத நிறுவனங்களுக்கும், மத மூடநம்பிக்கைகளுக்கும் எதிரான விஞ்ஞான மனப்பாங்கு, தனிமனித சுதந்திரம், அரசியலில் ஜனநாயகக் கோட்பாடு மக்களிடையே சமத்துவம், பெண்களுக்குச் சம உரிமை, இலக்கியத்தில் சமயச் சார்பின்மை, புதிய கலைஇலக்கிய வடிவங்களில் தோற்றம் முதலியவை இவ்வாறு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு உருவாக்கிய நவீனத்துவம் சார்ந்த அம்சங்களாகும். இவை நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாட்டுக்கு எதிரானவை. அந்த வகையிலே முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக் கட்டம் - இதுவே மறுமலர்ச்சியுடனும் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது - எவ்வளவு குரூரமானதாக இருந்தபோதிலும் முற்போக்கானதாகும். பிரடெரிக் ஏங்கெல்ஸ் இக் காலகட்ட மாற்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “இதுவரை மனிதகுலம் அனுபவத்தில் கண்டவற்றில் இதுவே ஆகப் பெரிய மகத்தான முற்போக்குப் புரட்சியாகும்” என்று விபரித்தார்.³ எனினும் முதலாளித்துவத்தின் பிந்திய வளர்ச்சி அதிநவீனத்துவ கலாச்சாரக் சீரழிவுகளுக்கே இட்டுச் சென்றுள்ளதை நாம் அறிவோம்.

இந்தியா போன்ற காலனித்துவ நாடுகளிலே முதலாளித்துவ வளர்ச்சி, இயல்பான வளர்ச்சி விதிகளின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதல்ல. அது ஏகாதிபத்திய தலையீட்டினால் திணிக்கப்பட்டதாகும். அந்த வகையிலே இந் நாடுகளின் நவீனத்துவம் சார்ந்த இயக்கங்கள் சிலவேளை முற்றிலும் பழுமை பேணுவதாக, சிலவேளை முற்றிலும் மேற்கத்தைய மயமாதலை நாடுவதாக அல்லது

நிலப்பிரபுத்துவ பண்பாட்டு அம்சங்களை மட்டுமன்றி ஏகாதிபத்திய பண்பாட்டு அம்சங்களையும் எதிர்ப்பதாக அமைந்தன என்பதை நாம் இங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும்.

19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து இந்தியாவிலே நவீனத்துவம் சார்ந்த இயக்கங்கள் செயற்படத் தொடங்கியதை அறிகின்றோம். ஆரம்பத்தில் இவை சமய, சமூக, சீர்திருத்த இயக்கங்களாகவே இருந்தன. பிரம்மசமாஜம் (1828), ஆர்யசமாஜம் (1875), இராமகிருஷ்ணமிஷன் (1886), இந்து இலக்கிய சங்கம் (1820), இந்து முற்போக்கு அபிவிருத்திச் சங்கம் (1852), திருவல்லிக்கேணி இலக்கியச் சங்கம் (1868) போன்ற இயக்கங்கள் வட இந்தியாவிலும் தமிழ் நாட்டிலும் அமைக்கப்பட்டன. இந்த இயக்கங்கள் எல்லாம் வெவ்வேறு அளவிலே இந்தியப் பண்பாட்டை நவீனப்படுத்த உழைத்தன.

இவ்வியக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுகையில் “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய இயக்கங்கள் புதிய அரசியல் இயக்கங்களுக்குத் தேவைப்பட்ட கலாச்சாரப் புரட்சியை நிகழ்த்திக் கொடுத்தன. ஆட்சியாளரின் அரசியல், நிருவாக சட்டத்துறைகளில் இந்த இயக்கங்களின் காரணமாகப் பல மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. இந்திய தேசிய இயக்கமும், சமூக சீர்திருத்த இயக்கமும் நாடு தழுவிய விரிந்த களத்தைக் கண்டன” என்கிறார் பெ. சு. மணி. ⁴

ஆயினும், 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய ஆரம்பகால நவீன சிந்தனையாளர்கள் பெரும்பாலும் ஏதோ ஒருவகையில் பழமையை நிலைநிறுத்த முயலும் நோக்குடையவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். நமது ஆரம்பகால நவீன படைப்பிலக்கியகாரர் இதற்கு நல்ல உதாரணமாகக் காணப்படுகின்றனர். ஐரோப்பாவிலே நவீன சமூகத்தின் சின்னங்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றிய நாவல் இலக்கியத்தை முதல்முதல் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்திய எமது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் பற்றி பேராசிரியர் க. கைலாசபதி கூறுவது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. “அறவியலை வற்புறுத்திய ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் பெரும்பாலான இந்திய சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் போக்கிற்கேற்ப புத்தம் புதிய தத்துவம் எதையும் வேண்டாநிலர். தொண்டு தொட்டுவரும் ஆசாரங்களிற் படிந்துள்ள தூசுதம்பு துடைத்துச் சுத்தம் செய்தால் போதும் என்றே எண்ணினர்” என்பது அவர் கருத்து. ⁵

க. நா. சுப்பிரமணியம் கூறுவது போல “பழமை மாறிப் புதுமை நம் வாழ்விலே இடம்பெறுவதையே” நமது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்கள் சித்தரித்துள்ள போதிலும் சாராம்சத்தில் அவர்கள் பழமையின் சார்பிலேயே நின்றார்கள். பண்டித நடுச சாஸ்திரியின் தீனதயானு நாவல்பற்றி எழுதுகையில், “பழமையில் நம்பிக்கை வைத்து பழைய மாதிரியே குடித்தனத்தை ஒரே குடும்பமாகச் செய்து வரத் தீனதயானு படாத பாடுபடுகிறான். ஆசிரியரின் அனுதாபம் புராவும் கதாநாயகனிடமே இருக்கின்றது என்பது பக்கம் பக்கமாகத் தெளிவாகின்றதே தவிர அவன் இப்படி அரும்பாடுபடுவது அனாவசியம் என்று அவர் ஒரு இடத்திலும் சொல்லவில்லை” என க. நா. சு. கூறுகிறார். ° தி. ம. பொன்னுச் சாமிப்பிள்ளை, தனது ஞானாம்பிகை நாவலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலே, “எமது தேசத்தில் வைதீக மார்க்கமும் தளிர்ந்தோங்குவதற்கு ஒரு முகாந்திரம் ஏற்படும் என்பதும் இக்கதைகளை எழுதுவதில்யான் ஒரு புடை கொண்டிருக்கும் உத்கருத்து” என்று குறிப்பிடுகிறார். 7

தமிழில் முதல் நாவலாசிரியரும், பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி 1869ஆம் ஆண்டிலேயே ‘பெண்கல்வி’ என்ற பெயரில் நூல் எழுதியவருமான வேதநாயகம்பிள்ளை பெண்களின் சமூக அந்தஸ்துப்பற்றிய பிரச்சினையிலே மரபுவழிச் சிந்தனைப் போக்கில் உறுதியாக இருக்கிறார். பெண்கல்வி என்ற தனது நூலிலே, “உடல் ஆற்றலிலும், அறிவிலும், நாட்டுச் செயல் களை நடப்பிக்கும் திறமையிலும், குடும்பப் பாதுகாப்பிலும் மிக வல்லவர்களான ஆடவர்களே தலைமைக்கும் தகுதியானவர்களாதலால், மாதர்கள் தெய்வத்துக்குப் படிந்து நடப்பதுபோல் ஆடவர்களுக்கும் படிந்துநடக்க வேண்டும் என்பது மறைமொழியாய் இருக்கின்றது” என்றும் “மேலும் முதலில் பெண்ணானவள் முன்னர் தீவினை செய்து, ஆடவனையும் கெடுத்தவள் ஆதலால், அவள்மேல் ஆடவன் முறைமை செலுத்தவும் அந்த ஆட்சிக்கு அவள் உட்பட்டிருக்கவும், பிள்ளைப்பேறு முதலிய துன்பங்களை நுகரவும் தெய்வ கடடளை பெற்றுக் கொண்டவளாயிருப்பதால் அவள் எவ்வளவு படித்தாலும் ஆடவனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியவளே அல்லது மீறக்கூடாது” என்றும் திட்டவட்டமாகக் கூறுகின்றார். 8 எமது ஆரம்பகால நவீனத்துவம் பெரிதும் பழமையைச் சார்ந்தே இருந்தது என்பதற்கு இதைவிட வேறு உதாரணங்கள் தேவையில்லை.

20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்து இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தீவிர வடிவம் பெற்றது. அரசியல் பொருளாதார விடுதலையோடு கூடிய பூரண சமூக விடுதலை இதன் குறிக்கோளாகியது. இதன் அடிப்படையிலே நவீனத்துவம் பற்றிய நோக்கிலே புரட்சிகரமான அபிவிருத்திகள் ஏற்பட்டன. இக்காலகட்டத்திலேதான் தமிழகத்திலே பாரதி, தன்காலத்தில் வாழ்ந்த பிற எல்லாரைக் காட்டிலும் புரட்சிகரமான நவீன சிந்தனையாளனாக மலர்ச்சியடைந்தான். பாரதியின் நவீனத்துவம் பற்றிய நோக்கு, நான் ஏற்கெனவே கூறியது போன்று சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டு அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்குவது, அந்த வகையில் ஒரு முழுமையான பார்வையைத் தருவது.

ஆயினும், பாரதியிடம் கூட அவர் காலத்துப் பிற தேசியவாதிகளிடம் காணப்பட்டது போன்று, தங்கள் பழைய நாகரிகம் பற்றிய பெருமிதம் வேருன்றி இருப்பதைக் காணலாம். முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமை பற்றிப் பாரதியார் பல இடங்களிலே பேசுகின்றார். “ஐரோப்பாவிலும், ஆசியாவிலும் பிற இடங்களிலும் காணப்படும் நாகரிகங்களுக்கெல்லாம் முந்தியதும், பெரும்பான்மை மூலாதாரமுமாக நிற்பது ஆர்ய நாகரிகம். அதாவது பழைய சமஸ்கிருத நூல்களிலே சித்தரிக்கப்பட்டு விளங்குவது. இந்த ஆர்ய நாகரிகத்துக்குச் சமமான பழமை கொண்டது தமிழரது நாகரிகம் என்று கருதுவதற்குப் பல விதமான ஸாஷ்யங்களிருக்கின்றன. ஆரியரும் தமிழரும் உலகத்தில் முதல்முதலாக உயர்ந்த நாகரீகப் பதவிபெற்ற ஜாதியார். இங்ஙனம் முதல் முதலாக நாகரிகம் பெற்ற இவ்விரண்டு வகுப்பினரும் மிகப்பழைய நாட்களிலேயே ஹிந்து மதம் என்ற கயிற்றால் கட்டுண்டு ஒரே கூட்டத்தாராகிய செய்தி பூமண்ட லத்தின் சரித்திரத்திலேயே மிக விஷேஷ்ஷமும் நலமும் பொருந்திய செய்திகளில் ஒன்றாகக் கணித்தற்குரியது” என பாரதியார் தமிழ்நாட்டு மாதருக்கு என்ற கட்டுரையிலே எழுதுகின்றார்.⁹

ஆயினும், இத்தகைய பழம் பெருமை தேசிய விடுதலைப் போராட்ட காலத்திலே செயற்பாட்டு முக்கியத்துவம் உடையதாக இருந்ததையும் நாம் மனங்கொள்ளவேண்டும். பலம் பொருந்திய பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்ப்பதற்கு இது ஒரு மனோபலத்தைக் கொடுத்தது. பாரதியைப் பொறுத்தவரை, “ஆரியரும் தமிழருமே உலகில் முதன்முதலாக உயர்ந்த நாகரீகப் பதவிபெற்ற

ஜாதியார்” என்ற கருத்து நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் முற்போக்கான அம்சங்களையும் உதறித்தள்ளும் பிற்போக்குப் பழமை வாதமாக மாறவில்லை என்பதுதான் நம் கவனத்துக்குரியது.

நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் வளமான அம்சங்கள் பற்றிப் பல இடங்களில் பாரதி புகழ்ந்து பேசுவதைப் பார்க்கின்றோம். பாரதி தனது தமிழ்ச்சாதி கவிதையில் சுட்டிக் காட்டுவது போல, நிலப்பிரபுத்துவ முறைமையில் இருந்து இந்திய சமூகம் தீவிர மாற்றத்துக்குள்ளாகிக் கொண்டிருந்த கால கட்டத்திலே, ஐரோப்பிய நாகரீகத்தினை அவ்வாறே பேணாவிட்டால் தமிழ்ச்சாதி அழிந்து விடும் என்போரின் கருத்தையோ, அல்லது மூதாதையரின் வழிமுறைகளை அப்படியே தழுவினால்தான் தமிழார்க்கு உய்வுண்டு என்போரின் கருத்தையோ பாரதி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இரண்டின் கலப்பிலே இந்தியப் பண்பாடு புதிய வலுப்பெறும் என்றே அவன் கருதினான். தமிழ் நாட்டு மாதருக்கு என்ற கட்டுரையிலே பாரதி இதுபற்றி விரிவாகப் பேசுவதைக் காணலாம். அவன் கூறுகிறான்.

“சகோதரிகளே, நீங்கள் ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் சேர்க்கையைக் குறித்துச் சிறிதும் வருத்தப்படவேண்டாம். அது நமக்குத் துணை. அது நாம் அஞ்சுவதற்குரிய பிசாசன்று. வெவ்வேறு வகைப்பட்ட இரண்டு நாகரீகங்கள் வந்து கூடும் போது அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் வலியதாகவும் மற்றொன்று மிகவும் பலவீனமானதாகவும் இருக்குமாயின், வலியது வலிமையற்றதை இருந்த இடம் தெரியாமல் விழுங்கிவிடும். வலிமையற்ற நாகரீகத்துக்குரிய பாஷையும், மதமும் முக்கிய தன்மையற்ற புது ஆசாரங்கள் மாட்திரமே யன்றி விவாகமுறை முதலிய முக்கிய ஆசாரங்களும் அழிந்து மறைகின்றன. அந்த நாகரீகத்தைக் காத்துவந்த ஜனங்கள் பலமுடைய நாகரீகத்தின் பாஷை, மதம் முதலியவற்றை கைக்கொள்ளுகிறார்கள். பிலிப்பைன் தீவில் அமெரிக்க நாகரீகம் இவ்வகை வெற்றியடைந்திருக்கின்றது. ஆனால் நம்முடைய ஹிந்து நாகரீகம் இங்ஙனம் சக்தியற்ற வஸ்துவன்று. பிற நாகரீகங்களுடன் கலப்பதினால் இதற்குச் சேதம் நேருமென்று நாம் சிறிதேனும் கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. உலகத்திலுள்ள நாகரீகங்கள் எல்லாவற்றிலும் நம்முடைய நாகரீகம் அதிக சக்தியுடையது. இது மற்றொந்த நாகரீகத்தையும் விழுங்கி ஜீரணித்துக்கொள்ளும் சக்தி வாய்ந்தது. ஆதலால், ஐரோப்பிய

நாகரீகத்தின் கலப்பில் இருந்து ஹிந்து தர்மம் தன் உண்மையியல்பு மாறாதிருப்பது மட்டுமேயன்றி முன்னைக் காட்டிலும் அதிக சக்தியும் ஒளியும் பெற்று விளங்குகின்றது. இந்த விசயத்தை நம்முடைய மாதர்கள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டாலன்றி, இவர்களுடைய ஸ்வதர்மரஷணம் நன்கு நடைபெறாது. ஐரோப்பிய நாகரீகத்தின் புறத் தோற்றங்களிலே ஆட்சேபத்துக் கிடமான அம்சங்கள் பலவும் இருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், இஃது வியக்கத்தக்கதொரு செய்தியல்ல. நமது ஸநாதன ஹிந்து தர்மத்தின் புறநடைகளிலே கூடப் பல வெறுக்கத்தக்க அம்சங்கள் வந்து கலந்துதான் கிடக்கின்றன. அதுபற்றி ஐரோப்பிய நாகரீகத்தையே வெறுத்தல் சால மிகப் பெரிய பேதைமையாம். நம்முடைய ஹிந்து தர்மமாகிய வேத தர்மத்துக்கு ஐரோப்பிய நாகரீகம் தனது தத்துவநிலையில் விரோதமானதன்று. அதன் உள்நிலை நான் மேலே குறிப்பிட்டபடி, நமது ஹிந்து தர்மத்துக்குப் பெருந்துணையாக அமைந்திருக்கின்றது” பாரதியின் இக்கூற்றுக்கள்¹⁰ பாரதியைப் பொறுத்தவரை நவீனத்துவம் என்பது முற்றிலும் மேற்கத்தைய மயமாதல் அல்ல என்பதையே தெளிவுபடுத்துகின்றன. ஹிந்து தர்மத்தின் அடித்தளத்தில் நின்றுகொண்டே அவன் நவீன ஐரோப்பிய நாகரீகத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டான்.

ஆயினும், ஹிந்து மதம் பற்றிய பாரதியின் நோக்கிலே ஸநாதனப் போக்குக்குப் பதிலாக அறிவு வாதத்தின் செயற்பாட்டையே அதிகம் காண்கிறோம். பாரதியைப் பொறுத்தவரை மதம் ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கான அல்லது மோட்சத்துக் கான ஒரு வழியல்ல.

செத்த பிறகு சிவலோகம் வைகுந்தம்
சேர்ந்திடலாம் என்றே எண்ணி இருப்பார்
பித்த மனிதர் அவர் சொல்லும் சாத்திரம்
பேயுரையாம் என்றிங் கூதடா சங்கம்.

என்று பாடியவன் பாரதி, சடங்குகள், ஆசார, அனுஷ்டானங்கள் ஆகியவற்றை மதத்தில் இருந்து வேறுபடுத்திப் பார்ப்பது பாரதியின் நோக்கு. “ஆசாரங்களும் பழக்கங்களும் சில சமயங்களில் மதக் கொள்கைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கக் கூடும். யதேச்சையாகவும், அங்ஙனமின்றி வெறுமே அர்த்த மில்லாமலும் தோன்றி நடைபெறவும் கூடும். குடுமிவைத்துக்

கொள்ளும் மாதிரிகள், இவை போன்ற சரீர அலங்கார சம்பந்தமான வழக்கங்களை நமது நாட்டில் மதக் கொள்கையுடன் பிணைத்து ஸ்மிருதிகளிலே அவற்றைக் குறித்துச் சட்டம் போடத் தொடங்கினார்கள். இந்தப் பரிதாபகரமான தவறுதல் ஆதிகால முதல் மற்ற நாடுகளிலும் ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்றது” என்று பாரதி எழுதியுள்ளான். "பாரதி பூணூலை அறுத்தெறிந்ததை இங்கு நாம் நினைவு கூரலாம்.

மதத்தைப் பழமையான வழியில் இருந்து மீட்டு சமூக வாழ்வுடன் இணைக்கும் போக்கினையும் நாம் பாரதியிடம் காண்கின்றோம். இங்கும் அறிவு வாதமே செயற்படுகின்றது. வாழ்க்கையை நிராகரிக்கும் துறவு மார்க்கத்தையும் மடங்களின் ஆதிக்கத்தையும் பற்றி பாரதி பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“பெண்பிள்ளைகளையும் சுற்றத்தாரையும் இனத்தாரையும் நாட்டாரையும் துறந்து செல்பவன் கடவுளுடைய இயற்கை விதிகளைத் துறந்து செல்வோன் வலிமையில்லாமல் அங்ஙனம் செல்கிறான். குடும்பத்தை விடுவோன் கடவுளைத் துறக்க முயற்சிபண்ணுகிறான். பௌத்த மதமே துறவு நெறியை உலகத்தில் புகுத்திற்று. அதற்கு முன் அங்கங்கே சிலசில மனிதர் துறவிகளாகவும் சிலசில துறந்து இடங்களில் சிலர் துறவிக் கூட்டத்தாராகவும் இருந்தனர். துறவிகளின் மடங்களை இத்தனை தாராளமாகவும், இத்தனை வலிமையுடையவாகவும் செய்ய வழிகாட்டியது பௌத்த மதம். எங்கே பார்த்தாலும் இந்தியாவை அம்மதம் ஒரே சந்நியாசி வெள்ளமாகச் சமைத்து விட்டது. பாரத தேசத்தை அந்த மதம் ஒரு பெரிய மடமாக்கிவிட்டது. ராஜா, மந்திரி, குடி, படை எல்லாம் மடத்துக்குச் சார்பிடங்கள். துறவிகளுக்குச் சரியான போஜனம் முதலிய உபசாரங்கள் நடத்துவதே மனித நாகரிகத்தின் உயர் நோக்கமாகக் கருதப்பட்டது. துறவிகள்தான் முக்கியமான ஜனங்கள். மற்ற ஜனங்கள் எல்லாரும் அவர்களுக்குப் பரிவாரம். மடந்தான் பிரதானம். ராஜ்யம் அதற்குச் சாதனம் பிற்காலத்தில் பௌத்த வழியைத் தழுவி, பலமான மட ஸ்தாபனங்கள் செய்த ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்திலும், குருக்களுடைய சக்தி மிஞ்சிப் போய் மனித நாகரீகத்துக்குப் பேராபத்து விளையும் போலிருந்தது. அதை ஐரோப்பிய தேசத்தார்கள் பல புரட்சிகளாலும், பெருங்கலகங்களாலும், யுத்தங்களாலும் எதிர்த்து வென்றனர். அதுமுதல் மடாதிபதிகளுக்கு ராஜ்யத்தின் மீதிருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டு

வருகின்றன.¹² மதச்சார்பற்ற அரசு, சமூக வாழ்க்கையில் மடங்களின் ஆதிக்கம் ஆகியவை பற்றிய பாரதியின் நவீன கருத்தோட்டத்தை நாம் இங்கு காண்கின்றோம்.

ஊழ்வினை அல்லது புனர்ஜன்மம் பற்றிய பாரதியின் கண்ணோட்டத்திலும் இத்தகைய அறிவுவாதத்தின் செயற்பாட்டைக் காணலாம். பாரதி அதுபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறான். “ புனர் ஜன்மக் கொள்கை பூர்வ புராணங்களிலேயே இருந்தது. பௌத்த மதம் அக்கொள்கையை, அறிஞர் கண்டு நகைக்கத்தக்கபடியாக, வரம்பு மீறி வற்புறுத்திற்று. பிற்கால ஹிந்து மதத்தில் அக்கொள்கை அளவுக்கு மிஞ்சி நிரார்த்தமாக ஏறிப்போய் இப்போது ஹிந்து நம்பிக்கையிலுள்ள குறைகளில் ஒன்றாக இயல்கின்றது. சாதாரணமாக ஒருவனுக்குத் தலைநோவு வந்தாலும் கூட அதற்குக் காரணம் முதல்நாள் பசியில்லாமல் உண்டதா, அளவுமீறித் தூக்கம் விழித்ததோ, மிகக் குளிர்ந்த அல்லது அசுத்தமான நீரில் ஸ்நானம் செய்ததோ? என்பதை ஆராயும் முன்பாகவே, அது பூர்வ ஜன்மத்தின் கர்மப்பயன் என்று ஹிந்துக்களிலே பாமரர் கருதக்கூடிய நிலைமை வந்துவிட்டது. உலக வியாபார நிலைமையையும் பொருள் வழங்கும் முறைகளையும் மனித தந்திரத்தால் மாற்றிவிடலாம் என்பதும், அங்ஙனம் மாற்றுமிடத்தே, செல்வ மிகுதியாலும் செல்வக் குறைவாலும், மனிதர்களுக்குள்ளே ஏற்படும் கஷ்டங்களையும், அவமானங்களையும், பசிகளையும், மரணங் களையும் நீக்கிவிடக்கூடும் என்பதும் தற்காலத்து ஹிந்துக்களிலே பலருக்குத் தோன்றவே இடமில்லை. பிறர் சொல்லிய போதிலும் அது அவர்களுக்கு அர்த்தமாவது சிரமம். ஏனென்றால் பணவிசயத்தில் ஏற்பட்ட பயங்கரமான பேதங்களையும், தாரத்தம்மியங்ககளையும், பாரபகூங்களையும் கண்டு அதற்கு நிவகூணம் தேட வழி தெரியாத இடத்திலேதான், பெரும்பாலும் இந்தப் பூர்வஜன்ம கர்ம விஷயம் விசேஷமாகப் பிரஸ்தாபத்துக்கு வருகின்றது. அற்பாயுள் - நீண்ட ஆயுள், நோய் - நோய் இன்மை, அழகு - அழகின்மை, பாடத் தெரிதல்- பாடத் தெரியாமை, படிப்புத் தெரிதல், - அது தெரியாமை எல்லா பேதங்களுக்கும் பூர்வ ஜன்மத்தின் புண்யபாவச் செயல்களையே முகாந்திர மாகக் காட்டினார்கள். எனினும், பணவிசயமான வேறுபாடுகளே இவை யெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் மனிதர்களுக்கு உள்ளக் கொதிப்பையும், நம்பிக்கைக் கேட்டையும் விளைத்து அவர்களை இந்த ஜன்மத்தின் துக்கங்களுக்குப் பூர்வ ஜன்மத்திலே காரணந்

தேடுவதும் அடுத்த ஜன்மத்திலே பரிகாரம் தேடுவதுமாகிய வினோத தொழிலிலே தூண்டின.

எனவே இந்தப் பூர்வ ஜன்ம சித்தாந்தத்தைப் பௌத்த மதம் நமது தேசத்தில் ஊர்ஜிதப்படுத்தியது பற்றி நாம் அதற்கு அதிக நன்றி செலுத்த இடமில்லை.”¹³

மதத்திலே அறிவுக்குப் புறம்பான அம்சங்களை இவ்வாறு பாரதி ஒதுக்கியதுபோல் சமூக நீதிக்குப் புறம்பான அம்சங்களையும் நிராகரிக்கின்றான்.

கூத்திரனுக்கொரு நீதி - தண்டச்
சோறுண்ணும் பார்ப்புக்கு வேறொரு நீதி
சாத்திரம் சொல்லிடுமாயின் - அது
சாத்திரமன்று சதி என்று கண்டோம்.

என்பது பாரதி வாக்கு. இவ்வாறு சநாதன இந்து மதத்திலே அறிவு வாதத்தைப் புகுத்தியது பாரதியின் நவீனத்துவத்தின் ஒரு அம்சமேயாகும். ஆயினும் அதேவேளை. அறிவுவாதத்துக்குப் புறம்பான தீவிர இந்துமதப் பற்றும். இந்து மேலாதிக்க உணர்வும் பாரதியிடம் வேர் கொண்டிருப்பதையும் நாம் காண்கின்றோம். ஏற்கனவே நான் காட்டிய சில மேற்கோள்களிலும் இந்த உணர்வு வெளிப்படுவதைக் காணலாம். வேறுபல இடங்களிலும் பாரதியின் இந்த உணர்வு புலப்படுகின்றது. உதாரணமாகத் தமிழ்ப் பெண்கள் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்கச் சேர்ந்தமை பற்றி எழுதுகையில் பாரதி பின்வருமாறு ஆதங்கப்படுகிறான்.

“ஐயோ! எத்தனை வருஷங்களாக ‘பெண்கல்வி வேண்டும்’ ‘பெண்கல்வி வேண்டும்’ என்று கூச்சலிட்டதெல்லாம், நமது பெண்கள் பாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் ‘பைபில்’ வாசித்துக் கொண்டு வரும் பொருட்டாகத் தானா? வருங்காலத்தில் இந்தப் பெண்களா தாய்மாராகி நமது ஜாதிக்கு (Nation) காப்புத் தெய்வங்களாக இருக்கப் போகிறார்கள்?”¹⁴

இந்த ஆதங்கம் மேலாதிக்க உணர்வின் வெளிப்பாடுதான். இதனால் தான் “உலகத்திலே உள்ள ஜாதியார்களிலே ஹிந்து ஜாதி அறிவுத் திறமையில்

மேம்பட்டது” என பாரதியால் கூற முடிந்திருக்கின்றது.¹⁵ “ஆஹா ஸ்வாமி விவேகானந்தரைப்போல பத்துப்பேர் இருந்தால் இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்குள் ஹிந்து தர்மத்தின் வெற்றிக்கொடியை உலகெங்கும் நாட்டலாம்”¹⁶ என்றும், “இந்த ஸமயத்தில் மனுஷ்ய ஸமூகம் அழிந்து போகாமல் அதைக் காப்பற்றி நல்ல வழியிலே சேர்க்கக் கூடிய ஜாதியார் நம்மைத் தவிர வேறுயாருமில்லை” என்றும், ஆகவே ஹிந்து தர்மத்தைப் பரப்ப “வெளிநாடுகளுக்கு நூற்றுக் கணக்கான பிரசங்கிகளை அனுப்பும்படி, ராஜாக்களையும் பிரார்த்தனை செய்கிறேன்”¹⁷ என்றும் பாரதி எழுதுவதும் இத்தகைய ஹிந்து மேலாதிக்க உணர்வினால்தான். மதத்துறையிலே நவீன வாதம் பழமை பேணுவதாகவே அமைகின்றது என்று நான் முன்பு கூறியது பாரதியைப் பொறுத்த வரையிலும் கூட உண்மை என்பதை நாம் இங்கு காண்கின்றோம். மதத்தைப் பொறுத்தவரை புராதன ஹிந்து தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காகவே, பாரதி கதை நவீனத்துவத்துடன், அறிவுவாதத்துடன் இணங்கப்படுத்த முனைகிறான் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

மதத்துறையை விட மொழித்துறையிலே பாரதியின் நவீனத்துவ நோக்கு புரட்சிகரமானதாக இருப்பதைக் காணலாம். எனினும் தமிழின் தோற்றம், தொன்மை, வலிமை, இனிமை போன்றவற்றைப் பாரதி ஆங்காங்கே கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள், அறிவுக்குப் புறம்பான, பொதுஜன ஐதீகங்களை (Popular myth) அடியொற்றியதாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம். உதாரணமாக, “ஆதியில் பரமசிவனால் படைப்புற்ற மூலப் பாஷைகள் வடமொழி என்று சொல்லப்படும் சமஸ்கிருதமும் தமிழுமேயாம் என்று பண்டைத் தமிழர் சொல்லியிருக்கும் வார்த்தை வெறுமனே புராணக் கற்பனையன்று. தக்க சரித்திர ஆதாரங்களுடையது.”¹⁸ என்று பாரதி கூறுவதைக் காட்டலாம். இதையே,

ஆதிசிவன் பெற்று விட்டான்-என்னை

ஆரிய மைந்தன் அகத்தியன் என்றோர்.

வேதியன் கண்டு மகிழ்ந்தே - நிறை

மேவும் இலக்கணம் செய்து கொடுத்தான்.

என்று கவிதையிலும் பாடுகிறான். இவ் விசயத்திலே சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் பாரதியை விட அறிவு பூர்வமாக இருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

அவர் தனது தமிழ்மொழி வரலாறு என்ற நூலிலே “தமிழ் நூலாசிரியர் பலரும். இக்காலத்திலும் ஆங்கில நூற்பயிற்சி இல்லாத நண்பருட சிலரும் தமிழ் மொழியும் வட மொழியும் தேவ பாஷைகளன்றும். இவ்விரண்டும் முறையே அகத்தியனார்க்கும், பாணினியார்க்கும் சிவபெருமானால் உபதேசிக்கப்பட்டன என்றும் கூறாநீற்பர்” எனக் கூறுகின்றார். ¹⁹ ஆயினும் சிறந்த ஆங்கில நூற்பயிற்சியுள்ள பாரதி இந்த ஐதீகத் துக்குச் சரித்திர ஆதாரங்கள் இருப்பதாக அடித்துச் சொல்வது மிகவும் அபுத்தமாகவே அமைகின்றது. “எனக்கு நாலெந்து பாஷைகளிலே பழக்கமுண்டு. இவற்றிலே தமிழைப் போல் வலிமையும். திறமையும் உள்ளத் தொடர்பு உடைய பாஷை வேறொன்றுமில்லை” ²⁰ என பாரதி கூறுவதும் இதைப் போன்றதுதான். இவை அகநிலைச் சார்பான அறிவுக்குப் புறம்பான கருத்துக்கள். ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனது மொழி சிறந்ததாக இருப்பதில் ஆச்சிரியமில்லை.

பாரதி மொழிபற்றி இத்தகைய சில ஐதீகங்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும் தமிழ் மொழியை நவீன தேவைகளுக்கேற்ப நவீன மயமாக்கும் அவனது சிந்தனைப் போக்கிலே இவை செயற்பாட்டு முக்கியத்துவம் எதையும் செலுத்தவில்லை என்பது நமக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் செய்தியாகும். தமிழை நவீனப்படுத்துவதில் பாரதி தீவிர ஆர்வம் காட்டினான். ஏனைய துறைகளில் பாரதியிடம் இருந்தது போல் மொழிபற்றியும் ஓர் இயக்கவியல் நோக்கை நாம் பாரதியிடம் காண்கிறோம். மொழியை ஒரு மாறும் சாதனமாகவே பாரதி காண்கிறார். “நெடுங்காலத்து முன்பே எழுதப்பட்ட நூல்கள் அக்காலத்துப் பாஷையை தழுவினவை. காலம் மாற மாற பாஷை மாறிகொண்டு போகின்றது. பழைய பதங்கள் மாறிப் புதிய பதங்கள் உண்டாகின்றன. புலவர் அந்தந்தக் காலத்து ஜனங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியக்கூடிய பதங்களையே வழங்க வேண்டும்” என ‘புனர்ஜன்மம்’ என்ற கட்டுரையில் பாரதி கூறுகிறான். ²¹

பாரதியின் மேற்காட்டிய கூற்றிலே இரண்டு அம்சங்கள் உள்ளன. ஒன்று காலம் மாற மாற மொழி மாறுகின்றது என்பது. மற்றது புதிய மாற்றத்துக்கேற்ப புதிய மொழி வழக்கைக் கையாள வேண்டும் என்பது. இந்த இரண்டாவது அம்சம் முதலாவது அம்சத்தின் விளைவாகும். அதாவது மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் தவிர்க்கமுடியாதவை அவசியமானவை என்பதைப் புரிந்து கொண்டால்தான் புதுமைகளைப் புகுத்துவது பற்றிச் சிந்திக்க முடியும்.

பாரதியிடம் நாம் இந்த இரு பண்புகளையும் காண்கிறோம். பொதுவாக மொழி மாற்றம், மொழி வளர்ச்சி பற்றிய பாரதியின் சிந்தனைகளிலே நவீன விஞ்ஞான நோக்கு அடிப்படையாக உள்ளது.

மொழி வளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சியிலே தங்கியுள்ளது என்ற அடிப்படை உண்மையை பாரதி புரிந்து கொண்டிருந்தான். 'தமிழ்ப் பாலைக்கு உள்ள குறைகள்' என்ற கட்டுரையிலே இதுபற்றி பாரதி விபரமாக எழுதுகிறேன்.

“மனுஷ பாலைகள் மனுஷ வாழ்க்கை யோடு ஒட்டி உடன் வளர்ந்த பொருட்கள் அல்லவோ? தலைமுறை தலைமுறையாய் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாக ஒரு நாட்டார் பேசிவரும் பாலை அவர்களின் உயிரோடு ஒன்றி விடுகின்றது. மனித அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பாலை ஒரு கண்ணாடி. ஒரு நாட்டில் அறிவு வளர்ந்து கொண்டு வரவர அந்நாட்டின் பாலையும் விசாலமடைந்து வருகின்றது.... தமிழ் நாட்டிலே பொது ஜனங்களுக்கு எழுதப் படிக்கத்தொரிவது கூட அருமையாய் இருக்கின்றது. வயிற்றுப் பிழைப்பே பெரிய கஷ்டமாயிருக்கிறது. ராஜாங் கத்தார் பொதுஜனக் கல்விக்கு மிகவும் வெட்கக் கேடான சிறுதொகை செலவிடுகிறார்கள். சிறுபான்மையோருக்குத் தரப்படும் கல்விகூட அவர்களைக் குமாஸ்தாக்களாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் கொடுக்கப்படுவதேயன்றி வேறு எவ்விதமான பெருந்தொழிலுக்கும் தகுதியாக்க அன்று. எனவே இந்நாட்டார் பொதுவாக மிகவும் அறிவு சுருங்கிப்போய் இருக்கிறார்கள். இதற்குப் பாலை என்ன செய்யும்? நீராவிவினால் ஓட்டப்படும் ரயில் வண்டி இந்தியாவில் வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்போது பொது ஜனங்கள் அதற்கு வார்த்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமலா இருக்கிறார்கள்? மின்சார சக்தியால் தந்தி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குத் தமிழ் வார்த்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லையா? கோவணம் இல்லாத நிர்வாண தேசத்தாரின் பாலையிலே பட்டு அங்க வஸ்திரத்துக்குப் பெயர் கிடையாதென்றால் அதற்கு அவர்களுடைய பாலைமேல் என்ன குற்றம் இருக்கிறது? துணியைக் கொண்டு கொடுத்து வழக்கப்படுத்தினால் முறையே வார்த்தைகளும் உண்டாக்கிக் கொள்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலே தொழில் வகைப்பாடும் ஆலோசனை மிகுதியும் ஏற்பட்டால் தமிழ்ப் பாலை அன்றைக்கே வளர்ந்துவிடும்”²²

தமிழ்நாட்டிலே கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் அதை ஒட்டி வாழ்க்கை அமைப்பிலும், சிந்தனையிலும் புதிய மலர்ச்சியும் ஏற்படும்போது தமிழ்

மொழியும்தானே வளர்ச்சியடையும் என்பதே இங்கு பாரதி கூறுவதன் சாராம்சமாகும். மொழி வளர்ச்சியின் அடிப்படை பற்றிய பாரதியின் இக்கருத்துக்கள் முழுச் சமூக முன்னேற்றம் பற்றிய அவனது சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும் என்பது தெளிவு.

பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் பற்றி நான் எழுதியுள்ள கட்டுரை யொன்றிலே தமிழை நவீனப்படுத்துவது பற்றி பாரதியின் நோக்கினை விரிவாக விபரித்துள்ளேன். இங்கு அவற்றைச் சுருக்கமாக விளக்க முயல்கின்றேன்.

1. தாய்மொழியைக் கல்வி மொழி யாக்குவது மொழியின் நவீனத்துவ வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்பது பாரதியின் திடமான கருத்து. தேசியக் கல்வி என்ற கட்டுரையிலும், தாகூர் எழுதி, பாரதி மொழி பெயர்த்த 'கல்வி கற்பிக்கும் பாஷை' என்னும் கட்டுரையிலும் இதுபற்றி விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. "தேச பாஷையே பிரதானம் என்பது தேசியக்கல்வியின் ஆதாரக் கொள்கை. இதை மறந்து விடக்கூடாது. தேச பாஷையை விருத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தொடங்கப்படுகின்ற இந்த முயற்சிக்கு நாம் தமிழ் நாட்டிலிருந்து பூரண சகாயத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டுமானால், இந்த முயற்சிக்கு தமிழ்ப்பாஷையே முதற் கருவியாக ஏற்படுத்தப்படும் என்பதை தம்பட்டம் அறிவிக்க வேண்டும்." என்று பாரதி எழுதியுள்ளான்.

2. தமிழைக்கல்வி மொழியாக்குவதோடு கலை, விஞ்ஞானம் ஆகிய எல்லாப் பாடங்களும் தாய்மொழியிலேயே கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாய் இருந்தது. இதன்பொருட்டு விஞ்ஞானம் சம்பந்தமான ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ள நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்றும் அவன் கருதினான்.

மொழி பெயர்ப்பிலே இரண்டு பிரதான பிரச்சினைகள் உள்ளன. ஒன்று கலைச் சொல்லாக்கம். மற்றது பிறமொழிப் பெயர்களைத் தமிழில் எழுதுதல். இவையிரண்டும் மொழி வளர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்ட முக்கிய அம்சங்களாகும். இவ்விரு அம்சங்கள் பற்றியும் பாரதியிடம் திட்டவட்டமான சில கருத்துக்கள் இருந்தன. கலைச்சொல்லாக்கத்தின் அவசியத்தைப் பாரதி நன்கு உணர்ந்திருந்தான். "கூடியவரை சாஸ்திர பரிபாஷையை நிச்சயப்படுத்தி

வைத்தால் பிறகு மொழி பெயர்ப்புத் தொடங்குவோர்க்கு அதிக சிரமம் இராது” என அவன் எழுதினான்.²⁴ தேசம் முழுவதிலும் கலைச் சொல்லாக்கத்தில் ஓர் ஒருமைப்பாடு நிலவ வேண்டும் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாய் இருந்தது. இதன் பொருட்டுச் சமஸ்கிருத மொழியைக் கலை சொல்லாக்கத்தின் பொது மொழியாகக் கொள்ளலாம் என்பதும் பாரதியின் கருத்தாகும். இதுபற்றிப் ‘பரிபாஷை சேகரிக்க ஒருபாயம்’ என்னும் தலைப்பில் பின்வரும் குறிப்பொன்றைப் பாரதி எழுதியுள்ளான். “ஸ்ரீ காசியிலே நாகரிகப் பிரசாரணி சபையார் ஐரோப்பிய சங்கேதங்களையெல்லாம் எளிய சமஸ்கிருத பதங்களில் போட்டு, மிகப் பெரியதோர் அகராதி உண்டாக்கி வருகிறார்கள். இந்தச் சொற்களை வேண்டியவரை, இயன்றவரை தேசபாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் ஏககாலத்தில் கைக்கொண்டு வழங்கலாம். ஐரோப்பாவில் எல்லா பாஷைகளும் இவ்விதமாகவே லத்தீன், யவன பரிபாஷைகளைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்தால் நமது தேச பாஷைகளில் சந்தேக ஒற்றுமை ஏற்படும். அதனால் சாஸ்திரப்பயிர் தேசம் முழுவதிலும் வளர்ந்தோங்கி வருதல் எளிதாகும்”²⁵ என்பது பாரதி கருத்து.

மொழி பெயர்க்கையில், அல்லது சுயமாக எழுதுகையில் பிறமொழிப் பெயர்களைப் பொறுத்த வரை அவற்றைத் தமிழில் எவ்வாறு எழுதுவது என்பன பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகள் இன்று வரை நிலவுகின்றன. தமிழின் பாரம்பரிய ஒலியமைப்பைச் சிதைவின்றிப் பேணவேண்டும் என்பதே மொழிப் பழமைவாதிகளின் கொள்கையாகும். இவர்கள் ஸ்பெயினை, சுபானியா என்றும், சேக்ஷ்பியரை செகப்பிரியர் என்றும், ஹஜ்ஜு என்பதைக் கச்சு என்றும் எழுதவேண்டும் என்பர். பாரதி இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்தோட்டத்தைக் கொண்டிருந்தான். பிறமொழிச் சொற்களை ஒலிச் சிதைவின்றித் தமிழில் எழுத வேண்டும் என்பது பாரதியின் நிலைப்பாடாகும். தமிழில் வழக்கில் உள்ள எழுத்துக்களைக் கொண்டு, பிறமொழி சொற்களை ஒலிச் சிதைவின்றி எழுத முடியாது. ஆகையால் அதன் பொருட்டுப் புதிய குறியீடுகளை ஆக்கவேண்டும் என்று கருதியது மட்டுமின்றி, தானே சில புதிய குறியீட்டுகளையும் ஆக்கியுள்ளதாகவும் பாரதி எழுதியுள்ளான். அவ்வகையில் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் முன்னோடியாகவும் நாம் பாரதியைக் காண்கின்றோம். 1915ம் ஆண்டு “ஞானபானு” என்னும் பத்திரிக்கையில், பாரதி எழுதிய “தமிழில் எழுத்துக்குறை” என்னும் கட்டுரை இவ்வகையில் முக்கியமானது. அதில் உள்ள சில கருத்துக்கள் பின்வருமாறு.

“நமது பத்திரிகைகளில் ஐரோப்பாவில் உள்ள நகரங்கள், மக்கள் முதலியவற்றின் பெயர்களைப் பார்க்கும்போது கண் கூசுகின்றது. அதைத் தமிழ் மாத்திரம் அறிந்த தமிழர் எப்படி வாசிப்பார்கள் என்பதை நினைக்கும்போதே காது கூசுகின்றது..... இங்கிலீஷ் அக்ஷரத்தில் ப்ரெஞ், அரபி, பார்ஸி, ஸமஸ்கிருதம் முதலிய பாஷைகளின் பதங்கள் சிலவற்றை எழுதுவதற்கு இங்கிலீஷ் அரிச்சுவடி இடங்கொடாததைக் கருதிச் சில புதிய குறிகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லா ஐரோப்பிய பாஷைகளுமே அன்னிய பாஷைகளிலுள்ள விசேஷ உச்சரிப்புகளுக்கு இணங்கும்படி சில தனிக் குறிகள் ஏற்பாடு செய்து வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நாமும் அப்படியே சில விசேஷ குறிகள் ஏற்பாடு செய்துகொள்ளுதல் அவசியமாகும். ... இதனால் எழுத்தின் வடிவத்தில் யாருக்கும் சந்தேகம் நேரிடாது. இந்த எளிய வழியை அனுசரித்து நமது தமிழ் மொழி விசாலமடைய வேண்டும் என்பதே என்னுடைய விருப்பம். 26

ஆயினும், பாரதி கருவதுபோல பிறமொழிச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும், பிறமொழியாளர் உச்சரிப்பது போன்றே ஒலிச் சிதைவின்றி எழுதவேண்டும் என்பதை நாம் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தேவையில்லை. பொதுவாக மொழிகள் பிற மொழிச் சொற்கள் தம் ஒலி இயல்புக்கு ஏற்றவாறே கடன் வாங்குகின்றன. ஆங்கிலம் தமிழ்ச் சொற்களை எவ்வாறு கடன் வாங்கியுள்ளது என்பதையே நாம் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். தமிழ் என்பதை (Tamil) என்றே ஆங்கிலத்தில் உச்சரிக்கிறார்கள் எழுதுகிறார்கள். எனினும், நவீன தேவைகளுக்கேற்ப தமிழ் வரிவடிவத்திலே மாற்றங்களும் புதிய குறியீடுகளும் தேவை என்பதில் ஐயம் இல்லை. இதை முன்கூட்டியே பாரதி உணர்ந்து செயற்பட்டான் என்பது அவனது நவீனத்துவ உணர்வையே காட்டுகின்றது.

இலக்கியத்துறையிலே பாரதியின் நவீனத்துவ நோக்கு பரவலாக அறியப்பட்டது ஒன்றாகும். குறிப்பாக, தமிழ்க் கவிதையைப் பொறுத்த வரையிலே தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதல் முதலாக அதை நவீன யுகத்துக்கு இழுத்து வந்தவன் பாரதிதான். பாரதிக்கு முந்திய கவிதை முற்றிலும் நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கை உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டதாக, பெரிதும் சமயச் சார்பானதாகவே இருந்தது. கடவுள், பக்தி, கோயில் என்ற வட்டத்தையே சுற்றி வந்தது. கூருக்கமாகச் சொன்னால் மனிதனின் ஆன்மீக வாழ்வு பற்றியதாக அது இருந்தது எனலாம். ஓரளவு அரசர்கள், பெருமக்கள் பற்றியதாகவும் இருந்தது.

பாரதிதான் முதல்முதல் சாதாரண மக்களின் சமூக வாழ்வைக் கவிதையில் கொண்டு வந்தான். அரசியல், பொருளாதார சமூகப் பிரச்சிணையில் கையாண்டான். பாரதிமூலம்தான் தமிழ்க் கவிதை சமூகச் சார்புடையதாக மாறிற்று. இவ்வாறு, நான் கூறுகையில் பாரதி கவிதையில் ஆன்மீகத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்று நான் கருதுவதாகப் பொருள் கொள்ளத்தேவையில்லை. ஆயினும், பாரதியின் இன்றைய முக்கியத்துவத்துக்கு அவனது ஆன்மீக நோக்குக் காரணமேயல்ல. பாரதியை விட மாபெரும் ஆன்மீகக் கவிஞர்களைத் தமிழ்க் கவிதை மரபில் நாம் காண்கிறோம். ஆனால், ஆன்மீகத்தையும் சமூக வாழ்வையும் ஒன்றிணைத்ததில்தான் பாரதியின் முக்கியத்துவம் இருக்கின்றது. அவனது ஆன்மீக உணர்வும் கூட சமூக நாட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அமைகிறது. “வல்லமை தாராயோ இந்த மானிலம் பயனுறு வாழ்வதற்கே” என்றுதான் அவன் சக்தியிடம் வரம் கேட்கிறான். பாரதி இவ்வாறு கவிதையில் தொடக்கி வைத்த சமூகச் சார்புதான் நவீன மரபாகும். அதுதான் இன்றுவரை தொடர்கின்றது. இனியும் தொடரக் கூடியது. பாரதியின் நவீனத்துவத்தின் பிரதான அடிப்படையும் அதுதான்.

பொருள் அடிப்படையில் தமிழ்க் கவிதையை நவீனப்படுத்தியதுபோல, தமிழ்க் கவிதை வடிவத்தையும் நவீனப்படுத்தியவன் பாரதி. விநாயகர் நான்மணி மாலை, பாரத மாதா திருப்பள்ளி எழுச்சி, போன்ற இடைக்காலப் பிரபந்த வகைகளை பாரதி கையாண்டுள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை. ஆயினும் அவற்றிலும் புதிய உள்ளடக்கமே புகுத்தப்பட்டுள்ளது மனங்கொள்ளத்தக்கது. பழமைக்குள் புதுமையைப் புகுத்துவதாக நாம் இதை விளங்கிக்கொள்ளலாம். முற்றிலும் புதிய உள்ளடக்கத்துக்கேற்ற புதிய தன்னுணர்ச்சிக் கவிதை வடிவம் பாரதி மூலமே தமிழுக்கு அறிமுகமாகின்றது; வெல்லி போன்ற ஐரோப்பியப் புனைவியல்வாதக் கவிஞர்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு பாரதி அதனைத் தமிழில் புதிதாகத் தந்துள்ளான். குயில் பாட்டு, பாஞ்சாலி சபதம், சுயசரிதை போன்ற தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் முற்றிலும் புதிய வடிவ பரிசோதனைகளையும் நாம் பாரதியிடம் காண்கிறோம். பாரதிக்குப் பின்வந்த கவிஞர்களிலே அவனது இத்தகைய பரிசோதனைகள் பெரும் பாதிப்புக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன.

கவிதையின் மொழிப் பயன்பாட்டில் - யாப்பு வடிவம், மொழி நடை ஆகியவற்றில் - பாரதி புகுத்திய புதுமைகள் முக்கியமானவை. இங்கு எளிமையும் ஜனரஞ்சகமும் பாரதியின் மூலமந்திரமாகும். இடைக்காலக் கவிதை பற்றி எழுதுகையில் பாரதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றான்: “நமது கவிதையிலே ஆனந்தம் குறையத் தொடங்கிற்று. ருசி குறைந்தது. கரடு முரடான கல்லும், கள்ளி முள்ளும் போன்ற பாதை நம் கவிகளுக்கு நல்ல பாதையாகத் தோன்றலாயிற்று. கவிராயர் 'கண்' என்பதைச் சக்கு என்று சொல்லத் தொடங்கினார். ரசம் குறைந்தது, சக்கை அதிகப்பட்டன. உண்மை குறைந்தது, பின்னல் திறமைகள் அதிகப்பட்டன.... அருமையான உள்ளக் காட்சிகள் எளிமைகொண்ட நடையிலே எழுதுவது நல்ல கவிதை. ஆனால் சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக, புலவர்களும் சாமியார்களும் சேர்ந்து வெகு சாதாரண விஷயங்களை அலெளகீக, அந்தகார நடையில் எழுதுவதுதான் உயர்ந்த கல்வித் திறமை என்று தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார் கள்.”²⁷ பாரதி கூறுவதுபோல் இவ்வாறு புலவர்களும் சாமியார்களும் செய்து கொண்ட இத் தீர்மானத்துக்கு விரோதமாகச் செயற்பட்டவன் பாரதி.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றினையுடைய காவியம் ஒன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகிறான்.”²⁸ என்றும் பாரதி இதுபற்றி எழுதியுள்ளது யாவரும் அறிந்ததே. தன் எளிமைக் கோட்பாட்டின் அடிப் படையில் பாரதி உருவாக்கிய நவீன படைப்புக்கள் தமிழுக்குப் புதிய உயிர் கொடுத்தன என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆயினும், எளிமையின் உருவாக்கத்துக் குரிய முழுப் பெருமையும் பாரதிக்கு மட்டுமே உரியதல்ல. 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அருணாசலக் கவிராயர், கோபாலக்கிருஷ்ண பாரதியார் போன்றோர் பாரதிக்குப் பாதை சமைத்துக் கொடுத்தவர்கள் எனலாம். ஆனால் அவர்கள் வளர்த்த ஜனரஞ்சகமான எளிய செய்யுள் நடைக்கு சமுதாயச் சார்பான புதிய உள்ளடக்கத்தை கொடுத்தவன் பாரதி. அதனால் எளிமை ஒரு புதிய பரிணாமம் பெற்றது எனலாம்.

இவ்வாறு கவிதையைப் பொறுத்தவரை, புதிய உள்ளடக்கம், வடிவ பரிசோதனை, உயிர்த் துடிப்பான மொழியைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற

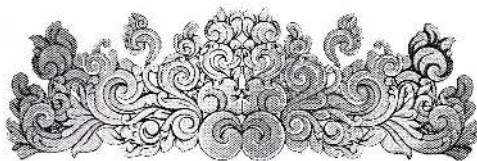
அம்சங்களில் நவீன வாதத்தின் புரட்சிகரமான அம்சங்களை நாம் பாரதியிடம் காண்கின்றோம். எனினும் உரைநடை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை சிறுகதை, நாவல் போன்ற நவீன வடிவங்கள் பற்றி வடிவப் பிரக்கை பாரதியிடம் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பாரதியின் கதைகளை நாவல் என்றோ, சிறுகதை எனறோ பாசுபடுத்தாமல் புனைகதை என்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமானது. இத்துறைகளிலே தாகூருக்கு இருந்த வடிவப் பிரக்கையும், பரிசோதனை நாட்டமும், தாகூரின் சில சிறுகதைகளை மொழி பெயர்த்த பாரதியாரிடம் இருக்கவில்லை என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. தமிழ் இலக்கியம் புனைகதைத் துறையைப் பொறுத்தவரை பாரதியிடம் இருந்து நவீன பலத்தைப் பெறவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

இது எவ்வாறாயினும் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது, சமூக, அரசியல், பொருளாதார பண்பாட்டுத் துறைகளில் பாரதி தீவிரமான நவீன சிந்தனைப் போக்கைப் பிரதிபலித்தவன் என்பதிலும் பாரதியின் மூலமே நாம் ஓர் நவீன யுகத்துள் பிரவேசிக்கின்றோம் என்பதிலும் ஐயமில்லை. பழமையில் இருந்து புதுமைக்கு மாறும் கால கட்டத்தின் நடுவழியிலே தமிழ்ச் சமூகத்தில் தோன்றிய ஒரு மாபெரும் நவீன சிந்தனையாளனாக, படைப்பாளியாக பாரதியை நாம் காண்கின்றோம். அந்தவகையிலே அவன் ஒரு யுக புருஷனாகின்றான்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. International Encyclopedia of the Social Sciences. Vol. 10. Macmillan/ 1968. P. 387.
2. Encyclopedia of the Social Sciences. Vol 9, 10 Macmillan 1963. P. 564.
3. பிரடறிக் ஏங்கெல்ஸ், 'இயற்கையின் இயக்கவியல்' முன்னேற்றப் பதிப்பகம், மாஸ்கோ., பக். 40.
4. பெ. சு. மணி, 'பாரதியாரும் சமூக சீர்திருத்தமும்' சென்னை, 1980. பக். 19.
5. க. கைலாசபதி 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' சென்னை, 1968. பக். 54.
6. கா. நா. சுப்பிரமணியம், 'முதல் ஐந்து தமிழ் நாவல்கள்' சென்னை, 1957. பக். 88.
7. க. கைலாசபதி, 'தமிழ் நாவல் இலக்கியம்' மேற்கோள் பக். 55.
8. மு. வேதநாயகம்பிள்ளை, 'பெண்கல்வி' சென்னை, 1948 பக். 22.

9. சுப்பிரமணிய பாரதி, 'மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' அருணா புதிப்பகம், மதுரை, 1964. பக். 194,119.
10. அதே நூல், பக். 198,199,200.
11. அதே நூல், பக். 198.
12. பாரதியார் 'பகவத் கீதை' பூம்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1977. பக். 37,45,46.
13. அதே நூல், பக். 47,48.
14. பெ. சு. மணி 'பாரதியாரும் சமூக சீர்திருத்தமும்' மேற்கோள் பக். 129.
15. பெ. தூரன், 'பாரதி தமிழ்' சென்னை, 1953 பக். 103.
16. அதேநூல், பக். 240.
17. அதேநூல், பக்.242.
18. சுப்பிரமணிய பாரதி, 'மஹாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 194.
19. வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், 'தமிழ் மொழி வரலாறு' சென்னை 1932, பக். 57.
20. பெ. தூரன், 'பாரதி தமிழ்' பக். 103.
21. சுப்பிரமணியபாரதி, 'மஹாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 45.
22. ரா: அ. பத்மநாபன், 'பாரதி புதையல்' 1., சென்னை,1958, பக் 70.71.
23. சுப்பிரமணிய பாரதி, 'மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 256.
24. அதே நூல், பக். 154.
25. அதே நூல், பக். 185.
26. ரா. அ. பத்மநாபன், 'பாரதி புதையல்-1, பக், 68,69.
27. சுப்பிரமணிய பாரதி, மகாகவி பாரதியார் கட்டுரைகள்' பக். 45, 46.
28. சுப்பிரமணிய பாரதி, 'பாரதியார் கவிதைகள்' மேர்க்குரி புத்தகக் கம்பனி, கோவை, 1969, பக். 357.

ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணி

எஸ். ஜெபநேசன்

கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணி பரந்த ஆய்வுப் பரப்பைக் கொண்டது. இதனால் இக்கட்டுரையில் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் இலங்கையிலே பணியாற்றிய ஐரோப்பிய அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் தமிழ்ப்பணியே இங்கு ஆராயப்படுகின்றது. தென்னிந்தியாவில் பணியாற்றிய மிஷனரிமாரைப் பற்றியோ, இலங்கையில் வாழ்ந்த சுதேச கிறிஸ்தவ புலமையாளர்கள் பற்றியோ இந்தக் கட்டுரையில் ஆராயப்படவில்லை.

இலங்கையிலே 19ஆம் நூற்றாண்டு கல்வி வளர்ச்சியில் முக்கியமானதொரு காலகட்டமெனலாம். மேனாட்டு மிஷனரிமார் இலங்கைக்கு வந்து கல்வி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதோடு சமய கண்டன நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் எழுதித் தமது சமயத்தைப் பரப்ப முயற்சித்தனர். அவற்றை எதிர்த்து சைவ சமய அறிஞர்களும், கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிரான கண்டனங்களையும், நூல்களையும் எழுதினர். இச்செயற்பாடு உண்மையான வித்துவக் கிளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது எனலாம்.

கத்தோலிக்க திருச்சபை மதத் தொண்டர்கள் 16ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இலங்கைக்கு வந்து விட்டனர். 1541 ஆம் ஆண்டு கோட்டை மன்னன் புவனேகுபாகுவின் அழைப்பினை ஏற்று பிரான்சிஸ்கன் குருமார் இலங்கைக்கு வந்தனர். ஆனால், புரட்டஸ்தாந்து மதத் தொண்டர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டிலேதான் இலங்கைக்கு வரதொடங்கினர். 19ஆம் நூற்றாண்டு புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்களின் காலமென (The Age Protestant Missions) திருச்சபை வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுவார்கள். 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் உலகின் பல்வேறு பாகங்களில் இருந்த புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபைகள் மிஷன் சங்கங்களை உருவாக்கித் தமது தொண்டர்களை ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு அனுப்பினார்கள். இலங்கைக்கு முதலாவதாக வந்தவர்கள் பப்ளிஸ்ட் திருச்சபைனர். இவர்கள் 1813ஆம் ஆண்டு தமது பணியை இலங்கையிலே ஆரம்பித்தார்கள். மெதடிஸ்த மிஷனிகள் 1814லும் அங்கிலிக்கன் (CMS) மிஷனிமார் 1818 லும் தமது பணியை ஆரம்பித்தனர். பப்ளிஸ்ட் மிஷனிமார் தென்னிலங்கையில் மட்டுமே பணிபுரிந்தனர். இதனாலே இலங்கை பப்ளிஸ்ட் சபையில் தமிழ் அங்கத்தவர்களைக் காண்பதரிது. அமெரிக்க மிஷனிமார் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மட்டுமே பணியாற்றினர். இதனால் அதில் சிங்கள அங்கத்தவர் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் இவ் ஆய்வுரையில் அமெரிக்க மிஷன், மெதடிஸ்த மிஷன், அங்கிலிக்கன் மிஷன், கத்தோலிக்க திருச்சபை ஆகியவற்றின் பங்களிப்பே ஆராயப்படுகின்றது.

இலங்கையிலே பணியாற்றிய மிஷன்களில் அமெரிக்க மிஷனின் பணி மற்றெல்லா மிஷன்களின் செயற்பாடுகளையும் விட மிகவும் அதிகமானது. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன.

முதலாவதாக அமெரிக்க மிஷன் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே பணியாற்ற அனுமதிக்கப்பட்டது. 1833ஆம் ஆண்டுவரை இந்தியாவில் நிலை கொண்டிருந்த பிரிட்டிஷ் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனி தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களில் பிரிட்டிஷ் மிஷனிமாரேயே அனுமதித்திருந்தது. இலங்கையில் அமெரிக்க மிஷனிமார் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே பணியாற்ற அனுமதிக்கப்பட்டனர். இலங்கையில் இருந்த பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற அரசு தனது தலைமைக் காரியாலத்தியத்திற்கு அருகாமையில் பிறநாட்டவர்கள் தங்குவதற்கோ,

பணியாற்றுவதற்கோ அனுமதிக்க வில்லை. ஆகையினாலேதான் இலங்கையின் வடகோடியில் இருந்த யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றுவதற்கு அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அமெரிக்க மிஷனரிமார் மசாச்சுசெட்ஸ் மாநிலத்து கொங்கிரீகேஷனல் திருச்சபை அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். 1833 ஆண்டில் இந்தியாவிலும் இலங்கையின் தென்பகுதியிலும் அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கு எதிராக இருந்த தடைகள் நீக்கப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் அவர்கள் தமிழ்பிரதேசங்களிலேதான் கவனம் செலுத்தினர். 1835ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷனரிமார் சென்னையிற் காலடி எடுத்து வைத்தனர். அப்பொழுது சென்னையில் இருந்த திரு. சிமித் என்பவர், அவர்கள் தெலுங்கு மக்கள் மத்தியில் பணியாற்ற வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறினார். ஆனால் அமெரிக்க மிஷனரிமாரோ தாம் இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் பேசும் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் மத்தியிலும், மராத்தி மக்கள் மத்தியிலும் பணியாற்றவே விரும்புகின்றோம் என்று கூறிவிட்டனர்.¹ இதனால் அமெரிக்க மிஷன் தமிழ்மக்களின் மிஷனாக அமைந்துவிட்டது.

தமிழ்ப் பள்ளிகளின் அமைப்பு

புரட்டஸ்தாந்து மிஷன்கள் எங்கு பணியாற்றச் சென்றாலும் முதலில் ஆரம்பப் பள்ளிகளை தாய் மொழியில் நடாத்தின. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவன் புரட்டஸ்தாந்து விசுவாசியாக இருத்தல் அரிது என்று அவர்கள் தீடமாக நம்பினார்கள். ஏனெனில் புரட்டஸ்தாந்து கோட்பாடுகள், நூல்கள் மூலமாகவே மக்களுக்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. அதுமட்டுமன்றி கல்விப்பரம்பல் கீறிஸ்தவ சமய வளர்ச்சிக்கு எப்பொழுதும் சாதகமாகவே அமையும் என்பதே அவர்களுடைய நம்பிக்கை.

ஓர் அமெரிக்க மிஷனரி “ The Light of erudition and science is always favourable to Christianity. It courts inquiry and the more it is ezamined the wider it will be disseminated” என்று குறிப்பிட்டார். மூன்றாவதாகக் கல்வியே எல்லாவிதமான முன்னேற்றத்திற்கும் ஒரே வழி என்பது அவர்களுடைய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று. இதனாலே, தாம் பணிபுரிந்த இடங்களிலெல்லாம் ஆரம்ப தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள். பாடசாலைகளில் முதலில் சைவ சமயத்தவர்களையும், ஒல்லாந்தரின்

கோவிற்பற்று பாடசாலைகளில் பயின்றவர்களையும் ஆசிரியர்களாக நியமித்தார்கள். ஆரம்ப பாடசாலைகளைத் தொடர்ந்து, இடைநிலைப் பள்ளிகளையும், இறுதியில் ஒரு பல்கலைக்கழக கல்லூரியையும் அமைப்பது புரட்டஸ்தாந்து கல்விப் பாரம்பரியத்தில் நிலவிய முறையாகும். தமது பணிக்களங்களில் இப்படியான ஒழுங்குகையே அவர்கள் பின்பற்றினார்கள். மிஷன்களின் மிகப் பெரிய தொண்டு பெண்களின் கல்வியே ஆகும். எல்லா மிஷன்களும் பெண்கள் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. ஆரம்ப பாடசாலைகளில் கல்வியை முடித்த பெண்களுக்கு தனியான பெண்கள் பாடசாலையை நிறுவினார்கள் 'ஆறு ஆண்களை கிறிஸ்தவர்கள் ஆக்குவதை விட ஒரு பெண்ணைக் கிறிஸ்தவளாக்குவது காத்திரமானது' என்று கிறிஸ்தியன் டேவிட் என்ற குரு எழுதியுள்ளார்.

பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி

1823ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டை செமினரி என்ற பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. மேலைத்தேய பல்கலைக்கழகங்களுக்கு நிகரானதாக இங்கே பாடங்கள் தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்களினாலே போதிக்கப்பட்டு வந்தன.² இங்கு போதனை ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றாலும் தமிழ்ப்பயிற்சிக்கும் போதியளவு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் விஞ்ஞானக் கண்ணோட்டத்துடன் தமிழ் நூல்களை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இங்கு வழங்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வியைப் பற்றி பேராசிரியர் ச. வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“அமெரிக்க மிஷனரிமார் பலவகையிலே தேங்கிக் கிடந்த தமிழ்க்கல்வியுலகிலே புதுமை வேட்கையையுந் திறனாய்வு நோக்கினையும் பரந்த மனப்பான்மையையும் புகுத்திக் கல்வித்துறையின் புதுயுகத்தின் தலைவாயிலிலே தமிழ் மக்களைக் கொணர்ந்து நிறுத்தினார்கள்.”³

அமெரிக்க மிஷனரிமார் பயனுள்ள நூல்களைத் தெளிவான நடையில் எழுதவேண்டும் எனத் தமது மாணவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். வட்டுக்கோட்டை செமினரி உருவாக்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை அவர்கள் ஒரு நூல் வடிவத்தில் வெளியிட்டனர். இரண்டாவது நோக்காக அவர்கள் குறிப்பிட்டது

தமிழ் இலக்கியத்தை விருத்தி செய்வதாகும். அதனை பின்வருமாறு விரித்துரைத்தனர்.

“சுதேச மக்கள் மத்தியில் பெருமளவு நன்மதிப்பை பெறுவதற்கு அவர்களின் இலக்கியத்தை புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். தமிழ்மொழியானது, சமஸ்கிருதம், எபிரேயம், கிரேக்கம் போன்ற ஒரு மூலமொழி எனவே அது விருத்தி செய்யப்படுவதற்கு எல்லாவித தகுதியும் உடையதாகும்.”

இதன் பயனாகப் பல அரிய நூல்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தன. அவற்றுள் பின்வருவன குறிப்பிடத்தக்கவை. ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை - பாவலர் சரித்திர தீபகம், நெவினஸ் சீதம்பரப்பிள்ளை - நியாய இலக்கணம், வைமன் கதிரவேற் பிள்ளை - தர்க்க சூடாமணி, டானியல் கரோல் விஸ்வநாதபிள்ளை - வீசகணிதம், எவாட்ஸ் கனகசபைபிள்ளை - திருவாக்குப் புராணம் (முற்றுப்பெறாதது).

இத்தகைய தமிழ்ப்பணி 19ஆம் நூற்றாண்டிலே ஒரு தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டதெனில் அது மிகையாகாது. அமெரிக்க மிஷனரிமார் திருச்சபையைச் சுதேச மயப்படுத்து வதற்குப் பெருமளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். அதற்காகவே கிறிஸ்தவப் புலவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் பதவிகள் வழங்கி அவர்களை கௌரவப்படுத்தினர். டாக்டர் சாமுவேல் Fiske Green என்ற அமெரிக்க மிஷனரி, தமிழ் மக்கள் தமது கலாசாரத்தை மறந்து விடுவதனைக் குறித்து வேதனைப்பட்டார். மானிப்பாயில் இருந்து அமெரிக்காவிற்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இங்கு வேட்டியிலிருந்து காற்சட்டைக்கும், சால்வையிலிருந்து மேற்சட்டைக்கும், தாவர உணவிலிருந்து புலால் உணவிற்கும் மண் குடிசையிலிருந்து மாளிகைக்கும், மக்கள் விதேசிகளாகும் வரை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டேயிருக்குமென்று எண்ணுகின்றேன், இந்துக்கள் ஐரோப்பிய மயமாவதைவிடக் கிறிஸ்தவ இந்துக்களைக் காணவே ஆசைப்படுகின்றேன்”⁵

மிஷனரிமாரின் அச்சுப்பணியும் உரைநடை வளர்ச்சியும்

1816ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் காலடி எடுத்து வைத்த மிஷனரிமார் நூல்கள் அதிகம் இல்லாதிருப்பதைக் கண்ணுற்றனர். வட்டுக்கோட்டை செமினரிக்கான விண்ணப்பக் கடிதத்தில் “The Booksless Tamulian” என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். எனவே ஒரு அச்சகத்தை நிறுவி நூல்களை பதிப்பித்து மக்களுக்கு வழங்கினால் பெரும் பயனுண்டாகும் என்று எண்ணினார்கள். முதலில் 1820ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷனரிமாருக்கு ஓர் அச்சுப்பொறி அச்சக வித்தகருடன் அனுப்பப்பட்டது. ஆனால் இலங்கையில் இருந்த பிரிட்டிஷ் குடியேற்ற அரசு அமெரிக்க மிஷனரிமார் அச்சுப்பொறி வைத்திருக்க அனுமதிக்கவில்லை. எனவே அந்த அச்சுப்பொறி நல்லூரில் இருந்த CMS தொண்டர்களுக்கு விற்கப்பட்டது. ஆனால் 1834ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷனரிக்கெதிரான தடைகள் நீக்கப்பட்டன. 1834ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க மிஷன் அச்சகம் மானிப்பாயில் நிறுவப்பட்டது. இந்த அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டவை சமயம் சம்பந்தமானவை. சில ஏட்டுச் சுவடிகளும் அச்ச வாகனமேறின. இந்த அச்சகத்தில் இருந்து வெளியேறிய பிரசுரங்களை தமிழ் மக்கள் ஆர்வத்துடன் படித்தனர்.

“தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கிலே பனையேட்டிலும் கையேட்டிலும் மங்கிய எழுத்துக்களைப்படிக்கமாட்டாது தயங்கியவர்களுக்கு அழகாக அச்சிடப்பட்ட கிறிஸ்தவ புஸ்தகங்களும்,சுவிசேஷங்களும் புதுக் கவர்ச்சியை அளித்தன.”⁶

அச்சுப் பணியோடு அவர்கள் உரைநடை வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய தொண்டும் ஆராயப்படல் வேண்டும். அமெரிக்க மிஷனரிமார் பணியாற்றத் தொடங்கியதுடன் துண்டுப்பிரசுரங்கள் அல்லது கண்டனப்பிரசுரங்கள் புற்றீசல் போல பெருமளவுக்குக் எழுந்தமைக்கு தூய்மைவாதிகளின் பிரசுர மரபு பெருமளவுக்குக் காரணமாகும். அமெரிக்க மிஷனரிமார் பலம்வாய்ந்த கண்டன பிரசுரங்கள் எழுதும் மரபைக் கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய திருச்சபை 16ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் தோன்றிய பொழுது பலவித இடர்பாடுகளின் மத்தியிலேதான் துளிர்விட்டது. அத்திருச்சபையின் தோற்றத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்த அங்கிலிக்கன் திருச்சபையின்

கண்டனங்களுக்கு பதிலடி கொடுக்கும் முகமாக பலவித துண்டுப் பிரசுரங்களை அவர்கள் எழுதி வெளியிட வேண்டியதாயிற்று. 1582ஆம் ஆண்டு இப் புதிய திருச்சபையாரின் முதலாவது துண்டுப்பிரசுரம் வெளிவந்தது. அதன் பெயர் பின்வருமாறு :

“A book which sheweth the belief and manners of all true Christian and A Treatise of reformation without tarrying for any and the Wickedness of those Preachers which will not reform till the Magistrate command or compel them”⁷

இந்தவிதமான கண்டன இலக்கிய மரபோடு யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்ற வந்த அமெரிக்க மிஷனரிமார் சைவர்களையும், இஸ்லாமியர்களையும், கத்தோலிக்கர்களையும் எதிர்த்துக் கண்டனத் துண்டுப்பிரசுரங்கள் எழுதி வெளியிட்டதில் வியப்பில்லை. அவர்களுடைய கண்டனங்களுக்கு நாவலர் பரம்பரையினர் பதிலுரை எழுதினர். இதனால் உரைநடை யாழ்ப்பாணத்தில் வேகமாக வளர்ச்சியுற்றது. அவர்களின் பத்திரிகை 1841ஆம் ஆண்டு உதயமானது. உதயதாரகை என்ற அவர்களுடைய பத்திரிகை இலங்கையில் முதலாவது தமிழ்ப் பத்திரிகை ஆகவும், உலகில் இரண்டாவது தமிழ்ப் பத்திரிகை ஆகவும் தோற்றம்பெற்றது. இது மாதம் இருமுறை வெளிவந்த பத்திரிகையாகும். இதில் இரண்டு பக்கங்கள் தமிழாகவும் இரண்டு பக்கங்கள் ஆங்கிலமாகவும் இருந்தன. 1843இல் இப்பத்திரிகைக்கு 804 சந்தாதாரர்கள் இருந்தார்கள். இப்பத்திரிகை பெரும்பாலும் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி உருவாக்கிய சிந்தனைகளையே பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. ஏனைய சமயத்தவர்களும் தமது கோட்பாடுகளை வெளியிடுவதற்கு பத்திரிகை இடமளித்தது. ஒரு விவாதத்தை ஏற்படுத்தி அதன் மூலமாகக் கிறிஸ்தவ சமயத்தினைப் பிரசாரம் செய்வதற்கு உதயதாரகை முயன்றது. அமெரிக்க மிஷனரிமார் எண்ணியவாறே வாசிப்புப் பழக்கத்தைக் கொண்ட ஒரு சமுதாயம் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றலாயிற்று. ‘உதயதாரகை’யில் வெளியான இந்து, முஸ்லீம் மக்களின் கடிதங்களை நோக்கும்போது இப்பத்திரிகை கிறிஸ்தவர்களால் மட்டுமன்றி இந்துக்களாலும் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டதென்றே தெரிகிறது. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியிலும் உதயதாரகையின் பணி மகத்தானது என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தொன்றாகும். ஆறுமுக நாவலர், பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை போன்றோர்

இப்பத்திரிகைக்கு எழுதியுள்ளமை இதனுடைய செல்வாக்கினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

மேடைப்பேச்சு

மேடைப்பேச்சு கிறிஸ்தவ பிரசங்கிகளுக்கு மிகவும் அவசியமான முறையாகும். வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் இது ஒரு தனிப்பாடமாகப் போதிக்கப்படுவந்தது(Rhetorics) மாணவர்களின் பேச்சுக்கள் மிஷனரிமாரின் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிக்கப்பட்டன. Niles, Hunt, Nevins போன்ற சுதேச கிறிஸ்தவர்கள் ஆங்கிலத்திலும். தமிழிலும் கேட்பார் சிந்தையினிக்க பேசும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். கிறிஸ்தவ பாதிரிமாரே பிரசங்கத்தை வளர்த்தெடுத்தனர் என்று உ. வே. சாமிநாதையர் “நான் கேட்டபடி” என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சமீபத்தில் தமிழில் மேடைப்பேச்சு என்ற பொருளில் ஆய்வு செய்த Yale பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் Bernard Bates என்பவர் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமாரே தமிழில் மேடைப் பேச்சுக்கு வித்திட்டனர் என்று தமது ஆய்வுரையை நிறைவுசெய்துள்ளார்.

அகராதிகள்

18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் வந்த வீரமாமுனிவர் தொடக்கம் 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை பணியாற்றிய மிஷனரிமார் வரை பலரும் அகராதிப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். மேனாட்டு மிஷனரிமார் அகராதிப்பணியில் ஈடுபட்டமைக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அகராதிகள் தோன்று முன்னர் நிகண்டுகள் மூலமாகவே சொற்களின் பொருளை அறிந்தனர். நிகண்டுகளில் வெளிப்படையாக எளிதில் பொருள் தெரியும் சொற்களைத் தவிர்த்து அரிய சொற்களுக்கு மட்டுமே பொருள் கூறினர். சாதாரண பாமர மக்கள் மத்தியில் வழங்கப்பட்ட சொற்கள் நிகண்டுகளில் இடம்பெற வில்லை. ஆனால் மிஷனரிமார் தமிழை அறியாதவர்களாய் இருந்தனர். கூடுதலாக அவர்கள் பாமர மக்கள் மத்தியில் சேவை செய்தனர். எனவே சகல தமிழ்ச் சொற்களையும் அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழகராதிப்பணியை ஆரம்பித்தவர் யோசப் நைந் எனும் அங்கிலிக்கன் (CMS) தொண்டர் ஆவார். இவரைப்பற்றி தனியான குறிப்பு இக்கட்டுரையில்

வருவதனால் அவருடைய பணி இங்கு விரிவாக எழுதப்படவில்லை. 1838ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து சென்றபொழுது அங்கேயே இறந்துவிட்டார். எனவே லீவை ஸ்போல்டிங் எனும் அமெரிக்க மிஷனரி இவ்வகராதியை 1842ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய் அமெரிக்க மிஷன் அச்சகத்தில் பதிப்பித்தார். இதனை உருவாக்கியவர்கள் இந்த அகராதியைப் “பெயரகராதி” என்று குறிப்பிட்டனர். பிற்காலத்தில் மானிப்பாய் அகராதி, யாழ்ப்பாண அகராதி என்னும் பெயர்களாலேயே அது வழங்கியது. இந்த அகராதியிலே சொற்களுக்கு விளக்கம் நீகண்டுகளைப் போலல்லாது சாதாரண மக்கள் பயன்படுத்தும் சொற்களைக் கொண்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இந்த அகராதியின் மறுபிரசுரம் ஒன்று 2005ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலுள்ள சேமமடு பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். 1844ஆம் ஆண்டு மிஷனரிமார் ஆங்கில- தமிழ் அகராதியைப் பதிப்பித்தார்கள். இது மக்களிடையே பெருத்த வரவேற்பைப் பெற்றது. இதனைச் சென்னையிலுள்ள Asian Educational Services என்ற பதிப்பகத்தார் திரும்பவும் திரும்பவும் பதிப்பித்துள்ளனர். இது இவ்வகராதிக்கிருந்த செல்வாக்கினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. முதலாவது மீள் பிரசுரம் சென்னையிலுள்ள Higginbothams என்ற நிறுவனத்தால் செய்யப்பட்டது. பல்வேறுபட்ட தமிழ்ப் பணிகளிலே பல்வேறு மிஷன் அமைப்புக்களைச் சேர்ந்த தொண்டர்கள் ஈடுபட்டனர். அவர்களில் முக்கியமான அறிஞர்களைப் பற்றிச் சிறுகுறிப்புக்கள் தருவது பயனுடையதாகும்.

பீற்றர் பெர்சிவல்

இவர் யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய மெதடிஸ்த மிஷன் தொண்டவராவார். இவர் மெடிஸ்த திருச்சபையின் உபயோகத்துக்கென சில நூல்களை எழுதியுள்ளார். 1842 இல், 1900 பழமொழிகளைக் கொண்ட நூல் ஒன்றையும் தொகுத்துள்ளார். இதன் இரண்டாவது பதிப்பு 1874இல் வெளிவந்தது. இதிலே 6000 பழமொழிகளை ஆங்கிலத்திலே மொழிபெயர்த்துப் பிரசுரித்துள்ளார். இதனைவிட ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதி ஒன்றையும் அவர் தொகுத்துள்ளார். 1833ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்த பீற்றர் பெர்சிவல் யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி, வேம்படி மகளிர் கல்லூரி என்பனவற்றின் ஸ்தாபகராகவும் கருதப்படுகின்றார், யாழ்ப்பாணத்தின் கல்வி வளர்ச்சியிலும், தமிழ் நூல் வளர்ச்சியிலும் ஆர்வம் கொண்ட பீற்றர் பெர்சிவல்

1851ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து திரும்பினார். பின்னர் சென்னை இராஜதானிக் கல்லூரியில் கீழைத்தேய மொழிப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். 1855இல் தினவர்த்தமானி என்ற பத்திரிகையின் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். இதன் ஆசிரியராக யாழ்ப்பாணத்து சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களை நியமித்தார். சென்னையில் பணியாற்றிய பொழுது மைரன் வின்ஸ்லோ உருவாக்கி A Comprehensive dictionary of high and low Tamil என்ற அகராதியின் தொகுப்பிற்கு பெருமளவு துணை புரிந்தார். கிறிஸ்தவர்களுடைய வேதாகமத்தின் மொழிபெயர்ப்புப் பணியால் இவருடைய பெயர் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்த மொழிபெயர்ப்புப் பணியில் ஆறுமுகநாவலர் துணைபுரிந்தார். ஆனால் பெர்சிவல் மொழிபெயர்த்த கிறிஸ்தவ வேதாகமத்தை தென்னிந்திய கிறிஸ்தவர்களும் மிஷனரிமாரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. வடமொழிச் சொற்களும், யாழ்ப்பாணத்து சொற்களும் அதிகமாக காணப்படுகின்றது என்பதே அதற்குக் காரணமாகும். பீற்றர் பெர்சிவல் எழுதிய 'அருளவதாரம்' என்ற நூலே முதன்முதலில் எச்.ஏ. கிருஷ்ணபிள்ளையைக் கிறிஸ்தவத்தின்பால் ஈர்த்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஜோசப் நைற்

ஜோசப் நைற் யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய அங்கிலிக்கன் (CMS) தொண்டராவார். இவர் நல்லூரில் இருந்து தமது பணியைச் செய்தார். தமிழ் நூல்கள்மீது ஆர்வம் கொண்டிருந்தமையால் ஏட்டுச் சுவடிகளைச் சேகரிக்கலானார். தமது இருப்பிடத்தில் பாரிய சுவடிச்சாலை ஒன்றை வைத்திருந்ததாகத்தெரிகிறது. இங்கு யாழ்ப்பாணத்தில் பணியாற்றிய மிஷனரிமார் பலரும் கூடி தமிழ் உச்சரிப்பு, பொருள் விளக்கம், வசன அமைப்பு என்பன பற்றி ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்துரையாடிக் கொண்டனர் என்று தெரிகிறது.

இவர் தமிழ் அகராதி ஒன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தோடு செயற்பட்டார் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியின் தமிழ்ப்பேராசிரியரான காபிரியேல் தீசேரா, உடுவிலைச் சேர்ந்த சந்திரசேகர பண்டிதர், இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார், மெதடிஸ்த மிஷனரியாகிய பீற்றர் பெர்சிவல் ஆகியோர் இந்தப் பணியிலே ஜோசப் நைற் அவர்கட்கு உதவியளித்தனர். வண ஜோசப்

நைந் உடல் நலம் குன்றியவராக இருந்தமையால் அடிக்கடி இங்கிலாந்து சென்று வந்தார். 1838ஆம் ஆண்டு இங்கிலாந்து சென்ற ஜோசப் நைந் அங்கேயே இறந்துவிட்டார் ஆனால் ஜோசப் நைந்றினுடைய பெயர் தமிழ் அகராதி வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இவர் தமிழ் அகராதியை மட்டுமன்றி ஆங்கிலம்-தமிழ் அகராதியையும் உருவாக்குவதில் அரும்பாடுபட்டார். இவர் இப் புவலக வாழ்கையை முடிக்கு முன்னர் அவ் அகராதியின் 128 பக்கங்களைப் பதிப்பித்திருந்தார்.

லீவை ஸ்போல்டிங்

இவர் 1820ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்த அமெரிக்க மிஷனரியாவார். இவர் அமெரிக்கன் மிஷனில் மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாண புரட்டஸ்தாந்து இயக்கம் முழுவதிலுமே பெருமதிப்புப் பெற்று விளங்கினார். வேதாகமச் சங்கத்தின் யாழ்ப்பாணக் கிளைக்குத் தலைவராக விளங்கி கிறிஸ்தவ வேதாகமம் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கப் படுவதற்குப் பெருந்தொண்டாற்றினார். அகராதிப்பணியில் ஈடுபட்டு இரண்டு முக்கியமான அகராதிகள் அச்சவாகனம் ஏற்றுவதற்குக் காரணமாக இருந்தார். துண்டுப்பிரசுர சங்கத்தாலும், வேதாகம சங்கத்தாலும் வெளியிடப்பட்ட பிரசுரங்கள் எல்லாவற்றையும் இவரே பரிசீலனை செய்து பதிப்பித்தார். 20க்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப் பிரசுரங்களின் ஆக்கியோனாகவும் விளங்கினார். ஆங்கில தோத்திரப் பாடல்களைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துள்ளார். லீவை ஸ்போல்டிங் அவர்களே முதன் முதலாக மோட்ச பிரயாணம் முழுவதையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்தார். இவர் தமது மொழிபெயர்ப்புக்கு இட்ட பெயர் “பரதேசியின் மோட்ச பிரயாணம்” என்பதாகும். இந்த நூல் ஒன்று இப்பொழுது இங்கிலாந்தில் உள்ள பிரிட்ஷிஷ் நூலகத்தில் காணப்படுகின்றது. ஸ்போல்டிங் மொழிபெயர்த்த Pilgrims Progress என்ற நூலின் தமிழாக்கமே எச். ஏ. கிருஸ்ணபிள்ளையினால் படிக்கப்பட்டு இரட்சணிய யாத்திரிகத்திற்கு வழி சமைத்தது. இவருடைய பணி யாழ்ப்பாணத்தில் ஐம்பத்திநானு வருடகாலம் நீடித்திருந்தது. இவ்வளவு நீண்ட காலம் வேறெந்த அமெரிக்க மிஷனரியாவது தொண்டாற்றவில்லை. இவர் 1873ஆம் ஆண்டு உடுவில்லில் இருந்தபொழுது மரணமானார்.

எச். ஆர். ஹொய்சிங்டன்

இலங்கையின் பணியாற்றிய மேனாட்டுத் தொண்டர்களிலே கல்வியில் மிகச் சிறந்தவர் எனக் கருதப்பட்டவர், எச்.ஆர். ஹொய்சிங்டன் ஆவார். இவர் 1833ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் செமினரியில் பணியாற்ற வந்தார். அடுத்த வருடம் அக் கல்லூரியின் அதிபரானார். 1849ஆம் ஆண்டு இருதய நோய் காரணமாக அமெரிக்கா திரும்பினார். இவர் வட்டுக் கோட்டை செமினரியின் அதிபராக இருந்த காலத்திலேதான் அதன் புகழ் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. எச்.ஆர்.ஹொய்சிங்டன் தமிழ்மக்களின் வானசாஸ்திரம், தத்துவம் முதலியவற்றை ஆராய்ந்து இரண்டு முக்கியமான நூல்களை எழுதியுள்ளார். சாஸ்திர நூல்களான 'தத்துவக் கட்டளை', 'சிவஞானபோதம்', 'சிவப்பிரகாசம்', என்னும் மூன்று நூல்களையும் ஆராய்ந்து சைவசித்தாந்தம் பற்றிய நூலொன்றை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார்.⁸

'சோதிசாத்திரம்' என்னும் சோதிட நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிப்பெயர்த்து தமது குறிப்புக்களுடன் வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் 'Oriental Astronomer' என்னும் பெயருடன் 1852ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. சிவஞானபோதம் என்ற நூலைச் சென்னையிலுள்ள தருமபுர ஆதீனம் மறுபிரசுரம் செய்தது. ஹொய்சிங்டன் மொழி பெயர்ந்த மூன்று சைவ சித்தாந்த நூல்களையும் 'Oriental Astronomer' என்ற நூலையும் இந்து சமய கலாச்சார அலுவல்கள் அமைச்சு மறுபிரசுரம் செய்தால் மிகுந்த பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

மைரன் வின்ஸ்லோ

மைரன் வின்ஸ்லோ தனது மனைவியாகிய ஹாரியட் வின்ஸ்லோ அம்மையாருடன் 1820ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தார். திருமதி ஹாரியட் வின்ஸ்லோ அம்மையாரே 1824இல் உடுவில் மகளிர் கல்லூரியை நிறுவினார். மைரன் வின்ஸ்லோ அவர்கள் தமிழ் அகராதிப் பணியிலேயே அதிகம் ஈடுபட்டு உழைத்தார். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கிய அகராதிப் பணி சென்னையிலேதான் நிறைவற்றது. தமிழ் - தமிழ் அகராதிக்கும், ஆங்கில - தமிழ் அகராதிக்கும் அதிகம் தொண்டு செய்த மைரன் வின்ஸ்லோ தமது பாரிய தமிழ் - ஆங்கில அகராதியைச் சென்னையிலே 1862ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்தார்.

இந்த முயற்சியில் இலங்கையில் இருந்த தமிழ் அறிஞர்களும் தென்னிந்தியாவில் இருந்த தமிழ் அறிஞர்களும் அவருக்கு உதவி புரிந்ததாகத் தெரிகின்றது.

பொன்ஜீன் ஆண்டவர்

இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்ப்பணி செய்த கத்தோலிக்க தொண்டர்களில் கிறிஸ்தோபர் பொன்ஜீன் ஆண்டவர் குறிப்பிடத்தக்கவர். யாழ்ப்பாணத்தின் அச்சக வளர்ச்சிக்கும் பத்திரிகை வளர்ச்சிக்கும் இவர் ஆற்றிய பணி மகத்தானதாகும். 1871ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 21ஆம் திகதி இவர் அச்சகமொன்றைக் கொழும்புத்துறையில் நிறுவினார். 1876இல் 'யாழ்ப்பாண கத்தோலிக்க பாதுகாவலன்' என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்தார். இது உதயதாரகை போல் மாதம் இருமுறை வெளிவந்தது. அரைப்பங்கு ஆங்கீலமாகவும், அரைப்பங்கு தமிழாகவும் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

சாமுவேல் பிஸ்க் கிறீன்

மேலைத்தேய மிஷனரிமாரின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று தமிழால் விஞ்ஞானத்தைக் கற்பிக்கமுடியும் என்பதனை தமிழ் மக்களுக்கு உணர்த்தியமையாகும். 1847ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திற் பணியாற்ற வந்த Dr. Samuel Fiske Green மானிப்பாயில் ஒரு வைத்திய கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். 1864ஆம் ஆண்டு இக் கல்லூரியில் தமிழில் போதனை நடைபெற்றது. இதுவே உலகில் மேலைத்தேய வைத்திய முறைகளை முதன்முதலில் தமிழில் போதித்த கல்லூரியாகும். தமது மாணவர்கள் கற்பதற்கென சிறந்த வைத்திய நூல்களை தமிழில் உருவாக்கினார். பல வைத்திய நூல்கள் அவருடைய மாணவர்களினால் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டன. அவர் அவற்றை மேற்பார்வை செய்து பதிப்பித்தார். பின்வருவன அந்த நூல்களில் முக்கியமானவை.

1. இரண வைத்தியம்
2. மனுஷ அங்காதிபாதம்
3. வைத்தியாகாரம்

4. மனுஷ சகரணம்

5. கெமிஸ்தம்.

சாமுவேல் ஹவுலண்ட்

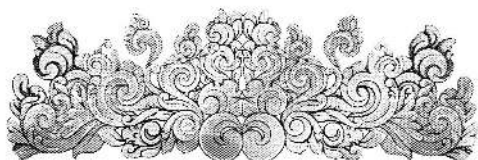
இவர் யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டையில் பிறந்தவர். தகப்பனாராகிய வில்லியம் ஹவுலண்ட் யாழ்ப்பாணத்தில் நீண்ட காலம் பணியாற்றிய மிஷனரியாவார். 1889ஆம் ஆண்டு சாமுவேல் ஹவுலண்ட் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். தமிழிலே சிறப்பாகப் பேசவும், எழுதவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். வண.ஸ்போல்டிங் என்ற மிஷனரிக்குப் பின்னர் தமிழில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்ற அறிஞர் என்று போற்றப்பட்டார். தமிழிலே ஆங்கில தோத்திரப் பாடல்களை மொழிபெயர்த்ததோடு அமையாது தமிழ் தோத்திரப்பாடல்களின் நூல் ஒன்றையும் தொகுத்து வெளியிட்டார். உதயதாரகையின் ஆங்கிலப் பகுதியின் ஆசிரியராக பல ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தார். இந்து பஞ்சாங்க முறையையும் தோதீட சாஸ்திரத்தையும் நன்கு அறிந்திருந்தார். வட்டுக்கோட்டை மக்கள் இவரை சாஸ்திரி ஐயர் என்று அழைத்தனர்.

ஈழத்திலே கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் ஆற்றிய தமிழ்ப்பணி விதந்து குறிப்பிடப்படவேண்டியது. மிஷனரிமார் இட்ட அத்திவாரம் பலமானதாக அமைந்தமையால் அதன்மேற் கட்டப்பட்ட கட்டிடமும் பலம் வாய்ந்ததாகவே இருக்கிறது. கல்வி, அச்சியந்திரம், பத்திரிகை, அகராதி, உரைநடை, முதலான பல்வேறு விடயங்களிலும் மிஷனரிமார் செய்த பணிகளைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப இந்ததுறைகள் இன்று பாரிய வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன. இவற்றின் முதல் முயற்சியாளர்களாகிய மிஷனரிமாரின் பணிகள் நன்றியுடன் நினைவுகூரப்பட வேண்டியவை.

அடிக்குறிப்பு

1. One Mr. Smith of Madras recommended that the Board commenced a Mission among the Telugus, but they were disinclined preferring to continue their operations as India was concerned to the millions

- speaking the Tamil, and the Mahratta languages.(J.S. Chandler, Seventy five years in the Madras Mission Page-38)
2. College for Literary and Religious Instruction of Tamul and other youthbook issued by the American Missionaries who served in Ceylon in arch 1823. Page 1
 3. வித்தியானந்தன் சு.. “ அமெரிக்க மிஷனும் தமிழர் கல்வியும்”. உடுவில் மகளிர் கல்லூரி 1941-1969, அமெரிக்க மிஷன் அச்சகம்.1969.ப 111.
 4. To maintain any good degree of respect among the native inhabitants it is necessary tounderstand their literature. The Tamil Language, like Sanskrit, Hebrew, Greek and etc. is an original and perfect language and is itself highly worthy of cultivation. Ibid page 08.
 5. I begin to think that the change here will be from a waist-cloth to pants, from a scarf to a coat, form a turban to a hat, from vegetarianism to carnivorism, from a hut to a house and so on till many while ye unchristianized may be denationalized. I would rather here see ChristianHindus that Hindus Europeanized.” எபநேசர் கடலர் Life and letters of Samuel Fiske Green.ப.216
 6. இரத்தினசபாபதி, நாவலர் மாநாடு விழா மலர்-1969-பக்கம் 139.
 7. Cross-F.L.(Editor)
(The Oxford Dictionary of Christian Church(1958)P.239.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் அச்சுப் பண்பாடும் புத்தக உருவாக்கமும்

வீ. அரசு

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல் மனிதர்கள் வாழும் சூழலில் பல்வேறு மாற்றங்கள் அவ்வப்போது உருவாகி வளர்ந்து வருவது இயல்பு. இயற்கை நிகழ்வுகளை எதிர்கொண்ட மனிதர்கள் அதன் மூலம், புதிய புதிய வளங்களை உருவாக்கிக் கொள்ளவும் கற்றுக்கொண்டார்கள். பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படைகளான வான், காற்று, நீர், நிலம், நெருப்பு ஆகிய பிற மூலங்களைக் கொண்டு தங்களது இடைவிடாத உழைப்பால் புதியன உருவாக்குதலை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். இவ்வகையில் உருவாக்கப்பட்ட புதிய புதிய கருவிகள் மனிதர்கள் பல்வேறு வகைகளில் செயல்படுவதற்கான அடிப்படைகளை உருவாக்கித் தந்தன. இடம்பெயர்தலிலிருந்து ஓரிடத்தில் தங்குதல் நிகழ்ந்தபோது, ஒரு குழுவிற்கும் இன்னொரு குழுவிற்கும் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பது ஏற்பட்டது. இவ்வகையான தன்மைகள் மனித சமூகத்தை உருவாக்கியது. இந்த நீண்ட நெடிய வரலாற்றில் மனிதர்கள் தங்களுக்குள் உறவு கொள்ளுதல் அல்லது தொடர்பு கொள்ளுதல் என்னும்

செயல்பாடு மிக முக்கியமானது. இதற்கென உடல் மொழிகள், ஒலிகள், புள்ளி/கோடு சார்ந்த குறியீடுகள், இதன் தொடர்ச்சியாக உருவான எழுத்து வடிவங்கள் ஆகியன உருப்பெற்றன. பிரபஞ்சத்தின் முதன்மையான பகுதியாக நம்மால் அறியப்படும் பூமிப்பந்தில் வாழும் ஒவ்வொரு வகை இனக்குழுக்களும் ஒவ்வொரு வகையான ஒலியையும் எழுத்து வடிவங்களையும் கொண்டிருந்தன என்பது மனிதத் தொடர்பில் (Human Communication) முதல் கட்டமாகும். இத்தொடர்பை அவர்கள் வளர்த்தெடுத்த வரலாறு மிக நீண்டது. இதில் தமது எழுத்துக் குறியீடுகளைப் பல்வேறு பொருள்களில் பதிவு செய்த செயல் முக்கியமானது. அப்படியான பதிவுகளில் ஒன்றாகவே அச்சுக்கருவி மனித சமூகத்திற்கு கிடைத்தது. உலகின் பல்வேறு தேசிய இனக்குழுக்கள் இக்கருவியை எப்படியெல்லாம் பயன்படுத்தி, குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தின் தொடர்புத் தன்மைகளை வளர்த்துக் கொண்டது என்பது குறித்த வரலாற்றைப் பதிவு செய்வது, இன்றைய சூழலில் மிக முக்கியமானதாகும். ஏனெனில் சுமார் ஐநூறு ஆண்டுகள் செயல்பட்ட அக்கருவி இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் புதிய மின்மயக் கருவிகளால் தனது தன்மையை இழக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இத்தருணத்தில் கடந்த ஐநூறு ஆண்டுகளில் அக்கருவி ஒவ்வொரு தேசிய இனச் சமூகத்திலும் செயல்பட்ட வரலாறு மற்றும் அதன் விளைவுகளை நாம் அச்சுப் பண்பாடு என்ற சொல்லில் குறிக்கலாம். இப்பின்புலத்தில் தமிழ் 'அச்சுப் பண்பாட்டு' வரலாற்றைப் பதிவு செய்யும் கடமை நமக்கு உண்டு. ஆனால் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டு வரலாற்றின் விரிவான பதிவுகளை இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்வது இயலாது. பல்வேறு போக்குகளை நாம் கோடிட்டு இனம் காட்டலாம்.

உலகின் மிகச்சிறந்த ஆவணக் கூடமாக அமைந்திருக்கும் இலண்டன் பிரித்தானிய அருங்காட்சியக நூலகம், நூலடைவு ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளது. கிரகாம் ஷா (Graham Shaw) அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ள The South Asia and Burma: Restrospective Bibliography (1987) என்ற ஆவணம் தென்னாசிய மற்றும் பர்மாவில் (மியான்மர்) அச்சில் வெளிவந்தவைகளைக் குறித்த பதிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. மூன்று நிலைகளில் அப்பதிவைச் செய்ய அவர் திட்டமிட்டிருக்கிறார். அவை, 1556-1800 ஒருநிலை, 1801-1867 இரண்டாம் நிலை, 1868-1900 மூன்றாம் நிலை. ஆனால் நமக்கு இப்பொழுது கிடைப்பது முதல் நிலையிலுள்ள பதிவு மட்டுமே. இப்பதிவையும் இதனைப்

போன்ற வேறுபல பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்களையும் கொண்டு தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டை கோடிட்டுக் காட்ட முயலலாம். பேராசிரியர் கிரகாம் ஷா பாகுபடுத்திய ஆண்டு ஒழுங்கில் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டு வரலாற்றைக் கட்டமைக்க இயலும். ஏனெனில் அவர் 1987 வரை வெளிவந்த அனைத்து ஆவணங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இத்தொகுப்பை உருவாக்கி யுள்ளார். அவரது மூன்று நிலையில் அமைந்த தொகுதிகளும் வெளிவந்திருக்குமேயானால் நமது அச்சுப் பண்பாட்டை மேலும் துல்லியமாக வரையறுத்துக் கொள்ளமுடியும். அவரால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள முதல் தொகுதி (1556-1800) மட்டுமே வெளிவந்துள்ளது. அந்த ஆவணத்தைக் கொண்டு, அந்தக் காலத்தின் தமிழ் அச்சுப் பண்பாட்டை நாம் வரையறை செய்ய முடியும். கிரகாம்ஷா குறிப்பிடும் இரண்டாம் நிலையில் உள்ள காலம் குறித்து, வெளிவந்துள்ள வேறுபல ஆவணங்களைக் கொண்டு 1801-1867 வரையிலான அச்சுப்பண்பாட்டையும் மற்றும் 1868-1900 வரையிலான அச்சுப் பண்பாட்டையும் கட்டமைக்க முடியும். இம்மூன்று நிலைப்பட்ட தமிழ் அச்சுப்பண்பாட்டு வரலாற்றில் முதன்மையாக செயல்பட்ட அச்சுச் செயல்பாடுகள் பின்வருன:

- பதினாறாவது நூற்றாண்டு தொடக்கம் அன்றைய இந்திய நிலப்பகுதிகளைத் தம் அதிகாரத்தில் கொண்டுவந்த பிரித்தானிய வணிகக் குழுவினர், பின்னர் ஆளும் அதிகார மையங்களாக உருப்பெற்றனர். இத்தருணத்தில், அவர்கள் தம்முடைய ஆட்சி அதிகாரச் செயல்பாடுகளுக்கான தொடர்பு ஊடகமாக அச்சுக் கருவியைப் பயன்படுத்தினார்கள். பல்வேறு அறிக்கைகள், கெசட்டியர் எனப்படும் அறிவிப்புகள், அவ்வப்போது அவர்கள் உருவாக்கும் சட்ட வரையறைகள், விதிமுறைகள் ஆகிய பிறவற்றை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள். இம்முறையில்தான் அச்சுக்கருவி அந்தக் காலத்தில் செயல்பட்டது. அதில் அவர்கள் முதன்மையாக ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் மொழிகளைப் பயன்படுத்தினார்கள். வட்டார மொழிகளை இவ்வகையான செயல்பாடுகளுக்கு பின்னர் பயன்படுத்தினார்கள்.
- ஐரோப்பாவிலிருந்து கிறித்தவச் சமயப் பரப்பலுக்கான சபைகளும் (Missions) இங்குவரத் தொடங்கின; தனிப்பட்ட பயணிகளும் வந்தனர். இவர்கள் அச்சு ஊடகத்தை சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியவர்கள் என்று சொல்ல முடியும்.

தொடக்கத்தில் பைபிள் தொடர்பான மொழிபெயர்ப்புகளையும் கிறித்தவ சமயப் பரப்பலுக்கான இசை வழிப்பட்ட பாடல்கள் சார்ந்த பரப்புரைகளையும் அச்சிட்டார்கள். இவர்களே பின்னர் கல்வி நிறுவனங்களை உருவாக்கிய தருணத்தில், மிக அதிகமான பாடநூல்களை அச்சிட்டவர்கள். மேலும் தாங்கள், குறிப்பிட்ட வட்டார மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்கான பல்வேறு வகைப்பட்ட கையேடுகளையும் அச்சிட்டுக் கொண்டார்கள்.

- 1835 வரை மேற்குறித்த அடிப் படையிலேயே தமிழ் அச்சப் பண்பாடு உருவாகி வளர்ந்து வந்தது. 1835-1867, 1868-1900 ஆகிய காலச் சூழல்களில் உருவான அச்சப் பண்பாடு மிக முக்கியமானது. உண்மையில் இக்காலங்களில்தான் தமிழில் அச்சப் பண்பாடு என்பது உருப்பெற்று வளர்ந்து வந்தது என்று சொல்ல முடியும்.
- மேற்குறித்த மூன்று வேறுபட்ட சூழலில் உருவான இதழ்கள், குறுவெளியீடுகள், குறு அறிக்கைகள், கையறிக்கைகள் (Phamlet), விளம்பரங்கள் ஆகிய பல பதிவுகள் பற்றி விரிவாக ஆய்வு செய்யவேண்டிய தேவையுண்டு. இக் கட்டுரையில் அம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை.
- மேலும் 1843 இல் சென்னையில் முதன்முதல் பள்ளிக்கூடம் உருவாக்கப் பட்டுள்ளது. 1857 இல் பல்கலைக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் உருவான கல்வி நிறுவனங்கள் சார்ந்து உருப்பெற்ற பாடநூல்கள் (Text Book), கையேடுகள் (Hand Book) ஆகிய பிற குறித்து விரிவாகப் பதிவு செய்ய வேண்டும். அம்முயற்சியும் இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் புத்தக உருவாக்கம் சார்ந்த அச்சப் பண்பாடு கவனத்தில் கொள்ளப்படுகிறது. புத்தக உருவாக்கம் என்பது குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்தின் புலமைச் செயல்பாடாகும். நாம் குறிப்பிடும் இக்காலத்தில் உருவான புத்தகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சமூகத்தின் புலமைச் செயல்பாட்டை மதிப்பீடு செய்ய முடியும். தமிழ்ப் புலமை மரபின் வரலாறு என்பதற்கும் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்திற்கும் மிக நெருக்கமான உறவுண்டு.

1800-1835 காலத்தில் உருவான தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கம் குறித்த உரையாடலைப் பின்காணும் புள்ளிகளில் நாம் குறித்துக் காட்டலாம்.

பிரித்தானியர்கள் அன்றைய இந்திய நிலப்பரப்பைத் தங்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவந்த சூழலில் பல்வகையான புலமைச் செயல்பாடுகளையும் நடைமுறைப் படுத்தத் தொடங்கினர். கி.பி. 1600இல் புரூனோ உலகம் சுற்றுகிறது என்று சொன்ன கூற்றிற்காகக் கொலை செய்யப்பட்டார். வெறிபிடித்த கிறித்தவ மடாலயங்கள் ஐரோப்பாவை அதன் நனீன வளர்ச்சிகளுக்கு இட்டுச் செல்லாமல் பாரம்பரிய மதக் கருத்துகளில் இருத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்பட்டன. அதற்கு எதிரான புத்தொளி அமைப்புகள் ஐரோப்பாவில் பல வடிவங்களில் உருவாயின.

தங்களது எதிர்ப்பை ஓவியங்களாக உருவாக்கிய கலைஞர்கள் பலர். தாங்கள் கண்டுபிடித்த புதிய புதிய கருவிகளின் மூலமாக கிறித்தவ மடாலயத்தை அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியவர்கள் பலர். இவ்வகையான புத்தொளிச் செயல்பாடுகளில் மனித உரிமை குறித்த செய்திகள் புதிய பரிமாணங்களில் எழுச்சியோடு பேசப்பட்டன. பிரெஞ்சுப் புரட்சி, தொழிற்புரட்சி, அக்டோபர் புரட்சி என இப்படியான வரலாறுகள் நாம் அறிந்ததே, ஐரோப்பாவில் உருவான இவ்வகையான செயல்பாடுகள் இலண்டன் மாநகரத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு பல்வேறு நிறுவனங்கள் உருப்பெற பின்புலமாக அமைந்தன. மொழி (Philology) குறித்தும் மனித சமூக வரலாறு (Anthropology) குறித்தும் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் அடையாளங்கள் (Raceidentify) குறித்தும் புலமைப் பாரம்பரியம் சார்ந்த ஆய்வு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. புரூனோ, காரல்மார்க்ஸ், டார்வின் ஆகிய பிற மனிதர்கள் உலகத்தில் இதுவரை பேசப்பட்ட நியதிகளை தலைகுப்புற மாற்றிப் பேசத் தொடங்கினர். இந்தப் பின்புலத்தில் இலண்டன் மாநகரில் Aborigin Protection Society, Ethnological Society of London, Royal Anthropological Society முதலான அமைப்புகள் உருவாயின.

இலண்டனில் உருவான இவ்வமைப்புகளின் நீட்சியாக கல்கத்தா நகரில் 1784 இல் ஆசியவியல் ஆய்வுக்கழகம் (The Asiatic Society) உருவாக்கப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாக கல்கத்தா நகரில் ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு ஆட்சி செய்யவரும் அலுவலர்களுக்கு பயிற்சி கொடுக்கும் கல்வி நிறுவனமும்

உருவாக்கப்பட்டது. (விரிவுக்கு பார்க்க பேரா. தாமஸ் ஆர்ஷர்வுட்மன் - Languages and Nations; The Dravidian Proof in Colonial Madras). வில்லியம் ஜோன்ஸ் (William Jones) உள்ளிட்ட பலர் ஆசியவியல் ஆய்வுக் கழகத்தின் மூலமாக இந்திய மொழிகள், இந்தியப் பண்பாடு ஆகியன குறித்து உரையாடல்களை மேற்கொண்டனர். காசுகள், தொல்லியல், அகழ்வாய்வுகள், மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, மொழி ஆய்வுகள் ஆகிய பல துறைகளில் கவனம் செலுத்தினர். கல்கத்தாவில் நிகழ்ந்த இச்செயல்பாட்டை ஓட்டி சென்னையில் இரு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. அவை சென்னை கல்விச் சங்கம் (1812) புனித ஜார்ஜ் கோட்டைக் கல்லூரி. இந்நிறுவனங்கள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டைத் தொடங்கி வைத்தன என்று கூறலாம்.

சென்னைக் கல்விச் சங்கம் உருவாக்கிய புத்தகப் பண்பாடு என்பது சென்னை கீழ்த்திசைப் பள்ளி (Madras School of Orientalism) என்னும் கருத்தாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தை உருவாக்கிய எஃப். டபுள்யூ. எல்லீஸ் (1777-1819) தமிழில் உருவாக்கிய புத்தகங்கள் மூலம் சென்னை கீழ்த்திசையியல் பள்ளிக்கான கால்கோளிட்டார் என்று கூறுமுடியும். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தின் நூல் பட்டியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு இதனை விவாதிக்க வேண்டும். பேராசிரியர் தாமஸ் ஷர்வுட்மன் கொடுத்துள்ள தகவல்களைத் தமிழ்ச் சூழலின் வரலாற்றோடு இணைப்பதன் மூலம் அதனைச் சாத்தியப்படுத்தலாம். சென்னைக் கல்விச் சங்கத்தில் திருச்சிறற்பல தேசிகர், தாண்டவராய முதலியார், வேங்கடாசல முதலியார் ஆகிய பிறர் செயல்பட்ட பின்புலங்களை விரிவான உரையாடலுக்கு உட்படுத்துவதன் மூலம் இதனைச் சாத்தியப் படுத்தலாம். சென்னைக் கல்விச் சங்கம் மட்டுமே இவ்வகைச் செயல்களில் ஈடுபட முடிந்திருக்கிறது. ஏனெனில் பிரித்தானியர் வைத்திருந்த அச்சுத் தடைச் சட்டம் இதற்குக் காரணமாகும். இலக்கணப்படிப்பு, தமிழ் உரைநடை உருவாக்கம், தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு இன்னபிற செயல்பாடுகள் எவ்வகையில் 'சென்னைக் கீழ்த்திசைப்பள்ளி' என்னும் கருத்தாக்கத்தை வலுப்படுத்தியது என்பது குறித்தும் அக்காலத்திய தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டின் அடையாளமாக அத்தன்மை அமைந்தது குறித்தும் நாம் விரிவாக உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

திருச்சிறற்பல தேசிகர் எழுதிய இலக்கணச் சுருக்கம் (1813) மற்றும் இராமாயண உத்தர காண்டம் (1815) ஆகிய நூல்களும் தாண்டவராய

முதலியார் தொகுத்த கதாமஞ்சரி (1826) மொழி பெயர்த்த பஞ்சதந்திரக் கதை (1826) மற்றும் இலக்கண வினாவிடை (1828) ஆகிய நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. ஹென்றி ஆர்ட்னெஸ் என்பவருடன் இணைந்து வேங்கடாசல முதலியார் உருவாக்கிய பிரித்தானியர்களுக்கான தமிழ் ஹரிச்சுவடி (1827) என்ற நூலும் குறிப்பிடத்தக்கது. சென்னைக் கீழ்த்திசைப் பள்ளி என்ற கருத்தாக்கத்தைக் கட்டமைக்க சென்னைக் கல்விச் சங்கச் செயல்பாடுகள் - குறிப்பாக அவை வெளியிட்ட புத்தகங்கள் - குறித்த விரிவான உரையாடலை நாம் இனிமேல்தான் மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கான அடிப்படையை பேராசிரியர் தாமஸ் ட்ரவுடமன் உருவாக்கித் தந்துள்ளார்.

1800-1835க்கு இடைப்பட்ட காலமென்பது தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தில் சென்னை கீழ்த்திசைப் பள்ளி என்னும் கருத்தாக்கத்தை உருவாக்கியதைக் தொடர்ந்து 1835இல் கொண்டு வரப்பட்ட அச்சுத் தடைச்சட்ட நீக்கம் சுதேசிகள் அச்சுத் துறையில் செயல்படுவதற்கான வாய்ப்பை உருவாக்கித் தந்தது. சார்லஸ் மெட்காஃப் (Charles Metcalfe) என்பவரால் கொண்டு வரப்பட்ட இச்சட்டம் வட்டார மொழிகளில் புத்தக உருவாக்கம் வேகமாகச் செயல்பட வழி கண்டது. 1867 இல் தமிழ் நூல் பதிவு முறைமை (Book Registration - xxv-act) அரசாங்கத்தால் கொண்டு வரப்பட்டது. இவ்விடைப்பட்ட காலங்களில் வந்த நூல்கள் பற்றிய பதிவுகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் உருவான புலமைப் பாரம்பரியத்திற்கும் அச்சுநூல் உருவாக்கத்திற்குமான உறவை ஊகித்தறியலாம். (இக்காலங்களில் மிகுதியாக அச்சிடப்பட்ட பாடநூல்கள் மற்றும் சமய உரையாடல்கள் குறித்த அறிக்கைகள் ஆகியவற்றை கவனத்தில் கொள்ளவில்லை.) 1822 இல் பிறந்த யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுக நாவலரும் அதன் அடுத்த ஆண்டில் பிறந்த, சி. இராமலிங்கமும் (1823-1874) தமிழ்ச் சமூகப் பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் இடையீடுகளைச் செய்தவர்கள். 'தமிழ் அச்சுப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாடு' என்ற இக்காலத்திய கருத்தாக்கத்திற்கு ஆறுமுக நாவலரை (1822-1879) ஓர் அடையாளமாகக் கொள்ளமுடியும். ஐரோப்பிய பாதிரிமார்களோடும் அரசு நிர்வாகிகளோடும் நெருக்கமாக உறவு கொண்டிருந்தவர் இவர். யாழ்ப்பாணச் சமூகம் என்பது ஐரோப்பிய கல்வி முறையை தென் ஆசியப் பகுதியிலேயே முதன்முதல் உள்வாங்கிய சமூகமாகும். இந்தப் பின்புலத்தோடு உருவான நாவலர் கிறித்தவ பரப்புரைகளுக்கு மாற்றாகத் தமிழ் சைவம் தொடர்பான நூல்களை

அச்சிடுவதற்காக அச்சகத்தை உருவாக்கியவர். 1835-1867க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் வெளியான நூல்கள் குறித்த நூல் பட்டியல்கள் தரும் தரவுகள் மற்றும் தற்போது ரோஜா முத்தையா ஆராய்ச்சி நூலகத்தில் உள்ள நூல்கள் மற்றும் நுண்படச் சுருள்கள் ஆகிய தரவுகளைக் கொண்டும் தமிழ் அச்ச நூல் உருவாக்கத்தைப் பின்வருமாறு நாம் தொகுத்துக் கொள்ள முடியும்.

கிறித்தவ சமய பரப்புதல் நடைபெற்ற சூழலில் தமிழில் பட்டினத்தார் (10ஆம் நூ.) திருமூலர் (10ஆம் நூ.) ஓளவையார், அருணகிரிநாதர் (15ஆம் நூ.) குமரகுருபரர் (17ஆம் நூற் தாயுமானவர் (18ஆம் நூ.) ஆகியோரின் பாடல்கள் பலப்பல வடிவங்களில் வெகுசன நுகர்வோடு கூடிய தன்மையில் அச்சிடப்பட்டிருப்பதை அறியலாம். தமிழில் உருவான மூன்றாம் பக்தியுகம் (பார்க்க: பேரா. கா. சிவத்தம்பி இரண்டாம் பக்தியுகம்) என்று சொல்லத்தக்க அளவுக்கு இக்காலத்தில் பக்தி நூல்கள் அச்சாகின. (இதனை விளங்கிக்கொள்ள நாவலரது 'பிரசித்த பத்திரிகை' பின்னீணைப்பைப் பார்க்கவும்) நாவலர் சைவப் புலமைப் பாரம்பரியத்தை அச்சுவழி உருவாக்கியதன் விளைவுகளை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் காண முடியும். சைவப் புலமையாளர்கள் தமிழ்ச் சூழலில் மிகுதியாக செயல்பட்ட காலம் இது. 1850-1950 என்ற காலங்களில் தமிழ்ச் சூழலில் மிக விரிவான உரையாடலுக்கு உட்பட்டதும் மிக அதிகமாக அச்சப் புத்தகங்கள், மற்றும் இதழ்களைக் கொண்டுவந்ததும் சைவப் புலமைப் பாரம்பரியம். நாவலர் கால அச்சப் புத்தக உருவாக்கப் பண்பாட்டின் விளைவாக இதனைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இக்காலங்களில் சென்னை, மதுரை, தஞ்சாவூர், தூத்துக்குடி என்று பல இடங்களிலும் கிறித்தவ சமயப் பரப்பலுக்கான வெளியீடுகளும் வெளிவந்தன என்பதை இங்கு நினைவில் கொள்வது அவசியம். (இது குறித்த விவரங்களை அறிய ஜான் மர்டாக் நூற்பட்டியலைப் பார்க்கவும்.)

1800-1835 காலங்களில் ஐரோப்பிய சமூகத்தில் உருவான புத்தொளியை உள்வாங்கி இந்தியாவில் உருவான சென்னைக் கல்விச் சங்கம் போன்ற அமைப்புகள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்தில் புதிய புலமைப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதை நாம் அறிவோம். ஆனால் 1835-1867க்கு இடைப்பட்ட காலங்களில் சமய உரையாடல்கள் சார்ந்த புத்தக உருவாக்கமே

முதன்மைப்பட்டிருப்பது. சென்னையில் உருவான கீழ்த்திசைப் பள்ளியின் தொடர்ச்சியாக அமையவில்லை. மாறாக, சமயம் என்ற பழம்சரக்கு புதிய ஊடகத்தில் புற்றீசலென உருவான வரலாற்றைப் பார்க்கிறோம். பெரியபுராணம், திருமுருகாற்றுப்படை முதலான சைவ சமய நூல்களுக்கு உரை எழுதுதல் மற்றும் பதிப்பித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்த நாவலர் சங்க நூல்கள் மீது கவனம் செலுத்தாமல் போனது நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டிய செய்தியாகும். இதனை நாவலர் செய்த வரலாற்றுப் பிழை என்றே மதிப்பிடலாம். 1850 களில் தம்மிடமிருந்த சங்க இலக்கியச் சுவடிகளைத் தமிழ் சைவப் பாரம்பரியத்தில் உருவாகி வந்த நாவலர் பதிப்பித்து வெளிக்கொண்டு வந்திருப்பாரேயானால், பின்னர் 'தமிழ்த் தாத்தா' உருவாக வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்திருக்காது. தமிழ்த் தாத்தாவிற்கு வாய்ப்பளித்து, ஆறுமுக நாவலர் கண்ணை மறைத்தது மதம். மதம் எல்லாக் காலங்களிலும் மதம் பிடித்தே செயல்படுவது என்பது வரலாற்றின் முடிவு.

மேற்குறித்த பின்புலத்தில் தமிழ் நூல் உருவாக்கப் புலமைப் பாரம்பரியத்தில் ஒரு வேறுபட்ட மனிதராக கால்டுவெல் (1814-1891) செயல்பட்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் இங்கு நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

1800-1835, 1836-1867 ஆகிய காலங்களில் வெளிவந்த புத்தக வெளியீடு குறித்த விவரங்கள் முழுமையானவை என்று ஒப்பீட்டளவில் சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் 1867இல் அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட நூல் பதிவுச் சட்டம், புத்தகங்கள் பற்றிய விவரங்களை நமக்கு வழங்குவதாக அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். 'தமிழ் நூல் விவர அட்டவணை' ஏழு தொகுதிகளில் 28 பகுதிகளாக (1867-1968) உள்ள தரவுகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதிகால தமிழ் நூல் உருவாக்கப் பண்பாட்டை பற்றிப் பேசுவதற்கு அரிய ஆவணங்களாக உள்ளன. இத்தொகுதிகள்வழி தமிழ் நூல் உருவாக்கத்தை மதிப்பிட முயலும் நமக்கு, கீழ்க்காணும் தன்மைகள் முதன்மைப் படுகின்றன.

- தமிழகம் முழுவதும் பல்வேறு சங்கங்கள் உருப்பெற்று தமிழ் நூல் வெளியீட்டில் ஈடுபட்டதை அறிகிறோம். தொண்டை மண்டலக் கல்விச் சங்கம், சென்னைத் தமிழ்ச் சங்கம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் என்று பல எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கூற முடிகிறது.

- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் எல்லீசைத் தொடர்ந்து கால்டுவெல் வளர்த்தெடுத்த திராவிடக் கருத்தியல், மதத்தை முதன்மைப் படுத்தாத மரபு ஒன்றை உருவாக்கியது. அது தமிழ்ப் புலமைப் பாரம்பரியத்தை வளர்த்தெடுக்கும் வகையில் நூல்கள் மற்றும் இதழ்களைக் கொண்டுவந்ததை அறிகிறோம்.
- மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை (1826-1889) முன்னெடுத்த மதம் சார்ந்த மனிதநேய அடிப்படையில் புனை கதைகளும் நூல்களும் உருவாயின. இராமலிங்கரின் நண்பரான வேதநாயகர் அவர் பேசிய 'சமரச சன்மார்க்கத்தை' தன் ஆக்கங்களின் ஊடாகக் கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில்தான் சி. இராமலிங்கரின் ஆக்கங்கள் அனைத்தும் அச்ச வடிவம் பெற்றன. வேதநாயகர் மரபை செழுமைப்படுத்திய அ. மாதவையாவும (1871-1925) பிற்காலத்தில் செயல்பட்டார். இவ்வகையில் சமயம் என்ற ஒரே நோக்கத்தை முதன்மைப்படுத்தாத மனித நேயமிக்க ஆக்கங்கள் இக்காலங்களில்தான் அச்ச வடிவம் பெற்றன.
- சைவப்புலமைப் பாரம்பரியத்தின் குறிப்பிடத்தக்க புலமையாளரான மனோன்மணியம் சுந்தரம்பிள்ளை (1855-1897) உருவாக்கிய 'நூற்றொகை' போன்ற நூல்கள் தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்கத்தின் பல்பரிமாணங்களைப் புரிந்து கொள்ள உதவும்.
- சி. வை. தா., (1832-1901) உ. வே. சா., (1855-1942) ஆகிய பெரும் புலமையாளர்கள் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தின் அடையாளத்தை கண்டெடுத்த புத்தக உருவாக்கச் சூழல் இக்காலத்தில் தான் நிகழ்ந்தது.

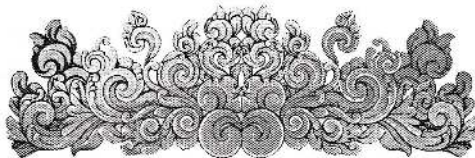
மேற்குறித்த பல்வேறு தன்மைகள் குறித்து அண்மைக் காலங்களில் விரிவாக பேசப்படுவதை நான் அறிவேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் செயல்படும் ஆய்வாளர்கள் இத்துறையில் முனைப்பாக செயல்படுகின்றனர்.

தமிழ்ப் புத்தக உருவாக்க புலமைப் பாரம்பரியம் குறித்து நாம் விவாதித்த பரிமாணங்களில் இருந்து தமிழ் இதழ்கள் குறித்த பரிமாணங்கள் முற்றிலும்

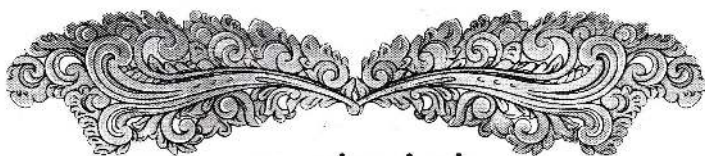
மாறுபட்டவை. தமிழ் சமூகத்தின் இயங்கு தளத்தைத் தமிழ்ப்படுத்த உருவாக்கப் பண்பாட்டிலிருந்து கூறுவதைவிட தமிழ் இதழ்கள் உருவாக்கப் பண்பாட்டில் மிகத் துல்லியமாக அறியமுடிகிறது. அதனை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் உரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

அடிப்படைத் தரவுகள்

- Bartholomaeus Ziegenbalg's Verzeichnisher Malabarcschen bucher, 1967.
- Classified Catalogue of Tamil Printed Books - John Murdoch 1865, Reprint 1968.
- Languages and Nations the Dravidian proof in Colonial Madras - Thomas R. Trautmann - 2006.
- History of Printing and Publishing in India Two Volumes - B. S. Kesavan - 1985.
- A Catalogue of the Tamil Book in the Library of the British Museum - L. D. Barnett, G. U. Pope 1995
- தமிழ்நூல் விவர அட்டவணைத் தொகுதி 1 & 2, 1961.
- A Supplementary Catalogue of the Tamil Books in the Library of the British Museum C. D. Barnett, 1995.
- அச்சம் பதிப்பும், மா. சு. சம்பந்தன், 1980.
- A Catalogue of the Christian Vernacular Literature of India with Hints of the Management of Indian Tract Societies, John Murdoch, 1870
- பாவலர் சரித்திர தீபகம், அ. சதாசிவம்பிள்ளை, 2006 (ஏசியன் எஜுகேஷனல் சர்வீஸ்)

நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் தோற்றம்

க. பஞ்சாங்கம்

தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது 'ஒரு புதிய சரக்கு' என்று சிதம்பர ரகுநாதன் கூறுவது போலக் கருதுகின்றவர்கள் பவர் உண்டு. ஆனால் தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வு என்கின்ற இந்த வேலைப்பாட்டினை எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்று வகுக்கப்பட்டுள்ள ஐந்திலக்கண மரபில் இறுதியாக இடம் பெறும் பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய இலக்கண நூல்களும் இடைக்கால உரையாசிரியர்களும் தொடர்பற்றாமல் நிகழ்த்திக் காட்டி வந்துள்ளனர் என்பதைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினைக் கற்கிற ஒருவர் மிக எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதை சு.கலாபரமேசுவரன், ஏ.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர்², மு.வரதராசனார்³, தெ.பொ.மீ⁴, கா.செல்லப்பன்⁵, கா.மீனாட்சி சுந்தரம்⁶, வ.சுப.மாணிக்கம்⁷, தமிழண்ணல்⁸ முதலிய பலரும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். சு.கலாபரமேசுவரன் விளக்குவது இந்தச் சிக்கலைப் பெரிதும் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:-

ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது, திறனாய்வு என்பது இலக்கியத்திலே அவ்வக்காலத்தினரின் போக்கிற்கும் தேவைக்கும் இயைய அமைவது

என்பதனையும், ஒரு தனிக் காலப் பிரிவின் அல்லது தனியொரு ஆசிரியரின் திறனாய்வு, இலக்கியத்தின் எல்லா இயல்புகளையும் தழுவிக்கொள்ளும் என எதிர்பார்க்க முடியாது என்பதனையும், நாம் விளங்கிக்கொள்வோமானால் பண்டைய தமிழ்த் திறனாய்வு மரபின் உள்ளார்ந்த அம்சங்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு கஷ்டம் இருக்காது⁹.

இவ்வாறு தமிழில் திறனாய்வு மரபு இருந்துள்ளது என்றாலும் நாயக்கர் காலத்தில் ஏற்பட்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு ஐரோப்பியக் காலனித்துவத்தின் வருகையையொட்டி நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு தோற்றம் பெற்றது என்பது வரலாறாக நிற்கிறது.

II

பொதுவாகப் பின்காலனித்துவ சமூகம் அனைத்திலும் அந்தந்த உள்நாட்டு இலக்கியங்கள் காலனித்துவத்தின் வருகையினால் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகிப் புதுப்புது வடிவங்களை எடுத்துள்ளன. இப்புத்திலக்கியத்தின் உருவாக்கத்தை மூன்று கட்டங்களாகப் பின் காலனித்துவக் கோட்பாட்டாளர்கள் எடுத்து விளக்குகின்றனர்¹⁰.

1. முதல் கட்டமாகக் காலனித்துவத்திற்கு உள்ளான எல்லா நாடுகளிலுமே (1930-கள் வரை உலக நிலப்பரப்பில் 84.6 விழுக்காடு காலனித்துவத்திற்கு உள்ளாகியிருந்தது)¹¹ காலனித்துவத்தின் பிரதிநிதிகளாக வந்து குடியேறிய மத போதகர்கள், அரசு நிர்வாகிகள் முதலியோர்களால்தான் புதிய உள்நாட்டு இலக்கியங்கள் உருவாகியுள்ளன. தமிழிலும் இந்தக் கருத்துத்தான் உண்மையாக இருக்கிறது. வீரமாமுனிவர் என்றழைக்கப்பட்ட பெஸ்கி, ஹென்ரிக்ஸ் பாதிரியார், இராபர்ட் டி நொபிலி, ஜி.யு.போப், எல்லீஸ் பாதிரியார் முதலியோர்களால்தான் நவீன தமிழ் இலக்கியம் மட்டுமல்ல தமிழ் எழுத்து, தமிழ் அகராதி, தமிழ் மொழியியல், தமிழ் இதழியல், தமிழ் நாட்டுப்புறவியல், நவீன தமிழ் உரைநடை முதலியன பலவும் புத்தாக்கம் பெற்றுள்ளன¹². இத்துடன் நவீன தமிழ்த் திறனாய்வும் இந்த மேலைநாட்டுக்காரர்களாலேயே தோற்றம் பெற்றுள்ளது என்பதையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். 1856-இல் கால்டுவெல் (1814-1891) தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை ஏழு சுழல் வட்டங்களாகப் பிரித்து விளக்கும் போதே தமிழில் நவீன திறனாய்விற்கான

அடிப்படை தொடங்கி விட்டது எனக் கருதலாம். ஏனென்றால் இலக்கிய வரலாறு இல்லாமல் இலக்கியத் திறனாய்வு என்பது சாத்தியமில்லை. காட்டுவெல் பிரிக்கும் அந்த ஏழு சுழல் வட்டம் கீழ்க்கண்டவாறு அமைந்துள்ளது.

1. சைன மதச் சுழல் வட்டம் (கி.பி.8 முதல் கி.பி. 13 வரை)
2. தமிழ் இராமாயண சுழல் வட்டம் (கி.பி.13 நூற்றாண்டு)
3. சைவ மறுமலர்ச்சி சுழல் வட்டம் (கி.பி.13 முதல் 14 வரை)
4. வைணவ சுழல் வட்டம் (அதே ஆண்டு)
5. இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சுழல் வட்டம் (கி.பி.15 முதல் கி.பி.16 வரை)
6. பிராமண எதிர்ப்புச் சுழல் வட்டம் (கி.பி.17 ஆம் நூற்றாண்டு)
7. தற்காலம் (கி.பி.18 முதல் 19 வரை)¹³.

இந்தப் பகுப்பு முறையே நவீன திறனாய்வு மன அமைப்பில்தான் உருக்கொண்டுள்ளது எனக் கருதலாம். இதுபோலவே ஜே.வின்சட் (1843-1926) என்பார் ஐந்து பகுதியாகக் கால வரிசைப்படுத்தும் போதும்¹⁴ நவீனத் திறனாய்வின் தோற்றத்தைக் காண முடிகிறது.

இவ்வாறு நவீன திறனாய்வு தமிழ் இலக்கியத்தை வரலாற்று மயப்படுத்த முனைந்த மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் முயற்சியில் கால்கொண்டுள்ளதைப் போலவே திருக்குறளைப் பதிப்பித்த எல்லீஸ் பாதிரியார், திருக்குறள், நாலடியார், மணிவாசகம் ஆகிய பிரதிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துப் பதிப்பித்த ஜி.யு.போப் ஆகியோரின் முயற்சியிலும் நவீன திறனாய்வின் தோற்றத்தை அடையாளம் காண முடியும். ஜி.யு.போப் 1886-இல் திருக்குறளை மொழிபெயர்த்துப் பதிப்பிக்கும் போது பொதுவான முன்னுரை, திருக்குறளின் இலக்கணம், திருக்குறளின் யாப்பு (Metre of the kural) என்று மூன்று தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள கட்டுரை நவீன திறனாய்வின் தோற்றத்திற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது¹⁵. முன்னுரைப் பகுதியில் வள்ளுவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தனக்குக் கிடைத்த பல்வேறு கதைகளின் மூலமாக வடிவமைக்க முயலுகின்ற முயற்சி, தமிழ்த் திறனாய்வு அதுவரை காணாத ஒன்றாக விளங்குகிறது.

இதுபோலவே திருவாசகத்தின் கவித்துவ உணர்ச்சி குறித்தும் ஜி.யு.போப் கீழ்க்கண்டவாறு பதிவு செய்கிறார்:-

பக்தியுணர்வில் குமுறிக் குமுறி ஓரிடத்தில் ஓடையாய்ச் சுழித்தோடி, பிறிதோரிடத்தில் பொங்குமா கடலாய் நுரைவிடும் அவரது கவிதைகள் நெஞ்சினில் பதிக்கப்பட, பொறிக்கப்பட வேண்டியவை அல்லவா?¹⁶.

மேலும் மாணிக்கவாசகரை முற்றும் கற்றவராய் “சிவாலயங்கள் பற்பலத் தமிழகத்தில் சமைக்கப்பட்டன வென்றால் அதற்கு அடிக்கல் நாட்டியவர் மாணிக்கவாசகரே”¹⁷ என்றும் “அவர் மதப் போராட்டத்தில் பலரைத் துன்புறுத்தினார் என்று யாரேனும் கூறினால் அது கற்பனைக் கதையே”¹⁸ என்றும் பதிவு செய்கிறார். தொடர்ந்து பிற சமய குரவர்களோடு ஒப்பிட்டு மாணிக்கவாசகரின் கவித்துவ ஆற்றலை இவர் மதிப்பிட்டு உரைக்கும் போது நவீன தமிழ்த் திறனாய்வு பிறந்து விடுகிறது:-

கவிதைச் சுவை என்று பார்த்தால் பிற தேவாரப் பாடல்களை விடத் திருவாசகம் மிக உயர்ந்தது என்பது உண்மை. சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் இவர்களது பாடல்கள் இனியவையே. எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்வது இவர்களது பாடல்களையே. எனினும் ஊன்றிப் பார்த்தால் கவிதையின் சுழல்கள், பிரவாகங்கள் இவற்றுக்குத் திருவாசகத்தை மிஞ்சியது ஒன்றும் இல்லை¹⁹.

எனவே தமிழில் நவீன இலக்கியத்தைப் போலவே நவீன திறனாய்வும் காலனித்துவவாதிகளின் பிரதிநிதிகளால்தான் தொடக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது உறுதிப்படுகிறது. இந்தக் கோணத்தில் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு முயற்சியை விளக்குவதற்கு இதுவரை யாரும் முயன்றதாகத் தெரியவில்லை.

இரண்டாவது கட்டமாகக் காலனித்துவ சமூகத்தில் அவர்கள் அறிமுகப்படுத்திய கல்வி, ஐரோப்பிய மொழிகள், இலக்கியப் படிப்பு முதலியவற்றைப் பின்பற்றி உள்நாட்டு மேட்டுக்குடி மக்களின் வழியாகப் புதிய இலக்கியங்களும் நவீன தமிழ்த் திறனாய்வும் உருப்பெற்றுள்ளன. இம்மேட்டுக்குடியினரிடையே சமூக மதிப்பீடுகள் பலவும் ஐரோப்பிய வழிப்பட்டனவாக மாற்றமடைந்தன. ஒன்றின் சிறப்பு அல்லது தரம் என்பது ஐரோப்பா காட்டிய வழியில் மதிப்பிடப்பட்டது. ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும்

மேலாகத் தெய்வ மொழி என்று கொண்டாடப்பட்ட சமஸ்கிருதம் உட்பட உள்நாட்டு மொழிகள் பலவும் இரண்டாம் இடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டன. எனவே ஆங்கில இலக்கியம் போலவே தாய் மொழியிலும் இலக்கியம் உருவாக உழைப்பதுதான் உண்மையான தாய்மொழித் தொண்டு என்ற கருத்திற்கு வந்து சேர்ந்தனர். இந்தப் போக்கு நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் தோற்றத்திற்கும் நவீனத் தமிழ்த் திறனாய்வின் தோற்றத்திற்கும் காரணமாக அமைந்தது. உள்நாட்டு அறிவாளிகள் நவீன தமிழ்த் திறனாய்வை இவ்வாறுதான் வடிவமைக்க முயன்றுள்ளனர்.

இந்த இரண்டாவது காலகட்டத்தில் மேற்கண்ட ஐரோப்பிய அறிஞர்களைப் போலவே ஆங்கிலங் கற்ற உள்நாட்டு அறிஞர்களான பரிதிமாற் கலைஞர் (1870-1903), சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1832-1900), வி.கனகசபைப் பிள்ளை (1855-1906), மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை (1855-1897), எம்.எஸ்.புரணலிங்கம் பிள்ளை (1866-1951) முதலியோரும் இலக்கியத் திறனாய்விற்குத் தேவைப்படும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றைக் காலவரிசைப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கியுள்ளனர். இலக்கியத்தை வரலாற்றுமயப்படுத்தும் இவர்களின் முயற்சியில் தமிழின் நவீன திறனாய்வுக் கூறுகளைக் கண்டடைய வாய்ப்பிருக்கிறது.

தொடர்ந்து இக்காலகட்டத்தில் பழம்பெரும் ஓலைச்சுவடிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டு நவீன காலனித்துவம் வழங்கிய அச்ச இயந்திரம் மூலமாக நூலாகப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மூலபாடத் திறனாய்வு, நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வின் தோற்றத்திற்கான அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது எனக் கருதலாம். இடைக்காலத்திலும் உரையாசிரியர்கள் இம்மூலபாடம் குறித்த சிக்கலை எதிர்கொண்டுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் 'பாட பேதம்' என்று கூறி மிக எளிய வழியில் தீர்வு கண்டுள்ளனர். மேலும் தாங்கள் சார்ந்த கருத்தாக்கத்திற்கேற்ப, தம் காலத் தேவைக்கேற்ப மூல நூலுக்கு விளக்கம் கூறுவதற்காகப் பாட பேதம் என்பதை ஓர் உத்தியாகக் கூடப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார்களோ என்று கருதவும் இடமிருக்கிறது. இலக்கியப் பிரதியாக்கத்தில் மூலபாடம் என்பது பழைய பிரதிகளுக்கான சிக்கல் மட்டுமல்ல. சமகாலப் பிரதிகளிலும் இந்தச் சிக்கல் தொடரத்தான் செய்கிறது. பாரதியின் பிரதியில் உள்ள மூலபாடச் சிக்கல்களைக் கைலாசபதி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

நமது சம காலத்தில் புதுமைப்பித்தன் பிரதிகளைப் பதிப்பித்த வேங்கடாசலபதி. மு.அழகிரியின் கதைகளைப் பதிப்பித்த அதியமான் முதலியோரும் கூட மூலபாடச் சிக்கல் தீராத ஒன்றாகத் தொடர்வதைத் தங்கள் முன்னுரையிலே சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். இத்தகைய மூலபாடத் திறனாய்வில் தமிழின் நவீன முன்னோடி என சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளையைக் குறிப்பிடுகிறார் க.கைலாசபதி²⁰. தாமோதரம்பிள்ளை தான் பதிப்பித்த கலித்தொகைப் பதிப்பின் முன்னுரையில் மூலபாடத் திறனாய்வின் அருமை பெருமையைக் கீழ்க்கண்டவாறு வலியுறுத்துகின்றார்:-

இலக்கணக் கொத்துடையார் நூலாசிரியர், உரையாசிரியர், போதகாசிரியரென வகுத்த மூவகை ஆசிரியரோடு யான் பரிசோதனாசிரியரென இன்னும் ஒன்று கூட்டி, இவர் தொழில் இம்மூவர் தொழிலும் பார்க்க மிகக் கடியதென்றும் அவர் அறிவு முழுவதும் இவர்க்கு வேண்டியதென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்கிறேன்²¹.

இத்தகைய மூலபாடத் திறனாய்வில் ஈடுபட்ட ஆறுமுக நாவலர், உ.வே.சாமிநாதையர், கணேசையர், இராகவையங்கார், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் முதலியோரையும் நவீனத் தமிழ்த் திறனாய்வின் முன்னோடிகள் என்றே அழைக்க வேண்டும்.

காலனித்துவ சமூகத்தின் மூன்றாவது கட்டத்தில் காலனித்துவத்தைப் புரிந்து கொண்டு காலனித்துவத்திற்கு எதிரான கருத்தாடல்களை நிகழ்த்தத் தொடங்குவதும் தன் இனம், மொழி, மதம், பண்பாடு சார்ந்த கூறுகளைத் தன்மேம்பாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையில் உயர்த்திப் பிடிக்க முயல்வதன் மூலம் காலனித்துவத்தின் ஆதிக்க உரையாடலுக்குள் ஊடுருவ முயல்வதும் நிகழத் தொடங்கும் என்பர் பின் காலனித்துவக் கோட்பாட்டாளர்கள். இத்தகையக் கூறுகளை இந்திய தேச அரசியலைத் தன் வாழ்வாகத் தேர்ந்தெடுத்த பாரதியின் எழுத்துக்குள் காண முடிகிறது. பாரதி கவிதைகள், கதைகள், கட்டுரைகள் மூலமாக மட்டுமல்லாமல் திறனாய்வு எழுத்துக்கள் மூலமாகவும் தமிழ் இன அடையாளத்தைக் கட்டமைக்க முயன்றவராக விளங்குகிறார். 'நூலாசிரியர் பாடு' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிச் செல்லும் தன்மை நவீன தமிழ்த் திறனாய்வின் தோற்றத்திற்கான அடிப்படையைக் காட்டுகிறது. அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்:-

இக்காலத்தில் தமிழ் நூலாசிரியர் படுங்கஷ்டங்களை ஈசனே தீர்த்து வைக்க வேண்டும். உண்மையான கவிதைக்குத் தமிழ் நாட்டில் தக்க மதிப்பில்லை. இங்கிலீஷ் பாஷையிலிருந்து கதைகள் மொழி பெயர்த்துப் போட்டால் பலர் வாங்கி வாசிக்கிறார்கள். அல்லது இங்கிலீஷ் முறையைத் தழுவி மிகவும் தாழ்ந்த தரத்தில் பலர் புதுநாவல்கள் எழுதுகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் லாபமேற்படுகிறது. தமிழில் உண்மையான இலக்கியத் திறமையும் தெய்வ அருளும் பொருந்திய நூல்கள் எழுதுவோர் ஒரு சிலர் தோன்றியிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய தொழிலை அச்சடிப்பாரில்லை. அச்சிட்டால் வாங்குவாரில்லை. அருமை தெரியாத ஜனங்கள் புதிய வழியில் ஒரு நூலைக் காணும் போது அதில் ரமமனுபவிக்க வழியில்லை. இங்கிலீஷ் படித்த 'ஜனத்தலைவர்' காட்டும் வழியையே மற்றவர்கள் பிரமாணமென்று நினைக்கும் படியான நிலைமையில் தேசம் இருக்கிறது. இந்தப் 'பிரமாணஸ்தர்கள்' தமிழ் நூல்களிலே புதுமையும் வியப்பும் காணுவது சாத்தியமில்லை என்ற நிச்சயத்துடனிருக்கிறார்கள். ஆகவே நூலாசிரியர், தமக்குத் தெய்வம் காட்டிய தொழிலிலே மென்மேலும் ஆவலுடன் பாடுபட வழியில்லாமல் வேறு தொழில் செய்யப் போய்விடுகிறார்கள்.

காலம் சென்ற ராஜமையர் புதிதாகத் தமிழ்க் கதை எழுதுவதில் உண்மையான திறமை காட்டியிருக்கிறார். அவருக்குத் தகுந்த சம்மானமில்லை. ஆதலால், அவர் அந்தத் திறமையை மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு போக இடமில்லாமல், ஆரம்பத்திலேயே கைவிட்டு இங்கிலீஷ் மாதப் பத்திரிக்கை நடத்தப் போய்விட்டார்²².

இதுபோலவே 'செந்தமிழ்' பத்திரிக்கையில் அதன் ஆசிரியர் புறநானூற்றுக் காலத்தில் நிலவிய வீரத் தாய்மார்கள் பற்றிய கட்டுரையைப் படித்துவிட்டு தனக்குள் நிகழ்ந்த உணர்வுப் பெருக்கத்தைக் கீழ்க்கண்டவாறு பதிவு செய்கிறார்:-

தமிழ்நாட்டுத் தாய்மாரைப் பற்றிச் 'செந்தமிழ்' ஆசிரியர் எழுதியிருக்கும் உபந்நியாசத்தைப் படித்தபோது, எமக்குண்டான பெரு மகிழ்ச்சிக்கும் பெருந்துயரத்திற்கும் அளவில்லை. 1800 வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே

இத்தகை பெருங்குணங்கள் வாய்க்கப் பெற்றிருந்த நாகரீக நாட்டிலே, இவ்வளவு உயர்வு கொண்டிருந்த பெரியோரின் சந்நிதியிலே, இவர்கள் நடையிலும் செய்கையிலும் நிகரில்லாது கையாண்டு வந்த தமிழ்ப் பாஷையைப் பேசும் பெருங்குடியில் நாம் பிறந்திருக்கிறோமென்பது அரிய மகிழ்ச்சி யுண்டாக்குகிறது²³.

இதுபோலவே 'ஒளவையாரைப் போல் கவிதையும் சாஸ்திரமும் செய்யக் கூடிய ஓர் ஆண் மகன் இங்குப் பிறந்திருக்கிறானா?'²⁴ எனக் கேட்கும் பாரதி ஒளவையாரின் தமிழ் நடையையும் எளிமையையும் கீழ்க்கண்டவாறு மதிப்பிடுகிறார்:-

'யோகாநுபூதி' ஸம்பந்தமாகப் பிறர் எழுதுமிடத்தே (ஆண்கள் - க.ஆர்) மிகவும் கடினமும் அஸாதாரணமுமாகிய சொற்களையும் வாக்கியங்களையும் வழங்குதல் இன்றியமையாத தென்ற கருத்துடன் வேலை செய்திருக்கிறார்கள். ஒளவையின் நூலோ (ஒளவை குறள் - க.ஆர்) மிகத் தெளிந்த, மிக எளிய தமிழ் நடையில் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பொருள் விளங்கும் படியாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. 'சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல்' என்பது கவிதைத் தொழிலில் மிகவும் உயர்ந்த தொழில். இதில் ஒளவை ஒப்பற்றவள். இத்துடன் மிகவும் அருமையான நுட்பமான விஷயங்களை யாவருக்கும் அர்த்தமாகும்படி மிகவும் எளிய நடையில் சொல்வதாகிய அற்புதத் தொழிலை உயர்ந்த கவிரசர்களே தெய்வீகத் தொழில் என்றும், தெய்வசக்தி பெறாத சாதாரண கவிகளுக்கு சாத்தியப்படாத தொழில் என்றும் கருதுகிறார்கள். இந்த அற்புதத் தொழிலிலும் ஒளவை நிகரற்ற திறமை வாய்ந்தவள்²⁵.

பாரதியைப் போலவே பின்காலனித்துவச் சமூகத்தில் உள்நாட்டு இலக்கியங்களைத் தன்மேம்பாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையில் பார்த்ததோடு கூடவே மேலைநாட்டு அழகியற் கோட்பாடுகளையும் இணைத்து நவீன தமிழ்த் திறனாய்வைத் தோற்றுவித்ததில் வரகனேரி வேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயருக்கு (1881-1925) முக்கிய பங்குண்டு. 1918-இல் 'கவிதை' என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய திறனாய்வுக் கட்டுரையிலிருந்துதான் நவீன தமிழ்த் திறனாய்வு தோற்றம் கொள்கிறது எனக் கருதுவர் சி.சு.செல்லப்பா, க.நா.சு போன்ற விமர்சகர்கள்.

ஐயர் 1921-இல் ஒன்பது மாதம் சிறைத் தண்டனை பெற்றுப் பெல்லாரிச் சிறையில் இருந்தபோது கம்பராமாயணம் பற்றிய திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார்²⁶. 1924-இல் பரத்துவாச ஆசிரமம் சார்பாக வந்த 'பாலபாரதி' என்ற திங்கள் இதழில் 'கம்பராமாயண ரசனை' என்ற தலைப்பில் நான்கு தொடர் கட்டுரைகளை எழுதினார். இத்துடன் தான் மொழிபெயர்த்த 'திருக்குறள் மொழிபெயர்ப்பு' நூலுக்கும் பாரதியின் 'கண்ணன் பாட்டு' நூலுக்கும் எம்ர்சனின் 'தன்னம்பிக்கை' என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கும் எழுதிய முன்னுரைகளும் 'மலைபடுகடாம்' பற்றி எழுதிய கட்டுரையும் வ.வே.சு.ஐயரின் நவீன திறனாய்வுப் புலமையைப் புலப்படுத்துகின்றனவாக விளங்குகின்றன. தன்னுடைய ஆங்கில நூலில் கம்பராமாயணத்தை வாஸ்மீகி, ஹேராமர், வெர்ஜில், தாந்தே, வியாசர், மில்டன் முதலிய உலகக் கவிஞர்களின் காவியங்களோடு ஒப்பிட்டுக் கம்பராமாயணமே தலைசிறந்தது என்று தன்மேம்பாட்டுக் கொள்கை அடிப்படையில் விளக்கிச் செல்கின்றார். இந்திய மரபில் வரும் இரசக் கோட்பாட்டோடும் ஐரோப்பியத் திறனாய்வாளர்கள் அரிஸ்டாட்டில் போன்றோரின் கவிதையியல் கோட்பாட்டோடும் ஒப்பிட்டுக் கம்பராமாயணத்தின் கட்டுமானச் சிறப்பை வியந்து போற்றுகிறார். பின்னால் தமிழ் மரபில் டி.கே.சி, க.நா.சு. சி.சு.செல்லப்பா, வெங்கட் சாமிநாதன், தருமு சிவராம் பிரமிகள் முதலியோரால் இலக்கியத்தில் அழகியற் கூறுகளை வலியுறுத்தும் நவீனத்துவ சிந்தனைப் போக்கிற்கு அடிப்படை அமைத்துக் கொடுத்தவைகளாக வ.வே.சு.ஐயரின் திறனாய்வு எழுத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. "ஒரு திட்டவட்டமான முறையில் சுவை, பேருணர்ச்சி ஆகிய இரண்டு தன்மைகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு ரசிகப் பார்வையிலே பார்த்தார்"²⁷ என்று சி.சு.செல்லப்பா கருதுகிறார். இவர் ஆங்கிலத் திறனாய்வாளரான மேத்யூ அர்னால்டைப் பின்பற்றி எழுதினார் என்றும் இவ்வாறு மேலைநாட்டு நெறியிலே தமிழில் இலக்கியத் திறனாய்வு செய்வது தவறு என்றும் தமிழ் மரபையொட்டித் தமிழ்த் திறனாய்வு அமைய வேண்டுமென்றும் ஒரு விமர்சனத்தைக் க.நா.சு முன்வைக்கின்றார். ஆனால் இன்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது இந்திய தேசிய இயக்கத்தோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்ட வ.வே.சு.ஐயர், க.நா.சு.வைவிடச் சிறப்பாகவே இந்தியத் திறனாய்வு மரபில் நின்று செயல்பட்டுள்ளார் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. வ.வே.சு.ஐயர் வலியுறுத்தும் இரசனை, பேரானந்தம், பேருணர்ச்சி எல்லாம் தொல்காப்பியர், பரத முனிவர் ஆகியோரின் இந்தியச் சிந்தனை வழிப்பட்டவைதாம். வ.வே.சு.ஐயர்

கைக்கொள்ளும் இந்தத் திறனாய்வு முறை பின்பற்றப்படவில்லை என்பதுதான் குறையாகத் தெரிகிறது. பின்னால் வந்தவர்கள் முழுவதுமாக ஐரோப்பியத் திறனாய்வு முறையைச் சார்ந்து இயங்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

III

மேற்கண்டவாறு காலனித்துவ சமூகத்தின் போக்கிற்கு ஏற்ப மூன்று தளங்களில் தோற்றம் கொண்டு வளர்ந்த தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு பல்கலைக்கழகம், கல்லூரிகள் என்று தொடங்கப்பட்டு அவற்றில் இலக்கிய வரலாறும், இலக்கியத் திறனாய்வும் மாணவர்களுக்குப் பாடமாக நடத்தப்படும் போது வேகமான வளர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறது. பல்கலைக்கழகப் பாடத் திட்டத்திற்கும் நவீனத் தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வளர்ச்சிக்கும் உள்ள உறவினைச் சிவத்தம்பி 'ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனம்' என்ற கட்டுரையில் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார். 1942-இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த் துறையோடு தங்களை இணைத்துக் கொண்ட விபுலானந்த அடிகள், க.கணபதிபிள்ளை, செல்வநாயகம் முதலிய கல்வியாளர்களால் நவீன தமிழ்த் திறனாய்வு செழித்த வரலாற்றினைப் பதிவு செய்துள்ளார்²⁸. தமிழ் நாட்டிலும் 1941-இல் சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரியில் பி.ஓ.எல்.ஹானர்ஸ் பட்டப் படிப்பில் இலக்கியத் திறனாய்வு ஒரு பாடமாக இடம் பெற்றது. ஆனால் அதற்கு முன்பே அதே பச்சையப்பன் கல்லூரிப் பேராசிரியராக விளங்கிய திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார் (1864-1921) மிகச் சிறந்த கல்வி நெறித் திறனாய்வாளராக விளங்கியுள்ளார். நவீன தமிழ்த் திறனாய்வின் முன்னோடி இவர்தான் என்று சாலை இளந்திரையன்²⁹, க.கைகாசபதி³⁰ முதலியோர் கருதுகின்றனர். 1897ஆண்டிலேயே 'சித்தாந்த தீபிகை' என்ற இதழில் கல்வியாளர்களுக்கேயுரிய பண்பிற்கேற்ப மேலைநாட்டுத் திறனாய்வு வாளர்களின் கூற்றை மேற்கோளாகப் பயன்படுத்திக் கம்பனைப் பற்றிக் கட்டுரைத் தொடர் எழுதினார். அது மட்டுமல்ல முதுமொழிக் காஞ்சி, பழமொழி, அறநெறிச்சாரம், அரிச்சந்திரப் புராணம், குசேலோபாக்கியானம் ஆகிய நூல்களை ஆராய்ந்தும் பதிப்பித்தார். கம்பநாடர், திருவள்ளுவர் என்று இரண்டு கட்டுரை நூலையும் வெளியிட்டார். எல்லாவற்றையும்விட இவரது திறனாய்வு முயற்சியில் தலைசிறந்து நிற்பவை 'வசனம்', 'செய்யுள்' என்ற இரண்டு கட்டுரைகளாகும்.

வசன நடையை வரவேற்கும் திருமணத்தார் அதனுடைய இன்றியமை யாமையை வலியுறுத்தும் பாங்கு பெரிதும் வியக்கும்படியாக அமைந்துள்ளது. உரைநடை வளர்ச்சி யினாலேயே எளிதாக அறிவு எய்தி ஐரோப்பியர் நம்மைவிட நாகரிக நிலை ஒருபடி மேலாக எய்தி விட்டார்கள் என்று கருதும் திருமணத்தார் “தமிழிலும் உரைநடை வளர்ந்தால்தான் மக்களிடையே அறிவு வளர்ச்சி பரவலாகும். வேலையாட்கள், கூலியாட்கள் போன்ற ஏழைகளின் கண்கள் திறக்கப்படும்”³¹ என்று எழுதுகிறார். காலனித்துவ சமூகத்தில் நடக்கும் ஒரு மிகப்பெரிய இலக்கிய மாற்றத்தைச் சமூகப் பிரக்ஞையோடு இணைத்துப் பார்க்கும் அவருடைய திறனாய்வுப் புலமையில் இருந்து இன்றைய கல்வியாளர்கள் பலரும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் எனச் சொல்லத் தோன்றுகிறது. படைப்பின் தோற்றம், வெளிப்பாடு, பயன் என்ற அடிப்படையில் தமிழில் முதன் முதலில் திறனாய்வு செய்யும் திருமணத்தார் இந்தப் படைப்புகள் எவ்வாறு சமூகத்தில் பிரமன் படைத்த உயிர்களைவிட நிலையாக அதிக நாள் நிலைபெற்று விடுகின்றன என்ற வினாவிற்குக் கீழ்க்கண்டவாறு விடை தருகிறார்:-

பொதுஜனங்கள் அதன் திறத்திற் கொள்ளும் பொதுவான அபிப்பிராயமே அது நீடுழி வாழ்வதற்கும் நிமிஷ நேரத்தில் நிலைகுலைவதற்கும் காரணமாகும். பொதுஜனங்கள் பொறாமை முதலிய தூர்க்குணம் கொண்டு தங்கள் அபிப்பிராயத்தை உரைத்தலான நிமித்தம் இல்லாமையால் அவர்களுடைய தீர்மானம் எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அக்கிரமம் ஆவதில்லை.. பொதுஜன அங்கீகாரத்தால் காலாந்தரத்தில் கீர்த்தி பெற்ற பின்னரே உத்தம கவிகளின் செய்யுட்களைக் கல்விமான்கள் பாராயணம் செய்வர்³².

தொடக்க காலத்தில் கல்வி நிலையங்கள் வழியாக வெளிப்பட்ட திறனாய்வாளர்களில் குறிப்பிட்டுப் பேச வேண்டிய மற்றொருவர் தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படும் மறைமலையடிகள் (1876-1950) ஆவார். மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லும் ஆசிரியர்தான் என்றாலும் தன்காலச் சமூக இயக்கங் களோடு தன்னை இணைத்துக் கொண்டவர். பிராமணர், பிராமண அல்லாதார், சைவர், சைவர் அல்லாதார் என்கிற பார்வைகளை அமுத்தமாக உடையவர். பின்காலனித்துவச் சமூகத்தில் தமிழ்

இன அடையாளம் சார்ந்த அணுகுமுறை சிறப்பிடம் பெற்றதைப் போலவே சைவ மதம் சார்ந்த அணுகுமுறையும் இன்றியமையாத இடம் பெற்றது. ஆறுமுக நாவலர், பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை முதலியோரை அடுத்துத் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் சைவ சமயம் சார்ந்து தீவிரமாக இயங்கியவர் மறைமலையடிகள் ஆவார். முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை (1903), பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை (1906), சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி (1934), முற்காலப் பிற்காலத் தமிழ்ப் புலவோர், அவர் படைத்த நாவல்களுக்கு எழுதிய ஆங்கில முன்னுரை முதலியவற்றின் மூலமாக அடிகளின் திறனாய்வுப் புலத்தை அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது. அடிகளின் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு ஏற்ப அவருடைய திறனாய்வு முயற்சிகள் பழைய உரைகாரர்களின் தன்மையை இயல்பாகக் கொண்டிருந்தன. பழைய ஏடுகளைப் பதிப்பிக்கின்ற நவீன முயற்சியின் ஊடாக எவ்வாறு மூலபாடத் திறனாய்வு உருவானதோ அது போலவே பதிப்பித்த நூல்களுக்கு உரை எழுதும் நெருக்கடியில் பழைய உரைமரபுத் திறனாய்வும் இக்காலகட்டத்தில் பெருவாரியாக இயங்கியுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது. மறைமலையடிகள் அத்தகைய உரை மரபுத் திறனாய்வோடு தான் கற்ற ஆங்கில மொழி இலக்கியத் திறனாய்வையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். வில்லியம் மிண்டோ என்பாரின் திறனாய்வுக் கருத்துக்களைத் தான் பின்பற்றுவதாகத் தான் எழுதிய முன்னுரையில் அறிவித்துள்ளார். ஷேக்ஸ்பியரையும் காளிதாசரையும் ஒப்பிட்டுப் பேசிய பிராமண அறிஞர் ஒருவரின் பேச்சில் ஆர்வமுற்று, ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றிய திறனாய்வு நூலையைல்லாம் கற்று அத்திறனாய்வுக் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் காளிதாசனையும் இளங்கோவையும் ஒப்பிட்டு விளக்க முயன்றதாகச் சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சி நூல் முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். தமிழில் கல்வி நெறித் திறனாய்வாளர்கள்தான் இலக்கியம் குறித்த உரையாடலை இளைஞர்கள் நடுவில் எடுத்துச் செல்கின்றவர்களாக விளங்குகின்றனர். இவர்கள்தான் இலக்கியத் திறனாய்விற்குத் தேவையான கோட்பாட்டு நூல்களை உருவாக்குகின்றவர்களாகவும், திறனாய்விற்கான இதழ்களை நடத்துகின்றவர்களாகவும், தீவிர இலக்கிய உரையாடலை நிகழ்த்துகின்ற சிறு பத்திரிக்கைகளோடு தொடர்புடையவர்களாகவும் பல்வேறு தளங்களில் இயங்கித் தமிழ்த் திறனாய்வை வளர்த்தெடுத்தவர்கள் ஆவார்கள். கைலாசபதி கல்வியாளர்களின் திறனாய்வைப் 'பண்டிதத் திறனாய்வு' என்றும் "நவீன திறனாய்வு முலாம் பூசப் பெற்ற புதிய விருத்தியுரையே"³³ என்றும் மதிப்பிடுகிறார். இதேபோல் சுந்தரராமசாமி போன்ற படைப்பாளிகள்

கல்வியாளர்களின் எழுத்துக்கள் 'அனுபவத் தரித்திரம் மிக்கவை' என்றும் 'விமர்சன மொண்ணைத் தனமும் ஆங்கில மோகமும் மலட்டுத் தனமும் நிறைந்தவை'³⁴ என்றும் குற்றம் சாட்டுகின்றனர். இக்கூற்றுக்களில் ஓரளவு உண்மை இருக்கிறது என்றாலும் கல்வியாளர்கள் எழுத்துக்கள் அனைத்தையுமே இத்தகைய குற்றச்சாட்டிற்கு உள்ளாக்க முடியாது. பாடத் திட்டமும் கல்வியாளர்களும் இல்லாமல் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் இலக்கியத் திறனாய்வை இந்த அளவிற்குக் கொண்டு செலுத்தியிருக்க முடியாது.

இவ்வாறு நவீன தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு பின் காலனித்துவத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் இயக்கப் போக்கிற்கேற்பத் தோன்றி வளர்ந்துள்ளது. இன்றைக்கும் கூடத் தமிழ்த் திறனாய்வு நவீனக் காலனித்துவத்தின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்டே இயங்க வேண்டிய நெருக்கடியில்தான் நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒட்டு மொத்தமாகக் காலனிய நீக்கம் நடைபெறாத போது இலக்கியத் திறனாய்விலும் அது தொடரும் என்பதுதான் உண்மை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிதம்பர ரகுநாதன். இலக்கிய விமரிசனம், ப.7.
2. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி, செந்தமிழ்ச் செல்வி, 1959.
3. தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு, இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாட்டு விழா மலர், 1967.
4. The Theory of Poetry in Tholkappiyam, 61st Birthday commemoration volume, 1961,
5. Towards critical Autonomy in Tamil, The literary criterion, Vol XVIII, 1983.
6. பழந்தமிழரின் சில திறனாய்வு நெறிகள், பட்டப் படிப்பிற்கான பாடத் தொகுப்பு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1982.
7. இலக்கிய முத்திரை, இரா.பி.சேதுப்பிள்ளை வெள்ளி விழா மலர், 1961.
8. தமிழில் திறனாய்வுத் துறை, சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - இலக்கியக் கொள்கைகள், சோலை நூலக வெளியீடு, மதுரை, 1975.
9. சு.கலாபரமேசுவரன், தமிழரின் இலக்கியத் திறனாய்வு முறை - சில அறிமுகக் குறிப்புகள், நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் தொகுப்பு, ப.264.

10. Bill Ashcroft & Co – authors, The Empire Writes Back, PP.4-5.
 11. Ania Loomba, Colonialism/Post colonialism, 2nd ed, Routledge, London, 2005.
 12. Somale, European Impact on Modern Tamil Writing and Literature, University of Kerala, 1976.
 13. எடுத்தாளப்பட்டது. Kamil V.Zvelebil, Companion studies to the History of Tamil literature, 1992, Netharlands.
 14. 1. சிறுசிறு கவிதைக் காலம் (கி.பி.6 முதல் கி.பி.7 வரை)
 2. ஜைனமதம் மேலோங்கிய காலம் (கி.பி.8.நூற்)
 3. சைவ ஜைன போராட்டக் காலம் (கி.பி.9ம் நூற்.)
 4. சைவம் மேலோங்கிய காலம் (கி.பி.10ம் நூற்.)
 5. வைணவ காலம் (கி.பி.15 முதல் கி.பி.16 வரை)
 எடுத்தாளப்பட்டது. கமில் சுவலபில். மேலது.
 15. G.U.Pope, The Sacred Kural of Thiruvalluva Nayanar With Latin Translation By FR.Beschi, - Introduction, Grammar, Translation Notes Lexicon and Concordance, First Edition, 1886, Reprinted by Asian Educational Services, New Delhi, 2003.
- இவர் 19 வயதில் தமிழ்நாட்டிற்கு மத போதகராக வந்து நாற்பது ஆண்டுகள் இங்கே வாழ்ந்து இங்கிலாந்திற்குப் போன பிறகும் தொடர்ந்து இருபது ஆண்டுகள் பணியாற்றி எண்பதாவது வயதில் திருவாசகத்தின் மொழிபெயர்ப்பை வெளியிட்டார். 1898-இல் இலண்டனில் விக்டோரியா நிறுவனத்தின் சார்பில் நடந்த கருத்தரங்கில் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் நடுவே மாணிக்கவாசகரைக் குறித்து ஒரு பேருரையும் நிகழ்த்தினார்.
16. ஜி.யு.போம். (தமிழில்) தி.பாலகிருஷ்ணன், மாணிக்கவாசகர் வரலாறு, ப.48.
 17. மேலது, ப.65.
 18. மேலது, ப.66.
 19. மேலது, ப.182.
 20. க.கைலாசபதி, தமிழும் விமர்சன இலக்கியமும். இலக்கியச் சிந்தனைகள், ப.18.
 21. சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை (பதி), கலித்தொகை. முன்னுரை, ப.6.

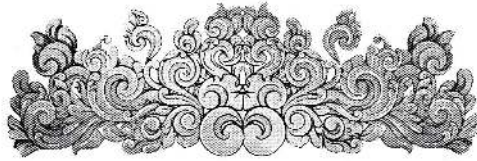
22. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.263.
23. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.411.
24. பாரதியார் கட்டுரைகள், ப.161.
25. பாரதியார் கட்டுரைகள், 162.
26. அந்நூலின் விவரம், V.V.S.Aiyar, Kambaramayana – A Study, Bharathiya Bhavan, Bombay, 1965.
27. சி.ச.செல்வப்பா, தமிழில் இலக்கிய விமர்சனம், ப.14.
28. கா.சிவத்தம்பி, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், பக்.130-134.
29. சாலை இளந்திரையன், மூன்று திறனாய்வாளர்கள், ஞான ரதம் (மாத இதழ்), டிசம்பர், 1972.
30. க.கைலாசபதி, இலக்கியமும் திறனாய்வும், ப.130.
31. திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார், செய்யுள், தமிழ் வியாசங்கள், ப.71.
32. மேலது, ப.108.
33. க.கைலாசபதி, இலக்கியமும் திறனாய்வும், ப.131.
34. சுவடு (தொ), தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்கள், ப.16.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. சிவத்தம்பிகா, ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1978.
2. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - இலக்கியக் கொள்கைகள், சோலை நூலக வெளியீடு, மதுரை, 1975.
3. திருமணம் செல்வக் கேசவராய முதலியார், தமிழ் வியாசங்கள், அகரம், 1980.
4. பஞ்சாங்கம்.க, தமிழ் இலக்கியத் திறனாய்வு வரலாறு, அன்னம், தஞ்சாவூர், 1991.
5. பஞ்சாங்கம்.க, மனோன்மணியமும் பின்காலனித்துவமும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2010.
6. பாரதியார், பாரதியார் கட்டுரைகள், பும்புகார் பிரசுரம், சென்னை, 1977.
7. பாலகிருஷ்ணன்.தி (மொ.பு), ஜி.யு.போப், மாணிக்கவாசகர் வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1988.
8. விநாயகமூர்த்தி.அ, மூலப்பாட ஆய்வியல், பாலமுருகன் பதிப்பகம், மதுரை, 1978.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Ascroft Bill and others, The Empire Writes Back, Routledge, London, 1989.
2. Loomba Ania, Colonialism/Post Colonialism, Routledge, London, 2nd ed, 2005.
3. Pope, G.U, The Sacred Kural of Thiruvalluva Nayanar with Latin Translation By FR.Beschi, - Introduction, Grammar, Translation Notes Lexicon and Concordance, First Edition, 1886, Reprinted by Asian Educational Services, New Delhi, 2003.
4. Somale, European Impact on the Modern Tamil Writing and Literature, University of Kerala, Kerala, 1976.

அறிவுப் பரவலும் தீருச்சதிரின் மீட்டுருவாக்கமும்

சுபா ஜெயராசா

மரபு வழியான பொருளாதார முறைமை அதனோடிணைந்த வாழ்க்கை முறைமை, வழிபாட்டு வகைகள், சடங்குகள், கல்வி ஏற்பாடுகள் என்பவற்றின்மீது மேலைப்புலத்துக் காலனித்துவ விசைகள் பல நிலைகளிலே தாக்கங்களையும் மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின. சமூக மாற்றத்துக்கான விசைகளும் பாரம்பரியமான அறிகைத்தளத்தின் (COGNITIVE BASE) மீது புகுந்த புதிய வளர்ச்சிகளும் நேர் மற்றும் எதிர்நிலைகளில் இணைந்து கொண்டன.

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஏற்பட்ட வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகள் ஆங்கிலக் கல்வியின் விரிவாக்கத்துக்கும் அதன் வழியான பன்முகமான செயற்பாடு களுக்கும் விசையூட்டின. இந்தியாவில் மெக்காலேயின் (1835) முன் மொழிவுகளும் இலங்கையில் கோல்புரூக் குழுவினரது (1831) சீர்திருத்தங்களும் ஆங்கில மொழிவழிக் கல்விக்கும் அதன் வழியான எழுகுழாத்தினரது (ELITES) உருவாக்கத்துக்கும் வழிவகுத்தன.

ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக அறிவூட்டம் பெற்ற எழுகுழாத்தினரே சமூக சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளின் முன்னோடி களாயினர். எழுகுழாத்தினரது செயற்பாடுகள், அரசியல், சமூகம், பண்பாடு, கலைகள் என்றவாறு பன்முகமாக நீட்சிகளைக் கொண்டிருந்தன. அவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய செயற்பாடாக 'சுதேசி இயக்கம்' அமைந்தது. அரசியலுடன் கலை பண்பாட்டுத்துறைகளில் அது புதிய எழுச்சிகளை உருவாக்கியது (Bipan Chandra Amal Tripathi Barunde, 2001, p.85) மறைந்தும் நலிவடைந்தும் இருந்த கலை வடிவங்களை மீட்டெடுக்கும் நடவடிக்கைகள் மேலெழுந்தன. அவ்வகையில் தமிழகத்தில் மீட்டுவாக்கத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்ட செவ்வியல் ஆடலாகத் திருச்சதீர் அல்லது பரதம் விளங்குகின்றது.

சதீர், பரதம் ஆகிய இரு சொற்களும் தமிழ் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்டு வந்துள்ளன. இன்று வழக்கில் உள்ள அந்த ஆடல் தஞ்சை நால்வர் என அழைக்கப்பெறும் சின்னையா, பொன்னையா, சிவானந்தம், வடிவேலு ஆகியோரின் கச்சேரி வடிவாக்கத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்டுச் செம்மைநிலை எய்தப்பெற்றதாகும். இவர்கள் மராட்டிய மன்னர் இரண்டாம் சரபோஜி (கி.பி.1798 - 1832) காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் (Sunil Kothari - Ebed. 1979, .83).

கூட்டு வழிபாட்டு முறை மாற்றமடைந்து தனிவழிபாட்டு முறை வளர்ச்சியடைந்ததோடு அந்த ஆடல் தனியாள் ஆடலாகப் (solodance) படிமலர்ச்சி கொண்டது.

தொழில்நுட்ப முறையில் அது தனியான நடனமாகவே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. Kapila Vatsyayan 1992, 22 திருச்சதீர் தமிழகத்துக் கிராமங்களிற் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. 'தேவராட்டம்', 'சதிராட்டம்', 'சின்னமேளம்', 'கோயிலாட்டம்', 'சிவனாட்டம்', 'சொக்கர்கூத்து', 'சுமங்கலிக்கூத்து' என்றவாறு பேச்சு வழக்கு நீடித்திருந்தது.

தமிழகத்தில் வரன்முறையான கல்விக்குத் திருச்சதீர் உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது. செவ்வியல் இசை, நாட்டார் இசை, தாளக்கட்டமைப்புகள். அடைவு என்று சொல்லப்பட்ட ஆடல் அசைவுகள், முகக்குறி என்று சொல்லப்பட்ட பாவங்கள்,

செதுக்கல் என்று குறிப்பிடப்பட்ட கை முத்திரைகள் செட்டு என்று குறிப்பிடப்பட்ட உடல் மொழி (Body Language) அவற்றுடன் கருவி இசை முதலியவற்றை மூத்த தேவரடியாளிடமிருந்து இளையோர் வரன்முறையாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

செவ்வியல் ஆடலாகிய இன்றைய பரத நாட்டியம் அழிவுறாது பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தமைக்கு தேவரடியாளிடத்துக் காணப்பெற்ற அவ்வாறான வரன்முறைப் பயிற்றுவிப்புமுறையே காரணமாயிற்று.

தமிழகத்தின் கிராமிய ஆடல் வடிவங்கள் செம்மையும் செழுமையும் பெற்றுச் செவ்வியல் நிலையை நோக்கிய படிமலர்ச்சிக் கட்டத்திலே சதிர் உருவாக்கம் பெற்றது. சதிர் என்பதற்கு பெருமை, பேறு, பேரழகு, கட்டுச் செட்டான வடிவம் என்ற பொருள்கள் தரப்பட்டுள்ளன (Tamil Lexion, 1982, 1257) இறைவழிபாட்டுடனும் தொன்மக் கையளிப்புக்களுடனும் இணைந்த ஆடல் வடிவமாக அது வளர்ச்சி கொண்டது. 'சதி வருவதோர் சதிரே' என்று திருஞானசம்பந்தர் திருவீழிமிழலைப் பதிகத்திலே பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இறை வழிபாட்டுடனும் கோயிற் பண்பாட்டுடனும் இணைந்த ஆடலாக அது அமைந்திருந்தமையால் அது திருச்சதிர் என்றும் சிலகால் அழைக்கப்பட்டது. அழகு, பொலிவு, பாக்கியம், தெய்வத்தன்மை நல்வினை, மாங்கலியம், மகளிரின் கொங்கைமேல் வீற்றிருக்கும் தெய்வம் என்ற கருத்துக்கள் திரு என்ற எண்ணக் கருவுக்குத் தரப்பட்டுள்ளன (Tamil Lexion 1982 1896)

சமூக வளர்ச்சியின் போது கல்விச் செயற்பாடுகளிலும் கலையாக்க நடவடிக்கைகளிலும் முரணுறும் இருமைத் தன்மைகள் (Polarisation) ஏற்படலாயின. வரன்முறையான (Formal) கல்வியும் வரன் முறையாகப் பயின்று ஆற்றுகை செய்யப்பட வேண்டிய செவ்விய இசை நடன வடிவங்கள் ஒரு முனையிலும், வரன்முறை சாராது அவ்வப்போது கற்றுக் கொள்ளலும் வேதாகம முறை சாராது கிராமிய வழிபாட்டிலும் தொழில் முறைகளிலும் நிகழ்த்தப்படும் ஆடல் பாடல்கள் எதிர் முனைவிலுமாக இயக்கமுற்று வந்தன.

அதாவது சமூக அடுக்கமைப்பு (Hierarchy) ஆக்கத்துடன் கல்வியும் கலையாக்கங்களும் இணைந்திருந்தன. நிலமானிய சமூக அமைப்பிலும் ஆட்சிக் கட்டமைப்பிலும் சமூக அடுக்கமைப்பின் உயர் மட்டத்தினருக்கும் தாழ் மட்டத்தினருக்குமிடையே கூரிய முரண்பாடுகளோ அதனை அடியொற்றிய மோதல்களோ எழவில்லை. ஊழ்வினைப் பயனே வாழ்க்கையில் நிகழ்வல்லது என்ற கருத்தியல் மக்களின் அறிகைத் தளத்தில் வலிமையாகப் பதிய வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கோயில்களைச் சார்ந்தே தமிழகத்துச் செவ்விய ஆடலை ஆற்றுகை செய்த சதிர் மங்கையர் அல்லது தளிச்சேரிப் பெண்களின் வாழ்வும், வளமும் அமைந்திருந்தது. 'தளிச்சேரி' என்பதற்கு 'தேவதாசிகள் வசிக்கும் தெரு' என விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. (Tamil Lexion 1802) தஞ்சாவூர் இராஜராஜேசுவரத்துத் தளிச்சேரிக் கல்வெட்டு அக்கோயிலிற் பணியமர்த்தப்பட்ட நானூறு தளிச்சேரிப் பெண்களுக்குத் தனித்தனியே வீடு கட்டப்பட்டிருந்த மையைக் குறிப்பிட்டுள்ளது (இரா.கலைக்கோவன், 2003, ப.210.)

அரச ஆதரவுடன் வளம் பெற்று மேலெழுந்த கலையாகச் சதிர் ஆடல் நிலையிலும் ஆடுவோர் நிலையிலும் ஆடுவோர் அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது. அரசின் உறுதிநிலை ஆடுவோரின் இருப்புக்கு உறுதி வழங்கியது.

தமிழகத்தின் பெண்கள் தொடர்பான சமூகக் கட்டுமை (Social Construct) ஆடற் பெண்கள் தொடர்பான படிமவாக்கத்தைப் பாதித்தது. 'தளித்தேவனார் பிள்ளைகள்' என்று சதிரை மேற்கொண்ட பெண்கள் அழைக்கப்பட்டனர். இடைச் சோழர் ஆட்சிக் காலத்திலே அச்சொல்லாட்சி மறையத் தொடங்க 'தேவரடியார்' என்னும் ஆட்சியே மேலெழுந்தது (இரா.கலைக்கோவன், 2003, ப.243). பிற்காலத்தில் அவர்கள் மேலும் சுரண்டலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட நிலையில் பெயரோடு நேர் அடைகள் அல்லது முன்னொட்டுக்கள் சேர்க்கப்படாது 'தாளிகள்' என அழைக்கப்பட்டனர்.

பண்டைய சமஸ்கிருத நூல்களிலே ஆடற் பெண்கள் கணிகா என்றும் நூத்ரகணிகா என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். பரதரின் நாட்டிய சாஸ்திரம் அவர்களைப் பற்றிப் பின்வருமாறு விளங்குகின்றது. (Natya sastra, 35 : 81-3)

“கலைகளைக் கையாளுவதில் வல்லவளாக குருவுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் சிறந்தவளாக, உணர்வுகளை முகிழ்த்தெழுச் செய்யும் பாவம் சிறக்கப் பெற்றவளாக, நற்குணமும், சால்பும், நிறைந்தவளாக செயற்பாடுகளிலே இனிமையும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலே புலமையும் பெற்றவளாக அரசரை நன்கு உபசரிப்பதிலே வல்லவளாக, பெண்களுக்கு உரியதெனக் கருதப்படும் குறைபாடுகள் அற்றவளாக பேச்சிலே இனிமையும் தெளிவும், உள்ளவளாக சோர்வை வென்றவளாக இருப்பவள் கணிகை”

பரதரின் மேற்குறிப்பிட்ட விளக்கம் இந்திய சமூகத்திலே பெண்கள் தொடர்பாகக் கட்டுமை செய்யப்பட்ட காட்சியைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. செவ்விய ஆடல் கோயில்களோடும் அரசு அரவணைப்போடும் இணைந்து வந்த தமிழகச் சூழலில் பரதரின் கருத்துக்கள் ஏற்புடையனவாக இருந்தன.

பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழகத்து மரபு வழியான சதிர் ஆடற்கலைஞர்கள் பற்றிய செய்திகளும் சுமார் நூற்று நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட அவர்களது எண்ணிக்கையும் (சுந்தரம், பி.எம்.2003 ப.15 - 18)தமிழகத்தில் நிலைபேறு கொண்டிருந்த சதிராட்டத்தின் பரவலான வளர்ச்சியைக் கண்டறிய உதவுவனவாகவுள்ளன.

திருச்சதிர் கற்பித்த ஆசான்கள் தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பரவலாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். தமிழகத்தில் மட்டும் வாழ்ந்த சுமார் 249 நட்புவனார்கள் பற்றிய செய்திகள் தரப்பட்டுள்ளன. (சுந்தரம், பி.எம்.2002 முன்னுரை) அவர்களுள் பிறறைநாளில் அதிகம் பேசப்படுபவர்களாகப் பின்வருவோர் விளங்குகின்றனர்.

- 1 - பந்தனை நல்லூர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
- 2 - பந்தனை நல்லூர் அருணாசலம்பிள்ளை
- 3 - காரைக்கால் தண்டாயுதபாணிப்பிள்ளை
- 4 - தஞ்சாவூர் கந்தப்பிள்ளை மற்றும் கிட்டப்பாபிள்ளை
- 5 - காஞ்சிபுரம் எல்லப்பாபிள்ளை
- 6 - திருவிடைமருதூர் குப்பையாபிள்ளை
- 7 - வழுவூர் இராமையாபிள்ளை
- 8 - (இலங்கையில்) இணுவையூர் ஏரம்பநாதர் பிள்ளை.

செவ்விய ஆடலாகிய திருச்சதிரை வாயுயடி வாயுயாகப் பாதுகாத்து வந்த தேவரடியாரின் நிலை சமூக முரண்பாடுகளை அடியொற்றி நேர் மற்றும் எதிர்ப் பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தது(வெண்ணிலா ௮ 2007, ப.84 - 91).

நேர்ப்பரிமாணங்கள்:

- (அ) அவர்கள் என்றும் விதவைகள் ஆவதில்லை. இறைவனின் துணைவியாக இருத்தலினால் நித்திய சுமங்கலியாகவே அவர்கள் கருதப்பட்டனர்.
- (ஆ) அவர்களுக்குரிய சொத்தரிமை அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தது.
- (இ) தேவரடியார் இறக்கும் பொழுது அந்த நிகழ்ச்சி மிகவும் உயர்ந்த மரியாதையுடன் கொண்டாடப்பட்டிருந்தது.

எதிர்ப்பரிமாணங்கள்:

- (அ) சமூக நிலையிலே பலம் மிக்கவர்களால் அவர்கள் தீவிர பாலியற் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர்.
- (ஆ) வாழ்க்கை முழுவதும் பொருட்பலம் மிக்கோரை நம்பி வாழும் அவல வாழ்க்கை நீடித்தது. வயது முதிர்ந்த அழகு குலைந்த காலத்தில் வாழ்க்கை அதிக துன்பம் நிறைந்ததாக அமைந்தது.
- (இ) கிராமத்துச் சீரழிவுகள் அனைத்துக்கும் அவர்களே பொறுப் பாளிகளாக்கப்பட்டனர்.

அவர்கள் குரலெழுப்ப முடியாத நிலைக்கு உட்பட்டிருந்தனர். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தோடு இணைந்த மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளும், மக்களாட்சி மற்றும் மாக்கியக் கருத்தியல்களின் பரவலும், அவர்கள் மீதான கவன ஈர்ப்பை ஏற்படுத்தின. மக்களாட்சிச் சிந்தனைகளை அடியொற்றிய அறிவுப் பரவலானது. அரசியல் வழியாகவும் நிகழ்ந்த ஒடுக்கு முறைகளை விமர்சனத்துக்கும் வினாவுக்கும் உட்படுத்தின. அநீதிகளைப் புலக்காட்சி கொள்ளும் திறன் நவீன கல்விச் செயல்முறையின் சிறப்பார்ந்த பரிமாணமாயிற்று.

கல்வி விரிவாக்கம் விரைந்து நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழகச் சூழலிலே பெரியாரால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கமும் மாற்றுச் சிந்தனைகளும் எழுச்சி கொள்ளலாயின. சுயமரியாதை இயக்கத்திலே தீவிர களப்பணியாளராகச் செயற்பட்ட மூவலூர் ஆ.இராமாமிர்தம் தேவதாசி ஒழிப்பு நடவடிக்கையைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்தார்.

வறுமை காரணமாக மூவலூரின் தாயார் அவரை ஒரு தேவரடியாருக்கு பத்துரூபா பணத்துக்கு விற்பனை செய்தார். அந்தத் தேவரடியாரின் பெயர் ஆச்சிக்கண்ணு (வெண்ணிலா, ஆ (2007) ப.87). அந்தத் தேவரடியாரின் பெயரையே தலைப்பு எழுத்தாகக் கொண்டு ஆ.இராமாமிர்தம் என அவர் கையெழுத்திட்டார். துன்பமும் அவலமும் நிறைந்த தேவரடியார்களின் வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்கும் வினைப் பாட்டாளராக அவர் மேலெழுந்தார்.

தேவரடியார் முறைமையை அடியோடு ஒழிப்பதற்கு அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளுக்கு மேல்குடியினரில் ஒரு சாரார் பலத்த எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினர். அந்த அறை கூவல்களுக்கு முகம் கொடுத்து 'நாகபாசத்தார்' என்ற ஓர் அமைப்பை உருவாக்கி தேவரடியார் முறையை ஒழிப்பதற்குரிய ஏற்பாடுகளைத் தீவிரப்படுத்தினார்.

இராமிர்த்தத்தின் போராட்டம் பேச்சு வடிவத்தில் மட்டுமன்றி எழுத்து வடிவிலும் மேலெழுந்தது. அவர் எழுதிய கதைகளும் கட்டுரைகளும் சுயமரியாதை அரசியலை உட்கொண்டிருந்தது. புதிதாக எழுத்தறிவு பெற்றோர் மத்தியில் அவை தீவிரமாக ஊடுருவிச் சென்றன.

1929ஆம் ஆண்டின் அரசு ஆணைவாயிலாக தேவதாசிகள் ஆலயங்களில் நடனமாடுதலை ஒழிக்கும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. சட்ட சபையிலே அந்த நடவடிக்கையை முன்னெடுத்தவர்களுள் கலாநிதி முத்துலட்சுமி ரெட்டி அம்மையார் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். ஆனால் அந்த நடவடிக்கைகளுக்குப் பின் விசையாக விளங்கிய மூவலூர் இராமிர்த்தத்தின் பணிகளை பரத நாட்டியத்தின் வரலாற்றை எழுதுவோர் குறிப்பிடத்தவறுதலும் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியுள்ளது. அந்நிலையில்

- (அ) அறிவுப்பரவல்
- (ஆ) சமூகம் பற்றிய புதிய புலக்காட்சியின் உருவாக்கம்
- (இ) தேவதாசி முறை ஒழிப்பு
- (ஈ) திருச்சதிரின் மீட்டுருவாக்கம்

ஆகியவை ஒன்றுடன் ஒன்று இடையூறுவு கொண்ட நிகழ்ச்சிகளாகப் படிமலர்ச்சி கொண்டன. திருச்சதிரின் மீட்டுருவாக்கத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக உருவாக்கம் பெற்ற எழுகுழாத்தினரில் ஒருசாரார் சிறப்பார்ந்த பங்கை வகித்தனர். அவ்வகையில் ஈ.கிருஷ்ணஜயரின் (1897 - 1968) வினைப்பாடுகள் சிறப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்படத்தக்கவை.

இந்தியாவின் விடுதலைப் போராட்டம் அறிவுப் பரவல் ஆகியவற்றோடு இணைந்த பிறிதொரு பண்பாட்டு நிகழ்ச்சி நாடக அரங்கின் மீட்சியும் வளர்ச்சியுமாகும். அரங்கியலை நேசித்தவர்கள் சதிராட்டத்தின் கலைப்பரிமாணங்களில் ஈடுபாடு காட்டினர். சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலே கற்றுக் கலைப்பட்டமும், திருவனந்தபுரம் சட்டக்கல்லூரியிலே கற்று சட்டமாணிப் பட்டமும் பெற்ற ஈ. கிருஷ்ணஜயர் பம்பல் சம்பந்த முதலியாரின் நாடகங்களிலே பங்குபற்றி நடித்தவர். சாரங்கதாரா நாடகத்தில் ரத்னாங்கியாகப் பெண் வேடம் தரித்து நடித்தவர். காளிதாசரின் மாளவிகாக்கனி மித்திரத்திலே கதாநாயகியாகிய மாளவிகாவாக நடிக்க நேர்ந்தது. மாளவிகா பாத்திரத்திலே ஆடல்களை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. அந்நிலையில் மதுராந்தகம் ஜகதாம்பாளிடம் சதிராட்டத்தைப் பயின்றார். தொடர்ந்து மேலைத்தூரைச் சேர்ந்த எ.பி.நடேச ஜயரிடம் சதிரை ஆழ்ந்து கற்றார்.

1927ஆம் ஆண்டின் சென்னையில் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மாநாட்டின் ஒரு நிகழ்ச்சியாக இந்திய இசைமாநாடும் நிகழ்ந்தது. வரவேற்புக் குழுவில் ஈ.கிருஷ்ண ஜயரும் பேராசிரியர் பி.சாம்பமூர்த்தியும் இடம் பெற்றிருந்தனர் (சிவசாமி, வி 2001, ப-215). மேலும் சென்னை சங்கீத வித்வ சபையின் செயலாளர் பதவியும் அவருக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது.

சதிராட்டத்தை சங்கீத வித்வ சபையிலே சேர்த்துக் கொள்வதை சேர் சி.பி. இராமசாமி ஜயர், ஸ்ரீநீவாச சாஸ்திரி போன்றோர் எதிர்த்தனர் (சிவசாமி, வி 2001, ப-215). ஈ.கிருஷ்ண ஜயரின் பரந்துபட்ட வினைப்பாடுகள் முற்போக்குச்

சிந்தனையாளரின் ஆதரவைத் திரட்டிக் கொள்வதற்கு உதவின. திரு.வி.க., டி.கே சிதம்பரநாத முதலியார், கல்வி கிருஷ்ணமூர்த்தி முதலியோர் கிருஷ்ண ஐயரின் முன்னெடுப்புக்களுக்கு ஆதரவு வழங்கினர்.

1932ஆம் ஆண்டின் சங்கீத வித்வசபையின் 6ஆவது மாநாட்டில் சதிராட்டத்துக்குப் பரதநாட்டியம் என்று பெயர் சூட்டும் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து அதற்குரிய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார் (கார்த்திகா 1979 ப.108). அதனைத் தொடர்ந்து கல்வி வழியாக எழுச்சி கொண்ட எழகுழாத்தினருடையே அந்தக்கலை அங்கீகரிப்புக்கு உட்பட்டது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியின் விளைவுகள் ஒருபுறம் கைத்தொழில் மற்றும் வர்த்தகம் சார்ந்த மேனிலை வகுப்பிரை (Bourgeoisie) உருவாக்கிய வேளை மறுபுறம் பண்பாட்டு மீளுருவாக்கத்தை தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருக்கும் பண்பாட்டு மேனிலை வகுப்பினர் உருவாக்கினர். கலைகளின் பாதுகாவலர்களாகவும் அவை தொடர்பான தீர்மானங்களை மேற்கொள்பவராகவும் அவர்கள் செயற்பட்டனர்.

இவற்றின் பின்னணியிலேதான் ருக்மினிதேவி அம்மையாரின் பணிகளை நோக்கமுடியும். கிருஷ்ண ஐயரின் முயற்சியினால் பரதநாட்டிய ஈர்ப்புக்கு உட்பட்ட அம்மையார் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களிடத்து வரன் முறையாகப் பரதநாட்டியத்தைப் பயின்று வலுவான புலமைத் தளத்தில் நின்று பல மாற்றங்களை உட்புகுத்தினார். அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் வருமாறு:

- (1) அதுவரை குருகுல நிலையிலே கையளிப்புச் செய்யப்பட்ட அந்தக் கலை கல்வி நிறுவன வாயிலான கற்பித்தலுக்கு இட்டுச் செல்லப்பட்டது. 06-01-1936ஆம் ஆண்டு அவரால் கலாசேத்திரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
- (2) ஆலயங்களை அடியொற்றிய கலையாக இருந்த பரதநாட்டியம் பொதுச் சுவைப்புக்குரிய அரங்கக்கலையாக வலுவான நிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.
- (3) தமிழ், தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளை அடியொற்றிக் கற்பிக்கப்பட்ட பரதநாட்டியத்தை ஆங்கில மொழி வாயிலாகக் கற்பிக்கும்

முயற்சியை ருக்மணிதேவி அம்மையார் மேற்கொண்டார். ஆங்கில மொழி வாயிலாகக் கற்பிக்கப்பட்ட நடவடிக்கை பரதநாட்டியத்தை இந்தியத் தளத்திலிருந்து சர்வதேசத் தளத்துக்கு நிலை பெயரச் செய்தது.

(4) பரத நாட்டியத்தின் தமிழ் அடையாளங்கள் மறைப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டன. நாட்டிய சாஸ்திரம், அபிநயதர்ப்பணம் முதலாம் சமஸ்கிருத நூல்கள் அடிப்படைகளாகக் கொள்ளப்பட்ட வேளை கூத்தநூல், பஞ்சமரபு, தொல்காப்பியம், சிலப்பதிகாரம், நச்சினார்க்கினியர் உரை முதலியவை கலாசேத்திரப் பாடத்திட்டத்திலே சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

(5) ஆற்றுகை நிலையில் தமிழோடு பரதநாட்டியம் சம்பந்தப்பட்டு நின்றாலும் அறிகை நிலையிலும் (Cognitive level) புலமைநிலையிலும் தமிழ் மொழிக்கு அந்நியப்பாடு கொண்ட ஆடலாகவே மீட்டுருவாக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

(6) மேலைப்புலத்துப் பலே நடன மரபுகளை அடியொற்றிப் பரதநாட்டியத்தின் அடிப்படையாகக் கதைசொல்லும் நாட்டிய நாடக ஆக்கமும் ருக்மிணி அம்மையாரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

மீட்டுருவாக்கம் சமூகநிலையில் மேனிலையாக்கம் பெற்று வாய்ப்பு வசதி மிக்கோருக்குரிய கலையாக மாறிய நிலையில் அதனை வரன்முறையாகப் பயின்று நிறைவான ஓர் அரங்கேற்றத்தை மேற்கொள்ளல் சமூகத்தின் அடித்தளத் தினரால் எட்டப்பட முடியாத நிலை தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளது.

(8) மீட்டுருவாக்கத்தில் பரதம் ஒரு புனிதமான கலையாகக் கருத்தேற்றம் செய்யப்பட்டமையால் மேலைப்புலத்தில் காணப்படுதல் போன்ற திறனாய்வு மரபு இடம்பெறாது முடக்கப்பட்டது.

ருக்மிணிதேவி அம்மையாரின் கலாசேத்திர நிறுவனம் மீட்டுருவாக்கத்தைச் சிறப்புற முன்னெடுத்தது. வரன் முறையான கர்நாடக இசைப் பயில்வும் பரதநடனப் பயில்வும் கலாசேத்திரத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்டன. வீணை கிருஷ்ணமாச்சாரியார், சாம்பசிவ ஐயர், டைகர் வரதாச்சாரியார்,

எம்.டி.இராமநாதன், பாபநாசம் சிவன், முதலியோர் அங்கே கர்நாடக இசையைக் கற்பித்தனர். மயிலாப்பூர் கௌரி அம்மாள், மெலூர் பாலு பகவதர், பந்தனைநல்லூர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, சொக்கலிங்கம்பிள்ளை, ஸ்ரீதண்டபாணி முதலியோர் பரதநாட்டியம் கற்பித்தனர் (ஆனந்தி ராமச்சந்திரன், 2004, ப.167). அவை மீள்வலியுறுத்தலாக அமைந்தன. அதே வேளை வடமொழிப் புலமை வாய்ந்த ஸ்ரீ ஆதி நாராயண சர்மாவும் ஸ்ரீ வெங்கடாசல சாஸ்திரியும் ஸ்ரீதி எஸ் சாரதாவும் ஓயாமல் ஏதாவது புதிய நாடகத்துக்காக பல நூல்களைத் தேடிப்பிடித்துப் படித்தும் கலந்துரையாடியும் ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். அது மீட்டுருவாக்கத்தின் பிறிதொரு பரிமாணம்.

முன்னர் பரதநாட்டிய ஆடலிலே எடுத்தாளப்படாத கருப் பொருள்களாகிய குமார சம்பவம், குற்றாலக் குறவஞ்சி, கண்ணப்பர் குறவஞ்சி, ஆண்டாள் முதலியவற்றை ருக்மிணிதேவி அவர்கள் எடுத்தாண்டமை மீட்டுருவாக்கத்தின் வேறொரு பரிமாணம்.

நாட்டார் கூத்துக்களிலே குவிமையப்படுத்தப்பட்ட சிறு தெய்வ வழிபாட்டு முறைகளுக்கு மீட்டுருவாக்கத்தில் உரிய இடம் அளிக்கப்படவில்லை. மேலும் கிராமிய ஆடல்கள் கர்நாடக சங்கீதம் தழுவிய வரன்முறைப்படுத்தப்பட்ட பரத நாட்டிய அமைப்பினுள் கொண்டு வரப்பட்டன.

பரத நாட்டிய மீட்டுருவாக்கத்துடன் தமிழர்களின் சமூக வர்க்க வேறுபாடு ஆடற்கலையிலே தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. பரதநாட்டியம் வர்க்கநிலையில் உயர்ந் தோருக்குரிய ஆடலாயிற்று. கிராமியக் கூத்து சமூகத்தின் அடித்தளத்து மக்களுக்குரியதாயிற்று. கிராமியக் கூத்துக்களை உயர்ந்தோர் பயிர்வதிலோ ஆற்றுகை செய்வதிலோ ஆர்வம் காட்டுதல் இல்லை. அக்கூத்துக்கள் தொடர்பான தாழ்ந்த புலக்காட்சியே அவர்களிடத்துக் காணப்படுகின்றது.

நோக்கியவை

ஆனந்திராமச்சந்திரன் (2004) அமுதசுரபி தீபாவளி மலர், சென்னை: அமுதசுரபி நிறுவனம்.

கலைக்கோவன், இரா (2003) சோழர்கால ஆடற்கலை சென்னை: அலமு

பதிப்பகம்.

கார்த்திகா க (1979) காலந்தோறும் நாட்டியக்கலை கொழும்பு: கார்த்திகா
ஆடற்கலையகம்.

சுந்திரம் பி.எம்.(2002) மரபுவழி பரதப் பேராசான்கள் சிதம்பரம் மெய்யப்பன்
தமிழாய்வகம்

(2003) மரபுதந்த மாணிக்கங்கள்.சென்னை டாக்டர் வே.ராகவன்
நிகழ்கலைமன்றம்.

(2004) தமிழிசைக் கலைக் கழஞ்சியம் தஞ்சாவூர்: தஞ்சாவூர்ப்
பல்கலைக்கழகம்.சிவசாமி வி (2001) **பரதக்கலை**. யாழ்ப்பாணம் ஏழாலை
மகாத்மா அச்சகம். வெண்ணிலா, அ (2007) பெண் எழுதும் காலம் வந்தவாசி
அகநி வெளியீடு

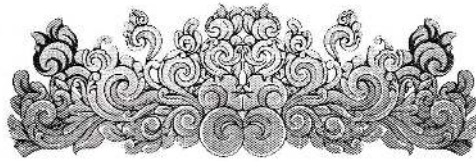
Bharatha (1964) Naatyasastra with Commentry of Abhinavagupta,
Baroda.

Bipan, Chandra, Amales Tripathi Barunde (2001) Freedom Struggle, New
Delhi: National Book trust.

Kapila Vatsyayan (1992) **Indian Classical Dance**, New Delhi Govt. of India
Publication Div.

Sunil Kothari(ed) (1979) Indian Classical Dance Art, Bombay Marg
Publications

Tamil Lexion (1982) Madras: Madras University Publication

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னிந்திய இசையின் வளர்ச்சி

மீரா வில்லவராயர்

இந்திய இசை வரலாற்றை நோக்குங்கால் 'கர்நாடக சங்கீதத்தின் பொற்காலம்' (The Golden Age) எனப் போற்றப்படும் காலம் 17ஆம், 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியாகும். இலங்கை, இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளும் இக்காலப்பகுதியில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தமையினால் கர்நாடக இசையிலும் பரதநாட்டியம், ஓவியம், சிற்பம், நாடகம் போன்ற ஏனைய கலைகளிலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. கர்நாடக இசையின் வளர்ச்சிப் போக்கு எவ்வாறு இருந்தது என்பதனைச் சுருக்கமாக ஆராய்வதுடன் பிரித்தானியர் ஆட்சியின்போது நவீன விடயங்கள் எவ்வாறு கர்நாடக இசையில் செல்வாக்குச் செலுத்தின என்பதனையும் ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சங்க காலத்திலிருந்து தமிழ் இசை சீரும் சிறப்புமாக வளர்ந்ததுடன் தமிழர் இசை மரபு தனித்துவத்துடன் தேவார, நாலாயிரதிவ்ய பிரபந்த காலம் வரை (புக்தி இலக்கியம் - கி. பி. 7ஆம், 8ஆம், 9 ஆம் நூற்றாண்டு வரை) வளர்ந்து

வந்ததைத் தெளிவாக அறியலாம். பின்னர் சிற்றிலக்கிய காலத்தில் மாற்றம் தெரியும் வகையில் கர்நாடக இசை தமிழர் இசையாக வளம் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். தேவார காலம் வரை தமிழருக்கே உரிமையாகத் தமிழிசை விளங்கியது. ஆனால் கர்நாடக இசை கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துளு, தமிழ் போன்ற தென்னாட்டு மொழிகளுக்கும் சமஸ்கிருதம், ஹிந்தி போன்ற மொழிகளுக்கும் பொதுவான இசையாகப் பரந்து காணப்படுகின்றது.

கர்நாடக சங்கீதம் என்னும் பெயர் வந்ததற்கு பலவித காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. 12ஆம் நூற்றாண்டில் தக்கணத்தில் ஒரு பகுதியில் சோமேசுவர புலோகமல்லன் என்னும் குறுநில மன்னன் ஆண்டான். இசையில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்ட இம்மன்னன் தென்னிந்திய இசையில் ஈடுபாடு கொண்டு தன் நாட்டிற்குத் தெற்கே காணப்பட்டமையினாலும் அடுத்துள்ள நாடு கர்நாடகமானமையினாலும் தான் கண்டு போற்றிய சங்கீதத்திற்கு 'கர்நாடக சங்கீதம்' என்று பெயர் வைத்தான். அது முதல் வடநாட்டார் தென்னாட்டுச் சங்கீதத்தை கர்நாடக சங்கீதம் என அழைத்தனர். மேலும் பழமையான சங்கீதம் எனவும் பொருள்கொண்டு தென்னிந்தியாவில் வழங்கி வந்த இசையை கர்நாடக சங்கீதம் என அழைத்தனர்.

இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழரின் இசை வரலாற்றை நோக்கும்போது முதன்முதலாக நமக்குக் கிடைப்பன சங்ககால இலக்கியங்களாகும். பண்டைக்காலம் எனக் கொள்ளப்படும். இக்காலம் கி. மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி கி. பி. 5ஆம் - 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்கின்றது.

அடுத்து பாசர காலம் அல்லது தேவார காலம் (பக்தி இலக்கியம் வளர்ந்த காலம்) எனக் கொள்ளும் போது இக்காலப்பகுதி கி. பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கி கி. பி. 11 - 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்கின்றது. இப்பகுதியில் காரைக்காலம்மையார் தொடங்கி நாயன்மார், ஆழ்வார்கள், திருவிசைப் பாக்காரர் ஆகிய அனைவரும் அடங்குவர்.

இடைக்காலம் - இது சிறப்பாக அருணகிரிநாதர் போன்றோர் காலம். இக்காலம் 15ஆம் நூற்றாண்டு இறுதி வரையில் செல்லுகின்றது. அடுத்து

கீர்த்தனை காலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் 16ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்கின்றது. இக்காலப்பகுதிலேயே புரந்தரதாஸர் தோன்றி கர்நாடக இசை பயில்வு முறைமைக்கு வித்திட்டார். தமிழிசை மூவராகிய முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலகவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை ஆகிய மூவரும் தோன்றி பல அரிய தமிழ்க் கீர்த்தனைகளையும் பதங்களையும் இயற்றினர். அருணாசல கவிராயர் இராம நாடகத்தை கீர்த்தனை வடிவில் இயற்றி இசையுலகிற்கு அளித்தார். இக்காலப் பகுதியிலேயே பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் என்ற அமைப்பைக் கொண்ட கிருதி, கீர்த்தனை என்னும் உருப்படிகள் இயற்றப்பட்டன. மேலும் பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி, மகுடி, சிந்து, கிளிக்கண்ணி, உலா போன்றனவற்றிலும் இவை வகையாளப்பட்டன.

19ஆம் நூற்றாண்டு

கர்நாடக இசையின் பொற்காலமாகக் கருதப்படும் இக்காலத்திலேயே பல வாக்கேயகாரர்கள் வித்துவான்கள், இசைத்துறை நிபுணர்கள் தோன்றி இசையுலகைச் செழுமைப்படுத்தினர். பலதரப்பட்ட சாஸ்திரீய இசை உருப்படிகள் (Classical Compositions), தெய்வீக இசை உருப்படிகள் (Sacred forms), நாட்டிய இசை உருப்படிகள் (Dance forms) இயற்றப்பட்டன. தென்னிந்திய இசை நாடகம் புதுவடிவம் பெற்றது. அவைக்காற்று நிகழ்ச்சிகள் - வாய்ப்பாட்டு, வாத்தியம் இரண்டிலும் நடைபெற்றன. மனோதர்ம சங்கீதம் பூரணத்துவம் பெற்றது. கணம் பாடும் முறை விருத்தியாகியது. நவீன முறையில் கச்சேரிகள் இடம்பெற்றன. கச்சேரி பத்ததி முறை உருவாகிறது. கச்சேரிகளில் தமிழ் கீர்த்தனைகள் பாடப்பட்டன.

19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சங்கீத மும்மூர்த்திகளாகிய தியாகராஜ சுவாமிகள், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள் மூவரும் தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் நூற்றுக்கணக்காக அரிய உருப்படிகளை இயற்றி தென்னிந்திய சங்கீதத்திற்குப் புத்துயிரளித்தனர். அநேக அபூர்வ இராகங்கள் பிரசித்தி பெற்றன. குதூகலம், கதனகுதூகலம், மல்லிகாவஸுந்தம், விஜயநாகரி, ஹம்ஸகிரி, லோகரஞ்சனி, ஹம்ஸநாராயணி போன்றன இக்காலத்தில் பிரசித்திக்கு பெற்ற இராகங்களாகும்.

இக்காலத்தின் பிற்பகுதியிலேயே கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திரம் இயற்றப்பட்டது. தெலுங்கிலும் தமிழிலும் பல இசை நாடகங்கள் தோன்றின. இக்காலப் பகுதியிலேயே வர்ணம், தில்லானா, ஜாவளி, இராகமாலிகை போன்ற பல்வேறு இசை வடிவங்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. பலதரப்பட்ட இராகமாலிகைகள் இயற்றப்பட்டன. 72 மேள இராகமாலிகை மஹாவைத்யநாதையரால் 1883இல் இயற்றப்பட்டது. லக்ஷண பிரபந்தங்களாகிய மூர்ச்சனாகாரக மேள இராகமாலிகை, சூத்ர கீதங்கள் இயற்றப்பட்டன. கிருதிகள் சிடடைஸ்வரம், ஸ்வரஸாஹித்தியம், சொற்கட்டுஸ்வரம், மத்திமகால ஸாஹித்தியம் போன்ற பலவித இசையணிகளுடன் இயற்றப்பட்டன.

தமிழகத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்திய இசை செழிப்புற்று வளர்ந்தது போன்றே கேரள மாநிலத்திலும் இசையில் மறுமலர்ச்சி, கதகளி மோகினி ஆட்டத்தில் ஒரு புத்துயிர்ப்பு அளித்தவர் ஸ்வாதித் திருநாள் மகாராஜா எனக் கூறினால் மிகையாகாது. இவர் ஒரு சமஸ்தானத்திற்கு அரசனாக இருந்த போதிலும் பலதரப்பட்ட மொழிகளில் சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, மலையாளம், மராட்டி, ஹிந்தி ஆகிய ஆறு மொழிகளிலும் வர்ணம், ஜாவளி, தில்லானா, பதம், கிருதி, இராகமாலிகை, பஜன் போன்ற பல்வேறு உருப்படிக்களை இயற்றினார்.

இவர்கள் காலத்திலேயே கனம் கிருஷ்ணையரும், வைத்தீஸ்வரன் கோயில் சுப்பராம ஜயரும் தமிழில் பதங்கள் இயற்றினர். மேலும் கனம் என்னும் மார்க்கத்தை சாதித்துக் காட்டினார். இராமநாதபுரம் ஸ்ரீநீவாஸ ஜயங்காரும் பட்டணம் சுப்பிரமணிய ஜயரும் தெலுங்கில் கீர்த்தனைகளை இயற்றினர். கவிஞ்சர பாரதியார், மழலைச் சிதம்பர பாரதியார், மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், இராமலிங்க அடிகளார், ஆனை ஜயா, மகாவைத்யநாதையர், இராமசாமி சிவன், அச்சுததாசர், நீலகண்டசிவன், அண்ணாமலை ரெட்டியார் முதலிய பலர் தமிழில் பாடல்கள் இயற்றி இசையை வளப்படுத்தினர். வேதநாயகம்பிள்ளை இயற்றிய சர்வசமய சமரசக் கீர்த்தனைகளும் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் இயற்றிய நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனைகளும் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகும்.

தென்னிந்திய இசையில் ஏற்பட்ட நவீனமய உருப்படிகள்

19ஆம் நூற்றாண்டில் சாஸ்திரிய இசையில் பல உருப்படிகளை இயற்றிய வாக்கேயகாரர்கள் கூட ஐரோப்பிய இசையில், மேற்கத்தைய இசை தழுவிய மெட்டில் உருப்படிகளை இயற்றத் தொடங்கினர்.

கிழக்கிந்திய கம்பெனியில் பணி புரிந்த கர்னல் ப்ரெளன் என்பவர் ஆங்கிலேயே இசை மெட்டுக்கள் சிலவற்றை இந்தியர்கள் மத்தியில் பரப்புவதற்கு விரும்பினார். இதற்காக முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதரின் உதவியை நாடினார். தீக்ஷிதரும் 'God save the king' என்னும் பிரபலமான இன்னிசைப் பாடலுக்கு ஆங்கிலத்தில் உள்ள சொற்களுக்கு ஏற்றவாறு வடமொழிச் சொற்களை அமைத்தார். அரசனுக்குப் பதிலாக தேவியைப் பொருத்தி மக்கள் எல்லோரையும் காப்பாற்றும்படி பிரார்த்தனை கீதமாக உருவாக்கினார். சங்கராபரண இராகத்தில் 'ஸந்ததம் பாஹிமாம் ஸங்கீத சியாமளே!' என்று ஆரம்பமாகும் இந்த நோட்டுஸ்வரத்தில் "ஹே சியாமளே எப்போதும் என்னை இரட்சிப்பாயாக" எனப் பாடுகிறார்.

தியாகராஜ சுவாமிகள் இயற்றிய சில திவ்யநாம கீர்த்தனைகள் கூட மேற்கத்திய மெட்டில் அமைந்துள்ளன. எ-கா : பாஹிராமசந்ரா - இராகம் - சங்கராபரணம்

ஸ்வாதித் திருநாள் மஹாராஜா இயற்றிய 'சலமேல' என்னும் சங்கராபரண இராகத்தில் அமைந்த அடதாள வர்ணத்தில் சரணத்தின் கடைசி எத்துக்கடை ஸ்வரம் மஹாராஜாவிடமிரு மேனாட்டு சங்கீதத்திலிருந்த பரிச்சியத்தைப் பறைசாற்றுகின்றது. சாதாரணமாக சங்கராபரணத்திலுள்ள உருப்படிகளில் இப்பிரயோகங்கள் வரா.

ஸா, ஸாஸ் பஸாஸ் தநிஸ்நீதபமகம /

தா, மாரீ கமகரிஸா பரஸாஸா / நீரீ காமா // தா, நிகா, ரி //

வாத்திய கருவிகள்

தற்கால வாய்ப்பாட்டு இசைக் கச்சேரிகளுக்குப் பக்கவாத்தியமாகவும் (Accompaniment) தனியாகவும் (Solo) வாசிக்கப்படும் வயலின் மேல்

நாட்டிலிருந்து இங்கு வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தற்காலத்தில் வழக்கிலுள்ள வயலின் வாத்தியம் 300 வருடங்களுக்கு முன் உருவாக்கப்பட்ட போதிலும் வில்போட்டு வாசிக்கும் தந்தி வாத்தியம் முதன்முதலில் இந்தியாவில்தான் உருவாகியது என்பதை மேல்நாட்டு ஆராய்ச்சியாளர்களே ஒப்புக் கொள்கின்றனர். தற்போதுள்ள வடிவத்தில் முதன்முதலில் இக்கருவியைச் செய்தவர் Stradivarius ஆவார்.

மேல்நாட்டு இசைக்கருவியாகிய வயலின் வாத்தியத்தை அப்பியாசித்து அதில் சீராக கர்நாடக சங்கீதத்தை வாசித்துக் காட்டலாம் என்று காண்பித்தவர் பாலுஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1786-1858). இவர் சென்னை Fort St. George Bandmaster இடத்தில் வயலின் வாத்தியத்தில் மேல்நாட்டார் பிரகாரம் ஸாதகம் செய்து பின்னர் கர்நாடக சங்கீதத்தை வயலினில் வாசிப்பதற்காக வேண்டி மேல்நாட்டு முறையில் GDAE ஸபரித அல்லது பரிதக என்ற ஸடஜ - பஞ்சம முறையில் சுருதி கூட்டப்பட்ட நான்கு தந்திகளை ஸபு ஸப CG CG என சுருதி கூட்டி வாசித்தார். இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த தஞ்சை வடிவேலுபிள்ளை (1810-1864) அவர்கள் திருவாங்கூரில் ஸ்வாதித்திருநாள் மகாராஜாவின் சமஸ்தானத்தில் வித்துவானாக இருந்தபோது மேல்நாட்டு இசைக்கருவியாகிய வயலினில் கர்நாடக இசையை வாசித்து தந்தப் பிடிவினை (Ivory violin) பரிசாக அரசனிடம் பெற்றுக் கொண்டார்.

வேறு பல மேற்கத்திய இசைக்கருவிகளையும் கர்நாடக இசை உலகமும் நடன உலகமும் உள்வாங்கிக் கொண்டன. மேற்கத்திய இசைக்கருவியாகிய 'கிளாரிநெட்' என்ற இசைக்கருவியை தஞ்சை நால்வருள் ஒருவராகிய சிவானந்தம் என்பவரின் மகனாகிய மகாதேவ நட்டுவனார் என்பவர் முதன் முதலில் வாசிக்கக் கற்று தேர்ச்சி பெற்றார். இக்கருவி நடனக் கச்சேரிகளில் பக்கவாத்தியமாக 1860ஆம் ஆண்டுகளிலிருந்து வாசிக்கப்படுகின்றது. மேலும் மேற்கத்திய இசைக் கருவிகளான ஸக்ஸபோன், மண்டலின், கிடார், கிளாரிநெட் போன்ற இசைக்கருவிகளில் முழுநேர கர்நாடக இசைக்கச்சேரிகள் நடைபெறுகின்றன.

ஸக்ஸபோன் கதிரிநாத், மண்டலின் ஸ்ரீநிவாஸன், கிளாரிநெட் ஏ. கே. சி. நடராஜன் போன்றோர் இவ் வாத்தியங்களில் கர்நாடக இசையை வாசித்து பிரபல்யம் பெற்றவர்கள். ஹார்மோனியம் என்னும் இசைக்கருவியும் பஜனைகளிலும் கதாகாலாட் ஷேபங்களிலும் பயன் படுத்தப்படுகின்றது.

இசைக்கல்வி சம்பந்தமான விளக்கங்களை அளிக்கக்கூடிய வாத்தியக் கருவிகளான பாலகோகில, ஸூப்ரவீணா, ஜலக்ட்ரோமோனியம், கிரகபேத பிரதர்ஷண, பிரதர்ஷண வீணா என்பன கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. தற்போது இசைக் கச்சேரிகளில் தம்பூரா, சுருதிப்பெட்டி என்பவற்றிற்குப் பதிலாக Electronic Tambura, Electronic Sruti Box என்பன பயன்பாட்டிற்கு வந்துள்ளன.

கூட்டிசை என்ற நம் இசை மேல்நாட்டுப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. முற்காலத்தில் இந்தியாவில் இதனை குத்பா (Kutpa) என அழைத்தனர். பண்டைக் காலத்தில் சிறப்புச் சப்தத்திற்காகவும் அவை நாடகத்தின் உணர்ச்சியைக் காட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. மேல்நாட்டு ரீதியிலான கூட்டுக்கருவி இசை தென்னிந்திய இசையில் இல்லை. ஆயினும் 19ஆம் நூற்றாண்டில் மேலைநாட்டு உறவால் தற்போது கூட்டிசை (பல்லியம், Orchestra) நிகழ்ச்சிகள் பிரபல்யமாயின. இந்நிகழ்ச்சிகளில் மேலைநாட்டு இசைக்கருவியான Drums உம் சேர்க்கப்பட்டது. பிருகத் காயக பிருந்தா (Massed choirs) பிருகத் வாத்ய பிருந்தா (Large Orchestra) என்பன நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இப் பல்லிய நிகழ்ச்சிகளுக்காக Overtures (முக கீதம்) Marches என்பன இயற்றப்பட்டன. உ+ ம்: பி. ஸாம்பமூர்த்தி பைரவி இராகத்தில் ஆதி தாளத்தில் இயற்றிய முக கீதத்தின் முதல் நான்கு வரிகளும் வருமாறு:

	14	0	0
ஸ்நிதநிஸா:	ஸ்நிதநிஸா	ஸ்நிதநிஸார்கீரி	ஸா,நிநிததப
ஸ்நிகநிஸா:	ஸ்நிஸநிஸா	ஸ்நிதநிஸார்கீரி	ஸா, நிநிததப
ஸ்நிநிதபா:	ஸ்நிநிதபா:	காஸ்ஸநிதப	மகமபமகர்
ஸ்நிநிதபா:	ஸ்நிநிதபா:	காஸ்ஸநிதப	மகமபமகர்

இன்றைய இசைக்கச்சேரிகளில் முக்கியமாக வாத்திய இசைக் கச்சேரிகளில் Western notes வாசிக்கப்படுகின்றன. மேலைநாட்டு, கீழைநாட்டு பண்புகளின் இணைப்பால் கூட்டிசை இராகங்கள் Fusion music என்பன உருவாகின. பாடசாலைகளில் பாண்ட அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பாண்ட இசையில் கர்நாடக இசை வாசிக்கப்படுகின்றது.

நூல்கள்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்திலேயே பாடல்களையும் நூல்களையும் அச்சுப்பதிக்கும் மரபு ஏற்பட்டது. வெவ்வேறு வாக்கேயகாரர்கள் இயற்றிய உருப்படிகள் நூல்களில் வெளியாகின. இசை உருப்படிகளை சங்கீத லிபி முறையில் (Notation) முதன்முதலாக வெளியிட்டவர் தாச்சூர் சிங்காரசாருலு என்பவராவார். அவரைத் தொடர்ந்து சின்ன சிங்காரசாருலு என்பவர் பல இசை நூல்களை தெலுங்கு மொழியில் 1873ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். ஏ. எம். சின்னசாமி முதலியார் 1892ஆம் ஆண்டு 'Oriental Music in European Notation' என்னும் நூலில் கர்நாடக இசையில் அமைந்த சில பாடல்களை மேற்கத்திய லிபி முறையில் எழுதி வெளியிட்டார். இவ் அளப்பரிய செயல் மேற்கத்திய இசைக்கருவிகளில் வாசிக்கவும் வழிவகுத்தது.

பல இசை நாடகங்கள் முக்கியமாக கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திரம் 1861ஆம் ஆண்டு நூலாக வெளியிடப்பட்டது. பரதருடைய நாட்டிய சாஸ்திரம் (கி. மு. 4ஆம் நூற்றாண்டு) முதல் கோவிந்தாசாரியாருடைய சங்கீரஹ சூடாமணி வரை (கி. பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு) நூலாக வெளியிடப்பட்டன. அபூர்வ உருப்படிகள் நூல்களில் வெளியாகின. ஜெயதேவரது அஷ்டபதியைப் பின்பற்றி இயற்றப்பட்ட சிவா அஷ்டபதி, ராம அஷ்டபதி என்பன அச்சுருவாக்கம் பெற்றன. இசை வரலாறு, இசையியல், ஒலியியல் சம்பந்தமான நூல்கள் வெளிவரத் தொடங்கின.

இசை நிறுவனங்கள், சங்கீத சபாக்கள், பல்கலைக்கழகங்கள் என்பன இசைக்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டன. தென்னிந்திய இசையை ஏனைய இசை வகைகளோடு ஒப்பீடு செய்து ஆராயப்பட்டன. இசை சம்பந்தமான மாநாடுகள் 1912ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடைபெற்று வருகின்றது.

இசை பற்றிய சமூகப்பார்வை இன்று மாறிவிட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன் இசை குறிப்பிட்ட சமூகத்தவரின் உரிமை அல்லது பொக்கிஷமாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. தற்போது இசை அரங்குகள், இசைத்தட்டு, வானொலி போன்ற நவீன வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்களால்

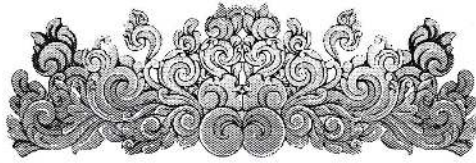
யாவரும் இசையைக் கேட்டு இன்புறலாம். குருகுலவாசமே அன்று பரம்பரையாக வந்த இசைக்கல்வி முறையாகும். குறிப்பிட்ட கல்வித் திட்டமோ பரீட்சையோ அப்பொழுது கிடையாது. சீடன் ஆசிரியருடன் வசித்து அவருக்கு பணிவிடை செய்து, அவர் அன்பைப் பெற்று கலையை தீர்க்கமான பயிற்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான். இம்முறை மெல்ல மெல்ல அருகி பள்ளிகள், கல்லூரிகள். பல்கலைக்கழகங்கள் என்பவற்றில் இசைப்பாடங்கள் வகுக்கப்பட்டன. தனியார் துறையிலும் குறிப்பிட்ட பயிற்சித் திட்டங்களும் பரீட்சைகளும் இடம்பெறுகின்றன.

தென்னிந்திய இசை பல்துறைகளில் நவீனமயமாக்கப்பட்டாலும் அது தன் தனித்துவம், சிறப்பு என்பவற்றைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றது என்றே கொள்ளலாம்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. அருணாசலம் மு., (1984) கர்நாடக சங்கீதம் - தமிழிசை ஆதி மும்மூர்த்திகள், இந்திய அறநிலைய ஆட்சித்துறை வெளியீடு, சென்னை.
2. செல்லத்துரை பி. டி., 2005, தென்னக இசையியல், வைகறைப் பதிப்பகம், திண்டுக்கல்.
3. தனபாண்டியன் து. ஆ., 2001, இசைத்தமிழ் வரலாறு மூன்றாம் பகுதி, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
4. பக்கிரிசாமி கே. ஏ., 2002, இந்திய இசைக் கருவூலம், குசேலர் பதிப்பகம், சென்னை.
5. பார்த்தசாரதி டி. எஸ்., 1976, ஸ்ரீ. தியாகராஜஸ்வாமி கீர்த்தனைகள், ஹிக்கின்பாதம்ஸ் லிமிடெட், சென்னை.
6. பெருமாள் ஏ. என்., 1984, தமிழர் இசை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.
7. வீயெஸ்வி, 2007, சங்கீத மும்மூர்த்திகள் - 2 முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், வரம், சென்னை.
8. ஸாம்பமூர்த்தி பி., 1950, கீர்த்தனா சாகரம் பாகம் I, The Indian Music Publishing House, Chennai.

9. ஸாம்பமூர்த்தி பி., 2007. கர்நாடக சங்கீத புஸ்தகம், மூன்றாம் பாகம், The Indian Music Publishing House, Chennai.
10. ஸாம்பமூர்த்தி பி., 2007. கர்நாடக சங்கீத புஸ்தகம், இரண்டாம் பாகம், The Indian Music Publishing House, Chennai.
11. Arunachalam M., 1989, Musical Tradition of Tamil Nadu, International Society for Investigation of Ancient Civilizations, Madras.
12. Sambamoorthy P., 1982, History of Indian Music, The Music Publishing House, Madras.

தென்னிந்திய இசையின் பொற்காலம்

க. இரகுபரன்

I

சூத்ர தாக்ஷிணாத்யாஸ்தாவத் பஹுந்ருத்த கீதவாத்யா
கைசிகிப்ராயா: சதூர மதூர லலிதாங்கா பினயாச்ச

..... தக்ஷிணஸ்ய ஸமுத்ரஸ்ய ததா விந்த்யஸ்ய சாந்தரே.1

(நாட்டிய சாஸ்திரம் - பரதர்)

[தென்னிந்திய மக்கள், பற்பல நடனங்களிலும், வாய்ப்பாட்டிலும், வாத்ய ஸங்கீதத்திலும், விசேஷ ஆர்வம் காட்டுகிறார்கள். அவர்களின் கலைகளில் அழகும், மதுரமும் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்குகின்றன. இப்படி லலித கலைகள் உலாவும் நாடானது, வடக்கே விந்திய பர்வதத்தினாலும், மற்ற மூன்று திக்குகளில், ஸமுத்திரத்தினாலும் சூழப்பட்டுள்ளது.]

உலகைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய இசைக்குத் தனித்த இயல்பு உண்டு. இராகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவதில் அதன் தனித்துவம்

தங்கியுள்ளது. அதிற் காணப்படும் நுண்மையான சுருதிகள், கமகங்கள் முதலான நுண்ணிய அம்சங்கள் மேலைத்தேய இசையில் காணமுடியாதவை. இத்தகையதான இந்திய இசை இலகுவாக இனங்காணத்தக்க இருவகைப்பட்ட இசை மரபுகளைத் தன்னுட் கொண்டுள்ளது. ஆயினும்,

“ பண்டைக்காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் ஒரே வகையான ஸங்கீதம்தான் பழக்கத்திலிருந்தது. வடதேசத்து (வறிந்துஸ்தான்) ஸங்கீதம், தென்தேசத்து (கர்னாடக) ஸங்கீதம் என்னும் வித்தியாசம் சற்றேறக்குறைய அறுநூறு வருடங்களுக்கு முன்புதான் ஏற்பட்டது. பின்னர் இவைகள் தனித்தனியாக வளர்ச்சி பெற்று, ஆதி ஸங்கீதம் என்னும் நதியினின்றும் பிரிந்த இரண்டு கிளை நதிகளாக விளங்குகின்றன.”²

தென்னிந்திய - குறிப்பாக - தமிழ்நாட்டு இசையின் தொடக்கத்தை பாணர் மரபிலே கண்டு கொள்ளலாம் என்பர். சிலப்பதிகாரம் அக்காலத்திலே தென்னிந்திய இசை செவ்விய நிலை உற்றுவிட்டதை மிகத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. சிலப்பதிகாரத்துக்கு முன்னர் தோன்றியதான பரதரின் 'நாட்டிய சாஸ்திரம்' ஒரு நாட்டிய இலக்கண நூலாக இருந்த போதிலும் இசை பற்றியனவான பல அதிகாரங்களைத் தன்னுட் கொண்டுள்ளது. அது தென்னிந்தியாவில் தனித்துவமான செவ்வியற் கலைகள் சிலப்பதிகார காலத்துக்கு முன்பே நிலவியமையை நன்கு உறுதிப்படுத்துகிறது (கட்டுரைத் தொடக்கத்திலுள்ள சுலோகத்தைக் காண்க).

தென்னிந்தியாவில் பத்திமார்க்கம் தோன்றிய காலம் முதற்கொண்டு அது இசையையே தனக்குரிய பிரதான சாதனமாகக் கொண்டு வளர்ந்தது. நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இசையோடு பாடுவதற்குரிய இலக்கியங்களை - சாஹித்தியங்களைப் பெருந்தொகையாகப் பாடியளித்தனர். பண் என்ற பெயரில் அக்காலத்திற் புழக்கத்திலிருந்த, பல இராகங்களில் அவர்களது பாடல்கள் அமைந்து விளங்கின. அவை பிற்காலத்தில் தோன்றிய இசை உருப்படிக்கான அடிப்படைகள் பலவற்றைத் தம்முட் கொண்டு விளங்கின (உதாரணம் :- முத்திரை) நாயன்மார், ஆழ்வாராதியரின் இசை மரபினை அடியொற்றி பிற்காலத்தில் அருணகிரிநாதர் முதலானோர் தென்னிந்திய இசைமரபை வளர்த்தெடுத்தனர்.

இந்திய இசைத் துறையானது நடைமுறைப் பிரயோகத்தில் மாத்திரமன்றி ஆராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட விளக்க முறையிலும் வளர்ந்தே வந்துள்ளது. இசை தொடர்பான பல விளக்க நூல்கள் தோன்றியுள்ளன. அவை இசைப் பயிற்சி உடையவர்களுக்குக்கூட விளங்கிக் கொள்வதற்கு அரியவை; இசையைக் கணித முறைப்படி ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டவை. பெரும்பாலானவை சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டவை. ததிலும், பிரஹுதேசி, சங்கீத மகரந்தம், சங்கீத ரத்னாகரம் சங்கீத சுதாகரம் என்பவை அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கவை. சிலப்பதிகார உரைகளால் தமிழில் எழுதப்பட்ட இசைஇலக்கண நூல்கள் பல அறிய வருகின்றன. அகத்தியம், இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், தாளவகையோத்து முதலான அந்நூல்கள் இன்று காண்பதற்கில்லை.

இடைக்காலத்தில் தென்னிந்தியப் பிராந்தியங்களில் வாழ்ந்த குறிப்பிடத்தக்க சங்கீத விற்பன்னர்கள் தென்னிந்திய இசையின் வரலாற்றில் தடம் பதித்தவர்களாக விளங்குகிறார்கள். அவர்களுள் அன்னமாச்சார்யா (1424 - 1503), புரந்தரதாஸர் (1480 - 1564) இருவரும் முக்கியமானவர்கள். ஏறக்குறைய இவர்கள் காலத்திலேயே அருணகிரிநாதர் போன்றோர் தமிழில் அற்புதமான இசை உருப்படிகளை யாத்தனர்.

அன்னமாச்சார்யா, பின்னையை இசையாளர்களால் 'பதகவிதா - பிதாமஹு' என்று போற்றப் பெற்றவர். புரந்தரதாஸரும் அவரைத் தமது முன்னோடியாகப் போற்றுவார். தெலுங்கு மொழியிலே அமைந்த அவரது பக்திப்பாடல்களும் அவற்றின் அமைப்புப் பற்றி அவர் எழுதிய 'சங்கீர்த்தன லக்ஷணம்' என்ற நூலும் தென்னிந்திய இசைமரபில் குறிப்பிடத்தக்க பணிகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. புரந்தரதாஸர் 'கர்நாடக இசைப் பிதாமஹு' என்று பின்னோராற் புகழ்ந்துரைக்கப்பட்டவர்; கன்னட மொழியிலே இசை உருப்படிகளைப் படைத்தவர். இவர்கள் இருவருக்கும் பின் குறிப்பிடத்தக்கவர் 17 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவரான ஷேந்திரக்குர் என்பவர். தக்காணத்திலுள்ள கோல் கொண்டாவிலிருந்து சோழநாட்டின் தஞ்சாவூர், பண்டியநாட்டு மதுரை வரையில் கர்நாடக இசை பரவுவதற்கும் தென்னிந்திய இசை என்ற ஒருமைப்பாடு நிலவுவதற்கும் காரணராயிருந்தவர் என்று போற்றப் பெறுபவர்.

இப்படிப்பட்ட இசை வல்லுநர்களால் இசையும் இசைக்கான சாஹித்தியமும் படிப்படியாக வளர்ச்சி கண்டு வந்தன. கர்நாடக இசையுலகில் இன்று

புழக்கத்திலுள்ள இசையுருப்படிகள் கீர்த்தனை, கிருதி, கீதம், பதம் எனப் பலவாக வகைப்படுத்திப் பேசப்படுவன. அவற்றுட் பெரும்பாலான பல்லவி, அநுபல்லவி, சரணம் என்ற மூன்று உறுப்புக்களைக் கொண்டவை. இத்தகைய முறைமை உண்மையில் 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே பூரணமான வகையில் அமைவுற்றது. அக்காலத்திலேயே தென்னிந்திய இசை இன்றுள்ள நிறைவான நிலையை எய்தியது. பெருந்தொகையான இசைவிற்பன்னர்கள் தோன்றி 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளைத் தென்னிந்திய இசையின் பொற்காலமாக ஆக்கினார்.

தென்னிந்திய இசைமரபில் மும்மூர்த்திகள் என்று போற்றப் பெறும் தியாகராஜர் (1767-1847), சியாமா சாஸ்திரிகள் (1763-1827), முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1775-1835) ஆகிய மூவரும் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலே தேவாரப் பாரம்பரியம் நன்கு நிலைபெற்ற திருவையாற்றை ஓட்டியதாகவே இவர்களது வாழ்விடம் அமைந்தது. தென்னிந்திய இசைமரபில் இவர்களது சாதனை மகத்தானது.

“இம் மூவரின் காலத்துக்கு முன் ஒரே வர்ண மெட்டில், பல ஸாஹித்யங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தன. ஆயிரக்கணக்கான உருப்படிகளை இயற்றிய தாளபாக்கம் அன்னமாச்சாரியார், புரந்தரதாஸர், தேவாரகாரர்கள், அருணகிரிநாதர், கேஷத்திரஜ்ஞர் முதலிய மகான்களுடைய உருப்படிகளைப் பரிசீலனை செய்யுங்கால், ஒரே வர்ணமெட்டில் பல ஸாஹித்யங்களை இயற்றியுள்ளதைப் பார்க்கிறோம். இதில் வியப்பிற்கிடமேயில்லை. ஏனெனில் அந்தக் காலங்களிலிருந்த இராகங்கள் வெகு சொற்பம்தான். ஸங்கீத கவித்துவமும் வெகுவாக வளரவில்லை.

“இம் மூவர்கள்தான் முதன்முதலில், ஒவ்வொரு பாட்டும் தனித்தனி வர்ணமெட்டில் அமைந்திருக்க வேண்டுமென்னும் நியதியைக் கைக்கொண்டார்கள். அதன் காரணமாக நாதரசனை என்பது வளரலாயிற்று, ராகங்களுடைய பூரண வடிவங்களும் பிரகாசிக்கலாயிற்று. பூர்வ ஸங்கீத கிரந்தங்களில் கூறப்படாத பல ராகங்களில் இவர்கள் கிருதிகளைச் செய்துள்ளார்கள். ராக புஷ்டியுடன் கூடிய இவர்களின்

உருப்படிகள் மனதைக் கவரும்படியான வர்ண மெட்டுக்களில் அமைந்துள்ளன. கிருதி என்னும் உருப்படிக்கு இவர்களே மூல புருஷர்கள் ஆவார்கள்”³

மும் மூர்த்திகளுள் முதல்வரான தியாகராஜர் தனியே இசைக் கலைஞர் மாத்திரமல்ல. இந்திய இசைமரபின் அடிப்படையாய் அமைந்த பக்திமார்க்கத்தில் தலைசிறந்து நின்றவர். விளம்பரத்தை அறவே வெறுத்தவர். பல சமஸ்தானங்கள் இவரைத் தம்மோடு வைத்துக்கொள்ள விரும்பிய போதிலும் அந்த அழைப்புக்களை அறவே நிராகரித்தார். பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பெருந்தொகையான பாடல்களைத் தன் தாய்மொழியான தெலுங்கிலே இயற்றினார். தாளத்தில் பல புதுமையையும் சங்கதிகளையும் கண்டு பிடித்த பெருமை தியாகராஜரையே சாரும். இன்றைக்கு இவரதுபாடல்கள் ஆயிரத்துக்குக் குறையாத எண்ணிக்கையில், ஸ்வரக் குறிப்போடு முழுமையாகக் கிடைக்கின்றன.

முத்துசாமி தீக்ஷிதர் பெரும்பாலும் சமஸ்கிருதத்திலேயே உருப்படிகளை இயற்றினார். பக்திரசம் மிகுந்தவையாக இவை விளங்குகின்றன என்பது சமஸ்கிருத மொழிவாணருடைய கணிப்பு. இவருடைய பாடல்களில் இந்துஸ்தானி சங்கீதத்தின் சாயல் இருப்பதாகக் கூறுவர். சில காலம் இவர் வடஇந்தியாவில் வாழ்ந்த காரணத்தால் அது நிகழ்ந்ததாகலாம். இசையாளர் என்பதிலும் பார்க்க இசைக் கோட்பாட்டாளர் என்ற வகையிலே முத்துசுவாமி தீக்ஷிதர் பெரிதும் மதிக்கப்படுகிறார். ஸ்வரஜதி என்னும் பாடல் முறையை அறிமுகப்படுத்தி தாள நுட்பங்களை வெளிப்படுத்திய வகையில் சியாமா சாஸ்திரிகள் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். ராக முத்திரைகளை அமைப்பதிலும் சாஸ்திரிகள் தனிமுத்திரை பதித்தார்.

சங்கீத மும்மூர்த்திகளாகப் போற்றப்பெறும் இவர்களுக்குச் சிறிது முற்பட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களும் தமிழிலே உருப்படிகளை இயற்றியவர்களான முத்துத்தாண்டவர், அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர், மாரிமுத்தாப் புலவர், அருணாசலக் கவிராயர் ஆகிய நால்வரும் இவ்விடத்தில் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்கள்.

முத்துத்தாண்டவர் கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் வாழ்ந்தவராகக் கணிப்பிடப் பெறுகிறார். சிதம்பர சபாநாதர் மீது இவரால் பாடப்பெற்ற கீர்த்தனங்கள் மிகப் பிரபலமானவை. அழகிய சிற்றம்பலக் கவிராயர், 17 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் இவர் 2800 க்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகளை தமிழில் இயற்றினார். சீர்காழி அருணாசலக் கவிராயர் 1712 இல் பிறந்தவர். 'இராம நாடகக் கீர்த்தனை' இவரது புகழ்பெற்ற படைப்பு. 1787இல் இயற்கை எய்தியவர் மாரிமுத்தாப்பிள்ளை. சிதம்பர சபாநாதர் மீது இவரால் பாடப்பட்ட நிந்தாஸ்துதிகள் தமிழிசை உலகில் வெகு பிரசித்தமானவை.

சங்கீத மும்மூர்த்திகள் வாழ்ந்த காலத்திற் பிறந்து அவர்கள் காலத்தின் பின்னரும் வாழ்ந்த கோபால கிருஷ்ணபாரதியார் (1811-1881) நடைபடிப் பிரமச்சாரியாக வாழ்ந்து தன்னை இசைத்துறைக்கே அர்ப்பணித்தவர்; 'நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை' என்ற புகழ் பெற்ற படைப்பின் ஆசிரியர் என்ற வகையில் நன்கு அறியப்பட்டவர். தமிழிலக்கிய உலகில் மகாகவி எனப் போற்றப் பெறும் சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்கள் சிலவற்றின் மெட்டுக்கு இவர்தம் கீர்த்தனைகள் அடிப்படையாக அமைந்தன. இந்துஸ்தானி இசைப் பயிற்சியும் வாய்க்கப்பெற்ற கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் தமது கீர்த்தனைகளில் கடகா, லாவணி போன்ற அமைப்புக்களையும் உருவாக்கினார். கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் தனிக்கீர்த்தனங்களும் அவர் படைத்த நாடக கீர்த்தனங்கள் போன்று பாவ, ராக சுவை பயப்பனவே.

கனமார்க்கத்திற் சிறப்புற்று கனம் கிருஷ்ணையர் என்று பேர்பெற்ற இசைவல்லார், தமிழிலேயே கீர்த்தனங்களைப் படைத்தவர். கோபால கிருஷ்ண பாரதியார் அவரிடம் இடையிடையே அப்பியாசித்தார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. தஞ்சை சரபோஜி அரண்மனையிலே கிருஷ்ணையர் கனம் கிருஷ்ணையர் என்று சிறப்புச் செய்யப்பட்டார்.

கர்னாடக இசைக்குப் பங்களிப்புச் செய்தவர்களுள், திருவிதாங்கூர் சமாஸ்தான மன்னராக விளங்கிய ஸ்வாதித்திருநாள் (1813 - 1846) குறிப்பிடத்தக்க மற்றொருவர். மிகச் சிறுவயதிலேயே உருப்படிக்களைப் படைக்க ஆரம்பித்துவிட்ட ஸ்வாதித் திருநாள் தான வர்ணங்கள், பதவர்ணங்கள், கீர்த்தனைகள், கிருதிகள், ராகமாலிகைகள், தில்லானாக்கள், ஜாவளிகள் என்று

பலதரப்பட்டனவும் இசைநலம் மிக்கனவுமாக அவற்றைப் படைத்தார். 1883 இல் மாஹா வைத்தியநாதையரால் 72 மேள இராகமாலிகை இயற்றப்பட்டமையும் பிற லக்ஷணப் பிரபந்தங்கள் இயற்றப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டவர்களும் குறிப்பிடப்படாதவர்களும் 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே வாழ்ந்து இசைத்துறையில் ஈடுபட்ட வித்துவான்கள் பலர். அவர்கள் படைத்த பக்திநலம் சொட்டும் இன்னிசை இலக்கியங்கள் அக்காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றன. இதன் விளைவாக இயற்றமிழ் புலவர்கள் கூட கீர்த்தனைகளைப் படைப்பதில் ஆர்வம் காட்டினார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆறுமுக நாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளை முதலானோர் அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆறுமுகநாவலர், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் இசையை மெச்சி அவருக்கு 10 ரூபா சன்மானம் செய்தார் என்ற செய்தியும் அறியத்தக்கது. எனினும் கரும்போக்கான இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள் கீர்த்தனை, இலக்கியங்களை இழிவானவையாகவே கருதினார்கள் என்பது இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது.

எது எவ்வாறாயினும் 18 ஆம் 19 ஆம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதி தென்னிந்திய இசை உந்நத நிலையினை அடைந்த காலப்பகுதி என்பதைப் புறந்தள்ளமுடியாது. கீர்த்தனங்கள் அதிகமாக எழுந்த வகையில் மாத்திரமன்றி அரங்க ஆற்றுகையிலும் பல நுட்பங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட காலப்பகுதியாக இது அமைகின்றது.

“கச்சேரிகளில் கேட்கப்படும் ஸங்கீதத்தைக் கல்பித ஸங்கீதமென்றும், மனோதர்ம ஸங்கீதமென்றும் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். கல்பித ஸங்கீதமென்பது பெரியோர்கள் செய்த உருப்படிகளைக் குறிக்கும். இசை வல்லுநர்கள் உருப்படிகளைச் செம்மையாக அப்பியாசம் செய்து, கச்சேரிகளில் அழகு மேம்பட மெருகுடன் பாடுவார்கள். மனோதர்ம ஸங்கீதமென்பது கற்பனையாகப் பாடப்படும் ஸங்கீதத்தைக் குறிக்கும். இது ராக ஆலாபனை, தானம், பல்லவி, நிரவல், ஸ்வரம் என்று ஐந்து வகைப்படும். இவற்றுள் பல்லவி பாடுதல் மிகச் சிறந்ததோர் கலையாகும். பல்லவி பாடுதல் என்பது 13ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஸங்கீதரத்னாகரத்தில் ஒருவாறு குறிப்பிட்டுள்ள போதிலும் அது 19ஆம்

நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் பூரண களையுடன் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. ஞபக ஆலப்தி (அதாவது ஒரு ஞபக அல்லது இசையைத் தழுவின ஆலப்தி) என்று ரத்னாகரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதே பிற்காலத்தில் பல்லவியாக வளர்ந்தது. பல்லவி பாடும் கிரமத்தை பச்சிமிரியம் ஆதியப்பையா (18 ஆம் நூற்றாண்டு) சீர்பெற வகுத்ததாகப் பெரியோர்கள் கூறுவர்.”⁴

இந்தியாவில் பிரித்தானியர் ஆட்சி நிலவிய காலத்திலே தென்னிந்திய இசைத்துறையில் இத்தகைய மலர்ச்சிகள் நிகழ்ந்தேறின. ஆயினும் இலக்கியம் முதலான துறைகளில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட நவீனமயமாக்கத்துக்கு, பிரித்தானியர் ஆட்சி பெருமளவில் காரணமானதுபோல் இசைத்துறையிலுண்டான வளர்ச்சிக்கு அவ்வாட்சி காரணமாய் அமைந்ததென்று கொள்வதற்கில்லை. அவ்வளர்ச்சி தன்வயமாக நிகழ்ந்தேறிய ஒரு வளர்ச்சியாகும். ஆயினும் தென்னிந்திய இசைத்துறையில் பிரித்தானியர் ஆட்சி முற்றிலும் தாக்கம் செலுத்தவில்லை என்றும் கொள்வதற்கில்லை. பிரித்தானியர் ஆட்சி தென்னிந்திய இசைத்துறையில் ஏற்படுத்திய செல்வாக்குகளையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

பிரித்தானியரால் தென்னிந்திய இசைக் கச்சேரிக்குரியதாக பக்கவாத்தியம் ஒன்று புதிதாக அறிமுகமானமை அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கர்னாடக இசைக் கச்சேரிகளில் இன்றியமையாத ஒரு அங்கமாக இன்று விளங்கும் வயலின் வாத்தியமே அவ்வாறு புதிதாக அறிமுகமானது. வில்போட்டு வாசிக்கப்படும் தந்திவாத்தியம் முதன்முதலில் இந்தியாவிலேயே தோன்றியது என்ற ஆராய்ச்சி முடிவும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது. எனினும் வயலின் அடிப்படையில் ஒரு மேல்நாட்டு வாத்தியமே.

“முதன்முதலில் வயலின் வாத்தியத்தை அப்பியாசித்து, அதில் கர்னாடக ஸங்கீதத்தைச் சீராக வாசித்துக் காட்டலாம் என்று காண்பித்தவர் பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1786 - 1858). இவர் தகப்பனாராகிய ராமஸ்வாமி தீக்ஷிதர் (1735 - 1817) மணலி முத்துகிருஷ்ண முதலியாரின் வேண்டு கோளின் பேரில் சென்னைக்கருகிலுள்ள மணலிக்கு விஜயம் செய்தார். அச்சமயம் சென்னை Fort St. George Band Master இடத்தில், தமது கனிஷ்ட குமாரரான பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதருக்கு, மேல்நாட்டு ஸங்கீதம்

கற்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். மேதையான பாலஸ்வாமி தீக்ஷிதர் வயலின் வாத்தியத்தில் மேல்நாட்டார் முறை பிரகாரம் ஸாதகம் செய்து, சீக்கிரம் தேச்சி பெற்றார். கர்னாடக ஸங்கீதத்தை அதில் வாசிப்பதற்காக வேண்டி, மேல்நாட்டு முறையில் GDAE (பரிதக் அல்லது ஸபரித) என்ற ஷடஜ-பஞ்சம முறையில் சுருதி கூட்டப்பட்ட நான்கு தந்திகளை ஸபஸப (CGCG) என்றவாறு சுருதி கூட்டி வாசித்தார். அவர் வாசிப்பு கவர்ச்சிகரமாகவும், மிக்க மதுரமாகவும் இருந்தது. பிடில் வாத்தியத்தில் இவர் அடைந்த தேர்ச்சியினால்தான் பின்னர் 1824ஆம் வருடத்தில், எட்டயபுரத்தில் இவர் ஸமஸ்தான வித்வானாக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் ஸம காலத்திலிருந்த தஞ்சை வடிவேலு பிள்ளை (1810-1846) அவர்கள் திருவாங்கூரில் ஸ்வாதி திருநாள் மஹாராஜாவின் ஸமஸ்தானத்தில் வித்துவானாக இருந்தார். வடிவேலுவின்கீழ் வாசிப்பின் திறமையைப் பாராட்டி ஒரு தந்த பிடில் (Ivory Violin) செய்து 1834ஆம் வருஷத்தில் பரிசாக அளித்தார்.⁵

தஞ்சை வடிவேலுபிள்ளையும் பின்னர் தோன்றிய சிலரும் வயலினில் தீவிர பயிற்சி செய்து கல்பித சங்கீதம், மனோதர்ம சங்கீதம் இரண்டையும் அதில் சிறப்புற வாசிக்கலாம் என்பதை நிரூபித்தமை தென்னிந்திய இசை வரலாற்றில் முக்கிய தடமாக அமைகின்றது. வயலின் போலவே வேறுபல மேல்நாட்டு இசைக்கருவிகள் கர்னாடக இசைக்கு இசைவானவையாக ஆக்கப்பட்ட போதிலும் வயலினுக்கு உரிய இடம் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது.

பிரித்தானியராட்சியால் அல்லது நவீனமயமாக்கத்தால் இசைத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றொரு மாற்றம் குறிப்பிடத்தக்கது. அம்மாற்றம், ஸாஹித்தியங்களின் பொருள் தொடர்பானது. தெய்வ பக்தியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்த இசை உருப்படிகள் சமூக விடயங்களையும் பாடுவதற்கான சாதனமாக மாற்றமுற்றமையே இங்கு குறிப்பிடப்படுவது. அந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் முதல் நபராக விளங்கியவர் மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரே. அவருடைய சாதனை இலக்கிய சாதனை என்ற அடிப்படையிலேயே நோக்கப்படும் போக்கினால் இசைத்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றமாக அதனைக் கொள்ளுகின்ற தன்மை இல்லாமலாகிவிட்டது. அதுமட்டுமன்றி பாரதியாரும் அவரைப் பின்பற்றிய சிலரும் சமூக விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு

பாடிய உருப்படிகள் இசைக் கச்சேரிகளில் 'துக்கடா'க்களாகவே அமைந்து விடுகின்றன.

பாரதியார் மேலைத்தேய இசையையும் பொருத்தமான இடத்திலே பொருத்தமான வகையிலே கையாண்டார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“அவர் புதுவை என்னும் பாண்டிச்சேரியில் 1908 ஆம் ஆண்டு முதல் 1918 ஆம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்துள்ளார். அக்கால கட்டத்தில் அங்கே இருந்த பிரெஞ்சு அரசின் போர்க் கீதங்களைக் கேட்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு வாய்த்தது. பலவிதமான தாளக்கருவிகள், துளைக் கருவிகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அப்பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டன. தான் கேட்டுச் சுவைத்த அந்தத் தாளக் கட்டைத் தன் மனதிலே இறுகப் பதித்துக் கொண்டவர், தன் மனதில் எரிமலையாய்க் குழறிக் கொண்டிருக்கும் சுதந்தரக் கனலைப் பிரெஞ்சுக் கீத தாளக்கட்டிலும் வடித்துத் தன் மன வெப்பத்தைத் தணித்துக் கொண்டார்..

பல்லவி

ககபதா.மகமரீ, சநிசா, :::/

விடுதலை. விடுதலை. விடுதலை..../

ககபதா, பமகரீ./ சநிசா.//

விடுதலை. விடுதலை / விடுதலை...//

”⁶

என்று தொடங்கும் பிலகரி ராகப் பாடல் போல பல பாடல்களை பாரதியார் மேலைத் தேய மெட்டில் அமைத்துக் கொண்டார். கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரின் மெட்டுக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் பாடல்களைப் பாடினார் என்பது முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. மிகப் பொருத்தமான வகையில் அமைந்த சுதந்திரப் பாடல்களாக அவை விளங்குகின்றன. அவை வருமாறு.

1. அந்நியர் தமக்கடிமையில்லையே
2. ஓய் திலகரே
3. தொண்டு செய்யும் அடிமை

4. நாட்டில் எங்கும் சுதந்திர வாஞ்சையை
5. நாம் என்ன செய்வோம் திலகரே
6. வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார்

பாரதியார் நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சுதந்திர கீதங்களுக்கு மெட்டமைத்தமைக்கான காரணம் அக்காலத்தில் அந்நாடகம் சமூகத்திற் பெற்றிருந்த செல்வாக்கேயாகும். அந்நாடகம் மாத்திரமன்றி வேறு பலரின் இசை நாடகங்களும் அக்காலத்தில் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தன.

அத்தகைய இசை நாடக மரபில் இருந்துதான் தமிழ்ச் சினிமா உருவாயிற்று என்பதும் இற்றை வரையிலே பாடல்களற்ற தமிழ்ச் சினிமாவை நினைத்தும் பார்க்க முடியாதுள்ளது என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கன.

தென்னிந்திய இசைத்துறை குறித்த ஒரு காலகட்டத்தில் தெலுங்கினதும் சமஸ்கிருதத்தினதும் மேலாதிக்கத்துக்கு உள்ளானது. குறித்த காலப்பகுதியில் தெலுங்கரது ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலவியமை அதற்கான ஒரு முக்கிய காரணம். அன்றியும் கர்னாடக இசையில் உந்நத சாதனை நிகழ்த்திய மூவரும் தெலுங்கர்களாக - தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிற் பாடியவர்களாக விளங்கியமையும் ஒரு காரணம் எனலாம். இவ்வாறான காரணங்களால் தெலுங்குதான் இசைக்குரியது என்ற ஒரு மனோபாவம் தமிழகத்தில் வளர்ந்தது. இதன் எதிர் விளைவாக 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற் கூற்றிலே தமிழிசை மன்றம் முதலானவை தோன்றியமை தென்னிந்திய இசைவரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்வாகும்.

இசை மாநாடுகள் கூட்டப்பட்டதும் ஆபிரகாம் பண்டிதர், சுவாமி விபுலாநந்தர் முதலானோர் இசைவரலாற்று ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டதும் பல்கலைக்கழக மட்டங்களில் இசைத்துறை உள்வாங்கப்பட்டதும் சினிமா முதலான நவீன துறைகளினூடு இசை வளர்ந்ததும் என்று இன்னோரன்ன விடயங்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலப்பகுதியில் தென்னிந்திய இசைக் கலையின் பொற்காலத்தில் வீசிய ஒளிக்கதிர்களின் நீட்சியாக அமைவனவே.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பி. ஸாம்பமூர்த்தி (1968), கர்னாடக சங்கீத புஸ்தகம் முதல்பாகம் (பத்தொன்பதாம் பதிப்பு 1998) இந்திய இசை வெளியீட்டகம், சென்னை, ப. 8
2. மேற்படி (மேற்கோள்). ப. 9
3. மேற்படி, பக். 56, 57
4. பி. ஸாம்பமூர்த்தி (1967), 'பல்லவியின் வரலாறு', வெள்ளிவிழாச் சிறப்புமலர், தமிழ் இசைச் சங்கம், சென்னை, ப. 135
5. பி. ஸாம்பமூர்த்தி (1968), பக். 83, 84
6. இரா. கலைவாணி (2003), பாரதி ஓர் இசைக் களஞ்சியம், ஏழிசைப் பதிப்பகம், மயிலாடுதுறை, பக். 43, 44

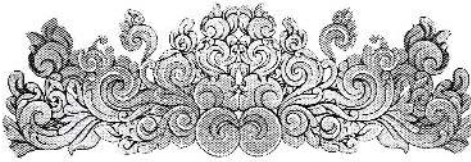
துணை நூல்கள்

சாமிநாதையர், உ.வே (மறுமதிப்பு - 1987), சங்கீதமும்மணிகள், உ.வே, சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், சென்னை. ஞானகுலேந்திரன் (1990) பழந்தமிழர் ஆடலில் இசை, தமிழ் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

மகாதேவன் ரமேஷ் (2009) கர்னாடக சங்கீதம் - ஓர் எளிய அறிமுகம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு - கிரிதரன் ராஜகோபாலன்) கீழ்க்கு, சென்னை.

ஸாம்பமூர்த்தி, பி. (1966) கர்னாடக ஸங்கீத புஸ்தகம் இரண்டாம் பாகம் (பத்தொன்பதாம் பதிப்பு 1998), இந்திய இசை வெளியீட்டகம், சென்னை.

ஸாம்பமூர்த்தி பி. (1970) கர்னாடக சங்கீத புத்தகம் மூன்றாம் பாகம், (பதினாறாம் பதிப்பு, 2001) இந்திய இசையீட்டகம், சென்னை.

தமிழில் தூது இலக்கியம்

தத்தை விடு தூது குறித்த சிறப்பு நோக்கு

றாபி வலன்னா பிரான்சிஸ்

‘தத்தைவிடுதூது’ ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய புதிய இலக்கியச் செல்நெறிக்கு சிறந்ததொரு ஆதாரமாக விளங்குகின்றது. தூதுப் பிரபந்தத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பனவற்றின் பின்னணியில் ஈழத்தில் எழுந்த ‘தத்தைவிடு தூதின்’ இலக்கிய முக்கியத்துவம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தூதுப் பிரபந்தம் - தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

ஒருவர் தம் கருத்தை மற்றவருக்குத் தெரிவிக்க இடையே பிறிதொருவரை அனுப்புவதே தூதாகும். தூதினை அகத்தூது, புறத்தூது என இரண்டாக வகுப்பர். அரசர்கள் பகைவரிடத்தும், புலவர்கள் வள்ளல்களிடத்தும் தூது அனுப்புதல் புறத்தூது ஆகும். தலைவன் தலைவியிடத்தும், தலைவி தலைவனிடத்தும் தூது அனுப்புதல் அகத்தூது ஆகும்.

தொல்காப்பியம் பிரிதல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அது ஓதற்பிரிவு பகைவயிற் பிரிவு. தூதிற்பிரிவு என மூவகைப்படும் எனக் கூறுகின்றது. (தொல். அகத்திணையியல்: 25) அத்துடன் தூதுக்கு உரியவர் பற்றி விளக்குகையில், 'ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன' (தொல்: அகத்திணையியல்: 26) எனவும் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது ஓதற்பிரிவும், தூதிற்பிரிவும் உயர்ந்தோர்களாகிய அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் உரியதாகும் என்பது இதன் பொருள். தன்னரசன் தூதாகத் தலைவன் பிரிதல் தூதிற்பிரிவாகும். கற்புக் காலத்தில் தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர், ஆகியோர் தலைவன் தலைவியரிடையே தூது செல்வர் எனவும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது

(தொல்: கற்பியல்: 52).

தூதுப் பிரபந்தங்களிற் காலத்தால் முற்பட்டது கி.பி 14ஆம் நூற்றாண்டில் உமாபதி சிவாசாரியாரால் இயற்றப்பட்ட நெஞ்சுவிடு தூதாகும். தூதுப் பிரபந்தம் ஓர் இலக்கியமாகத் தோன்றுவதற்கு முன்பே தூதுப் பொருள் பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழ்ப் புலவர்களாற் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையை அறிய முடிகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் இதற்கான சான்றுகள் பலவுள்ளன. அவற்றில் அரசியல் தூதுக்களையும், அகப்பொருள் சார்பான தூதுக்களையும் காண முடியும்.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியால் தொண்டமானிடம் ஓளவை அரசியல் தூதாக அனுப்பப்பட்டமையை புறநானூறு 95ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. கோப்பெருஞ்சோழனிடம் அன்னச்சேவலை ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் பிசிராந்தையார் தம் அன்பைப் புலப்படுத்துவதனை புறநானூறு 67ஆம் பாடலிற் காணலாம். இவை புறப்பொருள் துறையைச் சார்ந்தவை. சங்கப் பாடல்களுள் அகத்துறைப் பாடல்களிலேயே தூதுப் பாடல்கள் அதிகமுள்ளன. காமம்மிக்க கழிபுடர் கிளவி என்னும் துறையைச் சார்ந்த பாடல்கள் தூது இலக்கியத்தில் தோன்றுகின்றன. தலைவி, தலைவனிடம் நாரையைத் தூதுரைக்கும்படி வேண்டுவதாக நற்றிணை 70ஆம் பாடல் கூறுகின்றது. தலைவி, தலைவனிடம் நண்டினைத் தூதுனுப்புவதனை அகநானூறு 170ஆம் பாடலிற் காணலாம்.

இவ்வாறு தனிப்பாடல்களாக விளங்கிய தூது பின்பு சிலப்பதிகாரத்திலும் பதிகம், அந்தாதி, கோவை, கலம்பகம் முதலிய சிற்றிலக்கியங்களிலும் உறுப்பாக இடம் பெற்றது. அன்பின் ஐந்திணையில் அமைந்த தூது பாடும் மரபு இறைவனையும், மன்னனையும் பாடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. பெருங்காப்பியத்திற்குரிய உறுப்புகளுள் ஒன்றாக தூதினைத் தண்டியலங்காரம் குறிப்பிடுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம், சிதம்பரப் பாட்டியல், பிரபந்தத்திரட்டு, இரத்தினச் சுருக்கம் முதலிய நூல்களில் தூதுப் பிரபந்தத்திற்குரிய இலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ளது.

பயில்தரும் கலிவெண் பாவி னாலே
உயர்திணைப் பொருளையும் அஃறிணைப் பொருளையும்
சந்தியின் விடுத்தல் முந்துறு தூதெனப்
பாட்டியற் புலவர் நாட்டினர் தெளிந்தே

(இலக்கண விளக்கம் : 874)

சந்து செய்யும் நோக்கத்திற்காக உயர்திணைப் பொருளையும் அஃறிணைப் பொருளையும் தூது விடும் இலக்கியம், கலிவெண்பாவினால் இயற்றப்படும் என்பது இதன் பொருளாகும். (சந்து என்பது தூதாகிச் செய்தியைச் சொல்லுதல் ஆகும். சந்து, வாயில், தூது ஆகிய மூன்றும் தூதின் பெயர்கள் என நிகண்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இருவரையும் சந்தித்து அவர்கள் சேர்வதற்கு வழி ஏற்படுத்துவதால் தூதர், சந்து ஆகக் குறிப்பிடப்பட்டனர்.)

தூது சொல்லி விடுதற்குரிய பொருள்களாக அன்னம், மயில், கிளி, மேகம், நாகணவாய்ப் புள், தோழி, குயில், நெஞ்சம், தென்றல், வண்டு ஆகிய பத்துப் பொருள்களைக் குறிப்பிடுவர். ஆயினும் பிற்காலத்தில் இது வரையறையற்று வழங்கியதைக் காணலாம். காக்கை, மான், கழுதை, புகையிலை, துகில், செருப்பு, பழுஞ்சோறு, தந்தி, ஹெலிப்கொப்டர் என இது தொடர்ந்து செல்கிறது. தூது இலக்கியங்கள், தூது விடப்படும் பொருளின் பெயரைச் சார்ந்து பெயர் பெறுவதே வழமையாகும். பாட்டுடைத் தலைவனின் புகழ் பாடுதல், தூதுப் பொருளின் சிறப்பினைக் கூறுதல், இலக்கிய இன்பம் அளித்தல் ஆகிய நோக்கங்களைத் தூது இலக்கியங்கள் கொண்டுள்ளன.

தத்தை விடு தூது

ஈழத்தில் குருநாதசுவாமி கிள்ளைவிடு தூது (வரதபண்டிதர்), பஞ்சவன்னத் தூது (இணுவை சின்னத்தம்பிப் புலவர்) ஆகிய இரு தூது நூல்கள் கி.பி 18ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தன. தத்தைவிடுதூது கி.பி 19ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது. திருகோணமலை தி.த. சரவணமுத்துப் பிள்ளையால் (1863-1922) 1892இல் இயற்றப்பட்டதே இந்நூலாகும்.

கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் தமிழில் எழுந்த ஏனைய தூதுப் பிரபந்தங்களிலிருந்து வேறுபட்டு அமையும் இத்தூது. தனித்துவமும் முக்கியத்துவமும் உடையதாக விளங்குகின்றது. பழைய தூதுப் பொருளான கிளியினைத் தூதாகப் பயன்படுத்தியிருப்பினும் நூல் அமைப்பிலும் பொருளிலும் புதிய நெறி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

பெரும்பான்மையான தூதுப் பிரபந்தங்கள் பாட்டுடைத் தலைவனைப் போற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டவை; தலைவி தூது விடுக்கும் முறையில் அமைந்தவை; பெரும்பாலும் பாட்டுடைத்தலைவனின் பவனியைத் தலைவி கண்டு காதல் கொண்டு தூது விடுக்கும் பொருளிடம் அவனது பெருமையைக் கூறித் தன் விரக வேதனையைத் தீர்க்க அவன் சம்மதத்தை உணர்த்தும் அறிகுறியாக மாலை வாங்கி வரும்படி கூறுவதாக அமைந்திருக்கும். உமாபதி சிவாசாரியாரின் நெஞ்சு விடு தூது. துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளின் நெஞ்சுவிடுதூது, மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் நெஞ்சுவிடுதூது என்பனவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் கூறலாம்.

மணவாளதாசரின் தீருநரையூர்நம்பி மேகவிடுதூது. வரதபண்டிதரின் குருநாதசுவாமி கிள்ளை விடுதூது. நல்லூர் நா.சந்திரசேகரபண்டிதரின் கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடுதூது முதலான தலத்தெய்வங்கள் மீது பாடப்பட்ட தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் குழந்தைக்கவிராயரின் தாண்டவராயபிள்ளை மான்விடு தூது முதலிய வள்ளல்கள் மீது பாடப்பட்ட தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் இப்பண்பினைக் காணலாம். தலைவன், தலைவியிடம் தூது விடுப்பதாக அமையும் சில தூதுப் பிரபந்தங்களிலும் பாட்டுடைத் தலைவன் சார்பு வகையாற் போற்றப்படுகின்றான். போற்றுதற்கு மட்டுமின்றித் தூற்றுதற்கும் தூதுப்பிரபந்தம்

பயன்படுத்தப் பட்டமைக்கு பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் இயற்றிய செருப்பு விடுதூது, நாகை சதாசிவம்பிள்ளை இயற்றிய மறலிவிடுதூது என்பவற்றை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

தத்தைவிடுதூது எந்தவொரு பாட்டுடைத் தலைவனையோ அல்லது தலைவியையோ போற்றுவதை நோக்கமாகக் கொண்டு இயற்றப்பட்டதல்ல. இதனால் ஏனையவற்றில் இடம்பெறும் பாட்டுடைத் தலைவன் பள்ளியெழுதல், நீராடல், ஒப்பனை செய்தல், உலாப் புறப்பாடு, உடன்கூட்டம், மகளிர் குழாம் என்னும் செய்திகள் இதில் இடம்பெறவில்லை. அதேவேளை தூதுப்பொருளைப் போற்றுவதையும் அதன் ஆசிரியர் நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆதலால், தூதுப் பொருளைப் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்துரைப்பதிலும் கவனம் செலுத்தவில்லை.

தன்காலச் சமூகத்தில் சாதாரணமாக இடம்பெறும் நிகழ்ச்சி யொன்றினையே இத்தூதின் கருப்பொருளாக அவர் கொண்டுள்ளார். சிறுவயதுமுதல் ஒன்றாகப் பழகிய தலைவனும் தலைவியும் காதலராக மாறினர். கல்வியில் சிறந்து விளங்கிய தலைவன் பொருட்செல்வம் அற்றவனாக இருந்தமையால், தலைவியின் பெற்றோர் தாம் முன்பு தூண்டிவிட்ட அன்பின் தொடர்பைத் துண்டிக்க முற்பட்டனர். தலைவிக்கு செல்வந்தன் ஒருவனை அவர்கள் மணமகனாக நிச்சயித்ததை அறிந்த தலைவன், தலைவியின் மனநிலையை அறியும் பொருட்டு தத்தையைத் (கிளி) தூதனுப்புகின்றான். இந்நிகழ்வினூடாக பெண்கல்வி மறுப்பு, பெண்ணின் சம்மதமின்றிய திருமணம், பொருட்செல்வத்தை மட்டுமே திருமணத்திற்குரிய அங்கீகாரமாக எண்ணுதல் முதலான சமூகச் சீர்கேடுகளை ஆசிரியர் கண்டிக்கின்றார். பெண்மையை இழித்துரைப்பதனைச் சாடும் இவர், பெண்ணின் பெருமையைப் பல பாடல்களில் கூறுகின்றார். பின்வரும் இரு பாடல்களில் முறையே பெண்மையை இழித்துரைப்பது கண்டிக்கப்படுவதனையும், பெண்ணின் பெருமை பேசப்படுவதனையும் காணலாம்.

உண்பதுவும் உறங்குவதும் உணர்க்கதைகள் பேசுவதும்

பெண்கள் தொழிலாமென்றே பேசிடுவர் ஒருசாரார்

பெண்களுக்குத் தம் பதியே பெருந்தெய்வம் என்பர் சிலர்

பெண்களுக்கும் அடிமைகட்கும் பேதமில்லை என்பர் சிலர்
பேதமைகாண் இவர் கொள்கை பேர்த்தறிவாய் பசுங்களியே (13)

மாதரார் தாமிலரேல் மனையும் வனமாம் நல்ல
மாதரார் தாமுளரேல் வனமும் வளமனையாம்
மாதரார் அன்றோ இல்வாழ்விற கருங்கலம் - இம்
மாதரார் அன்றோ வருந்துவர் இம்மாநிலத்தில்
மாது சிரோன்மணிக்கு இவை நீ வகுப்பாய் பசுங்களியே (14)

பெண்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தினைப் பின்வரும் பாடலில்
வலியுறுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

கல்விநலம் பெற்றனரேல் காரிகையார் காதலர்க்குச்
சொல்லுந நற்றுணையன்றோ தொல்லுலகு சிறக்குமன்றோ
மெல்லியர்பால் கல்வி விரும்பாத வீணரெல்லாம்
எல்லையிலா இன்படைதற்கு இடையூறு என்றே இயம்பாய்
என்னிரு கண்மணியனையாட்கு இயம்பாய் பசுங்களியே (15)

பெண்களுக்குக் கல்வியறிவினை அளிக்காததுடன், பிறருடன் பேசிப்
பழகாதவாறு வீட்டில் அடைத்து வைக்கும் வழக்கங்களையும் கண்டிப்பதனைப்
பின்வரும் பாடலில் காணலாம்.

கூட்டிற் பசுங்களிபோற் கோதையரை எப்பொழுதும்
வீட்டில் அடைத்து வைக்கும் விரகிலர்க்கு யாதுரைப்போம்
பூட்டித் திறந்தெடுக்கும் பொருளாகக் கருதினரோ
கேட்டோர் நகைப்பதுவுங் கேட்டிலரோ பைங்களியே
கிஞ்சகவாய்ப் பைந்தொடிபாற் கிளத்தாய் பசுங்களியே (16)

பசுவொன்றை வாங்கும்போது காட்டும் அக்கறையையும் அவதானத்தையும்
கூட இத்தகைய பெண்களுக்குத் திருமணம் நிச்சயிக்கும்போது காட்டுவதில்லை
என்கிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

தம்மனைக்கோர் பசு வேண்டில் தாம் பலகாற் பார்த்திருந்தும்
 பின்னூந் துணிவராய்ப் பேதுறுதல் மாந்தர் குணம்
 என்னே மணவினையேல் இமைப்பொழுதிலே முடிப்பார்
 சின்னப் பதிமைகொடு சிறார்செய் மணம் போலுமரோ
 தெரிவையவட்கு இம்மாற்றம் சீர்க்கிளியே கூறுதியால் (23)

பெண்ணின் பெருமையினை உணராதோரைச் சாடுவதனையும், பெண்ணின் நிலைக்காக இரங்குவதனையும் காணலாம். பின்வரும் பாடல்கள் இவற்றை உணர்த்தும்.

பெண்ணருமை தானறியா பேதையர்க்குப் பெண் கொடுத்தார்
 மண்ணிலுள்ள காலம் வருந்துதற்கே பெற்றெடுத்தார்
 கண்ணிலர் இத் தந்தை தமர் கடுநரகிற்கே உரியர் (11)
 தம்பெருமை தானறியா தஞ்சமிலா பெண்களினை
 வெம்புலிவாய் மான் என்ன வீணே கொடுத்திடுவார் (12)

இவ்வாறு தம் காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்களின் நிலைமையை எடுத்துக் கூறி, அந்நிலைமைகளை மாற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தையும் மாற்றும் முறைமைகளையும் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூல் எழுந்த காலத்துச் சூழலில் வைத்து நோக்குகின்றபோது அன்றைய நிலையில் இக்கருத்துக்களின் சவாலும், இன்றியமையாமையும் அதனால் இந்நூலின் முக்கியத்துவமும் புலனாகும்.

கடின நடையில் பிரபந்தங்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் யாவருக்கும் விளங்கத்தக்க வகையில் எளிய நடையில் இப் பாடல்கள் அமைந்திருப்பதும் அத்துடன் புதிய சமகாலக் கருத்துக்களைக் கூறுவதற்குப் பழைய வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகின்ற முறைமையைக் கொண்டிருப்பதும் இந்நூலின் சிறப்புக்கள் ஆகும். தனது காலத்துச் சமுதாயத்திற் காணப்பட்ட பெண்களின் அவல நிலையையும், பெண்ணின் சம்மதமின்றி நடத்தப்படும் திருமணத்தின் பாதகங்களையும் உணர்ச்சிச் செறிவுடன் துல்லியமாகவும் உத்வேகத்துடனும் வெளிப்படுத்துவதற்கு சமூகத்தின்மீது அவர் கொண்டிருந்த பிரக்ஞையே காரணமாகும். அவரது முற்போக்கான இலக்கிய ஈடுபாட்டிற்கு தத்தைவிடு தூது சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைகின்றது.

ஏறக்குறைய இவரது சம காலத்தில் பெண்களின் முன்னேற்றம் தொடர்பாகப் பலர் எழுதி வந்தனர். ச.வேதநாயகம்பிள்ளை (1826 – 1889) 'பெண்மானம்', 'பெண்கல்வி' முதலானவற்றை உரைநடையில் எழுதினார். உறையூர் அமிர்தம்பிள்ளை (1845 – 1899) 'பெண்மை நெறி விளக்கம்' பாடினார். இவர் 1889 தொடக்கம் 1892 வரை தான் நடத்திய 'தமிழ்ச்செல்வன்' பத்திரிகையில் பெண்விடுதலை பற்றி எழுதினார். நீதி போதனை அமைப்பு முறையிலேயே இவை பெரும்பாலும் அமைந்திருந்தன.

வேதநாயகம்பிள்ளையின் 'பெண்மதி மாலை'(1869) என்னும் செய்யுள் நூலின் முதலாம் பகுதியாக அமையும் இசைப்பாடல் தொகுதியில் பெண்கள் ஒழுக்கம், விழுமியம் என்பன குறித்து பாரம்பரிய சிந்தனைகளே வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இரண்டாம் பகுதியாக அமையும் கீர்த்தனைகள் அடங்கிய பகுதியில் இரு பாடல்களிலேயே பெண்கல்வி மற்றும் பெண்களின் வேலைச் சுமை என்பன பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆனால் தத்தை விடு தூது பெண்களின் முன்னேற்றம் குறித்து விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. அதாவது பெண்கல்வி, பெண்ணடிமைத்தனம், பொருந்தா மணம், திருமணத்திற்குப் பிற்பட்ட பெண்களின் வாழ்க்கை. தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைக் கண்டும் பெண்கள் எதிர்ப்புணர்வின்றி இருத்தல் ஆகியன பற்றி சரவணமுத்துப் பிள்ளை இந்நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றை இவர் நீதி நூல்களின் அமைப்பு முறையிலே கூறாது. கதையம்சம் பொருந்திய அமைப்பிலே , பழைய இலக்கிய வடிவம் மூலம் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூல் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் சுப்பிரமணிய பாரதியின் பெண்விடுதலை குறித்த சிந்தனைகளுக்கு இந்நூல் உரமூட்டியிருக்கக் கூடும் என்ற க.கைலாசபதியின் கூற்று இவ்விடத்தில் நோக்கற்பாலது.

"கூர்ந்து ஆராயும்பொழுது சுப்பிரமணியபாரதியார் 'தத்தைவிடுதூது' பிரபந்தத்தைப் படித்திருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது. 'சுயசரிதை', 'புதுமைப்பெண்', 'பெண்விடுதலை' முதலிய பாடல்களிலே பாரதி கூறியிருப்பனவற்றையும் கூறியிருக்கும் முறையினையும் உற்று

நோக்கினால் அவனுக்கு முற்பட்ட பாடிய கவிஞர்கள் சரவணமுத்துப் பிள்ளையே சொல்லிலும் பொருளிலும் பாரதிக்கு அண்மித்தவராய்க் காணப்படுகிறார். சென்னையிலிருந்த ஸ்ரீ நிலையம் அச்சியந்திர சாலையிலே 1892ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பெற்று வெளியிடப்பட்ட 'தத்தைவிடுதாது' நூலினைப் பாரதியார் படித்திருக்கக்கூடும். பெண்விடுதலை பற்றிய நூலாதலின் அதில் தீவிரவாதியாயிருந்த பாரதி அதனைப் பெரும்பாலும் படித்திருப்பார் என்பதற்கு ஆங்காங்கு சில சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. 'தத்தைவிடுதாது' நூலில் வரும் சில சொற்றொடர்களின் எதிரொலியைப் பாரதி வாக்கிற் கேட்கலாம்.தமிழிலிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்த பலவிதமான கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் 'ஓய்விலா ஊக்க உணர்ச்சியுடன்' வாசித்த பாரதி இந்நூலைப் படித்திருந்தார் எனத் துணிதல் தவறாகாது."

என 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' என்னும் தனது நூலில் (1986: பக்:43) அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கி.பி 19ஆம் நூற்றாண்டு பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையிலான ஒரு மாறும் காலமாகும். சிறப்பாகச் சொல்வதானால் இக் குறிப்பிட்ட காலம் பழமையையும் புதுமையையும் இணைக்கும் பாலமாக தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்விரு வகையான போக்குகளையும் (பழமை, புதுமை) தம் ஆக்கங்களில் தனித்துவமாகப் பயன்படுத்திய இலக்கிய கர்த்தாக்கள் உள்ளனர். இவர்களுள் சிலர் புதுமைக்கான ஊற்றுக்கால்களாக இருந்துள்ளனர். இத்தகையோர் குறித்து க.கைலாசபதி பின்வருமாறு கூறுவார்

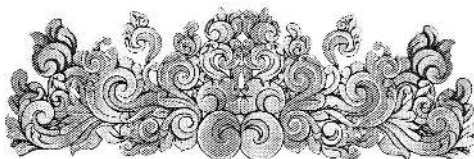
"புராணம், தூது, கீர்த்தனை முதலிய மரபுவழி வடிவங்களைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே அசாதாரணமான ஆற்றலுடனும் அழகியல் உணர்ச்சியுடனும் கையாண்ட சில புலவர்களே அடுத்தடுத்து வந்த கவிஞர்களுக்கு உந்து சக்திகளாக இருந்திருக்கிறனர்"

க.கைலாசபதி குறிப்பிடும் (1986:பக்:44) அந்தச் சிலருள் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையும் ஒருவர்.

ஈழத்தின் முதலாவது வரலாற்று நாவலான 'மோகனாங்கியைத் தந்த தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை, நவீன கருத்துக்களைப் பழைய வடிவத்தினூடாகத் தந்த வகையிலும் ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றார். 'தத்தைவிடுதூது' நூலமைப்பிலும், பொருளிலும் அதன் பின்வந்த தூதுப்பிரபந்தங்கள் பலவற்றிற்கு வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. கைலாசபதி.க. 1986: 'ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள்' : மக்கள் வெளியீடு, சென்னை.
2. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி. 2001: 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்' : வெளியீடு: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்: சிதம்பரம்.
3. மாதவன்.வே.இரா : 2004: 'தமிழில் தூது இலக்கியம்': வெளியீடு: அன்னம், தஞ்சாவூர்.
4. யோகராசா.செ. : 'திருகோணமலை தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை' 'தமிழ் உலகு' மலர் : 1: இதழ் : 1: 2003: கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம்.

தமிழ் நூல்களின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்

தம்மிக்க ஜயசிங்க

இலங்கையின் இலக்கியம் பற்றி அவதானிக்கும்போது சிங்கள இலக்கியத்திற்கு முக்கிய இடம் உண்டு சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அளவில் பாளி மற்றும் சம்ஸ்கிருத இலக்கியங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன. அது போலவே தமிழ் இலக்கியமும் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது.

அனுராதபுரக் காலகட்டத்திலிருந்து (கி.மு. 437- கி.பி. 1050) சிங்கள மொழி மற்றும் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் தமிழ் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது என்று கூறலாம்.¹ பொதுவாக பார்த்தால் புராதன சிங்கள இலக்கியம் என்பது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியம் என்றே கூறலாம்.² அதாவது பல புராதன சிங்கள நூல்கள் பாளி அல்லது சம்ஸ்கிருத நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பாகத் திகழ்கின்றன. இல்லாவிட்டால் பாளி, சம்ஸ்கிருத நூல்களின் தழுவலாக அமைகின்றன.

கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டில் மகா மகிந்த தேரரால் பௌத்த சமயம் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் பாளி மொழியில் இருந்த பல பௌத்த நூல்கள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.³

பௌத்த பிக்குமார்களின் ஒழுக்க விழுமியங்களைப்பற்றி பாளி மொழியில் எழுதி இருந்த நூல்கள் அதாவது 'வினய' நூல்கள் அனுராதபுர காலகட்டத்தில் (கி.மு. 437- கி.பி. 1050) சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. அவ்வாறு மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூல்களில் பழமையான நூலாக சிக்கவலந்த என்ற நூலைக் கூறலாம். அதே காலகட்டத்திலே அந்த சிக்கவலந்த என்ற வினய நூலுக்கு தெளிவுரையாக சிக்கவலந்த வினிஸ்ஸ என்ற நூலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக சிங்கள இலக்கியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் மொழிபெயர்ப்பு, தழுவல் அல்லது மொழியாக்க மறுபடைப்புகளாக இருந்தன என்று கூறலாம்.

மொழிபெயர்ப்பு என்பது மொழி - பெயர்ப்பு என்ற இரண்டு சொற்களின் கூட்டுச்சொல்லாகும். அது ஒரு மொழியில் உள்ளவற்றை மற்றொரு மொழிக்குச் செலுத்துதல், போக்குதல் என்ற கருத்தை உணர்த்துவதாகும். மொழி பெயர்ப்பு எந்த ஒரு மொழியும் இலக்கியமும் வளர்ச்சி அடைவதற்கான இன்றியமையாத பணிகளில் ஒன்றாகும். பொதுவாக மொழிபெயர்ப்பு என்பது மூல நூலின் கருத்துகளை முழுமையாகக் கொண்டதாக அமைதல் வேண்டும். மூல நூலில் உள்ள எளிமையையும் தெளிவையும் அதன் மொழிபெயர்ப்பும் பெற்றிருக்க வேண்டும். கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மொழிபெயர்ப்பது அவசியம். அதுமட்டுமல்லாமல் மூலத்தை ஒட்டியே மொழிபெயர்ப்பு அமைதல் வேண்டும்.⁴

புராதன சிங்கள இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் பார்த்தால் சமயம் சார்ந்த விடயங்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதனால் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு மூல பாளி நூல்களின் கருத்துக்களைக் கொண்டு எளிமையான நடையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம்.⁵

உரைநடையிலும் செய்யுள் மூலமாகவும் எழுதப்பட்டுள்ள பல புராதன சிங்கள நூல்கள் பாளி சூத்திரங்களின் மொழிபெயர்ப்பு அல்லது அட்டகத்தா என்ற தெளிவுரைகளின் மொழிபெயர்ப்பாக அமையும். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது

போல பொதுவாக சொல்லுக்கு சொல் மொழிபெயர்க்காமல் முக்கியமான கருத்துகள் திகழும் முறையிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பல சிங்கள நூல்கள் பாளி நூல்களின் மொழியாக்க மறுபடைப்புகளாக திகழ்கின்றன.

பழைய சிங்கள நூல்கள் சிலவும் அந்த நூல்களின் மூலநூலாகக் கருதப்படுகின்ற பாளி நூல்களும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

மூலநூல்	சிங்கள நூல்	காலகட்டம்
(உரைநடை)		
மூலசிக்கா	சிக்கவலந்த சிக்கவலந்த வினிஸ்ஸ	அனுராதபுரம் (கி.மு.427-கி.பி.1058)
தம்மபதட்ட கத்தா	தம்பியா அட்டுவா கெட்டபதய	அனுராதபுரம் (கி.மு.427-கி.பி.1058)
ஜாதகட்ட கத்தா	ஜாதக அட்டுவா கெட்டபதய	பொலன்னறுவை (கி.பி. 1058-1234)
வெஸ்ஸந்தர ஜாத்தக கத்தா	வெஸ்துரு தா சன்ன	பொலன்னறுவை (கி.பி. 1058-1234)
சூத்திர பிடகம் ஜாத்தக கத்தா	புத்சரண	பொலன்னறுவை (கி.பி. 1058-1234)
தம்ம பதட்ட கத்தா	சத்தரும ரத்னாவலி	தம்பதெனிய (கி.பி.1220-கி.பி.1293)
ஜாதகட்ட கத்தா	சிங்கள ஜாதக பொத்த	குருநாகல் (கி.பி.1293-கி.பி.1347)
ரசவாஹினி	சத்தருமாலங்காரய	கம்பொல (கி.பி.1347-கி.பி.1412)
(செய்யுள்)		
மக்காதேவ ஜாதக்க	முவதெவ் தா வத	பொலன்னறுவை (கி.பி. 1058-1234)

ஸஸ ஜாதக	ஸஸ தா வத	பொலன்னறுவை (கி.பி. 1058-1234)
குஸ ஜாதக	கவ்சினுமிண	தம்பதெனிய (கி.பி. 1220-1293)
குத்தில ஜாதக	குத்தில காவ்ய	கோட்டை (கி.பி. 1412-1580)
குஸ ஜாதக	குஸ தா கவ	சீத்தாவாக்கை (கி.பி. 1530-1592)

இவ்வாறு புராதன சிங்கள இலக்கியங்களை அவதானிக்கும் போது அவை பழைய பாளி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளாகத் திகழ்கின்றன.

சிங்கள இலக்கியத்தில் தமிழ் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளைப் பற்றி அவதானிப்போம். தம்பதெனிய காலகட்டத்தில் (கி.பி. 1220- 1293) அநோமதஸ்ஸி தேரரால் எழுதப்பட்ட சித்தசங்கராவ என்ற சிங்கள இலக்கண நூல் புத்தமித்திரனின் வீரசோழியத்தின் செல்வாக்குப் பெற்ற நூல் அல்லது வீரசோழியத்தின் தழுவலாக அமைவது என்று கூறலாம்.⁶

சிங்கள இலக்கியத்தின் பொற்காலம் என்று கருதப்படும் கோட்டை காலகட்டத்திலும் (கி.பி. 1412-1580) சீத்தாவாக்கை காலகட்டத்திலும் (கி.பி. 1530- 1592) எழுதிய பலநூல்களில் தமிழ்ச் செல்வாக்கைக் காணலாம். சீத்தாவாக்கை காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த அழகிய வண்ணன் முகவெட்டி தமிழ் மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்ற சிங்களப் புலவர். அவரின் சுபாசுழிதய என்ற நூலில் தமிழ் நீதி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளைக் காணலாம்.

சீத்தாவாக்கை அரசனான முதலாம் இராஜசிங்கன் இந்து மதத்தைத் தழுவியவர். அரிட்ட கீ வெண்டு பெருமாள் போன்றவர்கள் தமிழின் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றினார்கள். அரசியல் ரீதியாகவும் கலாசார ரீதியாகவும் சீத்தாவாக்கை காலத்தில் சிங்கள மொழி மற்றும் இலக்கியம்மீது தமிழ்ச் செல்வாக்கு அதிக அளவில் ஏற்பட்டது.⁷

இதைப்போல கண்டி காலகட்டத்திலும் (கி.பி. 1480-1815) தென்னிந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலே இராஜதந்திர மட்டத்திலும்

கலாசார ரீதியாகவும் தொடர்புகள் இருந்தன. நாயக்கர் வம்சத்தின் அரசர்கள் கண்டியை ஆண்டனர். இதன் பயனாக தமிழ் மொழி மற்றும் இலக்கியத்தின் செல்வாக்கினால் சிங்கள மொழியும் இலக்கியமும் வளர்ச்சி பெற்றன. அரசுகளும் மொழியாக தமிழும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. 1815 இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட உடரட்ட ஒப்புநடத்தில் சிங்கள நிலமேலார்களில் பலர் தமது கையொப்பத்தை தமிழிலே இட்டார்கள். இவ்வாறு பார்க்கும் போது இலங்கை வரலாற்றிலே வேறு எந்தக் காலத்தையும் விட கண்டி காலகட்டத்திலே தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கு சிங்களத்தில் அதிகம் ஏற்பட்டது எனலாம்.

கண்டி காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த பல சிங்களப் புலவர்களும் பிக்குமார்களும் ஏனைய பிரமுகர்களும் தமிழ் மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். இக்காலகட்டத்திலே சிங்கள இலக்கியம் சீராகத் திகழவில்லை. பௌத்த சமயம் சீர்குலைந்து இருந்தது. இந்து சமயமும் அதன் நாகரிகமும் பரந்திருந்தன.

சீரிழந்த சிங்கள இலக்கியத்தை வளர்ப்பதற்குத் தமிழ் நூல்கள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதைக் காணலாம். அத்தோடு தமிழ் நூல்களின் கருத்துக்களைத் தழுவியதாக புதிய சிங்கள நடையிலே ஆக்கங்கள் படைக்கப்பட்டிருந்ததையும் காணலாம்.

கண்டி காலத்தில் தமிழ்ப் பாண்டித்தியம் பெற்ற சிங்களப் புலவர்களில் கிரிமெட்டியாவே என்ற புலவர் முக்கியத்துவம் பெற்றவராக விளங்கினார். தென்னிந்தியாவில் பரவியிருந்த வேதாளன் கதை 'வேத்தாளன் கத்தா காவ்ய' என்று சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இந்த நூலில் இருபத்தைந்து கதைகள் உள்ளன. புராதன தமிழ் நூலிலிருந்துதான் சிங்களத்திற்கு இந்த நூலை மொழிபெயர்த்தேன் என்று புலவர் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்.

පොරණ මෙකො	වය
දෙමළෙන් නුඹ කො	වය
පෙමසින් ඉකො	මය
කියම් වේතොලන් කො	වය

இவ்வால் மஹாபதரங்க ஜாத்தக்க காவியமும் தமிழிலிருந்து சிங்களத்துக்கு மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. சிங்கள ஜாத்தக்கத் தொகுதியிலே உள்ளடங்காத

மஹாபதராங்க ஜாத்தகக் கதை 'மஹாபாரதங்க' அதாவது மஹாபாரதக் கதை என்று கூறலாம்.

செய்யுள்கள் 1514 கொண்ட இந்த காவியம் தமிழிலிருந்து சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதைப் பற்றி புலவர் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

தேமல சிஹல	கர
பலிசா சினை வர	சர
நம தலிநி	மஹமல
கூறுழி வீரமூலி சினை	வரனி வர ⁹

தமிழில் இருந்த இந்த நூலை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பது ஓர் எறும்பு தன் முனையால் மகாமேரு பருவதம் கீறுதல் போன்றது என்கிறார்.

தேமலேனீ கிவி	பேரன
சிஹல லிசினீ	மகிசன
தூபி வரதனீ	நொயன
ஓவசு மரன மரநர நானூவி	தன ¹⁰

புராதன காலத்தில் தமிழிலே இருந்த இந்தக் கவிதைகளை நான் சிங்களத்தில் பாடுகின்றேன். ஏதாவது பிழை இருந்தால் மன்னிக்கவும். என்று பாடுகிறார் கிரிமெட்டியாவே புலவர்.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தொடம்வல என்ற புலவராலும் தமிழ் கவிதைகள் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அரிச்சந்திர மன்னனின் கதை 'ஹரிஸ்சந்திர கத்தா காவ்ய' என்ற செய்யுள் மூலமாக சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.¹¹

இந்த காலகட்டத்திலே வாழ்ந்த பிரபல புலவரான மாத்தறை அபயகோன் விஜேசுந்தர முதலியார் கந்தன் வள்ளி திருமணத்தை வர்ணிக்கும் அபூர்வ கவிதையொன்றைப் பாடியுள்ளார். இந்த நூல் தமிழ் நூலின் தழுவலாக

அமையும். 228 செய்யுள்கள் கொண்ட இந்தக் கவிதை நூலுக்கு வள்ளி மாதா காவ்ய என்ற பெயர் இடப்பட்டுள்ளது.

பொலிய வையு பனல கல வையு	சுவகீழ்
லொலிய வன கவாவன் டேமல வச	யுழ
டிவிய கைன் பீரயஐன்டீரய	மூடீழ்
லொலிய சீநிநி சீஹல வசீநி படி	வழு ¹²

ஆறுமுகனைப் பற்றி தமிழில் இருந்த அபூர்வமான கதை ஒன்று அபயகோன் முதலியாரால் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழியின் பாண்டித்தியம் பெற்ற சாலி எலே மணிரத்தின தேரரும் 18ஆம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்த ஒரு சிங்களப் புலவர். இவர் தமிழில் இருந்த வீரபண்டு என்ற பாண்டிய அரசன் ஒருவரின் சரித்திரத்தை 'அமாரசய' என்று சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

கண்டி காலகட்டத்திலே அதாவது 18ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய சிங்கள நீதிநூலான லோக்கோபகாரய என்ற நூலிலும் தமிழ் நீதிநூல்களில் உள்ள செய்யுள்களின் மொழிபெயர்ப்புகளைக் காணலாம். இந்த நூல் எழுதியவர் ரணஸ்கல்லே தேரர் என்ற பௌத்த பிக்கு. இவரின் லோக்கோபகாரயத்தில் தமிழ்த் திருக்குறளின் சில குறள்களின் மொழிபெயர்ப்புகளைக் காணலாம். திருக்குறளின் பின்வரும் குறளை அவதானிப்போம்.

அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம் மக்கள்
சிறுகை அளாவிய கூழ்¹³

இந்தக் குறளின் மொழிபெயர்ப்பாகத் திகழ்கிறது லோக்கோபகாரயத்தின் இந்தப் பாடல்.

அமாரஸயம் வுவி
ரஸயைக் தோமூவ ஐரன் லுடினா
ரீயன் வுவி ரஸயி
கமா டீரூவன் னூனு ஐவொச்சன்¹⁴

அதாவது தமது மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழ் அமிழ்தினை விட
சுவையாக இருக்கும்.

லோக்கோபகாரயத்தின் கீழ் வரும் செய்யுளும் ஒரு திருக்குறளின்
மொழிப்பெயர்ப்பேயாகும்.

தேஜுரன் வீகீன் நம
தருவன் டென தைலீடி தன நமீ
வியதுன் சலா மடி
ஒன் டி ஓடிவீல சிலீல தேனு மடி¹⁵

பொருள் இவ்வாறு அமையும். பெற்றோர்களால் தமது மக்களுக்கு வழங்கப்பட
வேண்டிய குறையாத செல்வம் கல்விதான். கற்றோர்களின் சபையிலே நடுவே
பயமின்றி இருக்க அது உதவும். கீழ்க் காணும் குறளை மேலே குறிப்பிட்ட
லோக்கோபகாரயச் செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்.

தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து
முந்தி இருப்பச் செயல்¹⁶

ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட செய்யுள் இந்தக் குறளின் மொழிப்பெயர்ப்பு என்று
கூறலாம்.

குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவர்

இந்தக் குறளை ரணஸ்கல்லே தேரர் இவ்வாறு மொழிப்பெயர்த்துள்ளார்.

சவன சீவன சலி
தரு வுடு வன தனோ லேலி கீ
நம தருவன் லொடிடி
வதன் துடி வெனெகி துதனோ¹⁸

செவியிலே படும் இனிமையான தம் மக்களின் குதலைச் சொற்களைக் கேளாதவர்கள் அந்த இசை இனிமையானது என்று சொல்கிறார்கள். இவர் மூதுரை என்ற நூலின் செய்யுள்களையும் சிங்களத்தில் அபூர்வமான முறையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

“சீரியர் கெட்டாலும் சீரியரே சீரியர்மற்று
அல்லாதார் கெட்டாலும்அங்கு என்னாகும் -சீரிய
போன்னின் குடம் உடைந்தால் பொன்னாகும் என்னாகும்
மண்ணின் குடம் உடைந்தக் கால்”¹⁹

இந்தச் செய்யுள் சிங்களத்தில் அருமையான கருத்துக்கள் கொண்டு இவ்வாறே மொழிபெயர்த்துள்ளார் ரணஸ்கல்லே தேரர்.

ஓஐரென் பிஓஐனை
ஐடன நம ஓனய ஐடினொகரன்
விடனை ரன் விடனை
ஐகி ஓர ஐகய ஐடி நொலன மென்²⁰

இதன் பொருள் இவ்வாறு வரும். பொற்குடம் உடைந்தால் அதன் பெறுமதி குறையாமல் நிற்கும். அதே போல நல்லவர் வறுமை அடைந்து விட்டாலும் அவரின் நற்குணம் இருக்கும்.

ரணஸ்கல்லே தேரர் தமிழ் நூல்களின் அபூர்வமான கருத்துகளைப் பொருள் மாறுபடாமல் சிங்களத்தில் பாடியுள்ளார். இவரின் மொழிபெயர்ப்புச் சொல்லுக்குச் சொல் அமைந்தது என்று கூறுமுடியாது. இவர் மூலமொழியின் கருத்தை எடுத்து அதை இலக்கு மொழி நடைக்கு ஏற்ப மொழிபெயர்த்துள்ளதைக் காணலாம்.

கண்டி காலகட்டத்திலே வாழ்ந்த அத்தரகம ராஜகுருபண்டாரவும் தமிழ்ப் பாண்டித்தியம் பெற்ற சிங்களப் புலவர். அவர் நாலடியாரின் செய்யுள்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார். கணதெவி ஹேல்ல சஹ வதன் கவி பொத்த என்ற கல்வின் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறுகின்ற நூலின் பல செய்யுள்கள் தமிழ்ச்

செய்யுள்களின் மொழிபெயர்ப்பாக அல்லது அவற்றின் செல்வாக்கைப் பெற்றவையாக அமையும்.

கிழை நுகைக ஷோரகூரன் றை நொழை
 சீசுடி மொ வகுரென்பின் பிள நொழை
 கைச பிபின் ரச மூநிதென் றை நொழை
 டுறைமொ டிசீசசமடி மது ருனை²¹

நாலடியாரில் வரும் கீழ் காணும் செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்.

வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
 மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறினவ்வார்
 எச்சம் என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
 விச்சைமற் றல்ல பிற²²

ராஜகுரு பண்டார இந்த செய்யுளின் கருத்தைச் சிங்கள மொழி நடைக்கு ஏற்ற வகையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

கண்டி காலகட்டத்தின் இறுதியிலே எழுதப்பட்ட பல சிங்கள நூல்கள் தமிழ்க் காமநூல்கள், விரஹ நூல்கள் ஆகியவற்றின் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. காமத்தீயினால் வருந்திக் கொண்டிருக்கின்ற பெண்கள், காதலனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாத பெண்கள் இந்த நூல்களில் பாத்திரங்களாக விளங்குகின்றனர்.

பத்யாமே லேகம் என்பவரின் வியொவக ரத்னமாலய, திஸாநாயக்க முதலியாரின் மகரத்துவஜ, துணுவில கஜநாயக்க நிலமேவின் ரதிரத்னாலங்காரய, கஜமன் முதியன்ஸே புலவரின் விரஹஸோகமாலை ஆகிய கவிதை நூல்கள் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகள் அல்லது தமிழ்ச் செல்வாக்குப் பெற்ற நூல்களாகத் திகழ்கின்றன.²³

சிலப்பதிகாரம் மகாகாவியத்தின் மொழிபெயர்ப்புகளாக பத்தினி ஹேல்லை, பத்தினி கத்தாவ, அம்ப விதீம, வயந்திமாலய என்ற நூல்களைக் கூறலாம். இந்த நூல்களும் 18 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுதப்பட்டன. சிலப்பதிகாரத்தின் செல்வாக்கோடு இந்தக் கவிதைகள் எழுதப்பட்டன. சிலப்பதிகாரத்தின் கதாநாயகன் கோவலன். ஆனால் சிங்கள நூல்களின் கதாநாயகன் பாலகன் என்பவனாகும்.

ஜாகோமே கொன்ஸால்வேஸும் சிங்கள மொழியையும் தமிழ் மொழியையும் நன்றாகக் கற்று பாண்டித்தியம் பெற்றவர். சிங்கள கிறிஸ்தவ இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக விளங்குகிறார் இவர். பேதகாரயன்கே தர்க்க என்ற நூல் தமிழிலிருந்து சிங்களத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூலாகும். இவர் போர்ச்சுகீஸ்- சிங்களம்- தமிழ் அகராதி ஒன்றும் எழுதியுள்ளார்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய சிங்கள நாடகங்கள் பல தமிழ் நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புகளாகும். ஹரிச்சந்திர நாடகம், எஹலேபொல நாடகம் ஆகியவை தமிழ் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புகளாகும்.

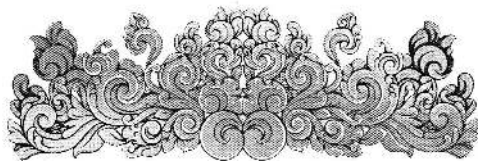
கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டிலும் கி.பி. 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் சீர்குலைந்த சிங்கள இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் மிகுந்த அளவிலே தமிழ் இலக்கியத்தின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. சிறப்பாக தமிழ் நூல்களை மொழிபெயர்ப்பதையும் தமிழ் நூல்களில் உள்ளடங்கிய கருத்துகளைக் எடுத்துக் கொண்டு எழுதுவதையும் காணக் கூடியதாகவுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

(Endnotes)

1. டிமித்ரொசு கிமி, கிள்சுரீலே, சிங்கலே ட்ரீமி லெசுமி, மானல கிவலாடி லேமின பர்சுடே, கொலமி, 2001, பிப்ப 65
2. டிமிதலால கிமி, மகாபே, பிரந்தன சாகித்யலே பரிவந்தன விமி, பகநிந் பகன, மொமிலே சக சகோடரலே, கொலமி, பிப்ப 11
3. காலசுரி, ஶானந்த, சிங்கல சாகித்யல 1, சி/ ச விசீஜுன ப்ரகாமலலே, லொரலுசீமலு, 1999, பிப்ப 78
4. சென்னை மு.வளர்மதி. மொழிபெயர்ப்பில் பண்பாட்டுப் பின்புலம். தமிழியல் ஆய்வுச்சிந்தனைகள். உலகத் தமிழாராச்சி நிறுவனம். சென்னை. 2004. பக்கம் 254
5. டிமிதலால கிமி, மகாபே, பிரந்தன சாகித்யலே பரிவந்தன விமி, பகநிந் பகன, மொமிலே சக சகோடரலே, கொலமி, பிப்ப 13
6. டிமித்ரொசு கிமி, கிள்சுரீலே, சிங்கலே ட்ரீமி லெசுமி, மானல கிவலாடி லேமின பர்சுடே, கொலமி, 2001, பிப்ப 78

7. එම පිටුව 121
8. එම පිටුව 133
9. මහාපදාරංග ජාතකය, සුනිල් ආරියරත්න, ඇස් ගොඩගේ සහ සහෝදරයෝ කොළඹ, 1998, පිටුව 37
10. එම පිටුව 38
11. ධම්මරතන හිමි, හිස්සැල්ලේ, සිංහලයේ ද්විධ බලපෑම්, මානව හිතවාදී ලේඛක පර්ෂදය, කොළඹ, 2001, පිටුව 134
12. එම පිටුව 135
13. තිරුக்குறள். පரிමෙලූප්පර් උරෙ. ප්‍රාණියිභා පිරතර්ණ. සෙන්නෙ. 2002. පக்கம்28
14. ලෝකෝපකාරය, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ, 2005, පිටුව 05
15. එම පිටුව 05
16. තිරුக்குறள், පරිමෙලූප්පර් උරෙ. ප්‍රාණියිභා පිරතර්ණ. සෙන්නෙ. 2002. පக்கம்29
17. මෙර්පද පக்கம் 29
18. ලෝකෝපකාරය, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ, 2005, පිටුව 09
19. ජින්නසාමි. ජෙ. ප. ඔව්වෙයාරිනිනි ත්ති ත්‍රාල්කන්. ත්‍රාඡ්ඡියාර් පතිභ්පකම. සෙන්නෙ, 2009, පக்கම 42
20. ලෝකෝපකාරය, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ, 2005, පිටුව 08
21. ගණදෙවි හැල්ල සහ වදන් කවි පොත, අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව, කොළඹ, 2001, පිටුව 12
22. ත්‍රාලූප්පර්. ශ්‍රා. මාණිකකව්‍යාඡකන්, උමා පතිභ්පකම. සෙන්නෙ, 2007. පக்கම 54
23. ධම්මරතන හිමි, හිස්සැල්ලේ, සිංහලයේ ද්විධ බලපෑම්, මානව හිතවාදී ලේඛක පර්ෂදය, කොළඹ, 2001, පිටුව 145

தமிழ் அகராதித் துறை வளர்ச்சியில் சதுரகராதி

செல்வராஞ்சிதம் சிவசுப்பிரமணியம்

தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில் வரும் உரியியல் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும் முறையை கொண்டிருந்தது. உரியியலைப் பின்பற்றி பிற்காலத்தில் நிகண்டுகள் தோற்றம் பெற்றன. தமிழ் மொழியிலே அகராதி தோன்றுவதற்கு முன் சொற்களின் பொருளை அறிவதற்கு நிகண்டுகளே பயன்பட்டன. தீவாகரம், பிங்கலந்தை, அகராதி நிகண்டு, பொதிகை நிகண்டு, போன்ற நிகண்டுகள் பல்வேறு காலங்களில் தோன்றின.

தமிழ்மொழி கற்பவர்களுக்குப் பொருள் கூறும் கருவி நூல்களாக நிகண்டுகள் பயன்பட்டன. நிகண்டுகள் சொற்களை அகர வரிசையில் கூறுவதில்லை. செய்யுள் வடிவில் வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை போன்ற யாப்பு வகைகளைப் பயன்படுத்தி சொற்களுக்கு பொருள் கூறும் முறையில் நிகண்டுகள் அமைந்தன. சதுரகராதி நிகண்டிலிருந்து வேறுபட்ட வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது; அகராதிகள் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைவதற்கு

அடிப்படையாக அமைந்தது. இவ்வாய்வு தமிழ் அகராதித் துறை வளர்ச்சியில் சதுரகராதியின் பங்கு பற்றியதாக அமைகின்றது.

ஆசிரியரது காலமும் பின்னணியும்

வீரமாமுனிவர் இத்தாலி நாட்டில் காஸ்திக் கலியோன் என்ற ஊரில் கி.பி.1680 இல் பிறந்தார். பெற்றோர் இவருக்கு கான்ஸ்டான்சியுஸ் ஜோசப் பெஸ்கி என்று பெயரிட்டனர். சமயக் கல்வியோடு இத்தாலியம், இலத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம், பிரெஞ்சு முதலிய பல மொழிகளைக் கற்றார். கிறிஸ்தவ சமயத்தை வளர்க்கும் நோக்குடன் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தார். சமயப்பணி புரிதலோடு புலவர்கள் வியக்கத்தக்க வகையில் தமிழ்ப் பணியாற்றினார்.

வீரமாமுனிவர் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து சமயப்பணி புரிந்துவந்தார். அவ்வேளையில் தமிழ், தெலுங்கு சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளை நன்கு பயின்றார். அம் மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றார். பல மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற அடிகளாருக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்பது இலகுவாக இருந்தது. தமிழ் பேச்சு மொழி, இலக்கிய மொழி ஆகியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து முறையாகக் கற்றார். சுப்பிரதீபக்கவிராயரிடம் தமிழை முறையாகக் கற்றார். இதனால் அடிகளார் தமிழுக்குப் பல துறைகளில் பணியாற்றினார். இலக்கணம், இலக்கியம், அகராதி போன்ற படைப்புக்களை நல்கினார். செந்தமிழ் மொழியில் வழங்கும் சொற்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் அகராதி படைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். கி.பி.1732 ஆம் ஆண்டு வீரமாமுனிவர் தமிழ் மொழியில் சதுரகராதி என்ற பெயரால் சிறந்ததோர் அகராதியை ஆக்கினார். இதுவே தமிழில் தோன்றிய முதல் அகராதியாகும்.

அகராதி முறையில் கி.பி.616ஆம் ஆண்டு அறிஞர் புல்லக்கர் என்பவர் ஆங்கிலத்தில் அகராதி ஒன்றைத் எழுதி வெளியிட்டார். அவரைத் தொடர்ந்து கொக்கரன் என்பவர் 1625ஆம் ஆண்டு அகராதி ஒன்றைத் தொகுத்தார். அதன் பின்னர் ஜோன்சன் என்பவர் 1755ஆம் ஆண்டு பேரகராதி ஒன்றை வெளியிட்டார். வீரமாமுனிவர் ஆங்கில மொழியில் அமைந்த அகராதி

முயற்சிகளைப் பின்பற்றி செய்யுள் வழவில் அமைந்த நிகண்டுகளில் உள்ள இடர்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து தமிழ் மொழியில் அகராதி படைக்க முயன்றார்.

அடிகளாரின் அகராதிகள்

வீரமாமுனிவர் பல அகராதிகளைப் படைத்துள்ளார். சதுரகராதி, தமிழ் - லத்தீன் பேச்சு மொழி அகராதி, போர்த்துக்கீஸ் - லத்தீன்- தமிழ் அகராதி, தமிழ் - லத்தீன் அகராதி, லத்தீன் பேச்சு மொழியகராதி, தமிழ்- பிரெஞ்சு அகராதி, லத்தீன்- தமிழ் அகராதி, தமிழ் - ஆங்கில அகராதி என பல அகராதிகளைப் படைத்துள்ளார். பல மொழிகளில் புலமை பெற்றிருந்த மையால்தான் அவரால் பல மொழி அகராதிகளைப் படைக்க முடிந்தது. அடிகளார் படைத்த அகராதிகளுள் சதுரகராதிதான் முதலில் தோன்றியது.

சதுரகராதியைப் பின்பற்றித் தோன்றிய அகராதிகள்

சதுரகராதி தோன்றிய பின்னர் அதைப் பின்பற்றிப் பலர் அகராதி படைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். பெப்ரீசியஸ் என்பவர் சதுரகராதியைப் பின்பற்றி அகராதி யொன்றை வெளியிட்டார். அதில் செய்யுட் சொற்களையும் உகை வழக்குச் சொற்களையும் சேர்த்துத் தந்திருக்கிறார். சொற்களின் பொருளைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சதுரகராதிக்குப் பின் புதுவகை நெறிகளுடன் இராடலரின் இரு மொழி அகராதி 1834இல் வெளிவந்தது. டெயிலர் என்பாரின் முயற்சியால் 37 ஆயிரம் சொற்களைக் கொண்ட அகராதி வெளியிடப்பட்டது. வின்சலோ என்பவர் 67 ஆயிரம் சொற்கள் கொண்ட அகராதியை வெளியிட்டார். 1886இல் இராமசாமி நாயுடுவின் பேரகராதி வெளிவந்தது. 1899இல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சதாவதானி என். கதிரவேற்பிள்ளையின் தமிழ்ப் பேரகராதி முதற் பதிப்பு வெளிவந்தது. இது சதுரகராதி போன்று நான்கு பாகங்களைக் கொண்டது. 1842இல் மானிப்பாய் அகராதி வெளிவந்தது. 1904இல் சதாவதானி நா. கதிரவேற்பிள்ளையின் பேரகராதி இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவந்தது. 1925இல் பவானந்தம் பிள்ளையின் தற்கால தமிழ்ச் சொல் அகராதி வெளிவந்தது. பின்னர் சென்னைப்

பல்கலைக்கழகம் தமிழ் லெச்சிக்கன் என்ற பெயரில் தொகுதிகளை வெளியிட்டது. பல இலட்சம் சொற்கள் இடம் பெறுகின்றன. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் அகராதி, கீர்னீனுடைய மருத்துவ அகராதி. என்பன தோற்றம் பெறுவதற்கும் அடிப்படையானது சதுரகராதியே ஆகும்.

சதுரகராதியின் சிறப்பு

சதுரகராதியின் பெருமை பற்றிக் கூறும் பொழுது பண்டிதர் முத்துசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் செறிந்த காட்டுக்குச் சமமாயிருந்த தீவாகரம் முதலிய நிகண்டுகளை இச் சதுரகராதியால் சிறந்த சிங்காரத் தோட்டமாக்கிய பெருமை வீரமாமுனிவருக்கு உரியது என்று பாராட்டினார்.

நிகண்டுகள் பல பொருள் தரும் சொற்களை தொகுத்து கூறுவன. ஒவ்வொரு பொருளுக்குமுரிய பல பெயர்களையும் சில நிகண்டுகள் தருகின்றன. கடினமான சொற்களுக்கே இவை பொருள் கூறும் மரபைக் கொண்டிருந்தன. ஒரு சொல்லுக்குரிய பொருளைக் கண்டு கொள்வதென்றால் முழு நூலையும் படிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை சில சந்தர்ப்பங்களில் உருவாகும். இது அகர வரிசையில் அமையாததால் ஏற்பட்ட விளைவாகும். கற்றவர்கள் மாத்திரம் நிகண்டின் பொருளைக் கண்டுகொள்ள முடியும். நிகண்டுகளின்றும் வேறுபட்ட வளர்ச்சியை சதுரகராதி காட்டுகின்றது.

சதுரகராதியின் அமைப்பு

சதுர் என்பது நான்கு என்னும் பொருள் கொண்ட வட சொல்லாகும். நான்கு வகைப் பாகுபாடு கொண்ட அகராதி சதுரகராதி எனப் பெயர் பெற்றது எனலாம். வட மொழியைச் சேர்ப்பது தமிழுக்குப் பெருமை என அடிகளார் எண்ணியிருந்தார். தனது பெயரை வீர ஆரியன் தைரியநாதன் எனக் கூறுவதிலிருந்து ஆசிரியருக்கு வட மொழியில் விருப்பு இருந்ததைக் காணமுடிகின்றது. பெயர் அகராதி, பொருள் அகராதி, தொகை அகராதி, தொடை அகராதி என்னும் நான்கு பகுதிகளை உடையது சதுரகராதியாகும்.

பெயரகராதி

பெயரகராதி என பெயர் பெற்றுள்ளதால் அப்பகுதியில் வருவன பெயர் சொற்கள் என்று முடிவிற்கு வர இயலாது. பெயர் அகராதியில் பெயர்கள் மட்டும் அல்லாமல் வினை, இடை, உரி ஆகிய நால்வகைச் சொற்களும் கூறப்படுகின்றன. பெயரகராதியில் ஒரு சொல்லுக்கு உரிய பல பொருள்கள் கூறப்படுகின்றன.

பொருளகராதி

ஒரு பொருளைக் குறிக்கின்ற பல பெயர்கள் பொருளகராதியில் இடம் பெறுகின்றன.

உதாரணம்:- உரித்து- ஆட்சி, ஆவணம், காணி, கெழுதகைமை, தகவு, தகுதி,

தாயம், பாங்கு, பால்

சக்கராயுதம்- அரி, ஆழி, ஒளி, வட்டம், பருதி வட்டம், வளை

காவற்காடு- அரணம், அரண், கிளை, கணையம்

பொருளகராதியில் ஒரு சொல்லுக்கு ஒருபொருள் கூறப்படும் சொற்களே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் ஒரு சொல்லுக்கு இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து என பொருள்கள் அடுக்கிக் கூறப்படும் சொற்களும் காணப்படுகின்றன.

அகிதர்- பகைவர்

அசனி- இடி, வச்சிராயுதம்

இயவு-ஊர், காடு, வழி

இயம்- ஈ, ஒலி, சொல், வாச்சியம்.

18 பொருள் உள்ள சொற்களும் காணப்படுகின்றன. சொல்லுக்கு பொருள் கூறும் பொழுது சொல்லுக்குரிய பொருளை மட்டும் கூறுகின்ற நிலையே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. சில சொற்களுக்கு பொருள், சொல்லாக மட்டும்ன்றி விளக்கமாகவும் கூறப்படுகின்றது.

சொற்களுக்கு பொருள் கூறும் பொழுது சில சொற்களை விளக்கும்போது இலக்கணக் குறிப்புக்களைக் கொடுப்பதைக் காணலாம்.

அடிகளார் சதுரகராதியில் பல பேச்சு வழக்குச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார்.

உதாரணம் :- முறிச்சீட்டு

பொருளகராதியில் ஒரு சொல்லுக்கு அதே பொருளுடைய பல சொற்களும் அகர வரிசையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

தொகையகராதி

தமிழ் மொழியின் இலக்கிய, இலக்கண வழக்குகளில் அமைந்திருக்கும் தொகைகளே தொகையகராதியில் இடம் பெறுகின்றன. பல பொருட் கூட்டத்தைக் குறிக்கும் ஒரு பெயர்த் தொகுதி தொகையகராதியில் இடம் பெறுகின்றது.

உதாரணம் :-

அங்கம் - தீதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம், இவை பஞ்சாங்கம்.

அங்கம் - மலை, யாறு, நாடு, ஊர், மாலை, பரி, கரி, முரசு, கொடி, செங்கோல், இவை அரசாங்குரிய தசாங்கம்.

தொகை அகராதி செய்யுள் வழக்கிலும் உலக வழக்கிலும் உள்ள தொகைச் சொற்களை விளக்கிப் பொருள் கூறுகிறது.

உதாரணம்:- அங்கம் நான்கு, தேர், கரி, பரி, காலாள், என்பன இவை சதுரங்கம்.

தொடையகராதி

செய்யுளில் தொடைகளை அமைத்தலுக்கு உதவியாக சொற்களை அறிந்து கொள்வதற்காக தொடையகராதி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சொற்களை எடுத்து எதுகைக்கு ஏற்றவாறு வகைப்படுத்தி உரிய நிரல் முறையில் தொடையகராதியை அமைத்திருக்கிறார்.

உதாரணம் :- தகர்த்தல் - சிதைத்தல்

நுகர்தல் - அனுபவித்தல், புசித்தல், விழுங்கல்.

அகி- இரும்பு - பாம்பு

சகி - தோழி

உகிர்-நகம்

துகிர்-பவளம்

பகிர்-பகுப்பு

அகில்- ஓர் மரம்

தொடையகராதி செய்யுள் இயற்றுவோருக்குப் பெரிதும் பயன்படும் முறையில் தொகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு எதுகைச் சொற்களை நிரைப்படுத்தி அகராதி அமைத்திருக்கிறார். செய்யுள் மரபைப் பின்பற்றி அமைத்துள்ளார்.

இலக்கண நோக்கு

மூவிடப் பன்மைப் பெயர்களாக இவாள் (இவர்கள்) அவாள் (அவர்கள்) என்பவற்றை குறிப்பிடுகின்றது. இலக்கண நூல்களில் சொல்லாத மூவிடப் பன்மைப் பெயரைச் சதுரகராதி குறிப்பிடுகின்றது. அஃறிணைப் பெயர்களில் அது வந்தது என்பதற்குப் பதிலாக அது வந்தாச்சு எனக் கூறப்படுவதாக சதுரகராதி குறிப்பிடுகின்றது. உறவுப் பெயர்களில் தாயைக் குறித்த தாய், ஆயி, அம்மா, எனவும் உடன் பிறந்த சகோதரியைக் குறித்த அக்காள், தமக்கை, ஆச்சி போன்றனவும். கணவனைக் குறித்த புருஷன், பத்தா, ஆம்புடையன் எனவும், மனைவியைக் குறித்த பெண்சாதி, பெண்டாட்டி, இஸ்தீரி எனவும் தரப்படுவதைக் காணலாம்.

சதுரகராதியில் ஒலிமாற்றம் பெற்ற பல சொற்களைக் காணமுடியும். பழக்கம் -புழக்கம் என்பதில் அகரம் உகரமாக ஒலிக்கின்றது.

நமன்- குமன்-நகரம் ஓகரமாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

ஞாயிறு -நாயிறு-ஓகரம் நகரமாக மாறியுள்ளது.

புடு - பூண்டு - இடையில் ணகரம் தோன்றியுள்ளது.

இவ்வாறு ஒலி மாற்றம் பெற்ற பல சொற்களை சதுரகராதி எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஒலி மாற்றம் பற்றி ஆய்வு செய்பவர்களுக்கு சதுரகராதி பல தகவல்களைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பல சொற்கள் முன்னொட்டுக்களைப் பெற்று அமைகின்றன. வட மொழியில் இருந்து தமிழிற்கு வந்த சொற்களை இனங் காண்பதற்கு உருபனியல் ஆய்வு உதவுகின்றது. சொல்லின் முன்னால் சேரும் உருப முன்னொட்டாகும். இவ்வாறு சேருதல் தமிழ்மொழியின் பண்பு அன்று. அவை வடமொழியில் இருந்து தமிழிற்கு வந்தன எனக் கொள்ள உருபனியல் ஆய்வு உதவுகின்றது.

அந்தன்- நீதியில்லான்
 அநியாயம்-நியாயமின்மை
 அநீத்தியம்-நிலையின்மை
 அந்தம்-நீதியின்மை

சதுரகராதி தோன்றுவதற்கு இலக்கண நூல்களும் காரணமாக அமைந்தன. உதாரணமாக செல்வுழி என்ற தொடர் அகராதியில் இடம் பெறுகின்றது. செல்+வ்+உழி என்பது செல்வுழி ஆனது. நச்சினார்க்கினியர் உடம்படு மெய்யாக வகரம் சிறுபான்மை புள்ளியீற்றோடு உயிர்சேருங்கால் வரலாம் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

விண்வகத்துக்கொட்கும்

செல்வுழி

என்பனவற்றை உதாரணமாக நச்சினார்க்கினியார் குறிப்பிடுவார். அடிகளார் இதனைத் தோன்றல் விகாரப் புணர்ச்சி என்றே கருதுவார். அடிகளாரின் கருத்தே பொருத்தமாக அமைகின்றது. அடிகளார் அகராதியில் புணர்ச்சியில் விகாரமாக வழங்கி வரும் சொற்களை எல்லாம் உரிய நிரலில் அமைத்துப் பொருள் கூறுகின்றார்.

இணை மொழிகள், வட்டார மொழிகள் பல சதுரகராதியில் இடம் பெறுகின்றன. பலாவினை குறிக்க பலவு, வருக்கை என்னும் சொற்கள் பயன்பட்டதாகக் கூறுகின்றது. மாதுளையைக் குறிக்க மாதுலங்கம், மாதுளம், மாதுளங்கம் என்பன கூறப்பட்டுள்ளன. நட்பினைக் குறிக்க சிநேகீதம், நேயம், நேசம் என்பன கூறப்பட்டுள்ளன. பூனையைக் குறிக்க பூசை. பூனை விடருகம், வெருகு முதலிய சொற்களைக் கூறுகின்றார்.

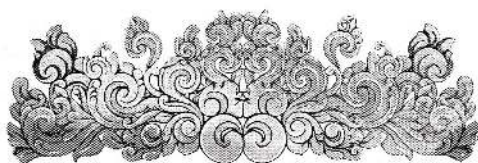
ஒப்புமை மொழியியல் நோக்கு

இந்தோ. ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த லத்தீன் மொழியைத் திராவிட மொழியைச் சேர்ந்த தமிழோடு ஒப்புமைப்படுத்திப் பார்க்க உதவுகின்றது. போர்த்துகீஸ், ஹிப்ரு, பிரெஞ்சு போன்ற மொழிகளோடும் தமிழை ஒப்புமைப் படுத்தியுள்ளார். இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் தமிழுக்கும் இடையே ஒப்பியல் ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு சதுரகராதி உதவுகின்றது.

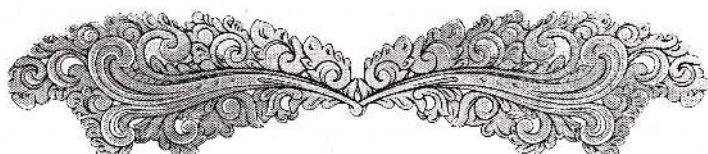
பொருள் அகராதியில் தமிழ் என்பதற்கு திரமிடம் எனப் பொருள் கூறுகின்றார். தற்கால மொழியியலாளர்கள் ஆய்வு செய்வதற்கு உரிய களமாக சதுரகராதியை உருவாக்குகின்றார். வட்டார மொழிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுப்பாட்டை அடிகளார் அகராதியில் குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு மொழி இடத்திற்கு இடம் உச்சரிப்பில் வேறுபாடு கொண்டிருக்கின்றது. அவற்றை எல்லாம் அடிகளார் அகராதியில் குறிப்பிடுகின்றார். பேச்சு வழக்குச் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே மொழியியலாளர் ஆய்வினை மேற்கொள்ளுகின்றனர். அதற்கு வழிகாட்டியாகவும் முன்மாதிரியாகவும் சதுரகராதி அமைகின்றது.

முடிவுரை

வீரமாமுனிவர் பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அதனால் பல மொழிகளில் அகராதிகளைப் படைத்துள்ளார். சதுரகராதி நிகண்டுகளைப் பின்பற்றியும் பிற மொழிகளில் உள்ள அகராதிகளைப் பின்பற்றியும் படைக்கப்பட்டுள்ளது. சதுரகராதி தமிழில் எழுந்த முதல் அகராதி ஆகும். ஏனைய அகராதிகளுக்கு வழி காட்டியாக அமைகின்றது. சதுரஅகராதி மொழி ஆய்வு, இலக்கண ஆய்வு என்பவற்றுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றது.

நவீனமயமாக்கல் சூழலில் ஈழத்தில் தமிழ்மொழி

செ. யோகராஜா

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே இருபதாம் நூற்றாண்டு நவீனகாலம் என்று கருதப்படுகின்றது. எனினும் நுணுகி நோக்கும்போதுதான் அதற்கான பின்புலம் - நவீன மயமாக்கல் சூழல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே ஆரம்பித்து விட்டமை புலப்படும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு (தமிழ்நாடு சார்ந்த) இலக்கிய வரலாற்றிலே 1835 ஆம் ஆண்டு முக்கியமானது என்றும் தமிழில் நவீனத்தின் (Modern) தொடக்கம் அப்போதுதான் ஏற்பட்டதென்றும் அண்மைக் கால ஆய்வாளர் விதந்துரைப்பர். 1835 ஆம் ஆண்டு அச்ச ஊடகத்தின் (Print Media) வரவினை, அது பொதுமக்கள் பாவனைக்கு உரித்தாக்கப்படுவதனை குறித்து நிற்கின்றது. ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுக்கும் அது ஏற்புடையதே.

தமிழ்ச் சூழலில் அச்ச ஊடகத்தின் வரவு என்பது தமிழ்ச் சமூகத்தின் பாய்ச்சலை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்ற குறியீடாகும். நவீன மயமாக்கல் சூழல்

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே மேனாட்டுமயவாக்கம் (Westernization) காரணமாக ஏற்பட்ட முக்கியமான மாற்றங்களுள்ளொன்று சனநாயக மயப் படுத்தலாகும் (Democratization). சனநாயகப்படுத்தல் என்பது செயற்பாட்டு ரீதியில் உரைநடை என்ற ஊடகத்துடன் தொடர்புபட்டது. உரைநடை என்ற ஊடகம் அச்ச ஊடகத்துடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பது.

இன்னொரு விதமாகக் கூறின். புதிய (நவீன) சமூகச் சூழலிலே ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்களின் பின்னணியில் தமிழ்மொழி புதிய சவால்கள் பலவற்றை எதிர்கொள்ள நேரிட்டது. இத்தகைய சவால்களின் ஒன்றுதிரண்ட வடிவமாக உரைநடை காணப்படுகின்றது. புதிய தேவைகள் (எ-டு பாடநூல்கள்), புதிய ஊடகங்கள் (எ-டு : புத்திரிகை, மேடை), புதியதுறைகள் (எ-டு: புனைகதை) உருவானபோது ஏலவே குழந்தைநிலையில் தளர்நடை பயின்று கொண்டிருந்த உரைநடை திக்குமுக்காட வேண்டிய நிலைக்குள்ளானது. எனவே தமிழ் உரைநடையானது பரவலாக - வேகமாக - மாற்றங்கள் பலபெற்று வளரவேண்டிய நிலைக்குத் தன்னைத் தயார்படுத்தத் தொடங்கியது. புதிய மாற்றங்கள் பலவும் அடிப்படையில் சாதாரண மக்களுடன் தொடர்புபட்டிருந்தமையால், கடினமாக வளர்ந்திருந்த உரைநடை எளிமைத் தன்மையையும், நெகிழ்ச்சித்தன்மையையும், புதுமைத்தன்மையையும் பெறவேண்டியதும் தவிர்க்கவியலாததாயிற்று. ஆதலில் இவை பற்றி விரிவாக நோக்குவது அவசியமானது.

துண்டுப் பிரசுரங்கள்

அச்ச ஊடகப் பாவனையின் ஆரம்ப நிலையில் துண்டுப் பிரசுரங்களே கூடுதலாக வெளிவரத் தொடங்கின. இவை.

அ) கண்டனங்களாகவும்

ஆ) சமூகக் குறைபாடுகளைச் சுட்டுவனவாகவும் வெளிப்பட்டன.

கண்டனங்கள் சமயஞ் சார்ந்தனவாகவும். இலக்கிய, இலக்கணம் சார்ந்தவையாகவும் அமைந்திருப்பினும் சமயம் சார்ந்தனவே அதிகமாகும். (துரிதமான உரைநடை வளர்ச்சிக்கு மதமாற்றமும் முக்கியமானதொரு காரணமென்பதனை இவ்வேளை நினைவு கூர்வது பொருத்தமானது.)

இத்தகைய கண்டனங்களை எழுதியோருள் ஆறுமுக நாவலர் முக்கியமானவர். 'விவிலிய குற்சித கண்டன தீக்காரம்' என்ற தலைப்பில் அவரெழுதிய கண்டனத்தின் ஒருபகுதி பின்வருமாறு:

நமது புலனிலார் குணத்தைச் சாதுக்கண்மீது ஏற்றி நமது கிறிஸ்து
யேசுவினால் நியாயத்தீர்ப்பு நாளின் பிரம்படி படாதீர்

இவ்விவிலிய குற்சிதம் யாம் அனுப்பாதிருக்க அனுப்பியதெனக் கனவு கண்டீரோ? கண் மயக்கால் நினைவிறந்து இறந்தீரோ? தயைசெய்து மலரும்! மலரும்!! நமது பாழ்மதக் கிறிஸ்தவப் படுகுழியின் கண்ணே பல்லாயிரவர் வீழ்ந்து மாயாது. ஆரிய மதத்திலே நின்று உய்யும் வண்ணம் எமது விவிலிய குற்சிதம் நிறுத்திப் பெரும்புகழ் படைத்துப் பெரும்புண்ணியம் ஈட்டியதென்பதைச் சிறிது சிந்திப்பீராக. நமது பாவ கன்மம் அங்ஙனம் சிறிது சிந்திக்கவும் ஒட்டாதே! நமது நூலுக்கு வேத நூலைப் பெயரொன்று எங்கே திருடிச் சேர்ந்திருக்கின்றீர்! நமது பைபிளுக்கு அர்த்தம் வேதந்தானோ!.....

உளக் கருத்தைத் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் புலப்படுத்தும் வண்ணம் மேற்கூறிய உரைநடைப் பகுதி அமைந்துள்ளது எனலாம்.

சமூகக் குறைபாடுகளைச் சுட்டு வனவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக நாவல ரெழுதிய 'யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை', 'நல்லூர் கந்தசாமி கோயில்' முதலானவற்றை எடுத்துக் காட்டலாம். (அடிப்படையில் இவையும் சமயச் சார்பினவே).

பத்திரிகை

தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியிலே பத்திரிகைகளின் தோற்றத்திற்கு முக்கிய பங்குண்டு. இவை தமிழ் உரைநடையின் துரிதமான வளர்ச்சிக்கு வழிவகுத்ததோடு பல்வேறு தன்மைகள் கொண்ட உரைநடை வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தன. பத்திரிகைகளின் கூறுகள் என்பவை ஆசிரிய தலையங்கம், ஆசிரியர் கடிதம், அறிவித்தல், கட்டுரை, செய்தி விபரிப்பு, வாசகர் கடிதம், புனைகதை எனப் பலவகைப்பட்டனவாதலின் அவற்றிற்கேற்ப தமிழ்

உரைநடையும் வெவ்வேறு இயல்புகளைப் பெறுவது தவிர்க்கவியலாதே. இவ்வழி இரு உதாரணங்களை மட்டும் கவனிப்போம்.

தீவிபத்துப் பற்றி இலங்கைநேசன் (வைகாசி 1879) பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்தியொன்றின் ஒருபகுதி இங்கே இடம்பெறுகின்றது.

அக்கினியால் வந்த அபாயம்

சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமைக்கு முந்திநின்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமே கரவெட்டியில் உள்ள கிராயியற் பிள்ளையார் கோயிலில் பற்றிய நெருப்பால் நூறுபேர் நூற்றைம்பது பேர் இறந்தார்களென்று எமது காதிற்கீட்டிய சங்கதியை யதார்த்தமாயறியக் கோச்சியிலேறி எங்கள் சகோதரன் இலங்கா பிமானியாரோடு கோயில் சென்றோம். நாங்கள் சென்ற நன்னோக்கமெனக் கோச்சித்தலைவன் கண்டு செலவை விட்டது மாத்திரமல்ல நாங்கள் அவிவிடம் சென்று அந்த காட்டுமிராண்டிச் சனங்களோடு தொந்தரப்படாமல் நாங்களதை வசதியாகப் பார்க்க வழிகாட்டின வாலிபருக்கும் நன்றி யறிந்தவர் களாயிருக்கிறோம்..... சனக்கிழமையிரவு பூசையாகிச் சுவாமி எழுந்தருளிப் பண்ணி கொடி மரத்துக்கு முன் நின்று தெற்கு நோக்கி உள்வீதி திரும்புஞ் சமயத்தில் சூல விளக்கில் இருந்து அக்கினி தேவன் தூங்கிய வாருமாலை வழியாய்ப் பந்தரிலேறித் தகனஞ் செய்யவெத்தனிக்கப் பகல் வத்தி வெளிச்சத்தாலும் தீவர்த்தியாலும் சற்றுநேரம் தோன்றவில்லை. வெளியில் நின்றவர்கள் பந்தரில் நெருப்புப் பற்றியதெனக் கூவ உள்ளே நின்றவர்கள் சண்டையாகுமென வெளியேயோடிவிட வெளியே நின்றவர்கள் உள்ளே வரக் கோபுரவாயிலிற் சந்தடியாய்ச் சனத்திரள் கூடியது. இதுசமயம் அக்கினி பகவான் கடுஞ் சினங்கொண்டு சனங்களை வருத்த வெத்தனித்து அக்கினி பாணமாய் புசக்கிவரக் கயிற்றில் தூங்கிய பந்தருமறுந்து சனங்கள் மேல் விழுந்தது.....

மேலே தரப்பட்ட பகுதியூடாக, பொது மக்களுக்குரிய உரைநடையின் எளிமைத்தன்மை புலப்படுவதுடன் தமிழில் புனை கதைமரபு வளர்வதற்கேதுவான உரைநடையின் தோற்றத்திற்குரிய சூழல் ஆரம்பிப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

'உதயதாரகை'ப் பத்திரிகையில் இடம்பெற்ற பின்வரும் உரைநடைப் பகுதியில் ஆங்கில மொழியின் சாயல் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏன். குருமார்கள் சில தருணத்தில் மிகுதியாய்க் காத்திருந்து தங்களுதவிக் காரரை மெத்தக் கடுமாய் நடத்தவில்லையோவென்று கேட்டதற்கு, அவர் சொன்னார் - ஒருவேளை அவர்களை அவர்கள் கடுமாய் நடத்தக்கூடும். ஆனாலும் அவர்கள் வேதாசமம் விதித்தபடி நடந்து தங்களைப் போல பிறரையும் பேணுகிறார்கள். அவர்களொருக்காலும் தங்களுக்குந் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்கும் பணம் பண்டத்தை சேர்த்து வையாமல் எப்பொழுதும் பிறர் நயத்துக்குரியவைகளைச் சாக்கிரதையுடன் நாடுகிறார்கள் - என்றார். அப்போ நான் சொன்னேன் - நீர் சொன்னது சரிதான். ஆனாலும் பாதிரிமாரிடத்திற் பெரிய பெரிய விஸ்தாரமான வீடுகளும் குதிரைகளும், பண்டிகைகளுமுண்டே. எங்களிடத்தில் அவைகள் இல்லை - ஏன் - எங்கள் வீடு மாதிரியாய்க் கட்டினால் என்னவென்றேன். அதற்கவர் சொன்னார் நீரொரு மதிக்கெட்டவன் போலே காணுது. ஏனென்றால் அந்தக் குருமார்கள் எப்பொழுதுக் சொகுசா யிருந்தே பழகிவிட்டார்கள்..

(உதயதாரகை 1844. சித்திரை 25)

சமயம் பரப்பும் நோக்குடன் சிறுவர்களுக்காக வெளிவந்த 'பாலியர் நேசன்' பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரையிலே கையாளப்பட்ட உரைநடையின் பண்புகளை பின்வரும் பகுதி எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

குழந்தைகளை என்னிடத்தில் வரவிடுங்கள். தடை பண்ணாதீர்கள். பரம இராச்சியம் அப்படிப் பட்டவர்களுக்கே உரியது. பிள்ளைகளே, பாருங்கள் எவ்வளவு இனிமையான அழைப்பும் வாக்கும், இது ஆராற் சொல்லப்பட்டது? நம் போலிய பாவம் நிறைந்த மனுஷராலா? இல்லை. உங்கள் பெற்றோரைப் பார்க்கிலும் அதிகமாய் உங்களை நேசித்து வருபராகிய ஒருவராலேயே. அவர் ஆர்? யேசுக்கிறிஸ்து

(பாலியர்நேசன், தை 1865.)

மேற்கூறியவற்றோடு பத்திரிகைகளில் வெளிப்பட்ட முற்கூறிய பகுதிகளுக்குமான எடுத்துக்காட்டுகளை விரிவாக நோக்கும்போதுதான்

(விரிவஞ்சி அவை இங்கு இடம்பெறவில்லை) தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் பத்திரிகைகளுக்கிருந்த செல்வாக்கினை எளிதாக அறிய முடியும்.

நூல்கள் / கட்டுரைகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே வெளிவந்த நூல்கள், கட்டுரைகளை (அ) கல்வி சார்ந்தவை (ஆ) மொழி, இலக்கிய வரலாறு, வரலாறு, சமயம் முதலான துறைகள் சார்ந்தவை என வசதிக்காக இருவகைப்படுத்தலாம்.

பாடநூல்கள் :

முற்குறிப்பிட்ட கல்விசார்ந்த நூல்களைப் 'பாடநூல்கள்' என இவ்வேளை குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

நிறுவன மயப்பட்ட பாடசாலைகளும், நவீனகல்வியும் அறிமுகமான சூழலில் தமிழில் பாடநூல்களின் தேவை மிக அவசியமென்பது உணரப்பட்டது. மிஷனரி சார்ந்தவர்களும் (எ-டு: டாக்டர் கீரீன்,) சுதேசிகளும் (எ-டு: ஆறுமுகநாவலர்) பல்வேறு சிரமங்களுக்கு மத்தியில் இம்முயற்சியில் ஈடுபடுவராயினர்.

மாணவருக்கேற்ற பாடநூலுக்குரிய உரைநடைத் தன்மை பற்றி ஆணல்ட சதாசிவம் பிள்ளை தமது 'சாதாரண இதிகாசம்' நூல் பாயிரத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை இவ்விடத்தில் கவனித்தற்குரியது :

இந்நூற்போக்கும் பாஷை நடையும்த. அலங்காரம் பளபளப்பு, சொல்லின்பம், பொருளின்பம், முதலியன பயந்திருக்க வேண்டுமென்று நாம் துணியாமற் பாலரும் பிறரும் எளிதில் விளங்கவும் நூல் மிகச் சுருங்கவும் நினைந்து, சுருங்கச்சொல்லியும் விளங்கவைத்தும் இடங்களுக்கிணங்கச் செம்மொழி தெரிந்தும் எழுதினோம்.....

அன்னாரெழுதிய 'சாதாரண இதிகாசம்' முதலாம் அதிகாரம் இவ்வாறு ஆரம்பமாகின்றது :-

இதிகாசமாவது, பற்பல இடங்களினுங் காலங்களிலும் நடந்த சங்கதிகளை முறையுணர்த்தும் நூலாம். அது, புராதன இதிகாசம் (Ancient History) நூதன இதிகாசம் (Modern History) என்னுமிரு வகைப்படும். அவற்றுள்

புராதன இதிகாசம், உலகமுண்டான காலந்தொடங்கி கிறிஸ்து நாதர் மறு அவதாரஞ் செய்த காலம் வரைக்கும் நிகழ்ந்தவைகளையும் நூதன இதிகாசம் கிறிஸ்துநாதர் மறு அவதாரஞ் செய்த காலந் தொடங்கித் தற்காலம் வரைக்கும் நிகழ்ந்தவைகளையுங் கூறுகின்றன.....”

செய்யுள்களிலே அமைந்த நூல்களை வசனவடிவில் எழுதுகின்ற முயற்சியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இடம்பெற்று வந்துள்ளது. நாவலர், சி. வை. தமோதரம்பிள்ளை, அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் முதலான பலர் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். இவ்வழி, நாவலரது 'திருவிளையாடற் புராண வசனம்' நூலிள்ளது பின்வரும் பகுதியாம்:

சிலநாள் கழிந்தபின், சோழராசன், வரகுண பாண்டியனோடு போர் செய்யக் கருதித் தன் சேனையோடு வந்து, மதுரையை அணுகினான். வரணகுணபாண்டியன், அஃதறிந்து, தன் சேனையோடு எதிர்த்துப் பொருதான். போரிலே சோழன் சேனை பாண்டியன் சேனைக்குத் தோற்றோடிற்று. சோழனும் நாணிப் புறங்காட்டி ஓடினான். வரகுண பாண்டியன், சோழனைப் பிடிக்கும் பொருட்டுத் துரத்தித் கொண்டோடும் பொழுது, காவேரிநதியை அடைந்தான். அடைந்து, பூசத் துறையிலே ஸ்நானஞ் செய்து; அக்காவேரிக்குத் தென் பக்கத்திலுள்ள திருவிடை மருதாரிற் சென்று, திருக்கோயிலினது கீழை வாயிலைக் கடந்து சென்றான்

மேலுள்ள பகுதியில் சிறு சிறு வாக்கியங்கள் இடம் பெற்றுள்ளமையும் நடையின் எளிமைத் தன்மையும் கவனத்திற்குரியன. நீண்ட, கடினமான வாக்கியங்களே பெருமளவு இடம்பெற்ற அன்றைய சூழலில் இவை மாறுபட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (நாவலரும் நீண்ட வாக்கியங்கள் கொண்ட உரைநடையையும் பழைய செந்தமிழ் நடை தழுவிய உரைநடையையும் எழுதியிருப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது).

இலக்கிய வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய நூலாகிய ஆணல்ட சதாசிவம் பிள்ளை எழுதிய 'பாவலர் சரித்திரதீபகம்' நூலிலிருந்தும் ஒரு பகுதியை எடுத்தாள்வது பயனுடையது:

இவர் பாடிய நாடகங்கள் சந்திரகாசநாடகம், இராம விலாசம், நல்லைநகர்க் குறவஞ்சி, கண்டிநாடகம், ஏரோது நாடகம், சம்நீக்கிலார் நாடகம், இரத்தின

வல்லி விலாசம் ஆதிய உக எனக் கேள்வி. இறுதியிற் சொல்லப்பட்டதே இவர் கடைசியாய்ப் பாடத் தொடங்கிய பாடல். அதனைப் பாடிக் கொண்டிருந்த தருணம் 1892-ம் ஆண்டு ஆனி - ற2 - ம் உ புதன் கிழமை ஏசு பிராயத்திலே சட்டென யாதோர் நோயும் இன்றி இறந்தனராம் - இவர் பாடத்தொடங்கி வீட்டிலிருந்த இரத்தின வல்லி விலாசத்தை ஆறுமுகநாவலரே பாடிமுடித்தனர். கையறம் பாடுவதிலும் அதிகூரர் என்றும், கண்டி நாடகம் பாடிக்கொண்டிருந்தபோது முற்றத்திலே நின்ற மாமரத்திற் காய்களை அரித்துத் கொண்டிருந்த அணிலுக்குத் கையறம் பாடச் சட்டென்று அது விழுந்து இறந்தது என்றும் சொல்லிக் கேள்வி

மேலுள்ள பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கிலே பயின்ற சொற்றொடர்களும் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புனைகதை இலக்கியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே புதிதாக ஆக்க இலக்கியவகை சார்ந்த புனைகதைகள் (நாவல். சிறுகதை) தோற்றம் பெற்றபோது, அவற்றிற்கேற்ற உரைநடைத் தேவையையும் தமிழ்மொழி வேண்டினின்றது. ஈழத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நாவல்களும், சிறுகதைக்கு முன்னோடியாக அமைந்த கதை நூல்களும் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. கதைநூல்கள் என்ற விதத்திலே ஆணல்ட சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய 'நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம்' குறிப்பிடத்தக்கதொன்று. இந்நூலின் முன்னுரையிலே ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவது மனங் கொள்ளற்பாலது.

எத்திறத்தவர்க்கும் பிரயோசனப்படவேண்டும் என்பதே நோக்கமாதலிற் கூடிய வரையில் வாசகங்களைச் செம்பாகமாய் எழுதப் பிரயாசப்பட்டோம்..... அவசரம் நுழைக்க வேண்டிய கருகலான பதங்களுக்கு அரும்பத விளக்க அகராதி சேர்த்திருக்கிறோம். பெருஞ் சொற்பிரயோகம் மிகுதியென ஆசிரியர் குறை கூறுவாராயினுந் தமிழ்ப் படித்தோர் குறைகூறாரென்பது நமது கருத்து. எம்மூர்ப் பெண்களாதியாய் எவரும் பழமொழிப் பிரீதியாதலால், அவற்றிற் சற்றும் ஒறுப்பின்றித் தாராளமாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டோம்...

விளக்கம் கருதி, நன்னெறிக்க தாசங்கீரகம் நூலிலிடம் பெற்றுள்ள 'பொன்னளந்த பெருமான் கதை' யின் ஆரம்பப் பகுதியை இவ்விடத்தில் எடுத்தாள்வது பொருத்தமானதாகும். அது பின்வருமாறு:

திருவிருத்தபுரம் என்னும் பட்டினத்தில் வணிகர் குலதலைகள் என்னும் ஒரு கோமுட்டி இருந்தான். இவனுக்கு வினையளந்த பெருமான் என்றும் பொன்னளந்த பெருமான் என்றும் கிரண்டு புத்திரருளார். இவ் இருவருட் சேட்டபுத்திரனாகிய வினையளந்த பெருமான் அதி தனவானுங் கனவானுமாகிய கனகாபிசேஷுகன் என்னும் ஒரு வணிகேசனுடைய புத்திரியை மண முடித்தான். அவ்வாலைப் பெண்ணுக்கு அபிகாயசுந்தரி என்னும் காரணப் பேருளது. தம்பியாகிய பொன்னளந்த பெருமானோ நிரந்தரத்திர்த்தியன் என்று பேர் படைத்த ஒரு வேளாளன் புத்திரியாகிய பாக்கிய சுந்தரி என்பாளை விவாகம் பண்ணியிருந்தான். இவன் பிதாவோ பண்டுதொட்டு ப்ரவணியான செல்வக் குடும்பத்திற் பிறந்தோனாயினும் பிற்காலத்தில் அதி தரித்திரனானன். பிதா நிதத் தரித்திரனாயிருக்க மகளுக்குப் பாக்கிய சுந்தரி என்று பெயரிடப்பட்டது "தடவிப் பிடிக்க மயிரில்லை, அவன் பெயர் சவிராசன்" என்றாற் போலிருந்தத தாயினும் அவன் மனசோ என்றுங் கிலேசமற்றுப் பொறுமை முதலான பல சகுணங்களாற் பாக்கியம் பெற்றிருந்தது

ஈழத்துத் புனைகதைக்கேற்ற உரைநடை உருவாக்கத்திலே மேற் கூறப்பட்டவாறான கதைநூல்களின் பங்கு முக்கியமானதென்பது வற்புறுத்தப்பட வேண்டியதே.

மொழியெர்ப்பு முயற்சிகள்

ஆங்கில நூல்களைத் தமிழிற்கு மொழிபெயர்க்க வேண்டிய தேவையும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவானது. இவ்வழி பாடநூல்களைப் பொறுத்த வரையில் தமிழ் உரைநடை மேன்மேலும் புதிய சிக்கல்களை எதிர்கொண்டது. (கலைச் சொல்லாக்கம் பற்றிய அவசியமும் உணரப்பட்டது) அதேவேளை பாடநூல்கள் மட்டுமன்றி, வேறுவகையான நூல்களும் மொழி பெயர்ப்பிற்குள்ளாகின. நாவலர் மொழிபெயர்த்த விவிலிய நூலின் ஒரு பகுதியை

இவ்விடத்தில் எடுத்தாள்வது பொருத்தமானது. அது, பின்வருமாறு:

அப்பொழுது யேசு சுற்றிப் பார்த்து, தம்முடைய சீஷரை நோக்கி ஐசுவரியம் உள்ளவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது மிகவும் அரிதென்றார் - சீஷர் அவருடைய வாக்குகளைக் குறித்துப் பிரமித்தார்கள். பின்னும் யேசு அவர்களைப் பார்த்து பிள்ளைகளே, ஐசுவரியத்தை நம்பு கிறவர்கள் தேவனுடைய இராச்சியத்திற் பிரவேசிப்பது அரிது - ஐசுவரியவான் தேவனுடைய இராச்சியத்தை பிரவேசிப் பதிலும், ஒரு ஓட்டகம் ஊசியின் காதில் நுழைவது எளிதென்றார். அவர்கள் மிகவும் பிரமித்து அப்படியானால் யாவர் இரட்சிக்கப்படுவாரென்று தங்களுக் குள்ளே சொல்லிக் கொண்டவர்கள் இயேசு அவர்களை நோக்கி மனுஷரால் இது கூடாது. தேவனால் கூடாததல்ல; தேவன் எந்தக் காரியத்தையுள் செய்ய வல்லவரென்றார்

மேலுள்ள பகுதியை நோக்கும் போது அது ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற எண்ணமின்றி தமிழில் எழுந்த ஒரு தனிநூல் என்று கருதத்தக்க வகையிலே அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

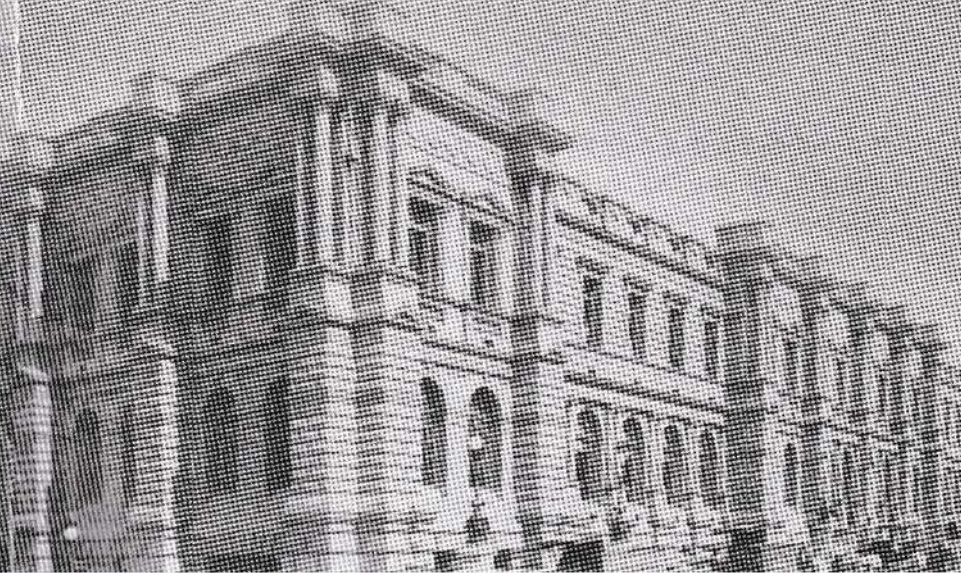
உரைநூல்கள்

அச்சுஊடகம் அறிமுகமானமையும், கல்வித் தேவையும் புராணபடன அவசியமும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே பழைய தமிழ்நூல்களுக்கு உரைஎழுத வேண்டிய சூழலை உருவாக்கின பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட - தமிழின் ஆரம்பநிலைப்பட்ட - உரைநடை வளர்ச்சியிலே அவ்வக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட உரை நூல்களுடான உரைநடை வளர்ச்சியே முக்கிய இடம்பெற்றிருப்பதை இவ்வேளை நினைவுகூர்வது அவசியமாகும். (முாணவர்கள் பலர் உரைநூல், உரைநடை நூல் ஆகியவற்றிற்கிடையிலான வேறுபாடு தெரியாமல் குழம்பிக் கொள்வதுண்டு. இதனால் இவ்வடிப்படையிலான தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியைப் பற்றி விளங்கிக் கொள்ளவும் இடர்ப்படுவதுண்டு.) ஆறுமுகநாவலர், நா. கதிரைவேற்பிள்ளை, அ. குமாரசுவாமிப் புலவர், சிவசம்புப் புலவர், வல்லை, ச. வயித்தியலிங்கம் பிள்ளை முதலான பலரும் இடம்பெற்ற பகுதிகள் பலவும் முயற்சிகளில்

ஈடுபட்டுள்ளனர். இத்தகைய நூல்களும் 'விளக்கவுரை'யாக இடம்பெற்ற பகுதிகள் பலவும் கடினமான உரைநடைத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளமை தவிர்க்க வியலாததே.

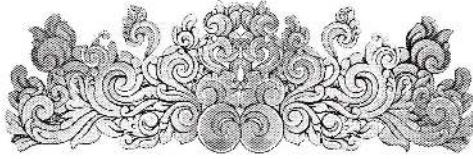
முடிவுரை

இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து ஈழுத்திலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேற்பட்ட சமூக, அரசியல், இலக்கியம் முதலியன சார்ந்த மாற்றங்களும் அவ்வழி தமிழ்மொழி எதிர்கொண்ட சவால்களும் அவ்வடிப்படையில் உரை நடையின் முக்கியத்துவமும் அவ்வழி உரை நடை பெற்ற மாற்றங்களும் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இருபதாம் நூற்றாண்டு இவற்றின் தொடர்ச்சியும் முதிர்ச்சியுமே என்பதனை மனங் கொள்வதவசியமாகும்.

ಶೃಂಗೇರಿ ಶಿವಯ್ಯ

ஆங்கிலேயக் காலனிய ஆட்சியும்

இந்திய தேசியமும்

இ. முத்தையா

தேசியம் என்பது ஒரு கற்பிதம் எனப் பின் அமைப்பியல் மற்றும் பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்கள் விவாதித்து வருகிறார்கள். கற்பிதம் என்பது பற்றி பின் அமைப்பியல் சிந்தனையாளர்களுக்கு இடையே வேறுபட்ட புரிதல்கள் கர்ணப்படுகின்றன. ஓர் இலக்கியப் பனுவலை வாசித்து வெவ்வேறு பொருண்மைகளைப் புரிந்து கட்டமைப்பதைப் போல ஒரு தேசத்தின் அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகிய நிறுவனங்களின் அசைவுகளை அவரவர் வாழ்வியல் அனுபவங்களின் அடிப்படையில் புரிந்து அர்த்தங்களை அல்லது விளக்கங்களைக் கட்டமைப்பது என்ற புரிதலை ரோலந்த் பார்த்தல் போன்ற பின் அமைப்பியலாளரின் சிந்தனை வெளிச்சத்தில் சில ஆய்வாளர்கள் முன்வைக்கிறார்கள்.

கற்பிதம் என்பது வெறும் அர்த்தப்படுத்தல் மட்டும் இல்லை என்பதை மிஷல் ஃபூக்கோவின் அதிகாரம் குறித்த சொல்லாடல்களின் திசை காட்டுதலில் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. கற்பிதம் செய்தல் என்பது ஒரு வகையான அதிகாரச் செயற்பாடு என்பதை ஃபூக்கோவிடமிருந்து பெறமுடிகிறது. அது ஒரு

கருத்தியல் சார்ந்த அதிகார அரசியலாகவே புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்து அரசியற் சூழலில் ஒரு தேசத்தில் நிகழும் நிகழ்வுகள் பன்முகப்பட்டவையாக இருக்கும். இந்நிகழ்வுகளை ஆதாரங்களாகக் கொண்டே கற்பிதம் செய்யப்படுகிறது அல்லது கருத்துக் கட்டமைக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் கருத்தியல் சார்புக்கு ஏற்பவே நிகழ்வுகள் தேர்வு செய்யப்பட்டுக் கருத்துக்கள் கட்டமைக்கப்படுவதும் கட்டவிழ்க்கப்படுவதும் நிகழ்கிறது. இவ்வாறு கருத்து கட்டமைக்கப்படுவதும் கட்டவிழ்க்கப்படுவதும் வெறும் கருத்தை மையமாகக் கொண்டதல்ல. அவை அதிகார வடிவங்களால், அதிகாரச் செயல்பாடுகளாக வெளிப்படக் கூடியவை. இதனால்தான் ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் அல்லது ஆங்கிலேய காலனியச் சூழலில் இந்திய தேசியம் என்பது நிர்வாக தேசியம் அல்லது காலனிய தேசியம் (Official Nationalism or Administrative Nationalism or Colonial Nationalism), இந்து தேசியம் (Hindu Nationalism), பண்பாட்டுத் தேசியம் (Cultural Nationalism), பொருளாதார தேசியம் (Economic Nationalism), பூர்ஷ்வா தேசியம் (Bourgeoisie Nationalism), ஒடுக்கப்பட்டோர் அல்லது அடித்தள மக்கள் தேசியம் (Subaltern Nationalism) திராவிட தேசியம் என அவரவர் கருத்தியல் நிலைப்பாட்டிற்கேற்பக் கற்பிதம் செய்யப்பட்டது. அரசியல் என்பது முரண்பாடுகளில் உயிர்ப்பது என்பதால் இந்திய தேசியம் தொடர்பான ஒரு கற்பிதம் இன்னொரு கற்பிதத்தோடு முரண்படுவதால் கட்டமைக்கப்படுகிறது. எனவே மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள தேசிய வகைகள் ஒவ்வொன்றும் பிறவற்றுடன் முரண்படுகின்றன எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக, இந்து தேசியம் என்ற கற்பிதத்தோடு முரண்படுவதன் காரணமாகவே ஒடுக்கப்பட்டோர் அல்லது அடித்தள மக்கள் தேசியத்தை திராவிட தேசியத்தைக் கற்பிதம் செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இவ்வாறு இந்திய தேசியம் பற்றிய கற்பிதங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகளிலேயே அதிகார அரசியல் வெளிப்படுகிறது. ஒரு தேச வெளியில் இத்தகைய அதிகார அரசியல் செயற்பாடுகளே மாற்றங்களை உருவாக்குகின்றன.

அடுத்து, பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்கள் தேசியம் என்பதைக் கற்பிதம் எனச் சொல்லுவதின் நோக்கம் அதனைப் பன்மைத் தன்மையானதாகக் காட்டுவதே. கற்பிதம் என்ற செயற்பாடு ஒருமையை மறுப்பதற்கானது என்பதும் பன்மையைக் கட்டமைப்பதற்கானது என்பதும் அவர்களுடைய கருத்து. காலனிய தேசம் என்றோ இந்து தேசியம் என்றோ, பூர்ஷ்வா தேசியம் என்றோ ஒற்றைத் தன்மையானதாகக் கற்பிதம் செய்வதும்

அதனை மக்களிடம் திணிப்பதும் ஆபத்தை விளைவிக்கும் என்பது பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்து. மேலும் தேசியம் பற்றிய கற்பிதங்கள் பன்மைத் தன்மையானவை என்பது மட்டுமல்லாமல் முரண்பட்டவையும் கூட. முன்னரே குறிப்பிட்டது போல இந்து தேசியம் என்ற கற்பிதத்திற்கு முரண்பட்டதாக அடித்தள மக்கள் தேசியம் திராவிட தேசியம் என்ற கற்பிதங்கள் விளங்குகின்றன. இதேபோல காலனிய தேசியம் என்ற கற்பிதத்தோடு இந்து தேசியம் என்ற கற்பிதம் முரண்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட முரண்பட்ட கற்பிதங்களுக்கு இடையே மோதல்கள் தவிர்க்க முடியாதவை. அதாவது கற்பிதம் எனும் அதிகார அரசியல்களுக்கு இடையே மோதல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும். இத்தகைய மோதல்களில் சில தேசியங்கள் வெற்றி பெறுகின்றன. சில தோல்வி அடைகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, நிர்வாக தேசியம் அல்லது காலனிய தேசியம் என்பது தோற்றுப்போனது. ஆனால் இன்றைய சூழலில் கண்ணுக்குப் புலப்படாத, நவகாலனிய தேசியம் கட்டமைக்கப்பட்டு வருவது கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

காலனிய ஆட்சியின் தொடக்க காலத்தில் காலனிய ஆட்சியாளர்கள், குறிப்பாக ஆங்கிலேய காலனி ஆட்சியாளர்கள் 'இந்தியா' என்பதை ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பைக் குறிப்பதற்கான ஒரு சொல்லாகவே பயன்படுத்தினார்கள். தேசம் என்பதற்குரிய பண்புகள் எதுவும் இந்தியாவுக்கு இல்லை எனப் பிரச்சாரம் செய்து மக்களிடம் தேசிய உணர்வு எழுதவாறு கவனத்துடன் தடுத்து வந்தனர். "இந்தியா: அதன் நிர்வாகமும் வளர்ச்சியும்" (India: Its administration and development) என்ற நூலின் ஆசிரியர் ஸர் ஜான் ஸ்ட்ராட்சி (1888 Sir John Strachey-Finance Minister-1874) என்பாரின் கீழ்க்கண்ட கருத்து கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது. "இந்தியாவைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய முதன்மையான, முக்கியமான செய்தி யாதெனில் ஐரோப்பிய தேசங்களுக்கு உரியவை போல பிரதேச ஒற்றுமையோ, அரசியல் ஒற்றுமையோ இந்தியாவுக்கு இல்லை. இந்த வகையில் இந்தியா என்று ஒன்று எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. இப்பொழுது இருக்கவுமில்லை. இந்தியாவின் குள்ளும் அத்தகைய தேசம் காணப்படவுமில்லை" (Radhakumard Mookerji: The fundamental anity of India (From Hindu Sources), Longmens, 1914).

இதே கருத்தை ஜான்ஸீலி என்பவர் தன்னுடைய நூலான, இங்கிலாந்தின் விரிவாக்கம் (Expansion of England) என்ற நூலில் வெளியிட்டுள்ளார்.

அக்கருத்து பின்வருமாறு: “இந்தியா என்பது ஓர் அரசியல் தேசமன்று. அது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பைக் குறிக்கும் பெயர். ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டை உடைய மக்கள் கூட்டத்தையோ. ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி பேசுகின்ற மக்கள் சமூகத்தையோ அது குறிக்கவில்லை. பல வேறுபட்ட பண்பாட்டு வடிவங்களை உடைய, வேறுபட்ட மொழிகளைப் பயன்படுத்துகின்ற மக்கள் வாழும் நிலப்பரப்பை அது குறிக்கிறது”

மேலே எடுத்துக்காட்டிய காலனிய ஆய்வாளர்கள் இருவரும் “இந்தியா” என்பது தேசம் இல்லை என்ற கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறி இந்திய தேசியம் என்று ஒன்று இல்லை என்பதை மக்கள் மனதில் பதிய வைக்க முயற்சி செய்துள்ளனர். இந்தக் கருத்து மீண்டும் மீண்டும் மக்களிடம் சொல்லப்பட்டு வந்துள்ளது. 1930இல் தயாரிக்கப்பட்ட சைமன் அறிக்கையில் வெளியிடப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் தொடர்பாக விமர்சனம் செய்வதாகக் கூறிக் கொண்டு *நெவினஸ்* என்ற இடதுசாரிவாதி சோஷலிசக் கருத்தியல் சார்புடைய பத்திரிகை என்று சொல்லப்படுகின்ற ‘நியூலீடர்’ என்பதில் ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களை உறுதி செய்வதாகவே உள்ளது.

“சுதந்திரமாயிருப்பது போலத் தோன்றும் 560 சுதேசி சமஸ்தானங்களும், 222 மொழிகளையுடைய பல பிரிவினரும். ஒன்றுக் கொன்று பகையாக இருக்கின்ற இந்துக்களும் 16,80,000 இந்துக்கள்), முஸ்லீம்களும் (6,00,000 முஸ்லீம் மக்கள்) பல இலட்சக் கணக்கான தீண்டத்தகாதவர்களும் வாழும் இந்தக் கண்டத்துக்கு ஏற்ற அரசு அமைப்பையோ, அரசியல் சட்டத்தையோ உருவாக்குவது என்பது மிகவும் கஷ்டமானது. இந்தியாவைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இந்த எதார்த்த உண்மைகளைத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். தெரியாவிட்டால் சைமன் அறிக்கையின் முதல் பகுதியைப் படிக்க வேண்டும். இந்த அறிக்கையைப் படிக்காதவர்கள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.”

இவ்வாறு காலனிய ஆட்சியாளர்களும் ஆய்வாளர்களும் இந்திய தேசம் என்ற ஒன்று இல்லை என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தி மக்களைப் பிளவுபடுத்தியதோடு அவர்களைத் திசை திருப்பியும் வந்தனர்.

ஆனால் “1857ஆம் ஆண்டு மே, 11 ஆம் நாள் இரவில் சில நூறு சிப்பாய்கள் இரத்தம் தோய்ந்த சீருடையுடன் நாற்பது மைல்களைக் கடந்து வந்து

கடல்வியைக் கைப்பற்றிய நிகழ்வும், எண்ணி இருபதே நாட்களில் இந்துஸ்தான் படைத்தளங்களில் போராட்டங்கள் வெடித்த நிகழ்வும், அடுத்த ஓரிரு வாரங்களில் பொது மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்து புரட்சிக்கு உரமுட்டிய நிகழ்வும் ஆங்கிலேய காலனிய ஆட்சியாளர்களை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியது" (கா. மோகன்ராம் : 1857 எழுச்சியின் பேராசை. 2007:11) இந்தியப் பிரதேசங்களில் 30 விழுக்காடு இப்போராட்டத்தால் அதிர்ந்தது. இப்போராட்டத்தைப் புரட்சி என்றும் மக்கள் எழுச்சி என்றும் இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் பலர் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் காலனிய ஆட்சியின் அடக்கு முறைகளாலும் ஆதிக்கச் செயற்பாடுகளாலும் பாதிக்கப்பட்ட எதிரும் புதிருமான பல்வேறு சமூகப் பிரிவினர் கலந்து கொண்டனர் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. படைவீரர்களும் பல்வேறு மொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மக்களும், இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும், நிலவுடைமையாளர்களும், நிலக் கூலிகளும் தங்களுக்கு இடையிலான வேறுபாடுகளையும் முரண்பாடுகளையும் கடந்து போராட்டத்தில் எழுச்சியுடன் பங்கேற்றது காலனிய ஆட்சியாளர்களைச் சிந்திக்க வைத்தது. இப்போராட்டத்திற்கு முன்பே தமிழகத்தின் வேலூரில் 1806இல் ஆங்கிலேயப் படையில் பணிபுரிந்த இந்தியப் படை வீரர்கள் தாங்கள் எதிர்கொண்ட அடக்குமுறைகளுக்கு எதிராக ஆயுதப் போராட்டத்தை நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போராட்டத்தை நேதாஜி சுபாஸ் சந்திரபோஸ் போன்ற தலைவர்கள் "இந்தியாவின் முதல் விடுதலைப் போர்" எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இப்போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக மாறவில்லை என்பதால் இது காலனிய ஆட்சியாளர்களிடம் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆனால் காலனிய ஆட்சி அதிகாரத்தை எதிர்த்து 1774க்கும், 1779க்கும் இடையிலான ஐந்தாண்டு காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற ஹால்பா எனும் பழங்குடி மக்களின் போராட்டம், 1825இல் ஜென்டுசிங் எனும் பழங்குடி மக்களின் தலைவன் முன்னின்று நடத்திய பரால்கோட் மக்கள் போராட்டம், 1855இல் சித்துகணு, மிஸ்ராமுண்டே ஆகிய போராடிகளின் தலைமையில் நடைபெற்ற சந்தால் பழங்குடி மக்களின் எழுச்சி மிக்க போராட்டம் போன்ற மக்கள் போராட்டங்கள் கூட காலனிய ஆட்சியாளர்களிடம் எந்தத் தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்றும் 1857இல் நடைபெற்ற போராட்டமே காலனிய ஆட்சியாளர்கள் இந்தியாவைத் தேசமாக அங்கீகரிப்பதற்கும், இந்திய தேசியம் என்பதைக் கற்பிதம் செய்வதற்கும் தூண்டியது என இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் உரக்கச் சொல்லுவதின் அரசியலைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1857ஆம் ஆண்டு போராட்டத்திற்கு பிறகும் கூட நிறைய ஆயுதப் போராட்டங்களும் அடித்தள மக்களின் எழுச்சிமிக்க போராட்டங்களும் நடைபெற்றுள்ளன. வங்காளப் பகுதியில் இண்டிகோ பயிர்களின் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுவந்த விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கும் அவ்வூற்பத்தியைத் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்துக் கொண்டு விவசாயிகளைச் சுரண்டிவந்த ஐரோப்பிய முதலாளிகளுக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளின் விளைவாக 1860ஆம் ஆண்டு எழுந்த விவசாயிகளின் எழுச்சிமிக்க போராட்டத்தை ஒரு சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு 1857ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பும் பின்பும் பல மக்கள் போராட்டங்கள் நடைபெற்றபோதிலும் இந்திய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் அவற்றைக் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. ஆங்காங்கு நடந்த இப்படிப்பட்ட விளிம்புநிலை மக்களின் போராட்டங்கள் தான் காலனிய ஆட்சியாளர்களிடம் அதிர்ச்சியையும் அதிர்வையும் ஏற்படுத்தின என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தியச் சூழலில் 1980க்குப் பிறகு வரலாற்று ஆய்வுப் போக்குகளில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி ரணஜித் குகா, பார்த்தா சட்டர்ஜி போன்றவர்கள்தான் காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்ற பழங்குடி மக்கள், விவசாயிகள் போன்ற அடித்தள மக்களின் போராட்டங்கள் மீது முக்கிய கவனம் செலுத்தினர்.

1857ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர்தான் காலனிய ஆட்சியாளர்கள் இந்திய தேசியம் உருவாவதற்கான சூழல்களை உருவாக்கினர் என்று விவாதித்து வந்த மைய வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதில் அக்கறை கொண்டிருந்த ஆய்வாளர்களை மறுத்து 1857க்கு முன்பும் பின்பும் நடைபெற்ற மக்களின் எழுச்சிமிக்க போராட்டங்களும், ஆயுதப் போராட்டங்களும் தான் காலனிய ஆட்சியாளர்களின் சிந்தனைப் போக்குகளிலும் செயற்பாடுகளிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின என்பது ரணஜித் குகா போன்ற அடித்தள மக்கள் வரலாற்றாய்வாளர்கள், ரஜனிபாமிதத், பிபின் சந்திரா போன்ற மார்க்சிய ஆய்வாளர்கள் ஆகியோரின் கருத்து.

மைய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் செயல்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு இந்திய தேசியம் பற்றிய கற்பிதங்களை உருவாக்குவதில் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள். தமிழகத்தின் மார்க்சிய, பெரியாரிய ஆய்வாளரான எஸ். வி. இராஜதுரைகூட மைய வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களைப் பின்பற்றிச் செல்பவராகவே இருக்கிறார்.

அவருடைய கருத்துப்படி "1880 களில் தான் அனைத்திந்திய தேசியம் உருப்பெறத் தொடங்கியது" மேலும் "1884ஆம் ஆண்டு ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் வைசிராயாகப் பொறுப்பு வகித்த கிப்பன் பிரபு (தமது பரோபகாரமான புண்ணியச் செயல்களினால் இந்தியாவில் உள்ள பல கோடி பிரஜைகளினுடைய மதிப்பையும் பக்தியையும் பெற்றவராக 'இந்து' 'சுதேசமித்திரன்' ஆகிய பத்திரிகைகளின் நிறுவனராக ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரின் வரலாற்றை எழுதியுள்ள குடுமலை சுந்தரம்பிள்ளையால் மதிக்கப்படுவர்) தன் பொறுப்பிலிருந்து விடுபட்டு இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்ட சமயத்தில் அவரைப் பாராட்டி வழியனுப்பி வைப்பதற்காக இந்தியாவின் பல்வேறு மாகாணங்களிலிருந்து தேசாபிமானிகள் பம்பாய் நகரத்தில் ஒன்றுகூடியதின் விளைவாக ஆங்கிலத்தில் புலமைபெற்ற அவர்கள் தங்களுக்குள் உருவாக்கிக் கொண்ட விவாதத்தின் விளைவே 1885ஆம் ஆண்டில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கம்" என்றும் மைய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருத்துரைக்கின்றனர். இவர்களுடைய கருத்துப்படி 'இந்திய தேசத்தின் மீது பற்றுக் கொண்ட இந்தியத் தலைவர்களாலேயே இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது' என்ற புரிதலைத் தருகிறது.

ஆனால் தேசிய காங்கிரஸின் அதிகார பூர்வமான நிறுவனர் ஏ. ஓ. ஹியூம் என்றும், வைஸ்ராய் லிட்டன் பிரபுவின் (1878) தூண்டுதலால் இது உருவாக்கப்பட்டது என்றும் ரஜனி பாமிதத் விரிவாக ஆதாரங்களுடன் விளக்குகிறார். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஓர் ஆங்கிலேயராலேயே உருவாக்கப்படுவதற்கான நோக்கங்களை ரஜனி பாமிதத் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்துகிறார்.

1. 1878, 1879 கால கட்டங்களில் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் புரட்சியைத் தவிர்ப்பது, தவிர்க்கமுடியாவிட்டால் தோற்கடிப்பது என்ற நோக்கத்தில்தான் ஆங்கிலேயே அரசின் தூண்டுதலில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

2. இங்கிலாந்தில் அரசாங்கத்துக்கு எதிர்க்கட்சி செய்யும் வேலையைச் செய்யக்கூடியது போன்ற ஓர் அமைப்பு இந்தியாவில் இல்லை என்பதாலும் இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் ஒவ்வோராண்டும் கூடி நிர்வாகத்திலுள்ள குறைபாடுகளை அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்து நிர்வாகத்தைச் செம்மையாக நடத்துவதற்குச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்காவும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸை உருவாக்குவதற்குக் காலனிய அரசு திட்டம் வகுத்தது.

3. வன்முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட புரட்சிகர இயக்கங்களுக்கு மாற்றாக அல்லது எதிர் அமைப்பாக இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் விளங்க வேண்டும் என்பது காலனிய அரசின் விருப்பம்.

இதுவரை இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உருவாக்கம் தொடர்பான இருவேறுபட்ட கருத்துக்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. இந்திய தேசத்தின் மீது பற்றுக் கொண்ட தலைவர்களின் தேசநலன்கருதிய அக்கறையால் உருவாக்கப்பட்டது என்ற கருத்து ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கது இல்லை. ஆங்கிலேய காலனிய அரசு தன் நலன் கருதி உருவாக்கியதே இந்திய தேசிய காங்கிரஸ். தொடக்கத்தில் நிலவுடைமையாளர்களையும் ஆலை முதலாளிகளையும் வசதியான வாழ்க்கை வசதியுள்ள அறிவாளிகளையும் உள்ளடக்கியிருந்த காங்கிரஸ் ஒரு புறம் புரட்சிகர மக்கள் இயக்கத்தை எதிர்த்துக் காலனிய அரசுக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்தது. இன்னொரு புறம் தேச நலன் கருதிய அமைதியான மக்கள் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வைத்தது. 1905இலிருந்து 1910 வரையிலான காலகட்டத்தில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸில் உள்ள இந்தியத் தலைவர்கள் ஆங்கிலேய காலனிய ஆட்சி அமைப்புக்குள்ளேயே இந்தியத் தலைவர்களுக்குக் கூடுதலாக பிரதிநிதித்துவம் தரவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி பிரிட்டிஷ் இந்திய தேசியத்தை அங்கீகரித்தார்கள். இத்தகைய அங்கீகாரம் 1922 வரை தொடர்ந்தது. 1914 இல் முதல் உலக யுத்தம் தொடங்கியபோது தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து லண்டனுக்கு வந்த தலைவர் காந்தி காலனிய அரசாங்கத்திற்கு எழுதிய கடிதத்தில் "சாம்ராஜ்யியத்துக்கு நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கும் பொழுது, பிரிட்டனில் வாழும் இந்தியர்கள் முடிந்தவரை அதிகாரிகளுக்குத் தங்கள் சேவையை நிபந்தனையில்லாமல் அளிக்க வேண்டும். எங்கள் சார்பாகவும் இத்துடன் அனுப்பப்படும் பட்டியலில் உள்ளவர் சார்பாகவும் அதிகாரிகளுக்கு எங்கள் சேவையை அளிக்க விரும்புகிறோம்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தது கவனிக்கத்தக்கது. 1917இல் இரஷ்யப் புரட்சி வெற்றியடைந்ததின் காரணமாக ஆசிய நாட்டு மக்களிடம் ஓர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. இந்திய தேசத்தில் விவசாயிகள் புரட்சிக்குத் தயாரானார்கள். 1939ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்தில் கயா என்ற நகரில் நடைபெற்ற 4ஆவது அகில இந்திய கிஸான் சபை (விவசாயிகள் சங்கம்) கூட்டத்தில், "தேசத்தினுள்ள பிற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு சக்திகளுடன் சேர்ந்து சக்தி மிகுந்த தாக்குதலைத் தொடர்ந்து அதை அழிக்கவேண்டும். அரசாங்கத்துக்கும் எங்களுக்கும் இடையே செயற்படும் இடைத்தரகர்களை ஒழித்து நிலத்தைத் தங்களுக்கு உரியதாக ஆக்க வேண்டும். இவற்றை உத்தரவாதம் செய்வதற்குப்

புரட்சியில் ஈடுபடவேண்டும்” என்ற தீர்மானங்களோடு “கிலான் மஸ்தூர் ராஜ்யத்தை நிறுவ வேண்டும்” என்ற தீர்மானத்தையும் முன் மொழிந்தனர். இவ்வாறு 1917க்குப் பிறகு விவசாயிகள் ஒரு பக்கமும், பழங்குடி மக்கள் இன்னொரு பக்கமும் எழுச்சிமிக்க போராட்டங்களை நடத்தி பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கலங்கடித்தனர். 1919இல் குண்டாதார் என்ற போராளியின் தலைமையில் கோண்ட பழங்குடியினர் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளை எதிர்த்துக் கலகம் செய்தனர். 1930இல் அல்லூரி சீதாராமராஜ் தலைமையில் கிழக்குக் கோதாவரி (ஆந்திர மாநிலம்) பகுதியிலும் தமிழ் நாட்டிலும் காலனிய ஆட்சியாளர்களின் குற்றப் பரம்பரைச் சட்டத்தை எதிர்த்து கள்ளர் சமூக மக்கள் கலகம் செய்தனர். ராம்பா பழங்குடி மக்கள் கலகமும் வெடித்தது. இவ்வாறு ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிராக நடத்திய கலகங்கள் பெருகின. அதாவது காலனிய ஆட்சியாளர்களை விரட்டியடித்து உண்மையான மக்கள் விடுதலையைப் பெறுவதற்கான போராட்டங்களை ஒரு பக்கம் நடத்தினர். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் இந்திய தேசியம் உருவாக வேண்டும் என்ற விருப்பம் மக்களிடம் காணப்பட்டது.

ஆனால் இன்னொரு பக்கம் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்கள் காலனிய ஆட்சிக்கு ஒத்துழைப்புத் தந்துகொண்டு அரசு அதிகாரத்தில் தங்களுக்கான பங்குக்காகப் பேரம் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். “இந்திய மக்களுக்கு நியாயம் வழங்க வேண்டுமென்ற பிரிட்டிஷ் நோக்கத்துக்கு சீர்திருத்தச் சட்டமும் பிரகடனமும் அத்தாட்சிகள். ஆகவே அதைப் பற்றிய சந்தேகம் நீங்க வேண்டும். சீர்திருத்தங்களின் தவறுகளைப் பற்றி தர்க்கம் செய்வதல்ல நமது வேலை. சீர்திருத்தங்களை வெற்றியாக்கு வதற்கு அமைதியாகப் பாடுபடுவதே நமது கடமை” என யுவ இந்தியா (31.12.1919) பத்திரிகையில் எழுதியது மேற்குறிப்பிட்ட கருத்தை உறுதி செய்யும்.

காந்திக்கு மிக நெருக்கமான நண்பரும் இந்திய தேசிய முதலாளிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கவரும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நகர்வுகளைத் தீர்மானிப்பதில் பெரும்பங்கு வைத்தவருமான ஜெ. டி. பிரல்லாவின் கருத்தும் முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய காந்தியின் கருத்தும் ஒன்றாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. பிரல்லாவின் கருத்து பின்வருமாறு: “நான் விரும்புவது இரு நாடுகளுக்கிடையே (பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்தியா) நிரந்தரமான சமாதானத்தைத் தான். காந்தியும் அவரைப் போன்ற மனிதர்களும் இந்தியாவுக்கு மட்டுமல்ல. பிரிட்டிஷ் நாட்டிற்கும்

நண்பர்கள் தான். சமாதானம், ஒழுங்கு ஆகியவற்றின் பக்கம் நிற்கும் மிகப் பெரும் சக்தி காந்திஜி தான். இந்தியாவிலுள்ள இடதுசாரி அணியை மட்டுப்படுத்தி வைக்க அவர் ஒருவரால் மட்டுமே முடியும். அவரது கரங்களைப் பலப்படுத்துவது என்பது இரு நாடுகளுக்கும் இடையிலான நட்புறவைப் பலப்படுத்துவதாகும். உணர்ச்சிகள், அரசியல் ஆகியவற்றை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு பொருளாதார நலன்களுக்காக வேலை செய்ய எப்போதும் நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம்” (எஸ். பி. ராஜதுரை: இந்து இந்தி, இந்தியா: 1993).

இந்தக் கருத்து பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் அரசுத்துறைச் செயலாளரான சாமுவேல் ஹோர்க் (Samuel Hogre) என்பாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இடம்பெற்றதாகும். ஆக, இந்திய நேஷனல் காங்கிரஸ் தலைவர்களும், காங்கிரஸ் இயக்கத்திற்குத் துணை நிற்கும் முதலாளிகளும் பிரிட்டிஷ் இந்திய தேசியம் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டவர்களே.

ஆனால் 1940களுக்குப் பிறகு உருவான தொழில் மற்றும் வணிகப் பொருளாதாரச் சூழலால் தேசம், தேசியம் தொடர்பான இந்திய முதலாளிகளின் பார்வையிலும், இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் தலைவர்களின் பார்வையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இந்திய முதலாளிகளுக்கும் பிரிட்டிஷ் முதலாளிகளுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தொழில் மற்றும் வணிகப் போட்டிகளின் காரணமாகவும் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசின் துணையோடு பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் இந்திய முதலாளிகளை ஓரம் கட்டியதன் விளைவாகவும் இந்திய முதலாளிகள் தங்களுக்கான இந்திய தேசம் குறித்தும், இந்திய தேசியம் குறித்தும் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். ஆங்கிலேயே காலணி ஆதிக்கத்திலிருந்த கென்யா, உகாண்டா, பர்மா போன்ற நாடுகளில் இந்திய முதலாளிகளான தாகூர்தாஸ், சாராபாய், மபடலால் போன்றோர் முதலீடு செய்து அந்நாடுகளின் மக்களைச் சுரண்டி வந்தனர். கென்யாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்திய முதலாளிகள் அதிகக் கவனம் செலுத்தி தங்கள் முதலீட்டின் பிடிக்குள் கொண்டுவர முயற்சி செய்தனர். ஆனால் இவர்களின் முயற்சியை ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசின் துணையுடன் பிரிட்டிஷ் முதலாளிகள் முறியடித்தனர். பர்மாவிலும் இந்திய முதலாளிகளின் மூலதனம் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசின் நடவடிக்கையால் நெருக்கடிகளைச் சந்தித்தது.

இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களைப் பெற்ற இந்திய முதலாளிகள் தங்களுடைய நலனைப் பேணுவதற்கு ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசு துணை நிற்காது

என்பதை உணரத் தொடங்கினர். எனவே 'சுதந்திர இந்தியா' என்ற சிந்தனையை உருவாக்கி அதற்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்க முயற்சி எடுத்தனர். 'சுதந்திர இந்தியா' என்பதற்கான அவர்களுடைய செயல்திட்டம் 'இந்து இந்தியா' என்பதாக உருமாறியது. 'இந்து இந்தியா' என்பதும் 'இந்து தேசியம்' என்பதும் எவ்வாறு கற்பிதம் செய்யப்பட்டன. அதாவது இந்து முதலாளிகளும் இந்திய தேசியக் காங்கிரசும் கைகோர்த்துக் கொண்டு தங்கள் அதிகாரச் செயல்பாட்டினால் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டு அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு நடைமுறைகளாக மாற்றப்படுவதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன என்பது பற்றி "இந்து இந்தி இந்தியா" என்ற தம் நூலில் எஸ். வி. ராஜதுரை விரிவாகவும் ஆதாரங்களுடனும் விளக்கியிருக்கிறார். (1993: 108-119). அவருடைய கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு தொகுத்துப் பார்க்கலாம்.

1. இந்திய முதலாளியம் வட இந்தியப் பகுதிகளிலேயே வேரூன்றி வளரத் தொடங்கியது. தென்னிந்தியப் பகுதிகளில், காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் பெரும் முதலாளிகள் உருவாகவில்லை.

2. இந்திய முதலாளியத்தின் வளர்ச்சிக்காக இந்திய தேசிய உணர்வும் வளர்க்கப்பட்டது. இந்திய முதலாளிகள் காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் கென்யா, பர்மா போன்ற நாடுகளில் முதலீடு செய்து ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய அரசின் நெருக்குதல்களையும் மீறி மூலதனத்தைப் பெருக்கியதால் இந்தியாவில் வட்டார நிலையில் அல்லது மாநில அளவில் தொழில்களைத் தொடங்கவோ சந்தைகளை ஆக்கிரமிக்கவோ விரும்பவில்லை. அவர்கள் நோக்கம் அனைத்திந்திய அளவிலான தொழில்களின் ஈடுபடுவதும் சந்தைகளைப் பிடிப்பதும் தான். எனவேதான் அவர்கள் அனைத்திந்திய தேசிய உணர்வை வளர்பதற்கு முயற்சி எடுத்தார்கள். இதற்கு இந்திய தேசிய காங்கிரசை பயன்படுத்த முடிவு செய்தனர்.

3. வளர்ச்சியடைந்த வெளிநாட்டுத் தொழில் மூலதனத்துடன் இந்திய முதலாளிகளின் மூலதனம் போட்டியிட வேண்டியிருந்ததால் தங்கள் மூலதனத்தைப் பெருக்கி வலுப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் அனைத்திந்திய சந்தைகளை நோக்கமாகக் கொண்ட தொழில்களையும் பெரும் ஆலைகளையும் அனைத்திந்திய அளவில் நிறுவினார்கள். தங்களுடைய அனைத்திந்திய மூலதனம் சார்ந்தே இந்திய தேசிய உணர்வும் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது.

4. இந்திய முதலாளிகளால் கட்டியெழுப்பப்பட்ட அனைத்திந்திய தேசியத்தில் இந்து சமயமும் இந்தி மொழியும் மைய இடத்தைப் பெற்றன. இந்தியத் தேசிய மொழியாக மாற்றுவதற்கான முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன.

5. இந்திய தேசிய காங்கிரசும் தனது கொள்கையில் இந்து அடையாளத்தை உள்ளடக்கியது. பாலகங்காதர திலகர், விபின் சந்திரபாஸ், லாலா லஜ்பத்ராய், காந்தி போன்ற தலைவர்களால் இந்து - இந்திய தேசியம் கற்பிதம் செய்யப்பட்டது. இதனை இந்து பூர்ஷ்வா தேசியம் என மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

6. இந்திய தேசத்திற்குள் முஸ்லீம் முதலாளிகளோடு தொழில் போட்டியைத் தவிர்ப்பதற்காகவும், இந்து இந்திய தேசியத்தை உருவாக்குவதற்காகவும் இந்தியாவிலிருந்து முஸ்லீம்களைப் பிரிப்பதற்காகப் பாகிஸ்தான் என்ற தனிநாடு பிரிவதற்கு இந்திய இந்து முதலாளிகளும், அம் முதலாளிகளின் அரவணைப்பில் இருந்த இந்திய தேசிய காங்கிரசும் திட்டம் தீட்டி அதில் வெற்றியும் பெற்றார்கள்.

இதுவரை இந்து இந்திய தேசியம் அல்லது இந்து பூர்ஷ்வா தேசியம் உருவானதற்கான அரசியல், பொருளாதாரப் பின்புலங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டு விளக்கப்பட்டன. இந்து இந்திய தேசியம் என்ற கற்பிதம் பிரிட்டிஷ் இந்திய தேசியம் அல்லது காலனிய தேசியம் என்ற கற்பிதத்தைக் கட்டவிழ்த்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஆனாலும் இவ்விரு வகை தேசியமும் ஒருமையையே வலியுறுத்துகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரின் ஆதிக்க முகத்தை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன.

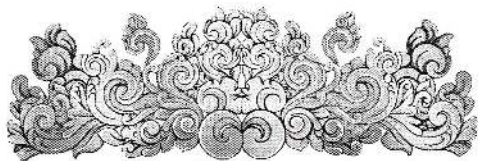
இந்து இந்திய தேசியத்தை உருவாக்குவதற்கான நடவடிக்கைகளில் இந்து முதலாளிகளும், இந்து அடையாளத்தை உள்ளடக்கிய இந்திய தேசிய காங்கிரசும் ஈடுபட்டவுடன் அவற்றிற்கான எதிர்வினைகளும் வெளிப்பட்டன. முஸ்லீம்கள், சீக்கியர்கள், தலித்கள், திராவிட இயக்கத்தினர், இடதுசாரிகள் போன்றோர் இந்திய தேசிய காங்கிரசின் நடவடிக்கைகள் தங்களை அந்நியப்படுத்துவதாகவும், தங்களுக்கு எதிரானவையாக இருப்பதாகவும் உணர்ந்தனர். எனவே இவர்கள் ஒற்றைத் தேசியம் பற்றிய கற்பிதத்தை எதிர்த்தனர். பன்மைத் தேசியம் தொடர்பான கற்பிதங்களை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். மொழி, இனம், சமயம், சாதி மறுப்பு, சமய மறுப்பு ஆகிய பன்மை அடையாளங்களை

உள்ளடக்கி பண்பாட்டுத் தேசியம் என்ற கற்பித்ததைக் கட்டமைக்கும் முயற்சியைத் தொடங்கினார். அதாவது இந்திய தேசம் என்பது பன்மைப் பண்பாட்டு அடையாளங்களின் கட்டமைப்பு என்பதை வலியுறுத்தி. இந்து சமயம் என்ற ஒற்றைத் சமயத்தின் ஆதிக்கத்தையோ இந்தி என்கிற ஒற்றை மொழியின் ஆதிக்கத்தையோ ஏற்க மறுத்தனர். சனநாயக பூர்வமான, ஒன்றையொன்று அங்கீகரிக்கின்ற, அமைதியான வாழ்வுக்குத் திசைகாட்டுகின்ற பன்மைப் பண்பாட்டு அமைப்புகளின் ஒருங்கிணைப்பில் இந்திய தேசியம் என்ற ஒன்று கற்பிதம் செய்யப்பட்டது. டாக்டர் அம்பேத்கர், இரட்டை மலை சீனிவாசன், அயோத்திதாசர் ஆகிய தலித் தலைவர்கள் இந்து தேசியத்தின் அபாயம் கருதியும் அதன்மீது கொண்ட அச்சத்தினாலும் அவர்கள் தற்காலமாகக் காலனிய தேசியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலையில் இருந்தார்கள்.

காலனிய ஆட்சியாளர்களின் பாதுகாப்போடு உயர்சாதி வன்முறைகளிலிருந்து தலித் மக்களைக் காப்பாற்றலாம் என்றும், தலித் மக்களுக்கு அரசு அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்டுப் பெறலாம் என்றும் நம்பினார். இதன் அர்த்தம் அவர்கள் ஆங்கிலேய காலனிய அரசின் தாசர்களாகச் செயல்பட்டார்கள் என்பதல்ல. “தேசியம் என்பது மதத்திலிந்து உருவாகிற விஷயம்” என்ற இந்து மதவாதிகளின் கூற்றை அம்பேத்கர் மறுத்தார். அவரைப் பொறுத்தவரை “தேசியத்தின் வித்துக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தை நவீன மயமாக்குவதற்கான ஊடகமாகும். இந்து ராச்சியம் உண்மையிலேயே உருவாகுமானால் இந்த நாட்டிற்கு அதுதான் மிகப்பெரும் அழிவாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று அம்பேத்கார் எச்சரித்தார். ஆக, அம்பேத்கார், அயோத்திதாசர், இரட்டைமலை சீனிவாசன், எம். சி. ராஜா போன்ற தலித் தலைவர்கள் சில நிலைகளில் காலனிய ஆட்சியாளர்களோடு அனுசரித்துப் போனதற்கும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் தலைவர்களும் முதலாளிகளும் காலனிய ஆட்சியாளர்களோடு அனுசரித்துப் போனதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. முன்னது தலித் மக்களின் பாதுகாப்பு, அரசியல் அதிகாரம், பண்பாட்டு, பொருளாதார விடுதலை ஆகிய பொதுநலத்தை நோக்கமாகக் கொண்டது. பின்னது முதலாளிகள் மற்றும் காங்கிரஸ் தலைவர்களின் தன்னலத்தை நோக்கமாகக் கொண்டது.

அம்பேத்கரைப் போன்றே மராட்டிய மாநிலச் சமூகப் போராளி ஃபுலேயும் தமிழகச் சமூகப் போராளி ஈ.வெ.ரா. பெரியாரும் பார்ப்பனிய-இந்து

தேசியத்திற்கு எதிராக நின்றவர்கள் ஆவர். அம்பேத்கர் இந்து இந்திய தேசியத்திற்கு அல்லது இந்து பூர்ஷ்வா தேசியத்திற்கு மாற்றாக பௌத்த இந்திய தேசியத்தைக் கற்பிதம் செய்தார். ஃபுலே இந்து இந்திய தேசத்திற்கு மாற்றாக ஒடுக்கப்பட்ட அல்லது விளிம்புநிலை மக்கள் தேசியத்தைக் கற்பிதம் செய்தார். ஈ.வெ.ரா. பெரியார் பார்ப்பனிய ஆதிக்கம் இல்லாத, சமய ஆதிக்கம் இல்லாத, பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறையற்ற, பகுத்தறிவுச் சிந்தனையையும் சுயமரியாதையையும் உள்ளடக்கிய திராவிட தேசியத்தைக் கற்பிதம் செய்தார். இம்மூன்று தலைவர்களின் தேசியமும் பண்பாட்டு நிலையிலும், பொருளாதார நிலையிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவையாகும். இத்தகைய தேசியக் கற்பிதங்களே இன்றைய தேவையாகும்.

மரபுவழிக் கல்வியைப் பாதுகாக்க முயன்ற நிறுவனங்கள்

ஈழத்தினை மைய்யகூத்திய சிரம்யாய்வு

ஈஸ்வரநாதபிள்ளை குமரன்

Uரம்பரியமான கற்பித்தல், கற்றல் முறைகள், பாடத்திட்டங்கள் முதலானவற்றுக்கூடாக முன்னெடுக்கப்படும் கல்விப் போதனையையே மரபுவழிக்கல்வி எனக் குறிப்பிடலாம். ஈழத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் சைவசமயக் கல்வியும் தமிழ் மொழி மற்றும் அறிவியல் பண்பாடு முதலான விடயங்களும் ஒருங்கு சேர இம் மரபுவழிக் கல்விக்கூடாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பாரம்பரியக் கல்வி, திண்ணைப்பள்ளிக் கல்வி, குருசிஷ்யக் கல்வி, குருகுலக்கல்வி முதலான பெயர்களாலும் இக் கல்விமுறை குறிப்பிடப்பட்டு வந்துள்ளது. இம் மரபுவழித்தமிழ்க் கல்விக்கான ஊற்றுக்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே ஈழத்தில் காலான்றியிருந்ததைக் காணலாம்.

மரபுவழித் தமிழ் கல்வியின் ஊற்றுக்களும் ஓட்டங்களும்

ஈழத்தமிழர் வரலாற்றையும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும் தொடர்ச்சியாக அறிவதில் ஏற்பட்டுள்ள தடைகள் கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டு

வரையில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியினை அறிந்து கொள்வதில் சிரமங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளன. மேற்குறித்த கால எல்லையில் வாழ்ந்த புலமையாளர்கள் பற்றியோ, அவர்களின் பங்களிப்புகள் குறித்தோ அறிதற்கரிய உறுதியான ஆதாரங்கள் எவையும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. தமிழ்ப் புலமையாளர்களுக்கும் அவர்களது படைப்புகளுக்கும் போதிய நிறுவன ரீதியான பாதுகாப்பு இல்லாமையாலும், நாட்டில் அவ்வப்போது நிகழ்ந்துவந்த படையெடுப்புகளாலும், கையளிப்புப் பாரம்பரியத்தில் காணப்பட்ட குறைபாடுகளாலும் ஆரம்பகாலங்களில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் அழிந்திருக்க வேண்டும். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் 'ஈழத்துப் பூதந்தேவனார்' என்னும் புலவருடன் இக்கல்விப் பாரம்பரியத்தினைத் தொடங்குவது வழமையெனினும் அப்பெயருடன் இணைந்து வந்துள்ள 'ஈழம்' என்னும் அடையைத் தவிர பூதந்தேவனாரை ஈழத்தவராகக் காட்டக் கூடிய பிற ஆதாரங்கள் எவையும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், ஈழத்தில் பரவலாகக் கிடைக்கப் பெற்றுவரும் கல்வெட்டுக்கள் வாயிலாக மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியினை ஓரளவுக்குத்தானும் விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது.

கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி 17 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் நிலவிய யாழ்ப்பாண மன்னர்கள், தமிழ் வன்னியர்கள் ஆட்சி ஈழத்தில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் செழிப்படைய வழிகோலியது. தமிழ் மன்னர்களால் தமிழ் பிரதேசங்கள் ஆளப்பட்ட இச் சூழலில் சைவத்தமிழ்க் கல்விப்பாரம்பரியம் தனது ஆளுமையைப் பலகோணங்களிலும் வளர்த்துக் கொண்டதைக் காணலாம். தமிழ் மன்னர்களின் ஆதரவும், சமகாலத்தில் தமிழகத்துக்கும் ஈழத்துக்குமிடையே காணப்பட்ட பண்பாட்டு உறவுகளும், சைவ சமயம் பெற்றிருந்த முதன்மையும், தமிழகத்திலிருந்து நிகழ்ந்த பல குடியேற்றங்களும் ஈழத்தின் சைவத்தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்துக்குப் புது ஊட்டத்தினை நல்கின. தலபுராணங்கள், காவியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் என ஆக்க இலக்கியத்துறை சார்ந்தும், வைத்தியம், சோதிடம் முதலான அறிவியல் துறை சார்ந்தும், வரலாற்றுணர்வுடனும் இலக்கியங்களைப் படைக்கக் கூடிய ஆற்றல் மிகுந்த புலவர்கள் பலர் இக்காலத்தில் வாழ்ந்ததை நோக்குகின்றபோது ஈழத்து மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் வீச்சினைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ஈழத்து மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்துக்கு தமிழ் மன்னர்கள், வன்னியர்கள் காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த போர்த்துக்கேயர் காலப்பகுதி சோதனை மிகுந்த காலமாகவே இருந்தது. ஈழத்தைக் கைப்பற்றி ஆண்ட அந்நியர்களான போர்த்துக்கேயர்கள் இலாபமீட்டுதலையும், கத்தோலிக்க மதம் பரப்புதலையும் தமது பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு செயற்பட்டனர். தமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டுச் சுதேச மதங்களை அவர்கள் தடைசெய்தனர். இச் சூழலில் சைவமும் சைவத் தமிழ்ப் பண்பாடும் பின்னடைவைச் சந்திக்க, அதன் பின்னணியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியமும் தனது செல்வாக்கை இழந்தது. எனினும், போர்த்துக்கேயரைத் தொடர்ந்து ஈழத்தின் கரையோரப் பிரதேசங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்திய ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியில் ஈழத்து மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் மீண்டும் தன் ஆளுமையை வெளிக்காட்டச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. ஒல்லாந்தர்கள் சுதேசமதங்களின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாக இருக்காமையே இதற்குக் காரணம் எனலாம். போர்த்துக்கேயர் காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட கோவில்களின் அழிவு, மத நம்பிக்கை இழப்பு, சமய சடங்காசாரங்கள் பற்றிய தெளிவின்மை என்பவற்றை நீக்குமுகமாகப் பல படைப்புக்களை இக்காலப் புலவர்கள் இயற்றினர்.

ஒல்லாந்தரைத் தொடர்ந்து ஆட்சிக்கு வந்த ஆங்கிலேயர்கள் காலப்பகுதியில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் மேலும் ஒரு சவாலை எதிர்நோக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள் தள்ளப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மதம் பரப்பும் நோக்குடன் வந்த மிஷன்களும் அவற்றின் மதப்பிரச்சார முயற்சிகளுமே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்துக்குப் பெரும் சவாலாக அமைந்தன. தமது மதம் பரப்பும் முயற்சிகளுடன் கூடவே மிஷன்கள் புரிந்து வந்த கல்விப்பணி கவர்ச்சி மிகுந்ததாக இருந்தது. இதனால் சைவ மாணவர்களின் கவனமும் அக்கல்விமுறை நோக்கிச் சாயத் தொடங்கியது. இச்சூழலில் சைவத் தமிழ்க் கல்வி மரபு தன்னைச் சுயவிமர்சனத்துக்குட்படுத்த வேண்டிய தேவை எழுந்தது.

மரபுவழியில் வளர்ந்த தமிழ்க் கல்வி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாக தமிழ்க் கல்வியானது முற்றிலும் மரபு வழியிலேயே வழங்கப்பட்டு வந்ததைக் காணலாம். மரபுவழிக் கல்வி குருவுக்கு முதன்மை தந்தது. மாணவனின் கற்றல் சம்பந்தப்பட்ட சகல விடயங்களையும் தீர்மானிக்கின்றவராகக் குரு

காணப்பட்டார். மாணவன் குருவை நாடிச் சென்று அவருடனுறைந்து கல்வியைப் பெறுவது இக்கல்வி முறையின் பொதுவான மரபாகும். பெரும்பாலும் குரு நெருங்கிய உறவினரின் பிள்ளைகள், நண்பர்களின் பிள்ளைகள், பழைய மாணாக்கரின் பிள்ளைகள் எனத் தனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தோரின் பிள்ளைகளையே மாணாக்கர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. மரபுவழிக் கல்வியில் பாடத்திட்டத்தைத் தீர்மானிப்பவரும் குருவே. தான் கற்றவற்றைக் கொண்டும், தனக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட முறையியலை மாதிரியாகக் கொண்டும் குரு பாடத்திட்டத்தை உருவாக்குவார். பெரும்பாலும் அரிச்சுவடி, நீதிநூல்கள், நிகண்டுகள் என்பனவற்றை ஒழுங்குமுறையாகக் கற்பித்த பின்னர் இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் கற்பிப்பது பொதுவான வழக்காறாக இருந்தது. பல நூல்களை மேலெழுந்த வாரியாகக் கற்காமல் குறிப்பிட்ட ஒரு சில நூல்களை மட்டும் ஆழமாகக் கற்கும் முறை மரபுவழிக் கல்வியின் முக்கியமானதோர் அம்சமாகும். மரபுவழியாசிரியர் கற்பிக்கத் தெரிவு செய்யும் நூல்களில் அவருக்கு ஆழமான புலமையும் விருப்பும் காணப்படும்.

இக்கல்வி முறையில் நேரகூசி என்று எதுவும் இருந்ததில்லை. குரு தனக்கு ஓய்வான நேரங்களில் அல்லது தனக்கு கற்பிப்பதற்கு உசிதமானது எனக் கருதுகின்ற நேரங்களில் கற்பிப்பார். கற்பித்தல் இரண்டு, மூன்று மணித்தியாலங்கள் எனத் தொடர்வதுமுண்டு. மரபுவழிக்கல்வியில் பரீட்சித்தல் என்பது மனனம் செய்து ஒப்புவித்தலையே குறிக்கும். மனனம் செய்து ஒப்பிக்கும் திறனே மாணவரின் திறமைக்கு அடையாளமாகச் சுட்டப்பட்டது. மரபுவழி அறிஞர்களின் மனனத்திறனையும் ஞாபகத் திறனையும் புடம் போட்ட ஓர் அம்சம் இவ்வாறான மனனப் பயிற்சியே. இக்கல்வி முறையில் குருவுக்கு வேதனம் என எதுவும் வழங்கப் படுவதில்லை. மாணவர்களோ அல்லது அவர்களது பெற்றோர்களோ பணமாகவோ பொருளாகவோ, தட்சணை கொடுப்பதுண்டு. இலக்கியங்கள் இலக்கணங்கள் தத்துவம், சமயம், சோதிடம், வடமொழி என சைவத் தமிழ்க் கல்விமுறைமைக்கு ஏற்ற அறிவையும் பயிற்சியையும் குரு மாணவர்களுக்கு வழங்குவார்.

இவையே மரபுவழிக் கல்வியின் முக்கியமான சில பண்புகளாகக் காணப்பட்டன. இப்பண்புகளில் நின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட நிறுவன அடிப்படையிலான கல்விமுறைமையை மிஷனரிமார்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் பரவலாக அறிமுகம் செய்தனர்.

மிஷன்களின் வருகையும் கல்விப்பணியும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிச் சூழலில் மிஷனரிமார்கள் பலர் ஈழத்துக்கு வருகைதந்து மதம் பரப்பும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமை யாவரும் அறிந்ததொன்றே. தமது மதம் பரப்பும் முயற்சிகளின் ஓரம்சமாக அவர்கள் பாடசாலைகளைக் கட்டியெழுப்பினர். குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தின் பலபாகங்களிலும் அவர்களால் பாடசாலைகள் பல உருவாக்கப்பட்டன. மிஷனரிமார்கள் பாடசாலைகளை அமைத்து ஈழத்தவருக்கு வரன்முறையான கல்வியை வழங்குவதனுடாக அவர்களைச் சுதேச மத நம்பிக்கைகளில் இருந்தும் விடுவிக்க முடியும் என நம்பிய மிஷனரிமார்கள் இங்ஙனம் இந்து சமய நம்பிக்கையில் நின்று அவர்களை விடுவிப்பதனுடாக இலகுவாகக் கிறிஸ்தவத்தை அவர்கள் மத்தியில் பரப்ப முடியும் எனக் கருதினர்.

அதேநேரத்தில் ஆங்கிலேயரும் தமது நிர்வாக அலுவல்கள் விரிவாக்கப்பட்டதால் தேவையான நிர்வாகிகளைச் சுதேசிகளிடத்திலேயே உருவாக்கிக் கொள்வதற்காகக் கல்வி அறிவைச் சுதேசிகளுக்கு வழங்க வேண்டும் என விரும்பினர். இதன்பின்னணியில் மிஷனரிமார்களின் பாடசாலைகளை அமைத்தல், கல்விப் போதனைகளை வழங்குதல் போன்ற முயற்சிகளுக்கு அவர்களும் தமது அங்கீகாரத்தைத் தந்தனர்.

மிஷனரிமார்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே ஈழத்தவருள் குறிப்பிட்ட சதவீதத்தினர் கல்வியறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளும் முகமாக மிஷனரிமாருள் பாடசாலைகளுக்குச் செல்வதில் ஆர்வங் காட்டினர்.

1. சமூகத்தில் நல்ல வேலைவாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நிறுவனரீதியான கல்வியறிவு சுதேசிகளுக்குத் தேவையானதாக இருந்தது.
2. அன்றியும் சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் கொள்வதற்கு நிறுவனரீதியான கல்வியறிவைப் பெற வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் காணப்பட்டது.

அக்காலத்தில் நிறுவனரீதியான கல்வியை வழங்குவனவாக அலகுகளாக மிஷனரிமார்களின் பாடசாலைகளே விளங்கின. மரபுரீதியான சைவத்தமிழ்க்

கல்வியைப் பெற்றோரும் மேலே குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காகப் பாடசாலைகளை அணுகினர்.

இந் நிலையில் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த சைவத்தமிழ் அபிமானிகள் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப்பாரம்பரியத்தில் முக்கியமான சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தனர். இம் மாற்றங்கள் பிரதானமாக இரண்டு வழிப்பட்டனவாக அமைந்தன.

1. முற்றிலும் மரபுவழிப்பட்டதாக தேவைப்படின் சிற்சில மாற்றங்களுடன் தமிழ்க் கல்வியினைத் தொடர்தல். அதற்கேற்ற வகையில் மரபுவழிக் கல்வியினை அதன் தனித்துவமும் பாரம்பரியச் சிறப்பும் குன்றாத வகையில் முன்னெடுப்பதற்கான நிறுவனங்களைக் கட்டமைத்தல்.
2. புதிய தேவைகள், எதிர்பார்ப்புகள், சமூகமாற்றங்கள் என்பவற்றுக்கு ஏற்றவகையில் மரபுவழிக் கல்விக்குள் நவீனத்துவத்தினை உள்வாங்குதல்.

முற்றிலும் மரபுவழிப்பட்டதாகத் தமிழ்க் கல்வியினைத் தொடர்தல்

தமிழ்க் கல்வியினை தொன்றுதொட்டுப் பேணப்பட்டு வரும் முறைமைகளுக்கமைவாகப் போதிப்பதில் மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்கள் ஆர்வமுடையோராயிருந்துள்ளனர். அதற்கேற்ற வகையில் பாரம்பரியமான தமிழ்க் கல்வி அமைப்புக்களைப் பாதுகாத்தோ அல்லது அவற்றைப் புதுக்கியோ அல்லது புதிதாக நிறுவனங்களைக் கட்டமைத்தோ மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியினை அதன் சீரும் சிறப்பும் குலையா வகையில் அவர்கள் பாதுகாத்து வந்துள்ளதைக் காணலாம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடர்ந்தும் பாதுகாக்கப்பட்ட பாரம்பரிய தமிழ்க் கல்வி அமைப்புகள் என்றவகையில் முக்கியமானவையாகத் திகழ்ந்தவை

- i. திண்ணைப்பாடசாலைகள்
- ii. இராப்பள்ளி, நிலாப்பள்ளி

iii. மரபுவழியறிஞர்களின் வீடுகளில் தனிப்பட்ட முறையில் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்த வகுப்புக்கள் என்பனவாகும்.

திண்ணைப்பள்ளிகள்

திண்ணைப்பாடசாலைகள் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் முதுகெலும்புகளாகப் பல ஆண்டுகளாக இயங்கிவந்துள்ளன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நிறுவன ரீதியான பாடசாலைகள் உருவாவதற்கு முன்னதாகத் தமிழ்க் கல்வியினை முன்னெடுத்தவை இவையே. திண்ணைப் பாடசாலைகள் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் இருந்தன என்று திட்டவாட்டமாகக் கூற முடியாது. இரண்டு மூன்று கிராமங்களை உள்ளடக்கிய பகுதிகளுக்கு ஒரு திண்ணைப்பள்ளிக்கூடம் விளங்கியதுண்டு. பெரும்பாலும் ஆரம்பக் கல்வியைக் குடும்பச் சூழலில் பெற்ற மாணாக்கர் நடந்து சென்று பாடங்களைக் கேட்கக்கூடிய தூரத்திலேயே திண்ணைப்பள்ளிகள் நிலவின (சிவலிங்கராஜா. எஸ். 2000, 15). திண்ணைப் பாடசாலைகளாகப் பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களின் வீடுகளோ அல்லது ஊரிலுள்ள பெரிய மனிதர்களின் வீடுகளோ விளங்கின. வீட்டின் தலைவாசலில் அல்லது கூடத்தில் வகுப்புக்கள் நடைபெறுவதற்கான ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை கற்பித்த திண்ணைப்பாடசாலை பற்றிய கீழ்வரும் விபரணம் இதற்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

“(வண்ணார் பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் ஆலயத்திற்கு) எதிரே தெற்கு நோக்கி இருந்தது சிவன் கோவில் குருக்களும் சிறந்த வடமொழி அறிஞருமாகிய மறைத்திரு பிச்சுவையரவர்களின் இல்லை. இவ்வீட்டுத் திண்ணை விசாலமானது. இத் திண்ணையிலே வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பல பிள்ளை சில மாணவருக்குப் பாடஞ் சொல்லி வந்தார்”.

(நடராஜன். க.கி. 1960, 5)

நன்கு மெழுகிக் காய்ந்த திண்ணையின் ஒருபகுதியில் பெரும்பாலும் வடக்கு முகமாகவேனும், கிழக்கு முகமாகவேனும் மான் தோல் அல்லது பலகையில் அல்லது பாயில் ஆசிரியர் அமர்ந்திருப்பார். மாணவர்கள் பெரும்பாலும் திண்ணையில் அமர்ந்து பாடங்கேட்பர். 1820 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1836

ஆம் ஆண்டுவரை யாழ்ப்பாணத்திற் பணியாற்றிய மைரன் உவின்சிலோ என்னும் அமெரிக்க மிஷனரியின் கடிதத்தில் தரப்படும் இத்தகைய திண்ணைப்பள்ளிகள் பற்றிய விபரணம் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும்.

“இப்பள்ளிகளில் மேல்நிலைச் சாதியாரின் பிள்ளைகள் படித்தனர். இவை பெரும்பாலும் ஒரு மரத்தினடியில் அல்லது ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் நடைபெற்று வந்தன. மாணவர்கள் சப்பாணிகட்டி உட்கார்ந்து தமக்கு முன்னாற் பரப்பப்பட்டிருந்த புழுதி மணலில் எழுதக் கற்றுக் கொள்வார்கள். ஏட்டுச் சுவடிகளில் உள்ள எழுத்துக்களை அடையாளங் காணும்வரை இத்தகைய படிப்பு நடந்துகொண்டேயிருக்கும். ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுத்துக்கள் இரும்பாணியினால் எழுதப்படும். எழுத்துக் கூட்டனுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. ஏனெனில் ஒவ்வொரு எழுத்தும் தனக்கேயுரிய ஒலியைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. சொல்லில் ஒரெழுத்தாவது ஒலியில்லாமல் இல்லை. இதனைத் தொடர்ந்து தொடக்க நூல்களையும் நிகண்டுகளையும் மனப்பாடஞ் செய்து கொள்கின்றனர். அதற்குப் பின்னர் பாடத்தை வகுத்துப் பொருள்காண முயல்கின்றனர். ஏட்டுச்சுவடிகளிலே சொற்கள் இடைவெளியின்றியே எழுதப்பட்டிருக்கும். இச்சொற்களுக்கு அவர்கள் பொருள்காண முயற்சிப்பர்”

(ஜெபநேசன்.எஸ், 2009, 19)

திண்ணைப்பள்ளிகளிலே மாணவர்களின் தொகைக்கு ஏற்ப வகுப்புக்கள் நடத்தப்படுவதில்லை. மாணவர்களின் அறிவுத்தரம் (திறமைக்கேற்பவே) வகுப்புக்கள் பிரிக்கப்படும். உயர்ந்த (மேல்) வகுப்பிற்கற்கும் மாணாக்கர் கீழே வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியராக அமைவதும் உண்டு. இவர்களை மாணாக்க உபாத்தியாயர் என்றும் சட்டாம்பிள்ளை என்றும் அழைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. திண்ணைப்பள்ளி மரபிலே பொரும்பாலான மாணவர்கள் - உயர்தரக் கல்வியைப் பெறுபவர்கள் ஆசிரியருடன் உடனுறைந்து படிப்பதும் உண்டு. மாணவனின் அறிவு, ஒழுக்கம், தோற்றம், பணிவு முதலிய அம்சங்களை மனங்கொண்டே திண்ணைப்பள்ளி ஆசிரியர் மாணவர்களுக்கு அனுமதி கொடுப்பார். நீதி போதனையை அறிந்து, படித்து நல்ல வாழ்க்கையை வாழவேண்டும் என்பதே மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணங்களையன்றி சோதிடம், வைத்தியம்,

புராணபடனம் முதலானவையும் திண்ணைப்பாடசாலைகளிலேயே கற்பிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

இராப்பள்ளி

திண்ணைப் பாடசாலைகளுடன் இணைந்த நிலையில் இராப்பள்ளி - நிலாப்பள்ளி- என்பன நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன. பெரும்பாலும் இலக்கிய, இலக்கண நாட்டங்கொண்ட வயது வந்தோர் இப்பள்ளிகளில் இணைந்து தமது அறிவினை விருத்தி செய்து கொண்டனர். தொழில்துறைகளுக்குச் சென்று விட்டு ஓய்வாக இருக்கும் இரவு நேரங்களில் இப்பாடசாலைகள் நிகழ்த்தப் பட்டமையினால் வளர்ந்தோர் இதில் இணைந்து கல்வி கற்பது இலகுவானதாக அமைந்தது. பகற்பொழுதில் பிற தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பண்டிதர்களும் இராக்காலங்களில் மாணவர்களை அழைத்துக் கல்விபுகட்டி வந்தனர் என அறியமுடிகின்றது. பெரும்பாலும் புராணபடனங்கள் வாய்மொழிக் கல்வி என்பனவே இராப்பள்ளிகளில் பிரதான இடத்தினைப் பெற்றன. இரவில் நிலவிலிருந்து கல்வி கற்றலும் புகட்டலும் நிகழ்ந்ததனாலேயே இத்தகைய இராப்பள்ளிகள் நிலாப்பள்ளிகள் என வழங்கப்பட்டன. பிற்காலங்களில் 'பெற்றோல் மார்க்ஸ்' நிலவின் இடத்தினைப் பிடித்துக் கொண்டது.

பண்டிதர்கள் வித்துவான்களின் வீடுகள்

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியை வளர்த்த மற்றுமோர் அலகாக விளங்கியவை பண்டிதர்களின் வீடுகளாகும். பல பண்டிதர்களின் தங்கள் வீடுகளை நாடி வரும் அறிவு வேட்கை கொண்ட மாணவர்களுக்குத் தம் வீடுகளிலேயே வைத்து வகுப்புக்கள் நடாத்தி வந்துள்ளனர். தமது வீட்டின் ஒரு பகுதியையோ அல்லது தனியாக அமைக்கப்பட்ட கொட்டில்களையோ இத்தகைய தேவைகளுக்காக அவர்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்கள் பலரின் வரலாறுகளைக் கற்கின்றபோது அவர்கள் அக்காலத்தில் பிரபலமாக இருந்த தமிழ் அறிஞர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று கற்று வந்துள்ளமை புலனாகும். மிகத் தூரத்தில் இருந்து பண்டிதர்களின் வீடுகளுக்கு வரும் மாணவர்கள் அவருடன் உடனுறைந்து கற்றமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஆசிரியருக்கு உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறறைநிலை முனியாது மாணவர்கள்

கற்று வந்துள்ளனர். மரபுவழிக்கல்விப் பாரம்பரியத்தில் மாணவர்கள் ஆசிரியருக்கு மிகவும் வேண்டப்பட்டவரின் பிள்ளைகளாக இருந்ததால் இத்தகைய கற்பித்தல் சாத்தியமானதாக அமைந்தது. தெல்லிப்பழை, ஏழாலை, சுன்னாகம், புன்னாலைக்கட்டுவன், வட்டுக்கோட்டை, புலோலி, இருபாலை, நல்லூர், உடுப்பிட்டி, மட்டுவில் முதலான இடங்களில் வாழ்ந்த பண்டிதர்களிடம் மாணவர்கள் விரும்பிச் சென்று வீடுகளில் தங்கிக் கற்றமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. சில உதாரணங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஆசிரியர்	வாழ்ந்த இடம்	கற்ற மாணவர்கள்
சரவணமுத்துப் புலவர்	நல்லூர்	சிவசம்புப் புலவர்
சிவசம்புப் புலவர்	உடுப்பிட்டி	வ. குமாரசாமிப்புலவர் வேன் மயில்வாகனப் புலவர் வல்வை வைத்தியலிங்கம் பிள்ளை
கார்த்திகேயப் புலவர்	நல்லூர்	ம. க. வேற்பிள்ளை
பொன்னம்பலப்பிள்ளை	நல்லூர்	சபாபதி நாவலர்
முருகேச பண்டிதர்	சுன்னாகம்	குமாரசாமிப் புலவர்
கதிர்காமையர்	புன்னாலைக் கட்டுவன்	கல்லடி ஆ. வேலுப்பிள்ளை
சம்பந்தப்புலவர்	நல்லூர்	செந்திநாதையர்

சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகள்

காலப்போக்கில் சைவத்தமிழ் பற்றுக்கொண்ட மரபுவழியறிஞர்கள் மாணவர்களின் நலன்கருதி சிறு சிறு பாடசாலைகளை அமைத்திருந்தமையையும் அறியமுடிகின்றது. மிஷனரிமாரின் பாடசாலைகள் அவர்களது இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்திருந்தன போலத் தெரிகின்றது. ஆனால் பாடசாலைக்குரிய அதாவது நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பொன்றுக்குரிய கற்றல் கற்பித்தல் முறைமைகளை உள்வாங்காது மரபுவழிக்கல்வியையே அவை வழங்கி வந்துள்ளன. இவற்றுள் சில ஆறுமுகநாவலர் சைவத்தமிழ் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து வழிகாட்டுவதற்கு முன்னதாகவே அமைக்கப்பட்டு விட்டமை நோக்கத்தக்கதாகும். 1842

இல் நல்லூரில் நல்லூர் கந்தசுவாமிக் குருக்களால் அமைக்கப்பட்டதான அவ்வாறான ஒரு பாடசாலை குறித்து பேராசிரியர் வ. ஆறுமுகம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“சைவக்கல்வி மறுமலர்ச்சியின் முதல் வெளிப்பாடு என்று கொள்ளக்கூடிய முதற் பள்ளிக்கூடம் 1842 இல் நல்லூரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் குருக்கள் என்று குறிப்பிடப்படினும் அதற்கு உந்து சக்தியாக இருந்தது அவ்விடத்துச் சமூக மேல்மட்டமே”

(ஆறுமுகம்.வ. 1995, 04)

என்கிறார். அதேபோல அருளம்பல முதலியார் என்பவர் நாவலருக்கு முன்பே உடூப்பிட்டியில் ஸ்தாபித்த பாடசாலை பற்றியும் அறிய முடிகின்றது. இதுபற்றி பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“நாவலர் பாடசாலை நிறுவுவதற்கு முன்னரே யாழ்ப்பாணத்திற் சைவப் பாடசாலைகள் நிறுவும் பணி தொடங்கிவிட்டது. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாக இயங்கியதைத் தருமப் பள்ளிக்கூடமாக மாற்றியமைக்கும் மரபு ஒன்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கிவிட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே வடமராட்சியைச் சேர்ந்த உடூப்பிட்டியிலே இத்தகையதொரு பாடசாலை பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே இயங்கியமைக்கான தகவல்கள் உண்டு. உடூப்பிட்டியைச் சேர்ந்த அருளம்பல முதலியார் என்பவர் தருமப்பள்ளிக்கூடம் என்ற பெயரிலே இப்பாடசாலையை நிறுவியிருந்தார் இப்பாடசாலையில் பரீட்சை நடைபெற்றமைக்கான சான்றுகள் பல உதயதாரகைப் பத்திரிகை மூலம் கிடைக்கின்றன.”

(சிவலிங்கராஜா. எஸ். 2000, 47)

இவையேயன்றி ஆறுமுகநாவலரின் வழியினைப் பின்பற்றி உற் தோறும் அமைந்த சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகளும் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியை வளர்ப்பதில் ஆர்வங்காட்டின.

- i. இதுவரைகாலமும் திண்ணைப் பாடசாலைகளாக மரபுவழிப் புலமையாளர்களால் நடாத்தப்பட்டு வந்த பாடசாலைகள் பல நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டன.
- ii. சைவ மத உணர்வும், பொதுநல மனப்பாங்கும் கொண்ட செல்வந்தர்கள் தத்தம் ஊர்களிலே பாடசாலைகளைக் கட்டினர்.
- iii. ஆங்கிலேய அரசாங்க காலத்தில் உயர்பதவிகளைப் பெற்றிருந்த மதப்பற்றும் தாய்மொழிப் பற்றும் கொண்ட பெரியோர்கள் சிறிய அளவிலே ஊர்கள் தோறும் பாடசாலைகளை அமைத்து வந்தனர்.
- iv. ஒல்லாந்தர் காலத்தில் வளர்ச்சி கண்ட உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவமும் சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் உருவாக்கத்தில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினை வகித்தது.

இங்ஙனமாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலுமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பலபகுதிகளிலும் பாடசாலைகள் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருந்தன. இப்பாடசாலைகளின் கட்டமைப்பு, கற்றல் கற்பித்தல் முறைகள் பற்றி அறியப் போதுமான தகவல்கள் இன்று கிடைக்கவில்லை. என்றாலும் ஏறத்தாழ நாவலர் வண்ணார் பண்ணைப் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் பரீட்சித்துப்பார்த்த சைவத் தமிழ்க் கல்வி மரபினை இவை பின்பற்றிவந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருதலாம். இவற்றுள் சில பாரம்பரிய மரபுவழிக் கற்றல் கற்பித்தல் முறைகளுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் தந்து வந்துள்ளமை புலவர்களின் வரலாறுகளினூடாக அறியக் கிடைக்கின்றது. குமாரசாமிப் புலவரின் வரலாற்றினை எழுதிய அவரது மகன் கு. முத்துக்குமாரசாமிப்பிள்ளை சுன்னாகம் மயிலணியில் காணப்பட்ட இவ்வாறானதொரு பாடசாலைபற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மயிலணி என்னும் இடம் ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சிக் காலத் தொடக்கத்திற் சைவமும் தமிழும் மறுமலர்ச்சியடைந்த இடங்களுள் முக்கியம் வாய்ந்தது. அங்கு வாழ்ந்த சைவ வேளாண் பிரபுக்கள் அவ்விடத்தில் ஒரு முருகபுர்த்தி கோயிலையும் ஒரு சைவக் குருக்கள் மடத்தையும் ஒருபாடசாலையையும் ஸ்தாபித்து அவைமூலம் சைவத்தையும் தமிழையும் மறுமலர்ச்சியடையச் செய்தனர்.....

பாடசாலையில் உள்ள மாணவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வல்ல ஆசிரியர்களுள் சிறந்தவர்கள் சுவாமிநாத தேசிகர், நமச்சிவாய தேசிகர், முத்துக்குமார கவிராயர், முருகேசு பண்டிதர், சங்கர பண்டிதர் முதலியோர். பாடசாலையில் கற்றுத் தேறியவருட் சிறந்தவர்கள் சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை, மானிப்பாய் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஊரெழு சு சரவணமுத்துப்புலவர், குமாரசாமிப்புலவர், கீரிமலை கா. சபாபதிக்குருக்கள் முதலியோர். மயிலணி அக்காலத்தில் ஒரு சிறந்த கலைக்கூடமாக விளங்கிற்று”

(முத்துக்குமாரசாமிப்பிள்ளை. கு, 1970, 05)

மேற்கூறிய விபரிப்பினை உற்று நோக்குகின்ற போது அப்பாடசாலைகளில் மரபுவழிக்கல்வி நன்முறையில் பேணப்பட்டு வந்திருத்தலைக் காணலாம். மரபுவழித் தமிழ் அறிஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து மரபுவழிக்கல்வியைக் காக்க அல்லது பேண முற்பட்ட முயற்சிகளில் முதன்மையானவை இத்தகைய பாடசாலைகளே எனில் தவறில்லை.

ஏழாலை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பாதுகாக்க உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனரீதியான அமைப்புக்களில் ஏழாலை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையம் ஒன்று. சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை 1876 ஆம் ஆண்டளவில் இப்பாடசாலையை நிறுவினார். முதல் ஒருவருடம் முருகேசு பண்டிதரும் பின்னர் குமாரசாமிப்புலவரும் இப்பாடசாலையின் தலைமையாசிரியர்களாகப் பொறுப்பேற்று அப்பாடசாலையைத் திறம்பட நடாத்தி வந்துள்ளனர். 1898 ஆம் ஆண்டு தவிர்க்க முடியாத காரணங்களினால் இப்பாடசாலை மூடப்படும் வரையாழ்ப்பாணத்து மரபுவழிக்கல்விக்கு இப்பாடசாலை ஆற்றிய பங்களிப்பு விதந்து கூறப்பட வேண்டியதொன்றாகும். இப்பாடசாலையின் பரீட்சைகள் அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பெயர்பெற்று விளங்கிய பண்டிதர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டன. ஆறுமுகநாவலர், முருகேசுபண்டிதர், கொக்குவில் சபாரத்தின முதலியார், நல்லூர் வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை முதலானோர் பரீட்சகர்களாகக் கலந்து கொண்டமைக்குச் சான்றுகள் உள்ளன. பரீட்சகர்கள் தாங்கள் நடாத்திய பரீட்சைகளின் முடிவுகளை அறிக்கைகள் மூலம் முகாமைக்காரருக்கு அனுப்பி வைத்ததோடமையாது இலங்கை நேசன் முதலான பத்திரிகைகளிலும்

வெளியிட்டனர். 1891 ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் பதினைந்தாம் திகதி இப்பாடசாலையின் பரீட்சையை நடாத்திய வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை தான் நடாத்திய பரீட்சை சம்பந்தமாகத் தந்திருக்கும் பின்வரும் அறிக்கை அப்பாடசாலையின் கற்றல், கற்பித்தல் தொடர்பான பல விடயங்களையும் மிகத் தெளிவாக எடுத்து விளக்குகின்றது.

“ஸ்ரீமான் சி.வை தாமோதரம்பிள்ளையவர்களால் ஏழாலை என்னும் ஊரிலே தாபிக்கப்பட்ட சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிற் கற்கும் மாணவர்கள் இம்மாதம் 15 ஆம் தேதி எம்மாற் பரீட்சிக்கப்பட்டார்கள். மேல்வகுப்பு மாணவர்கள் படிக்கும் பாடங்களாவன: தொல்காப்பியம், நன்னூல், திருவள்ளுவர் திருக்குறள், முல்லையந்தாதி, கம்பரந்தாதி, தணிகைப்புராணம், இரகுவம்சம் என்னும் இவைகளாம். இவைகளுள் எவ்வெப் பகுதிகளிலும் வினவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் மாணாக்கர்கள் தக்கவிடையளித்தார்கள். இத்துணைச் சாமர்த்தியராக அதிபிரயாசத்தோடு கற்பித்த உபாத்தியாயர் ஸ்ரீ குமாரசாமிப் புலவருடைய வித்தகம் எவராலும் வியக்கற்பாலது

(முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, கு. 1970, 20)”

இப்பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும் பாடநூல்களாக வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை குறிப்பிடுவனவெல்லாம் மரபுவழித் தமிழ் இலக்கியங்களே என்பதும் பன்னெடுங்காலமாக மரபுவழிக்கல்வியில் அவை படிப்பித்தும் பாராயணம் செய்யப்படும் வந்தன என்பதும் குறிப்பிடற்பாலன. இப்பாடசாலையில் படித்துப் பல பண்டிதர்களும் தமிழ்ப் புலமையாளர்களும் வெளியேறியுள்ளனர். சுமார் நூறு மாணவர்கள் ஆரம்பத்தில் இப்பாடசாலையில் இணைந்து கல்விகற்றதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர்களுள் பலர் பின்வந்த காலங்களில் மரபுத்தமிழ்க்கல்வி வளர்ச்சிக்காற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. வித்துவான் சிவானந்த ஐயர். தெல்லிப்பழை இ. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், தெல்லிப்பழை வ. சுப்பிரமணியபிள்ளை, இளவாலை க. சங்கரப்பிள்ளை, தெல்லிப்பழை நா. மயில்வாகனம்பிள்ளை, மாவிட்டபுரம் ச விசுவநாத முதலியார், தையிட்டி பொன்னையர், சுன்னாகம் மாணிக்கத் தியாகராச பண்டிதர், ஏழாலை வி. தம்பையாபிள்ளை, கொக்குவில் இளையதம்பிப்பிள்ளை முதலியோர் அத்தகைய தமிழறிஞர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஏழாலையில் 'துவிபாஷா பாடசாலை' என ஒன்று இயங்கியதாகவும் அறியமுடிகின்றது. வடமொழி, மற்றும் தமிழ் மொழியறிவினை மரபு பிறழாத வழங்கும் பாடசாலையாக அது இயங்கியுள்ளது. ஏழாலை, சுன்னாகம், புன்னாலைக்கட்டுவன் முதலான அயற்கிராம மாணவர்கள் அதில் கல்விகற்றுள்ளனர். அப்பாடசாலை பற்றிய மேலதிக விபரங்கள் கிடைக்கப்பெற்றில்.

பிரசீன பாடசாலை

ஏழாலை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு அடுத்தபடியாக மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விக்கு மிகப்பெருந்தொண்டாற்றிய நிறுவனம் சுன்னாகம் பிரசீன பாடசாலையாகும். ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் ஸ்தாபகரான முகாந்தரம் தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்களே இதனையும் ஆரம்பித்தார். 'பிரசீனம்' என்பதற்குப் பழமை என்று பொருள். பழமை பொருந்திய மரபுச் செழுமைமிக்க தமிழ் மற்றும் வடமொழிகளைப் பயிற்றுவிக்கும் நிறுவனமாகவே அது இயங்கியது. ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் நடாத்தும் பண்டிதர் பரீட்சைகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார்படுத்தும் நோக்குடனேயே இப்பாடசாலை உருவாக்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. இப்பாடசாலையை முழுமையாகப் பொறுப்பேற்று நடாத்தியவர் வித்துவசிரோமணிகணேசையரவர்கள். 1921 ஆம் ஆண்டில் இப்பாடசாலையின் தலைமைப் பேராசிரியராக அமர்ந்த ஐயரவர்கள் ஏறக்குறைய பதினொரு ஆண்டுகள் அதாவது 1932 வரை இங்கு பணியாற்றியுள்ளார். குடாநாட்டின் பிறபாகங்களில் பண்டிதர் பரீட்சைகளுக்கு மாணவரைத் தயார்படுத்தும் வகுப்புக்கள் நடைபெற்று வந்துள்ளன என அறிந்த போதும் சுன்னாகத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பிரசீன பாடசாலை போன்று அவை இயங்கினவா என்பதை அறிய முடியவில்லை. சாவகச்சேரியில் பிரசீன பாடசாலை ஒன்று இயங்கியமை பற்றி அறியமுடிந்தாலும் அதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

காவிய பாடசாலை

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பாதுகாக்க முயன்ற நிறுவனங்கள் வரிசையில் அடுத்து நோக்கத்தக்கது காவிய பாடசாலையாகும். வண்ணார் பண்ணையிலே நாவலர் உருவாக்கிய சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலையின் ஓர் அங்கமாகக் காவிய பாடசாலை விளங்கிற்று. பிரசீன பாடசாலைகளைப்

போன்று பண்டித பரீட்சைகள், வித்துவான் பரீட்சைகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார்படுத்தும் நோக்குடனேயே இது இயங்கியது. வண்ணார் பண்ணைக் காவியபாடசாலையிலேயே - பிற்காலங்களில் தலை சிறந்த தமிழ்ப்புலமையாளர்களாக விளங்கிய - பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை போன்றோர் கல்விகற்றுள்ளனர். குமாரசாமிப்புலவர் நாவலரின் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் நின்றும் ஓய்வுபெற்ற பின்னதாக தம்மை நாடிவந்த மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்கும் பொருட்டு காவியபாடசாலை ஒன்றினைத் தனது வீட்டில் நடாத்தி வந்ததாகத் தெரிகின்றது. அதேபோல மட்டுவில் உரையாசிரியர் ம.க வேற்பிள்ளை தனது ஊரில் பணவசதி படைத்தோரின் உதவியுடன் காவியபாடசாலை ஒன்றினை உருவாக்கினார் எனவும் அறியமுடிகின்றது. இது பற்றிப் பண்டிதர் சி. அப்புத்துரை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“உரையாசிரியர் (ம. க. வேற்பிள்ளை) மட்டுவில் இருந்த வேளை ஒரு பாடசாலையைத் தாபிக்க வேண்டும் என விரும்பினார். அக்காலத்திலிருந்த ஆயக்காரரின் சகோதரர் காசிநாதர் ஒரு நைட்டிகப் பிரமச்சாரி. உரையாசிரியரின் கல்வி ஆற்றலை விளங்கிக் கொண்ட காசிநாதர் நிலங்கொடுத்து ஒரு சிறிய பாடசாலையை உரையாசிரியரின் அநுசரனையுடன் உருவமைத்துக் கல்வி கற்பிக்க வைத்தார்கள். காலப்போக்கில் காவிய பாடசாலையாகி சந்திர மௌலீஸ் வரர் வித்தியாலயம் என்ற பெயருடன் இன்று விளங்குகின்றது.”

திருநெல்வேலி சைவாசிரியர் கலாசாலையிலும் 1930 ஆம் ஆண்டளவில் இந்துபோட் இராசரத்தினம் காவியபாடசாலை ஒன்றினை ஆரம்பித்து வைத்தமையுங் குறிப்பிடத்தக்கது.

“இதற்கென முத்துத்தம்பி வித்தியாசாலையில் ஒரு விசாலமான மண்டபத்தைக் கட்டினர். ஒரே நேரத்தில் 300 பிள்ளைகள் இருந்து படிக்கக் கூடியதாக இம் மண்டபம் இருந்தது. இத்துடன் இணைந்தாற் போல் இரு அறைகளும் விரிவுரையாளருக்குக் கட்டப்பட்டது. இதன் விரிவுரையாளராகவும் பொறுப்பாளராகவும் பண்டிதணி சி. கணபதிப்பிள்ளை நியமிக்கப்பட்டார்கள். வருகை விரிவுரையாளர்களாக பண்டிதர்கள் செ.

துரைசிங்கம், சி.கா.தம்பையா, சு. இராசையா ஆகியோர் கடமையாற்றினர்.
இவ்வகுப்புக்கள் இரவுபகலாக இலவசமாக நடத்தப்பட்டன”

என்கிறார் க. பேரம்பலம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பிறபகுதிகளிலும் இவ்வாறான பல காவியபாடசாலைகள் உருவாகியிருக்க வாய்ப்புள்ளதாயினும் அவற்றைப் பற்றிய தகவல்கள் இன்று கிடைக்கப் பெறவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும் இக்காலப்பகுதியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த சித்தாந்த வகுப்புக்களும் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைக் கட்டிக்காப்பதில் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கம்

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பேணவும் மரபுவழியறிஞர்களைக் கௌரவப்படுத்தவும் ஏற்படுத்தப்பட்ட மற்றுமோர் அமைப்பு யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சங்கமாகும். நாவலர் பெருமான் காலத்தில் ஒருமுறையும் அதற்குப் பின்னர் இன்னொரு முறையும் யாழ்ப்பாணத்தில் ‘தமிழ்ச் சங்கம்’ ஒன்று நிறுவப்பட்டதாக அறிகின்றோம். இவற்றுள் நாவலர் காலத்தில் உருவாகிய தமிழ்ச் சங்கம் பற்றி அறிய வாய்ப்புக்கள் எதுவுமில்லை. எனினும், 1898 இல் உருவாகிய தமிழ்ச் சங்கம் பற்றிய ஒரு சில செய்திகள் தெரியவருகின்றன. த. கைலாயபிள்ளை, குமாரசாமிப்புலவர், ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை முதலானோர் இச்சங்கத்தின் தோற்றத்தில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளனர். திருச்சி அர்ச். சூசையப்பர் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் பண்டிதர் டி. சுவரிராயபிள்ளை குமாரசாமிப்புலவருக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் “யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்குத் தாங்கள் ஓர் சிரபுஷணம் போல் இருக்கின்றீர்கள்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தல் நோக்கற்பாலதாகும்.

மதுரையில் செந்தமிழ்ச் சங்கம் 1901 இல் உருவாக்கப்பட்ட போது அதன் ஸ்தாபகரான பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர் செந்தமிழ்ச்சங்க யாப்பினை உருவாக்குதற்கு வசதியாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்க யாப்பினைத் தருவித்திருந்தார் என்ற செய்தி முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். குமாரசாமிப்புலவருக்கும் பாண்டித்துரைத் தேவருக்குமிருந்த இறுக்கமான நட்பும் பரஸ்பர மதிப்புணர்வும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சங்க யாப்பு தமிழகத்துக்குத் தருவிக்கப்பட வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். தமிழகத்தில் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியையும் அறிவையும் கட்டிக்காத்த மதுரை, கரந்தை, சேலம்

தமிழ்ச் சங்கங்கள், மடங்கள், ஆதீனங்கள், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் போன்றவற்றின் பணிகள் ஆராயப்பட வேண்டிய முக்கியத்துவம் பொருந்தியவை.

ஆரியதிராவிடபாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்

மரபுவழியில் தமிழ் மற்றும் வடமொழிக் கல்வியினை முன்னெடுக்க முயன்ற நிறுவன அமைப்புக்களில் தலையானது ஆரியதிராவிடபாஷாபிவிருத்திச் சங்கமாகும். 1921 ஆம் ஆண்டு இது தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த மரபுவழித் தமிழ்ப்புலமை யாளர்களின் பாரம்பரியத்தினைப் பேண வேண்டும் என்னும் அவாவின் வெளிப்பாடாகவே இச் சங்கம் உதயமாகியது. 'தொன்மை மறவேல்' என்னும் தாரக மந்திரத்துடன் 1922 ஆம் ஆண்டு முதல் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத்தொடங்கியது. சங்கம் செற்படத் தொடங்கிய வேளையிலே சங்கத்தின் பணிகளை முன்னெடுத்துச் சென்றவராக அந்நாள் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியாக இருந்த முகாந்தரம் தி. சதாசிவ ஐயர் விளங்கினார். இச் சங்கத்தில் அக்காலத்தில் வாழ்ந்த பண்டிதர்கள், வித்துவான்கள், புலவர்கள் பலரும் அங்கத்தவர்களாக இணைந்திருந்தனர். மரபுவழிக் கல்வியை வளர்ப்பதில் பல முயற்சிகளை இச் சங்கம் எடுத்தது. பிரவேச பண்டித, பாலபண்டித, பண்டிதப் பரீட்சைகளை நடாத்துதல், பண்டிதப் பரீட்சைக்குரிய வகுப்புக்களை நடாத்துதல், மகாநாடுகள் கூட்டி அறிவுரைகள், சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துதல், நூல்கள் வெளியிடுதல், நூலாசிரியர்களுக்கு உதவுதல், பத்திரிகை வெளியீடு, அறிஞர்களைக் கௌரவித்துப் பட்டங்களை வழங்கல் முதலானவற்றுக்கூடாக மரபு வழிக்கல்வியையும் மரபு வழி அறிஞர்களையும் பேண இச் சங்கம் அரும்பாடுபட்டது. 'மரபுவழிக் கல்விக்களை அமைக்கப்பட்ட உயர்கல்வி நிறுவனம் இது' என விதந்துரைக்கத் தக்க வகையில் இச் சங்கம் இயங்கி வந்துள்ளமை நோக்கற்பாலது. இச்சங்கத்தின் பணிகள் தனித்து ஆராயப்பட வேண்டியவை.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்விக்குள் நவீனத்துவத்தினை உள்ள வாங்குதல்

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியினை புதிய தேவைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், சவால்கள் என்பவற்றுக்கேற்ப மாற்றியமைத்து வழங்கச் சில முயற்சிகளும்

ஈழத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன. இதன் பொருட்டுப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் நிலவத்தொடங்கிய நவீனத்துவப் போக்குகளுள் தேவையான வற்றினை மரபுவழிக் கல்வி மரபு உள்வாங்க முற்பட்டுள்ளது. இதுவும் ஒருவகையில் மரபினைத் தளர்வுறாமல் கட்டிக்காக்க மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சியென்றே கூறவேண்டும். அது பற்றியே இனி நோக்கப்படுகின்றது.

நவீனத்துவம் என்பதற்கு வழிவழியாக வழங்கிவரும் மரபிலிருந்து விடுபட்டு புதுமையை நாடுதல் அல்லது விரும்புதல் எனப் பொருள் தருவர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் செல்வாக்கு பெற்றிருந்த இதன் தாக்கம் ஐரோப்பியர்கள் கீழைத்தேசங்களில் தமது காலனித்துவத்தை விரிவுபடுத்திய காலங்களில் அங்கும் பரவலடைந்தது. நவீனத்துவத்தின் செயன்முறைத்தாக்கம் இரண்டு நிலைகளில் கீழைத்தேசங்களில் உணரப்படலாயிற்று.

1. பழமையை முற்றாக மறுதலித்து நவீனத்தை முழுமையாக ஏற்க ஒரு சாரார் முனைந்தனர்.

2. பழமையைப் பாதுகாக்க புதுமையில் வேண்டியவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் மனப்போக்கு கொண்டவர்களாக இன்னொரு சாரார் விளங்கினர். இது ஒருவகையில் பழமையைப் பாதுகாப்பதாக விளங்கியது.

இவற்றுள் இரண்டாவது நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டவர்களாகவே ஈழத்தில் வாழ்ந்த மரபுவழித் தமிழார்வலர்கள் செயற்பட்டனர். மரபுவழிக்கல்வியின் தொடர்ச்சியினையும் வளர்ச்சியினையும் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு அக்கல்வி மரபில் மாற்றங்கள் அடிப்படையானவை என்பதை அவர்கள் உணரத் தலைப்பட்டனர். புதிய சவால்களுக்கும், புதிய சமூகத் தேவைக்கும் ஏற்ற வகையில் சைவத்தமிழ்க் கல்வியை மெருகுபடுத்த வேண்டியதன் பின்னணியிலே பல மாற்றங்களை அவர்கள் துணிவுடன் செயற்படுத்த விழைந்தனர். இம்மாற்றங்கள் பாடசாலை நிர்வாகம், பாடத்திட்டம், கற்பித்தல் அணுகுமுறை, பாடப்புத்தகங்கள் எனப் பல நிலைகளிலும் வெளிப்பட்டது. இம் மாற்றங்களுக்கெல்லாம் ஏற்ற முன்மாதிரியாக அமைத்தவர் என்ற அடிப்படையில் ஆறுமுகநாவலர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கவராகவுள்ளார்.

ஆறுமுகநாவலரும் சைவத்தமிழ்க் கல்வியும்

ஆறுமுகநாவலரின் ஆரம்பக் கல்வி மரபுவழிப்பட்டதாகவே இருந்தது. இருபாலை சேனாதிராசு முதலியார், சரவணமுத்துப் புலவர் முதலான மரபுவழியறிஞர்களிடமிருந்து இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றுக் கொண்டார். தொடர்ந்து 1834 இல் ஆங்கிலக்கல்வியை அக்காலத்தில் உவெஸ்லியன் மிஷனரிமாரால் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் (Main Street) அமைக்கப்பட்டிருந்த பாடசாலையில் (Central School) கற்கத் தொடங்கினார். ஏழு வருடங்கள் அப்பாடசாலையில் கல்வியைத் தொடர்ந்த நாவலர் அங்கு பெற்றுக் கொண்ட கல்வி சார்ந்ததும், கல்விசாராததுமான அனுபவங்கள் பலவாகும். உவெஸ்லியன் மிஷன் பாடசாலை அதிபராக இருந்த பீற்றர் பேர்ஷிவல் அடிகளாரின் தொடர்பு அவரைப் பல நிலைகளிலும் உயர்த்தியது. புவியியல், வரலாறு, எண்கணிதம், மொழி எனப் பலதுறைகளிலும் பரந்த அறிவினை ஆறுமுகநாவலர் இங்கு தேடிக்கொண்டார். மரபுவழிக்கல்வி தந்த ஆழமான கல்வி அறிவும் பாடசாலையுடாகப் பெற்ற அகலமான கல்வியும் அவரைச் சிறந்த அறிவாளியாக, சிந்தனையாளராக, சமூகசேவகராக, படைப்பாளியாக, தீர்க்கதரிசனங் கொண்டவராக மாற்றியமைத்தன.

பீற்றர் பேர்ஷிவல் ஆறுமுகநாவலரின் திறமைகளை உணர்ந்து அவருக்கு அதே பாடசாலையில் கற்பிக்கவும் வாய்ப்பளித்தார். ஆரம்ப வகுப்புகளுக்கு ஆங்கிலத்தையும் மேல் வகுப்புகளுக்குத் தமிழையும் சில ஆண்டுகள் நாவலர் கற்பித்து வந்தார். அப்பாடசாலையில் கற்பித்த காலங்களில் கற்பித்தல் முறைமைகள், பாடவிதானங்களை ஒழுங்கமைத்தல், பாடசாலையின் நிர்வாகத்தை நடாத்துதல் முதலான பல விடயங்கள் சார்ந்த அனுபவ அறிவினை அவர் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. இவ் அனுபவங்கள் பிற்காலங்களில் அவர் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியினை நிறுவனமயப்படுத்தும் காலங்களில் மிகச் சிறந்த அனுபவங்களாக அமைந்தன.

சைவ சமயம் வளரவேண்டுமானால், சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பேணப்படவேண்டுமானால் சைவத் தமிழ்ப்பாடசாலைகள் அவசியம் என அவர் வாதிட்டார். ஆறுமுகநாவலரின் சைவத்தமிழ்க் கல்விக்கு ஆதரவான கருத்துக்கள் வெறுங் கோஷங்களாக மட்டும் அமைந்துவிடாமல் செயலளவிலும் மாறின. இதன் விளைவாக வண்ணார் பண்ணையில்

அமைக்கப்பட்டிருந்த திண்ணைப்பாடசாலை சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டது. சைவத் தமிழ்ப்பாடசாலை எப்படியிருக்க வேண்டும், அங்கு எவ்விதமான நிர்வாகம் இருக்கவேண்டும், பாடதிட்டம் எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப் படவேண்டும் என்பதை ஆறுமுகநாவலர் அப்பாடசாலையில் செய்துகாட்டினார்.

நாவலரின் முன்மாதிரியை அடியொற்றி யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலும் சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் கட்டியெழுப்பப்பட்டன. சைவசமயப் பற்றுணர்வு கொண்டோரால் ஒருங்கிணைந்து உருவாக்கப்பட்ட இந்துசபை (Hindu Board) பல பாடசாலைகளை மிக விரைவாகக் குடாநாட்டின் பல பாகங்களிலும் அமைக்கலாயிற்று. இவற்றால் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியாழ்ப்பாணத்தில் மீண்டும் தளைத்துச் செழித்து வளரக் கூடியதாக அமைந்தது.

சவால்கள்

சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகள் உருவாகியதுடன் அவற்றின் கல்வி நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக ஆழ்ந்து சிந்திக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் இதுவரை காலமும் சைவத் தமிழ்க் கல்வி மரபுவழியாகவே வழங்கப்பட்டு அல்லது கையளிக்கப்பட்டு வந்தது. அக்கல்வி முறையை நிறுவனரீதியான பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்ட சூழலில் தொடர்வதா அல்லது புதிய சைவத்தமிழ்க் கல்வித்திட்டத்தை முன்வைப்பதா என்பது அக்காலக் கல்வியியலாளர்கள் முன் எழுந்த முக்கியமான பிரச்சினையாகும்.

மரபுவழிக்கல்வியை அப்படியே நிறுவனரீதியான பாடசாலைகளில் புகுத்துதல் என்பது முடியாத காரியமாக இருந்தது. ஏனெனில் மரபுவழிக்கல்வியும் நிறுவனரீதியான கல்வியும் ஒற்றுமைப்பட்ட பண்புகளைக் கொண்டனவாக அமையவில்லை. இதனால் மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துதல் அல்லது புதியதொரு தமிழ்க் கல்வி மரபை வடிவமைத்தல் பற்றி சைவத்தமிழ் ஆர்வலர்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இச்சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகவே சைவத்தமிழ்க் கல்வியில் நவீனத்துவத்தைப் புகுத்தல் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளுதல் பற்றி, ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்ட கல்வியியலாளர்கள் பேசினர்.

ஆறுமுகநாவலரின் முதன்முயற்சிகள்

ஆறுமுகநாவலருக்கு மிஷனரிமார்களின் பாடசாலையில் கற்ற, கற்பித்த அனுபவங்கள் நிறுவனமயப்பட்ட கல்வி முறை பற்றிய பூரண அறிவைத் தந்திருந்தன. பாடசாலை நிர்வாகத்தைக் கொண்டு நடாத்தல், பாடப்புத்தகங்களை எழுதுதல், பாடத் திட்டங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ளுதல் எனப் பலவற்றிற்கான முன்மாதிரிகளை அவர் அங்கிருந்து கற்றும், அறிந்தும் கொண்டார். ஆனால் மிஷனரிமார்களின் கல்விமரபை அப்படியே முழுமையாகத் தழுவி சைவத்தமிழ்க் கல்வி மரபை அவர் ஒழுங்குபடுத்த அல்லது நவீனமயப்படுத்த விழையவில்லை. மாறாக, சைவத்தமிழ்க் கல்வியின் நவீனமயமாக்கத்திற்கு எவை எவை தேவையோ அவற்றை மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த அவர் முனைந்ததைத் காணலாம்.

பாரம்பரிய மரபுக்கல்வியின் பழமையும், சிறப்பும், பெருமையும், பிரயோசனமும் மாணவர்களுக்கு விளங்கத்தக்க வகையில் அதனைக் கவர்ச்சியுடையதாக்குவது அவரின் நோக்கமாக அமைந்தது. மிஷனரிமாரின் பாடசாலைகளை நாடும் மாணவர்களுக்கு சைவத்தமிழ்க் கல்வியும் சளைத்ததல்ல என்பதை அவர் காட்ட முனைந்தார். இந்நோக்கில் சைவத்தமிழ்க் கல்விமரபில் ஆறுமுகநாவலர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களிலே இரண்டு முக்கியமான பண்புகள் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றன.

- i. மரபுவழிக் கல்வியின் நோக்கினையும் இலக்கினையும் மாற்றியமைக்காத அல்லது குழப்பாத வகையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. மாணவர்களை அறிவுள்ளவர்களாக மாற்றுவதோடு மட்டும் அமையாது அவர்கள் சமயநம்பிக்கை, தமிழ்ப்பற்று, ஒழுக்கம் என்பவற்றோடு கூடியவர்களாக வளரவேண்டும் என்பது மரபுவழிக்கல்வியின் இலக்காக அமைந்தது. அதற்கேற்ற வகையிலேயே மரபுவழிக்கல்வியின் பாடத்திட்டங்கள், கற்பித்தல்முறை முதலானவை அமைந்திருந்தன. இந்த இலக்கினை ஆறுமுகநாவலர் மாற்றியமைக்கவில்லை. மாணவர்கள் கல்வியறிவுடன் கூடவே சமய அறிவும், தமிழறிவும் வாழ்க்கப்பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும் என அவர் வாதிட்டார்.

ii. மரபுவழிக் கல்வியின் கற்பித்தல் முறைமைகள், பாடத்திட்ட ஒழுங்கமைப்புகள் என்பன நவீனமயமாக்கத்திற்கு இடர்பாடாக இருந்தன. புதிய தேவைகளுக்கும் சவால்களுக்கும் அவை இயைந்து போகக் கூடியனவாக இருக்கவில்லை. மிஷனரிமாரின் கவர்ச்சிமிக்க போதனைகளுடன் ஒப்பிடும்போது மரபுவழிக் கல்விப் போதனைகள் சமகாலத்தில் பின்தங்கியே இருந்தன. இதனால் மரபுவழிக்கல்விப் போதனைகளை புதிய தேவைகளுக்கும் சவால்களுக்கும் ஏற்றவகையில் மாற்றியமைக்க வேண்டும் என எண்ணியதோடு மட்டுமல்லாது அதனைச் செயற்படுத்தியும் காட்டினார்.

இதுவரைகாலமும் நிறுவன வரையறைக்குள் வராத சைவத்தமிழ்க் கல்விமரபை நவீனமயப்படுத்துவது என்பது சவால் மிகுந்த பாரிய பணியாகவே இருந்தது. பாடசாலைகளைக் கட்டியெழுப்புதல் ஒருபுறமிருக்க ஆசிரியர்களை நியமித்தல், புதிய கல்விமுறைக்கு ஏற்ப அவர்களைப் பயிற்றுவித்தல், வேதனங்களை வழங்குதல் என்பன கடினமான காரியங்களாகவே இருந்தன. எனினும் சைவத்தமிழ்க் கல்விமரபை அழியாது பேண வேண்டும், மிஷனரிமார்களுக்குச் சவாலாக அதனை மேனிலைப்படுத்த வேண்டும் என்ற ஆர்வ உணர்வு அப்பணியில் ஈடுபட்ட ஆறுமுகநாவலர் முதலானோருக்கு மனோதேரிகத்தை வழங்கியது.

பிடியரிசி சேகரித்தும் பாடசாலைகளை நடத்த முடியும் என்ற உறுதிப்பாட்டை ஆறுமுகநாவலர் வளர்த்தார். வேதனங்களைப் பல ஆண்டுகள் பெறாமலே சில ஆசிரியர்கள் சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் தமது சேவைகளை வழங்கியிருந்தனர். மிஷனரிமாரின் பாடசாலையில் வழங்கப்படும் ஆசிரிய வேதனத்திலும் மிகக் குறைந்த ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டும் சைவத் தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் பணியாற்றிய ஆசிரியர்கள் பலராவர். இங்ஙனம் சேவைநோக்குடன் செயற்பட்டோருக்குச் சைவத்தமிழ்க் கல்வியை மீண்டும் புத்துயிர்ப்புச் செய்வதே பெருவிருப்பாக அமைந்தது. இவ்வுணர்வொன்றே அவர்களை சேவை நோக்குடன் தம்மை அர்ப்பணிக்கக் காரணமாகவும் அமைந்தது.

மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியின் நவீனமயமாக்கத்தில் பாடத்திட்டத்தினை வரையறுப்பதும் மிக முக்கியமான தேவையாக இருந்தது. இதுவரை காலமும்

மரபுவழியாக வழங்கப்பட்டு வந்த சைவத் தமிழ்க்கல்விப் பாடத்திட்டம் நிறுவனரீதியாக கல்வி மரபு மாற்றமடையும் சந்தர்ப்பத்தில் கவர்ச்சிகரமானதாக அமையவில்லை. மாறாக மாணவர்களுக்கு ஒரு சுமையாகவே விளங்கியது. அல்லாமலும், மிஷனரிமார்களால் பாடசாலைகளில் வழங்கப்பட்டு வந்த பரந்த, பலதுறைகளையும் உள்ளடக்கிய கல்விமரபுக்கு ஈடுகொடுக்கவும் அதனால் முடியவில்லை. இதனால் சைவத்தமிழ்க் கல்வியின் பாடத்திட்டத்தை மாற்றியமைக்க ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்ட அக்காலக் கல்வியியலாளர்கள் தீர்மானித்தனர். புதிய பாடத்திட்டம் நவீன சவால்களை எதிர்நோக்கக் கூடிய வகையில் உருவாக்கப்பட்டது. பாடத்திட்டத்தினை உருவாக்கிய வேளையில் பாடத்திட்டத்திற்கு அமைவாகப் பாடநூல்களும் தேவையாக அமைந்தன. இத்தேவையைக் கருத்திற்கொண்டு பல பாடநூல்களைச் சைவத்தமிழ் ஆர்வலர்கள் எழுதி வெளியிட்டனர். ஆறுமுகநாவலர் இம்முயற்சிகளில் முன்னோடியாக விளங்கினார். மிஷனரிமாரின் பாடசாலைகளில் கற்ற, கற்பித்த காலங்களில் அவர்களது பாடநூல்களைப் படித்தும் கண்டும் பெற்ற அநுபவங்கள், சைவத்தமிழ்ச் சூழலுக்குத் தரமான பாடநூல்களைத் தரவேண்டும் என்ற ஆர்வ உணர்வு, பாடநூல்களை அச்சிடுவதற்குரிய அச்சக வசதிகளைப் பெற்றிருந்தமை போன்ற வாய்ப்புக்கள் அவரைப் பாடப்புத்தகங்களை வெளியிடும் பணியில் ஈடுபடுத்தின. நாவலரின் பாலபாடங்கள், சைவவினாவிடை, இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூல் காண்டிகையுரை முதலானவை சைவத் தமிழ் மாணவர்களின் பாடநூல் தேவையை நிறைவு செய்யும் விதத்திலே அச்சிப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. நாவலரின் பாடநூல் ஆக்க முயற்சிகளில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க முக்கியத்துவம் பெற்றவை அவரின் பாலபாடங்களேயாகும்.

நாவலர் பாலபாடங்களை எழுதியதைத் தொடர்ந்து ஈழத்து சைவத்தமிழ்க் கல்விக்கு புது உட்படம் ஏற்பட்டது. அவரைத் தொடர்ந்து பலபேர் சைவத்தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு பலதுறை சார்ந்து பாட நூல்களை எழுதினர். சமயம், மொழி என்ற எல்லைகளுக்கு அப்பால் அறிவியல், கணிதம், புவியியல் முதலான துறைகள் சார்ந்தும் நூல்கள் வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மரபுவழிச் சைவத் தமிழ்க் கல்வியை நாவலர் நவீனமயப்படுத்திய காலங்களில் அது சார்ந்து விமர்சனங்கள் பல தரப்பினராலும் முன்வைக்கப்பட்டு

வந்ததைக் காணலாம். குறிப்பாக உதயதாரகைப் பத்திரிகையின் ஐந்து இதழ்களில் சுதேச கல்விமுறை (Native Education) என்னும் உபதலைப்பின் கீழ் நாவலரின் பாடசாலை, பாடத்திட்டம் குறித்த விமர்சனங்கள் எழுதப்பட்டன. மிஷனரிமார்களால் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ விமர்சிக்கப் படுகின்ற அளவுக்கு நாவலர் ஆரம்பித்த சைவத்தமிழ்க் கல்வி சமகாலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று வந்தமையையே இது காட்டுகின்றது.

நாவலரின் முதன்முயற்சியைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டன. நாவலரின் வழியை அடியொற்றி சைவத்தமிழ்ப் பற்றாளர்கள் இதில் ஆர்வத்துடன் செயற்பட்டனர். மரபுவழிச் சைவத்தமிழ்க் கல்விமுறைக்கு எதிராக எழுந்த சவால்களை எல்லாம் முறியடித்துக் கொண்டு முன்னோக்கிப் பயணிக்க நாவலர் மரபு காட்டிய வழியே அவர்களுக்குப் பெரும் முன்மாதிரியாக அமைந்தது.

சைவவித்யாபிவிருத்திச் சங்கம்

பாடசாலைகள் மட்டுமன்றிச் சைவத் தமிழ்க் கல்வியில் ஆர்வங்காட்டிய பிற நிறுவனங்களும் இருந்தன. அவற்றுள் மிக முக்கியமானது சைவவித்யாபிவிருத்திச் சங்கமாகும். 1923 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இச்சங்கம் 'கிராமங்கள் தோறும் சைவப்பாடசாலைகளை அமைத்தல்' என்னும் நோக்கத்தினை முன்வைத்துச் செயற்பட்டது. சேர். பொன் இராமநாதன், ச. இராசரத்தினம், சேர். வைத்திலிங்கம் துரைச்சாமி, அ. சபாபதி, எஸ். சிவபாதசுந்தரம் எஸ். கந்தையா முதலானோர் இதன் ஆரம்பகால உறுப்பினர்களாக இருந்து சங்கத்தினை வழிநடாத்தினர். இவர்களுள் ச. இராசரத்தினம் அவர்களின் தன்னலம் கருதாத பங்களிப்பு என்றும் நினைவுகூரப்பட வேண்டியது. கிராமம் தோறும் உள்ள சைவப் பெரியார்கள், கொடையாளிகள், நிலபுலச்சொந்தக்காரர்கள் ஆகியோரின் உதவி பெற்று சைவப் பாடசாலைகளை இச் சங்கம் ஸ்தாபித்து வந்தது. நெடுந்தீவு தொடக்கம் தீவுப்பகுதி, வலிகாமம், யாழ்ப்பாணம், தென்மராட்சி, வடமராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளி, கிளிநொச்சி, பூநகரி, முல்லைத்தீவு வவுனியா, மன்னார், புத்தளம், நாவலப்பிட்டி, புசலாவை வரை 1924 தொடக்கம் 1960 வரை 163 பாடசாலைகள் (இவற்றுள் 7 ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்) இச்சங்கத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன (பேரம்பலம். க, 2010, 22-23). 1961

ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலைகள் அரசாங்கத்தினால் சுவீகரிக்கப்படும் போது இச்சங்கத்தின் முகாமையின் கீழ் 163 அதிபர்களும், 1500 ஆசிரியர்களும், 40,000 மாணவர்களும் இருந்தனர் என்பதை நோக்கும் போது இதன் மரபுவழிச் சைவத் தமிழ்க் கல்விக்கான பங்களிப்பு மேலுந் தெளிவுபடுகின்றது.

திருநெல்வேலி சைவாசிரியர் கலாசாலை

சைவவியாபிவிருத்திச் சங்கத்தின் ஓர் அங்கமாகச் செயற்பட்ட அமைப்பு திருநெல்வேலி சைவாசிரியர் கலாசாலையாகும். இந்துபோட்பாடசாலைகளுக்குத் தேவையான ஆசிரியர்களை உருவாக்கிக் கொள்ளுதற் பொருட்டு 1925 ஆம் ஆண்டு இக் கலாசாலை நிறுவப்பட்டது. இக்கல்லூரிமிகவும் புகழ் பூத்த மரபுவழியறிஞர்களை விரிவுரையாளர்களாக கொண்டு விளங்கிற்று. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, மௌனத் தவமுனிவர் பொ. கைலாசபதி, திருமதி செல்லத்துரை, நடராசா, சண்முகலிங்கம், இராசையாமுதலானோர் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கவர்களாவர். இங்கு பயிற்சி பெற்ற மாணவர்கள் சைவபாரம்பரிய உடையில் விடுதிகளில் தங்கியிருந்து கல்விபெற்றமை குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கதோர் விடயமாகும். சுமார் 1500 வரையான ஆசிரியர்களை உருவாக்கிய பெருமை இக்கலாசாலைக்குண்டு. மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பிற்காலங்களில் தொடர்ந்து வளர்த்தெடுத்த ஆசிரியர்கள் பலர் இக்கலாசாலையினூடாவே வெளிவந்துள்ளனர்.

சைவபரிபாலன சபை

நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் அவர் முன்னெடுத்த சமய மற்றும் கல்விப் பணிகளை முன்னெடுத்த ஒரு நிறுவனமே சைவபரிபாலன சபையாகும். 1898 ஆம் ஆண்டு இது உருவாக்கப்பட்டது. இதன் உருவாக்கத்தில் முன்னின்று செயற்பட்டவர்கள் நாவலரின் மருகரான வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்களும், அவரின் நன் மாணக்கருள் ஒருவரான த. கைலாசபிள்ளையுமாவர். இவர்களுடன் நீதிபதி ந. செல்லப்பாபிள்ளை, நியாயவாதி எஸ்.நாகலிங்கம், நியாயதூரந்தர் வீ. காசிப்பிள்ளை, திரு சி.த.மு. பசுபதிச்செட்டியார் முதலானோர் இணைந்து செயற்பட்டனர். சபையின் நோக்கங்களில் சைவசமயம், சைவக்கல்வி இரண்டும் முக்கிய பங்கினைப் பெற்றன. இரண்டினையும் வளர்த்தெடுக்கும் விதத்தினாலான செயற்பாடுகளை

அன்று தொட்டு இச்சபை முன்னெடுத்துவருவதனைக் காணலாம். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் தோற்றம் இச் சபையுடன் தொடர்புபட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதோர் விடயமாகும். 1886 இல் வில்லியம் நெவின்ஸ் முத்துக்குமாரு சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவரால் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில் Native Town High School என்ற பெயருடன் நிறுவப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலை 1889 இல் திரு எஸ். நாகலிங்கத்தின் முகாமைத்துவத்தில் Town High School எனப் பெயர் மாறி சைவ பரிபாலன சபையால் பொறுப்பேற்கப்பட்டமை வரலாறு. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் ஓர் அம்சமாக இயங்கிய 'யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி அதிகார சபையின் பணிகளும் நோக்கப்பட்டதக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இச்சபையினூடாக வெளிவந்த இந்து சாதனம், Hindu Organ என்னும் பத்திரிகைகள் சைவத்தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தொண்டாற்றின.

பிற நிறுவனங்கள்

யாழ்ப்பாண மக்களிடையே நாவலர் ஊட்டிவிட்ட சைவ உணர்வினையும் பேணிய சமய நலன்களையும் தொடர்ந்தும் காப்பாற்றும் நோக்குடன் உருவாக்கப்பட்ட மற்றுமோர் அமைப்பு சைவப்பிரகாச சமாஜியம். இது 1880 இல் உருவாக்கப்பட்டது. சங்கத்தின் பிரசார ஏடாகச் 'சைவ உதயபானு' என்னும் பத்திரிகையும் வெளியிடப்பட்டது. கொழும்பு விவேகானந்த சபை (1902), இராமகிருஷ்ண மிஷன் (1924) முதலானவையும் மரபுவழிச் சைவத்தமிழ்க் கல்வி மரபிற்குத் தம்மாலான பங்களிப்பினை நல்கிவருகின்றன. பின்னாளில் உருவாக்கப்பட்ட கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் (1942), யாழ்ப்பாணத்துக் கலாநிலையம், மட்டக்களப்புத் தமிழ்க்கலை மன்றம் முதலானவற்றின் பணிகளும் நினைவுகூரப்பட வேண்டியவையே.

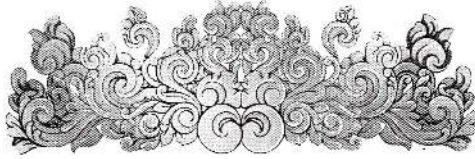
முடிவுரை

மரபுவழிக்கல்வியினையும் அதன் ஊடாகத் தமிழர்தம் சமய, பண்பாட்டு உணர்வுகளையும் பெருமிதங்களையும் பாதுகாக்க உழைத்த நிறுவனங்கள் பற்றி இதுவரை நோக்கப்பட்டது. நவீனத்துவத்தினை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்த ஈழச் சமூகத்தில் மரபுவழிக்கல்வி எதிர்நோக்கிய சவால்களையும் இடர்ப்பாடுகளையும் தடுத்து நிறுத்த முயன்றவை என்றவகையில் இந்நிறுவனங்களின் பணிகள் நோக்குதற்குரியவை. மரபுவழிக் கல்வியினை

அதன் சிறப்பும் தனித்துவமும் பெருமையும் மங்காது வளர்த்தெடுப்பதற்கு வேண்டிய தம்மாலான பணிகளை இவை ஆற்றி வந்துள்ளதைக் காணலாம். அதனுடாகப் பல ஆண்டுகளாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த எமக்கேயுரிய பாரம்பரிய அறிவுச் சொத்தினை, பண்பாட்டுப் பொக்கிஷத்தினை அவை எதிர்காலச் சந்ததிக்குக் கையளித்து வந்தன. பல சவால்களையும் சமாளித்து மரபுவழிக் கல்வியைப் பாதுகாத்த இந்நிறுவனங்களின், அவற்றை இயக்கிய அறிஞர்களின் உள்ளூரம் பாராட்டத் தக்கது. கவர்ச்சி மிகுந்த நிறுவன ரீதியான கல்விக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவை ஒருகட்டத்தில் தளர்ந்தன என்பது உண்மைதான். எனினும், இன்றைய நிலையில் தமிழ்மொழி, சமயம் சார்ந்து ஏற்பட்டுள்ள அச்சங்கள், சவால்கள் பற்றிப் பேசுகின்ற வேளையில் இந்நிறுவனங்கள் அவற்றின் பங்களிப்புக்கள் குறித்து மீளவும் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

உசாத்துணைகள்:

1. ஆறுமுகம், வ., யாழ்ப்பாணத்தில் சைவக் கல்வி மறுமலர்ச்சியின் பரிமாணங்கள். **அபிஞ்சானமலா**, பேராசிரியர் வி. சிவசாமி மணிவிழாக் குழு, யாழ்ப்பாணம், 1995.
2. சிவலிங்கராஜா, எஸ்., **பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி மரபு**. குமரன் புத்தகம் இல்லம், கொழும்பு, 2000.
3. சரவணமுத்து, அ., யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கமும் தமிழ்ப் பணியும். **ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க வெள்ளி விழா மலர்**. யாழ்ப்பாணம், 1950.
4. ஜெபநேசன், எஸ்., **இலங்கைத் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சியில் அமெரிக்க மிஷன்**. குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு, 2009.
5. பேரம்பலம், க., 'நாவலர் கலைத்தொண்டின் காவலன் இந்துபோட் இராசரத்தினம்', **சைவவித்யா**. சைவவித்யா அபிவிருத்திச் சங்கம், 2010.
6. குமரன், ஈ., 'ஈழத்தில் சைவத்தமிழ்க் கல்வியும் நவீனத்துவமும்', **சைவவித்யா**, சைவவித்யா அபிவிருத்திச் சங்கம், 2010.
7. நடராஜன், க.கி., 'கணேசையர்', **கணேசையர் நினைவுமலர்**, ஈழகேசரிப் பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டகம், சன்னாகம், 1960.
8. முத்துக்குமாரசாமிப்பிள்ளை, கு., **குமாரசாமிப்புலவர்**. புலவரகம் வெளியீடு, மயிலணி சன்னாகம், 1970
9. அப்புத்துரை, சி., **ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு – முதலாம் பாகம்**, தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் கழகம், 2007.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சைவமரபுக்கல்வி

சிவகௌரி சிவகுருநாதன்

ஈழத்து சைவத்தமிழ் மரபை யாழ்ப்பாண மன்னர்கள் காலத்திலிருந்து குறிப்பாக கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து தெளிவாக அறிய முடிகின்றது. சைவத்தமிழ் மன்னர்களால் தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் ஆளப்பட்ட காலத்தில் சைவத்தமிழ்க் கல்விப்பாரம்பரியம் பல கோணங்களிலும் வளர்ந்தமையைக் காணலாம்.

“தமிழ் மன்னர்களின் ஆதரவும், சமகாலத்தில் தமிழகத்துக்கும் ஈழத்துக்குமிடையே காணப்பட்ட பண்பாட்டு உறவுகளும், சைவசமயம் பெற்றிருந்த முதன்மையும், தமிழகத்திலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட பல குடியேற்றங்களும் ஈழத்தின் சைவத் தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியத்துக்கு புது ஊட்டத்தினை நல்கின.” (குமரன், ஈ, 2010)

யாழ்ப்பாணத்தில் ஆட்சி செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலேயே அரசுகேசரி இரகுவம்சத்தை தமிழில் மொழி பெயர்ப்புச் செய்தார்.

அதுமட்டுமன்றி பல சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்களும் தலபுராணங்களும் இக்காலப்பகுதியில் இயற்றப்பட்டன. இவையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் உயர் சைவத்தமிழ்க் கல்விப் பாரம்பரியம் ஒன்று நிலவியுள்ளது என்னும் கருத்துக்கு அரண் செய்வனவாக அமைகின்றன.

“யாழ்ப்பாணத்து மன்னர்கள் காலத்து சைவத்தமிழ்க் கல்வி முறைகள், மரபுகள் அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் குன்றியும் குறைந்தும், செயலிழந்தும் போயின எனலாம். எனினும் அறாத் தொடர்ச்சியுடன் ஒரு தமிழ்க்கல்வி மரபு அல்லது மரபுவழித் தமிழ்க்கல்வி மிக அண்மைக்காலம் வரை நின்று நிலைத்துக் கொண்டே வந்தது என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்.” (எஸ். சிவலிங்கராஜா, 2008)

இந்துசமுத்தீரத்தின் நீத்திலம் என வர்ணிக்கப்படும் இலங்கையானது பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்து 21ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை மேலைத்தேச நாடுகளான போர்த்துகேயம், ஒல்லாந்து மற்றும் பிரித்தானியா ஆகிய நாடுகளின் காலனித்துவ ஆட்சியின்கீழ் இருந்தது. ஏறத்தாழ நானூற்றாற்பது ஆண்டுகள் இலங்கையில் சுதேச மொழிகள், மதங்கள், பண்பாடு, கலாசாரம் என்பன அந்நியர்களின் ஆதிக்கத்தால் சீரழிந்து நலிவடையத் தொடங்கின.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கை வந்த போர்த்துகேயர் சுதேச அரசியல் நிர்வாக முறைமைகளை மாற்றி அமைத்ததுடன் சைவ, பௌத்த கோயில்களை இடித்து, கோட்டைகள் கட்டி மக்களைப் பலவந்தமாக கத்தோலிக்க மதத்தில் இணைத்துக் கொண்டனர். போர்த்துகேயரின் கொடுமைகளினின்றும் மீளும் பொருட்டுச் சில சுதேச மன்னர்கள் ஒல்லாந்தரை நாடி ஆதரவு கொடுத்து அவர்களை இலங்கையின் ஆட்சியாளராக் கினர். அவர்களும் போர்த்துகேயர் போலவே நாட்டின் வாசனைத் தீரவியங்கள், யானைத்தந்தம், இரத்தினக்கல் போன்றவற்றைச் சூறையாடி தமது நாட்டுக்குச் சேர்த்ததோடு புரட்டஸ்தாந்து மதத்தை இலங்கையில் பரப்புவதில் பேரார்வம் காட்டினர். அதுமட்டுமன்றி ஒல்லாந்தர் தமது மொழி, மதம், கலாசாரம் என்பவற்றை இலங்கையரிடம் பரப்புவதற்கு மேற்கொண்ட உபாயங்களின் முதற்கட்டமாக கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகளைத் தாபித்து சுதேச மாணவர்களை மதம் மாற்றித் தங்கள் மொழியையும் அதனூடாக தங்கள் கலாசாரத்தையும் போதித்து

அரசாங்கத்தில் உயர் பதவிகளும் கொடுத்தனர். சிலர் மதபோதகர்களாகவும் மதிக்கப்பட்டனர். இந்நிலையில் பிரித்தானியர் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் தமது காலனித்துவ ஆட்சியின் விஸ்தரிப்பில் இலக்கையையும் உள்ளடக்கி கொண்டனர். போர்த்துகேயர் மற்றும் ஒல்லாந்தர் போல அல்லாது ஆங்கிலேயர் தம்மை நாகரிகமானவர்கள் போலக் காட்டிக் கொண்டனர். தமது சமயத்தைப் பரப்புவதற்கும், மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கும் அவர்கள் மேற்கொண்ட கல்விப் பணி கவர்ச்சி மிக்கதாக இருந்தது.

சைவ மரபுக் கல்வி

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மரபுவழிக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை ஆராயும்போது அது பண்டைக் காலத்திலிருந்து நிலவி வந்த தமிழர்களின் கல்வி மரபுடனே இயைவுபட்டுக் செல்கின்றமையைக் காணமுடிகின்றது.

19ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் கல்வி பரம்பரைச் சொத்தாகவே கருதப்பட்டு வந்தது. அக்காலத்தில் கல்வியானது தந்தை, தாய் மாமன் வழியாகவோ உறவினர்கள் வழியாகவோ கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது.

“ ஈழத்துப் புகழ் பெற்ற சைவத்தமிழ் அறிஞர்கள் என்று கருதப்பட்ட சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், வித்துவ சிரோமணி பொன்னம்பலப் பிள்ளையார், வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர் உள்ளிட்ட பலர் முறையே தமது ஆரம்பக் கல்வியை தகப்பனிடமும், மாமனிடமுமே கற்றுப் பேரறிஞர்களாக விளங்கியுள்ளனர்” (எஸ். சிவலிங்கராஜா, 2008)

சைவ மரபுக் கல்வியில் முறையான பாடத்திட்டம் என்பது பின்பற்றப்படவில்லை. அத்துடன் பாடத்திட்டத்தைத் தீர்மானிப்பவராக குருவே திகழ்ந்தார். மாணவர்களுக்கு கல்வி வாய்மொழிப் பயிற்சியாகவே கற்பிக்கப்பட்டது. அரிச்சுவடியும், ஆத்திகூடி, கொன்றை வேந்தன் முதலிய நீதிநூல்களும், நிகண்டு முதலியவனவும் ஒழுங்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட பின்னர், இலக்கியங்களும், இலக்கணமும் ஆழமாகக் கற்பிக்கப்படும்.

இக்கல்வி முறையிலே பொதுவான நேரகூசி எதுவுமின்றி ஆசிரியர் தனக்கு ஒய்வான நேரங்களில் பாடங்களை கற்பிப்பதுடன் தடசனையாக மாணவரின்

பெற்றோர் கொடுக்கும் பொருளையோ பணத்தையோ ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இத்தகைய முக்கிய அம்சங்களை கொண்டு விளங்கிய யாழ்ப்பாணத்து சைவமரபுக் கல்வியானது 19ஆம் நூற்றாண்டில் புதுமாற்றத்திற்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

நிறுவனரீதியான கல்விமுறை

போர்த்துகேயர் காலத்தில் மக்கள் மயப்படுத்தப்படாத தேவாலயங்களை அண்டிய பகுதிகளில் அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் குருமாருக்குத் தேவையான மொழிப்பயிற்சி, சமயஅறிவு சார்ந்த விடயங்களை வழங்கி வந்தன.

வியாபார ரீதியிலான அவர்களுடைய நிர்வாகத்தின் விஸ்தரிப்பை மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான கல்வி அறிவு பெற்றவர்களைக் குறைந்த வேதனத்தில் பெற்றுக்கொள்ள ஒல்லாந்தர் காலத்தில் நிறுவன ரீதியிலான கல்வி முறையில் விசேட கவனம் செலுத்தப்பட்டுவந்தது.

சுதேசிகளும் நிறுவன ரீதியிலான முறையில் சைவத்தமிழ்க் கல்வியையும் வழங்க முற்பட்டனர் எனினும் நிறுவன ரீதியிலான கல்வி முறைமைக்கு உறுதியான வடிவத்தை தந்தவர்கள் பிரித்தானிய ஆட்சிக்காலத்தில் இயங்கிய மிஷனரிமார்களே.

பிரித்தானியர் காலத்துக் கல்விமுறை

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் மிஷனரிமார்கள் பலர் ஈழத்துக்கு வருகைதந்து தமது மதம் பரப்பும் முயற்சியின் ஒரு வடிவமாகப் பாடசாலைகளைக் கட்டி மாணவர்களுக்குக் கல்வி வழங்கி, அதன் மூலம் சுதேச மக்களை அவர்களது சமய நம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுவித்து கிறிஸ்தவ மதத்தை அவர்களுக்கு போதிப்பதன் மூலம், சைவமரபுக்கல்வியில் காணப்பட்ட குறைப்பாடுகளை மிஷனரிக் கல்வி சீர்செய்தவன் மூலம் அதிக இந்து சுதேசிகளை தங்கள் பாடசாலைகளுக்கு வரச்செய்தவன் மூலம் தமது சமயத்தைப் பரப்பலாம் எனப் பிரித்தானியர் எண்ணினர். அவர்களின் எதிர்பார்ப்பு வெற்றியளித்தது. சுதேசிகள் ஆங்கிலக்கல்வியைப் பெறுவதற்கு ஆர்வம் காட்டியதற்கான காரணம்

பிரித்தானியர் அவர்களுக்கு அரசு பதவிகளைக் கொடுத்து அவர்களின் சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்தியதேயாகும்.

வேல்சியன் மற்றும் அமெரிக்க மிசனரிகளால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கிலக்கல்விப் பாரம்பரியமானது மதம் பரப்புவதனைப் பிரதான நோக்கமாக கொண்டது ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற வர்க்கமொன்றை யாழ்ப்பாண மத்தியில் உருவாக்கி அவர்கள் மூலம் சாதாரண மக்களையும் காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் பக்கம் திருப்பியது. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பிரித்தானியர் மதமாற்றத்திற்கான ஒரு வழிமுறையாக மட்டுமன்றித் தமது நிர்வாக விரிவாக்கத்துக் ஒரு பொறிமுறையாகவும் பயன் படுத்தினர். ஏனெனில் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் ஆங்கில மொழிமூலம் ஆட்சியாளர் மக்கள் மீது தமது அரசியல் பலத்தைப் பிரயோகிக்க முற்பட்டனர். இந்த அவலநிலையிலிருந்து சைவ சமயத்தையும், தமிழ் மொழியையும், பண்பாட்டையும், காப்பாற்றுவதற்காக நாவலர். ஒரு அரசோ, நிறுவனமோ ஆற்றமுடியாத பல்வேறு பணிகளை தனி மனிதனாக நின்று தளராது ஆற்றினார்.

சைவமரபுக் கல்வியில் நவீனத்துவம்

சைவசமயம் தழைத்து, தமிழர் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பேணப்பட வேண்டுமானால் சைவப் பிள்ளைகள் சைவசமயச் சூழலில் கல்விகற்க வேண்டும் என விரும்பிய நாவலர் 1848ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்ப்பண்ணையில் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலையை நிறுவினார். நாவலர் வேண்டுகோளை ஏற்ற பல சைவப் பெரியார்கள் கிராமங்கள் தோறும் சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள் சைவப்பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் கல்விகற்கும் போது சைவமாணவர்கள் திருநீறு அணியக்கூடாது என்று விதித்தாலும் கிறிஸ்தவ மத வகுப்புகளுக்கு செல்லுதல், பைபிளை மனப்பாடம் செய்தல் போன்றவற்றை கட்டாயமாக்கியதாலும் கொதிப்படைந்த பெற்றார்கள் நாவலரை நாடி சைவாங்கிலப்பாடசாலை ஒன்றின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர். அவரும் வண்ணார்ப்பண்ணையில் 1872 ஆம் ஆண்டில் சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவினார்.

அதைத்தொடர்ந்து ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற பிற சூதேசிகள் சைவ ஆங்கிலப்பாடசாலைகளைத் தங்கள் செலவிலேயே நிறுவிச் சைவப்பிள்ளைகள் சைவ சூழ்நிலையில் ஆங்கிலமொழியை பெறும் வாய்ப்பை உருவாக்கினர்.

சைவக்கல்வியின் எழுச்சியால் கிராமங்கள் தோறும் தோற்றம் பெற்ற சைவப்பாடசாலைகள் சைவப் பண்பாட்டுச் சூழலில் தாய்மொழிக்கல்வியை வழங்கி வந்தன. தனித்தனியாக நிர்வாகிக்கப்பட்டு வந்த பாடசாலைகளை ஒரு நிறுவனமாக்கும் முயற்சியின் முதற்கட்டமாக 1923 ஆண்டு சேர். பொன். இராமநாதன், சேர், வைத்திலிங்கம் துரைசாமி மற்றும் இந்துபோட் இராசரத்தினம் போன்றோரால் சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

பிற நாட்டவர் ஊடுருவியதால் உருக்குலைந்த சைவ நெறியைத் தளைத்தோங்கச் செய்வதற்கு சைவக் கல்விப் பாரம்பரியத்தை மீளவும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருதலே நாவலர் கனவு. அந்தக் கனவை நனவாக்க வேண்டும் என்பதே காரைநகர் சங்கரப்பிள்ளை அருணாசலம் அவர்களின் வேண்டுகோள். அதைச் செயல்முறைப்படுத்தியவர் இந்துபோர்ட் இராசரத்தினம்.

“நாவலர் அவர்கள் பிற்காலத்துச் சைவத்தின் முதற்கண் என்றும், அருணாசலம் அவர்கள் இரண்டாம் கண் என்றும், இராசரத்தினம் அவர்கள் மூன்றாம் கண் என்றும் பண்டிதமணி கண்டு கூறியுள்ளமை கால அமைவான கூற்றேயாகும்.” (சி. குலரத்தினம், 2010)

பிரித்தானியர்காலத்தில் மிஷனரிமார்களுக்கு வாய்ப்பா யமைந்த சட்டங்களால் எம்மவர்கள் பாடசாலைகள் தாபிப்பதற்கு முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால், அத்தகைய சட்டங்களுக்கு சேர். பொன். அருணாசலம், சேர். அம்பவாணர் கனகசபை மற்றும் இந்துப்போர்ட் இராசரத்தினம் போன்றோர் மூலம் சட்டரீதியான தீர்வுகள் காணப்பட்டன.

ஆசியநாடுகளில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் எழுந்த சமய விழிப்புணர்ச்சி தென்னிலங்கையையும், தட்டி எழுப்பியது. வடக்கே ஆறுமுகநாவலர் போல தெற்கே அநகாரிக தர்மபால தலைமையில் பியதாச சிறிசேன, குலரத்தின, மலைசேகர முதலான பெரியார்கள் பௌத்த கல்வி பாரம்பரியத்தில் ஈடுபட்டனர். இவர்கள்தம் பெருமுயற்சியினால் 1886ஆம் ஆண்டு ஆனந்தாக் கல்லூரி, தர்மராஜக்கல்லூரி போன்ற பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டது. 1890ஆம் ஆண்டுக்குள் ஏறக்குறைய ஐம்பது பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இதே காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆறுமுகநாவலர் கட்டியெழுப்பிய தமிழ்ச் சமுதாயம் கண்விழித்தெழுந்து சைவப்பரிபாலன சபை ஒன்றை 1889ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கியது. முத்துக்குமார் சிதம்பரப்பிள்ளை என்ற மூதறிஞரால் யாழ்ப்பாண நகரின் மத்தியில் நடாத்திவரப்பட்ட சைவாங்கில வித்தியாலயத்தை சைவ பரிபாலனசபை பொறுப்பேற்று யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி எனப் பெயர் மாற்றம் செய்து பல இணைப் பாடசாலைகளையும் பரிபாலித்து வந்தது.

இத்தகைய முயற்சிகளால் சைவத் தமிழ்க் கல்வி மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் செழித்து வளரக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டாலும், சைவத் தமிழ்க் கல்வி மரபு தன்னைச் சுய விமர்சனத்துக்குட்படுத்த வேண்டிய தேவை எழுந்தது. சைவத் தமிழ் அபிமானிகள் மரபு வழிக்கல்விப் பாரம்பரியத்தில் பல முக்கியமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். ஏனெனில் நிறுவனரீதியான கல்விமுறைக்கும் மரபுவழிக் கல்வி முறைக்கும் இடையே ஏராளமான வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. எனவே மரபுவழிக்கல்வி முறையில் நவீன முறைகளைப் புகுத்துவதுபற்றி ஆராயப்பட்டது. இவ்வாறான மாற்றங்கள் சைவத்தமிழ் மரபுக் கல்வியில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தை ஏற்படுத்தியது.

“புதிய சவால்களுக்கும், புதிய சமூகத் தேவைகளுக்கும் ஏற்றவகையில் சைவத்தமிழ் கல்வியை மெருகுப்படுத்த வேண்டியதன் பின்னணியிலே பல மாற்றங்களை அவர்கள் துணிவுடன் செயற்படுத்த விழைந்தனர். சில மாற்றங்கள் பாடசாலை நிர்வாகம், பாடத்திட்டம், கற்பித்தல் அணுகுமுறை, பாடப்புத்தகங்கள் எனப் பல நிலைகளிலும் வெளிப்பட்டன.” (குமரன் A, 2000).

நாவலரின் அனுபவமும், முற்போக்குச் சிந்தனையும் தமிழ்ப் பெரியார்களுக்கு உதாரணமாக விளங்கின. மரபுவழிக் கல்வியின் நோக்கினை மாற்றாது மாணவர்களுக்கு சமய நம்பிக்கை, தமிழ்ப்பற்று, ஒழுக்கம் என்பவற்றோடு நவீன உலகை எதிர்க்கொள்ளக்கூடிய அறிவினை வளர்க்கக்கூடிய வகையில் பாடத்திட்டங்கள், கல்விமுறைகளை மாற்றியமைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இது ஒரு சவால் நிறைந்த பணியாகவும் இருந்தது. பாடசாலைகளைக் கட்டியெழுப்புவதல், பாடத்திட்டம் தயாரித்தல், ஆசிரியர்களுக்குப்

பயிற்சி வழங்குதல், வேதனம் வழங்குதல் என்பன பெரும் பிரச்சனைகளாக இருந்தன. எனினும் சைவத்தையும், தமிழையும் காப்பதற்கு ஆறுமுகநாவலர் உள்ளிட்ட தமிழ்ப்பெரியார்கள் பிடியரிசி சேகரித்துப் பாடசாலை நடாத்தியும், இலவச ஆசிரிய சேவையை வழங்கியும் தம்மால் இயன்ற முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

இந்தவகையில் சைவக் கல்வியின் வளர்ச்சியில் சேர்.பொன்.இராமநாதன், இந்துபோர்ட் இராசரத்தினம், கோப்பாய் முருகேசர் சுவாமிநாதன் மற்றும் காரைநகர் ஆசிரியர் அருணாசலம் ஆகியோரின் பணிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

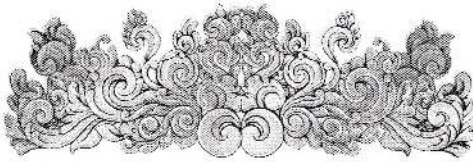
சைவமரபுக் கல்வி முற்றுமுமுதாக நிறுவனமயப்படுத்தப் பட்டபோது அதன் பாட விதானம் மாணவர்களிற்குப் பெரும் சமையாக இருந்தது. மிஷனரிக்கல்வி முறை சமகால விடயங்களை உள்ளடக்கிக் கவர்ச்சிகரமானதாக இருந்தது. இதனால் புதிய பாடத்திட்டம் நவீன சவால்களை எதிர்கொள்ளக்கூடிய நாவலர் முதலிய தமிழ்ப் பெரியார்களால் மாற்றியமைக்கப்பட்டதுடன், அதற்குத் தேவையான பாடப்புத்தகங்களும் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. இவற்றிலே நாவலரின் பாலபாடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்.

நாவலர் வழியிலே பல சைவப்பாடசாலைகள் 19ஆம் நூற்றாண்டிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் உருவாக்கப்பட்டு, சைவத்தமிழ்க்கல்வி முறைக்கு எதிராக எழுந்த தடைகளை எல்லாம் முறியடித்துக் கொண்டு சைவமும் தமிழும் வளர்வதற்கு வழிசெய்தன.

இங்ஙனமாக 19ஆம் நூற்றாண்டில் சைவத்தமிழ் கல்விமுறை பல சவால்களை எதிர்கொண்டு, நவீனத்துவத்தை உள்வாங்கி, மிஷனரி மாரின் பாடசாலைகளை ஒத்த தரத்துடன் சைவத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு சைவத்தையும், தமிழ்மொழியையும் மட்டு மல்லாது ஆங்கிலம், வடமொழி, அறிவியல், கணிதம் போன்ற பாடங்களையும் உள்ளடக்கி நிறுவன அமைப்புப்பெற்ற கல்விக்கூடங்கள் மூலம் கற்பிக்கப்பட்டன. இங்ஙனம் சைவசமயத்தையும், செந்தமிழையும் பாடசாலைகளில் நவீன கல்வித் திட்டத்திற்கு அமைய சைவ மாணவர்கள் இன்றும் பெறுவதற்கு ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சைவத்தமிழ் மரபுக் கல்வியில் ஏற்பட்ட மாற்றமும், நாவலர் முதலான சைவத்தமிழ்ப் பெரியார்களின் அளப்பரிய சமய மற்றும் கல்விப்பணியுமே காரணமாய் அமைந்தன.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. குமரன். ஈ, 2010, “ஈழத்தில் சைவத்தமிழ்க் கல்வியும் நவீனத்துவமும்” சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கம், திருநெல்வேலி.
2. Rajaratnam.S, “Hindu Education in Jaffna” சைவவித்தியா விருத்திச்சங்கம், திருநெல்வேலி.
3. சிவலிங்கராஜா.எஸ்,2008, “பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்க் கல்வி” குமரன் புத்தக இல்லம்,கொழும்பு.
4. **Thananjayarajasingham.S,1974** “ The Educational Activites of Arumuga Navalar”Srilasri Arumuga Navalar Sabai, Colombo.
5. ஜெயராசா.சபா, 2009, “யாழ்ப்பாணத்து மரபுவழிக் கல்வியும் பண்பாடும்” சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு.
6. ஜெபநேசன்.எஸ், 2009, “இலங்கையின் தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சியில் அமெரிக்க மிஷன்” குமரன் புத்தக இல்லம்,கொழும்பு.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சூழலில் நாத்தீக இயக்கம்

வீ. அரசு

காலனிய வருகையால் தமிழ்ச் சமூகத்தில் உருவான பல்வேறு ஊடாட்டங்கள் தொடர்பான உரையாடல்களை முன்னெடுக்க வேண்டிய அவசியமுண்டு. இன்றையத் தமிழ்ச் சமூகம் குறித்த உரையாடல்களைத் தனித்து நிகழ்த்த இயலாது. பிரித்தானியர் கால இந்தியா என்ற எல்லைக்குள் நின்றுதான் அதனைச் செய்ய வேண்டும். கி.பி. 1857 இல் இங்கிலாந்து மகாராணியாரின் நேரடி நிர்வாகத்திற்குள் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியா எனும் தீபகற்பம் மூன்று தலைமை இடங்களைக் கொண்டு செயற்பட்டது. கல்கத்தா எனும் இன்றைய கொல்கத்தா, பம்பாய் எனும் இன்றைய மும்பாய் மற்றும் சென்னை இராசதானி எனும் சென்னை என்பவை அவை. இந்திய தீபகற்பத்தின் அருகில் உள்ள சிலோன் எனும் இலங்கையும் காலனியக் காலத்தில் இந்தியா வோடு நெருக்கமான தொடர்புடையதாக இருந்தது. காலனியக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, வன்னி, திரிகோணமலை மற்றும் மன்னார் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் கொழும்பு செல்வதற்கு நீண்ட காலம் பிடித்தது. ஆனால் தமிழகத்திற்கு மிகக்குறுகிய காலத்தில் செல்ல

முடிந்தது. கொழும்புக்கான தரை வழிப்பாதை காடுகளைக் கொண்டது; அதனால் நீர்வழிப்பாதை எளிதாக இருந்தது. இவ்வகையில் இந்திய உபகண்டத்தின் தென்பகுதி மற்றும் இலங்கைத் தீவின் வடக்குகிழக்குப் பகுதி உள்ளிட்ட இடங்களில் வாழ்ந்த தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் காலனியக் காலத்தில் செயற்பட்ட வரலாற்றை மீள்நினைவுபடுத்த வேண்டிய தேவையுண்டு. இந்தப் பின்புலத்தில் இந்த மக்களிடத்தில் புழக்கத்திலிருந்த சமயம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், காலனிய வருகையால் எவ்வகையான விளைவுகளை உள்வாங்க நேரிட்டது. இதன்மூலம் தமிழ்மொழி பேசுவோரிடத்தில் சமயம் தொடர்பாக உருவான புதிய உரையாடல்கள் எவையெவை? அதன் பரிமாணங்கள் புலமைத் தளத்தில் எவ்விதம் செயல்பட்டன? அதன் மூலம் உருவான வரலாற்று விளைவுகள் எவையெவை? ஆகிய பல உரையாடல்களை நிகழ்த்தலாம். இவ்வுரையாடல்களை நமது வசதிக்காகப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கொள்வோம்.

- காலனியக் காலத்தில் புதுப்புது உரையாடல்களை முன்னெடுக்கும் களமாக வங்காளப்பகுதி, குறிப்பாகக் கல்கத்தா செயல்பட்டது. இந்திய தீபகற்பகத்தில் காலனிய காலச் செயற்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ள கல்கத்தாவில் உருவான புதிய பரிமாணங்கள் குறித்துப் புரிதல் அவசியம். சமய உரையாடல்கள்; சமூகச் சீர்திருத்த உரையாடல்களாகக் கல்கத்தாவில்தான் கால்கொண்டன. இன்றைய பின் காலனியக் காலத்தில் நடைமுறையில் உள்ள சமயச் செயற்பாடுகள் குறித்து அறிந்துகொள்ள, அன்றைய கல்கத்தாவில் செயற்பட்ட பல்வேறு போக்குகளின் வரலாறுகள் குறித்து அறிவது அவசியம்.
- கல்கத்தாவில் சமயம் தொடர்பான உரையாடல்கள் நடைபெற்ற அதே காலச்சூழலில், சென்னையில் நடைபெற்ற சமய உரையாடல்கள் எவ்வகையில் இருந்தன? கல்கத்தாவிற்கும் சென்னைக்குமான உறவுகள் எவை? கல்கத்தா நிகழ்வுகளிலிருந்து சென்னையில் நடைபெற்றவை எவ்வகையில் வேறுபட்டிருந்தன? அதன் பின்விளைவுகள் எவை? ஆகிய பிற வரலாறுகள் குறித்தும் உரையாடும் தேவையுண்டு.
- கல்கத்தா சென்னை நிகழ்வுகள் நடந்தேறிய தருணங்களில் யாழ்ப்பாணச் சூழல் எவ்விதம் இருந்தது? யாழ்ப்பாணத்திற்கும்

சென்னைக்குமான உறவுகள் எவ்வகையில் சமய உரையாடல்கள் நிகழ வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தின? யாழ்ப்பாண-சென்னைத் தொடர்புகளை எப்படிப் புரிந்துகொள்வது? ஆகிய உரையாடல்கள் தேவைப் படுகின்றன.

- காலனியத்தின் மூலம் உருவான நவீனத்தன்மைகள், சமய உரையாடல்கள்; குறிப்பாகச் சமயத்தின் மூலமாக அமைந்துள்ள கடவுள் நம்பிக்கை குறித்த உரையாடல்களை எவ்வகையில் கட்டமைக்கின்றன? இதன் மூலம் நாத்திகம் எனும் கடவுள் மறுப்புக் கோட்பாடு தமிழ்ச்சமூகத்தில் எவ்வகையில் செயற்பட்டது? இவ்வரலாறு, பின்னர் உருவான சமூக இயக்கங்களுக்கு எவ்வகையில் முன்னேடியாக அமைகின்றது. தமிழ்மொழி பேசுவோரிடத்தில் உருவான புதிய தர்க்கங்கள் எவை? இவற்றிற்கு காலனியத்திற்கும் உள்ள உறவுகள் எவை? என்றெல்லாம் பல கோணங்களில் நாம் உரையாட வேண்டும். தமிழ்மொழி பேசுவோரிடத்தில் செயற்பட்ட புலமைத் தளத்தின் தர்க்க வரலாற்றை மீள்நினைவுப்படுத்திக் கொள்ளும் தேவை இருந்தாகக் கூறலாம்.

மேற்குறித்த வங்காளம், தமிழ்நாடு, யாழ்ப்பாணம் எனும் நிலப்பகுதி சார்ந்த காலனிய காலச் செயல்பாடுகள்; குறிப்பாகச் சமயச் செயற்பாடுகள்; தமிழ்மொழி பேசுவோரிடத்தில் புதிய சிந்தனைமரபு அல்லது புலமைத்துவ மரபை உருவாக்கியுள்ளதா? என்ற கேள்வி சுவையானது. இதன்மூலம் அண்மைக்கால தமிழ்மொழி பேசுவோரின் சமூக நடவடிக்கைகள், குறிப்பாக பொது உளவியல்; சமூக மாற்றங்கள்; இவற்றின் மூலம் கட்டமைக்கப் படும் சமூக வரலாறு ஆகியவை தொடர்பான உரையாடல்களாக இவற்றை நாம் கருதலாம்.

காலனிய காலத்தில் உருவான நவீன கல்வி, சமூகத்தில் பல்வேறு புதிய சிந்தனை மரபுகளுக்குக் களமாக அமைந்தது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி என்பது அதன் தன்மையில் மாறி, தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளை ஆட்சி புரியும் அதிகாரமாக உருப்பெற்றது. இதே காலங்களில் சமயப்பரப்புதல் எனும் பணியை முதன்மையாகக் கொண்ட சமய நிறுவனங்களும் செயல்பட்டன. பிரித்தானிய நிர்வாகத்திற்கும் பிரித்தானிய மற்றும் அமெரிக்கச் சமயப் பரப்பு நிறுவனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட உறவுகளுக்கும் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில்

உருவான கவ்விமுறைகளுக்கும் நெருக்கமான உறவுண்டு. நிர்வாகம் திட்டமிட்டக் கல்வி முறை வேறாகவும். சமய நிறுவனங்கள் திட்டமிட்டவை வேறாகவும் அமைந்தன. நிர்வாகத்தில் செயற்பட்ட ஐரோப்பியக் கல்விமுறையில் பயிற்சி பெற்ற அலுவலர்கள், ஆசிரிய நாடுகளில் புதிய கருத்துநிலை ஒன்றைக் கட்டமைக்க முயன்றனர்; அதுவே கீழைத்தேயவியல். கீழைத்தேயத்தின் பின்புலத்தில் ஆங்கில மொழிசார்ந்த கல்வியா? வட்டார மொழி சார்ந்த கல்வியா? என்ற உரையாடல் நிகழ்த்தப்பட்டது. இறுதியில் ஆங்கிலம் சார்ந்த கல்விமுறையே நடைமுறைக்கு வந்தது. இந்தக் கல்விமுறை வழி உருவான புதிய தலைமுறை, இந்தியச் சமூகத்தில் உள்ள பல்வேறு தர்க்க மரபுக்கு ஒவ்வாத. மூடநம்பிக்கைகளாக அமைந்த பல்வேறு நிகழ்வுகள் குறித்த கேள்விகளை எழுப்பின. இவ்வகையான நிகழ்வுகள் வங்காளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்ந்தவை.

இராம் மோகன் ராய் (1772-1833) வங்காளத்தில் முதன்முதல், மூடநம்பிக்கைகள் குறித்து குரல் எழுப்பியவர். இவரது நெருங்கிய உறவினராகிய இளம்பெண் 'சதி' எனும் சடங்கால் வலுக்கட்டாயமாக நெருப்பில் இறக்கப்பட்ட கொடுமையை நேரிடே கண்டார். பின்னர் அப்பழக்கம் தொடர்பான விரிவான எதிர்ப்பு இயக்கங்களை உருவாக்கத் தொடங்கினார். அதன் விளைவாகத்தான் 1829 ஆம் ஆண்டு சதி தடைச் சட்டத்தைப் பிரித்தானியர்கள் கொண்டு வந்தனர். இவர் 1804 இல் உருவ வழிபாடு தொடர்பாக விரிவான ஆய்வு செய்து கடனூரை ஒன்றை எழுதினார். அதன்மூலம் உருவ வழிபாட்டை மறுக்கத் தொடங்கினார். இதன் தொடர்ச்சியாக பல்கடவுள் வழிபாட்டையும் கேள்விக்குள்ளாக்கினார். இந்தப் பின்புலத்தில்தான் 'பிரம்ம சமாஜம்' எனும் அமைப்பு உருவானது. பிரம்ம சமாஜிகள் வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டை மறுத்தனர். புனித நூலாகக் கருதப்பட்ட பூணூலை அறுத்தனர். பூணூல் அணிவது வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டை ஏற்பதாக அமையும் என்று கருதினர். இராம் மோகன் ராய்க்குப் பிறகு பிரம்ம சமாஜ தலைமையேற்றவர் தேபேந்திரநாத் தாகூர் (1817-1905). இவரது காலத்தில், 'தத்துவ போதீனி சபா' எனும் உண்மையைத் தேடும் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இவருக்குப்பின் கேஷப் சந்திரசென் (1838-84) எனும் இளைஞர் பிரம்ம சமாஜத்தின் கோட்பாடுகளைத் தீவிரமாக நடைமுறைப்படுத்த விரும்பினார். 'சங்கத் சபா' எனும் 'நம்பிக்கையாளர் சங்கம்' எனும் அமைப்பை உருவாக்கினார். இவ்வமைப்பின் மூலம் கலப்புத் திருமணம் செய்வோரை கொண்டாடினார். விதவை மறுமணம் செய்வதை வற்புறுத்தினார்.

இத்தன்மைகள் ஏற்றுக்கொள்ளாத தேபேந்திரநாத் தாகூர், தனியான பிரம்ம சமாஜத்தை உருவாக்கினார். இவ்வகையில் பத்தென்பதாம் நூற்றாண்டு வங்காளச் சமூகத்தில் கீளர்ச்சிகள் உருப்பெற்றன. இதன் தொடர்ச்சியாக கிராமகிருஷ்ண மிஷன் அங்கு உருப்பெறத் தொடங்கியது. அதில் விவேகானந்தரின் சீர்த்திருத்தச் செயல்பாடுகள் குறித்து நாம் அறிவோம்.

காலனியச் சூழலில் இந்திய சாதி அமைப்பு ,அதனை கட்டிக்காக்கும் சமய அமைப்பு ஆகியவற்றை மறுபரிசீலனை செய்யும்போக்கு உருவானது. கிறிஸ்தவ சமயக் கோட்பாடுகள், இந்து மதக் கோட்பாடுகள் ஆகியவை இணைந்த சமய மரபுகளை உருவாக்க முனைந்தனர். இத்தன்மை கல்கத்தாவில் செல்வாக்குப் பெற்றதன் விளைவாக இந்து - இஸ்லாம் - கிஸ்தவம் இணைந்த புதிய சமய மரபுகள் குறித்துப் பேசுதொடங்கினர். காலனியத்தின் மூலம் ஏற்பட்ட விளைவு இதுவாகும். உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்த விவேகானந்தர், சமூகப்பணிக்குக் கொடுத்த முதன்மையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். மக்களுக்குச் சமூகப்பணி செய்வதற்கே சமயம். அதுவே வழிபாடு. தனிப்பட்ட கடவுள் வழிபாட்டு மரபுக்கு முதன்மை தராத இயக்கமாக வங்காளத்தில் சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கங்கள் உருவாயின.

இவ்வகையில் உருவான இயக்கங்கள், கடவுளை மறுத்த நாத்திக இயக்கங்களாக உருவாகவில்லை. அதே நேரத்தில் பாரம்பரிய வர்ணாசிரம மரபுகளை ஏற்கும் சமயமாகவும் இல்லை. நவீன தன்மைகளை உள்வாங்கிய சீர்த்திருத்த இயக்கங்களாக சமயத்தைக் கட்டமைக்க முயன்றன. இத்தன்மையின் செல்வாக்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் தமிழகத்தில் உருவானது. 1864 இல் சென்னையில் வெளிவந்த தத்துவபோதீனி இதழ் தலையங்கம் பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“இந்தப் பத்திரிகையில் சகல சமயத்தார்க்கும் பொதுவான விதமாக நம்முடைய வேதங்களின் தாற்பரியங்களை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியிட நாங்கள் நிச்சயித்தோம். வேதத்தைப் பிராமணாள் தவிர மற்றவர்கள் அனுசரிக்க கூடாததென்பதற்கு வேதத்தில் பிரமாணமுண்டோ இல்லையோ வென்பதை இப்பொழுது விசாரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை..... வேதார்த்தங்களைக் கூட இதராளர் அறியக் கூடாதென்கிற விதியுமில்லை; அறியலாமென்பதற்கு பிரமாணமும் உண்டு.

சடகோபர் பாடிய திருவாய்மொழி என்னும் தமிழ்ப் பிரபந்தம் தமிழ் வேதமென்றும் அது ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்காகவே உண்டானதாயும் எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றதல்லவா..... (குத்துவ போதினி, 1864, இதழ். 1, தலையங்கம்)

குத்துவபோதினி இதழை நடத்திய மயிலாப்பூர் துரைசாமி அய்யங்கார் பூணூல் போடாதவர் என்றும் அறியப்படுகிறார். இதைப் போலவே சேலம் பகடால நரசிம்மநாயுடு அவர்கள் 'ஆஸ்திக மதசித்தாந்தம்' எனும் நூல் ஒன்றை 1882 இல் எழுதினார். அந்நூலில் காணப்படும் பின்வரும் பகுதி. காலனியச் சிந்தனை மரபை நமது புலமையாளர்கள் எவ்வகையில் உள்வாங்கத் தொடங்கினர் என்பதைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

“ஆஸ்திக மதமென்பது, பொதுவாக ஏகேஸ்வர வாதமென்னும். (Deism or Theism) அதாவது கடவுளென்னும் ஒரு வஸ்து உண்டென்று சொல்லும் கொள்கையாம். இந்தக் கொள்கைக்கு எதிரிடையானது நாஸ்திகம் (Atheism or Materialism or Scepticism) நாஸ்திக மதமென்றால், ஈசுவரனென்ற வஸ்துவே கிடையாதென்று சாதிக்குங் கொள்கையாம். நமது இந்து தேசத்தில் பூர்வத்திருந்த சாங்கியம், சார்வாகம், பிரகஸ்பதி சமணம், பவுத்தம் முதலான சில சமயாசாரங்களும், தற்காலத்தில் பிரபலமாகவிருக்கும் ஸ்ரூப அத்வைத சமயமும் ஐரோப்பா முதலான தேசங்களில் பெயர்பெற்ற Hamilton = ஹேமில்டன், Compe = கோம்ப், Nero = நிரோ, Mansel = மென்சில், Darwin = டாரின், Gippen = கிப்பன், Hume = ஹூம், Reid = ரீட், Buckle = பக்கில், Magaries = மாகிரிஸ், Bahner = பக்னியர், Huxley = ஹக்ஸிலி, Tynddal = டிண்டல், Spencer = ஸ்பென்சர், Voltaire = வால்டேர், Lecky = லெகி, Stephen = ஸ்டீபன், Collins = காலின்ஸ், Bain = பெயின், J.S.Mill = ஜான்மில், Bradlaugh = பிராடலா, Annebesant = அன்னிபெஸாண்டு முதலானவர்களுடைய கொள்கைகளும் நாஸ்திக கொள்கைகளென்றுச் சொல்லப்படுகின்றன. (மதவிருக்ஷம் என்னும் பெருநூலின் முதல் பாகமாகிய ஆஸ்திகமத சித்தாந்தம் : 1882:5-6)

இவ்வகையில் தமிழ்ச்சூழலில் பிரம்ம சமாஜம், அத்வைதம் ஆகியவை கடவுள் நம்பிக்கைகள் தொடர்பான உரையாடல்களை முன்னெடுத்தன. இவை சமய மறுப்பு இயக்கங்களோ, நாத்திக இயக்கங்களோ அன்று. ஆனால்

இவ்வியக்கங்கள் தான் நாத்திகம் தொடர்பான உரையாடல்களை முன்னெடுத்தவை என்று கூறமுடியும். தமிழ்ச்சூழலில், மரபாகச் செயல்பட்ட சமயப் போக்குகளில் மாற்றங்கள் தாயுமானவர் (1706-1744) காலத்திலேயே உருப்பெறத் தொடங்கிவிட்டன. இராமலிங்க வள்ளலார் (1823-1874) அந்த மரபை பெரிதும் வளர்த்தெடுத்தார். அவர் உருவாக்கிய 'சமரசு சன்மார்க்கம்' எனும் கோட்பாடு காலனியச் செல்வாக்கால் உருப்பெற்றது. அவரது இறுதிக்காலத்தில் உருவாக்கிய பல்வேறு அமைப்புக்களும் சமயம் என்பது மக்களுக்குப் பணி செய்யும் நிறுவனம் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவரது செயற்பாடுகளை தமிழ்ச்சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அதன் விளைவாக ஆறுமுக நாவலர் (1822-1873) உருவாக்கிய அருட்பா - மருட்பா தொடர்பான உரையாடல், பின்னர் வள்ளலார் ஜோதியான கதை ஆகியவை. இராமலிங்கரின் கருத்து நிலைக்கு தமிழ்ச்சமூகம் கொடுத்த எதிர்வினையாகும். தமிழ்ச்சூழலில் தொடர்ச்சியான உலோகாயத மரபு அல்லது பொருள் முதல்வாத மரபு, செயற்பட்டதை நாம் அறிவோம். ஆனால் காலனிய வருகையோடு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவான நாத்திக இயக்கம், சமகாலத்தில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட வரலாறு சுவையானது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வைதீகர்கள் தமது கோட்பாட்டை நிலை நிறுத்தும் வகையில் பல்வேறு சிறுசிறு நூல்களை அச்சிட்டனர். அவ்வகையில் அவர்கள் வெளியிட்ட 24 சிறுநூல்களில் முதலாவதாக அமைவது 'தத்துவவாதம்' எனும் நூல். இந்நூல் பொருள்முதல்வாதம் அல்லது நாத்திகத்தை மறுக்கும் நூலாக அமைகின்றது. உலகம் சத்தா? அசத்தா? என்பதே இந்நூலின் பாடுபொருள். இந்நூல் தொடர்பான பின்வரும் செய்தி சுவையானது.

“சில வருஷங்களில் முன்னர்ச் சென்னையிலே சில நாஸ்திகர்கள் கூடி நாஸ்திக சபையொன்றேற்படுத்தி அதன் வாயிலாகத் 'தத்துவவிசாரணி' என்றும், பின் அதையே திருத்தித் 'தத்துவ விவேசினி' என்றும் பெயரளித்து நாஸ்திக மதச் சார்பாய் முன் பின்னாக இரண்டு பத்திரிகைகளைச் சில வருஷங்களாக நடத்தி வந்தார்கள். அந் நாஸ்திகர்கள் உலகை சத்தென வாதிப்பவர்களாதலின், அவர்கள் கொள்கையினை மறுக்கவெண்ணி 'இந்து' என்னும் அத்வைதியொருவர் 1886 ஆகஸ்டு மீ 23 உ சென்னை சுதேசமித்திரனிலும் 30உ சிதம்பரம் ப்ரம்மவித்யாவினும் உலகம் சத்தா? அசத்தா எனும் விஷயத்தை யெழுதி உலகத்தை அசத்தென்றே முடித்தார். அதைக்கண்ட ஹிதோபதேசி என்ற நாஸ்திகர் அப்போதுள்ள மேற்படி

'தத்துவவிவேசிணி' என்னும் பத்திரிகையின் 1886 செப்டம்பர் மீ 26 உ சஞ்சிகையில் உலகம் அசத்தா? சத்தா? என்ற விஷயமொன்றைமுதி உலகம் சத்தென்று பேசியது போல் காட்டி முடித்தார். யதார்த்தத்தில் சத்தென்று முடிக்கவில்லையாதலின் அதனையெதிர்த்து மேற்படி 'இந்து' என்பவர் 'விடைகூறல்' என்ற விஷயமொன்றைமுதி 'ஹிதோபதேசி' என்பவர் வரைந்த விஷயத்தைத் தடுத்து, மேற்படி ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகையின் 1887 ஜனவரி மீ 30உ சஞ்சிகையின் உலகு அசத்தென்றே தெளிப்படுத்தினார். மேற்படி ஹிதோபதேசியார் என்ற நாஸ்திகரேனும் அவரைச் சார்ந்த இன்னும் எவரேனும் தத்துவ விவேசிணி பத்திராசிரியரேனும் மேலே யாதும் பேசாது மௌனமுற்று உபசாந்தி அடைந்தனர்." (குவித கண்டனம், 1900:பாயிரம்)

மேற்குறித்த தகவல் அடிப்படையில் தமிழ்ச்சூழலில் செயல்பட்ட நாஸ்திக இயக்கம் குறித்து அறியமுடிகிறது. சோமசுந்தர நாயகர் அவர்களும் தமது "சித்தாந்தரத்நாகரம் - ஆபாச ஞான நிரோதம்" (1880) எனும் கண்டனநூலில் பெயர் குறிப்பிடாமல் நாஸ்திக்கள் குறித்தக் கண்டனத்தை எழுதியுள்ளார். இவ்விதம் தமிழகத்தில் உருவான நாஸ்திக இயக்கத்தை, தமிழகத்தை விட கடுமையாக எதிர்கொண்டவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சபாரத்தின முதலியார் ஆவார். இவர் 1896 இல் வெளியிட்ட 'ஈச்சுவர நிச்சயம்' எனும் நூல் மற்றும் இதன் இரண்டாம் பாகம் 'பிரபஞ்ச விசாரம்' 1918 இல் வெளியிடப்பட்டது. இந்நூல் 1894-95 இல் எழுதப்பட்டது.

'ஈச்சுவர நிச்சயம்' நூலுக்கு சபாரத்தின பிள்ளை (பின்னர் முதலியார்) 1895இல் எழுதிய முகவுரையில் பின்வரும் செய்தியைக் குறிக்கிறார்.

பௌதிகவாத சேட்டாகிய பிறடலா (Bradlaugh) முதலாயினாரது தூர்வாதங்களை வாசித்துணர்ந்த நம்மவரிற் பலர் அக்கொள்கையின் கண்ணே பேரபிமானமுற்று, அதனை எடுத்துப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பிரதிபாதிக்கத் தொடங்கிக் கொண்டார்கள். இற்றைக்குப் பல வருடங்கட்கு முன்னே, சென்னையுரியிற் பிரசுரிக்கப்பட்டுவந்த 'தத்துவவிசாரிணி' 'தத்துவவிவேசிணி' என்னும் பத்திரிகைகளிலே இப்பௌதிக வாதம் பெரிதும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டு வந்தமை காரணமாக, நாம் அந்தக் காலத்திற்றானே, அக் கொள்கைகளையும் அவற்றுக்கு ஆதாரமாயுள்ள உலோகாயத முதலிய நிர்ச்சுவரதக் கொள்கைகளையும் கண்டித்து, யாழ்ப்பாணம் 'உதயபானு'

பத்திரிகை வாயிலாகப் பற்பல கடிதங்களை எழுதிப் பிரசுரித்துவந்தோம். அந்தக் கடிதங்களைக் கண்ட வித்துவான்கள் சிலர், அவற்றைப் புத்தக வடிவாக அச்சிட்டுப் பிரசுரிப்பதுண்டாயின், அதனாற் பெரும் பிரயோசன முண்டாகுமென்று எமக்குப் பலமுறையும் அறிவித்தார்கள். அவர்கள் விருப்புக்கியைந்து, அக்கடிதங்களைப் புத்தக வடிவாகப் பிண்டஞ் செய்யப் புகுந்துழி, அவற்றின் கண்ணே செய்யப்படுத்தற்கரிய பற்பல மாற்றங்களும், அவற்றோடு சேர்த்தற்குரிய பற்பல விஷயங்களும் எமது சிற்றறிவுக்குத் தட்ட, அவற்றை எல்லாம் வரன்முறை பிறழாது அமைக்க வேண்டிய இடங்களில் அமைத்து இச்சிறு பிரபந்தத்தை எழுதி முடித்து இப்போது வெளியிடுகின்றோம். (1954:3.4)

இந்நூலில் சைவசித்தாந்த மரபில் நின்று நாஸ்திக வாதத்தை சபாரத்தின முதலியார் எதிர்கொள்கிறார். இவ்விவாதங்கள் அனைத்தும் நம்பிக்கை எனும் தர்க்கம் சார்ந்து செய்யப்பட்டவை. இவரது இரண்டாவது நூலில், நாத்திக இயக்கத்தை எதிர்கொண்ட வரலாற்றை விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இங்ஙனஞ் சிறந்த நமது பரதகண்டத்திலே, இந்தக் காலத்திலே மேலைத்தேசங்களில் பிரசித்தி பெற்றுவிளங்கும் பிராகிருத சாத்திரக் கொள்கைகள் நுழைந்து, எமக்குப் பிதிரார்ச்சிதமாகக் கீடைத்த தெய்வங் கொள்கையைப் பெரிதுந் தளர்வுறுத்து வனவாயின. ஏறக்குறைய 45,50 வருடங்களுக்கு முன்னே சென்னை இராசதானியிலே, 'தத்துவவிசாரிணி', 'தத்துவி விவேசிணி' என்னும் இரண்டு தமிழ்ப்பத்திரிகைகள் தோன்றி, இங்கிலாந்து தேசத்தில் இருந்துகொண்டு நாத்திகப் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டு வந்த பிறாடலா (Bradlaugh) என்பவருடைய கொள்கையைப் பிரதிபாதித்தலிற் நமது தேசத்துக்கு உண்டாகிய கேட்டைக் கண்டு சகிக்கலாற்றாது, அவற்றின் ஆபாசங்களை யெல்லாம், அந்தக் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்று வந்த 'உதயபானு' என்னும் பத்திரிகையிலே எழுதிய வியாசங்களே பின்னர் 'ஈச்சுர நிச்சயம்' என்னும் பெயரோடு புத்தக வடிவாக எம்மால் அச்சிட்டு வெளிய்படுத்தப் பட்டன. அந்நூல் வெளியிட்டபின், திருவருள் காரணமாக நாத்திகப் பிரசங்கமும் ஒருவாறு ஒழிந்துவிட்டதெனலாம்.

பின்னுஞ் சிலகாலஞ் சென்றபின் 'பிரமவித்தியா' எனப் பெரியதோர் பத்திரிகை தோன்றி மாயாவாதப் பிரசங்கஞ் செய்யத் தலைப்பட்டது. அப்பத்திரிகைக்குத்

துணையாகச் சென்னப்பட்டணத்திலே பல துண்டுப் புத்தகங்கள் எழுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இவற்றையும் நாம் யாழ்ப்பாணத்திற் பிரகடனஞ் செய்யப்படும் 'இந்து சாதனம்' என்னும் பத்திரிகையில் நெடுங்காலமாகக் கண்டித்துப் பல வியாசங்கள் எழுதி வந்தோம். அது மாதிரமல்லாமல் அந்தப் பத்திரிகையிற்றானே கிறிஸ்தவர்களுடைய 'சூனியோபாதான சிருட்டி'க் கொள்கையையும் இடையிடையே கண்டித்து வந்தோம்.

இவற்றைக்கண்ட எமது இஷ்டர்கள் பலர் இந்த வியாசங்களை யெல்லாம் திரட்டி ஒரு புத்தக வடிவாக அச்சட்டு வெளிப்படுத்துவ துண்டானால் நமது தேசத்தாருக்குப் பெரும் பயனுண்டா மென்று எமக்குப் பலமுறையும் தெருட்டினாராக, நாம் அந்த வியாசங்களோடு, இந்தக் காலத்திலே மேலைத் தேசங்களிற் றோன்றி எமது தேசத்துள் நுழைந்து எம்மவர்க்குப் பெருங்கேடு சூழ்வனவாகிய பிரயோசனவாதம், பரமானுவாதம், சந்தேக வாதம் முதலிய கொள்கைகளையும், அவற்றோடு எமது தேசத்தில் முந்தொரு காலத்தில் பிரசித்திப் பெற்றிருந்த சாங்கியம், மீமாம்சம், பௌத்தம் முதலிய மதக்கொள்கை களையும் ஆராய்ந்து, அவற்றது ஆபாசங்களையும் எடுத்துக் காட்டுவதுண்டானால், தமிழ் நாட்டாருக்குப் பெரிதும் உபயோகமாகுமெனக் கருதி, அவற்றையெல்லாம் எமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியப்படி ஆராய்ந்து பிரபஞ்சோற்பத்தியைக் குறித்து அவைகள் கொண்டுள்ள கொள்கைகள் ஒரு சிறிதாவது கைக்கொள்ளத்தக்கன அல்லவென்பதை எடுத்துக்காட்டி, இறுதியிலே சைவசித்தாந்தக்கொள்கையே சுருதி, யுத்தி அனுபவங்களுக்கெல்லாம் ஏற்புடைத்தாகிய சிறந்த கொள்கை யென்பதை நாட்டி, அருண் ஞானமூர்த்தியாகிய அறுமுகப் பெருமானுடைய திருவருளை முன்னிட்டு, இந்தப் பிரபந்தத்தை 'பிரபஞ்ச விசாரம்' என்னும் பெயரோடு இப்போது வெளிப் படுத்தலாயினோம். (1918:2,3)

இவ்வகையில், தமிழ்நாடு யாழ்ப்பாணம் ஆகிய பகுதிகளில் எதிர்கொள்ளப்பட்ட நாத்திக இயக்கம் குறித்த விரிவான உரையாடலை முன்வைக்கலாம்.

இலண்டனில் இயங்கிவரும் சுதந்திர சிந்தனையாளர்கள் சங்கத்தின் செல்வாக்கால் 1878 ஆம் ஆண்டில், சென்னை நகரத்தினும் அவ்வகையான சங்கம் நிறுவப்பட்டதாக அறிகிறோம். இச்சங்கத்தின் இதழாக 'தத்துவ விசாரிணி' எனும் தமிழ் இதழ் வெளிவந்ததாக அறிகிறோம். 'Philosophic Inquirer' எனும்

ஆங்கில இதழையும் இச்சங்கம் நடத்தியது. (இந்த விவரங்கள் தத்துவவிவேசினி இதழில் - 2:12. செப். 16, 1883 - பதிவாகியுள்ளன.) இவ்விதழ்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இச்சங்கத்தின் இதழான 'தத்துவ விவேசினி' 1882 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இந்த ஆண்டுக்கு முன் இச்சங்கம் நடத்திய தமிழ் மற்றும் ஆங்கில இதழ்கள் தொடர்ந்து வெளிவந்தது குறித்து அறிய இயலவில்லை. ஆனால் இவ்விதழ்களின் தொடர்ச்சியாக 'தத்துவவிவேசினி' மற்றும் 'Thinker' ஆகிய இதழ்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. இவர்கள் தங்களைச் 'சுயாக்கியானிகள்' என்றும் தங்களது சங்கம் 'சென்னை சுயாக்கியான சங்கம்' என்றும் இதழ்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். இச்சங்கம் 'உபயோகமான அறிவைப் பரவச் செய்யும்' என்றும் எழுதினர். தங்களது செயற்பாடுகளை 'Exercise of free thought' என்று ஆங்கிலத்தில் கூறிக்கொண்டனர். தத்துவவிவேசினி முதல் 24 இதழ்கள் கிடைக்கவில்லை. 25வது இதழ் (1882-செப்.7, தொகுதி 1), முதல் கிடைக்கிறது. இவ்விதழ்களில் காணப்படும் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தமிழ்நாட்டில் இச்சங்கம் செயல்பட்ட விவரங்களை அறிய முடிகின்றது. 1886 ஆம் ஆண்டு சனவரி முதல், ஆங்கில ஆண்டை இதழில் போடுவதைத் தவிர்த்தனர். 286 என்ற எண் போடப்பட்டது. புரூனோ உயிரோடு எரிக்கப்பட்ட ஆண்டிலிருந்து கணக்கிட முடிவு செய்தனர். எனவே கி.பி. 1600 இல் புரூனோ எரிக்கப்பட்டார். $1600+286 = 1886$ என்பது கணக்கு. இலண்டனில் செயல்பட்ட சுயாக்கியானிகள் இவ்விதம் கணக்கிட்டார்களா? என்பதை அறிய இயலவில்லை. ஆனால் தமிழ்நாட்டு சுயாக்கியானிகள் இவ்விதம் இதழில் ஆண்டைக் குறித்துள்ளனர். புரூனோ மீது இவர்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பை இதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது. 1882 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் தொடங்கி 1888 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 18 வரை உள்ள இதழ்கள் கிடைக்கின்றன. ஆண்டை முதலில் 286 என்று வெறுமனே போட்டுள்ளனர். பின்னர் 287, 288 ஆம் ஆண்டுகளில் 288.A.S என்று போட்டுள்ளனர். A.S என்பதின் பொருளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

மேற்குறித்த தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1878 தொடங்கி 1888ஆம் ஆண்டுவரை சுமார் பத்து ஆண்டுகள் தமிழ்நாட்டில் இச்சங்கம் இயங்கி வந்துள்ளது. இத்தகவல்களை இப்போதுதான் முதல்முறையாக நம்மால் அறியமுடிகின்றது. ஐரோப்பிய புத்தொளி மரபில் உருவான சுதந்திர சிந்தையாளர்கள் அமைப்பின் நேரடிக் கிளையாகச் சென்னையில் இவ்வமைப்பு செயற்பட்டுள்ளது. 'தத்துவ விவேசினி' (1882-88), 'Thinker' (1882-1884) ஆகிய

இதழ்கள் வழியும் இவர்கள் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் மற்றும் விற்பனை செய்த நூல்கள் ஆகியவற்றின் மூலமும் தமிழக வரலாற்றில் இதுவரை அறியப்படாத நிகழ்வுகளை இங்கு பதிவு செய்ய முடிகின்றது. இச்சங்கம் பல்வேறு தருணங்களில் எவ்வகையான பெயரில் செயல்பட்டது என்பதைத் தொகுப்போம்.

இச்சங்கம் ஆங்கிலத்தில் 'Hindu Free thought Union' என்று அழைக்கப்பட்டது. தமிழில் 'இந்து சுயாக்கியானிகள் சங்கம்' என்று கூறப்பட்டது. சுதந்திர சிந்தனை என்பதை சுயாக்கியானம் என்று கூறினர். சங்கத்தின் பெயரில் உள்ள 'இந்து' இன்றைய சூழலில் அறியப்படுவதைப் போல இந்து மதத்தைக் குறிப்பதன்று. இந்து என்ற சொல் ஐரோப்பியர் அல்லாத இந்தியர்கள் எனும் பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டது. இச்சங்கம், 'The Free thought Track Society' என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இதுவே பின்னர் என்று 'Madras Free Track Society' என்று அழைக்கப்பட்டது. இவர்கள் வெளியிட்ட நூல்கள் 'Madras Free thought Society Track' என்றும் கூறப்பட்டன. இவர்கள் இவ்வமைப்பு மூலம் வெளியிட்ட முதல் சிறு நூல் (Pamphlet) ம. மாசிலாமணியவர்களால் இயற்றப்பட்ட 'வருண பேதச் சுருக்கம்' (1885) ஆகும். இந்து சுயாக்கியானிகள் சங்கம் பின்னர் சென்னை இலௌகிக சங்கமாயிற்று (1885). இதனைப் பின்வரும் செய்தி உறுதிப்படுத்துகிறது.

'இவர்கள் தற்காலம் ஓர் சங்கமாகக் கூடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதுகாறும் 'இந்து சுயாக்கியான சங்கத்தினராயிருந்தவர். இந்து எனும் மதம் ஐரோப்பியர் முதலானோர்களை நீக்குகின்ற மையானும், சுயாக்கியானிகளாவர் யாவரேனும், எவ்வருணத் தாரேனும், எத்தேசத்தாரேனும் சமத்துவ அங்கங்களாக விருக்கக் கூடியதேயென வெண்ணிச் சென்னை இலௌகிக சங்க' மெனும் பெயரால் ஓர் சங்கம் ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். இது லண்டன் நகரத்தில் ஸ்தாபித்துள்ள 'சர்வஜன இலௌகிக சங்க'த்தின் கிளையாகும். இன்னும் இதனோடு அனுப்பப்பட்டிருக்கிற அனுபந்தத்தைக் கண்டால் சர்வ விஷயமும் விளங்கும் (குத்துவவிவேசினி - 4:13, செப். 27, 1885.)

இவ்வகையில் 'இந்து சுயாக்கியான சங்கம்' (Hindu Free thought Society) இறுதியில் சென்னை இலௌகிக சங்கமாறிற்று (Madras Secular Society).

இவ்வியக்கம் தொடர்பான புரிதலுக்குக் கீழ்க்காணும் இரு மேற்கோள்கள் உதவக்கூடும்.

'இப்பரத கண்டமாகிய நாடக சாலையில் சைவர் தங்கள் குழாங்களோடு ஒருபுறம் நடிக்கின்றனர். வைணவர் ஒருபுறம் குதிக்கின்றனர். விவிலியர் ஒருபுறம் ஆடுகின்றனர். இம்மூவர் கூத்தைக் கண்டு சுயாக்கியானிகள் ஒருபுறம் நகைக்கின்றனர். இத்தகைய நடன மேடையாகிய இவ்விந்து தேசத்தில் தியாசப்பியாரும் பிராமண குருமார்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டு மறைந்து கிடந்த பன்மத சாரமாகிய நாடகங்காட்டியாடத் தலைப்பட்டனர். இதனைப் புகழ்வேவர் சிலர், இவ்விருட குழாத்திற்கு வைரியான சுயாக்கியான சூரியன் தோன்றி நாலு, ஐந்து வருடங்களாகத் தனது சாவாகிரணங்களைப் பரப்பி வேட தாரிகளின் வேடங்களைத் தனது மெய்க்குஞான ஜோதியால் விளக்கிக் கொண்டு வருகிறான் (குத்துவ விவேசினி 1:27:31; 12:1882).

'மிகு விவேகமும் பெருத்தகைமையும் உடைய எனது ஜனன தேசத்தவர்களே! பிராமணர் நம்மை விலங்கினுங் கடையராகக் கீழ்ப்படுத்தி நமது கஷ்டார்ஜிதமாகிய செல்வங்கள் முழுமையுமே கவறுவான் வேண்டி, வேதங்களையும், ஆகமங்களையும், புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், மந்திரம நூலையும் எழுதி வைத்தனர்..... அவ்வேதாசுமாதீ நூல்களையும் அவற்றை எழுதி சமஸ்கிருத பாஷையையும் நாம் கற்கப்படாதென்றும் நமக்குப் பயமுறுத்திக் காலந்தோறும் நம்மை நிர்மூடராக்கி வருத்தி வருகின்றனர். (ம. மாசிலாமணி, வருணபேதச்சுருக்கம், 1885.)

தமிழகத்தில் செயற்பட்ட இவ்வியக்கம், ஐரோப்பிய காலனிய மரபோடு நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. ஐரோப்பாவில் உருவான 'சுதந்திர சிந்தனை' மரபு (Free thought Movement) தமிழகத்தில் நேரடித்தாக்கத்திற்குட்பட்டுள்ளது. ஐரோப்பாவில் உருவான மதாலயங்கள் எதிர்ப்பு இயக்கம்' (Anti-Church Movement), தமிழகத்தில் நாத்திக இயக்கமாக வடிவம் கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஐரோப்பாவில் மதாலய எதிர்ப்பாளர்களை 'சுதந்திர சிந்தனையாளர்கள்', 'நாத்திகர்கள்'. 'சோஷலிசவாதிகள்' எனும் தொடரில் அழைப்பது வழக்கம். இவ் வகையான இயக்கங்கள்

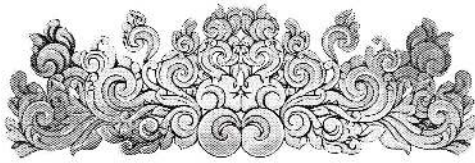
இலண்டன் நகரைத் தலமையிடமாகக் கொண்டு செயற்பட்டன. இங்கிலாந்து பாராளுமன்றத்தில் செயற்பட்ட சார்டிச இயக்கம் (Chartism) தான் முதன்முதல் குடியரசு (Republic) பற்றிய கோட்பாட்டை முன்வைத்தது. பின்னர் இவர்களே சமதர்மம் (Socialism) குறித்துப் பேசினார்கள். இவ்வியக்கத்தின் தொடர்ச்சியாகவே சமயச் சார்பற்ற சுதந்திர சிந்தனையாளர் இயக்கம் (Secular Free thought Movement) 1850களில் உருவானது. வால்டர் (1694 - 1778), தாமஸ்பெயின் (1737 - 1829) மற்றும் இங்கர்சால் (1833 - 1899) ஆகியோர் கோட்பாடுகளை மேற்குறித்த அமைப்பினர் முதன்மைபடுத்தினர். சார்லஸ் டார்வின் (1809 - 1882) கண்டுபிடிப்புக்களைப் பெரிதும் மதித்தனர். இக்கருத்துநிலைகளை முன்னெடுத்த சுதந்திர சிந்தனையாளர் இயக்கத் தலைவராக சார்லஸ் பிராடலா செயல்பட்டார். இவரை நேரடித் தலைவராக கொண்டே சென்னை இலெளகிக சங்கம் செயல்பட்டதைக் காண்கிறோம்.

காலனியகாலம் குறிப்பாக, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு குறித்து இதுவரை செய்யப்பட்டுள்ள ஆய்வுகளில் கல்கத்தா சூழலே மையப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அங்கு நடைபெற்ற அளவிற்கு, பிற இடங்களில் சமூகச் சீர்த்திருத்த இயக்கங்கள் நடைபெறவில்லை என்பதாகவே இதுவரை எழுதப்பட்ட வரலாறு அமைகின்றது. இத்தன்மை தமிழகத்தில் செயல்பட்ட வள்ளலார் எனும் சி. இராமலிங்கன் அவர்களின் செயற்பாடுகளை கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் செயற்பட்ட ஒன்றாகும். மேலும் சென்னை லெளகிகசங்கம், காலனியச் சூழலில் அனைத்து சீர்த்திருத்த மரபுகளையும் முன்னெடுத்தது. கல்கத்தாவில் நாத்திக இயக்கம் உருவானதாக வரலாறு இல்லை. தமிழ்ச்சூழலில் உருப்பெற்றுள்ளது. சாதிய ஒழிப்புக் குறித்து சீர்த்திருத்த மரபில் வங்காளத்தில் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. அதைப் போல் பெண் விடுதலை தொடர்பான சீர்த்திருத்த மரபில் வங்காளத்தில் கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. மூடநம்பிக்கை எதிர்ப்பு இயக்கமும் அங்கு உருப்பெற்றதாகக் கூற முடியாது. ஆனால் தமிழகத்தில் இலெளகிகசங்கம், மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பைத் தனது முதன்மையான பணிகளில் ஒன்றாகக் கருதியது. இவ்வகையில் காலனியக் கருத்து நிலைகளை உள்வாங்கி மிக முற்போக்காகச் செயற்பட்ட அமைப்பு தமிழகச் சூழலில்தான் நடைபெற்றுள்ளது. வங்காளச் சூழலில் இல்லை. இவ்வரலாறு விரிவாகப் பதிவுசெய்யும் பணி விரைவில் நிறைவேறலாம். அதற்குப்பிறகு காலனிய கால இந்திய வரலாறு திருத்தி எழுதப்படலாம். இதைப் போலவே ஈ.வெ.ரா.

அவர்களின் சுயமரியாதை இயக்கம், சென்னை இலௌகிகச் சங்கத்திலிருந்து தொடங்குகின்றது என்று தமிழக வரலாறும் திருத்தி எழுதப்படும். புதிய புதிய தரவுகள் புதிய வரலாற்றை நம்முன் வைக்கின்றன.

நூல்கள் :

1. 1878-1888 - தத்துவ விவேசிணி இதழ்கள்.
2. 1882-1884 - The Thinker இதழ்கள்.
3. 1885 - மாசிலாமணி. ம. வருண பேதச் சுருக்கம். சென்னை நகர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ரத்நாகர அச்சு இயந்திரசாலை.
4. 1918 - சபாரத்தின முதலியார் பிரபஞ்ச விசாரம் (நச்சுவர நிச்சயத்தின் இரண்டாம் பாகம்), திருமயிலாப்பூர் சே.வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளையால், சென்னை வேப்பேரி செங்கல்வராய நகர். ஆர்ப்பனேஜ் அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.
5. 1954 - சபாரத்தின் முதலியார்.ச. நச்சுவர நிச்சயம் (1895), ஆசிரியரின் மருகர் Dr. வே. மாணிக்கவாசகர். விரும்பியபடி திருமயிலை சே.வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை பதிப்பித்து, கிரீன் அண்டு கம்பெனி, பார்வதி அச்சுக்கூடம், சென்னை - 5.
6. 1967 - Robert Robson. Ideas and Institutions of Victorian Britain, G. Bell & Sons Ltd, London.
7. 1970 Jhon Saville, A Selection of the political of Charles Bradlaugh with a preface & Bibliographical notes, Augustus M, Kelly publishers New York.
8. 1917 Edward Royle, Religion and unbelife.
9. 1970 John Saville, A Selection of the Social and political pamphlets of Annie Besant with a preface & Bibliographical Notes.
10. Kenneth W. Jones, Socio Religious Reform Movement In British India, Cambridge University press, 1994.
11. 1995 ஆனைமுத்து. வே. (ப.ஆ.), வெங்கடாசல நாயகர். அ., பார்ப்பாரும் வேளாளரும் பறித்துக்கொண்ட வன்னியரின் மன்னவேடு ஊர்கள். மார்க்சிய பெரியாரிய பொதுவுடைமை கட்சி வெளியீடு.
12. 2000 ரத்னம்.க. (பதி.) பாயக்காரிகள் மிராசுதார்களோடு செய்த போராட்டம். ஜந்திணைப் பதிப்பகம். சென்னை - 5.

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன்

வ. குணபாலசிங்கம்

Uத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அனைத்துலகிலும் பல மாற்றங்களைக் கண்ட நூற்றாண்டாக மதிப்பிடப்படுகின்றது. மனித சமுதாயம் முன்னேற்றப் படிகளில் விரைவாக ஏறிய காலம் இதுவாகும். தெற்காசிய நாடுகள் பல மீண்டும் உயித்தெழுத் தொடங்கியதும் இக்காலப் பகுதியில்தான். ஆங்கிலேயரின் நாகரிக, மொழி, பண்பாட்டுக் கலப்புகளால் பெரும் மாறுதல் உண்டானது. ஆங்கிலேயர்கள் எல்லா வகையிலும் தங்களைப் பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் ஆன்மீக விடுதலைக்காக பலர் குரல் கொடுத்தனர். சமய வாழ்வில் ஒருவித கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. சூழலை முழுமையாகக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டவர்கள், காலத்திற்கேற்ப இந்து மத மரபுகளில் நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தவும், மாற்றம் காணவும் எண்ணிச் செயற்படத் தொடங்கினர். இச்சூழலுக்கு முகங்கொடுக்க நிறுவன ரீதியாகச் செயலாற்ற வேண்டியிருந்தது. பல நவீன இந்து மத சீர்திருத்த இயக்கங்கள் உருவாக்கம் பெற்றன.

பண்டு தொட்டு இந்தியாவில் அரசியல், சமயம், பண்பாடு முதலியவைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் இலங்கையையும் பாதிக்கத் தவறுவதில்லை. இவ்வடிப்படையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இந்திய சமூகப்பண்பாட்டுச் சூழல் இலங்கைக்கும் பொருந்துவதாக அமைகின்றது. இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் சுதேசிய பண்பாடுகளில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஆங்கிலக் கல்வியின் வருகையானது பழைய நிலவுடைமைச் சமூகத்திற்கு முரணான புதிய படித்த மத்தியதர வர்க்கம் உருவாக வழிவகுத்தது. இதனால் தமிழ்ச் சுதேசிய பண்பாடு பல சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இக்காலத்தில் இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு பிராந்தியங்களைத் தாயகமாகக் கொண்டு பெரும்பான்மை இந்துத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களுடைய சமய, பண்பாடுகளுக்குக் காப்பரண்களாக ஆறுமுக நாவலர் போன்ற சமய சிந்தனையாளர்கள் தோன்றினர்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை விஜயம் இங்கு வேதாந்தம் தழுவிய இராமகிருஷ்ண இயக்கம் காலூன்றுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. பகுத்தறிவுப் பார்வை, மனித நேயம், சமூக உணர்வு சார்ந்த சிந்தனை, செயல்முறை என்பவற்றின் மூலம் எதிர்கால சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்க இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண இயக்கம் உருவாக்கம் பெற்றது. இவ்வியக்கம் இலங்கையின் வடக்கே தன்சேவை ஆற்றுவதற்கான தேவை இருக்கவில்லை. கிழக்குப் பிராந்தியம் இவ்வியக்கம் அகலக் கால் பதிப்பதற்கு வேண்டிய தேவையும் சூழலும் உடையதாகக் காணப்பட்டது. இவ்வியக்கத்தின் பணிகள் இலங்கையின் அனைத்துப் பகுதிகளையும் சென்றடைந்தது. அக்கால சமுதாயத்தின் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு இவ்வியக்கம் விரைந்து செயற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு கால சமுதாய, சமய, பண்பாட்டுச் சூழலில் இவ்வியக்கம் பாரிய பல மாறுதல்களை உண்டு பண்ணியது. சநாதன தர்மத்தின் கருத்தியல்கள் பலவற்றை நவீனத்துவத்தின் போக்கிற்கு ஏற்ப இவ்வியக்கம் உள்வாங்கிக் கொண்டு தனது செயற்பாடுகளை வடிவமைத்துக் கொண்டமையே அவற்றின் வளர்ச்சிக்கும், வெற்றிக்கும் அடிப்படை என்பது புலனாகின்றது.

இராமகிருஷ்ண மிஷனின் தோற்றமும் வளர்ச்சிப் போக்குகளும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியர் தம் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையை இந்தியா முழுவதும் பரவலடையச் செய்தனர். இக்கொள்கையை

எதிர்த்து உருவாகிய தேசியவாதம் பரத கண்டத்தவர்களின் வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு துறையிலும் புரட்சிகரமான மாற்றங்களை உண்டுபண்ணிய மகா வீரர்களை உருவாக்கியது. அதன்பொருட்டு அக்காலப்பகுதியில் இந்து சமயத்தின் காப்பரண்களாகத் திகழ்ந்தவர்களில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும், அவரின் பிரதான சீடர் சுவாமி விவேகானந்தரும் முக்கியமானவர்கள்.

இந்திய வரலாற்றில் வைதீக சமயம் மாற்று மதத்தார் ஆட்சித்திறத்தால் பல சோதனைகளையும், சவால்களையும் எதிர்கொண்டிருக்கின்றது. இத்தருணத்தில் வைதீக சமயத்தினர் தங்களிடையே உள்ள அக முரண்பாடுகளைக் களைந்து நிறுவன ரீதியாக கூட்டுச்சேர்ந்து செயற்பட்ட வரலாறு உள்ளது. குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் நாயன்மார் ஆழ்வார்கள காலம் தொடக்கம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதி வரை இச்செயற்பாட்டை அவதானிக்கமுடியும். தமிழகம் தவிர்ந்த இந்தியாவின் ஏனைய மாநிலங்களுக்கும் இது பொருந்தும். பக்தி நெறியாளர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப வேற்று மதத்தாரின் கொள்கைகளுக்கு மாற்றீடான உபாயங்களை கையாண்டனர். இவ்வடிப்படையில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியரின் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைகளுக்குள் இந்தியா அகப்பட்டுக் கொண்டது. ஆங்கிலமொழிமூலக் கல்வியும், அதன் விளைவாகக் கிடைத்த அரசாங்க உத்தியோகங்களும் கிறிஸ்தவ மத மாற்றங்களுக்குக் கருவிகளாகக் கையாளப்பட்டன. இருளிலும் அறியாமையிலும், சிறுமையிலும், அடிமையிலும் விழுந்து துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பாரதத்தின் புத்தெழுச்சிக்கும், மொழி, சமயவழித் தேசிய வாதம் உருவாவதற்கும் இக்காலப் பின்னணி வழிகோலியது. மொத்தத்தில் கூறுவதாயின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு இந்து மத வரலாற்றில் மூன்றாவது பக்தி இயக்க எழுச்சிக் காலமெனக் கொள்ளலாம்.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் அல்லற்பட்டுக் கிடந்த சமுதாயத்திற்கு ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் ஒரு தலை சிறந்த ஆன்மீக வழிகாட்டியாக விளங்கினார். தன்னிடம் வந்த பெருங்கூட்டத்தில் ஆன்மீக தாகமுள்ள சில இளைஞர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். இவர்கள் மூலமும் இவர்களிலிருந்து தோன்றப் போகும் சீடர் பரம்பரை மூலமும் தாம் வாழ்நாளில் துவங்கிய ஆன்மீக சங்கத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தலாம் என்ற அசையாத நம்பிக்கை அவருக்கு ஏற்பட்டது.

அவர்களை அந்தப் பணிக்கு ஏற்ற சிறந்த கருவிகளாக மாற்றினார். அவர்களில் மிகுந்த ஆற்றல் மிக்கவராக விளங்கியவர் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆவார். தன்னால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்ட ஆன்மீக மறுமலர்ச்சி அதே முறையில் தொடர்தல் பொருட்டு சுவாமி விவேகானந்தர் பரமஹம்சரால் சிறப்பாக ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டார். தன் வாழ்நாளின் இறுதியில் மக்கள் சேவைக்காக தம்மை நாடி வந்தவர்கள் உலகியலைத் துறக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார். காவி உடையணிந்து பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தும்படி இரந்தார். அவர் இறையடி எய்துமுன்னர் தம்முடைய திருக்கூட்டத்திற்கு சுவாமி விவேகானந்தரை தலைமை ஏற்கும்படி பணித்தார். அவரும் அதற்கு இணங்கினார்.

1893ஆம் ஆண்டு சிக்காக்கோவில் நடைபெற்ற சர்வமத மாநாட்டைத் தொடர்ந்து தாயகம் திரும்பியதும் தனது குருநாதர் தமக்கிட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றச் சுவாமி விவேகானந்தர் முனைந்தார். நல்லதோர் பண்பாட்டின் மூலம் கட்டியெழுப்பப்பட்ட இந்து சமுதாயத் தளம் தடுமாறிப் போவதைக் கண்டு மனங்கலங்கலானார். இவ்வேளையில் நிறுவன ரீதியாக இயங்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தார். தமது குருநாதரின் கோட்பாடுகளும், திட்டங்களும் இந்நிறுவனத்தை இயக்க சிறந்த கருவிகள் என இனங்கண்டார். தமது குருநாதரின் பெயரால் ஒரு இயக்கத்தை அமைக்க தன்னுடன் இருந்த சகோதர சீடர்களையும், தொண்டர்களையும் ஒத்துழைக்குமாறு வேண்டினார்¹.

1897ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 1ஆம் திகதி சுவாமி விவேகானந்தர் இராமகிருஷ்ண மிஷனை நிறுவினார்.² துறவையும், சேவையையும் முதன்மையாகக் கொண்டு மிஷனை இயக்கலானார். இதனை உலகில் ஒரு ஈடு இணையற்ற சங்கமாகச் செயற்படுத்த அரும்பாடுபட்டார். இந்நிறுவனத்தை உலக மக்களுக்கு நன்மையையும், அமைதியையும் தரும் ஒரு புண்ணிய தலமாகவும், செயற்றிறன் மிக்க நிறுவனமாகவும் செயற்படுத்தினார்.

இராமகிருஷ்ண மிஷனின் இயக்கப் பாட்டிற்கு கொள்கைகள் இன்றியமையாதனவாகக் கருதப்பட்டது. இவ்வியக்கத்திற்குச் செய்யும் சேவை பகவான் இராமகிருஷ்ணருக்கு செய்யும் கைங்கரியமாகும். இவ்வியக்கத்தைச் சார்ந்த துறவிகள் சமயத்துடன் மாத்திரம் நின்று விடாமல் சமூகத்திற்குத்

தேவையான அனைத்துச் சேவைகளையும் செய்ய வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். இவ்வியக்கத்தின் குறிக்கோள் பற்றிச் சொல்லும்போது அவர், இந்த இயக்கம் ஆன்மீக ஞானத்திற்கும், அதே நேரம் ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணரின் வழியில் உலகத்திற்கு நன்மை செய்வதற்குமான பயிற்சியை பெறவுமே அமைக்கப்பட்டது எனக் கூறினார். துறவற நெறியில் ஆன்மீகம், சமூகம் ஆகிய இரண்டும் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும்படி இவ்வியக்கத்தை சுவாமி விவேகானந்தர் நெறிப்படுத்தினார்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை வருகையும் இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் உருவாக்கமும்.

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் உருவாக்கத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை வருகை பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சுவாமிகள் இலங்கைக்கு மூன்று தடவைகள் விஜயம் மேற்கொண்டிருக்கின்றார். அவரின் பெருமை மிக்க இவ்வருகையானது இலங்கையின் இந்துப்பண்பாட்டு மரபில் பாரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. சுவாமி அவர்கள் இங்குள்ள பல்லின, பண்பாட்டுச் சூழலை நன்கு உற்று நோக்கியுள்ளார். இச்சூழல் பற்றிய கணிப்பு இங்கு இராமகிருஷ்ண மிஷனைத் தாபனம் பண்ணுவதற்குத் தூண்டியது.

சுவாமிகளின் முதலாவது இலங்கை வருகையானது தற்செயலான ஒரு சம்பவம். அதாவது 1893ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவின் சிகாகோ மாநகரில் நடைபெறவிருந்த அனைத்து மத மகாநாட்டில் இந்து மதத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பொருட்டு கடல் மார்க்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவ்வேளையில் இலங்கையில் ஒரு நாள் கப்பல் தரித்து நிற்க வேண்டி ஏற்பட்டது. கப்பல் போக்குவரத்தில் உண்டான இடஞ்சலினால் ஆறு தொடக்கம் ஏழு நாட்கள் இலங்கையில் தங்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவானது. சுவாமிகள் இங்கிருந்த நாட்களில் களனி விகாரைக்குச் சென்றுள்ளார். அங்கிருந்த புத்த பெருமானின் பரிநிர்வாண கோலம் அவரைப் பிரமிக்க வைத்தது. அத்துடன் அவர் தங்கியிருந்த இடத்தின் சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை ஏனைய விகாரைகளையும் தரிசித்தார். பௌத்த மதம் மீது அவருக்கு பெரும் மதிப்பும் கௌரவமும் இருந்தது.³ சுவாமிகளின் முதல் வருகையில் அவர் பிரபலமானவர் அல்ல.

சுவாமி விவேகானந்தரின் சிகாகோ மாநாட்டின் வெற்றி விழாவை முதலிற் கொண்டாடிய பெருமை இலங்கையிலுள்ள இந்துக்களையே சாரும். வெற்றி விழா அவரது இரண்டாம் தடவை வருகைக்காக. முதல் வருகை முகம் தெரியாத வருகை. இரண்டாம் வருகையானது சுவாமி அவர்களை யாரும் அறியாதவர் இல்லை எனும் அளவிற்கு முன்னேறியது. சிகாகோ சொற்பொழிவின் வெற்றி பற்றிய செய்தி உலகளாவிய ரீதியில் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது; இலங்கையின் பல செய்தித்தாள்களிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது. சுவாமி அவர்களின் வருகைக்காக கொழும்பு வாழ் இந்துக்கள் காத்திருந்தனர். சுவாமிகள் கொழும்புத் துறைமுகத்தை வந்தடைந்ததும் அவருக்கு அமோக வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. அவ்வரவேற்பு அவரைப் பிரமிக்க வைத்தது. இந்நிகழ்வில் இலங்கையின் பிரபலங்கள் பலர் கலந்து கொண்டனர். இலங்கை சட்ட மன்ற உறுப்பினரும், ஏற்பாட்டுக் குழுத் தலைவருமாகிய பி.முத்துக் குமாரசுவாமி அவர்களால் வரவேற்பு மடல் வாசிக்கப்பட்டது.⁴ அதற்கு சுவாமிகள் பதிலிறுத்தார்கள்.

கொழும்பிலிருந்து கண்டி, அனுராதபுரம், வவுனியா வழியாக யாழ்ப்பாணம் சென்றார் சுவாமிகள். வழியெங்கும் அவருக்கு விமரிசையான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.⁵

யாழ்ப்பாண இந்துப் பெருமக்கள் சார்பாக சுவாமிகளுக்கு வரவேற்புரை வாசிக்கப்பட்டது. அவற்றில் ஒரு பகுதி வருமாறு;

“..... எங்கள் முன்னோர்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்து குடியேறினர். அவர்களின் மதத்தை யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழ் மன்னர்கள் ஆதரித்தனர். ஆனால் போர்ச்சுக்கீசியரும், டச்சுக்காரரும் அரசைக் கைப்பற்றியபோது மத அனுஷ்டானங்கள் தடுக்கப்பட்டன, பொது வழிபாடுகள் நிறுத்தப்பட்டன. மிகவும் பிரபலமான இரண்டு கோயில்கள் உட்பட எத்தனையோ ஆலயங்கள் இடித்து தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. கிறிஸ்தவ மதத்தை ஏற்குமாறு எங்கள் முன்னோர்கள் எவ்வளவோ கொடுமைப் படுத்தப்பட்டனர். ஆயினும் அவர்கள் தங்கள் மதத்தை விடாமல் உறுதியாகப் பற்றிநின்று, எங்கள் பாரம்பரியத்தின் மிகச்சிறந்த ஒன்றாக அதனை எங்களுக்கு விட்டுச் சென்றுள்ளனர். இப்போது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில்

மகத்தானதோர் அறிவு மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது, திருக்கோயில்கள் மீண்டும் எழுப்பப்படுகின்றன".⁶

இவ்வாறு அவர்களின் வரவேற்புரை அமைந்திருந்தது. இதில் பிரித்தானியர் காலத்தைய இலங்கையின் இந்துமதச் சூழல் விபரிக்கப்படுகின்றது. இன்னுமோர் குறிப்பில் பண்டிதமணி சி.கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் போர்த்துக்கீசிய, டச்சு ஆதிக்க காலத்தை, ஆங்கிலேயர் காலத்துடன் ஒப்பிட்டு பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“ பறங்கியர், ஒல்லாந்தர் காலத்திலே சைவ சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம், சிரங்கு வருத்தம் போன்றது. அது வெளித்தோல் வருத்தம். உள்ளூறச் சமயம் உயிரைப்பற்றி நின்றது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் கச வருத்தம் போன்றது. உயிரைக் கொல்லுகின்ற வருத்தம் அது. உட்பகையான வருத்தம். புறப்பகையில் உட்பகை பொல்லாதது.”⁷

மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இரண்டு விதமான கருத்துக்களிலுமிருந்து நாம் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியும். ஐரோப்பியர்கள் அனைவருமே இலங்கையின் சைவ சமய வளர்ச்சிக்கு பங்கம் விளைவிப்பதில் பின்நிற்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது.

சுவாமி அவர்களின் யாழ் குடாநாட்டு வருகை, யாழ்ப்பாண சைவ - தத்துவ மரபுகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. சைவ சித்தாந்த கொள்கையுடைய மரபில் வேதாந்தமும் சமரசம் பேசியது. சுவாமியவர்களின் வரவேற்புப் பதிலுரையில் வேதாந்தம் தழுவிய போக்கே காணப்பட்டது. சமய சூழலுக்குப் பொருத்தமான தலைப்பிலே அவரது பேச்சு அமைந்திருந்தது.

சுவாமி அவர்களின் மூன்றாம் தடவை வருகை, மேற்கு நாடுகளுக்குச் செல்லும் வழியில் நிகழ்ந்ததாகும்.⁸

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் இந்து சமய, பண்பாட்டுச் சூழலின் பின்னணியை நோக்கும் பொழுது சுவாமி விவேகானந்தரின் வருகையை சிறந்ததொரு வரலாற்று நிகழ்வாகக் கணிப்பிட முடிகின்றது.

இலங்கையின் இந்து மக்கள் சமய உணர்ச்சியில் தீவிரம் மிக்கவர்கள் என்பதை சுவாமிகள் புரிந்து கொண்டதன் பயனாக, இங்கு இராமகிருஷ்ண மிஷன் பணிகளை விஸ்தரிப்பதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் இலங்கை வருகையைத் தொடர்ந்து, அடுத்த ஓரிரு மாதங்களில் சுவாமி சிவானந்தர் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.⁹ அவரின் வருகையால் பயன் பெற்ற இந்து சமயத்தினர் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தைப் பற்றி அறிவதற்கு ஆவலாய் இருந்தனர்.¹⁰ இந்த சமிக்ஞையை அறிந்த சுவாமி சிவானந்தர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பணிகளை இலங்கையில் செயற்படுத்தத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும் இருந்த சில சைவப் பாடசாலைகள் இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. பாடசாலைகளின் நிருவாகத்தை கவனிக்க குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டன. இக் குழுக்களை மேற்பார்வையிடவும், வழிநடத்தவும் சுவாமி சர்வானந்தர் இலங்கைக்கு வந்து போவது வழக்கமாயிருந்தது.¹¹

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண இயக்கப் பணிகளின் பொருட்டு பல துறவிகள் இங்கு வந்து போயினர். சுவாமி சிவானந்தரைத் தொடர்ந்து, சுவாமி அபேதானந்தா (1866-1939), சுவாமி இராமகிருஷ்ணானந்தா (1863-1911), சுவாமி துரியானந்தா (1863-1921), சுவாமி திரிகுணாதீதா (1865-1915), சுவாமி விஞ்ஞானானந்தா (1868-1938), சுவாமி நிரஞ்சனானந்தா, சகோதரி அவபாமியா¹² முதலியோரைக் குறிப்பிடலாம். சுவாமி விவேகானந்தரைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணரின் நேரடிச் சீடர்களின் இலங்கை வருகையானது, இங்கு இராமகிருஷ்ண மிஷன் வளர்ச்சியடைவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.

இலங்கையின் இராமகிருஷ்ண சங்கக் கிளை 1925ஆம் ஆண்டு திருகோணமலையில் நிறுவப்பட்டது.¹³ பின்னர் இச்சங்கத்திற்கு அரசாங்கம் அங்கீகாரம் வழங்கிய சட்டவரைபு சட்ட நிருபண சபையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு அப்பொழுது இருந்த ஆங்கிலத் தேசாதிபதியின் அங்கீகாரத்தை 17.07.1929ஆம் ஆண்டு பெற்று அன்றே நடைமுறைக்கு வந்தது.¹⁴ 1930ஆம் ஆண்டு சுவாமி சர்வானந்தரால் கொடும்பு இராமகிருஷ்ண மிஷன் கிளை தொடக்கி வைக்கப்பட்டது.¹⁵ 1929ஆம் ஆண்டு இராமகிருஷ்ண மிஷன் மாணவர் இல்லம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டக்களப்பிற்கு மாற்றப்பட்டது.¹⁶ பின்னர்

மட்டக்களப்பில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் கிளைக் காரியாலயம் திறந்து வைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் நின்று நிலைப்பதற்கு அவற்றின் பன்முகப்பட்ட சேவைகளே அடிப்படை என்பது மனங்கொள்ளத் தக்கது.

சமயபணிகள்

வேதாந்தத்தையும், அதனுடைய தத்துவங்களையும் பற்றிய அறிவினை ஊட்டுவது இராமகிருஷ்ண சங்கத்தினுடைய முக்கிய கொள்கைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது. சங்கத்தின் கொழும்புக் கிளையும், மட்டக்களப்புக் கிளையும் சமய நடவடிக்கைகளின் நிலையங்களாக அமைந்தன. வழிபாட்டிடங்கள் இவற்றிற்கு ஆதாரமாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. இந்நிலையங்கள் கருணை, நல்லெண்ணம் என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு சாதி, சமயக் கோட்பாடுகளுக்கப்பால் தமது பணியைப் பரப்பிக் கொண்டது. இச்சங்கமானது இந்து சமயம், இஸ்லாமிய சமயம், கிறிஸ்தவ சமயம் ஆகிய சமயங்களைப் பின்பற்றுபவர்களிடையே சமாதானத்தையும், நல்லிணக்கத்தையும், ஒற்றுமையையும் கொண்டுவருவதற்காக பாடுபட்டது.

இராமகிருஷ்ண மிஷன் இந்து சமயக் கற்கையினையும், அனுட்டானங்களையும் வழங்கும் ஒரு நிறுவனமாக விளங்கியது. சங்கத்தினால் முகாமைத்துவம் செய்யப்பட்ட பாடசாலைகள், மாணவரில்லங்கள், ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பாடசாலைகள் என்பன சங்கத்தின் சமய நடவடிக்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கும் நிலையங்களாக அமைந்தன. குரு பூசைத்தினங்கள், பஜனைப் பாடல்கள், சமய விழாக்கள், விரதங்கள், தியானங்கள் முதலிய செற்பாடுகளின் ஊடாக மாணவர்களைச் சமூகத்திற்கு உகந்த பிரஜைகளாக மாற்றிய பெருமை இச்சங்கத்தையே சாரும்.

மனிதரிடத்திலுள்ள முரட்டுத்தனமான இச்சைகளையும், கோப தாபங்களையும் கட்டுப்படுத்தி, அவனது ஆக்கபூர்வமான வெளிப்பாடுகளுக்கான பன்முகப்பட்ட பாதைகளை வகுத்து, அவனை சமூகமயப்படுத்த உதவிய ஒன்றாகச் சமய நெறி காணப்பட்டது. மனிதப் பெறுமானத்தையும் மனிதரிடத்திலுள்ள தெய்வீகத்தையும் வலியுறுத்தி சமயத்தின் பெயரால் மனிதர்

மத்தியில் தோன்றிய முரண்பாடுகளை விலக்கி உலக சகோதரத்துவத்தை வளர்க்க இவ்விதமாக அரும்பாடுபட்டது. வீழ்ந்துபட்ட மக்களை விழித்தெழவைக்க சமயம் மூலம் சமூகப்பணியாற்றப்பட்டது. இராமகிருஷ்ண இயக்கம் சமயம் உலக மானிடத்தை ஒன்றாக நோக்க வேண்டும், அன்பினைப் பெருக்க வேண்டும், அயலவர் மீது ஆர்வத்தைத் தூண்ட வேண்டும், ஆதரவற்றவர்களிடமும் எளியவர்களிடத்திலும் அருளினை வளர்க்க வேண்டும் என்ற கொள்கையில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு வெற்றியும் கண்டது.

கல்விப்பணி

மிஷனின் முக்கிய பணியாக கல்விச் சேவை விளங்கியது. ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் சைவ சமயிகள் மதமாற்றம் செய்யப் பட்டார்கள். இதனைக் கருத்திற் கொண்டு பல சைவப் பாடசாலைகள் தோற்றம் பெற்றன. இச்சங்கத்தின் கல்வி நடவடிக்கையின் உந்து சக்தியாகத் திகழ்ந்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் ஆவார். இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தினர் இலங்கையில் இருந்த பல பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதுடன், புதிய பல பாடசாலை களையும் திறந்து வைத்தனர்.

1902ஆம் ஆண்டில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் கிழக்கிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1915 இல் சர்வானந்தாவால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. 1912 இல் காரைதீவு இந்துப் பாடசாலை, 1912 இல் ஆரைப்பற்றை இந்துப் பாடசாலை, 1902 இல் ஆனைப்பந்தி இந்துப் பாடசாலை என்பன நிறுவப்படுகின்றன. 1925 இல் இந்து ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவப்படுகிறது. 1929 இல் சிவானந்த வித்தியாலையமாக மாறுகிறது. தொடர்ந்து கிழக்கில் பல பாடசாலைகள் கட்டப்படுகின்றன. 1925 இற்கும் 1930 இற்கும் இடையில் 14 பாடசாலைகளை இராமகிருஷ்ண மிஷன் அமைத்தது. அதில் 12 பாடசாலைகள் கிழக்கு மாகாணத்தில் அமைந்தமை ஆச்சரியமான செய்தி அன்று, 1960 இல் 26 இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் கையேற்ற போது 22 பாடசாலைகள் கிழக்கு மாகாணத்திற்குரியனவாய் இருந்தன. 1917 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வைதீஸ்வராக்கல்லூரி மிஷனால் பொறுப்பேற்கப்பட்டது.¹⁷

இச்சந்தர்ப்பத்தில் 26 பாடசாலைகள் இச்சங்கத்தினால் முகாமைத்துவம் செய்யப்பட்டன. இவற்றுள் 19 பாடசாலைகள் மட்டக்களப்பிலும், 2 பாடசாலைகள்

யாழ்ப்பாணத்திலும் 3 பாடசாலைகள் திருகோணமலையிலும், 1 வவுனியாவிலும், 1 பாடசாலை லுணுகலையிலும் அமைந்தன.¹³ இப்பாடசாலைகள் ஆரம்பக் கல்வியையும், இடைநிலைக் கல்வியையும் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் வழங்கின.

இப்பாடசாலைகள் இப்பகுதி மாணவர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாய் அமைந்தன. சைவ மாணவர்கள் சைவச் சூழலில் கல்வியைப் பெறும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இலங்கையிலுள்ள பிரபல பாடசாலைகள் பல இச்சங்கத்தினால் உருவாக்கப்பட்டன. மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயம், திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம் வைதீஸ்வராக் கல்லூரி முதலியன அவற்றில் அடங்கும்.

இப்பாடசாலைகளில் இன, மத பேதங்களைக் கடந்து மாணவர்கள் கல்வியைத் தொடரலாயினர். முஸ்லிம் மாணவர்களும், கிறிஸ்தவ மாணவர்களும், இந்து மாணவர்களும் கூட்டிணைவோடு கல்வி பயின்றனர். இலங்கையின் நிருவாகப் பரப்பில் உயர் பதவிகளை வகித்தவர்கள் பலர் இப்பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றவர்கள் என்பது ஈண்டு நோக்கத் தக்கதாகும். 1960 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கம் இப்பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இவ்வாறு கையேற்கப்பட்டாலும் சங்கத்தினால் வழங்கிப் பாதுகாக்கப்பட்ட பாரம்பரியங்களும், சூழலும் இன்றும் இப்பாடசாலைகளில் நிலவுகின்றன.

தத்துவப்பணி

இராமகிருஷ்ண மிஷனின் சமயம், சமூகம் சார்ந்த பணிகளுடன் தத்துவப்பணியும் பிரதானமானது. இலங்கையில் சைவ சமய மரபுகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றன. இலங்கையின் இந்து தத்துவ மரபில் சைவ சித்தாந்தம் கோலோச்சுகின்றது. விவேகானந்தரின் வருகையினால் பகவத் கீதை, உபநிடதம், பிரம்ம சூத்திரம் முதலியவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலங்கையில் வேதாந்த சிந்தனை மரபும் பரவலடைந்தன.

இலங்கையின் இந்தப் பண்பாட்டு மரபும் - இராமகிருஷ்ண மிஷனும்

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆற்றிய பணிகளால் அங்குள்ள இந்துப் பண்பாட்டு மரபில் நல்ல பல விளைவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஐரோப்பியர் கால இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷனின் வருகை ஒரு திருப்புமுனையாகும். இந்துப் பண்பாட்டில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்ட துறவிகள் பரம்பரை, வேதாந்த சிந்தனை மரபு, சமூக சமரசம், பக்தி இலக்கிய ஒருமைப்பாடு முதலிய செயற்பாடுகள் தோற்றம் பெற்றன.

துறவிகள் பரம்பரை

இந்துசமய வாழ்வியலில் துறவறம் என்பது முக்கிய பகுதியாகும். இந்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சிப் போக்கில் துறவிகளின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாகும். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மக்கள் சேவைக்காக உங்களது வாழ்க்கையைத் துறக்கத்தான் வேண்டும் என்றார். இதன் பயனாக இவ்வியக்கத்தை தளமாகக் கொண்டு மக்கள் சேவைக்காக துறவிகள் பரம்பரை ஒன்று உருவானது. இவ்வியக்கத் துறவிகளுக்கும் இலங்கை மண்ணுக்கும் நெருக்கமான தொடர்புகள் ஏற்படலாயின. இலங்கையிலும் துறவிகள் பரம்பரை ஒன்று உருவாகியது. இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் கொள்கைகளை ஏற்ற முதல் துறவி சுவாமி விபுலானந்தர். தொடர்ந்து சுவாமி நடராஜானந்தா, சுவாமி ஜீவானந்தா, சுவாமி அஜராத்தானந்தா, சுவாமி பிரேமானந்தா, சுவாமி ரித்மயானந்தா, சுவாமி மாத்துருனந்தா முதலியோரும் பிறரும் அடங்குவர்.

சமூக சமரசம்

இலங்கை பல்லின சமூக அமைப்புடைய நாடு. பன்மையில் ஒருமையை காண விளைபவர்களும் இங்குள்ளனர். இராமகிருஷ்ண மிஷனின் கல்வி முறை சமூக சமரசத்தை ஏற்படுத்தியது. இஸ்லாமியர்களும். இந்துக்களும், கிறிஸ்தவர்களும் சமூக ஒருமைப்பாட்டைப் பேண இவ்வியக்கக் கல்வி முறை உதவியது.

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷனும் சுவாமி விபுலானந்தரும்

இராமகிருஷ்ண மிஷன் கல்விப் பணியின் மாபெரும் இலட்சியங்களை மக்கள் அறிந்திடச் செய்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் ஆவார். கிழக்கிலங்கையைப் பிறப்படமாகக் கொண்டவர். பன்மொழிப் புலமையும், நுண்கலை ஈடுபாடும் கைவரப்பெற்றவர். முத்தமிழ் வித்தகர் எனும் சிறப்புப் பெயர் கொண்டவர்.

இலங்கையின் அனைத்துப் பிரதேசங்களுக்கும் இராம கிருஷ்ண மிஷனின் பணிகளைப் பரவலடையச் செய்தவர் சுவாமி விபுலானந்தர் என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. சுவாமி சிவானந்தரின் உந்துதல் காரணமாக இராமகிருஷ்ண மிஷன் பணிகளில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார். சுவாமி சிவானந்தர், சுவாமி விபுலானந்தரின் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பணிகளை ஊக்குவித்தும் பாராட்டியும் 1925, 1926, 1927ஆம் ஆண்டுகளில் பல கடிதங்கள் எழுதியுள்ளார். 13.09.1925 இல் எழுதிய கடிதத்தில் சுவாமி விபுலானந்தர் இலங்கையில் குருமகராஜின் வேதாந்தத்தைப் பிரசாரம் செய்து வந்ததைப் பாராட்டியுள்ளார்.²²

கிழக்கிலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் செயற்பாடுகள் ஊடாக இந்து-இஸ்லாம் சமயத்தவரிடையே இன ஒருமைப்பாட்டை பேணி வளர்த்தார். இது பற்றி எம்.எம்.ஏ அஸீஸ் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஈழத்தில் தமது ஆழ்ந்தகன்ற கல்வி ஞானத்தினாலும், சிவானந்த வித்தியாலயம் வாயிலாகப் பரப்பிய சகிப்புத்தன்மை, தோழமையுணர்வு ஆகியவற்றினாலும் கல்வித்துறையில் மேற்கொண்ட முயற்சியினாலும் கிழக்கிலங்கை இந்துக்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் நட்புப் பாலமமைத்தார்”.²³

சுவாமி விபுலானந்தர் தாமே மாபெரும் இயக்கமாக நின்று திருகோணமலை, கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம் முதலான இடங்களில் இராமகிருஷ்ண இயக்க வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்டார். இலங்கையின் இராமகிருஷ்ண மிஷன் வளர்ச்சிப் பாதையில் சுவாமி விபுலானந்தருக்குரிய பக்கங்கள் கணிசமானவை.

இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷனும் விவேகானந்த சபையும்

சுவாமி விவேகானந்தரின் சிகாகோ வெற்றிப்பயணத்தின் எதிரொலியாக தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் விவேகானந்த சபைகள் தோற்றம் பெற்றன. இராமகிருஷ்ண மிஷன் வரலாற்றில் விவேகானந்த சபை எனும் அமைப்பிற்கு முக்கியத்துவம் உண்டு. மிஷனின் சேவைகளுடன் இச்சபை இணைந்து கொண்டது. கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, ஆனைப்பந்தி, மட்டக்களப்பு, அனுராதபுரம் முதலிய இடங்களில் விவேகானந்த சபைகள் அமையப் பெற்றிருந்தன.²⁴

1. கொழும்பு விவேகானந்த சபை-13.07.1902
2. யாழ்ப்பாணம் விவேகானந்த சபை-05.11.1902
3. திருகோணமலை விவேகானந்த சபை-1906
4. ஆனைப்பந்தி விவேகானந்த சபை- தெரியாது
5. மட்டக்களப்பு விவேகானந்த சபை-21.01.1915
6. அனுராதபுரம் விவேகானந்த சபை 1925

நிறைவாக

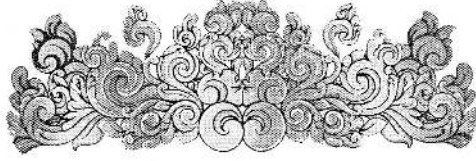
இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலம் குறித்துக்காட்டப்பட வேண்டிய காலமாகும். இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் நிருவாக அலகுகள் ஒரு குடையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. இவர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இலங்கையின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், பண்பாடு, சமயம், ஆகிய தளங்களில் பல மாறுதல்கள் ஏற்படலாயின. சுதேசிய சமயங்கள் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகின. இதனால் சமயக்காப்பாளர்கள் உருவானார்கள். பௌத்த சமயக் காப்பாளராக அந்காரிக தர்மபாலரும், இஸ்லாமிய சமயக் காப்பாளராக அறிகுர் சித்திலெப்பையும், இந்து சமயக்காப்பாளராக ஆறுமுகநாவலரும் செயற்பட்டார்கள். சமய சீர்திருத்த இயக்கங்கள் பல தோற்றம் பெற்றன. இதில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் குறித்துக் காட்டப்பட வேண்டிய ஒரு இயக்கமாகும். இவ்வியக்கத்தின் பணிகள் சமய, சமூகவியற் பரிமாணங்களுடையன. இவ்வியக்கத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கில் துறவிகளின்

பங்களிப்பு அளப்பரியது. இலங்கையின் இந்துப்பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கு இவ்வியக்கம் பெரும் பங்காற்றியுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பவள விழா மலர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் மாணவர் இல்லம்-மட்டக்களப்பு, 2001, ப.15
2. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.16
3. Swami Virupakshananda, The Ramakrishna Movement In Sri Lanka, Ramakrishna Mission, Colombo, 2005, p.81
4. சுப்பிரமணியம், ஏ., கொழும்பு முதல் அல்மோரா வரை, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை, 1997, ப.1
5. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.23
6. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், பக்.23-25
7. மணி, பெ.சு., இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண இயக்கம், இராமகிருஷ்ண மிஷன், கொழும்பு, ப.14
8. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.131
9. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.172
10. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.171
11. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.188
12. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், பக்.172-181
13. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.140
14. பவள விழா மலர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் மாணவர் இல்லம்-மட்டக்களப்பு, 2001, ப.15
15. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.231
16. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.230
17. மணி, பெ.சு., நூற்றாண்டு விழாக்காணும் சுவாமி விவேகானந்தர் சிகாகோ சொற்பொழிவுகள், இராமகிருஷ்ண மிஷன், கொழும்பு, ப.193

18. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.146
19. பவள விழா மலர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் மாணவர் இல்லம்-மட்டக்களப்பு,
2001, ப.
20. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.214
21. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.218
22. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.174
23. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.173
24. மேற்குறிப்பிட்ட நூல், ப.198

தோட்டத் தொழிலாளர் குடியேற்றத் திட்டமும் மலேசியத் தமிழர் வாழ்வியலும்

கிருஷ்ணன் மணியம்

Uத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு பிறக்கும் முன்னரே தமிழர்களுக்கு தென்கிழக்காசிய நாடுகளுடன் தொடர்புகள் இருந்தன என்று அறிய முடிகிறது. கடாரம் மற்றும் ஸ்ரீவிஜய அரசுகள் இந்தப் பகுதியிலே கோலோச்சியிருந்ததை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர். ஆனால் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரித்தானியர் திட்டமிட்டு தமிழர்களை இங்கு தருவிப்பதில் முனைப்புக் காட்டிய பின்னரே தமிழர்களின் குடியேற்றம் மலேசியாவில் பெருமளவில் நடைபெற்றது. பினாங்கு மாநிலத்தில் 1786இல் பிரித்தானியர் காலடி எடுத்து வைத்த பின்னரே அதிகாரபூர்வமான தமிழர் குடியேற்றம் இந்தப் பகுதியில் நிகழ்ந்தது. பினாங்கிற்கு 'பிரின்ஸ் ஆஃப் வேல்ஸ்' என்று பெயர் சூட்டி, பிரான்சிஸ்லைட் இத்தீவியை பிரித்தானியரின் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார். அதேவேளையில், 1824 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட

பிரித்தானியர் - டச்சுக்காரர் ஒப்பந்தத்தின் படி மலாக்கா நகர் இந்தோனேசியாவின் பென்கூலன் நகருக்கு மாற்றாக பிரித்தானியருக்கு வழங்கப்பட்டது. இதன் வகையில் ஏற்கனவே, பிரித்தானியர் வசம் சிங்கப்பூர் இருந்ததால், பினாங்கு, மலாக்கா மற்றும் சிங்கப்பூரையும் இணைத்து "தொடுவாய் குடியேற்ற நாடுகள்" என்று பெயரிட்ட இம்மூன்று நகரையும் வளர்ச்சியடையச் செய்ய முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். இதற்காக இவர்கள் முதலில் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தது கைதிகளையாகும். 1825 முதல் பினாங்கு தீவிற்கு கைதிகள் அனுப்பப்பட்டனர். இவர்களை சாலை நிர்மாணிப்பு, கட்டுமானத் தொழிலில், அடிப்படைத் தொழில்களான வீட்டு வேலைகள், துப்பரவுத் தொழில் போன்றவற்றில் ஈடுபடுத்தினர். ஆனால் இந்திய ஜெயில்களிலிருந்து குற்றவாளிகளை இடமாற்றம் செய்யும் இந்த முறையை இங்குள்ள பிரித்தானியர் எதிர்த்ததால் 1873ஆம் தொடக்கம் இக்கைதிகளை 'அந்தமான்' தீவுகளுக்கு அனுப்பினர். இதனால் இங்கு மிகப் பெரிய அளவில் தொழிலாளர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. மேலும், பினாங்கு தீவில் விவசாயம் செய்வதற்கான முயற்சிகளில் பிரான்சிஸ் லைட் முனைப்புக் காட்டத் துவங்கினார். இதனால் தொழிலாளர்களின் தேவை மேலும் அதிகமாகியது. தொடர்ந்து ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட தொழிற் புரட்சியின் காரணமாக அத்தியாவசியப் பொருட்களின் தேவையும் அதிகரித்தன. இதனால் பிரித்தானியர் தங்களுடைய ஆட்சியின்கீழ் இருந்த கீழை நாடுகளைக் கச்சா பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யும் களமாகவே பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கினர்.

மலாயாவிற்குத் தென்னிந்திய தொழிலாளர்களின் வரவு

தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் குறிப்பாக தமிழர்கள் மலாயாவிற்கு 1833 ஆண்டு முதல் கொண்டு வரப்பட்டனர். முதலில் பினாங்கு மாநிலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட கரும்பு மற்றும் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக இவர்கள் கொண்டுவரப்பட்டனர். இதற்கு முக்கிய காரணம், சுதேசிகள் இரப்பர் தோட்டங்களில் உழைக்கத் தயாராக இல்லை. அவர்களுக்கு பாரம்பரிய நிலம் இருந்ததால் அதிற் கிடைக்கும் வருமானமே அவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. மேலும் அவர்கள் தங்களுடைய கிராமங்களை விட்டு இரப்பர் தோட்டங்களுக்கு குடிபெயரவும் விரும்பவில்லை. எனவே வெளியில் இருந்து

தொழிலாளர்களைத் தருவிப்பது என்பது கட்டாயமாகியது. 1833 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அடிமை முறைமை ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டதால் ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் இருந்து தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வருவது என்பது முடியாத காரியமானது தொடர்ந்து கொரிய மற்றும் சீன அரசுகளும் தங்களுடைய மக்களை ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர்களாக அனுப்பத் தயாராக இருக்கவில்லை. எனவே பிரித்தானியர் தங்களுடைய காலனித்துவத்தில் இருக்கின்ற இந்திய நாட்டிலிருந்தே தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வருவது என்று தீர்மானித்தனர். வரலாற்றுப் பேராசிரியர், கர்னியால் சிங்க் சண்டு, தமிழர்கள் பற்றி பிரித்தானியர் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை பின்வரும் வகையில் விளங்குகிறார்.

“இவர்கள் பிரித்தானியாரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு உள்ளனர். எனவே பிரித்தானியரின் சட்டங்களுக்கு இவர்கள் கட்டுப்பட்டவர்களாவர். மேலும், இவர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள். இவர்களுக்கென்று எந்தவிதமான லட்சியங்களையும் இந்த சமூகத்தினர் கொண்டிருப்பதில்லை. இவர்களை நிர்வகிப்பதும் கையாள்வதும் மிகவும் எளிதானதாகும். இவர்களுக்கு சீனர்களைப் போன்று சுய நம்பிக்கைகள் கிடையாது. இவர்களுக்கு கல்வியறியும் குறைவு. மேலும் சீனர்கள் போன்று முன்னேற வேண்டும் என்ற எண்ணங்களும் இவர்களுக்கு கிடையாது. இவர்களுக்கு ஊதியத்தை குறைத்து கொடுத்தாலும் பாதகமில்லை. இவர்களை கொண்டு வருவதற்கான செலவும் மிகக் குறைவு. அடிமைத் தொழில் செய்வதற்கு இவர்கள் மிகவும் உன்னதமானவர்கள். இவ்வகையில் நல்ல தொழிலாளி என்று கூறுவதற்கு உரிய எல்லாக் கூறுகளும் பெற்று விளங்கும் இந்த இனமே இரப்பர் தோட்டத் தொழிலுக்கு மிகவும் நம்பிக்கையும் நாணயமும் கொண்ட ஒரு குணசாலியான இனமாகும்.

இவ்வாறான எண்ணப் போக்குகளைக் கொண்டதான் மலாயாவின் இரப்பர் தோட்டங்களில் பணியாற்ற தமிழர்களைத் தொழிலாளர்களாகப் பிரித்தானியர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர். அதேவேளையில் தமிழர்கள் கிராமப் புறங்களிலும் விவசாயம் செய்ய நிலமில்லாமல் பலரும் வாடிப் போயிருந்த தருணமாகவும் இது அமைந்தது. பண்ணையாளர் ஆட்சி முறைமையில் பலர் கடன்பட்டு கடனை திருப்பிச் செலுத்த முடியாத நிலையில் தங்களுடைய பாரம்பரிய நிலங்களை

இழுந்து கொண்டிருந்தனர். எனவே பலரும் பிழைப்புக்காக புதிய இடம் தேடிக்காத்திருந்த காலமாகவும் இது இருந்தது. அப்பொழுது தொழிலாளர்களை வெளிநாடுகளுக்கு ஒப்பந்த முறையில் அனுப்பும் தொழிலில் பலரும் ஈடுபட்டனர். இந்நிறுவனங்களில் மலாயாவிற்கு ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர்களை முதலாளிகளின் தேவைகளுக்கு அனுப்பினர்.

ஒப்பந்த முறைத் தொழிலாளர் என்பது முதலாளி தரப்பினரும் தொழிலாளி தரப்பினரும் ஒரு சில நிபந்தனைகளுடன் ஒத்துக் கொண்ட ஒப்பந்தத்தின் நிகழ்வனவாக இருத்தல் அவசியமாகும். அவ்வகையில், தொழிலாளர்கள் சுயமாக தன் விருப்பத்தின் பேரில் மலாயா வரும் பொழுது அவர்கள் மூன்றாண்டுகள் இங்கு வேலையில் இருக்கலாம். அல்லது ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஷரத்துகள் அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டன. இது பின்னாளில் வெறும் 600 நாட்களுக்கு மட்டுமே என்று குறுக்கப்பட்டது. உண்மையில் பிரித்தானியாவின் மற்ற காலனித்துவ ஆட்சி நாடுகளில் இவ்வாறு வேலை தேடிப் போகும் பொழுது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒப்பந்த காலம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் மலாயாவிற்கு வந்தவர்களுக்கு அந்தச் சலுகை மறுக்கப்பட்டது. அத்துடனில்லாமல், ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் மேலும் உழைப்பதற்கு சக்தியைப் பெற்றிருந்தால் மட்டுமே அவர்கள் மீண்டும் வேலைக்கு அமர்த்தப்படுவர். மாறாக, உடலில் போதுமான சக்தி இல்லையாயின் அவர்களை முதலாளிமார்கள் தமிழகத்திற்கே திருப்பி அனுப்பிவிடுவர். இதற்கென்றே தென்னிந்திய இந்திய தொழிலாளர்கள் பயண நிதி ஒன்றையும் உருவாக்கி வைத்தனர். இந்த ஒப்பந்த முறையைப் பலரும் எதிர்த்தனர். இது ஒரு அடிமைத்தனம் என்றும் வாதிட்டனர். பிரிட்டிஷ் கயானாவின் தலைமை நீதிபதி ஜே.பெய்மொன்ட் (1863 - 1868) இந்த ஒப்பந்த முறையைப் பற்றி குறிப்பிடும் பொழுது,

“இந்தத் திட்டம் ஒரு யூதாசனமானது. மோசமான திட்டம். இது அடிமைத்தனத்திற்கு வழிகோலுவதாகும். இத்திட்டம் தன்னுடைய பலவீனங்களை பல பொய்யான நிறங்களால் மறைத்துக் கொள்கிறது. ஆனால் உண்மையில் அடிமைத்தனம் என்பதை இத்திட்டம் தனது தலையில் இலச்சினைபோல் அணிந்துள்ளது. இது மறைக்கவியலாததாகும்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு முக்கிய காரணம், ஏனைய குடியேற்ற நாடுகளில் செய்யப்படும் ஒப்பந்த கூலி முறை போன்று மலாயாவிற்கு வரும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்கள் நடத்தப் படுவதில்லை. மற்ற நாடுகளில் அந்த அந்த நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் தொழிலாளர்களைத் தருவித்து, முதலாளிமார்களுக்குக் கொடுத்தன. ஆனால் மலாயாவில் அவ்வாறில்லாமல், தோட்ட நிர்வாகங்களே இந்தியாவில் இருக்கின்ற பிரதிநிதிகள் மூலமாக இத்தொழிலாளர்களைத் தருவித்துப் பெற்றுக் கொண்டன. இந்த முறையில் மலாயா அரசாங்கம் இதில் ஒரு பார்வையாளர் போலவே செயற்பட்டது. இதில் தொழிலாளர்களுடனான ஒப்பந்தம் என்பது பெயரளவில் மட்டுமே இருந்தது. தொழிலாளர்கள் கல்வி அறிவு பெறாதவர்கள் என்பதாலே ஒப்பந்த ஷரத்துக்கள் முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாக இருந்தன. 1870 ஆம் ஆண்டு தஞ்சையின் தற்காலிக துணைத் தண்டல்நாயகமாகப் பொறுப்பு வகித்த எச். ஜே. ஸ்டோக்ஸ் என்பவர் இந்த ஒப்பந்த முறையை 'புதிய அடிமைமுறை' என்றும் 'மனித வியாபாரம்' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இந்த ஒருதலைப்பட்சமான ஒப்பந்த முறை இரப்பர் விலையில் ஏற்பட்ட ஏற்ற இறக்கங்களினால் 1910 ஆம் ஆண்டில் மீட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இதற்கு பதிலாக 'கங்காணி முறை' கொண்டு வரப்பட்டது.

கங்காணி முறை

கங்காணி முறையில் கங்காணி என்ற ஒருவர் தென்னிந்தியாவிற்குச் சென்று அங்குள்ள கிராமங்களிலிருந்த தொழிலாளர்களை அழைத்து வருவது நடை முறையாக அமைந்தது. இம்முறையில் கங்காணியின் போக்குவரத்து செலவுகளை மலாயாவில் உள்ள முதலாளிமார்களை ஏற்றுக் கொள்வர். மேலும் கங்காணி கொண்டு வரும் ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் அவருக்கு தலைக்காசு என்று பணம் கொடுக்கப்படும். தொழிலாளர்களின் பயணச் செலவையும் முதலாளிமார்களை கொடுத்தனர். ஆனால் தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிமார்களுக்கும் எந்தவிதமான ஒப்பந்தங்களும் செய்யப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இந்தக் கங்காணி முறையை கோப்பி மற்றும் இரப்பர் தோட்ட முதலாளிகள் மிகவும் விரும்பினர். இதற்கு முக்கியக் காரணம் கங்காணிகளுக்குக் கொடுக்கும் பணம் குறைவாகவே இருக்கும் பட்சத்திலும் அவர்கள் கொண்டு வரும் தொழிலாளர்கள் பலசாலிகளாக இருந்தனர். இது முன்பு அமுலில் இருந்த தென்னிந்திய அரசாங்க பிரதிநிதிகள் அனுப்புபுகின்ற

தொழிலாளர்களின் நிலையிலிருந்து மாறுபட்டே இருந்தது. மேலும் கங்காணி முறையில் அரசாங்கத் தலையீடுகள் இல்லாததால் முதலாளிமார்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள் என்பது உண்மையாகும். இந்தக் கங்காணி முறையால் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு வருவதானது கங்காணிமார்களுக்கும் பல்வேறு நன்மைகளைக் கொண்டு வந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். காரணம் தாங்கள் கொண்டு வந்த தொழிலாளர்களை தங்கள் பிடியில் வைத்துக் கொண்டதுடன் அவர்கள் பெறும் ஊழியங்களிலும் சிறுபங்கினைப் பெற்று இவர்கள் பயனடைந்தனர்.

கங்காணி முறையில் கங்காணிகள் தங்களுடைய கிராமங்களுக்குச் சென்று தங்களுடைய உறவினர் மற்றும் ஒரே கிராமத்துக்காரர்களை அழைத்து வந்தனர். இச்செயலானது கங்காணிகள் தொழிலாளர்களைத் தொடர்ந்து தங்களுடைய செல்வாக்கிலேயே வைத்துக் கொள்வதற்கு எளிதாக இருந்தது. இம்மாதிரியான நிலை தோட்ட நிர்வாகத்திற்கும் லாபகரமாகவே இருந்தது. காரணம் தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களிலிருந்து ஓடிப் போகாமல் பாதுகாக்கும் பொறுப்பினையும் செலவு இல்லாமல் கங்காணிகளே எடுத்துக் கொண்டது தோட்ட நிர்வாகத்திற்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது என்றே கூறலாம். அதே வேளையில் கங்காணிகளும் தென்னிந்திய கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்குள்ளவர்களிடம் இரப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்வது என்பது மிகவும் சுலபமானது என்றும் அதிகமாக சம்பாதிக்கலாம் என்றும் பொய் கூறி அழைத்து வந்தனர். ஆனால் இரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்குவதற்குக் காடுகளை அழிக்கும் கடுமையான வேலைகளையும்தான் அவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்ற உண்மைகள் அவர்களுக்குச் சொல்லப்படுவதில்லை. எனவே எம்மாதிரியான சூழலில் மாட்டிக் கொள்வோம் என்று அறியாமலேயே தொழிலாளர்கள் மலாயாவிர்கான வரலாயினர். உண்மையில், மலாயாவிர்கு தமிழர் குடியேற்றத்தில் இயற்கையாக நடைபெறும் குடியேற்றங்களுக்கு இருக்கும் ஈர்ப்பு சக்திகள் போன்ற எதுவும் அமையவில்லை. மாறாக கங்காணிகளின் இனிப்பான பேச்சுக்களை மட்டுமே நம்பித் தொழிலாளர்கள் மலாயாவிர்கு வரத் தொடங்கினர். இங்கு வந்த பிறகு அவர்களுக்கு ஏமாற்றமே மிஞ்சியது. அதேவேளையில் திரும்பி செல்வதற்கும் வழி இல்லாமல் சூழ்நிலைக் கைதிகளாக மாட்டிக் கொண்டனர். தொழிலாளர்களின் இந்த பரிதாபமான நிலையை இந்திய அரசாங்கம்

கவனிக்கத் தவறவில்லை. எனவே தொழிலாளர்கள் தொடர்ந்து ஏமாற்றப்படுவதைத் தடுக்க வழிகளைக் காண முயன்றனர். இந்திய அரசாங்கம் சீனிவாச சாஸ்திரி என்ற மிதவாதியான சட்டமன்ற உறுப்பினரை மலாயாவிற்கு அனுப்பி மலாயாவில் தொழிலாளர்களின் உண்மை நிலையைக் கண்டறியப் பணித்தது. அவருடைய ஆய்வறிக்கை கங்காணிமார்களின் தில்லுமுல்லுகளை அம்பலப்படுத்தியதோடு கங்காணிகள் பிரித்தானிய தோட்ட முதலாளிகளுக்குச் சாதகமாகச் செயல்படுவதையும் சுட்டிக் காட்டியது. இதனால் இந்திய அரசு 1938ஆம் ஆண்டு கங்காணி முறையில் தொழிலாளர்களை தருவிக்கும் திட்டத்தை உடனடியாக முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. அத்துடன் நிலலாமல் கோலாலம்பூரில் தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களின் குடியேற்றத்தைக் கண்காணிக்கும் வண்ணம் குடிநுழைவுத் துறை அதிகாரி ஒருவரையும் இந்திய அரசு நியமித்தது. இவர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சுய விருப்பத்தின் பேரில் வரும் தொழிலாளர்களின் நலனைக் கவனிக்கும் பொறுப்பினை ஏற்றுக் கொண்டார்.

கங்காணிகளின் ஏமாற்று வேலைகளை ஆய்வறிக்கைகள் மட்டும் புலப்படுத்தவில்லை. மாறாக, நாட்டுப் புறப்பாடல்களின் வாயிலாக கூட தொழிலாளர்களின் துன்ப நிலைகளை அறிய முடிகிறது. பின்வரும் நாட்டுப்புறப்பாடல் கங்காணி கூறிய பொய்களை வெளிப்படுத்துகிறது.

கங்காணின்னு கங்காணி கறுப்புச்சட்டைக் கங்காணி
 சஞ்சியிலே கூட்டி வந்து சாகடிக்கும் கங்காணி,
 சீனிக்கும் காக்காயோட்டிச் - சீராக வாழலாணு சிரிக்கச் சிரிக்கப்
 பேசிவந்து - சீரழிக்கும் கங்காணி
 ஆவடியில் கிடைமடக்கி - அஞ்சடியில் நிக் குவெச்சி பெனாங்குச்
 சீமையிலே பெரட்டுக்களம் போட்டவனாம்!
 கருவாட்டைச் சுட்டுகினு - கஞ்சுதண்ணி குடிச்சிக்கின்னு
 காசுபணம் சேக்கலாணு - கையடிச்சக் கூட்டி வந்தான்!

இந்த வகையிலே கங்காணிகள் எந்த அளவிற்கு தொழிலாளர் களைத் தன்புறுத்தியுள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது.

தொழிலாளர்களின் வாழ்வியல்

பிரித்தானியர் நவீனமாக்கலை நடைமுறைப்படுத்தி தமிழர்களை நாடு விட்டு நாடு வந்த அவர்களுடைய வாழ்க்கையை விசாலப்படுத்துவதற்கு வழி வகுத்த போதிலும் அடிமைப்படுத்தும் நிலைக்கு ஆட்பட்டுவிட்டதை மறுக்கவியலாது. இரப்பர் தோட்டங்களை உருவாக்கி அதன் வழி கொள்ளை லாபம் சம்பாதிக்கத் துணிந்தவர்கள், அதற்கு துணை நின்ற தமிழர்களை இயந்திரமாகக் கருதினார்களே தவிர அவர்களை மனிதர்களாக நினைத்து உதவிட முன் வரவில்லை. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரித்தானியருக்கு விசுவாசமாக நடந்துக் கொண்ட போதிலும் இம்மக்களுக்கு இவர்கள் பிரதிபலனாக சிறப்புச் சலுகைகள் எதுவும் கொடுக்கவில்லை.

தோட்டப்புற வாழ்க்கை என்பது ஒரு அதிகாரத்துவக் கட்டமைப்பின் அடிப்படையில் செயல்படுவதை அறிய முடிகிறது.

துரை

கிராணிமார்கள் (குமாஸ்தா)

கங்காணிகள்

தொழிலாளர்கள்

என்ற ரீதியில் அதிகாரங்களின் அடிப்படையில் இந்த வரன்முறை அமைகிறது. இதில் துரையானவர் சகல விதமான அதிகாரங்களும் குவிந்து கிடக்கும் ஓர் உயர் அதிகாரியாவார். இவர் ஒரு தனி ஆள். இவர் தான் செலுத்தும் அதிகாரத்திற்கும் கொடுக்கும் கட்டளைகளுக்கும் யாரிடமும் அனுமதி வாங்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. இவருக்கு அடுத்த நிலையில் அதிகாரங்களைக் கையில் வைத்திருப்பவர் கிராணி ஆவார். இவர்கள் எண்ணிக்கையில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் ஆவார். இவர்கள் இவர்களுக்கு கீழே உள்ளவர்களிடம் அதிகாரம் செலுத்தலாம். ஆனால் இவர்கள் துரைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். கண்காணிகள் பெரும்பாலும் தொழிலாளர்களின் மேல் அதிகாரம் செலுத்துபவர்களாக இருப்பர். இவர்கள்மேல் மேலிடத்தில் உள்ளவர்கள் செலுத்தும் அதிகாரங்களை அவர்கள் தொழிலாளர்கள் மேல் செலுத்துவர். தோட்டப்புறங்களில் நிலவும் இந்த அதிகாரக் கட்டமைப்பின் நிலையை விவரிக்கும் வண்ணம் பின்வரும் நாட்டுப்புறப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

வீராயி சீக்கிரமா எழுந்து வாடி - உன்னை
 விரட்டுகிறான் கங்காணி பெரட்டுக்குப் போடி
 தொடதொடத்தான் காடி போட்டுத்
 தொரையும் வந்துட்டான் - இந்த
 எஸ்முஸா கிராணியும் கிட்ட வந்துட்டான்
 கோள் சொல்லிக் கங்காணி - கிட்ட வந்துட்டான்
 ஏட்டைப் புரட்டுகிறான் - எல்லம்மாவைத் தேடுகிறான்
 எட்டாம் நம்பர் பாசாவிலே - என்னை வெட்டச் சொல்லுகிறான்
 பத்தாம் நம்பர் பாசாவிலே - பாலெடுக்கச் சொல்லுகிறான்.
 கையைக் கையைக் காட்டுகிறான் - பத்து வெள்ளி கொடுக்கிறான்
 ஆ ஊ என்னு சொன்னா - அரைப் பேரு என்னுறான்
 பார்த்தா பயமாகுதே - இந்தக் கிளேரியா எஸ்டேட்டிலே

இந்த பாடல் வரிகள் தோட்டத்திலே தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைந்திருந்து என்பதையும் அவர்கள் எவ்வாறான துயரங்களை அனுபவித்து வந்தனர் என்பதையும் உணர்த்துவனவாக உள்ளன. அதிகாரம் என்பது தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையில் மையமாக அமைந்தது. அதுவே அவர்கள் எப்பொழுதும் அடிமையாகவே வாழ வேண்டிய சூழலை உருவாக்கியது. அதுவே அவர்களுடைய வாழ்வியலாக தொடர்கிறது. மேலும் தொழிலாளர்களுக்கென்று பிரித்தானிய முதலாளிகள் செய்து கொடுத்த அடிப்படை வசதிகளும் மிக மிக குறைவானவையாகும். தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புகள் பெரும்பாலும் பிரதான சாலையிலிருந்து பத்து கிலோமீட்டர் தள்ளியே இருக்கும். தொழிலாளர்கள் தோட்டங்களிலிருந்து ஓடிப்போவதைத் தடுக்கும் ஒரு வழியாக முதலாளிமார்கள் இதை நினைத்தனர். இதுவே தொழிலாளர்கள் தனியார் சொத்து என்பதையும் உறுதிப்படுத்தியது. மேலும் இவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வீடுகள் காலந்தோறும் மாறி மாறி வந்தாலும் அதன் அமைப்பு ஒரே ஒரு அறை கொண்ட பலகையினால் ஆன வீடாகவே இருந்தது. தொடக்கக் காலங்களில் வீடுகள் பரண் வைத்துக் கட்டப்பட்டன. காட்டு மிருகங்களின் நடமாட்டம் இருந்தபடியாலே அதனின்றும் தொழிலாளர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு இவ்வாறு செய்தனர். ஆனால் குளியல் அறை, கழிப்பறை, சமையல் அறை யாவும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தும் வண்ணமே அமைந்திருந்தன. எழுபதுகளுக்குப் பின்னர்தான்

ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் வீட்டிலும் குளியல் அறையும், கழிப்பறையும் இணைத்துக் கட்டப்பட்டது. ஆனால் அளவில் பத்துக்குப் பதினைந்து சதுர அடி என்ற சிறிய வீடாகவே இருந்தது. தோட்டத்தில் ஒரு மாரியம்மன் கோயில், ஒரு தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம், சிறிய மருந்தகம், பலசரக்குக் கடை முதலான அடிப்படைத் தேவைகளை முதலாளிமார்கள் அமைத்துக் கொடுத்தனர். அதேவேளை தோட்ட நிர்வாகம் ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் கள்ளுக் கடையை வைத்துக் கொடுத்தது. இது உண்மையில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் கடினமாக உழைப்பதால் அவர்களுடைய சோர்வைப் போக்கக் கள் ஒரு நல்ல பானம் என்று காரணம் கூறி உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் தோட்டங்களில் நடைபெற்ற கள் வியாபாரம் தொழிலாளர்களுக்குப் பாதகமான விளைவுகளையே கொண்டு வந்தது. பல குடும்பங்களில் அமைதி குறைந்தது. வறுமைப் பிடியில் சிக்கிக் கொள்ள இதுவே காரணமாக அமைந்தது.

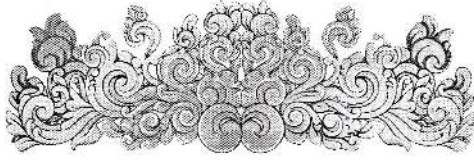
தோட்டத் தொழிலாளர்களை பிரித்தானிய அரசு தொழிலாளர் இலாகாவின் கீழ் வைத்துப் பராமரித்தது. எனவேதான் தோட்டத்து மக்கள் நாட்டின் நிர்வாகங்களில் நேரடியாகப் பங்கெடுப்பது மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது. மேலும், இங்குள்ள தமிழ்ப் பள்ளிகள் கூட தொழிலாளர் இலாகாவின் கீழ் இயங்கின. இதனாலேயே தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வளர்ச்சி மிக மெதுவான வளர்ச்சியாக இருந்தது.

முடிவுரை

பிரித்தானியரின் நவீனமாக்கல் திட்டங்களில் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் நேரடியான பல ஆக்ககரமான தாக்கங்களைப் பெற்றனர் என்றால் அது மிகையில்தான். இயற்கையான ஈர்ப்புச் சக்திகளால் உலகெங்கும் இடப் பெயர்வுகளும் குடியேற்றங்களும் நடைபெற்று வருகின்ற வேளையில் பிரித்தானியர் தங்களுடைய இரப்பர் தோட்டங்களை செல்வம் கொழிக்கச் செய்ய தமிழர்களை தருவித்தனர். குறைந்த வசதிகள் மட்டுமே கொடுக்கப்பட்டாலும் பிரித்தானியரிடம் விசுவாசத்துடன் நடந்து கொண்ட தமிழர்கள் மலேசிய நாட்டில் குடியுரிமை பெற்று இன்று ஓரளவு வளமுடன் வாழ்கின்றனர்.

குணை நூல்கள்

1. George netto, 1961, Indians in Malaya, Singapore: Malaysia room
2. Sinnappah Arasaratnam, 1979, Indians in Malaysia, Singapore, Kuala Lumpur: Oxford Press
3. Kernial Singh Sandu, Soma Preliminary observations of the origins and characteristics of Indian Migration to Malaya 1786 - 1957, Intisari, Vol III
4. Paul D.Web and S. Mariappa, 1978, Indian Malaysians - The View from Plantation, New Delhi: Manohar
5. தண்டாயுதம் இரா 1981. மலேசியத் தமிழ் நாட்டுப்பாடல்களில் தோட்டப்புறச் சமுதாயம், ஐந்தாம் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் vol 3. சென்னை: IATR.

மலேசியத் தமிழ் கல்வி வளர்ச்சி

- ஒரு கண்ணோட்டம்

கிருஷ்ணன் மணியம்

இந்தியாவிற்கும் மலாயாவுக்கும் இடையேயான பல தொடர்பு பழமை வாய்ந்தது. தமிழர்கள் கடல் கடந்து வியாபார நிமித்தம் வந்தார்கள். தொடர்ந்து இராஜேந்திர சோழன் பதினோராம் நூற்றாண்டில் படையெடுத்து வந்து தமிழ் அரசாங்கத்தை இலங்கா, சக்கா, கடாரம், சாவகம் போன்ற இடங்களில் நிறுவினான். இதன் சான்றுகளை கல்வெட்டுகளிலும் தமிழ் இலக்கியக் குறிப்புகளிலும் காண முடிகிறது. அதே வேளையில் கம்போடியா, ஜாவா மற்றும் மலேசியாவின் பூஜாங் பள்ளத்தாக்குகளில் இந்து மற்றும் புத்த மத அடிப்படையிலான வழிபாட்டுத் தலங்களின் சிதைவுகளையும் காணமுடிகிறது. அடுத்து, மலாக்கா அரசு ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தபோது தமிழகத்திற்கும் மலாக்காவிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததையும் தமிழர்களும் தமிழ் மொழியும் அப்பொழுது செல்வாக்குப் பெற்று திகழ்ந்ததையும் 'சிஜாரா மிலாய்' என்ற நூல் குறிப்பிடுகின்றது. அந்த சமூகத்தின் வழித் தோன்றல்களாக இன்னும் அம்மாநிலத்தில் 'மலாக்கா சிடடிகள்' என்று அழைக்கப்படும் சமூகமாக வாழ்ந்து

வருகின்றனர். ஆனால் இவர்கள் உடை உடுத்துவதிலும் உரையாடல் மொழியிலும் மலாய் இனத்தவர்களைப் பின்பற்றுவவர்களாக உள்ளனர். இந்த தொடக்கக் காலப்பகுதியில் தமிழின் செல்வாக்கு இருந்ததாக குறிப்புகள் இருந்தாலும் நடைமுறையில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

மலேசிய நாட்டில் தமிழர்களின் அடையாளம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அப்போதைய மலாயாவில் இரப்பர் பயிரிடும் துறை வெகு வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருந்த போது இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைத் தருவித்து தோட்டத்துறையைப் பொருளாதாரத்தைக் குவிக்கும் ஒரு துறையாக மாற்றினர். இக்காலப் பகுதியில் தமிழர்கள் இந்நாட்டிற்கு பெரிய எண்ணிக்கையில் குடியேறினர். அவர்களுக்கு தோட்டப்புறங்களில் ஆங்கில முதலாளிகள் சில அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தனர். அந்த வகையில் தொழிலாளர் சட்டவிதிகளுக்கு உட்பட்டு ஒவ்வொரு தோட்டங்களிலும் தோட்டப்பள்ளிகள் ஆசிரியர், பூசாரி, கட்டிடத் தொழிலாளர் - வீடுகள் தமிழ்ப்பள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டு தொழிலாளர் பிள்ளைகள் குறைந்தபட்ச அறிவினையாவது பெறுவதற்கு வழி செய்யப்பட்டது. அதே வேளையில் கிறிஸ்தவ கல்வி நிறுவனங்களும் தமிழ் வகுப்புகளையும் தமிழ்ப் பள்ளிகளையும் நடத்தலாயின.

தொடக்கக் காலத் தமிழ்ப்பள்ளிகள்

தமிழ்ப்பள்ளிகளின் வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது, முதலில் பள்ளியாகத் தொடங்காமல் தமிழ் வகுப்புகள் மட்டுமே தொடங்கப்பட்டுள்ளது. பினாங்கில் தவத்திரு ஹட்சிங் முதலில் பினாங்கு இலவசப் பள்ளியில் 1816 ஆம் ஆண்டு ஒரு தமிழ் வகுப்பினைப் பெற்றுள்ளார். அதை தொடர்ந்து, சிங்கப்பூரில் 1834 ஆம் ஆண்டு சிங்கப்பூர் இலவசப் பள்ளியில் தமிழ் வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டன. 1850 இல் மலாக்கா மலாபார் பள்ளியிலும் 1859 இல் சிங்கப்பூர் செயின்ட் பிரான்சிஸ் சேவியர் பள்ளியிலும் தமிழ் வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டன. ஆனால் காலப்போக்கில் இவ்வகுப்புகளுக்கு போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை என்று ஒவ்வொரு வகுப்பாக நிறுத்தப்பட்டது. சிங்கப்பூரில் இருந்த வகுப்புகளைக் கண்காணிக்க தமிழறிந்த ஆங்கிலேய மேற்பார்வையாளர் இல்லாததாலும் போதிய ஆதரவு பிள்ளை

களிமடுருந்தும் பெற்றோரிமடுருந்தும் கிடைக்காததாலும் 1839இல் மூடப்பட்டன. சிங்கப்பூர் ஹைஸ்ட்ரீட்டில் சிங்கப்பூர் கல்வி நிலையத்தாரால் தொடக்கப்பட்ட தமிழ் வகுப்பும் 1836 இல் மூடப்பட்டது.

தமிழ்த் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய இரப்பர் தோட்டங்களில் தொடர்ந்து வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற ரீதியில் தோட்ட முதலாளிகள் தமிழ்ப் பள்ளிகளைத் தங்கள் தோட்டங்களில் அமைக்கச் சம்மதம் தெரிவித்தனர். அத்துடன் இந்தியாவில் அப்பொழுது அமைந்த 'சுயராஜ்ய பரீட்சார்த்த' அரசு, மலாயாவில் தொழிலாளர்கள் மோசமாக நடத்தப்படுகிறார்கள் என்ற புகாரைப் பெற்ற பிறகு உண்மையைக் கண்டறிய ஆய்வுக்குழு ஒன்றினை அனுப்பி வைத்தது. அக்குழுவினரின் பரிந்துரையின் பேரில் 1923 ஆம் தொடக்கம் தொழிலாளர் சட்டவிதியில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் பற்றிய குறிப்புகள் இணைக்கப்பட்டன. அதாவது ஒரு தோட்டத்தில் பத்து அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் இருப்பார்களேயானால் தமிழ்ப்பள்ளியை அந்த தோட்ட நிர்வாகம் தமிழ்ப்பள்ளியை அமைக்க வேண்டும் என்பது விதியாக்கப்பட்டது. தோட்ட நிர்வாகிகள் பலர் சட்டத்திற்குப் பயந்து தமிழ்ப்பள்ளியை ஆரம்பித்தனர். அப்பள்ளிகளுக்கு கல்வியியல் பயிற்சி பெறாதவர்களும் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கிராணியர்களும் கோயில் பூசாரிகளும் தமிழாசிரியர்களாக நியமனம் பெற்றனர். ஆனால் இந்த நிலையைத் தற்காலிக நடவடிக்கையாக மட்டுமே இது அமைகிறது என்ற நிலையில் பெரும்பான்மையான தோட்டங்கள் பள்ளிகளைத் தொடக்கின.

அரசாங்கத் தமிழ்ப்பள்ளிகள்

அரசாங்கத்தால் தொடங்கப்பட்ட பள்ளிகள் பெரும்பாலும் நகர்ப்புறப் பகுதிகளில் அமைந்தன. இங்கு அரசின் கழகங்களில் உழைப்பாளர்களாக விளங்கியவர்களின் பிள்ளைகள் கல்வி பயின்றனர். ஆனால் அவற்றுக்கும் தோட்டப்புறத்தில் அமைந்த பள்ளிகளுக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை என்றே கூறுதல் வேண்டும். குறைந்தபட்ச தகுதிபுடன் உள்ளவர்தாம் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அத்துடன் பிறவசதிகளும் அடிப்படையானவைகள் மட்டுமே வழங்கப்பட்டன. மேலும் 1937 ஆம் ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட கணக்கெடுப்பின்படி நாடு முழுவதும் இயங்கி வந்த தமிழ்ப்பள்ளி வெறும் 13 மட்டுமே என்று அறிய முடிகிறது. 1930 இல் செய்த ஒரு கணக்கெடுப்பின்படி பின்வரும் வகையில் புள்ளி விவரங்கள் கிடைத்தன.

மாநிலம்	பேரா	சிலாங்கூர்	நெ. செம்பிலான்	பகாங்
வருடம்	1930	1930	1930	1930
பள்ளிகள்	82	177	63	11
சராசரி பதிவு	3552	6624	1928	1970
சராசரி வருகை	3011	5842	1454	447
சராசரி விழுக்காடு	85	88	74	85

தமிழ்ப்பள்ளிகளின் பாட இயல்

தொடக்க காலத்தில் தேசிய ரீதியிலான பாட இயல் ஒன்று தமிழ்ப்பள்ளிகளுக்கென இல்லாமலேயே இருந்தது. புறம்போக்கு நிலத்தில் அலங்கோலமாகச் சிதறி எறியப்பட்ட விதைகளைப் போல இந்நாட்டில் தமிழ்க்கல்வி வளர்ந்து கொண்டிருந்தது. அக்காலப் பகுதியில் 'மலாயன் சிவில் சர்வீசில்' பணியாற்றிய ஆங்கிலேயர்கள் இந்நாட்டுக்குக் குடியேறிய மக்களின் தாய்மொழிப் போதனைமேல் அக்கறையோ ஆர்வமோ காட்டவில்லை. 1901 ஆம் ஆண்டு சிலாங்கூர் மாநில அரசுப் பேராளராக இருந்த W.H. டிரேச்சர் என்பவர் குடியேறிய மக்களின் கல்வியில் தலையிட்டுச் செயல்படுத்துவது என்பது அரசாங்கத்தாரின் முறையான கொள்கையாகாது என்று திட்டவட்டமாக அரசின் நிலையைத் தெளிவுபடுத்தினார். 1932 இல் சீசல் கிளமெண்டி என்பவரும் புதிதாக கட்டப்படும் தமிழ் மற்றும் சீனப் பள்ளிகளுக்கு அரசாங்க மான்யம் வழங்கப்படாது என்றார். ஏற்கனவே இருக்கும் பள்ளிகளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படும் என்று அறிவுறுத்தினார். 1930 இல் ஏற்பட்ட உலகப் பொருளாதார வீழ்ச்சியில் மலாயாவும் சிக்கி இருந்ததால் அரசு கூடுமானவரை செலவீனங்களைக் குறைத்து கொண்டது.

ஆங்கிலப் பள்ளிகளுக்கும் இதே நிலைதான் ஏற்பட்டது. அரசாங்கம் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய அளவிலேயே உள்ள ஆங்கிலப் பள்ளிகளை தனது

பார்வையில் வைத்துக் கொண்டது. மற்றய பள்ளிகள் தேவாலயங்களின் கல்விக் கழகங்களின் பொறுப்பிலே இயங்கி வந்தன. தேவாலயக் குருமார்கள் இப்பள்ளிகள் எந்த வகையிலும் பின்தங்கிவிடக் கூடாது என்ற ரீதியில் உற்சாகமாக உழைத்ததுடன் சமூகத்தையும் பள்ளியின்பால் அக்கறை செலுத்த வைத்தனர். ஆனால் இவை யாவும் தமிழ்ப் பள்ளிகள் என்றளவில் நடைபெறவில்லை.

அதே வேளையில் சுதந்திரப் பேச்சு வார்த்தைகள் தொடக்கப்பட்டவுடன் நாட்டின் கல்விக் கொள்கையை வகுக்க வேண்டி ஆங்கிலேய அரசு முதலில் 'பார்ன்ஸ்' தலைமையில் ஒரு குழுவை அமைத்தது. இக்குழு மலாய்மொழியைத் தேசிய மொழியாகப் பரிந்துரை செய்தது. மலாய் மொழியையும் ஆங்கில மொழியையும் போதிக்காத தமிழ் மற்றும் சீனப் பள்ளிகளுக்கு அரசாங்கம் பொருளுதவி வழங்கக் கூடாது என்றும் பரிந்துரை செய்தது. ஆனால் இது சமுதாயத்தில் பெரும் சர்ச்சையை உண்டாக்கியது. அதையொட்டி, சீனப்பள்ளிகளுக்காக 'பெர்ன் வு' தலைமையில் ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டு சீனப் பள்ளிகளுக்கான பரிந்துரையைச் செய்யுமாறு அரசாங்கம் கேட்டுக் கொண்டது. ஆனால் அரசாங்கம் தமிழ்ப்பள்ளிகளைப் பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ள எந்த நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை. எனவே, மலாயன் இந்திய காங்கிரஸின் பங்களிப்பில், ராமநாதன் செட்டியார், ஆதி.நாகப்பன், சுவாமி சத்தியானந்தா, கே.எல்.தேவாசார் ஆகியோர் ஒரு குழுவாக இயங்கி தமிழ்ப்பள்ளிக்கான மும்மொழிக் கொள்கைப் பாடத்திட்டத்தை முன்வைத்தனர். இந்தப் பரிந்துரை அப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை யென்றாலும் பின்னர் 'ரசாக்' அறிக்கையில் இது கொள்கையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 'ரசாக்' கல்வி அறிக்கை இன்று வரையில் கடைப்பிடித்து வரும் கொள்கைகளை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. தமிழ்ப்பள்ளி களுக்கான ஆசிரியர் போதனாப் பயிற்சி உட்பட பதினைந்து மாணவர்கள் இருந்தால் போதும் தாய்மொழிக் கல்வியை இடைநிலைப் பள்ளியிலும் தொடரலாம் என்பது போன்ற கொள்கைகள் இன்றும் நடப்பில் உள்ளன.

தமிழ்ப்பள்ளிகளில் கற்றல் கற்பித்தல் தமிழ்மொழி வழியாகவே நடந்ததினால் மற்ற கலைப்பாடங்களான வரலாறு, நிலநூல், வட்டாரக் கல்வி முதலானவையும் அறிவியல் மற்றும் கணிதம் போன்ற பாடங்களும் தமிழில்

போதிக்கப்படும் பொழுது கலைச்சொற்களின் அவசியத்தை உணர முடிந்தது. எனவே கலைச்சொல் ஆக்கம் பாடத்திட்ட மேம்பாட்டுக் கழகத்திலும் பாடப்புத்தக நிறுவனத்திலும் தேர்வுக் கழகத்திலும் இயல்பாகவே தேவைப்படலாயிற்று. இது மலேசியச் சூழலுக்குப் புதிய நிலைதான். இருந்த போதிலும் இங்குள்ள ஆசிரியர்களும் அறிஞர்களும் தமிழ்நாடு மற்றும் இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் நூல்களின் துணை கொண்டு மலேசியச் சூழலுக்கு ஏற்ப கலைச்சொற்களை உருவாக்கினர். தமிழ்ப்பள்ளிகளின் பங்களிப்பாகவே இதைப் கருதவேண்டும். மேலும், இந்நாட்டில் தமிழ்ப்பள்ளிகள் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் கருவூலமாகத் திகழ்கின்றன என்றால் மிகையில்லை. பிற நாடுகளில் குடியேறிய தமிழர்கள் மொழியையும் பண்பாட்டுடையும் காலப்போக்கில் இழந்து வரக்கூடிய சூழலைப் பார்த்து வருகிறோம். அவர்கள் தங்களுடைய அடையாளங்களை இழந்து அதை மீட்பதற்காக போராடி வருகின்றனர். ஆனால் மலேசியாவில் இன்றுவரை சரஸ்வதிபூசை, விநாயகர் சதுர்த்தி போன்ற சமய வழிபாடுகள் கூட தமிழ்ப்பள்ளிகளில் முன்னின்று நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இடைநிலை மற்றும் உயர் கல்விக் கூடங்களில் தமிழ்

தமிழ்ப்பள்ளியில் தொடக்கக் கல்வியை முடித்து விட்டு இடைநிலைப் பள்ளிக்குச் செல்லுகின்ற மாணவன் தமிழையும் தமிழ் இலக்கியத்தையும் ஒரு பாடமாக எடுத்துப் படிக்க வாய்ப்புகள் உள்ளன. இடைநிலைப் பள்ளிகளில் தமிழ்மொழி மற்றும் இலக்கணக் கூறுகளுக்குத் தொடக்க வகுப்புகளில் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. பின்னர் மேல்நிலை மற்றும் உயர்கல்வி பயிலும் போது தமிழ்மொழியுடன் தமிழ் இலக்கியத்தையும் படிக்கக் கூடிய சூழல் மாணவர்களுக்கு கிடைக்கின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்விலும் தமிழ் ஒரு பாடமாக உள்ளது. இங்கு தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் இரண்டு வேறு தாளாகக் கருதப்பட்டாலும் புள்ளிகள் கொடுக்கின்ற வேளையில் ஒரே தாளாகக் கருதப்படுவதால் மாணவர்கள் தமிழ்மொழியையும் இலக்கியத்தையும் படிக்க வேண்டிய சூழலில் உள்ளனர் என்பதே உண்மையாகும். இந்த இலக்கியப் பாடத்தில் நூல்கள் தமிழகத்தில் புகழ் பெற்று விளங்கக்கூடிய எழுத்தாளர்கள் எழுதியவையாக இருக்கும். அதே வேளையில் உள்நாட்டுப் படைப்புகளும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டு இலக்கிய நுகர்வினைப் பரவலாக்கும் ஒரு நிலையை இந்த மேல்நிலைக்கல்வியும் உயர்கல்வியும் உருவாக்கியுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

உயர்கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் மலேசிய நாட்டில் மலாயப் பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டுமே தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியமும் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. இங்குள்ள இந்திய ஆய்வியல் துறையில் சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், இடைக்கால இலக்கியம், நவீன இலக்கியம், காப்பியம் முதலான இலக்கியப் பாடங்களுடன் படைப்பிலக்கியம் மற்றும் திறனாய் என்பவற்றையும் மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ள ஒரு வாய்ப்பாக இது அமைகிறது. மேலும் இத்துறையானது இளங்கலை மற்றும் முதுகலைப் பட்டங்களை வழங்கி வருகிற முக்கிய துறையாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும் அண்மைய காலங்களில் இதே பல்கலைக்கழகத்தில் மொழிப்புலத்தில் தமிழ்மொழியையும் இலக்கியத்தையும் இளங்கலை மற்றும் முதுகலைப் பட்டப்படிப்பிற்க்காக பயின்று பலரும் பணம் பெறுகிறார்கள்.

தொடர்ந்து மலேசிய அறிவியல் பல்கலைக்கழகத்திலும் புத்ரா பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழ் மொழியை ஒரு பாடமாக பயில்வதற்கு வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இங்கு தமிழர் அல்லாதவர்களும் தமிழ்மொழியை ஆர்வத்துடன் கற்றுக் கொள்ளும் ஒரு சூழலைக் காண முடிகிறது. இன்று ஆசிரியர் பயிற்சி கல்லூரிகள் யாவும் பல்கலைக் கழகங்களாக தர உயர்வு பெற்றுள்ளதால் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பல்கலைக்கழகங்களும் இன்று தமிழ்க்கல்விக்காக பட்டங்கள் வழங்குகின்றன. அதேவேளையில், பாரம்பரியமாக மலாய்மொழிக்கான ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியாகவும் இன்று பல்கலைக்கழகமாக தர உயர்வு செய்யப்பட்டுள்ள சுல்தான் இடரிஸ் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழாசிரியர் கல்விப் பட்டம் தமிழில் வழங்கப்பட உள்ளது.

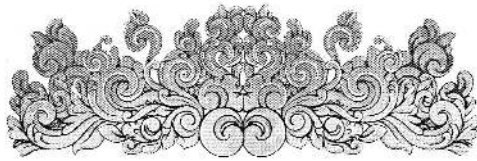
முடிவுரை

மலேசியாவில் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சி மிக உறுதியாக உள்ளது. என்றே கூற வேண்டும். உழைக்கும் வர்க்கமாக இங்கு கொண்டு வரப்பட்டு பல்வேறு துன்பங்களுக்கிடையில் வாழ்ந்துவந்த போதும் குறைந்தபட்ச அடிப்படை வசதி மட்டுமே கொண்ட தமிழ்ப்பள்ளிகளே கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டாலும் தமிழைப் பல்கலைக்கழகம் வரையில் வாழ வைத்துக் கொண்டிருக்கும் சமுதாயமாக மலேசியத் தமிழ்ச் சமூகம் திகழ்கிறது. பல்வேறு நாளிதழ்களும் வார, மாத

இதழ்களும் தமிழில் வெளிவரும் அதேவேளையில் வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி போன்ற மின்னியல் ஊடகங்களிலும் தமிழ்மொழி நின்று நிலை பெற்றுள்ளது. எனவே மலேசியாவில் தமிழ்க் கல்வி வளர்ச்சி ஏறுமுகமாகவே இருக்கும் என்பது திண்ணம்.

துணை நூல்கள்

1. அரசரத்தினம், மலாயா மற்றும் சிங்கப்பூரில் இந்தியர்கள்
2. அம்பலவாணர் ராஜேஸ்வரி, மலாயாவில் தமிழ்க் கல்வி 1920 - 1941.
3. கிருஷ்ணபகவான்.கோ., தமிழ்ப்பள்ளிகளின் தரவளர்ச்சிக்கு பாடத்திட்டம்.
4. சுப்பிரமணி.சோ., மலேசியாவில் தமிழ்க்கல்வி.
5. பரிதிதாசன் பி.எஸ்., தேசிய வளர்ச்சியில் கல்வித் துறை
6. "ரசாக் கல்வி" அறிக்கை.

பிரித்தானியராட்சிக் கால மட்டக்களப்பிற் சைவ மறுமலர்ச்சி

நா. வாமன்

இலங்கையிற் புராதன காலம் தொட்டே சைவசமயம் வளர்ச்சிபெற்று வந்துள்ளதை வரலாறு புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. எனினும் சைவசமயமானது ஐரோப்பியராட்சிக் காலப் பகுதியிற் பல சவால்களுக்கு முகங் கொடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. குறிப்பாக கி.பி.1505 இல் போர்த்துக்கேயரின் படையெடுப்பால் சீரற்ற நிலையை அடைந்தது. போர்த்துக்கேயர் தமது பண்பாட்டையும், மொழியையும், சமயத்தையும் சுதேசிய மக்களிடம் திணிப்பதற்காக பலவித அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டு ஈழத்தின் கரையோரப் பகுதிகளில் இருந்த சைவக் கோயில்கள் அனைத்தையும் தரைமட்டமாக்கினர். இதனாலும், இவர்களின் பின் வந்த ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் பேணப்பட்ட அடக்கு முறைமைகளாலும் பொது வழிபாட்டு முறைமைகள் நடைபெறாது ஒழிந்தன. எனினும் ஒல்லாந்தர் பின்னர் பிறர் பண்பாட்டினைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் பண்பினை கடைப்பிடித்தமையினால் 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சமய சட்டங்களை கண்டிப்பான முறையில் செயற்படுத்தாது நெகிழ விட்டனர்.

இவற்றுக்கும் மேலாக ஒல்லாந்தரிடமிருந்து ஆட்சியினைப் பறித்துக் கொண்ட பிரித்தானியர் ஈழத்து மக்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்று தமதாட்சிக்கு வலுவூட்டும் எண்ணத்துடன் பௌத்த, சைவ, கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களது பொது வழிபாடுகளுக்கு எதிராக ஒல்லாந்தர் விதித்த சட்டங்களை நீக்கிச் சமய சுவாதீனக் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தனர். பிரித்தானியராட்சியில் கிறிஸ்தவம் அரசாங்க சமயமென்று பிரகடனப் படுத்தப்படவில்லை. எல்லோருக்கும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் கிடைத்தது. எனவே கரையோர மாகாணங்களில் பௌத்தர்களும், இந்துக்களும், இஸ்லாமியர்களும் தங்கள் சமய வழிபாடுகளைச் சுதந்திரமாக ஆற்றக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்நாற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழும் பகுதியிற் புராதன ஆலயங்கள் இருந்த பகுதியில் மீண்டும் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. புதிதாகவும் பல கோயில்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு நடைபெற்ற காலத்தில் பிரித்தானியாவிலிருந்தும், அமெரிக்காவிலிருந்தும் வந்த கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் கிறிஸ்தவ சமயத்தினைப் பரப்பும் முயற்சியிற் பரந்தளவில் ஈடுபடலாயினர். அந்நாட்களில் அரசாங்க அதிகாரிகளாக இருந்த பலர் தீவிரமான கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் தனிப்பட்ட முறையில் மிஷனரிமாருக்கு ஆதரவு புரிந்தனர். கல்வி சம்மந்தமான விடயங்களில் அரசாங்க அதிகாரிகள் கிறிஸ்தவ சமயம் சார்பாக பக்கச் சார்புடையோராயும் இருந்துள்ளனர். மிஷனரிமார் இளைஞர்களை சமயம் மாற்றிவிடலாம் என்று கருதி பல பாடசாலைகளை, கல்லூரிகளை அமைத்து அவற்றின் மூலமாக கிறிஸ்தவ சமயத்தின் வளர்ச்சியை முன்னிறுத்திச் சென்றனர். இக்காலத்தில் இலங்கையின் வட பகுதியில் ஆறுமுக நாவலர் தோன்றிச் சைவசமய புனருத்தாரணத்திற்கு அரும்பணி புரிந்தார். இதே காலப்பகுதியில் மட்டக்களப்பிலும் சைவசமயம் தொடர்பாகப் பலர் முன்னின்று உழைத்ததன் பயனாகச் சைவ மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட அத்தகைய சைவ மறுமலர்ச்சி குறித்து ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

பிரித்தானியராட்சிக் கால மட்டக்களப்பு தேசம்

மட்டக்களப்பில் கி.பி. 1802 இல் கால்பதித்த பிரித்தானியர்கள் கி.பி 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை சுதந்திரமடையும் வரை தமது ஆட்சியை நிலை நிறுத்தினர். இவர்களது ஆட்சிக் காலப் பகுதியில் மட்டக்களப்பு தேசம் என்பது

தற்பொழுது உள்ள மட்டக்களப்பு, அம்பாறை என்னும் இரு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்தது. வடக்கே வெருகலாற்றினையும், தெற்கே குழக்கனாற்றினையும், கிழக்கே வாங்காள விரிகுடாக் கடலினையும், மேற்கே ஊவா வெல்லஸ்ஸ மலைத்தொடர்களையும் எல்லைகளாகக் கொண்டிருந்தது.

மட்டக்களப்பில் மரபு வழியாக நிலவி வந்த சைவசமயமானது பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு மாற்றங்களையும் வளர்ச்சிகளையும் கண்டது. ஒரு புறம் மரபு வழியான இந்துசமயத்தின் மீளுருவாக்கம் கிராமிய மட்டத்தில் ஏற்பட்டது. மறுபுறம் மேல்நாட்டுக் கல்வியின் பயனாகவும் பிற தேசத் தொடர்புகளின் காரணமாகவும் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினரின் தோற்றம் உருவானது. ஆகம வழிபாட்டு முறை படிப்படியாக வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இக்காலப்பகுதியிற் படித்த இளைஞர்களும் சான்றோர்களும் இணைந்து சைவப் பாடசாலைகளை மட்டக்களப்புக் கிராமங்கள் தோறும் உருவாக்கினர். சமய நிறுவனங்கள் பல தோற்றம் பெற்று சைவ மறுமலர்ச்சிக்காக உழைத்தன. பல அறிஞர்களும், சமய ஞானிகளும் தோன்றி சைவசமயப் பிரசங்கங்கள், சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியதோடு நூல்கள் பலவற்றையும் எழுதி வெளியிட்டனர். சைவாலயங்கள் பல தோற்றம் பெற்றதுடன் புனருத்தாரண வேலைகளும் இடம்பெற்றன. இவை குறித்து விரிவாக நோக்குவதன் மூலம் இக்காலச் சைவ மறுமலர்ச்சியினை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

சைவப் பாடசாலைகள்

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தைப் போன்று மட்டக்களப்பிலும் நிறுவனமயப்பட்ட அமைப்பாக சைவப் பாடசாலைகள் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னரே திண்ணைப்பள்ளிகள் அமைக்கப்பட்டு கல்விப் போதனை இடம்பெற்றுள்ளது. இதனை உறுதிப்படுத்துவதாக அக்காலத்திற் பாடப்பட்ட "எண்ணைச்சிந்து" விளங்குகின்றது.¹ மொழி, சமயம், அறம் சார்ந்த அடிப்படை விடயங்களே இக்கல்வி முறையிற் போதிக்கப்பட்டுள்ளன.

எனினும் அந்நியர் ஆட்சியில் இத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் சுதந்திரம் இழந்தன. ஆட்சியாளர் அறியாமலே இப்பள்ளிக்கூடங்களை

நடத்தும் நிலை இருந்தது. மேலும் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப நவீன கல்வியைப் பெறவும், ஆங்கிலம் கற்கவும் கிறிஸ்தவ மிஷனரிப் பாடசாலைகளை நாடுவது அவசியமாயிற்று. 1814 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மெதடிஸ்த திருச்சபைப் பாடசாலைகளும் 1854 ஆம் ஆண்டிலிருந்து கத்தோலிக்க திருச்சபைப் பாடசாலைகளும் மட்டக்களப்பு மாநிலம் எங்கும் தீவிரமாகத் தோன்றத் தொடங்கின. இப்பாடசாலையிற் கல்வி பயில்வதாயின் சைவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மதம் மாற வேண்டும் என்ற கீழ்நிலை உருவானது.

கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்களது இக்கொள்கை படித்த சைவ இளைஞர்கள் மத்தியில் கிறிஸ்தவ சமய வெறுப்புணர்ச்சியை உண்டுபண்ணியது. இதனால் சுதேச உணர்வு கொண்டு இளைஞர்கள் எழுச்சியுறும் நிலை தோன்றிற்று. சைவப்பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்கென்று சைவப்பாடசாலைகள் கிராமங்கள் தோறும் அமைக்கப்படலாயின. இக்காலப்பகுதியிலே சுவாமி விவேகானந்தர் இலங்கையின் பல இடங்களிலும் நிகழ்த்திய சமயச் சொற்பொழிவுகளும் இப்பிரதேச மக்கள் மத்தியில் விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தியது. இதன் பலனாக விவேகானந்த சபை உருவாக்கப்பட்டு அதன் பரிபாலனத்தின் கீழும் பல சைவப்பாடசாலைகள் தோற்றம் பெற்றன.

இப்பகுதியில் வாழ்ந்த வசதிபடைத்த சமய அபிமானிகள் இத்தகைய சைவப் பாடசாலைகளை அமைப்பதற்குப் பெரிதும் உதவினர். தர்மரெத்தினம் உடையார், வேலுப்பிள்ளை உடையார், கா.வ.மார்க்கண்டன் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் இப்பாடசாலைகளை அமைப்பதற்காக நிலங்களை வழங்கியதுடன் பண உதவிகளையும் புரிந்துள்ளனர். சைவப்புலவர்களான வித்துவான் அ.சரவணமுத்தன், வித்துவான் வைத்திலிங்க தேசிகர், தேசிகமணி அருணாசலம் போன்றவர்கள் இச்சைவப் பாடசாலைகளில் கல்வி போதித்தவர்களாவர்.

சுவாமி விபுலானந்தர் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கப் பணிகளை ஆரம்பிப்பதற்காக கிழக்கு மாகாணத்திற்கு வருமுன்பே புளியந்தீவு(1902), ஆரைப்பற்றை(1912), கல்லடி உப்போடை(1912), காரைதீவு(1912), மண்தூர்(1918), மொறக்கட்டாஞ்சேனை(1914) ஈசநந்தீவு ஆகிய மட்டக்களப்புக்

கிராமங்களில் மக்களின் முயற்சியால் சைவப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருந்தன.²

மட்டக்களப்பிற்கு வருகைதந்த இராமகிருஷ்ண மிஷன் துறவிகள் இங்குள்ள சைவப் பாடசாலைகளுக்கு விஜயம் செய்ததுடன் தங்களது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்தும் வைத்துள்ளனர். 1918 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் சுவாமி சர்வானந்தர் மட்டக்களப்பிற்கு வந்து இங்கு பல இன்னல்களுக்கு கிடையில் உற்சாகத்துடன் சமயப் பணி புரிந்துவந்த பாடசாலைகளையும் பொது மக்களையும் சந்தித்தார். ஆரைப்பற்றை சைவப்பாடசாலையை பார்வையிட்ட பின் அப்பாடசாலை சம்பவக் குறிப்புப் புத்தகத்தில் பின்வருமாறு எழுதினார்.

“இக்கிராமத்தில் அமைந்துள்ள கல்விச்சாலையைப் பார்வையிட்டு மிக மகிழ்ந்தேன். இதனை அமைத்துப் பாதுகாப்பதில் இக்கிராம மக்கள் காட்டிய தீர்மானிக்க விடாமுயற்சியின் வரலாற்றினை நான் கேள்வியுற்றேன். இப்பாடசாலை மேலும் மேலும் வளர்ந்து சிறந்ததொரு கல்விச் சாலையாக அமைய பகவானின் ஆசி கிட்டுவதாக.”³

இவ்வாறு பல விதங்களிலும் சிறப்புற்றிருந்த கிழக்கிலங்கை மக்கள் தோற்றுவித்த பாடசாலைகள் ஏனைய மதஸ்தாபனங்களின் போட்டியை எதிர்த்து நிற்கவேண்டியிருந்தது. அதன் நிருவாகிகள் தங்கள் சொந்தத் தொழிலைக் கவனிக்கவேண்டியிருந்ததால் பாடசாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு தமது முழுநேரப் பணியையும் செய்ய முடியவில்லை. போதுமான சிறந்த ஆசிரியர்கள் இல்லாமையும் ஒரு குறையாக இருந்தது. நிதி நிலைமையும் திருப்திகரமாக இல்லை. இவ்வாறு பாடசாலை நிருவாகம் திணறிக் கொண்டிருந்த நிலையில்தான் சுவாமி விபுலாநந்தர் இங்கு வந்தார். கிழக்கின் மக்கள், பாடசாலைகளை அடிகளார் மூலம் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கத்திடம் ஒப்படைத்து விடுவதே சிறந்த வழி என்ற முடிவுக்கு வந்தனர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் இப்பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதிலிருந்து மேலும் பல சைவப் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. ‘சைவப் பிள்ளைகள் சைவப் பாடசாலையிற் கல்வி பயில வேண்டும்’ என்பதே அடிகளாரின்

எண்ணமாயிருந்தது. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் கல்ஷடி உப்போடையில் உள்ள சிவாநந்த வித்தியாலயம்(1929) முக்கியமானது. இதுவே மட்டக்களப்பில் சைவமரபிலே தோன்றிய முதலாவது ஆங்கிலப் பாடசாலையாகும். இராமகிருஷ்ண மிஷன் மூலம் பெண்களுக்காக காரைதீவில் சாரதா வித்தியாலயமும்(1928) கல்ஷடியில் விவேகானந்த வித்தியாலயமும்(1937) அமைக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து கொக்கட்டிச் சோலை(1937), பழகாமம் (1940), கழுதாவளை(1943), அக்கரைப்பற்று (1944) சித்தாண்டி(1945) போன்ற இடங்களிலும் பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன.

இலங்கை அரசாங்கம் 1960 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் பாடசாலைகளை பொறுப்பேற்றபோது மிஷன் பராமரிப்பில் இருந்த 26 பாடசாலைகளும் அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அப்பொழுது அப்பாடசாலைகளில் 9069 மாணவர்கள் கல்வி பயின்றனாகொண்டிருந்தனர். 317 ஆசிரியர்கள் சேவையில் அமர்ந்திருந்தனர்.⁴

சைவ சமய நிறுவனங்கள்

மட்டக்களப்பை ஐரோப்பியர் என்று கைப்பற்றினார்களோ அன்றே இங்கு சுதேச இயக்கங்கள் தோற்றம்பெறத் தொடங்கின.⁵

“நமது பிள்ளைகள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் அந்த இயக்கத்தின் நோக்கம். சுவாமி விவேகானந்தரின் அமெரிக்க சிஷ்யைகளுள் ஒருவரான சகோதரி அவபாமியா அம்மையார் மட்டக்களப்பிற்கு விஜயம் செய்து, கிராமங்கள் தோறும் இந்து சமய பிரச்சாரம் செய்தமையால் நாடெங்கிலும் ஓர் எழுச்சி உண்டாயிற்று. இந்த எழுச்சியின் பயனாகவேதான் மேற்குறிப்பிட்ட பேரியக்கம் தோன்றியது”

என இளம் வயதிலே அத்தகைய இலக்கம் ஒன்றில் பங்காளராயிருந்த புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁶

யாழ்ப்பாணத்திற்கும் மட்டக்களப்பிற்கும் இடையே ஏற்பட்ட உறவும் இவ்வியக்கத்தின் தோற்றத்திற்கு ஒரு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. 1880 ஆம்

ஆண்டிற்குப் பின் ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் வாரிசுகள் மட்டக்களப்பை நாடி வரலாயினர். இதனால் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண மக்கள் மத்தியிற் தோன்றிய சைவத் தமிழ் எழுச்சி இந்நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மட்டக்களப்பில் பரவத் தொடங்கி இச்சதேச இயக்கங்களின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகியது. இவ்வியக்கத்திலே முதலியார் கா.வ. மார்க்கண்டன். குருநாதபிள்ளை கனகசபை, வித்துவான் ச.பூபாலிள்ளை, பண்டிதர் சாமிநாத மயில்வாகனனார், வித்துவான் அ.சரவணமுத்தன், தேசிகமணி அருணாசலம், வித்துவான் வைத்திலிங்க தேசிகர், பொ.ஆறுமுகசாமி போன்றோருடன் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பெரியோர் பலரும் பங்காளர்களாய் இருந்தனர். இப்புலவர்களது பணிகள் சைவசமயத்தினதும் சங்கங்களினதும் வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணை நின்றன.

சுவாமி விவேகானந்தரது இலங்கை விஜயத்தை தொடர்ந்து பல பாகங்களிலும் விவேகானந்த சபைகள் தோற்றம் பெற்றது போல் மட்டக்களப்பிலும் 'விவேகானந்த சபை'யொன்று உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. எனினும் அதன் முழுமையான செயற்பாடுகள் பற்றி அறிய முடியவில்லை. 1915-01-21 இல் வெளியான இந்து சாதனம் இதழில் விவேகானந்தரது ஜனனதினக் கொண்டாட்டத்தை இச்சபை சிறப்பாகக் கொண்டாடியதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.⁷ இராமகிருஷ்ண மிஷன் வருகைக்கு முன்பே பல சைவப் பாடசாலைகள் இச்சபையின் கீழ் இயங்கி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதே போன்று 1926 காலப்பகுதியளவில் கல்லை உட்போடையில் 'ஸ்ரீ கணேசானந்த சபை' என்ற பெயரில் ஒரு சங்கமும் நிறுவப்பட்டிருந்தமை பற்றி அறிய முடிகின்றது. சைவசமய விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தும் வகையில் பல இடங்களிலும் சமயச் சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்து நடாத்தியமை பற்றி இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.⁸ அருணாசல தேசிகர், புளியந்தீவு ஆ.தட்சணாமூர்த்தி, சுவாமி விபுலாநந்தர் போன்றோர் இதில் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

ஆணைப்பந்தி இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆண்கள் பாடசாலையிற் தங்கியிருந்து சமயத் தொண்டாற்றி வந்த ஸ்ரீமத் அபிநாஷாநந்தாஜி அவர்கள், ஆணைப்பந்தி ஸ்ரீ சித்தி விக்னேஸ்வரர் ஆலயத்திற்கு வரும் சில பெண்களை

அழைத்து, 'சைவ மங்கையர் கழகம்' என்ற பெயரில் 1929ஆம் ஆண்டு ஒரு சங்கத்தை அமைத்தார்.⁹ திருமதி ஆறுமுகம் என்பார் தலைமையில் உருவான அந்தக் கழகம் 1936 ஆம் ஆண்டுவரை இப்பாடசாலையிலே தேவாரம், புராணம் முதலியன படித்தலை முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. பின், படிப்படியாக சமயத் தொண்டு மட்டுமல்லாது சமூக, கலை, கலாசாரப் பணிகளிலும் ஆர்வம் காட்டியது. ஞாயிறு சமய பாடசாலை, சங்கீத, நாட்டிய வகுப்புகள், கைப்பணி வகுப்புகள் என்பன பாடசாலை மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது, வளர்ந்த பெண்களுக்குமாக நடாத்தப்பட்டதாக அறிய முடிகின்றது.

1945 ஆம் ஆண்டு, ஆவணி ஓணத் திருநாளில் மனோன்மணி அம்பாள் சிலை ஒன்று மன்றத்தினரால் ஆனைப்பந்தி ஸ்ரீ சித்தி விக்னேஷ்வரர் ஆலயத்திற்கு வழங்கப்பட்டதென்றும், இந்தியாவிலிருந்து வருகை தந்த திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவ்வைபவத்திற் கலந்து கொண்டு, மன்றத்தினருக்கு ஆசி வழங்கி '**இந்து மகளிர் மன்றம்**' என்ற புதிய நாமத்தினையும் சூட்டினாரென்றும் அறிய முடிகின்றது. தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்த இம்மன்றம் ஆனைப்பந்தி கோயில் வளாகத்திலேயே ஒரு மண்டபத்தினை அமைத்து அதில் பாவர் பாடசாலை ஒன்றினையும், நெசவு நிலையம் ஒன்றினையும் தொடங்கி நடாத்தியது. சைவப்புலவர் அருணாசல தேசிகர் இயற்றிய 'இந்துசமய மாத மகத்துவ மான்மியம்', 'விநாயக மகத்துவ நுட்பமும் புளியநகர் ஸ்ரீ சித்தி விக்னேஸ்வர ஆலய மான்மியமும்' ஆகிய இரு நூல்களையும் இம்மன்றமே வெளியிட்டு வைத்தது.

பண்டிதர் செ.பூபாலப்பிள்ளை கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியராக இருந்த பொழுதிலும் சைவப் பணியில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். '**அருள் நெறி திருக்கூடம்**' என்ற பெயரில் வாலிபர்களைத் திரட்டி சைவப்பணி புரிந்து வந்தார்.¹⁰ இத்திருக் கூட்டத்தினர் பல தல யாத்திரைகளையும், கூட்டங்களையும் நடாத்திச் சைவமக்களிடையே விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர்.

தென்னிந்தியா திண்டுக்கல்லில் இருந்து தொழிற்பட்டு வந்த சுவாமிஜி சோமேஸ்வரானந்தகிரி அவர்களின் உபதேசங்களால் கவரப்பட்டு '**செட்டிபாளையம் திருவருள் சங்கம்**', '**குருக்கள் மடம் திருவருள்**

சங்கம்' எனும் இரண்டு சங்கங்களும் 1940 இல் உருவாக்கப்பட்டன.¹¹ இந்து விழாக்கள், பாடசாலை மாணவர்களுக்கான தேவார பண்ணிசைப் போட்டிகள், பண்ணிசை வகுப்புக்கள், குருபூசை விழாக்கள் முதலியவற்றை இச்சங்கங்கள் சிறப்பாக நடாத்தின.

இதனைத் தொடர்ந்து 1945 இல் மட்டக்களப்பு கோட்டை முனையில் 'சைவ மகாசபை' நிறுவப்பட்டது.¹² திரு.க.ஏரம்பமூர்த்தி, நாகமணி பண்டிதர் போன்றோரால் உருவாக்கப்பட்ட இச்சபை, சைவப்பாட வகுப்பு, கூட்டுப்பிரார்த்தனை, சமயச் சொற்பொழிவுகள் என்பவற்றை நடாத்தியது. கோட்டைமுனை ஸ்ரீ மகாமாரியம்மன் ஆலயம், வீரகத்திப் பிள்ளையார் ஆலயம், பெரியதம்பிரான் ஆலயம், நரசிங்கவைரவர் ஆலயம் ஆகிய ஆலயங்களைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் இதில் அங்கம் வகித்ததாக அறியப்படுகின்றது.

சமூகத் தொண்டராக விளங்கிய க.நடராஜன், வீ.சி.கந்தையா, திரு.வெ. திருநாவுக்கரசு முதலியோர் சேர்ந்து நிறுவிய 'திருத்தொண்டர் கழகம்' சில காலம் மட்டக்களப்பிற் சிறந்த சைவப்பணியாற்றியது.¹³

மேற்குறித்த நிறுவனங்களோடு பிரித்தானியராட்சியின் இறுதிக் காலப் பகுதியிற் கிராமங்கள் தோறும் **இந்து இளைஞர் மன்றம்** என்ற பெயரோடு பல நிறுவனங்கள் தோன்றிச் சைவப் பணி புரிந்துள்ளன. சைவசமயப் பிரசாரம், அறநெறிக் கல்வி, சமய தினங்களைக் கொண்டாடுதல் முதலியன இவற்றின் பணிகளாயிருந்தன.

சமயப் பிரசங்கங்களும் சொற்பொழிவுகளும்

ஆறுமுக நாவலர் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற் சைவ சமயத்தை நிலைநிறுத்த பிரச்சாரங்களே பேருதவி செய்யத்தக்கன என நம்பி அதன்படி செயற்பட்டார். அதே போன்றே மட்டக்களப்பிலும் சமயப் பெரியார்களிற் சிலர் இத்தகைய வழிமுறையினைக் கையாண்டு சமயம் வளர்க்கப் பாடுபட்டுள்ளனர்.

இவர்களுள் முதன்மையானவராகத் திகழ்பவர் சைவப்புலவர் அருணாசல தேசிகரவர்கள். தனது 15 வது வயதிலிருந்து சொற்பொழிவாற்றத் தொடங்கிய இவர் தனது இறுதிக் காலம் வரையும் தொடர்ந்து இப்பணியைச் செய்து வந்தார். கிறிஸ்தவ மதமாற்றத்தைத் தடுக்கும் நோக்கோடு பல கிராமங்களுக்குள் சென்று சைவப் பிரசாரஞ் செய்தார். மட்டக்களப்பில் அவரது சொற்பொழிவு நடைபெறாத கோயில்கள் இல்லையென்றே கூறலாம். எந்தப் பொருளை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதில் ஆழ்ந்து பேசுகின்ற தன்மை இவரிடம் இயல்பாகவே இருந்தது. ஒரு சைவ சமயத்தவன் தன் அக வாழ்விலும் புற வாழ்விலும் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையே இவரது சொற்பொழிவுகள் புலப்படுத்தி நின்றன. ஆகம வழிபாட்டிற்கு முதன்மையளித்துப் பேசுவவராக இவர் விளங்கினார். ஆனைப்பந்தி ஸ்ரீ சித்தி விக்னேஸ்வரர் ஆலயத்தில் வெள்ளிக் கிழமைதோறும் சமயப் பிரசங்கம் செய்து வந்த இவர் இதற்கென ஒரு மாணவர் கூட்டத்தையே உருவாக்கிவிட்டார். திரு.சீ.நாகையா ஆசிரியர், திரு.வ.சித்திவிநாயகம், பண்டிதர் த.கிருஷ்ணபிள்ளை ஆகியோர் தொடர்ந்தும் அவருடைய பணியினை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்களாவர்.

அடுத்து, தனது சொற்பொழிவுகளின் மூலம் பிறமத கண்டனங்களை வெளிப்படுத்திச் சைவசமய மேன்மையை எடுத்து விளக்கியவர்களில் வித்துவான் பு. வைத்திலிங்க தேசிகர் முக்கியமானவர். இவரது பேச்சினைக் குறித்து மட்டக்களப்புத் தமிழக ஆசிரியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மட்டக்களப்புத் தமிழகத்துச் சைவசமயப் புரட்சி வீரர்களின் வரிசையில், முன்னணியிலே நின்று, சைவம் மறுத்த வல்லாளர்களுக்கெதிரான மத கண்டனங்களை மாரி போலப் பேச்சினாலும், எழுத்தினாலும் சொரிந்து வந்தவராகையால் தேசிகரென்றாலே பிற மதத்தின ரெல்லாரும் நடுங்கியகலுவது வழக்கமாயிற்று. இவரது சொற்பொழிவுகள் சித்தாந்த தத்துவங்கள் கலந்த தமிழ் மழையாகப் பொழிந்தன. தீபம் பத்திராசிரியராக இருந்த வேதநாயகம் பாதிரியாருடன் மாறுகொண்டெழுதிய கண்டனங்களைச் ‘சுதேச நாட்டிய’ இதழ்களிற் கண்டு புகழாதவரில்லை யெனலாம்”.¹⁴

சமயச் சொற்பொழிவுகளின் மூலம் மக்கள் மனதில் இடம் பிடித்தவர்களில் வித்துவான் அ.சரவணமுத்தனும் ஒருவராவார். ஒல்லாந்தரது ஆட்சியைத் தொடர்ந்து இலங்கையிலே நிலைபெற்ற புறச்சமயப் பிரிவுகள் மட்டக்களப்பிலும் மெல்லப் பரவி மக்களுடைய தமிழ்ப் பண்பினையும், ஒழுகலாற்றினையும் மாற்றி வரும் போது அந்நிலையை மாற்றி அனைவருக்கும் நல்லறிவு புகட்டிச் 'சைவசமய இயக்கம்' என்ற பிரச்சார இயக்கத்தின் பேராற் தமிழ் மானங்காத்த ஒரு மட்டக்களப்பு நாவலர் சரவணமுத்துச் சாமியார் என்று வி.சீ.கந்தையா இவரைச் சிறப்பிக்கின்றார்.¹⁵ சிலேடை நயம் பொதிந்த இவரது சொற்சுவையினால், சொற்பொழிவுகளிலும், கண்டன உரைகளிலும் இவருக்கு எங்கும் பெரும் சிறப்புக் கிடைத்து வந்தது. தமிழ் நூல்களோடு, கிறிஸ்தவ வேதங்களையும் நன்கு கற்று, ஆங்கில மொழியிலும் சொல்லாற்றல் படைத்திருந்த வித்துவானுடைய பேச்சினை எதிர்த்து வெல்லமுடியாத பாதிரிமாப் பலர் திணறினார்கள். அருணாசல தேசிகருடைய நட்பும் இவருக்கு கிடைத்தமையால் அவரையும் உடன் கொண்டு இடந்தோறும் சென்று சொன்மாரி செய்து சைவம் வளர்க்கும் பணியிலே அளப்பரிய வெற்றி கண்டார். இவரது பேச்சாற்றலால் கவரப்பட்டு பல இளைஞர் படையினர் இவருடன் இணைந்து பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டனர்.

சுவாமி விபுலாநந்தரும் மேலே நாம் குறிப்பிட்ட அருணாசல தேசிகர், வித்துவான் சரவணமுத்தன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து சைவசமய சொற்பொழிவுகளிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். இவர்கள் மூவரும் இளமைக் காலம் முதல் நண்பர்களாய் இருந்தவர்கள். ஆலயங்கள் தோறும் சமயப்பிரசங்கம் செய்தவர்கள். 1928 ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புக் கல்லடி ஸ்ரீ விநாயகராயத்தில் 'சைவசமயம்' எனும் தலைப்பில் விபுலாநந்த அடிகளார் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவு குறித்து இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹⁶

சைவ இலக்கியங்கள்

பிரித்தானியராட்சியில் சமய சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டமையினால், சைவப்பெரியார்களிற் பலர் தமது சமய உண்மைகளை மக்களுக்கு எடுத்து விளக்கும் நோக்கில் இலக்கியங்களை எழுதுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அத்தகையோரில் சைவப்புலவர் சா. அருணாசலதேசிகர் (1888-1969)

முக்கியமானவர். அன்னியரின் ஆட்சியினால் தமது சமய அடிப்படைகளையே மறந்திருந்த சைவ மக்களுக்கு அவற்றை விளக்கவேண்டிய தேவையை உணர்ந்த தேசிகர் அவர்கள் வடக்கில் ஆறுமுகநாவலர் எவ்வாறு சமய உண்மைகளை எடுத்தியம்பி இலக்கியங்களைப் படைத்தாரோ அதே போன்றே இவரும் சிறுவர்கள் முதல் பெரியோர்கள் வரை கற்றுப் பயனடையக் கூடிய வகையில் சைவ சமயத்தின் பல துறைகளையும் விளக்கும் “சைவக் களஞ்சியம்” என்ற நூலை பாகம் பாகமாக எழுதத் தொடங்கினார். எல்லாமாக 12 தொகுதிகள் இவரால் எழுதப்பட்டன. இந்நூலின் 12 பாகங்களும் சைவ சமயத்தைப் பூரணமாய் அறியச் செய்யவல்லனவாகும். “நமது நூல்கள் சைவ சமயத்தைத் தெளிவாய் அறியவைப்பன மாத்திரமல்ல, பகிரங்க சைவப் பிரசங்கி ஆக்கவும் வல்லன”¹⁷ என்பது அவருடைய கருத்தாகும். அக்கால நிதி நிலைமையின் காரணமாகப் போலும் 8 தொகுதிகளை மாத்திரமே அவரால் அச்சுவாகனமேற்ற முடிந்தது.

இவற்றுள் முதற்பாகம் “சைவசமய ஆரம்பபோதினி” இரண்டாம் பாகம் “சைவசமய இளைஞர் போதினி” மூன்றாம் பாகம் “இந்து மாணவர் பக்திப் பாடற் பாமணிமாலை” நான்காம் பாகம் “இந்து சமய மாத மகத்துவ மான்மியம்” ஐந்தாம் பாகம் “சைவ இலக்கிய கதாமஞ்சரி” ஆறாம் பாகம் “சைவசமய சிந்தாமணி” பத்தாம் பாகம் “அருட்பாத் திரட்டும் அரும்பொருட் பாக்களும்” பதினொராம் பாகம் “விநாயக மகத்துவ நுட்பமும் புளியநகர் ஸ்ரீ சித்திவிக்னேஸ்வர ஆயை மான்மியமும்” என்பன அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. முறையே ஏழாம், எட்டாம், ஒன்பதாம், பன்னிரண்டாம் பாகங்களாகிய “சித்தாந்த சிரோமணி” “மெய்க்குஞான தீபம்” “சர்வஞானோத் தராகம சாரசங்கிரகம்” “முருகன் மகத்துவ நுட்பம்” என்பன வெளிவரவில்லை.¹⁸

சைவக் களஞ்சியம் நூற் தொகுதியில் எல்லோராலும் விதந்து பாராட்டப்பட்ட நூல் “சைவ சமய சிந்தாமணி” ஆகும். சாதாரண மக்கள் முதல் உயர் வகுப்பில் உள்ளவர்களும், சைவசித்தாந்தத் துறையில் பயில்வோரும் கற்றுப் பயனடையக் கூடிய வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலை சைவசமயக் கருவுலமாகக் கருதலாம். 18 இயல்களை உடைய இந்நூலில் சைவ சித்தாந்த தத்துவங்களையும், சைவக் கிரியை முறைகளையும் எல்லோரும் இலகுவில்

விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய வகையில் எளிய தமிழில் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளார். சைவ சமயத்தை சுருக்கமாக அறிய விரும்புவர்களுக்குத் தலைசிறந்த நூல் இதுவாகும். இந்நூல் 1960 ஆம் ஆண்டே மட்டக்களப்பு தமிழ்க் கலை மன்றத்தினால் அச்சில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் தேவை கருதி 1993 இல் மட்டக்களப்பு இந்து இளைஞர் மன்றம் இதனை மீள்பதிப்புச் செய்தது. தற்பொழுது இந்நூற் பிரதியினை பெற முடியாதுள்ளது. மீண்டும் இதனை மீள்பதிப்புச் செய்ய வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பேரறிஞர்களாலும், இந்தியத் தமிழகத்தாராலும் ஒருங்கே போற்றப்பட்ட பெருமைக்குரியவரான வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்களும் இக்காலத்தே சமய இலக்கியங்கள் பலவற்றையும் எழுதியுள்ளார். இவர் 1882-1921 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இயற்றிய பத்துப் பிரபந்தங்கள் அடங்கிய தொகுதியை “தோத்திரக்கோவை” முதற்பாகம் என்ற பெயரில் திருமயிலாப்பூர் சே.வே. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் 1923 ஆம் ஆண்டில் சென்னையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்.¹⁹ பெரியதுறைத் திருமுருகர் பதிகம் (1882) மட்டக்களப்பு புளியநகர் ஆனைப்பந்திச் சித்திவிக்கேஸ்வரர் பதிகம் (1905), சிவதோத்திரம் (1906), கணேசர் கலிவெண்பா (1922), யாழ்ப்பாணத்து அரசடி விநாயகர் அகவல் (1920), சிவமாலை (1921), கண்டிநகர் கதிரேசர் பதிகம், மட்டுநகர் கொத்துக்குளத்து மகாமாரியம்மன் அந்தாதி (1922), நல்லிசை நாற்பது, கண்டிநகர் செல்வ விநாயகர் பதிகம் என்பனவே அந்நூல்களாகும்.

மேற்குறித்த பிரபந்தங்களோடு இவர் இயற்றிய சமயப் பெருநூல்களாக சீமந்தனி புராணம், விநாயக மான்மியம் என்பன குறிப்பிடப்படுகின்றன. இதில் “சீமந்தனி புராணம்” (1894) வல்வை இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் ச. வயித்திலிங்க பிள்ளையவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு சென்னை ஸ்ரீ பத்மநாபவிலாச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டது. இது பத்துச் சருக்கங்களையும் 800 விருத்தப் பாடல்களையும் உடையது. சோமவார விரத மகிமையை மக்களுக்கு விளக்கமாக எடுத்துக்கூறுதலே இந்நூலை ஆசிரியர் இயற்றியதன் பிரதான நோக்கமாகும். “விநாயக மான்மியம்” (1907) என்னும் இலக்கிய வடிவம் புராணக் கதையம்சங்களையும், விநாயகரது திரு அவதாரங்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது. வித்துவான் ஸ்ரீ. கலியாண சுந்தர

முதலியார், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் போன்றோர் இந்நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

“முப்பொருளாராய்ச்சி” என்ற தலைப்பில் அமைந்த இவரது கட்டுரை மதுரை தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாகிய “செந்தமிழ்” பத்திரிகையில் வெளியானது. பின் இது நூல் வடிவமாக்கப் பெற்றதாகவும் அறியப்படுகிறது. தமிழ் வரலாறு நூன்முகத்தில் “முப்பொருளியல் தேறக் கற்கு முறைமையை ‘முப்பொருளாராய்ச்சி’ என்னும் நூலில் விரித்திருக்கின்றாம். ஆண்டு கண்டு தெளிக”²⁰ என இவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இது தெரிய வருகிறது. சைவசித்தாந்த தத்துவத்திலும் ஆசிரியருக்கிருந்த புலமையை இது வெளிக்காட்டுகிறது எனலாம்.

மட்டக்களப்பு தாண்டவன்வெளியைச் சேர்ந்த வித்துவான் அ.சரவணமுத்தன் அவர்கள் 1915 இல் பாடிய “மாமாங்கப் பிள்ளையார் பதிக”த்தின் சிறப்பினை அறிந்து மதுரை தமிழ்ச் சங்கம் இவரை சங்க அங்கத்தவராக இணைத்துக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் இயற்றிய “கதிர்காம வேலைவர் தோத்திர மஞ்சரி”(1927) என்ற நூலுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துச் சிறப்பித்துள்ளார். சனீஸ்வரனைத் துதிக்கும் இவரது “சனி வெண்பா” (1927) முப்பது வெண்பாக்களாலான நூலாகும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இளமைக்கால ஆசிரியர்களில் ஒருவராக விளங்கிய வித்துவான் பொ.வைத்திலிங்க தேசிகர், “பாலையடி வால விக்னேஸ்வர ஸஞ்சல்” “மண்டுர் கந்தசுவாமி லீலா சங்கரமானவரஸஞ்சல்” ஆகிய இரு நூல்களைப் பாடியளித்துள்ளார். 1916 இல் பருத்தித்துறை கலாநிதி யந்திரசாலையில் இவை அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுடன் பழமை மிகுந்த ஸ்ரீநீதட்சிணகைலாச புராணம்(1916), கோணேசர் கல்வெட்டு(1916), பிள்ளையார் கதை(1904) ஆகிய நூல்களைப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டுள்ளார்.

புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் 1922 ஆம் ஆண்டு மண்டுர் முருகன் ஆலயத்தின் பெயரில் பாடியளித்த “மண்டுர்ப்பதிகம்” என்ற அவரது முதல் நூல் அறிஞர் பலருடைய நன்மதிப்பையும் பெற்றது. இந்நூலிற்குச் சுவாமி விபுலாநந்தர்,

“ .மண்ணீரில் உறைமுருகன் மலரடிக்கோர் திருப்பதிகம்

மரபிற் சொற்றான்

கண்ணீரு மினியமொழிப் பெரியதம்பிப் பிள்ளையெனும்

கலைவல்லோனே”²¹

எனும் விருத்தப்பா ஒன்றினாலமைந்த சிறப்புரையினை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். வடமொழியிலமைந்த பகவத்கீதையைப் படித்து அவற்றைத் தமிழில் 700 வெண்பாக்களாக எழுதி “பகவத்கீதை வெண்பா” என்ற நூலாக 1943 இல் படைத்தளித்தார். “வெண்பாவிற் பெரியதம்பி” என்று அறிஞர்கள் போற்றும் வகையில் இந்நூல் அமைந்ததென்பர்.

சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளார் தன்னுடைய இளமைக் காலத்தில் (1915) நான்கு பாடல் நூல்களை எழுதியளித்துள்ளார். **கணேச தோத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் இரட்டை மணிமாலை, குமரவேள் நவமணிமாலை** எனும் நூல்களை யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டை க.சிதம்பரநாத பிள்ளையவர்கள், வித்துவான் சரவணமுத்தனது சிறப்புரையுடன் பதிப்பித்து வெளியிட்டார். அவற்றுடன் சிவனது பஞ்சகிருத்தியத் தத்துவத்தினை வெளிப்படுத்தும் **நடராசர் வடிவம்** என்ற ஒரு நூலையும் அடிகளார் இயற்றியுள்ளார்.

மேற்குறித்த நூல்களுடன் மட்டக்களப்பின் மரபுவழித் தமிழறிஞர்கள் பலரும் பாடியளித்த அம்மாளை, காவியம், பதிகம், அகவல் எனும் வடிவிலமைந்த சிறு பிரபந்தங்கள் பலவும் இக்காலத்தில் எழுந்துள்ளன. இவற்றுள் பெரும்பாலானவை கிராமங்கள் தோறும் அமைந்துள்ள ஆலயங்களைக் குறித்துப் பாடப்பட்டவையாக உள்ளன. இவை அனைத்தும் அச்சில் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. இக்காலத்துச் சைவ இலக்கியங்கள் குறித்து விரிவான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியது அவசியமான ஒன்றாகும். ஆய்வுப் பரப்பினை கருத்திற் கொண்டு இங்கு சுருக்கமாகவே ஆராயப்பட்டுள்ளது.

சைவாலயங்களின் தோற்றமும் புனருத்தாரணமும்

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயராட்சிக் காலப் பகுதியில் சைவாலயங்களில் வழிபாடுகள் குன்றியிருந்ததோடு பல சைவாலயங்களும் அழித்தொழிக்கப்பட்டன என்பதை முன்பு குறிப்பிட்டோம். மட்டக்களப்பிலும் இதன் தாக்கம் இருந்துள்ளதை சிதைந்த கோயில்களின் எச்சங்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. திருப்பெருந்துறை, நாதனையாற்றுப் (வெல்லாவெளி) பெரு வெளிகள், கதிரவெளி போன்ற இடங்களில் இத்தகைய ஆலயங்களின் அழிபாடுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.²² கி.பி.1800 ஐத் தொடர்ந்து போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த கெடுபிடிகளும் கட்டுப்பாடுகளும் குறையத் தொடங்க சைவசமய மறுமலர்ச்சி வேரூன்றத் தொடங்கியது. இதன் பயனாக அழிக்கப்பட்ட சைவாலயங்கள் புனர்நிர்மாணம் செய்யப்பட்டதோடு புதிய பல ஆலயங்களும் தோற்றம்பெறத் தொடங்கின. குடிசைகளாக இருந்த ஆலயங்கள் பல கட்டட நிர்மாணம் பெற்றன. புராதன வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க ஆலயங்களில் புனரமைப்பு வேலைகள் இடம்பெற்றுள்ளதையும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

இக்காலப் பகுதியில் கிராமிய மட்டத்திலான அபிவிருத்தி வேலைகள் துரிதமாக இடம்பெறத் தொடங்கின. ஊர்களை இணைக்கும் வீதிகள் அமைக்கப்பட்டதுடன், ஊர்கள் தோறும் விநாயகர் கோயில்களும் உருவாக்கப்பட்டன. 1900 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியளவில் புயல், வெள்ளம் முதலியனவும் தொற்று நோய்களும் பரவத் தொடங்கின. இதனைத் தொடர்ந்து ஊர்முனைகளில் மாரி அம்மன் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. மேலும் மட்டக்களப்பு வழிபாட்டில் முக்கியம் பெறும் கண்ணகிக்கும் கிராமங்கள் தோறும் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டன.

மட்டக்களப்பில் தற்காலத்தே பிரசித்தி பெற்று விளங்கும் புன்னைச்சோலை ஸ்ரீ பத்திரகாளியம்மன் ஆலயம்(1910), ஏறாவூர் பத்திரகாளியம்மன் ஆலயம்(1820), நாவலடி ஸ்ரீ கடலாட்சி அம்மன் ஆலயம்(1940), மட்டக்களப்பு நரசிங்கசுவாமி கோயில்(1845),பழகாமம் திரௌபதையம்மன் ஆலயம் என்பன இக்காலப் பகுதியிற் தோற்றம் பெற்ற ஆலயங்களுக்கான ஒரு சில எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

மட்டக்களப்பில் புகழ்பெற்ற ஆலயமாக விளங்கும் மாமாங்கப் பிள்ளையார் ஆலயம் மிகப் பழமையானதாக இருந்த பொழுதிலும் இக்காலப் பகுதியிலேயே(1880) இது நிலையான கற்கோயிலாக அமைக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகமும் செய்யப்பட்டது.²³ இதே போன்று உகந்தைமலை முருகன் கோயிலும்(1885) யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த மார்க்கண்டு முதலாளி என்பவரால் கட்டட நிர்மாணம் பெற்றது.²⁴ இவற்றோடு கொக்கட்டிச் சோலைத் தான்தோன்றீஸ்வரர் கோயில், மண்டூர் முருகன் கோயில், திருக்கோயில் திருமுருகன் ஆலயம், சித்தாண்டி சித்திரவேலாயுத சுவாமி ஆலயம் முதலான வரலாற்றுப் புகழ்பெற்ற ஆலயங்களும் புனரமைப்பு வேலைகள் இடம்பெற்றுப் புதுப்பொலிவடைந்தன.

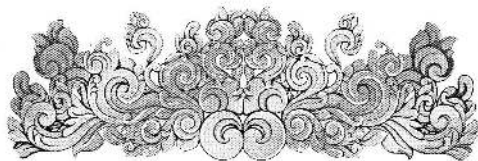
தொகுப்புரை

மட்டக்களப்பு வரலாற்றில் பிரித்தானியராட்சிக் காலப்பகுதியில் சமூகம், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகிய துறைகளில் அபிவிருத்திகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இக்காலத்தே அரசாங்க சமயமென்று கிறிஸ்தவம் பிரகடனப் படுத்தப்படாமையினால் எல்லோருக்கும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரங்கள் கிடைத்தன. எனினும் இக்காலப்பகுதியில் இங்கு வந்த மிஷனரிகளினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரம், ஆங்கிலக் கல்வி முறை, தொழில் வாய்ப்பின் நிமித்தம் மதம் மாற வேண்டிய கூழல் என்பன இங்கு வாழ்ந்த சைவர்களை சுதேச உணர்வு கொண்டு எழுச்சு செய்தன. இதன் காரணமாக சைவ சமய நிறுவனங்களும் சைவப்பாடசாலைகளும் தோற்றம் பெற்றதுடன், சமயப் பெரியார்கள் பலர் தோன்றிச் சமயப் பிரசங்கங்களை நிகழ்த்தியும் சைவ இலக்கியங்களைப் படைத்தும் சைவ மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தினர். சைவாலயங்களும் புனர்நிர்மாணம் பெற்றன. இவற்றை வைத்து நோக்குகின்ற போது இலங்கையின் வடக்கே நாவலர் தலைமையில் உருவான சைவ மறுமலர்ச்சிக்குச் சமாந்தரமான போக்கு மட்டக்களப்பிலும் ஏற்பட்டுள்ளது என்பது கண்கூடு.

அடிக்குறிப்புகள்

1. யோகராசா, செ. வாய்மொழி மரபுகள் வரலாற்று மூலங்களாக, 2004. பக்.02
2. சிவசுப்ரமணியம், வ., விபுலாநந்த தரிசனம், 1993. பக்.72-73

3. மே. கு. நூல், பக்.72
4. இராமகிருஷ்ண மிஷன் மாணவர் இல்ல 'பவள விழா' மலர், 2001. பக். 26
5. மகேஸ்வரலிங்கம், க., மட்டக்களப்பு வாழ்வும் வழிபாடும். 2008. பக்.208
6. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ., உள்ளதும் நல்லதும், 1982. பக்.27
7. மணி, பெ. சு., இலங்கையில் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கம், 1997. பக்.203-204
8. சிவசுப்ரமணியம், வ., மே.கு.நூல். பக்.67
9. மனோகரி, சீ., இந்து ஒளி. 2007. பக்.475
10. சிவசுப்ரமணியம், வ., மே.கு.நூல், பக்.60
11. அருள்நாயகி, பா., மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் இந்துப் பண்பாடு, 2003. பக்.184
12. பாக்கியமூர்த்தி, ஏ., நேரில் கூறியது. ஓய்வு பெற்ற அதிபர், வயது-74. தாமரைக்கேணி.
13. சிவசுப்ரமணியம், வ., மே.கு.நூல், பக்.62
14. கந்தையா, சீ., மட்டக்களப்புத் தமிழகம், 2002, பக்.244
15. மே.கு.நூல், பக்.214
16. சிவசுப்ரமணியம், வ., மே.கு.நூல், பக்.68
17. அருணாசல ஆசிரியர், கா., அருட்பாத்திரட்டும் அரும்பொருட் பாக்களும், 1968. முன்னுரையில்.
18. சிவசுப்ரமணியம், வ., மே.கு.நூல், பக்.57
19. வாமன், நா., செங்கதிர், 2010. பக்.45
20. மே.கு.நூல், பக்.45
21. பெரியதம்பிப்பிள்ளை, ஏ., மே.கு.நூல், 1982. பக்.45
22. பேரின்பராசா, பெ., மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில் இந்துப் பண்பாடு, 2003. பக்.02
23. கந்தையா, சீ., மட்டக்களப்புச் சைவக் கோயில்கள், 1997. பக்.17
24. மே. கு. நூல், 1997. பக்.34

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் மலாயா இந்தியர்களிடையே ஏற்பட்ட கலாசார மறுமலர்ச்சி

எஸ். குமரன்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இந்தியர்கள் மலாயாவுக்கு வந்திருப்பதாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவித்திருந்தாலும் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரித்தானியர் பினாங்குத் தீவை 1786 ஆம் ஆண்டில் தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் எடுத்துக்கொண்ட பின்னரே, இந்தியத் தொழிலாளர்கள் மலாயாவுக்கு வருகை புரியத் தொடங்கினர்.

பினாங்குத் தீவில் பிரான்சிஸ் லைட் (Francis Light) காலடி வைத்து 1786ஆம் ஆகஸ்ட் 11ஆம் திகதி பிரித்தானியத்தின் 'யூனியன் ஜேக்' கொடியை ஏற்றி பினாங்குத் தீவுக்கு 'பிரின்ஸ் ஆஃப் வேல்ஸ்' (Prince of Wales) தீவு என பெயர் சூட்டிய பின்னர், விவசாய வேலைகள் உட்பட இதர வேலைகளுக்காகவும் இந்தியாவிலிருந்து ஏராளமான தொழிலாளர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர்.

பினாங்கிலும் அதனை ஒட்டிய புரவின்ஸ் வெல்ஸ்ஸியிலும் உள்ள கோப்பி, தென்னை, மிளகு, கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய தென்னிந்தியாவிலிருந்து பல தொழிலாளர்களைப் பிரித்தானியர் அழைத்து வந்தனர்.

1790ஆம் ஆண்டுகளில் தென்னை மரங்கள் பயிரிடவும் மிளகு பயிரிடவும் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பயன்படுத்தப் பட்டனர். 1830ஆம் ஆண்டுகளில் கரும்புத் தோட்டங்கள் அதிக அளவில் உருவாக்கப்பட்டன. சீன, இந்தியத் தொழிலாளர்கள் கரும்புத் தோட்டங்களில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர்.

1870ஆம் ஆண்டுகளில் கோப்பித் தோட்டங்கள் பெருமளவில் உருவாகின. மற்ற நாடுகளிலும் கோப்பித் தோட்டங்கள் பெருகியதால் 1890களில் கோப்பி விலை சரிவு ஏற்பட்டது. 1890களில் இரப்பருக்கு மிகப் பெரிய எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டபோது பிரித்தானியர் இரப்பர் தொழிலில் முழுக் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினர். அத்தொழிலில் ஈடுபட இந்திய தொழிலாளர்கள் பெருமளவில் தேவைப்பட்டனர்.

தோட்டங்களில் பணியாற்றியதோடு காடுகளை அழித்து சாலைகள் போடுவதற்கும் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கும் இந்திய தொழிலாளர்களைப் பயன்படுத்தினர். 1786ஆம் ஆண்டில் பினாங்குத் தீவைப் பிரித்தானியர் கைப்பற்றிய பின்னர் 1819இல் சிங்கப்பூரையும் கைப்பற்றினர். பின்னர் மலாக்காவை டச் - ஆங்கிலோ ஒப்பந்தத்தில் டச்சுக்காரர்களிடமிருந்து 1824இல் பிரித்தானியர் தங்கள் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டனர். 1826இல் பினாங்கு, சிங்கப்பூர், மலாக்கா, ஆகிய மூன்று மாநிலங்களையும் இணைத்து 'ஸ்ட்ரேயிட்ஸ் செட்டல்மெண்ட்' (Straits Settlement) என்று பெயரிட்டு (தொடுவாய் பிரதேசங்கள்), பினாங்கைத் தலைமையக மாக்கினர். பின்னர் 1831ஆம் ஆண்டு முதல் சிங்கப்பூரில் அதன் தலைமையகத்தை நிறுவினர். 1874ஆம் ஆண்டில் பேரா, சிலாங்கூர், நெகிரி செம்பிளான், பகாங் ஆகிய மலாயா மாநிலங்களை அடுத்தடுத்து பிரித்தானியர் தங்கள் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டனர்.

கெடா, பெர்லிஸ் கிளந்தான் மாநிலங்களை 18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சயாம் (தாய்லாந்து) கைப்பற்றியிருந்தது. 1909ஆம் ஆண்டில் சயாம் அந்த மாநிலங்களின் உரிமையைப் பிரித்தானியர் வசம் ஒப்படைத்தது.

மலாயா, சிங்கப்பூரில் இந்தியக் கைதிகள்

பினாங்குத் தீவைப் பிரித்தானியர் 1786ஆம் ஆண்டில் தங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் எடுத்துக் கொண்ட பின்னர் அந்தத் தீவை வளப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டனர். அங்கிருந்த கோப்பி, தென்னை, கரும்புத் தோட்டங்களில் பணியூதிய அச்சமயம் தங்கள் வசமிருந்த இந்தியாவிலிருந்து தொழிலாளர்களைப் பினாங்குக்கு அழைத்து வந்தனர்.

கொலை, கொள்ளை, பயங்கரவாதம் போன்றவற்றில் ஈடுபட்டு கால வரையறையுடன் தண்டிக்கப்பட்ட கைதிகளும் ஆயுள் தண்டனை பெற்று, நாடு கடத்தப்பட்டவர்களும் பினாங்குத் தீவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர். 1790இல் இரு கைதிகள் முதன் முறையாக கொண்டுவரப்பட்டனர். ஆண்டிற்குச் சராசரி 200 கைதிகள் வீதம் 1790 முதல் 1860 வரையில் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட கைதிகளின் எண்ணிக்கை சுமார் 15 ஆயிரம் ஆகும். பினாங்கு, மலாக்கா, சிங்கப்பூர் ஆகிய இடங்களில் நாடு கடத்தப்பட்ட அந்த இந்தியக் கைதிகள் தங்கியிருந்தனர். 1805 முதல் மலாக்காவிற்கும் 1825 முதல் சிங்கப்பூருக்கும் கைதிகள் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தனர். 1860இல் இந்தியாவிலிருந்து மலாயாவுக்குக் கைதிகள் கொண்டு வரப்படுவது நிறுத்தப்பட்டது.

இங்கு காடுகளை அழிக்கவும் சாலைகள் செப்பனிடவும் ரயில் பாதைகள் கட்டடங்கள் எழுப்பவும் இந்திய தொழிலாளர்களுடன் அந்தக் கைதிகளும் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

அரசியல் கைதிகள்

தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராடி கைதான போராட்ட வீரர்களுட சிலர், 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பினாங்குத் தீவிற்கு நாடு கடத்தப்பட்டிருந்தனர். இந்த அரசியல் கைதிகளும் மற்ற கைதிகளைப் போலவே நடத்தப்பட்டனர். அதேநேரத்தில் பினாங்குத் தீவில் சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப் பட்டிருந்ததாகவும் ஒரு தகவல் அறியப்படுகிறது.

சீதோஷண நிலையின் மாற்றம், மன அழுத்தம், விரக்தி, நோய் ஆகியவற்றின் காரணமாகப் பல அரசியல் கைதிகளும் மற்ற நாடு கடத்தப்பட்ட கைதிகளும் பெருமளவில் அடுத்தடுத்து இறந்திருக்கின்றனர்.

1802இல் அரசியல் கைதிகளாக முதலில் பிணாங்குக்கு வந்தவர்களுள் 15 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1817ஆம் ஆண்டில் 15 பேரே எஞ்சியிருந்தனர். அடுத்த மூன்றாவது ஆண்டில் (1820)இல் மீதமுள்ளவர்களுள் 5 பேர் மரணமடைந்தனர். உயிரோடிருந்த 10 அரசியல் கைதிகளையும் தங்கள் தாய்நாட்டிற்கு அப்போதைய பிணாங்கு கவர்னர், மேலிடத்தின் உரிய அனுமதியோடு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார் என்பது வரலாறு (Kernial Singh Sandhu 1966).

மலாயாவில் இரப்பரும் இந்தியரும்

இரப்பருக்கும் இந்தியருக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு உண்டு. மலாயாவில் இரப்பர் மரங்கள் பெருகப் பெருக இந்தியரின் எண்ணிக்கையும் பெருகத் தொடங்கியது.

ஆண்டு	பரப்பளவு
1897	345 ஏக்கர்
1900	4,693 ஏக்கர்
1905	43,425 ஏக்கர்
1910	7 லட்சத்து 900 ஏக்கர்
1918	13 லட்சத்து 750 ஏக்கர்
1924	24 லட்சத்து 7 ஆயிரம் ஏக்கர்
1930	30 லட்சத்து 49 ஆயிரம் ஏக்கர்
1940	34 லட்சத்து 64 ஆயிரம் ஏக்கர்

இரப்பர் பயிரிடப்பட்ட பரப்பளவு

இரப்பர் தோட்டங்கள் பெருகத் தொடங்கியவுடன் அவற்றில் வேலை பார்க்க தென்னிந்திய தொழிலாளர்களும் அதிக அளவில் தருவிக்கப்பட்டனர். இந்தியா அப்பொழுது பிரித்தானியக் காலனியாக இருந்ததால் கடின உழைப்புக்குத் தயக்கம் காடாத அங்கிருந்த தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்களை, ஒப்பந்த முறையில் (சூஞ்சிக் கூலிகள்) மலாயாவுக்குக் கொண்டுவந்து கரும்பு, கோப்பித் தோட்டங்களிலும் பின்னர் அதிக அளவில் இரப்பர் தோட்டங்களிலும் பணிபுரியப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்.

ஒப்பந்த முறையில் (சூஞ்சிக் கூலிகள்) மலாயாவுக்கு வருதல்

கவர்ச்சிகரமான சம்பளம் கிடைக்கும் என எண்ணி ஒப்பந்த முறையில் வேலை செய்ய மலாயா காடுகளுக்கும் தோட்டங்களுக்கும் கப்பலேறி வந்த

தென்னிந்திய ஏழைத் தொழிலாளிகள், வியர்வைத் துளிகளையும் ரத்தத் துளிகளையும் சீந்தி காடுகளை அழிக்கும் கடும் வேலையிலும் பின்னர் தோட்டங்களை உருவாக்கும் பணியிலும் கண்ணீர்த் துளிகளோடு ஈடுபட்டனர்.

வசதியற்ற இருப்பிடங்களில் இருந்து கொண்டு சுகாதாரமற்ற வாழ்க்கையை அனுபவித்துக்கொண்டு நோய்களோடு போராடிக் கொண்டு மிகக் குறைந்த சம்பளத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஏமாற்றத்தோடும் ஏக்கத்தோடும் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பரிதாபத்துக்குரிய தென்னிந்திய தொழிலாளர்களில் பலர் வேலைத்தளத்தில் உயிரிழந்தனர். சிலர் வேலையை விட்டு ஓடி ஒளிந்தனர்.

ஒப்பந்த முறையில் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்கள் அடிமைகள் போல் நடத்தப்படுவதை அறிந்த அப்போதைய இந்திய தலைவர்கள் ஆட்சேபக் குரல் எழுப்பியதைத் தொடர்ந்து ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர்களை மலாயாவுக்குக் கொண்டு வருவது 1910ஆம் ஆண்டு மார்ச் 10உடன் நிறுத்தப் பட்டது. பின்னர் கங்காணி முறை அமுல்படுத்தப்பட்டது.

1900 முதல் 1940 வரையில் மலாயாவுக்கு அழைத்து வரப்பட்ட தென்னிந்திய தொழிலாளர்களும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பியவர்களும்

ஆண்டு	மலாயாவுக்கு வந்தவர்கள்	இந்தியாவிற்குத் திரும்பியவர்கள்
1900	28,357	10,995
1910	91,723	39,080
1920	99,474	55,481
1926	185,055	65,786
1930	86,152	152,231
1937	39,000	-
1938	58,437	-
1940	32,060	40,000
1950	-	37,894
1957	-	48,000

ஆண்டு	மொத்தத் தொழிலாளர்கள்
1891	75000
1901	1,2000
1911	2,67159
1921	4,70536
1932	6,21774
1938	2,14323
1941	2,09871
1946	1,37027
1947	5,99616

பிரித்தானியர் ஆட்சியில் தோட்டங்களில் வசீத்து வந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்கள்

பிரித்தானியர் நிர்வகித்த தோட்டங்களிலேயே மளிகைக் கடையையும் கள்ளுக்கடையும் தோட்ட நிர்வாகம் அமைந்திருந்தது. கோயிலும் தொடக்க நிலை தமிழ்ப்பள்ளியும் குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்ள ஆயாக் கொட்டகையும் உருவாக்கிக் கொடுத்து தோட்டத் தொழிலாளர்களைத் திருப்திப்படுத்தினர்.

தாயகமான இந்தியாவிலிருந்து மலாயாவிற்கு வந்து தோட்டங்களில் வேலை செய்து வந்த தென்னிந்தியத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் கலாசாரத்தை நிலைநாட்ட வேண்டி தோட்டப் புறங்களைத் தங்களது சொந்த பூமியாகவே கருதி வாழ்ந்தனர்.

மலேசிய இந்தியர்களின் கலாசார அடையாளங்கள்

அக்காலத்தில் மலாயாவில் வாழ்ந்த இந்தியர்கள் குறிப்பாகத் தென்னிந்தியத் தமிழர்கள் தங்கள் கலாசாரத்தைத் தவறாமல் பேணி வளர்த்தனர். நீர், மின்சாரம், போக்குவரத்து போன்ற அடிப்படை வசதிகள் இல்லாத வீடுகளிலும் தோட்டங்களிலும் வாழ்ந்து வந்தாலும் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழைக் கட்டிக்காத்து வந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவாமி விவேகானந்தரின் போதனைகளைப் பரப்ப அவரின் பக்தர்கள் கோலாலம்பூரில் ஓர் இயக்கத்தை அமைத்து விவேகானந்தர் ஆசிரமக்

கட்டடத்தை 1904இல் கோலாலம்பூரில் பிரிக்பீல்டஸ் பகுதியில் உருவாக்கினார். இசை, நடனம், நாடகம் ஆகியவற்றை வளர்க்கும் நோக்கத்தோடு, 1923ஆம் ஆண்டு ஜூன் 20இல் சங்கீத அபிவிருத்தி சபாவும் இணைந்து இரட்டை அமைப்புகளாக இயங்கி வந்தன. கர்நாடக சங்கீதத்தை முறைப்படி கற்றுத்தர ஆரம்ப முதல் ஆச்சிரமும் அதை ஓட்டிய சங்கீத அபிவிருத்தி சபா செயல்பட்டிருந்தன. நாடகக் கலையை வளர்க்க முதல் முயற்சியாக 1927ஆம் ஆண்டில் 'பாதுஷா பட்டாபிஷேகம்' எனும் மேடை நாடகத்தை நடத்தியது. மலாயாவில் ஓர் அமைப்பின் மூலம் நடத்தப்பட்ட முதல் மேடை நாடகம் இதுவே.

தற்போது கோலாலம்பூர் ஜாலான் துன் சம்பந்தனில் (முன்பு ஜாலான் பிரிக்பீல்டஸ்) உள்ள அந்த இரு தனி அமைப்புகளான விவேகானந்தர் ஆசிரமமும் சங்கீத அபிவிருத்தி சபாவும் இணைந்து 'விவேகானந்தா கலாசார மையம்' எனும் நிலையத்தை 30 இலட்சம் மலேசிய ரிங்கிட செலவில் அமைக்கும் திட்டத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன.

தமிழர் விளையாட்டு கலாசார சங்கம்

கோலாலம்பூரில் பொது மருத்துவமனைக்கு அருகில் உள்ள ஜாலான் ராஜா மூடாவில் மைதானத்துடன் கூடிய இடத்தில் கோலாலம்பூரில் அரசாங்க அலுவலகங்களில் பணிபுரிந்த தமிழர்களுள் சிலர் 1914 மார்ச் 1இல் ஒன்றுகூடி தமிழர் விளையாட்டு கலாசார சங்கத்தை அமைத்தனர். சங்க இல்லத்தை 1919 அக்டோபர் 1 இல் நிர்மாணித்தனர். கிரிக்கெட், ஹாக்கி, காற்பந்து, யூப்பந்து, ஓட்டப்பந்தயம் போன்ற விளையாட்டுக்கள் நடைபெறும் மைதானமாக தமிழர் விளையாட்டு கலாசார சங்கம் (The Tamilians' Physical Cultural Association - T.P.C. A.) விளங்கியது. மொத்தம் 130 உறுப்பினர்கள் இச்சங்கத்தில் அங்கம் வகித்தனர். மைதானம் மற்றும் சங்கக் கட்டடம் அடங்கிய அந்த நிலத்தை விளையாட்டுத்துறை மேம்பாட்டுக்காக மலேசிய அரசு 1983இல் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகையைச் சங்கத்திற்கு வழங்கி தன் பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்டது.

மலாயாவில் கர்நாடக இசை

மலாயாவில் 85 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரை கர்நாடக இசையை அறிமுகப்படுத்தவும் வளர்க்கவும் சங்கீத சபாக்களோ சங்கீத வகுப்புக்களை

நடத்தும் வித்வான்களோ இல்லாதிருந்த போதிலும் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த இசைவாணர்களின் இசைத்தட்டுகள் அந்தக் காலகட்டத்தில் தொடர்ந்து கீடைத்து வந்தன. அவை கர்நாடக இசையைப் பரப்பின.

சங்கீத வித்வான் முசிறி சுப்பிரமணிய ஐயர், மைசூர் கிருஷ்ணப்பா ஆகியோரின் கானாமிர்தமான கீர்த்தனைகளையும் திருச்செந்தூர் சண்முக வடிவு, கோயம்புத்தூர் தாயி ஆகியோரின் அருடபாக்களையும் ராமசாமி பக்தரின் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் தேவாரம், திருப்புகழ், சிந்துகளையும் பல்லடம் சஞ்சீவிராவின் தீங்குழல் ஓசையும் செம்பொன்னார் கோயில் ராமசாமி, மதுரை பொன்னுசாமி போன்றோரின் இனிய நாதஸ்வர இசையும் இசைத்தட்டுகள் மூலம் கேட்டு அப்போது பலர் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தனர். மனம் மகிழ்ந்தனர். சிலர் அத்துறையில் ஈடுபடவும் கர்நாடக இசையைக் கற்கவும் ஆர்வம் காட்டினர்.

புகழ்பெற்ற மேடைப்பாடல்கள் இசைத்தட்டுகளாக வெளிவந்து இசை ரசிகர்களை மகிழ்வித்தன, அந்த வகையில் 1925ஆம் ஆண்டுகளில் மேடை நாடக உலகில் பெரும் புகழ் பெற்ற எஸ்.ஜி.கிட்டப்பா, கே.பி. சுந்தரரம்பாள் போன்றோரின் பாடல்கள் இசைத்தட்டுகளாக வெளிவந்து இசை ரசிகர்களின் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன. ஊமைப்பட காலம் முடிந்து 'டாக்கி' எனும் பேசும் படம் 1931க்குப் பின்னர் வெள்ளித்திரையை அலங்கரிக்கத் தொடங்கியவுடன், திரைப்படங்கள் குவியத் தொடங்கின. அதிக அளவில் இசைப்படல்களைக் கொண்ட புராண நாடகங்களை பிணங்கு, கெடா, பேரா போன்ற மாநிலங்களில் நடத்த தமிழகத்திலிருந்து நாடகக் குழுக்கள் வரத்தொடங்கின.

மலாயாவில் பரதக் கலை

1923இல் கோலாலம்பூரில் தொடங்கப்பட்ட சங்கீத அபிவிருத்தி சபா, கர்நாடக இசையை மலாயாவில் பரப்ப, வளர்க்க சங்கீத வகுப்புக்களைத் தொடங்கி, நடத்தி இசைத்தொண்டு செய்தது. அந்தக் காலகட்டத்தில் நாட்டியக் கலையைப் பரப்ப தகுதியான ஆசிரியர்கள் இல்லாததாலும் அதில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட எவரும் முன்வராததாலும் நடனப் பள்ளிகள் மலாயாவில் அப்போது இயங்கவில்லை.

1953ஆம் ஆண்டில் பரதக்கலையைப் பயிற்றுவிக்க நடன வகுப்பு கோலாலம்பூரில் தொடங்கப்பட்டது. அதற்கு முன்னர் நடனக் கலையில் ஈடுபட

விரும்பிய பெண்கள் பெற்றோரின் ஆதரவோடு தமிழ்நாட்டிற்குச் சென்று நடனப்பயிற்சி பெறத் தொடங்கினர். இளம் பெண்கள் முறையாக நடனம் பயில மலாயாவில் 1953இல் ஒரு நாட்டியப் பள்ளி தொடங்கப்பட்டது.

மலாயாவில் மேடை நாடகங்கள்

தோட்டங்களில் வேலை பார்த்துவந்த தென்னிந்திய தொழிலாளர்களுள் சிலர் தமிழ் நாட்டில் தெருக்கூத்து, கரகாட்டம் போன்ற கிராமியக் கலைகளில் பங்கேற்ற அனுபவத்துடன் மலாயாவுக்கு வந்திருந்ததால் அவர்கள் மூலமாகக் கிராமியக் கலை பரவத் தொடங்கியது.

இரப்பர் தோட்டங்களிலும் கோயில் திருவிழாக்கள் நடைபெற்றபோதும் தெருக்கூத்து பற்றி ஏற்கனவே தெரிந்திருந்த திறமை பெற்ற ஓரிரு தொழிலாளர்கள் பாடி நடித்து தெருக்கூத்துக் கலைக்கு உயிருடாத் தொடங்கினர். மாலையில் தொடங்கி விடியற்காலை வரை தொடர்ந்து நடைபெறும் தெருக்கூத்துக் கலையை கிராம மக்கள் விடிய விடிய விழித்திருந்து ரசித்து மகிழ்ந்தனர். தெய்வத்துடனும் வழிபாட்டுச் சடங்குகளுடனும் சம்பந்தப்பட்டதாக தெருக்கூத்துக் கலையைக் கருதி வந்ததால் அதனை பக்தி உணர்வோடு பார்த்துப் பரவசமடைந்தனர். ஆண்டுதோறும் கோயில் திருவிழாக்களில் இடம்பெற்று வந்த தெருக்கூத்துக் கலை, தடையின்றி விழாக்காலங்களில் நடைபெற்று வரும் வகையில் பேணி வளர்த்தனர்.

முடிவுரை

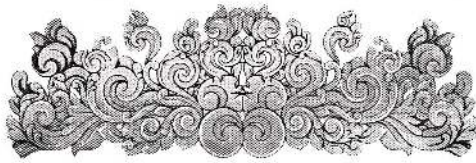
200 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மலாயாவில் கால்பதித்து, காட்டையும் மேட்டையும் அழித்து நாடாக்கி இன்று மலேசியாவை பார்ப்புகழும் அழகிய பூமியாக உருமாற்றிய தமிழர்கள் இம்மண் செழிப்புற தங்கள் உதீரத்தை நீராய்ப் பாய்ச்சி மாய்ந்து தம் உடலை உரமாகத் தந்துள்ளனர்.

அன்று தொடங்கிய அவர்களது பயணம் இன்றும் முடிவுபெறா நிலையில் நீரைத்தேடும் வேர்களாக . அவர்கள் விட்டுச் சென்ற, வழங்கிச் சென்ற கலை கலாசாரத்தை இன்றும் தமிழர்கள் போற்றி வருகின்றனர். தமிழருக்கு

அடையாளங்களாக இருக்கும் இவற்றை இன்றைய இளந்தலை முறையினர் நவீன மயமாக்குதலிலும் முனைப்பு காட்டிவருகின்றனர்.

குணை நூல்கள்

1. சந்திரகாந்தம், ப.2008. 200 ஆண்டுகளில் மலேசிய இந்தியர்கள் உமா பதிப்பகம். கோலாலம்பூர்.
2. தமிழ் முரசு, கோலாலம்பூர்
3. தமிழ் நேசன், கோலாலம்பூர்
4. ஜனநாயகம், கோலாலம்பூர்
5. **Arasaratnam, S, 1970. Indians in Malaya**
6. **Harry Miller, The Story of Malaysia**
7. **Kernal Singh Sandhu, 1966. Tamils and other Indians in The Straits Settlement (Md 1790 - 1873)**
8. **Kernal Singh Sandhu, 1966. Indians in Malaysia Immigration and Settlement**
9. **Netto, G.1961 Indians In Malaya Historical Facts And Figures**
10. **Ranjit Singh Malhi 1989. Sejarah Malaysia**
11. Indian Daily Mail Malayan Times Kuala Lumpur
12. The New Straits Times Kuala Lumpur
13. The Sun, Kuala Lumpur
14. **Arkib Negara Malaysia Kuala Lumpur**

பிரித்தானிய ஆட்சியும் நவீனமயமாக்கமும்

க. பஞ்சாங்கம்

1

மனிதர் எவரும் தனி ஆளாக இல்லை. பருப்பொருட்களாலும் கருத்துக்களாலும் சூழப்பட்டுள்ள இந்த மனிதர்களின் பேச்சும் தனிப் பேச்சு என்று கொள்வதற்கு இல்லை. ஒவ்வொருவருக்குள்ளிலிருந்தும் ஒரு சமூகமே பேசுகிறது. ஒவ்வொருவர் நாக்கும் ஒரு சமூக நிறுவனம் எனத் தோன்றுகிறது. உடல் அசைவுகூட அவர் சார்ந்த சமூகத்தின் - பண்பாட்டின் - தன்மைக்கேற்ப அசைகிறது. இலக்கிய ஆக்கமும் இப்படிதான் எனத்தோன்றுகிறது. ஆனால் இந்தச் சமூகமும் இலக்கியமும் என்றைக்கும் ஒன்றுபோல் இருந்ததில்லை. மாறிக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன. இந்த மாற்றங்கள் சுட்டிக்கூறத்தக்க வேகத்தில் எப்பொழுது சமூகத்தில் நிகழ்கின்றன என்றால் அதன் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளில் ஏற்படுகின்ற 'குறுக்கீடுகளின் மேலாண்மை' தவிர்க்க முடியாதபடி உட்புகுந்து வினைபுரிகின்ற காலகட்டத்தில்தான். ஐரோப்பாவின் காலனித்துவம் தமிழ்ச் சமூகப் பரப்பின்மேல் இத்தகைய குறுக்கீடுகளை, முன்

எப்பொழுதும் இல்லாத அளவிற்குத் தீவிரமாக நிகழ்த்தியுள்ளது. மனித சமூகத்தில் நடந்த வரலாற்று மாற்றங்களை 1. ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்பது தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த சமூகம், பின்பிருந்த சமூகம்; 2. சொத்துடைமை தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த சமூகம், பின்பிருந்த சமூகம்; 3. எழுத்து உருவாவதற்கு முன்பிருந்த சமூகம், பின்பிருந்த சமூகம்; 4. மார்க்சியம் தோன்றுவதற்கு முன்பிருந்த சமூகம், பின்பிருந்த சமூகம் என்று பிரித்துக் காண வாய்ப்பிருப்பது போலக் காலனித்துவத்திற்கு முன்பிருந்த சமூகம், பின்பிருக்கின்ற சமூகம் என்று பிரித்தறிய வேண்டிய அளவிற்குக் காலனித்துவச் சமூகத்தில் பெரும் பெரும் மாற்றங்களை மனித சரித்திரம் எதிர் கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது. காலனித்துவம் இந்தியச் சமூகத்தில் நிகழ்த்திக் காட்டிய மாற்றங்களைக் குறித்து, கார்ல் மார்க்ஸ் பதிவு செய்துள்ளது இதனுடைய தீவிரத்தைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. மார்க்ஸ் 1883-இல் இவ்வாறு எழுதினார்:-

இந்துஸ்தானத்தில் உள்நாட்டுப் போர்களும், புரட்சிகளும், வென்றடக்கும் ஆக்கிரமிப்புக்களும், பஞ்சங்களும் அடுத்தடுத்து நிகழ்ந்தன என்பதும், அவை சிக்கலானவை என்பதோடு விரைவாக நிகழ்ந்து பெரிய அழிவுகளை ஏற்படுத்தின என்பதும் உண்மையே.... ஆனால் அவையெல்லாம் சமுதாயத்தின் மேற்பரப்பையே பாதித்தன. இங்கிலாந்தோ இந்திய சமுதாயத்தின் முழு அமைப்பையும் சின்னாபின்ன மாக்கியே விட்டது. அதே சமயத்தில் புத்தமைப்புக்கான அறிகுறி ஏதும் இதுவரையில் தோற்றவில்லை. இவ்வாறு புதிய உலகத்தைப் பெறாது பழைய உலகத்தை இழந்து நிற்கும் நிலையானது இந்தியரது இன்றைய துயரத்திற்கு ஓர் அலாதி யான சோர்வைக் கூட்டுகிறது¹.

இவ்வாறு காலனித்துவம் என்பது சமூகத்தின் அலகுகளான குடும்பம், மதம், கல்வி, அரசு, நீதி, பொருளாதார உறவு, கலை இலக்கியம் ஆகிய அனைத்தையும் பெரும் மாற்றத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளது. இந்த மாற்றங்களை நிகழ்த்துவதற்குப் புறத்தேவைகளாக அறியப்படும் போக்குவரத்து, தகவல் தொடர்பு, வேலை வாய்ப்பு, உற்பத்தி, நுகர்வு முதலிய பலவற்றையும் பெரும் மாற்றத்திற்கு உட்படுத்தும் நீராவி இயந்திரம், டீசல் இயந்திரம், பெட்ரோல், மின்காந்தம், தொலைபேசி, சாயப் பட்டறை, பிளாஸ்டிக் முதலிய நவீன பொருட்கள் தொழிற் புரட்சியினாலும் அறிவியல் புரட்சியினாலும்

நடைமுறைக்கு வந்தன. இவ்வாறு நிகழ்ந்த மாற்றங்களைத்தான் 'நவீனமயமாதல்' (Modernisation) என அழைக்கிறோம். இந்த நவீனமயமாதல் மேற்கத்திய நாட்டில் நிலவுடைமைக் கூறுகள் ஏறத்தாழ முற்றிலும் அழிந்து முதலாளித்துவத்தின் எழுச்சியோடு நடந்தேறின. ஆனால் தமிழகம் உள்ளிட்டு இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் முதலாளித்துவமும் தோன்றத் தொடங்கின என்றாலும் நிலவுடைமைக் கூறுகள் மறைந்து விட்டன எனக் கூற முடியாது. எனவே காலனித்துவம்தான் மேற்கண்ட இந்த நவீனமயமாதல் இங்கே நடந்தேறுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகியது. காலனித்துவ ஆட்சி முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பல புதிய சீர்திருத்தச் சட்டங்கள், புதிய ஐரோப்பிய மொழி, ஐரோப்பிய இலக்கியம், புதிய கல்வி முறை, புலம்பெயர்தல், நகரமயமாதல், தொழிற்சாலைகள் உருவாக்கம்², கிறிஸ்தவ மதத்தின் வருகை முதலிய பலவும் நவீனமயமாதலை விரைவுபடுத்தின. சட்ட ஆட்சி, சட்டத்தின் முன் எல்லோரும் சமம் என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்குப் பல்வேறு நவீன சட்டங்களும் காலனித்துவ ஆட்சியில் இயற்றப்பட்டன:-

1. 1829-இல் சாதித் தடுப்புச் சட்டம் ஏற்பட்டது.
2. 1832-இல் அடிமை வியாபாரம் தடை செய்யப்பட்டது.
3. 1843-இல் அடிமைகளை வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை கோரும் சட்டம் தடை செய்யப்பட்டது.
4. 1850-இல் சொத்து மற்றும் வாரிசுரிமைப் பாதுகாப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.
5. 1856-இல் இந்து விதவைகள் மறுமணச் சட்டம் வந்தது.
6. 1861-இல் முதன் முறையாக இந்தியச் சட்ட அமைப்பு உருவானது.
7. 1881 முதல் தொழிற்சாலைச் சட்டங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.
8. 1878-இல் பத்திரிக்கைச் சட்டம் வந்தது.

இந்தியாவின் ஒரு பகுதியான தமிழ்நாடு இத்தகைய ஆங்கிலேயர்களின் காலனித்துவத்திற்கு 157 ஆண்டுகள் உள்ளாகியிருந்தது. இக்காலப் பகுதியை வரலாற்று அறிஞர் ந. சுப்பிரமணியன் கீழ்க்கண்டவாறு பிரித்துக் காட்டுகிறார்:-

1. ஆங்கிலக் கிழக்கிந்திய கம்பெனியாரின் ஆட்சிக் காலம் (1801-1857)
2. நேரடியாக ஆங்கில அரசு ஆண்ட காலம் (1858-1947)³

ஆங்கிலேயர்கள் இந்த ஆட்சிக் காலத்தில்தான் குட்டி ஜமீன்தார்களின் தான்தோன்றித்தனமான ஆட்சி முறை ஒழிக்கப்பட்டுத் தமிழ்நாடு, இந்தியத் தேசியத்தில் ஒரு பகுதியாக மாற்றப்பட்டது. இது நவீனமயமாதலின் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு வரலாற்று நிகழ்வாகும். இவ்வாறு பல்வேறு வகையில் நவீனமயமாதல் நிகழ்ந்த சூழலில்தான் கலை இலக்கியத் துறையில் 'நவீனத்துவம்' (Modernism) என்கின்ற கருத்து நிலை (Ideology) இங்கேயும் பரவத் தொடங்கியது. இலக்கிய மாணவர்கள் என்ற முறையில் இந்த நவீனத்துவம்தான் நமது கவனத்திற்குரிய ஒன்றாகும்.

II

மேற்கத்திய நாட்டில் இந்த நவீனத்துவத்தின் உச்ச காலகட்டம் முதலாவது உலகப் போருக்கும் இரண்டாவது உலகப் போருக்கும் இடைப்பட்ட காலமாக இருந்தது என்பர்⁴ (1915-1930). இசை, ஓவியம், கட்டடக் கலை, இலக்கியம் ஆகிய கலை இலக்கியத் துறையில் மிகப்பெரும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய இயக்கம்தான் இந்த நவீனத்துவம். ஒரு நிலநடுக்கம் போல 1890-1910 ஆகிய ஆண்டுகளில் வியன்னாவில் தோன்றிய இந்த இயக்கம் பிரான்சு, ஜெர்மனி, இத்தாலி, பிரிட்டன் முதலிய நாடுகளுக்கும் பரவியது. முப்பரிணாமக் கோட்பாடு (Cubism - 1914), டாடாயிசம் (1916), சர்ரியலிசம் (1919), எதிர்காலவியம் (Futurism) எனப் பல்வேறு கோட்பாடுகளை இந்த நவீனத்துவம் முன்மொழிந்தது⁵. இக்கோட்பாடுகள் காலனித்துவ நாடுகளுக்கும் பரவின. தமிழகத்திற்கும் வந்து சேர்ந்தன. மேலை நாடுகளில் இந்நவீனத்துவத்தின் வருகை ஆக்கப்பூர்வமாகக் கருதப்பட்டது. அறிவின் புத்தொளிச் செயல் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் மார்க்சியம் போன்றே மானுடவாதம் சார்ந்ததாகவும் அடிமைத்தனத்தை வாழ்நெறியாகக் கொண்டிருந்த நிலவுடைமைச் சமூகத்திலிருந்து விடுதலை அடையத் தனிமனித சுதந்திரத்தை முன்னிறுத்தும் ஒன்றாகவும் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இந்தியா, தமிழ்நாடு போன்ற கீழ்த்திசை நாடுகளில் இந்த நவீனத்துவம் மார்க்சியத்திற்கு எதிரான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டு விமர்சனத்திற்கு உள்ளானது என்பதும் மிகவும் ஆர்வம் தரத்தக்க ஒரு செய்தியாகும்⁶. "காலனிய நீக்கம் என்று" காலனித்துவத்திற்கு எதிரான சொல்லாடலைக் கட்டமைக்க வேண்டிய நெருக்கடிக்குள் இருக்கும் ஒரு சமூகம் இப்படி நவீனத்துவத்தை எதிர் கொண்டது இயல்பானதே.

நவீனத்துவம் இசை, ஓவியம், இலக்கியம், கட்டடக்கலை ஆகிய அனைத்துக் கலைச் செயல்பாட்டிலும் மரபார்ந்தவைகளை முழுமையாகப் புறந்தள்ளியது. சான்றாக உருவங்களை அப்படியே வரையும் ஓவிய மரபைப் புறந்தள்ளிவிட்டு அந்தப் பொருள் மனத்தில் எழுப்பும் நுண் உணர்வுகளை வரைவது என்ற நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. இதுபோலவே இலக்கியத்திலும் மரபார்ந்த, யதார்த்தமான எடுத்துரைப்பு முறைகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டு (சான்றாகக் கால வரிசைப்படுத்தப்பட்ட கதைப் பின்னல்கள்) பல்வேறு சோதனை முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது. தொடர்பற்ற துண்டு துண்டான எடுத்துரைப்புக் களைக் கொண்டாடியது. மேலும் மார்க்சியம் போல இலக்கியத்தை மேற்கட்டுமானத்தின் ஒரு கூறாகக் கருதாமல் அடிக்கட்டுமானத் தோடு இணைத்தது; தனித்து இயங்கும் சக்தி நிலையமாகக் கருதியது. எதைப் பார்க்கிறோம் என்கின்ற அகப்பொருளுக்கு முதன்மை கொடுத்தது. அதாவது தனி மனிதத்துவத்தை முதன்மைப்படுத்தியது. தனது எடுத்துரைப்பில் தெளிவான அறநிலைச் சார்பெடுத்தல் என்கின்ற மரபிலிருந்து முற்றிலும் விலகி நிற்க முயன்றது. (இந்தப் போக்கு “அறம் பொருள் இன்பம் வீட்டைதல் நூற்பயனே” என்ற இந்தியத் தமிழ் மரபிற்குப் புதிதாகப் பட்டது) மேலும் நவீனத்துவம் இலக்கிய வகைகளுக்கு இடையிலான கறாரான எல்லைக் கோடுகளை மங்கலாக்கியது. எனவே நாவல் என்னும் உரைநடை எழுத்துப் போலவும் விளங்கத் தொடங்கின. “படைப்பாளி” என்று இலக்கியவாதியைக் கொண்டாடும் கற்பனாவாத அணுகுமுறையிலிருந்து விலகி, ‘எழுத்தாளர்’ என்ற எல்லைக்குள் கொண்டு வந்தது. அதாவது இலக்கியவாதியை முன்னிறுத்தாமல் பிரதியை (Text) முன்னிறுத்தியது நவீனத்துவம். ‘அதனதன் வடிவத்தில் செம்மையாக வெளிப்பட்டிருக்கிறதா? என்பதுதான் இலக்கியத்தில் பொருட்படுத்தத் தக்கது’⁷. மற்றவையெல்லாம் இலக்கியத்திற்குப் புறம்பானவைகள். நவீனத்துவத்தின் இத்தகைய அணுகு முறையினால் சமூகத்தின் அலகுகளான குடும்பம் என்னும் ஆண்-பெண் உறவில் ‘பெண் விடுதலை’ குறித்த சிந்தனைகளும் மதங்களுடனான உறவில் ‘மதச்சார்பற்ற தன்மை’யைத் தேர்தெடுக்கும் போக்கும் கல்வி கற்றலில் ‘சமூகவியல், அறிவியல்’ முதலிய நவீனப் பாடத் திட்டங்கள் இடம் பெறும் முறையும் அரசு நிர்வாகத்தில் ‘மக்களாட்சி’ முறையும் நீதி அமைப்பில் ‘மனிதாபிமானக் கூறுக’ ளும்’ பொருளாதார உறவில் “தொழிலாளர்களைப் பொருட்படுத்தும்” போக்கும் மேலெழுந்து வரத் தொடங்கின.

பிரித்தானிய ஆட்சி கொண்டு வந்த காலனித்துவத்தினால் தமிழ் நிலப்பரப்பினால் இந்த நவீனத்துவக் கூறுகள் வேகமாகப் பரவத் தொடங்கின. தொடக்ககால நாவலாசிரியர்களான முன்சீப் வேதநாயகம் பிள்ளை, மாதவையா, இராஜம் அய்யர், நாடக ஆசிரியர் மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளை முதலியோரின் படைப்புக்களிலேயே 'வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தல்' உட்படப் பல்வேறு மரபுக்கு எதிரான நவீனக் கூறுகளை அடையாளம் காணமுடியும். தொடர்ந்து மகாகவி பாரதியிடம் இந்த நவீனத்துவக் கூறுகள் வேகமாக வளர்ச்சியடைந்து 1930-களில் அதாவது மணிக்கொடி மரபைச் சார்ந்த புதுமைப்பித்தன் காலத்தில் தமிழில் நவீனத்துவம் அதன் உச்சக்கட்டத்தில் விளங்கியது என மதிப்பிடுவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது.

நவீனத்துவ அணுகுமுறையை, ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்க முதலில் வாய்ப்பைப் பெறும் தளத்தில் இருந்த உயர்சாதி யினர்தான் தமிழில் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினர். மும்பதுகளில் தமிழகத்தில் வேகமாகப் பரவிய தேசிய இயக்கம், திராவிட இயக்கம், பொதுவுடமை இயக்கம், பல்வேறு சாதிய இயக்கங்கள் கட்டமைத்த 'அறம்' சார்ந்த பல கருத்தாக்கங்கள், சாதியத்தின் அணுகுலங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த உயர்சாதி யினருக்கு உறுத்தலாக இருந்ததால் இச்சாதிகளைச் சேர்ந்த பல அறிவாளிகள் இவ்வியக்கங்களுக்கு வெளியே தங்களுக்கான நவீன அடையாளங்களைக் கண்டடைய முயன்றனர். இம்முயற்சிக்கு நவீனத்துவத்தின் கருத்தாக்கமும், நவீன இலக்கிய வடிவங்களான சிறுகதை, நாவல் என்கிற புனைகதைகளும் பெரிதும் துணை செய்வனவாக அமைந்தன. இத்தகையப் பின்னணியில்தான் நவீனத்துவ எழுத்தாளர்கள் தோன்றியுள்ளனர். இந்த நவீனக் கருத்தாக்கம் வழியாகச் சமூகத்தையும் வாழ்வையும் அவற்றுக்கே உரிய தீவிரத்தோடு புரிந்து கொள்ளுகிற ஒரு சுழற்சி மாற்றத்திற்கு மிக விரைவாக மாறிக் கொண்டவராகவும் அந்த மாற்றத்தை நவீன முறையில் எடுத்துரைக்கின்றவராகவும் புதுமைப்பித்தன் விளங்குகின்றார். எழுத்தைக் குறித்த அவருடைய பார்வை எந்த அளவிற்குத் தமிழ் மரபிலிருந்து தலைக்கீழாகத் திரும்பிவிட்ட ஒன்றாக விளங்குகின்றது என்பதற்குக் கீழ்க்கண்ட அவர் கூற்றே சான்று:-

எனது கதைகளின் தராதரத்தைப் பற்றி 'எரிந்த கடசி, எரியாத கடசி' ஆடுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் பலர் இலக்கியத்தில் இன்னதுதான் சொல்ல வேண்டும்; இன்னது சொல்லக் கூடாது என ஒரு தத்துவம் இருப்பதாகவும், அதை ஆதரித்துப் பேசுவதாகவும் மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருக்கலாம்; உண்மை அது வல்ல; சுமார் இருநூறு வருஷங்களாக ஒருவிதமான சீலைப்பேன் வாழ்வு நடத்தி விட்டோம். சில விஷயங்களை நேர் நோக்கிப் பார்க்கவும் கூசுகிறோம். அதனால்தான் இப்படிச் சக்கர வட்டமாகச் சுற்றி வளைத்துச் சப்பைக்கட்டு கட்டுகிறோம்⁵.

இவ்வாறு எதையும் எழுதலாம்; இலக்கியத்துவம் எழுதும் பொருளில் இல்லை; எழுதப்படும் விதத்தில் இருக்கிறது என்கிற பார்வை புதுமைப்பித்தனுக்குள் கட்டமைத்தது நவீனத்துவம் வழங்கிய சிந்தனை தான். அதனால்தான் அவர் கதைகள் மரபுவாதிகளை அதிர்ச்சிக்குள் தள்ளின. 'பொன்நகரம்' என்ற அவர் கதை. தமிழ் மரபு மேல். மதிப்பீடுகள் மேல் வீசிய வெடியாக விழுந்தது. 'கடவுளும் கந்தசாமி பிள்ளையும்' என்று எழுதி, புனிதக் கடவுளை நகரச் சாக்கடைச் சேரிகளுக்குள் கொண்டு வந்தார். 'சாப விமோசனத்தின்' மூலம் கற்பிக்கப்பட்டிருந்த புனிதத்தைக் கேள்விக்கு உட்படுத்தினார். தமிழ் இலக்கிய உலகம் தரிசித்திராத காலக்கடனுக்கு உட்கார்ந்து இருக்கும் ஆற்றங்கரை பனைமூட்டடி இலக்கியத்திற்குள் நுழைகிறது 'கயிற்றரவில்'. இப்படி பல அதிர்ச்சியளிக்கும் காட்சிகளையும் கருத்துக்களையும் முன் வைத்தார் புதுமைப்பித்தன்:-

பொதுவாக என்னுடைய கதைகள் உலகத்திற்கு உபதேசம் செய்து உய்விக்க ஏற்பாடு செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்ல. பிற்கால நல்வாழ்வுக்கு சௌகரியம் பண்ணிவைக்கும் இன்ஷூரன்ஸ் ஏற்பாடும் அல்ல. எனக்குப் பிடிக்கிறவர் களையும் பிடிக்காதவர்களையும் கிண்டல் செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். சிலர் என்னோடு சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் கோபிக்கிறார்கள். இவர்கள் கோபிக்கக் கோபிக்கத்தான் அவர்களை இன்னும் இன்னும் கோபிக்க வைத்து முகம் சிவப்பதைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசையாக இருக்கிறது.

நவீனத்துவப் பார்வையின் அப்பட்டமான வெளிப்பாடு இது: இலக்கியத்தைத் தனிப்பெரும் பரம்பொருளாக முன்னிறுத்தும் முனைப்பு இது. இந்த அளவிற்கு

நவீனத்துவ வீச்சு படைப்பிலும், படைப்பிற்கு வெளியிலும் புதுமைப்பித்தனிடம் வேகமாக வெளிப்பட்டது. இதுபோலவே கு.ப.ரா., மௌனி, தி. ஜானகிராமன், ல.சா.ரா., க.நா.சு., முதலியோரிடமும் நவீனத்துவப் பார்வைகள் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இடதுசாரி எழுத்தாளர்களாக அறிமுகமான ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி ஆகியோரும் பின்னாளில் நவீனத்துவம் சார்ந்த எழுத்து முறையை நோக்கி நகர்ந்துள்ளதைப் பார்க்க முடிகிறது. ஜெயகாந்தனின் 'ஒரு நடிக்கை நாடகம் பார்க்கிறாள்', சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்', 'ஒரு வீடு ஒரு மனிதன் ஒரு உலகம்' முதலிய நாவல்கள் நவீனத்துவப் பார்வையின் வெளிப்பாடுகளாகும். 'ஒரு வீடு ஒரு மனிதன் ஒரு உலகம்' என்ற முற்றுப் பெறாத நாவலில் வரும் 'ஹென்றி' நவீனத்துவ உலகிலிருந்து உதித்த உயிருள்ள பாத்திரமாகும். இதுபோலவேதான் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்களில்' வரும் கங்காவும். ஜெயகாந்தன் புனைகதைகளில் வரும் கதை மாந்தர்கள் பலரும் மரபார்ந்த மதிப்பீடுகளுக்குள் அடைபட மறுக்கும் நவீன மனிதர்களாக வெளிப்படுகிறார்கள். இதுபோலவே ஜி. நாகராஜன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, அசோகமித்திரன் முதலியோர் நவீனத்துவ எழுத்தாளர்களாகத் தமிழில் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியவர்களாவர்.

இவ்வாறு பிரித்தானியரின் காலனித்துவ ஆட்சி மூலம் தமிழகத்திற்குள் வந்து சேர்ந்த நவீனத்துவத்தின் செல்வாக்கினை, மார்க்சியத்தின் செல்வாக்கினைத் தமிழில் கண்டடைந்த அளவிற்கு இன்னும் கண்டடையவில்லை. இப்படி கண்டடைவதன் மூலமாகத்தான் 20-ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சமூக மனிதனின் முழு ஆளுமையையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. எடுத்தாளப்பட்டது, தா. பாண்டியன், பாரதியும் சாதிகளும், பக். 115-116
2. 1890-வாக்கில் பம்பாயில் 118,000, கல்கத்தாவில் 120,000, சென்னையில் 25,000 தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர். 1874- ஆம் ஆண்டில் பம்பாய் நகரில் மட்டும் 28 பருத்தி ஆலைகள் நிறுவப்பட்டன. வங்காளத்தில் 15 ஆலைகள் இயங்கின. 1875-ஆம் ஆண்டளவில் 15 இலட்சம் பவுன் பெருமதியான இயந்திரத் தளவாடங்கள் இந்தியாவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டன.

(எஸ். தோதாத்ரி (குமிழாக்கம்), இந்தியா: சமூக பொருளாதார வளர்ச்சி (18-20-ஆம் நூற்றாண்டுகள்) சென்னை என்.சி.பி.எச், 1979, ப. 102) பாரதியாரும் 'தொழில் பெருகுது எந்திரம் பெருகுது' என்று இதைப் பதிவு செய்கிறார்.

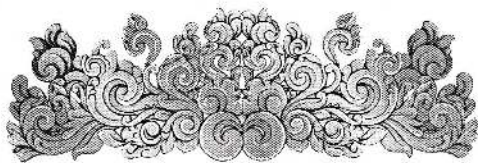
3. ந. சுப்பிரமணியன், தமிழக வரலாறு, ப. 120.
4. எச். பாலசுப்பிரமணியன் (மொ.பு), கோபிசந்த் நாரங்க், அமைப்புமைவாதம் பின் அமைப்பியல் மற்றும் கீழைக் காவியவியல், ப. 486.
5. Peter Barry, Beginning Theory - An Introduction Literary and Cultural Theory, PP. 78-79.
6. எச். பாலசுப்பிரமணியன் (மொ.பு), மே.நா.ப.486
7. Peter Barry, Beginning Theory - An Introduction Literary and Cultural Theory, P.79.
8. ஆ. ரா. வேங்கடாசலபதி (ப.ஆ), புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், ப. 173.
9. புதுமைப்பித்தன், காஞ்சனை தொகுப்பு முன்னுரையில்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. சிவத்தம்பி. கா, நவீனத்துவம் - தமிழ் - பின் நவீனத்துவம், என். சி. பி. எச். சென்னை, 2010.
2. சுப்பிரமணியன்.ந, தமிழக வரலாறு
3. தோதாத்ரி.எஸ் (மொ.பு), இந்தியா: சமூக பொருளாதார வளர்ச்சி (18-20-ஆம் நூற்றாண்டுகள்) சென்னை என்.சி.பி.எச், 1979.
4. பஞ்சாங்கம்.க, நவீனத்துவமும் தமிழ்ப் புனைகதைகளும் புனைவுகளும் உண்மைகளும் (திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்), காவ்யா, சென்னை, 2006.
5. எச். பாலசுப்பிரமணியன் (மொ.பு), கோபிசந்த் நாரங்க், அமைப்புமைவாதம், பின் அமைப்பியல் மற்றும் கீழைக் காவிய இயல், சாகித்திய அகாடெமி, புதுடில்லி, 2005.
6. புதுமைப்பித்தன், காஞ்சனை, முன்னுரை
7. ஆ.ரா. வேங்கடாசலபதி (ப.ஆ), புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், 2002.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Barry Peter, Beinning Theory - An Introduction to Literary and Cultural Theory, Viva Books, New Delhi, 2010.
2. Kuppuswami, Social Changes in India....

தமிழ்ச் சூழலில் நவீனமயமாக்கமும் பெண்களும்

செ.யோகராசா

சமூக, அரசியல், பொருளாதார முறைகளிலே ஏற்பட்ட முன்னேற்றமான மாற்றங்கள் 'நவீனமயமாக்கம்' (Modernization) எனப்படுகின்றது. இத்தகைய மாற்றங்கள் தமிழ்ச் சூழலில் 19ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டமைக்கான காரணமாக அல்லது பின்புலமாக அமைவது ஆங்கிலேயரது காலனித்துவ ஆட்சி முறையினாலேற்பட்ட மேற்கு மயமாக்கம் (Westernization) ஆகும். இத்தகைய மேற்குலக மயமாக்கம் தமிழ்ச் சமூகத்தில் முன்னொரு போதுமில்லாதளவிற்கு பாரிய மாற்றங்களை- அதிர்வுகளை- பாய்ச்சல்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி, அரசாங்க உத்தியோகம், அவை ஏற்படுத்திய மத்தியதர வர்க்கம், ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாக ஐரோப்பிய இலக்கியங்களை அறியும் வாய்ப்பு, சமூகச் சீர்திருத்த நாட்டம், அச்சுயந்திரம் பயன்பாடு உரைநடை வளர்ச்சி, பத்திரிகைகளின் தோற்றம், புதிய வாசகர் வட்டம் முதலியன ஏற்பட்ட சூழலில் உரை நடை இலக்கிய வடிவங்களான நாவல், சிறுகதை ஆகியவற்றின் பயன்பாடு என்பன நன்கு உணரப்படலாயின.

இதனை மனங்கொண்டே “... சமுதாய மாற்றங்கள் பற்றி அறிவதற்கும் சமுதாய மாற்றங்களினால் ஏற்பட்ட மக்களின் வாழ்கை முறைகளைப் பற்றி அறிவதற்கும் புதினங்கள் சமகாலச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.”¹ என்றார் ஆய்வாளரொருவர்.

மேற் குறிப்பிட்ட பின்புலத்தில் தமிழ் நாட்டுத் தமிழ்ச் சூழலை மனங்கொண்டு “...நம்முடைய சய பாவைகளில் வசன காவியங்கள் (நாவல்கள், க-ர்) இல்லாமல் இருக்கின்ற வரையில் இந்தத் தேசம் சரியான சீர்திருத்தம் அடையா தென்பது நிச்சயமே”² என்றார் தமிழின் முதல் நாவலாசிரியரான மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை.

‘தேசம் சரியான சீர்திருத்தம் அடைய’ வேண்டுமென்ற தாகத்துடன் செயற்பட்ட ஆரம்பகால தமிழ்ப் புனைகதையாசிரியர்களின் பார்வையில் கூடுதலாக அகப்பட்டவர்கள் பெண்களாவர். புதிய-நவீன மயவாக்கச் சூழலிலேகூட ‘மாதம் மும்மாரி பொழிகின்றதா? மங்கையர்கள் கற்போடு இருக்கின்றனரா?’ என்ற குரல் ஓய்ந்துவிடாது உரத்து ஒலிக்கவே செய்தது! ஆங்கிலக்கல்வியும், கிறிஸ்தவமயவாக்கமும், பெண்கல்வியும் உருவாக்கிய மாற்றங்கள் எமது ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களை அச்சத்தில் உறைய வைத்தன. பெண்களது ஒழுக்கம் பற்றிச் சிந்திக்கச் செய்தன. பிரதாப முதலியார் சரித்திர ஞானம்பாளர் ஒருதடவை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றான்...³

“திருமணமாகாத ஒரு பெண்ணும் மணமாகாதவனும் சேர்ந்துகொண்டு வெளிச்செல்வதனால் உண்டாகிற இழிவும், பழிச்சொல்லும் உலகம் உள்ளவும் நீங்குமா? மணப்பதற்கு முன்பு, பெண்ணுக்கும், ஆணுக்கும் மறைவிடத்து நடக்கும் இன்னுரையாடல்களால் விளைகின்ற தீமைகள் குறித்து ஊரோப்பியர்களே முறையிடுவது தவிர, நீதிமன்ற வழக்குகள் ஊடாக நாமும் அறிகிறோம் அல்லவா? அந்த கெட்ட வழக்கத்தை இந்நாட்டிற்குக் கொண்டுவர முயற்சி செய்வார்களேயானால் அவர்கள் நாட்டுப்பற்றுடையவர்கள் அல்ல என்பது தெளிவு...”

பாத்திரங்கள் உரையாடல்கள் ஊடாக மட்டுமன்றி, கிளைக்கதைகள் ஊடாகவும் அறப்போதனைகள் நிகழ்த்துவதில் ஏனைய நாவலாசிரியர்களைவிட

அதிக அக்கறையோடு செயற்பட்டுள்ளார் மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை. (காவியம் உருவாவதற்கான சூழல் இன்னும் நீடித்திருந்தது என்பதனையும் நாவல் பரவலான செல்வாக்கு அடைவதற்கான சூழலுக்கு இன்னமும் காலம் கனியவில்லை என்பதனையும் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. மற்றொருவிதமாகக் கூறின. நவீனமயவாக்கமானது அசமத்துவ வளர்ச்சி நிலை கொண்டிருந்தது என்பதும், நவீனமயவாக்க அம்சங்கள் அனைத்தும் சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோராலும் முற்றுமுமுதாக வரவேற்கப்படவில்லை என்பதும் கவனத்திற்குரிய விடயங்களாகின்றன.)

மேலைத்தேய நாகரிக மோகம் பெண்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களை முதன்மை நோக்காக கொண்டெழுந்துள்ள ஆரம்பகால நாவல்களின் 'நளினசுந்தரி அல்லது நாகரிகத் தட்புடல்'(1923) விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியதொன்று. இந்நாவலின் நோக்கும், போக்கும் எவ்வாறு இருக்குமென்பதை அந்நாவலின் தலைப்பினை வைத்துக் கொண்டே எளிதாக ஊகித்துவிட முடிகின்றது.

ஆண்டாண்டு காலமாகப் பெண்கள் அனுபவித்துவந்த பேரவலங்கள் தொடர்பாகச் சிந்திக்கின்றபோது நவீனமயவாக்கச் சூழல் இனங்காட்டிய விடயங்களுள் முதன்மையானது கணவனை இழந்த பெண்களது நிலை பற்றியதாகும். முத்துமீனாஷி(1901) என்ற நாவலை அதன் ஆசிரியரான அ.மாதவ்யயா, "இப்புனித பூமியில் ஊமையாக்கப்பட்டு பழைய பைசாச வழக்கங்களுக்கு அடிமையாகி தங்கள் வாழ்க்கையைக் கண்ணீரிலும் பெரு மூச்சுகளிலும் கழித்துவரும் ஆயிரக் கணக்கான ஊமையாக்கப்பட்ட சகோதரிகளுக்கு"⁴ - விதவைப் பெண்களுக்கு - சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார்.

சமகால விதவைப்பெண்களின் நிலைப்பற்றி அ.மாதவ்யயா ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பதாக ராஜ்கௌதமன் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்:⁵

"1911ஆம் ஆண்டில் சென்னை மாகாணத்தில் மட்டும் நான்கு லட்சத்து எட்டாயிரத்து விதவைகள் இருந்ததாகப் புள்ளிவிபரம் தெரிவிக்கின்றது. இது கணக்கில் பதிவானது. பதிவாகாதது எவ்வளவோ! இவர்களில் இந்து விதவைகள் மட்டும் மூன்று லட்சத்து எழுபத்து ஓராயிரத்து எழுநூற்று

முப்பதுமூன்று பேர்கள். மீதியுள்ள முப்பத்து ஆறாயிரத்து நானூற்று அறுபத்து ஏழு பேர். இசுலாமிய, கிறிஸ்தவ விதவைகள். இவர்கள் அனைவரும் ஒன்று முதல் முப்பது வயதிற்குட்பட்டவர்கள் என்று தெரிகிறது. இந்த எண்ணிக்கை 1924ஆம் ஆண்டுக் கணக்குப்படி ஒரு கோடியே ஏழு லட்சத்து நாற்பத்தொன்பதாயிரத்து எண்ணூற்று நாற்பது பேர் என்று வளர்ந்தது...”

விதவைகளின் அவலநிலை பற்றிச் சித்திரிக்கும் முதற்படைப்பு வ.வே.சு.அய்யரின் குளத்தங்கரை அரசமரம் என்ற சிறுகதையே. எனினும், 'தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில் இந்நாவல் ஒரு திருப்பு முனையாகும்' என்று விதந்து பாராட்டப்படுகின்ற அ.மாதவய்யாவின் முத்துமீனாஷி (1903)யே விதவைகளின் அவலநிலை பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்ற முதல் நாவலாகின்றது. பிராமண விதவைப் பெண் ஒருத்தி தானே தன் வரலாற்றைக் கூறுவது போன்ற உத்தி முறையில் இந்நாவல் எழுந்தமைக்கு படிப்போரின் அனுதாபங்களைப் பெறுவதும் அதன்வழி விதவை மறுமணத்திற்கு நியாயம் தேடுவதுமே நோக்கங்களாகின்றன. இவற்றிக்கமைவாக, கல்வியும் பொருளாதாரத் தற்சார்பும் அற்ற இளம் விதவை ஒருத்தி, முதலில் புகக்கத்தார் சார்பிலும் பின்பு அவர்கள் கொடுமை தாங்க இயலாத நிலையில் பிறந்த வீட்டாரை அண்டியும் வாழ வேண்டிய நிலையிலே எதிர்கொள்கின்ற அவலங்களை விரிவாக எடுத்துக்காட்டி இத்துன்பங்களுக்கெல்லாம் தீர்வு, அவளது மறுமணமே என உரைக்கும் போக்கில் இந்நாவலின் கதைப்பின்னல் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

எனினும், விதவைகளின் அவலநிலை பற்றி விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆய்வு நோக்கிலும் எழுதிய தமிழ் நாவலாசிரியர்களுள் 'வ.ரா' மிக முக்கியமானவர். அன்னாரது சுந்தரி (1917), விஜயம் (1934) சின்னச்சாம்பு (1942) ஆகிய மூன்று நாவல்களும் அவ்விதத்தில் சமூகவியல் ஆய்வாளரது விசேட கவனத்தைக் கோரி நிற்கின்றன என்பது மிகையன்று.

விதவைகள் நிலை பற்றி அதிகம் பேசுவதோ பேசினாலும் மறுமணம் என்பதனைக் தீர்வாக முன்வைப்பதோ இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பகாலப்பகுதியில் மற்றோரால் மட்டுமன்றிக் கற்றோராலும் வரவேற்கப்படவில்லை. வ.வே.சு.அய்யர் முற்குறிப்பிட்ட 'குளத்தங்கரை

அரசமரம்' சிறுகதையை முதலில் மனைவியின் பெயரில் எழுதிப் பிரசுரித்தமையும். அ.மாதவ்யயாவின் 'முத்துமீனாஷி' தொடர் கதையாக வெளிவந்த போது சில அத்தியாயங்களோடு நிறுத்தப்பட்டமையும் பரவலாக அறியப்படாத விடயங்களாகும்.

மேற்குறித்தவாறான சூழலிற்கூட பாரதியார் விதவைப் பெண்களுக்குச் சார்பாக ஆக்ரோஷமாக வாதிட்டார். அன்னாரது சந்திரிகையின் கதை (1920) நாவலில் வருகின்ற அண்ணி கோமதி சாவதற்குமுன் விசாலாட்சியிடம்

“முதலாவதாக நீ விவாகம் செய்துகொள், விதவாவிவாகம் செய்துகொள். ஆண்களும், பெண்களும் ஒருங்கே யமனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால், ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அடிமைகளாய், ஆண்களுக்குப் பெண்கள் அஞ்சி ஜீவனுள்ள வரை வருந்தி வருந்தி மடியவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆதலால் நீ ஆண்மக்கள் மத்தியில் எழுதிவைத்திருக்கும் நீசத்தனமான சுயநல சாஸ்திரத்தைக் கிழித்துக் கரியடுப்பிலே போட்டுவிட்டு தைரியத்துடன் சென்னைப் பட்டணத்துக்குப் போய் அங்கு கைம்பெண் விவாகத்துக்கு உதவிசெய்யும் சபையாரைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள் மூலமாக நல்ல மாப்பிள்ளையைத் தேடிவாழ்க்கைப் படு...” என்று கேட்டுக்கொள்கின்றாள். ஆய்வாளரொருவர் கூறுவதுபோன்று, “ஓர் இளம்பெண், ஒரு கைக்குழந்தையுடன் தனக்குத் திருமணம் வேண்டி, ஊர்விட்டு நகரத்திற்கு வந்து, தக்கவர்களை அணுகித் (ஜி.சுப்பிரமணியஅய்யர், வீரேசலிங்க பந்துலு) தனக்குத் தக்க கணவனைத் தேர்ந்து, மணமுடித்துத் தரும்படி கேட்பது பாரதியார் செய்துள்ள புரட்சியாகும்.”²⁶

விதவைகளின் அவலநிலைக்கு அடுத்ததான - ஒருவிதத்தில் அதனோடு தொடர்புபட்ட - முக்கியமான பிறிதொரு பிரச்சினை குழந்தை மணமாகும். மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை இரண்டாவது நாவலான சுகுணசுந்தரி (1887)யை எழுதியதன் நோக்கம் குழந்தை மணத்தின் கொடுமைகளை விவரிப்பதற்கேயாம். குழந்தை மணம் பற்றிக் கன்னிமாடத்திலே சுகுணசுந்தரி ஆற்றிய விளக்கம் நிறைந்த சொற்பொழிவைக் கேட்டவர்கள். அதுபற்றித் தங்களுடைய கணவன்மாருக்குத் தெரிவிக்கும்படி

சொற்பொழிவை விகிதரூபமாகப் பலபிரதிகள் வாங்கிக்கொண்டு சென்றார்கள் என்பது அந்நாவலில் வரும் சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களுன்று.

குழந்தை மணத்தால் விளையும் கொடுமைகளைச் 'சுந்தரி' நாவலில் மிகுந்த கலைநயத்துடன் வெளியிட்டுள்ளார் வ.ரா.சுந்தரியை முன்வைத்து படிப்பவர் மனத்திலே தைக்கும் வண்ணம் பின்வருமாறு கூறுவார்:⁹

“பொம்மையும் பள்ளிக்கூடமும் தான் தெரியும்; பாடப் புத்தகம் தெரியும்; சொல்லிக் கொடுத்தவற்றை மனப்பாடம் செய்யத் தெரியும்; வெளித் தோற்றத்தையே கண்டு மயங்குகின்ற வயது. பிறந்த சத்தத்துக்கெல்லாம் காது கொடுக்கிற வயது; பொய்த் தூக்கமில்லாத வயது; கிழிந்த மயிலிறகு குட்டி போடும் வயது. இந்த வயதில் சுந்தரி விதவையானாள். விதவையென்ற வார்த்தைக்கு இந்தியாவிலே கொடுக்கின்ற முழு அர்த்தமும் அவளுக்குத் தெரியுமா?(சுந்தரி, ப. 7)”

'வ.ரா.'விற்கு முன்பே குழந்தை மணக் கொடுமை பற்றி அதிகம் சிந்தித்தவரான அ.மாதவ்யா. தமது கால -1911ஆம் ஆண்டு - சென்னை மாகாண மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு விவரம் பற்றி பின்வருமாறு எடுத்துக்காட்டியிருந்தார் என்பர் ராஜ்கௌதமன்.

- 5 வயதிற்குட்பட்ட விதவைகள் : 673
மேற்கூறியோருள்,
- 1 வயதிற்குட்பட்ட கைக்குழந்தைகள் :31
- 2 வயது முதல் 3 வயதிற்குட்பட்ட விதவைகள் :85
- 3 வயது முதல் 4 வயதிற்குட்பட்ட விதவைகள் :140
- 4 வயது முதல் 5 வயதிற்குட்பட்ட விதவைகள் :383

மேற்கூறியோரை 'குழந்தை விதவைகள்' என்கிறார் அ.மாதவ்யா அன்னாரது 'தில்லைக் கோவிந்தன்' நாவலில் வரும் சேஷிப் பாட்டியும் நாணிய் பாட்டியும் குழந்தைப் பிராயத்திலிருந்தே வாழ்நாள் பூராகவும் விதவைகளாகவே வாழ்கிறார்கள். குழந்தை மணம் காரணமாக பெண்குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் உடல் மன நோய்கள் பற்றியும் ஆண்களுக்கு நேரும் இடையூறுகள் பற்றியும்

ஆராய்ந்து அவை பற்றியும் தமது நாவல்களில் அ.மாதவய்யா பேசியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறான நவீன மதிப்பீடுகளைக் கல்வி வழியாக உணர்ந்த ஆண்களுக்கு குழந்தை மணம் பண்பாட்டு நெருக்கடியை உண்டாக்கியது! நவீன மதிப்பீட்டின்படி ஆண்களுக்கு குழந்தை மணம் தீயது என்று மனச்சாட்சி உறுத்தினாலும் தங்கள் வைதீகப் பெற்றோர்களையும், சமூகத்தையும் பகைக்க ஆண்களால் முடியவில்லை; பத்மாவதி சரித்திரத்தில் கோவிந்தன் இவ்வாறு குறிப்பிடுவான்:

“எல்லாம் பேசுவது எளிதுதான். பாலிய விவாகத்தின் தீங்குகளைப் பற்றி ஓர் உபந்நியாசஞ் செய்ய சொன்னால் நானும் ஒரு கை பார்த்துவிடுவேன். காரியத்தில் வருகிற பொழுதுதான் மாடு படுத்துக்கொள்ளுகிறது.”

மேற்கூறிய நிலைக்கு தீர்வாக மாதவய்யா இளைஞர்களின் காதல் திருமணத்தை வற்புறுத்துகின்றார். பிராமணர்கள் தவிர ஏனைய சாதியினரிடம் காதல் திருமணம் சாத்தியமானது பற்றி மாதவய்யா எழுதியுள்ளார்; விஜய மார்த்தாண்டம் நாவல் இதற்குச் சான்று.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் முதியோர் திருமண முறை - அதாவது முதியோர், வயது குறைந்த பெண்களைத் திருமணஞ் செய்து கொள்கின்ற முறை நிலவி வந்திருப்பினும் ஆரம்பகாலப் புனைகதைகளில் இப்பிரச்சனைக்கு முக்கியத்துவமளிக்கப் படவில்லை என்றே எண்ணத்தோன்றுகின்றது. எனினும் ஞானசம்பந்தர் (1913) நாவலில் இப்பிரச்சனை ஓரளவு பேசப்பட்டுள்ளது. இந்நாவலில் வரும் மிகக் குறைந்த வயதுடைய ஞான வடிவு அறுபது வயதுக் கிழவனை மணம் முடிப்பதை விரும்பாது வீட்டாரை எதிர்த்து தனது காதலனைத் தேடி துணியோடு வெளியேறுகின்றாள்.

நவீன மயவாக்கச் சூழலில் - பிற்காலப்பகுதியில் - முனைப்புற்ற சமூகப் பிரச்சனைகளுள்ளொன்று வரதட்சணை வழக்கமாகும். இப்பிரச்சனைகளின் கொடுமைகளை பிற்கால நாவல்களே முதன்மைப் படுத்துகின்றன. மாறாக அக்காலப் பகுதியில் அருகி வந்துள்ள வழக்கமொன்றினை - ஆண்களே பணம் கொடுத்து பெண்களை வாங்கும் வழக்கத்தை - ஆரம்ப கால நாவல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. பத்மாவதி சரித்திரம், 'திருமணச் சந்தை' யொன்று பற்றி

விவரிக்கின்றது. 'கமுகமலைச் சந்தையில் மாடுகள் பிடிப்பதுபோல, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் ஏராளமான பெண்களைப் பிடிக்கலாம்' என்று காசிவாசி ஜயா சாமி வாத்தியார் சொன்னதைக் கேட்டு, அறுபது வயது சேஷையர் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வஞ்சனூரில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுத்து, ஒரு பெண்ணை மணக்கிறார். சேஷையர் வீட்டுக்கு மணப் பெண்ணை அனுப்பிவைக்காமல், பெண்ணின் தகப்பனார் போக்கிலி சுப்பையர் அதே பெண்ணை கடலூரில் வக்கீல் அண்ணாச்சாமி ஜயருக்கு, ஐந்நூறு ரூபா வாங்கிக் கொண்டு திருமணம் செய்து விடுகிறார். எப்படியும் திருமணம் செய்து கொண்டே தீருவது என்று தீர்மானித்த சேஷையர் மீண்டும் இரண்டாயிரம் ரூபா செலவழித்து, 'இங்கிலீஷ் கைம்பெண்டாட்டியான' சீட்டுர் காமாஷி அம்மாள் மகள் கமலாம்பாளை மணமுடிக்கின்றார். இத்தகைய நிலமை காரணமாக சேஷையரின் குடும்பம் பலவாறு உடைகின்றது. இந்நிகழ்வு நவீன மயவாக்கச் சூழலில் ஏற்படும் பாரம்பரிய பண்பாட்டுச் சிதைவினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அத்துடன், 'கவர்ணமேந்து' உத்தியோகம் கிடைத்துவரும் நிலையில் ஆண்கள் வரதட்சணை கொடுத்த நிலை மாறி பெண்கள் அதனைக் கொடுக்கின்ற நிலை ஆரம்பிப்பதும் நிகழத் தொடங்குகிறது.

மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகளினூடே, பலதார மண முறை வழக்கம் நிலவி வந்திருப்பதும் வெளிப்படுகின்றது.

தமிழ்ச் சூழலில் நீண்டகாலம் நிலவிவந்துள்ள பாரியதொரு சமூகப் பிரச்சினையான தேவதாசியர் நிலை, குறிப்பாக விஜயநகர- நாயக்கர் காலத்திலிருந்து இழிவானதொன்றாகக் கருதப்பட்டது.¹² இக்காலத்திலெழுந்த கூளப்ப நாயக்கன் விறலிவிடு தூது தொடக்கம் பல பிரபந்த நூல்களும் ஈழத்திலெழுந்த கண்ணகி வழக்குரை முதலான வாய்மொழிக் காவியங்களும் தேவதாசிகளை இழிவானவர்களாகக் கருதி பலமாகக் கண்டித்து வந்துள்ளன. இத்தகைய ஆரோக்கியமற்ற நிலையில் - நவீன மயவாக்கச் சூழல் உருவான வேளையில் தேவதாசி முறையை ஒழிப்பது தொடர்பான சீர்திருத்தக் குரல்கள் ஒலிக்க ஆரம்பித்தன; சுயமரியாதை இயக்கச் செயற்பாடுகள் இதற்கு பக்கபலமாக அமைந்தன.

மேற்கூறிய பின்னணியில் 'தாசிகள் மோசவலை அல்லது மதிபெற்ற மைனர்' (1936 ஆர்.ராமாயிர்த்தம்மாள்) என்ற நாவலின்வரவு

கவனத்திற்குரியதாகின்றது. தேவதாசிகள் குலத்திலே பிறந்து சங்கீதத்திலே தேர்ச்சியடைந்த ஒரு சகோதரிகளின் கதை இந்த நாவலிலே சொல்லப்படுகின்றது. அவர்களால் இளைஞன் ஒருவன் சொத்துக்களை இழப்பதும் அவர்களோடு வாழ்வதும் இறுதியில் மீள்வதும் அவ்விரு சகோதரிகளும் பலராலும் மோசம் செய்யப்படுவதும் சீர்திருத்த முயற்சிகளுக்குட்படுவதுமாக நாவல் நகர்ந்து செல்கின்றது. சமூகச் சீர்திருத்த மாநாட்டிற்குத் தலைமை வகித்த குணபூஷணி தன் உரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“ஒரு குறிப்பிட்ட பெண் சமூகத்தை வியபிசாரத்துக்குத் தயார் செய்து வைத்திருப்பது இந்நாட்டு ஆண் சமூகத்தின் மிருக இச்சைக்குத் தக்க சான்றாக இருக்கின்றது. பகுத்தறிவும், நாகரிகமும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் தேவதாசி முறையை ஒழிப்பது சாஸ்தீர விரோதம், சட்ட விரோதம், கலை விரோதம் என்று கூக்குரல் கிளப்பும் சாஸ்திரிகளும் தலைவர்களும் இருப்பது மானக் கேடாகும். தேவதாசி முறைக்கு அடிப்படையாயிருக்கும் கடவுள், மதம், ஸ்மிருதி, ஆகமம், புராணம், ஆகியவைகளை முதலில் ஒழிக்க வேண்டும். இவைகளை ஒழித்து விட்டால் தேவதாசிக் கூட்டம் இருப்பதற்கே நியாயமிருக்காது...”

தேவதாசிகள் தொடர்பாக முற்கூறப்பட்ட படைப்புகள் தேவதாசிகளை இழிவுப்படுத்தும் நோக்கிலமைய, மேற்கூறப்பட்ட நாவல் தேவதாசிகளைச் சீர்திருத்தும் நோக்குடன் எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதே இங்கு கவனத்திற்குரியது.

பெண்கள் சார்ந்த பாரம்பரிய பண்பாட்டம்சங்கள் பலவும் மாற்றங்கண்ட நவீனமயவாக்கச் சூழலில் ஆரம்பக்காலப் புனைகதை எழுத்தாளர்கள் அவை காரணமாக கவலைகொள்ள முற்பட்டமை பற்றி ஏலவே கவனித்தோம். மாறாக, பிற்பட்ட புனைகதை எழுத்தாளர்களுட சிலர் அவைப்பற்றி விமர்சனம் செய்ய முற்பட்டனர்.¹³ புதுமைப்பித்தனது சிறுகதைகள் அவ்விதத்தில் குறிப்பிடத் தக்கவை. இதற்குச் சிறந்த உதாரணமாக, ‘பொன்னகரம்’ திகழ்கின்றது. கணவனை நோயிலிருந்து மீட்பதற்காக, (வறுமையின் கொடுமை

காரணமாக), மனைவி தன்னை விற்று, அப்பணத்திலிருந்தே கணவனுக்கு மருந்து வாங்கிக்கொடுக்கின்றாள். முடிவில் புதுமைப்பித்தன் எழுப்புகின்ற கேள்வியே பிரதானமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. (‘கற்பு கற்பு என்று கதைக்கிறீர்களே, இதுதான் ஐயா, பொன்னகரம்’’).

இதிகாசப் பாத்திரங்களும் புதுமைப்பித்தனால் மறுவாசிப்பிற்குட்படுத்தப்படுகின்றன. ‘சாபவிமோசனம்’ சிறுகதையில் இராமனது இரட்டை வேடம் (சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் அகல்யைக்கு ஒரு வகையான நீதி; அரசனாகவிருந்த காலத்தில் சீதைக்கு இன்னொரு வகையான நீதி) அம்பலப்படுத்தப்படுகின்றது; பெண்ணடிமை நிலையும் உணர்த்தப்படுகின்றது. ‘அகல்யை’ சிறுகதையில் அகல்யை, மனத்தாலன்றி, சந்தர்ப்பவசத்தால் உடல் களங்கமுற்றவளாக அணுகப்படுகின்றாள்!

மேற்கூறிய விதங்களில் புதுமைப்பித்தனைவிட ‘வ.ரா.’ இன்னொருபடி மேலே போய்விடுகின்றார். கோதைத்தீவு (1946) என்ற அவரது நாவலில் பெண்களை அவமதிக்கும் பழைய புராண- இதிகாசப் பாத்திரங்களும் பாத்திரங்களின்செயற்பாடுகளும் மறுபரிசீலனைக்குள்ளாகின்றன. இராமன், துஷ்யந்தன், விசுவாமித்திரர், வசிட்டர், முதலானோர் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏறுகின்றார்கள்; சீதை, அகல்யை. மேரி முதலானோர் தமது துயரங்களை எடுத்துரைக்கின்றார்கள்!

மேலும், நவீனமயவாக்கச் சூழலில் பெண்களின் அறியாமை நிலையைத் தெளிவாக இனங்காட்டிற்று என்பதும் கவனத்திற்குரியது. ஏனெனில், இந்து மதச் சாத்திரங்களிலே பெண்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் கல்வி தடை செய்யப் பட்டிருந்தது.¹⁴ இதன்விளைவாக, மடமை என்பது பெண்களுக்குரிய உயர்ந்த பண்பாகப் போற்றப்பட்டது. பெண்சொல்லைக் கேட்பது இழிவு என்று நீதி நூல்கள் போதித்தன. பெண் சமூகத்திற்கு உபயோகமான அறிவு ஆற்றலைப் பெற முடியாதபடி வீட்டிற்குள்ளேயே முடக்கப்பட்டாள். இதனாலே பெண்கள் அறியாமை, மூடநம்பிக்கை கொண்டவர்களாக ஆணர்கள் என்பது ஆரம்பகால நாவலாசிரியர்களுள் முக்கியமானவரான மாதவ்ய்யாவின் கருத்தாகும்.

பெண் கற்பு என்றால் அவள் தேவதாசியாக இருந்தாலேயே சாத்தியம் என்ற நிலையும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலம் வரை நிலவியிருந்தது.

“... கௌரவமான குடும்பப் பெண் கற்க வேண்டும் என்று நினைப்பதே அவளுக்குச் செய்யும் அவமரியாதை என்று சொல்லப்பட்டது.”¹⁵ என்று இந்தியச் சூழல் பற்றி பிரெஞ் நாட்டு மதபோதகர் எழுதியிருப்பது கவனத்திற்குரியது. ‘பெண்கள் படிக்க அனுமதிக்கப்பட்டால் அப்படிப் படித்த பெண்கள் தங்களுடைய சோர புருஷர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுவார்கள்’ என்றும் சான்றோர் கருதினர். எனினும் கிறிஸ்தவ போதகர்கள் நடத்திய ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாறிய இதர சாதிப் பெண்கள் சேர்ந்து படிக்கின்ற சூழல் ஏற்பட்டமையை நாவலாசிரியர் மாதவ்யயா வரவேற்றுள்ளார். அன்று பிராமணக் குடும்பப் பெண்கள் வீட்டிலிருந்து கணவன், சகோதரன் அல்லது ஆசிரியை மூலமாகவே படித்தார்கள். இத்தகைய சூழலில் பெண்கள் கல்வி கற்க வேண்டுமென்று பாரதியார், வ.வே.சு.அய்யர், மாதவ்யயா, ‘வ.ரா.’ முதலானோர்கள் புனைக்கதைகளுடாக வற்புறுத்த முற்பட்டனர். அத்தகையோர் பலரும் ‘மட்டுப்படுத்திய’ பெண் கல்வி முறையை முன்வைத்தபோது, வ.ரா.மட்டும் விதிவிலக்காகவிருந்தார். ஆண்-பெண் வேறுபாடின்றி சமத்துவ நிலையிலான கல்விமுறை பற்றி தமது படைப்புகளில் உரத்துப் பேசியுள்ளார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஏறத்தாழ எண்பதுகளில் பெண்நிலைவாதச் சிந்தனைகள் பரவு முற்பட்ட சூழலிலேதான் பெண்ணுரிமை பற்றிய சிந்தனைகள் தலைதூக்கின! ஆனால் விதிவிலக்காக, நாடு விடுதலையடைவதற்கு முன்பே பெண்ணுரிமை பற்றி ஆச்சரியம் தரும் விதத்தில் பேசமுற்பட்ட வ.ரா.வின் வகிபங்கு இன்றைய ஆய்வாளர்கள் பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றது. இவ்விதத்தில் அன்னாரெழுதிய ‘கோதைத் தீவு’ நாவல் மகத்தான படைப்பாகிறது. “கோதைத் தீவில் பெரும்பாலும் ஆட்சியின் உயர் பொறுப்பில் பெண்களே பணி செய்கின்றனர். பெண்களின் ஆட்சித் திறனை, கோதைத் தீவிற்குப் புதிதாக வந்த இரு ஆடவர்கள் ‘அனைவரும் மரியாதை தெரிந்தவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள். இந்த நகரில் இவ்வளவு வேலை நடைபெறுகின்றதே, சத்தம் காதில் கேட்கவில்லை.... பெண்கள் அரசியல் நடத்தினால் அது அழகாக நடைபெறும் போலிருக்கிறதே’ (கோதைத் தீவு ப.67) என்று கூறுவதால் பெண்ணரசின் வலிமை புலனாகும். அந்த நாட்டில் பெண், ஆண் ஆகிய இருவருக்கும் உடல் உழைப்பு வற்புறுத்தப்படுகின்றது. பெண்பிள்ளைகளை ஆண்பிள்ளைகள் கேலி பேசுவது அந்த நாட்டில் கடுந்தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும். செய்யும் தொழிலில் ஆண்,

பெண் வேறுபாடின்றி, பணிப்பங்கீடு சமமாக அந்த நாட்டில் உள்ளது. உடல் உழைப்பு இராணுவப் பயிற்சி, சபையில் பயிற்சி ஆகியன கோதைத்தீவில் இருபாலார்க்கும் கட்டாயமாக அளிக்கப்படுகின்றன. மன வளர்ச்சியிலும் ஆளுமை உருவாக்கத்திலும் சமநிலை ஏற்றத் தாழ்வின்மை இருக்க வேண்டும் என்ற வ.ரா.வின் தொலை நோக்குச் சிந்தனையே இதற்கு அடிப்படைக் காரணம். பெண்ணுடைய சமூக நிலை, பெண்ணுரிமை ஆகியவற்றைக் குறைத்து மதிப்பிடும் அல்லது உரிமை தர மறுக்கும் ஆணாதிக்க மனோபாவ வெளிப்பாடுகளாக அமைந்த புராண. இலக்கிய கதைகளை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்கிறார்.

“பட்டினத்தார் பாடல், பெண்ணடிமைத்தனத்தை முழுமைப்படுத்தும் புராணங்கள், கோதைத்தீவில் முழுமையாகத் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன....” இக் கோதைத் தீவு நாவல் யதார்த்தவகை நாவலாகவன்றி உயர் கற்பனை நாவல் வகை சார்ந்தது என்பது மனங்கொள்ளப்பட வேண்டியது. அன்றைய சூழலில் பெண்ணுக்கான உரிமைகள் பற்றிக் கனவுகான முடியாத அன்றைய சூழலில் பெண்ணுரிமைகள் பற்றிப் பேச இவ்வகை நாவல்களே மிகப் பொருத்தமானவை என்பதும் அவ்வகை நாவல்களுள் இதுவே முதல் நாவல் என்பதும் கவனத்திற்குரியன.

நவீனமயவாக்கச் சூழல் உருவாகியிருந்தாலுங்கூட முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோன்று சமூகப் பயன்பாடுகொண்ட கல்வியைப் பெண்கள் பெறுவது கடினமாகவே இருந்தது. இந் நிலையில் பெண் உரிமைகளுள் பலவும் அழகிய கனவுகளாகவே விளங்கின. இருந்தாலுங்கூட பெண் புனைக்கதையாசிரியர்கள் உருவாக்கம் மெதுவாக நடைபெற்றுக் கொண்டதானிருந்தது. பண்டிதை விசாலாஷி அம்மாள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பத்தாண்டுக் காலத்தில் 14 நாவல்களை எழுதியிருந்தார்; பெண்முன்னேற்றமே தமது நாவல்களின் குறிக்கோள் என்று தமது முன்னுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். வை.மு. கோதைநாயகி அம்மாள் தொண்ணூறுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எழுதியிருக்கின்றார். இவற்றுள் சாருலோசனா (1929) வாழ்கையின் நாதம் அல்லது வானக்குயில் (1938), தயாநீதி (1941) என்பன முதியோர் மணக் கொடுமைகள் பற்றியும் சாமளநாதன் (1930), உணர்ச்சி வெள்ளம் (1940) ஆகியன விதவையர் அவலங்களையும்,

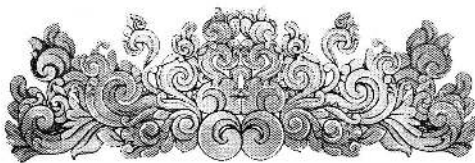
அபாரதி (1945) மறுமணத்தால் ஏற்பட்ட சீரழிவுகளையும், வீரவஸந்தா அல்லது சுயேச்சையின் பரிபவம் (1920), இன்பஜோதி (1936) ஆகியன தற்கால நாகரீகமாற்றங்களையும் பேசுகின்றன என்ற விதத்திலே விசேட கவனிப்பிற்குரியவை. (வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள் நாவல் எழுதத்தொடங்கிய ஆரம்பக்காலத்தில் எழுத்தறிவு பெற்றவரல்லர் என்பது சுவாரஸ்யமான விடயமாகும்.) வாசகர் பலரை ஒன்றுதிரட்டுகின்ற எழுத்தாற்றல் இவரிடம் நிரம்பவே இருந்தது!

மேற்கூறியோர் தவிர, கஜாம்பிகை அம்மாள் எஸ்.ராஜாம்மாள், கிரிஜாதேவி, வி.பாலம்மாள், திருமதி பாலசாலமன், கனகமணி அம்மாள், திருமதி என்.சுவாமிநாதன், மினாஷி சுந்தர அம்மாள், எஸ்.ராமாமிர்தம்மாள் முதலானோரும் கவனத்திற்குரியவர்களே. (இறுதியாகக் குறிப்பிட்ட எஸ்.ராமாமிர்தம்மாளே முற்குறிப்பிட்ட தேவதாசியர் தொடர்பான நாவலை எழுதியவர்.)

தொகுத்து நினைவுகூருவோமாயின் நவீன மயவாக்கச் சூழல் உருவான ஆரம்ப நிலையில், பெண்களது ஒழுக்கமும் நவீன நாகரிக மோகமும் ஆரம்ப காலப் புனைகதையாசிரியர்களை உரத்துச் சிந்திக்க வைத்தன என்பதும் கைம்மைநிலை, குழந்தைமணம், முதியோர்மணம், பலதாரமணம் முதலான விதங்களில் பெண்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் புனைகதையாசிரியர்களால் உரைக்கப்பட்டன என்பதும் (பிரச்சினைகளின் தன்மைக்கேற்ப) மறுமணமோ, காதல் திருமணமோ, கலப்புத் திருமணமோ, பெண் கல்வியோ தீர்வுகளாக முன்வைக்கப்பட்டன என்பதும் இதுவரை கூறியவற்றிலிருந்து புலப்படுகின்றன எனலாம். எனினும் புனைக்கதையாசிரியர்களின் கவனத்திற்குட்பட்ட பெண்களில் கணீசமானோர் உயர்சாதிப் பெண்களே என்பதனை மனங்கொள்வது அவசியம். எவ்வாறாயினும் தமிழ் நாட்டில், சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியில் சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதில் புனைக்கதையாசிரியர்களின் வகிபாகம் பாராட்டப்பட வேண்டியதொன்று. சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியுடன் ஒப்பிடும்போது அது இரு மடங்கு நிலையிலிருந்தது என்பதில் தவறில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஈசுவரப்பிள்ளை, தா., முனைவர் (2006) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் சமுதாய மாற்றங்களும் தமிழ் இலக்கிய போக்குகளும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், ப.213
2. வேதநாயகப்பிள்ளை, மாயூரம் (1957) பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் சென்னை, சக்தி காரியாலயம், ப.18
3. மே.ப.நா. ப.27
4. மாதவய்யா, அ.(1924) முத்து மீனாஷி, சென்னை, ப.7
5. ராஜ்கௌதமன் (1995) அ.மாதவையா, 1872-1925, காவ்யா ப.88
6. தண்டாயுதம். இரா டாக்டர் (1988) சமூக நாவல்கள், தமிழ்ப் புத்தகாலயம் சென்னை, ப.141.
7. சுப்பிரமணியபாரதியார் (1963) சந்திரிகையின் கதை, தமிழ்ப்பண்ணை, சென்னை, ப.18
8. சுசீலா, எம்.ஏ. முத்துமீனாட்சி, நாவல் வளர்ச்சி (1989) பதிப்பாசிரியர் இரா. மோகன், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, ப.37
9. வேங்கடராமன் சு.(1993). வ.ரா.(வ.ராமசாமி), சாகித்திய அக்காதெமி, புதுதில்லி, ப.73
10. ராஜ்கௌதமன், மு.கு.நா. பக் 81-82
11. மாதவய்யா, அ.(1958) பத்மாவதி சரித்திரம், விட்டில் ப்ளவர் கம்பனி, சென்னை, ப.27
12. விரவான விளக்கத்திற்கு பார்க்க: யோகராசா. செ.(2010) விஜயநகர, நாயக்கர்கால இலக்கியங்களில் பெண்கள், விஜயநகரப் பேரரசும் கலாசார மறுமலர்ச்சியும், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
13. யோகராசா, செ.(2003) இன்றைய இலக்கியங்களில் இதிகாசப் பெண் பாத்திரங்கள், குறிஞ்சி நிலா பதிப்பகம், மட்டக்களப்பு.
14. விரிவான விளக்கத்திற்கு பார்க்க: ராஜ்கௌதமன், மு.கு.நா. பக். 84-87
15. மே.கு.நா. ப.86
16. வேங்கடராமன் சு, மு.கு.நா. ப.86

இந்து மதம் சார்பான ஈழத்துப் பத்திரிகைகள்

செல்வகுமாரி சிவலிங்கம்

பிரித்தானியர் ஆட்சிகாலத்து இந்துமதம் சார்பான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளாக, இலங்கை நேசன் (1877), உதயபானு (1880), சைவ உதயபானு (1882), சைவ போதினி (1881), விஞ்ஞான வர்த்தினி (1882), சைவாபிமானி (1883), இந்து சாதனம் - The Hindu Organ (1889), ஆத்ம போதினி (1907), சைவ சூக்குமார்த்த போதினி (1908), ஞானசித்தி (1908), இந்துபாலன போதினி (1908), மஹா விஜயலட்சுமி (1911), சண்முகநாதன் (1911), விச்சுவகர்மன் (1912), பாலபாஸ்கரன் (1915), சைவ சித்தார்த்த பானு (1924), கலிகாலதீபம் (1927), பஞ்ச சக்தி (1930) என்பன விளங்கின.

இலங்கை நேசன்

இந்துமதம் சார்பாக இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற முதல் பத்திரிகை இதுவாகும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக

விளங்கியவர் சின்னத்தம்பி அவர்கள் 'இது நல்ல சமயம்' என்ற தலைப்பில் நாவலரினால் எழுதப்பட்ட கட்டுரை இப் பத்திரிக்கையில் வெளிவந்தது. மயில்வாகனம்பிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் ஆகியோர் இப்பத்திரிகையினூடாக பல விடயங்களை மக்களுக்குக் கொண்டு சென்றனர். கிறிஸ்தவ சமய பத்திரிகையான (கதலிகம்- கத்தோலிக்க) கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலனுக்கும் இலங்கை நேசனுக்கும் இடையில் பல கருத்து முரண்பாடுகளை காணக்கூடியதாக உள்ளது. இலங்கை நேசன் கத்தோலிக்க பாதுகாவலனுடன் நேரடியாகத் தர்க்கம் புரிந்தது. இலங்கை நேசனுடாக கிறிஸ்தவ மதத்தின் கண்டனங்களுக்கு எதிரான கண்டனங்களை சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், காசிவாசி செந்திநாத ஐயர், நீர்வேலி சிவங்கரப்பண்டிதர், சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை ஆகியோர் முன்வைத்தனர். இப்பத்திரிக்கை 1877ம் ஆண்டு தை மாதம் முதலாக மாதமிருமுறை வெளிவந்துள்ளது.

சைவ உதய பானு

யாழ்ப்பாணத்திலும் மதுரையிலும் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகை 'சைவ உதய பானு'. ஆறுமுக நாவலரின் மறைவிற்குப் பின் கிறிஸ்தவ பிரச்சாரம் பன்மடங்காக அதிகரித்த வேளையில் அச்செயற்பாடுகளைத்தடுக்கும் நோக்குடன் நாவலரது உறவினர்களும், அவருடைய மாணவர்களும் 'சைவப் பிரகாச சமாஜம்'

பத்திரிகையின் ஆசிரியராக ஊரெழு சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் காணப்பட்டார்கள். இப்பத்திரிகை இரண்டாம், நான்காம் வாரங்களில் வெளிவந்தது. இப்பத்திரிகையில் சமயக்கருத்துக்கள் நிறைவாக இடம்பெற்றுள்ளன. பல அறிஞர்களும் உதயபானுவில் தமது கருத்துக்களினை முன்வைத்துள்ளனர். சார்ல்ஸ் பிராடலாய் என்பவர் கிறிஸ்தவ மதக் கொள்கைகளை பரப்புவதற்காக பல கட்டுரைகளை எழுதிய வேளையில், அக்கட்டுரைகளுக்கு மறுப்பு தெரிவிக்கும் முகமாக சபாரத்தின முதலியார் (1858-1922) பல கடிதங்களையும் கட்டுரைகளையும் உதயபானுவில் எழுதியுள்ளார். சைவ உதயபானுவின் முதல் ஆசிரியர் த.கைலாசப் பிள்ளை.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இந்துமதம் சார்பான பத்திரிகைகள் சைவச்சித்தாந்த கருத்துக்களுக்கு முதன்மை கொடுத்ததுடன், அவை இலகுவான உரைநடையிலும் காணப்பட்டுள்ளன என்பதனை சைவ உதயபானு பத்திரிக்கையினூடாக அறிந்து கொள்ளலாம். இப்பத்திரிக்கையில், “சைவ உதயபானு என்னும் இப்பத்திரிகையை நாம் இம் மதுராபுரியிலே இருந்து வெளிப்படுத்தும் நோக்கத்தை நமது முதல் விஷயத்திலே தெளிவாக விளக்கியிருக்கின்றோம். நாம் இயன்றளவு நமது சித்தாந்த சைவத்துக்கு மாறுபடாமலும் வாசிப்போர் கேட்போராகிய இருபாலார் மனமும் குளிர்ந்து முகமும் மலர்ந்து களி கொள்ளத்தக்க இனிய மொழிகளையே புணர்த்தி பலருக்கும் பிரயோசனப் படாததக்கதாக இப்பத்திரிகையை நடத்தி வருவோமென்று எண்ணுகின்றோம். அவ்வாறு இதனைச் சோர்டையாது நடத்துவதற்கு சமயாபிமானமுள்ள பிரபுக்கள், வித்துவான்களாகிய இருபாலர் உதவியும் வேண்டப்படும். அதற்கு இவ்விந்தியா இலங்கை முதலிய இடங்களினுள்ள கனவான்கள் பின்னிடமாட்டார்களென்று நம்புகின்றோம். இப்பத்திரிகைக்காக எழுதப்படும் கடிதங்களும் பத்திரிகைகளும் பிறவும், பத்திரகீரியமும் மதுரைப் புதுத்தெரு வாணிவிதாச யந்திரசாலையிற் சைவ உதயபானு பத்திராதிபர் யா.சு.சரவணமுத்துப்பிள்ளைக்கு என்று எழுதி நமக்கே அனுப்பப்படல் வேண்டும். கடிதம் எழுதுவோர் இயன்றளவு கடுஞ் சொற்புணர்த்தலையும், கொடுத்தமிழ் மொழிகளையும் நியாயமின்றிப் பிறரைத் தாக்கத்தக்க வன்மொழி புணர்த்தலையும் நீக்கில் பலருக்கும் பிரயோசனப்படத்தக்க நல்ல விஷயங்களைத் தெளிவான எழுத்தில் எழுதியனுப்பு⁴⁹ என ஆசிரியர் குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

05.05.1884ல் மதுரையில் வெளிவந்த பத்திரிகையில் கல்வியின் முக்கியத்துவம் குறித்தும் சரவணமுத்துப்பிள்ளை பல சிந்தனைகளை முன்வைத்தார்கள். “நமது தமிழ்ப்பாஷையை விருத்தியாக்கத் துணிபவர் ஒருவரை நாம் காணவில்லை . நமது தமிழர்களிலே, பணம் வந்தவுடன் கல்வியை இகழ்ந்து தள்ளிவிடுதல் வழக்கம். தங்கள் பிள்ளைகளையாதல் படிப்பிக்கின்றார்களில்லை. சொல்லுவதற்கு அஞ்சுவானேன்; பெரும் பான்மை செல்வப் பிரபுக்களெல்லாம் கல்வியறிவிலே சூனியம்தான். பின்னர் அவர் கல்வியை விருத்தியாக்குவதெவ்வாறு, பத்திரிகைகளையே வாசிக்க நேரமில்லை என்கிறார்கள். தாசிகளின் நடன சங்கீதங்களைக் கேட்க மாத்திரம் நேரமுண்டு.

பத்திரிக்கைகளுக்குப் கொடுக்கப் பணமில்லை. அவர்களுக்கு கொடுக்கப் பணமுண்டு. இவர் விதியிருந்தபடி என்னையோ? யாமறியோம்” எனக் கூறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வண்ணார்பண்ணை அச்சியந்திரசாலையில் வெளியிடப்பட்ட சைவ உதயபானு பத்திரிகை சோமவாரந் தோறும் வெளியிடப்பட்டது. அ. குமாரசுவாமிப்புலவர், ந.ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை, குகதாஸர் சபாரத்தின முதலியார், மதுரை இ. இராமசாமிப்பிள்ளை, சி. செந்திநாதையர் முதலியோர் இப்பத்திரிகையில் விஷயதானம் செய்துள்ளனர். பெரும்பாலான விஷயங்கள் புனைபெயர்களில் எழுதப்பட்டுள்ளதாக க. கைலாசபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். சைவ உதயபானு நாவலர் பெருமானை ஐந்தாம் குரவர் என விமர்சித்துள்ளனது. நாவலரை ஐந்தாம் குரவர் என சிறப்பித்தமையினை 1883ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் இதழில்,

“ஐந்தாம் சைவ சமய குரவரென்று விவேகிகள் பலராலும் நன்கு பாராட்டப்பட்ட ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவல சற்குரு நாத சுவாமிகளது கல்வித்திறமை, பிரசங்கத் தன்மை, சமயவிருத்தி தேவபக்தி, அடியார் பக்தி யூசா நியமம், வாய்மை, பரோபகாரம், சன்மார்க்கம், நிலைதிறம்பாமை, தீரத்துவம் முதலிய சுவலட்சணங்களையும் அவர்களாலே உலகத்தவர்கள் அடைந்த இகபர சிலாக்கியங்களையும் பாதிர்களும் அவர் மாணாக்கர்களுமே அறிய வல்லவர்கள்”⁵⁰

எனக் கூறப்பட்டுள்ளமை காணலாம்.

வாய்மை விரும்பி என்ற புனைபெயரில் வரும் ஆசிரியர் கருத்திலும் ஆறுமுக நாவலரின் சிறப்புக்கள் வெளிப்பட்டுள்ளன.

“சிறிதேனும் சுயநலம் கருதாது தமது ஆயுள் நாளை தமது தேயத்தினருடைய ஈடேற்றத்திற்கேதுவாகிய தமிழ்க்கல்வி அறிவை விருத்தி செய்வதற் போக்கி ஈடில்லா நன்மை செய்து அநேகரை கலாகூரியர் ஆக்கிவிட்ட மெய்ப்புகழுடைய சற்குருநாத சுவாமிகளாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர்கள் யாழ்ப்பாணத்தாருக்குப் புரிந்தவைகள்”⁵¹

என சைவ தமிழ் உதயபானு ஆறுமுகநாவலர் அவர்களை புகழ்ந்துள்ளது.

இலக்கணம், இலக்கியம் சார்ந்த விடயங்களிலும் சைவ உதயபானு அக்கறை காட்டியது. குறிப்பாக நூல்களுக்கான மதிப்புரைகளை உதய பானுவில் கண்டுக்கொள்ளலாம். 05.12.1881ல் வெளிவந்த மதிப்புரை ஒன்றில் பின்வருமாறு நூலைப்பற்றியும் நூலாசிரியர் பற்றியும் இடம்பெற்றுள்ளது.

“பல நூல்களினும் இலைமறை காய்போற் கிடந்த அதற்குரிய இலக்கணங்கள் எல்லாவற்றையும் ஈட்டி ஒன்றாகக் கூட்டி கரதல ஆமலகம் போற்காட்டி யாப்பிலக்கணம் கற்கும் மாணவர்கள் யாவாக்கும் ஊட்டுவராயினர்.”⁵²

உதயபானுவின் இன்னொரு முக்கிய செயற்பாடு சைவப் பள்ளிக்கூடங்களை உருவாக்கியமை மட்டுமன்றி சைவப் பிள்ளைகள் சைவப் பாடசாலையில் படிக்க வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து சைவ உதயபானு மக்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னது.

சைவ போதீனி (1881)

உடுவில் வைத்தீசுவர ஐயரினால் 1881இல் வெளியிடப்பட்டது. இப்பத்திரிகை பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் நீடித்து நிலைக்கவில்லை.

விஞ்ஞான வர்த்தினி (1882)

மூத்ததம்பிச் செட்டியாரால் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிக்கை விஞ்ஞான வர்த்தினி. இப்பத்திரிக்கையானது சுவாமி விவேகானந்தர் இலங்கைக்கு வருகை தந்தபோது உதயதாரகையினால் வெளியிடப்பட்ட சித்தாந்த வேதாந்த முரண்பாடுகள் பற்றிய சர்ச்சைகளிற்கு மறுப்புத் தெரிவிப்பதற்கான களத்தினை அமைத்துக் கொடுத்தது.

சைவாபிமானி

வல்லை பொ.ஞான சபாபதிப்பிள்ளை என்பவரினால் வெளியிடப்பட்ட பத்திரிகை சைவ அபிமானி. இப்பத்திரிகை சமயம் சார்ந்த வெகுஜனப்

பத்திரிகையாகத் திகழ்ந்தது. குறுகிய காலம் மட்டுமே வெளிவந்த பத்திரிகையாகும்.

இந்து சாதனம் (1889)

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையினால் 1889இல் வெளியிடப்பட்ட 'இந்து சாதனம்' எனும் தமிழ்ப்பத்திரிகையும், 'The Hindu Organ' என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையும் இந்து மதம் சார்பான ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் குறிப்பிடத்தக்கன. 1889ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் புதினோராம் திகதி இதன் முதல் வெளியீடு வெளியிடப்பட்டது. டெமி பிராமணங் கொண்ட தாளில் உள்ளே தமிழிலும் வெளியே ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்த இருமொழி சார்ந்த இப்பத்திரிகை வாரத்தின் புதன்கிழமை தோறும் வெளிவந்தது. இப்பத்திரிகை சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில் வெளியிடப்பட்டது ஆறுமுக நாவலரின் பெறாமகன் நல்லூர் த.கைலாசப்பிள்ளை பத்திராசியராக ஆரம்பத்தில் காணப்பட்டனர். இந்து மதம் சார்ந்த ஆங்கிலப் தமிழ்ப் பத்திரிகையாக இது அமைந்ததனால் பலர் இப்பத்திரிகை மீது விருப்புக்கொண்டனர். 1899ஆம் ஆண்டு The Hindu Organ வாரம் ஒருமுறையும் இந்து சாதனம் பட்சத்திற்கு ஒரு முறையும்⁵⁵ தனித்தனியாக வெளிவந்தன. இந்து சாதனம் சைவ சமய வளர்ச்சியில் பல பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளது. குறிப்பாக சுவாமி விவேகானந்தரது இந்து சமய மறுமலர்ச்சி குறித்த தகவல்களை இந்து சாதனம் மக்களிடம் கொண்டு சென்றது. இந்து சமயத்தின் மாண்புகளையும் வெளிக்கொண்டு வந்தது.

சுவாமிகள் அமெரிக்காவில் இந்து சமயம் பற்றி ஆற்றிய உரைகளையும், அவர் பற்றி மேலைத்தேசக் கிறிஸ்தவர்கள் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களையும் பற்றி மேலைநாட்டுப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த செய்திகளையும் மக்களுக்கு இந்து சாதனம் வழங்கியது.⁵⁶

ஆலய நிர்வாக ஒழுங்கு குறித்தும் இந்து சாதனம் ஆசிரியர் தலையங்கம் எழுதியது. குறிப்பாக கோயில் வருமானம், கோயில் வருமானத்தை வீணடிக்கும் செயற்பாடுகள், கோயிற் பணத்தை எவ்வாறு நல்ல முறையில் செலவிடலாம் என்பன குறித்து இப்பத்திரிகை பல கருத்துக்களை முன்வைத்தது.

சைவ சமயப் பெரியார்களின் மறைவு குறித்து பல கடிதங்கள் இந்து சாதனத்தில் வெளிவந்தன.

இந்து சாதனம் பெண்களுக்கான முக்கியத்துவத்தினைக் கொடுத்துள்ளது. 'சமயப்பணி ஆற்றிய சைவ மாங்கையர்' என்ற தலைப்பில் வெளியான செய்திக் கட்டுரையில்,

'உமையொருபாகன் என்ற பொழுதே சைவ உலகில் பெண்ணும், ஆணும் சமத்துவ உரிமை பூண்டுள்ளோர் என்பது அமையும். முற்காலத்தில் சைய மாங்கையர் எவ்வளவு பேர் இல்லறத்தில் இருந்துகொண்டே சமயப்பணி செய்திருக்கிறார்கள். என்பதனை நமது பெரியபுராணம் நன்கு காட்டுகின்றது' என எழுதியுள்ளது.

பெண்கல்வி குறித்து இந்து சாதனம் பல தடவைகள் பல கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளது. சைவப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதற்காக மகளிர் உயர்கல்வி நிலையம் வேண்டும் என உணர்ந்து இராமநாதன் கல்லூரியை உருவாக்கினார். தேசிய மறுமலர்ச்சி வேண்டிய கல்வி சிந்தனை குறித்து இக்கல்லூரி உருவாக்கப்பட்டது. இக் கல்லூரி 20.01.1913 செயற்பட ஆரம்பித்தது.

21.06.1905ல் வெளிவந்த 'இந்து ஓகன்' இராமநாதன் அவர்களது கல்விப்பணி பற்றி 'எல்லாத் தேசிய இனத்தவரும் ஒன்றாக கற்கக்கூடிய பெரிய கல்லூரியினை அமைத்துக் கீழை நாட்டினதும் மேலை நாட்டினதும் சீரிய சிந்தனைச் செல்வங்களை சீரிய முறையில் கற்பிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளார்' எனலாம். எனக் கூறியுள்ளது.

பெண்கள் கல்வி கற்பதற்காக கல்லூரிகள் நிறுவப்படுவதுடன் அவர்கள் சைவச்சூழலில் ஆசிரியராக உருவாக்கப்பட்டு, தேசிய பண்பாட்டு விழும்பியங்களை பேணுவதுடன் சமுதாய பங்களிப்பினையும் நல்க வேண்டும் என்ற திரு. இராமநாதன் அவர்களது சிந்தனை 20.09.1926இல் வெளியான 'The Hindu Organ' ஆசிரியர் கருத்தில் பின்ருவமாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. 'பெருந்தொகைப் பெண்கள் ஆசிரியர் தொழிலை மேற்கொள்ள ஊக்கப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால் இராமநாதன் கல்லூரி முகாமையின் கீழ் அல்லது சைவ

வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தால் சைவப் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் நிறுவப்பட வேண்டும்'

பெண் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் இந்து சாதனம் பல விடயங்களை வெளியிட்டு வந்தது. குறிப்பாக 'நமது சகோதரிகட்கு' என்ற தலைப்பில் வெளியான வாசகர் கடிதம், 'சைவ சேயிழையர்' என்ற தலைப்பில் வெளியான செய்திக் கட்டுரை, 'ஏட்டுப்படிப்புடன் நாட்டு வளப்பமும் வேண்டும். பெண்ணொலி பெரிதாய் முளங்கடும்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த செய்திக் கட்டுரைகள் பெண்கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

திருக்கோயில் செல்வோர் பின்பற்ற வேண்டிய ஒழுங்குகள் பற்றி இந்து சாதனம் மக்களுக்குப் பல தகவல்களை வழங்கியது. புற அலங்காரங்களை விடுத்து அகத்தாய்மையுடன் ஆலயம் செல்ல வேண்டும் என்பதனை 'ஆலய தரிசனமா? ஆடையாபரணக் காட்சியா?' போன்ற தலைப்பிலமைந்த கட்டுரை எடுத்தியம்புகின்றது. திருக்கோயில்களில் 'தேவதாசி நடனம், மிருகபலி, வெடி கொளுத்துதல், வாண வேடிக்கை, சின்ன மேளங்கள் என்பன நடைபெற்றன. இவை கோவிற் சுற்றாடலின் புனிதத் தன்மையைக் கெடுத்தன. பக்திக்கு இடையூறாக அமைந்தன. 'கோவில்களில் உபந்நியாசம் செய்தவர்களும், சைவாகம உணர்ச்சி இல்லாதர்களாகையால் உண்மைப் பொருள் பரவாதொழிந்தது. நேர் பொருளாகிய சிற்றின்பப் பொருளே உண்மைப் பொருளென்று பிரசரிக்கையாற் பெரும் கேடு விளைந்தது.' இவ்வாறான செயற்பாடுகளை நாவலர் வன்மையாகக் கண்டித்தார். இச்செயற்பாடுகளை இந்து சாதனம், 'ஆலயங்கள் பலவற்றுக்குள் குளிக்கபோய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்வார் போல் கோயிலதிகாரிகளும் பூரண ஞானமில்லாத உற்சவாசிரியர்களும், உற்சவம் நடத்தும் உபயக்காரர் எனப்படுவோரும் இந்த மகோற்சவங்களைத் தம் மனம் போன போக்கில் நடத்தத் தலைப்படுகின்றனர். என எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. இந்துச் சமூகத்தில் பெண்கள் அனுபவித்த பல்வேறு இன்னல்கள், மதமாற்றும் முயற்சிக்கெதிரான கருத்துக்கள், உயிர்ப்பலி எனப் பல விடயங்களைத் தாங்கி இந்து சாதனம் வெளிவந்தது.

திருக்கேதீஸ்வரம், திருக்கோணேஸ்வரம் ஆலயங்கள் பற்றிய செய்திகளையும் வெளியிட்டது. மகாநாடுகள் குறித்த செய்திகளும் 'The Hindu

Organ' என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. 27.12.1922ல் நடைபெற்ற தமிழ் இலக்கிய மகாநாடு யாழ்ப்பாணம் றிஜவே மண்டபத்தில் நடைபெற்றதாக இப்பத்திரிக்கை குறிப்பிடுகின்றது.

19ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியின் விளைவாகத் தோற்றம் பெற்ற இந்து சாதனம் சமய சமூகக் கருத்துக்களை சிறப்பாக முன்வைத்தது. பரசமய, விதேசிய எதிர்ப்புக்கு முகம் கொடுத்த பத்திரிகைகளின் வரிசையில் இந்து சாதனத்தின் பங்கு அளவிடற்கரியது.

சண்முகநாதன்

1911 யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ வாலாம்பிகை அச்சகத்திலிருந்து வெளிவந்த பத்திரிகை 'சண்முகநாதன்'. அ. சரவணமுத்துப் பிள்ளையவர்களின் கட்டுரைகள் சண்முகநாதன் பத்திரிகையிலும் நிறைவாக வந்துள்ளன. சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் சமகாலத்தவர்களான சபாபதி நாவலர், செந்திநாதையர், ஆ.முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை, சபாரத்தின முதலியார், எஸ். தம்பிமுத்துப்பிள்ளை, வித்துவான் சி.தாமோதரம்பிள்ளை, வித்துவான் சி.விசுவலிங்கம் பிள்ளை முதலியோர் உள்ளனர். சரவணமுத்துப் பிள்ளையவர்களினால் சண்முகநாதன் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளாக 'செல்வமும் வறுமையும் (1915), சமயநூற் கல்வியும் நம்மவரும் (1914), இந்தியாவும் செந்தமிழும் (1913), கலிகால விபரீதம் (1915), போலிப் புலவர்கள் (1915), சுப்பிரமணியக் கடவுளும் இந்துசாதனப் பத்திரிகையும் (1915)' என்பன உள்ளன. சரவணமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் சைவச் சித்தாந்தத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடுள்ளவராக காணப்பட்டுள்ளார்.

21.03.1913ல் வெளிவந்த சமாச்சாரங்கள் என்ற பகுதி அம்பலவாண சுவாமிகளின் சமயப்பணிகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆத்மபோதினீ என்ற பத்திரிகை பொதுச் செய்திகளுடன் சைவ சமயம் சார்ந்த செய்திகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. சைவகூக்குமார்த்த போதினீயில் சமயத் தத்துவங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. 'ஞானசித்தி' என்ற பத்திரிகையானது சைவ சமய சீர்த்திருத்தம் சார்ந்த கருத்துக்களுக்கு முதன்மை

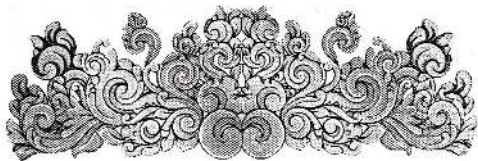
கொடுத்தது. மஹா விஜயலட்சுமி என்ற பத்திரிகையானது சைவ அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்திய ஒரு பத்திரிகை ஆகும். கலியுக வரதன் என்ற பத்திரிகையில் புராணக்கதைகள் சமயத்ததுவாங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. 'விச்சுவகர்மன்' சமய முன்னேற்றம் மற்றும் சமயத் தத்துவக் கருத்துக்களுக்கான விளக்கங்களை கூறுவதில் சிறப்பிடம் பெற்றது.

சமய முன்னேற்றம் கருதி வெளியிடப்பட்ட பாலபாஸ்கரனில் சைவ தத்துவ விளக்கங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. 'சைவ சித்தாந்த பானு' என்ற பத்திரிகை சமய தத்துவக் கருத்துக்களுக்கான விளக்கங்களை முன்வைத்ததுடன் புராணக் கதைகள் மற்றும் சீர்த்திருத்த கருத்துக்களையும் முன்வைத்தது. 'கலிகால தீபம்' என்ற பத்திரிகை அரசியல் சமூக விடயங்களுடன் சைவ முன்னேற்றத் தீனையும் முக்கிய நோக்காகக் கொண்டு வெளிவந்தது. 'பஞ்ச சக்தி' சிறப்பக்கலை மற்றும் சைவ சமய விடயங்கள் என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. இப்பத்திரிகைகள் யாவற்றிலும் 'இந்து சாதனம்' இந்துமதம் சார்ந்த விடயங்களை முன்வைப்பதில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டது எனலாம்.

இந்துமதம் சார்பான ஈழத்துப்பத்திரிகைகள் சாதாரண மக்களில் எத்தகைய செல்வாக்குச் செலுத்தியது என்பது ஆராயப்பட வேண்டிய விடயம். ஏனெனில் 19ஆம் நூற்றாண்டுப் பத்திரிகைகள் சாதாரண மக்களிடம் செல்வாக்குச் செலுத்தியதா என்பது சற்று சந்தேகத்திற்குரிய விடயமே. அவை படித்த மத்திய தர வர்க்கத் தினரிடமே செல்வாக்கு பெற்று காணப்பட்டுள்ளன. ஆறுமுக நாவலரின் சிந்தனையிலும் இக்கருத்து இடம் பெறுவதனைக் காணலாம். 'வெகுசனத்துரோகம்' எனும் தலைப்பில் நாவலர் அவர்கள் 'இலங்கை நேசன்' என்ற பத்திரிகையில் இவ்விடயம் குறித்து எழுதியுள்ளார். "பத்திரிகையின் கடமை யாது"? சனங்களுக்குப் பொது நன்மை செய்வது யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், மகமதியர்கள் என்கின்ற சனங்கள் இப்பொழுது இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் என்ன நிலையில் இருக்கிறார்கள். துவையினர் துரையுடைய சிநேகிதர்களாகிய சில உத்தியோகத்தர்கள் ஒழிந்த மற்ற ஜனங்களெல்லாம் துவையினர் துரையினாலும் அவர் கீழுத்தியோகத்தர்களாலும் துன்பமே அனுபவிக்கிறார்கள். சனங்களுடைய

பணங்கொண்டு நடத்தப்படுகின்ற 'உதய தாரகை இதிலே தன் கடமையைச் செய்கின்றதா? இல்லை பின் யாது செய்கின்றது? துவையினந் துரைக்குச் சார்பாக சனங்களுக்குப் பொய் வார்த்தையே பேசுகின்றது.'"

இந்துமதம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல்வேறு சவால்களை எதிர்கொண்ட வேளை, அச்சவால்களினின்று இந்து சமயத்தை விடுவித்து இந்து சமய மறுமலர்ச்சிக்கு இப்பத்திரிகைகள் சிறப்பான பங்களிப்பினை நல்கின.

ஆங்கிலேயர்கால ஈழத்துச் சைவசமய வளர்ச்சியில் சமய நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு

(சைவயாரியாலான சமய, சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம்
ஆகியவற்றினை அடியடையாகக் கொண்ட ஒரு சமூக
வரலாற்றியல் ஆய்வு)

கந்தையா அருந்தவராஜா

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்காலமானது நாட்டில் சமூக மற்றும் பண்பாட்டுத்துறைகளில் மாற்றங்கள் பலவற்றினை உண்டாக்கியதெனலாம். கிறிஸ்தவ சமயப் பரப்புரைக்காகவும் அதனது வளர்ச்சிக்காகவும் ஆங்கிலேயர்கள் பின்பற்றிவந்த அணுகுமுறைகள் இலங்கையில் ஏனைய ஐரோப்பியர்கள் பின்பற்றிவந்த முறைகளைவிட நெகிழ்ச்சித்தன்மை கொண்டனவாகக் காணப்பட்டன. அதாவது மிசனரிகளை நிறுவிடும் ஆங்கிலக்கல்வி மற்றும் அரசு உத்தியோகங்கள் போன்றவற்றின் மூலமாக கிறிஸ்தவசமயப் பாரம்பரியத்தினை இலங்கையில் நிலைபேறடையச் செய்ய அவர்கள் முயன்றபோதும், ஏனைய

மதநடைமுறைகள் தொடர்பான நடைமுறைகளில் ஏனைய ஐரோப்பியர்கள் போன்று தீவிர செயற்பாடுகளைக் கொண்டவர்களாக இருக்கவில்லையென்பதனை ஆங்கிலேயர்களால் பற்றிய இலங்கையின் வரலாற்று ஆய்வுகளின் வழியாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இவ்வேளையில் ஈழத்தில் தோன்றிய சைவப் பெரியார்களும் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சைவசமய நிறுவனங்களும் சைவசமயத்தை கிறிஸ்தவ சமயத்தவர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கின்ற முயற்சிகளில் இறங்கினர். அதாவது இவர்கள் பயன்படுத்திய சிறந்த அணுகுமுறைகளிலொன்றுதான், சைவசமய நிறுவனங்களின் மூலமாக சைவசமயத்தினை வளர்த்தென்பதாகும். இவர்கள் மேற்கொண்ட இத்தகைய முயற்சிகளின் காரணமாகவே இன்றுவரை சைவசமயமானது சிதைந்துவிடாமல் புதுப்பொலிவுடன் காணப்படுகின்றது.

இக்கட்டுரையானது ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலப் பகுதியில் நாவலரால் சைவசமய வளர்ச்சிக்காக இடப்பட்ட அத்திவாரத்தினை, அவரது மாணவர்கள் அபிமானிகள் ஆகியோரால் உருவாக்கப்பட்ட சைவபரிபாலனசபை மற்றும் சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் என்பன எவ்வாறு தொடர்ந்து கட்டியெழுப்பி சைவசமயத்தினைப் பாதுகாத்தன என்பதனை பகுப்பாய்வு செய்து சமூக மற்றும் வரலாற்றின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

ஆறுமுகநாவலரின் காலம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே ஆசிய மற்றும் ஆபிரிக்க நாடுகளிலே அந்நியருடைய ஆதிக்கத்துக்கு எதிராகத் தோன்றிய இயக்கங்களெல்லாம் பொதுவாக சுதேசமதங்களையும் மொழிகளையும் வளர்க்கின்ற நோக்கத்துடனும் அதேநேரத்தில் அவை அன்னியர்களின் மதங்கள், மொழிகள் கலாசார ஊடுருவல்கள் போன்றவற்றினை எதிர்க்கின்ற இயக்கங்களுமாகவே காணப்பட்டன. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் வடபகுதியில் சைவத்தினையும் தமிழையும் சைவர்களின் கலாசாரத்தினையும் காத்திடுவதற்கென்றே ஆறுமுகநாவலர் தோன்றினாரெனலாம் (1822 – 1879). இவருடைய திட்டங்களுள் சைவத்தமிழ்ப்பாடசாலைகளை உருவாக்குவது பிரதான அம்சமாகும். (M.Gunasingam, 2005, p.252)

அன்னியராட்சி இலங்கையில் ஏற்படுவதற்கு முன்பாக யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் சுதேசிய மதங்கள் சுதந்திரமான முறையில் இயங்கித் தமது

பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் பேணிக் கொண்டன. ஆனால், ஐரோப்பியர்களின் காலத்தில் திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட மதம் பரம்புகின்ற நடவடிக்கையின் காரணத்தினால் சைவசமயமும் தமிழும் சைவத் தமிழ்க்கல்வியும் அவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டன. போர்த்துக்கேயர் காலங்களில் இந்துக்கள் வழிபாட்டுச் சதந்திரத்தினை இழந்து வீடுகளில் மறைமுகமான வழியில் இறைவழிபாடு செய்யவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர் (க.சொக்கலிங்கம், 1980, பக். 100 - 101). ஆனால் போர்த்துக்கேயரை தொடர்ந்து இலங்கையின் கரையோரப்பகுதிகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தியடச்சுக்காரர்களின் ஆட்சியின் இறுதிக்காலப்பகுதியில் அவர்கள் சுதேசமதங்களின் வளர்ச்சிக்கு இடையூறாகப் பெருமளவுக்கு நடந்து கொள்ளவில்லையென்றே கூறவேண்டும். இதனால் சைவசமயம் சில இடங்களில் டச்சுக்காரர்களின் பண்பாட்டினை உள்வாங்கியதாகவும் தனித்தும் மீண்டும் பொலிவு பெறத்தொடங்கியது. சைவசமயந் தொடர்பான பல படைப்புக்களும் இக்காலப்பகுதியில் எழுந்தன.

இவர்களைத் தொடர்ந்துவந்த ஆங்கிலேயர்களின் காலத்தில் சைவசமயம் இன்னொரு சுவாலைச் சந்திக்க வேண்டியதாகக் காணப்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களின் காலத்தில் மதம் பரம்புகின்ற நோக்கத்துடன் இலங்கைக்கு வந்த மிஷன்களும் அவற்றின் மதப்பிரச்சார நடவடிக்கைகளும் சைவசமயத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பெருந்தடைக்கற்களாக அமைந்து கொண்டன. இவர்கள் வெளித்தோற்றத்தில் மதச்சுதந்திரத்தினை வழங்கியவர்கள் போன்று காணப்பட்டாலும் உண்மையில் இவர்கள் தங்களின் மதத்தினையும் மொழியினையும் பாதுகாப்பதிலும் பரப்புவதிலும் தீவிரமான கவனத்தினைச் செலுத்தினர். மதம் மாறுவோருக்கு சலுகைகள், பதவிகள், பதவி உயர்வுகள், பட்டங்களை வழங்கினர். இதனால் இலங்கையர்கள் ஆங்கில மொழிக்கல்வியினைக் கற்கவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஒரு புறமாக கிறிஸ்தவமதக்குழுக்களின் பிரச்சார இயக்கங்களும் இன்னொரு புறம் அதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கின்ற அரசின் செயற்பாடுகளும் சுதேச மதங்களின் வளர்ச்சியினை முற்றாகவே தடைசெய்து விட்டனவெனலாம் (வ. ஆறுமுகம், 1982, ப.01).

தமது மதப்பிரச்சார நடவடிக்கைகளுக்குக் கல்வியினை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திய ஆங்கிலேயர்கள் தங்களால் நிறுவப்பட்ட மிஷனரிக்

பாடசாலைகளில் கல்வி கற்க வந்தவர்களிடையிலே சைவசமயத்தினைப் பற்றி விமர்சனம் செய்தனர். சைவர்கள் அஞ்ஞானிகளென அவர்களால் இகழப்பட்டனர். திருநீறு அணிந்து கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றவர்கள் அதனை அழிக்குமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். அக்காலப்பகுதியில் சைவ சமயத்தில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளை பிரச்சாரத்தில் முன்னிலைப்படுத்தியதன் மூலமாகத் தமது பிரச்சார இயந்திரத்தினை ஆங்கிலேயர்கள் முடுக்கி விட்டிருந்தனர் (க. அருமைநாயகம், 1976, ப..95). இவர்களுடைய மதப்பிரச்சார நடவடிக்கைகள் பல சுதேசிய சைவமக்களை மதமாற்றம் செய்ததென்பதனைவிட அதிகளவுக்கு அவர்களது நடை உடை பாவனைகளிலே மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்ததென்பதே உண்மை. மிஷனரிகளின் அற்பசலுகைகளுக்காகப் பலர் மதம் மாறிக்கொண்டனர் (வை. கனகரத்தினம், 1962, ப.01). ஆனால் இத்தகைய நிலைமையானது யாழ்ப்பாணச்சுதேசிகள் சிலரினது கண்களைத் திறந்தது. சைவ நெறியினையும் தமிழ்க்கல்வியினையும் பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்தும் அதன் பொருட்டுக் கல்விக்கூடங்களைச் சைவச் சூழலில் நிறுவியும் சைவத்தினை வளர்க்கின்ற முயற்சியில் அவர்கள் இறங்கினர். பாடசாலைகளை அமைப்பதன் மூலமே இது சாத்தியப்படுமென்பது அவர்களது ஒருமித்த எண்ணமாகக் காணப்பட்டது (பொ. பூலோகசிங்கம், 1993, ப.12).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலரது செயற்பாடுகள் சைவமக்கள் மத்தியில் புத்துணர்ச்சியினை உண்டாக்கின. இவர் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டதன் காரணத்தினால் இவரால் ஆங்கிலேயர்களுடைய மதமாற்ற நடவடிக்கைகளை திறமையான முறையில் விளங்கிக்கொள்ளவும் அவற்றினை எதிர்கொள்ளவும் முடிந்தது. இவருடைய கல்விக் கோட்பாடு சமயநோக்கில் காணப்பட்டது. (இ. முருகையன், 1979, ப.19) மிஷனரிமார்களின் மதமாற்ற நடவடிக்கையினை இவர் கண்டனம் செய்ததுடன் சைவப்பிள்ளைகள் சைவத்தமிழ்ச் சூழலில் கல்வியினைக் கற்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும், சைவத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பேணப்பட வேண்டுமானால் அதற்குச் சைவத்தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தேவையென்பதையும் நன்கு உணர்ந்தார். அன்னிய ஏகாதிபத்தியத்தின் பன்முனைத் தாக்குதல்களுக்கு சைவநெறியினையும் தமிழ்மொழிக்கல்வி யினையும் சைவத் தமிழ்ப்பண்பாட்டு விழுமியங்களினையும் காப்பாற்றிக்கொள்வது அன்றைய காலத்தின் தேவையென்பதையும் அது தன்னுடைய கடமைகளிலொன்றெனவும் நாவலர் கருதினார்.

இதன்பொருட்டுப் பிரசங்கங்கள், கண்டனப்பிரசுரங்கள். எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளிட்டுப்பட்டு மக்களிடையிலே விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தினார். முதன் முதலாகச் சைவத்தமிழ் மக்களுக்காக இயக்கம் நடத்திய பெருமைக்குரியவர் நாவலர் (பொ. பூலோகசிங்கம், 1993, ப.12).

கிராமங்கள் தோறும் பாடசாலைகளை நிறுவிச் சைவத் தமிழ்க்கல்வியினை தமிழ்மக்களுக்கு வழங்கும் முயற்சியில் இறங்கினார். இவரால் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண் ணையில் நிறுவப்பட்ட சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை இலங்கையில் கிறிஸ்தவமதக் குழுவினரல்லாதோரினால் அந்நியராட்சிக்காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட முறைசார்ந்த கல்வியினை வழங்கிய முதல் வித்தியாலையமாகும். இலங்கையில் அத்தகைய பல கல்லூரிகள் பின்னாளில் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னோடியாக இவ்வித்தியாலையம் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. (கு.சோமசுந்தரம், 2010, ப.10). மேலும் இவரால் 1853 இல் நிறுவப்பட்ட சைவப்பிரகாசசபை சைவசமயத்தினை விருத்தி செய்வதற்கும் அதனைப் பாதுகாக்கவும் தன்னை அர்ப்பணித்த முதலாவது சபையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது (S.Nicholupillai, 1994, P.36). சமகாலத்தில் இலங்கையில் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டிலும் இவரது புகழ் பரவியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் நாவலரது மறைவுக்குப் பின்னர் மிஷனரிமார்களுக்கெதிரான நடவடிக்கைகள் சற்றுத் தளர்ச்சியுற்றன என்றே கூறவேண்டும். இந்த இடைவெளியினைப் பயன்படுத்திய ஆங்கிலேயர்கள் மதப்பிரச்சாரம், மதமாற்றம் மற்றும் மதக்கல்வி ஆகியவற்றில் தீவிரமாக இறங்கினர். இக்கட்டத்தில் நாவலரின் உறவினர்கள் மற்றும் அவருடைய ஆதரவாளர்கள் ஒரு நிறுவனரீதியான அமைப்பொன்றின் தேவையினை உணர்ந்து 1880 இல் சைவப்பிரகாச சமாஜியம் என்ற சபையினையும் உதயபானு என்ற தமிழ்ப்பத்திரிகையினையும் ஆரம்பித்தனர் (க.அருமைநாயகம், 1976, ப.73). ஆனால் இது வெற்றியளிக்காத நிலையில் நாவலரின் மருமகன் பொன்னம்பலபிள்ளையும் நாவலருடைய அபிமானிகள் சிலரும் இணைந்து சைவ பரிபாலன சபையினை நிறுவினர்.

சைவசமயவளர்ச்சியில் சைவபரிபாலனசபை

ஆறுமுகநாவலரின் மரணத்தின் பின்பாக ஏறத்தாழ பத்து வருடங்களின் பின்னர் அவரது மருமகன் வித்துவசிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளை,

ஓய்வூதியை நீதிபதி செல்லப்பாப்பிள்ளை மற்றும் நாவலரின் அபிமானிகள் சேர்ந்து சைவசமயத்தினையும் சைவக்கல்வியினையும் கலாசாரத் தினையும் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தினை உணர்ந்து 1888 சர்வதாரி சித்திரைத்திங்கள் 19ஆம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை யாழ்ப்பாண சைவசமயபரிபாலனசபை என்ற பெயரில் வண்ணை நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் இவ் அமைப்பினை ஆரம்பித்தனர் (இந்துசாதனம், 1999 ஏப்ரல் 30, ப.11). பின்னர் சைவசமய பரிபாலன சபை என்ற பெயர் 1889 ஆடி மாதம் 7 இல் வண்ணார்பண்ணையில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் கூட்டப்பட்ட சபையில் சைவ பரிபாலன சபையாக மாற்றப்பட்டது. (இந்துசாதனம், 1999 ஏப்ரல் 30, ப.11).

அக்காலப்பகுதியில் சைவபரிபாலனசபையானது சைவமரபிலான கல்வியினை ஊக்குவிப்பதிலும் சைவசமயத்தைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டது. கைலாசபிள்ளை, நியாயவாதி எல். நாகலிங்கம், நியாயதூரந்தரர் வீ.காசிப்பிள்ளை, மு. பசுபதிச்செட்டியார் ஆகியோர் ஆரம்ப காலங்களில் சபையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவினர். இதனது முதலாவது தலைவராக விளங்கியவர் வித்துவசிரோன்மணி பொன்னம்பலபிள்ளை யென்பது குறிப்பிடத்தக்கது (இந்துசாதனம், 1889 செப்ரம்பர் 11, ப.02). சைவபரிபாலனசபையின் உறுப்பினர்களும் நாவலரைப் போலவே கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் கற்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அத்துடன் இவர்கள் பிரம்மசமாஜம், ஆரியசமாஜம் மற்றும் இராமகிருஷ்ணருடைய இயக்கம் போன்றவற்றின் பாதிப்புக்களுக்கு உட்பட்டவர்களாகவும் விளங்கினர். சைவசமயக்கோட்பாட்டின் உண்மையினை முழுச்சமூகத்திற்கும் போதிப்பதே இச்சபையின் பிரதான நோக்கங்களிலொன்றாகக் காணப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (மு.குணசிங்கம், 2008, ப.294).

சமகாலத்திலே சைவபரிபாலனசபையினைப் போன்று சைவசமயத்தினைப் பாதுகாக்கின்ற நோக்குடனும் சைவக் கல்விமரபினை வளர்க்கின்ற நோக்கத்துடனும் பல அமைப்புகள் காணப்பட்டபோதும் சைவபரிபாலனசபை பெற்ற முக்கியத்துவத்தினை அவை பெறவில்லையென்றே கூறவேண்டும். ஏற்கனவே இயங்கி வந்த கிறிஸ்தவசமயத்துக்கெதிரான கண்டனசபை, பரமபத கண்டன சங்கம், சுயமத தாபன சங்கம் போன்றவற்றினைவிடவும் சைவஅபிமானிகள் சங்கம், சைவசித்தானந்தசபை, சைவக் கலாவிருத்திச்சங்கம்,

சைவசித்தாந்தமதசமாஜம் போன்றன அவ்வாறு இயங்கிவந்த சங்கங்களில் குறிப்பிடத்தக்கன. சைவபரிபாலனசபை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்ற சைவக்கோவில்களின் நிர்வாகம் தொடர்பான விடயங்களைக் கலந்துரையாடுகின்ற நோக்கத்துடன் இந்துமகாசபை என்ற பெயரில் மாபெரும் மாநாடு கூட்டப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது (இந்துசாதனம், 1897 பெப்ரவரி 03, ப.02). இம்மாநாட்டில் மக்கள் அதிகளவில் கலந்து கொண்டு சைவசமயத்தின்மீது தாம் கொண்டிருந்த அக்கறையினை உலகுக்குத் தெரியப்படுத்தினர்.

சைவபரிபாலனசபை சைவமக்கள் மத்தியில் வைதீகசமய உண்மைகளையும் கருத்துக்களையும் பிரச்சாரம் செய்தலையும் சைவர்களின் சமூக சமய அபிலாசைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய பத்திரிகைகள் மற்றும் இலக்கியம், சமயம், தார்மீகம், விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகள் சார்ந்த நூலகமொன்றினை நிறுவுவதனையும் உலகியல் கல்வியினையும் சமயக்கல்வியினையும் போதிக்கும் ஆற்றல் கொண்ட ஆங்கிலப் பாடசாலைகளைத் தாழ்ப்பதனையும் பிரதான நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது (இந்துசாதனம், 1989 யூன் 12, ப.06). இச்சபையானது சைவ மரபிலான கல்வியினை வளர்க்கும்பொருட்டு முன்னின்று உழைத்தது. சைவசமயத்தினை வளர்த்து சைவமக்களை அந்நிய சமயத்தினுள் பிரவேசியாத தடுக்க சைவசமயம் பற்றிய அறிவு மக்களுக்கு கிடைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் தமது செயற்பாடுகளை கல்விப் பணியினூடாக மேற்கொண்டது. மேலும் கல்விப் பணியாற்றுவதற்கும் சைவசமயத்தினைப் பரப்புவதற்கும் பத்திரிகைகள் உதவும் என்ற நோக்கத்துடன் இந்துசாதனம் என்று தமிழிலும் Hindu Organ என்று ஆங்கிலத்திலும் பெயரிட்டு புறத்தே ஆங்கிலமும் அகத்தே தமிழும் கொண்ட பத்திரிகை ஆரம்பத்தில் மாதமொருமுறை வெளிவந்தது. (ஈழகேசரி, 1943 மே 16, ப. 03). ஆங்கிலத் தமிழ்ப் பிரசுரங்களை நோயல் எனப்படுகின்ற பெரிய பிரமாணக் காகிதத்தில் வெளியிட்டனர். காலத்துக்குக் காலம் இப்பத்திரிகையினை விரிவுபடுத்துகின்ற நோக்கத்துடன் நடவடிக்கைகளைச் சைவ பரிபாலன சபையினர் மேற்கொண்டு வந்தனர். தா.செல்லப்பாப்பிள்ளை, வித்துவ சிரோன்மணி ந.ச. பொன்னம்பலப்பிள்ளை, அப்புக்காத்து சி. நாகலிங்கம்பிள்ளை த. கைலாசபிள்ளை, வி. காசிப்பிள்ளை, மு. பசுபதிச் செட்டியார், ச. சபாரத்தினம்பிள்ளை, சி. கந்தையாப்பிள்ளை, மா. சபாபதிப்பிள்ளை, ச. அம்பிகைபாகன், அ. சபாபதி சிதம்பரச்செட்டியார் போன்றவர்களின்

செயற்பாடுகள் மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விடயந் தொடர்பாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியவகையில் அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணம் நீராவியடியினைச் சேர்ந்த ஆறுமுகம்பிள்ளை 1888இல் அமரத்துவமடைந்தமையினால் அவருக்குச் சொந்தமாக இருந்து, அக்காலப்பகுதியில் இயங்காமல் காணப்பட்ட சைவப்பிரகாச இயந்திர சாலையானது அவரது குடும்பத்தினரால் சைவபரிபாலன சபையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இது இந்துசாதனத்தின் தொடர்ச்சியான வெளியீட்டுக்குப் பெரும் உதவியாக அமைந்த தெனமைம் (மு.மயில்வாகனம், 1980, ப.09). அத்துடன் இது தமிழ் ஆங்கிலப்பிரசுரங்களையும் சைவநூல்களையும் வெளியீடு செய்வதற்கும் பக்கபலமாகக் காணப்பட்டது (இந்துஇளைஞன், 1965, ப.07). சைவபரிபாலனசபை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தொடக்கம் சைவத்தினையும் தமிழையும் வளர்ப்பதன் பொருட்டு மாணவர்களுக்குப் பாலபாடங்களையும் சமய நூல்களையும் இலக்கண நூல்களையும் பிரசுரஞ்செய்து வெளியிட்டது. சைவபோதம், கந்தபுராண வசனம் போன்றனவும் இவ்வமைப்பினால் வெளியிடப்பட்டனவே. (ச.சத்தியசீலன், 1994, ப. 29).

இந்துசாதனப் பத்திரிகையினை வெளியிட்டு சைவசமயப்பணியினை மேற்கொண்ட சைவபரிபாலனசபையினர் நாகலிங்கம் என்பவரால் நடத்தப்பட்டு வந்த Native Town High School என்ற சுதேச நகர்புறத்துப் பாடசாலையினைப் பொறுப்பேற்று முதன் முதலாக சைவப்பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக்கல்வியினை வழங்கும் முதல் சைவப்பாடசாலையாக அதனை மாற்றினர்(வ. ஆறுமுகம், 1982 - 1983, ப.07). இரண்டாம் குறுக்குத்தெரு யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய இப்பாடசாலை இந்து உயர்தரப்பாடசாலை எனப்பெயரிடப்பட்டு பசுபதிச் செட்டியாரின் முயற்சி காரணமாக வண்ணைச்சிவன் கோவிலின் வடக்கு வீதிக்கு மாற்றப்பட்டது. இதனை மேற்பார்வை செய்வதற்கு சைவபரிபாலனசபை ஒரு குழுவினையும் நியமித்தது. 1890 ஜப்பசி 23 இல் முறைப்படி சைவபரிபாலன சபையினால் இந்து உயர்தரப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. (ச.சத்தியசீலன், 1994, ப. 29). இப்பாடசாலையின் பிரதான மண்டபத்தில் சைவசமயப் பிரச்சார நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. சைவசமயத்தினையும் சைவக்கல்வியினையும் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்குப் பாடசாலையினைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தலாமென்ற நாவலரின் வழிகாட்டலினை இச்சபையினர் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

மேலும் இச்சபையானது அதிகாரசபையொன்றினை நிறுவியதன் மூலமாகத் தனது மற்றொரு பணியினை ஆரம்பித்தது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் அதிகாரசபையின் கீழ் 14 பாடசாலைகள் காணப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் சைவ இளைஞர் சங்கத்தையும் ஏனைய பள்ளிக்கூடங்களின் இந்து இளைஞர் சங்கங்களையும் இணைத்து யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் அதிகாரசபையின் கீழ் உள்ளவாறான பாடசாலை மத்திய இந்து வாலிபர் சங்கத்தினை ஏற்படுத்தியதன் மூலமாகச் சைவப்பணியாற்றிக் கொண்டது. (மு.மயில்வாகனம், 1980, பக்9,10) நாவலர் பாதையினைப் பின்பற்றிப் பாடசாலைகளை நிறுவி தேசியப்பாடசாலையாகவும் உலகம் முழுவதும் பல புத்திஜீவிகளை உருவாக்கிக் கொடுத்த கல்லூரியாகவும் காணப்படுகின்ற யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி என்ற ஆலவிருட்சத்தினை தனியொருவரிடமிருந்து பொறுப்பேற்று வளர்த்தெடுத்தவகையில் சைவபரிபாலனசபை இன்றுவரை சிறப்புப்பெறுகின்றது. தொடர்ந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஏனைய பாடசாலைகளுக்கெல்லாம் அடித்தளத்தினை இட்டுக்கொடுத்த அமைப்பாக சைவபரிபாலனசபையானது காணப்படுகின்றது. (வ.ஆறுமுகன், 1993, ப.26). இதன் காரணமாக சைவ சமயத்துடன் கூடிய கல்வி வளர்ச்சி ஏற்பட்டதெனலாம். சைவபரிபாலனசபையில் அங்கத்துவம் வகித்த பலர் இந்துக்கல்லூரி அதிகார சபையிலும் இந்துசாதனம் பத்திரிகைக் குழுவிலும் அங்கத்தவர்களாகக் காணப்பட்டதனால் சபையின் செயற்பாடுகளை இலகுவாக மேற்கொள்ள முடிந்தது. இதனால் இவ்விரு அமைப்புக்களும் சைவசமயத்தின் கண்களாகக் காணப்பட்டன.

நாவலர் ஆச்சிரம மண்டபத்தில் புராணபடனம், குருபூசைகள் சமயவகுப்புக்கள், தீட்சைகள், பிரசங்கங்கள் போன்றன நடத்தப்பட்டன. கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற் புராணம் போன்றனவும் பிரசங்கங்களாக அங்கே நடைபெற்று, சைவசமயத்துக்கான அபிவிருத்திக்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன.

இச்சபையினர் அறிவொழுக்கம் நிரம்பிய பெரியவர்கள் பலரை நியமித்து கிராமங்கள் தோறும் சென்று பிரச்சாரங்களினை மேற்கொண்டமையினால் மக்கள் மத்தியில் சமயநம்பிக்கைகளும் அனுட்டானங்களும் வளர்ச்சி கண்டன. மாதகல் பிரம்மஸ்ரீ ஏரம்பையர், பிரம்மஸ்ரீ சங்கரசுப்பையர், கோப்பாய் வேலுப்பிள்ளை உபாத்தியாயர், தாவடி சோமஸ்கந்த பண்டிதர், புலோலி

வ. குமாரசாமிப்புலவர் போன்றவர்கள் இவ்வாறு பிரசாரகர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் (மு.மயில்வாகனம்., 1980, ப.08). ஊர்கள் தோறும் சென்ற இவர்கள் சமயப்பிரச்சாரங்களில் ஈடுபட்டு சைவமக்களை மதம்மாற்றும் நடவடிக்கைகளுக்குத் தடைபோட்டனர். இன்றும் இச்சபையினர் ஆண்டுதோறும் சைவமகாநாடுகளை நடத்தி சைவசமயத்தின் புகழைப்பரப்பி வருகின்றனர். மேலும் இச்சபையினர் சமயபாடப்பரீட்சைகள், சைவப்புலவர் பரீட்சைகள், சைவசித்தாந்த பண்டிதப் பரீட்சைகள் போன்ற பரீட்சைகளை நடத்தி வருகின்றனர். 1910 இல் நாகலிங்கம் என்பவர் நடத்தி வந்த விக்ரோறியா ஞாபக வைத்தியசாலையினை சைவபரிபாலனசபை பொறுப்பேற்றுக் கொண்டமை அதன் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அம்சங்களிலொன்றாகக் கருதப்படுகின்றது (வ.ஆறுமுகம் , 1993, ப.28) எக்காரணம் கொண்டும் எந்தத் தேவையின் நிமித்தமும் ஆங்கிலேயரிடம் சைவசமயமக்கள் செல்லக்கூடாது என்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில் வைத்தியத் துறையினையும் தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர சைவபரிபாலன சபையினர் எண்ணியிருந்தமை இவ்விடயத்திலிருந்து புலப்படுகின்றது.

இன்றுவரை இந்துசமயத்தில் நிலைத்து நின்றுபணியாற்றி வருகின்ற நிறுவனங்களில் சைவபரிபாலனசபையும் ஒன்றாகும். இதன் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. இன்று ஈழத்தில் இயங்கும் சைவநிறுவனங்களில் மூத்தது இந்நிறுவனம். கடந்தகால நிகழ்கால பகுதிகளில் ஈழத்தமிழரின் பண்பாட்டினை நெறிப்படுத்துவதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கினை இது ஆற்றிவந்தது. 1910 இல் அரசாங்கம் சைவ பரிபாலனசபையினை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரித்துக் கொண்டது. சிதம்பரம் அம்பலவாணர் புண்ணிய தரும ஆச்சிரமத்தின் பரிபாலனத்தை 1938 இல் இச்சபை பொறுப்பேற்றுக்கொண்டது.

சைவசமயவளர்ச்சியில் சைவவித்தியாவிருத்திச்சங்கம்

அன்னியராட்சிக்காலப்பகுதியில் சைவக்கல்விக்கும் சைவசமயத்தின் வளர்ச்சிக்கும் உதவிய பிறிதொரு தாபனம் 1923ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 9 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கமாகும். சேர். பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசுவாமி போன்றவர்களின் கூட்டுமுயற்சியினால் உருவாக்கப்பட்டதே இவ்விமைப்பு. ஏற்கனவே 1888

இலிருந்து சைவபரிபாலனசபை சைவசமய மற்றும் சைவக்கல்வியின் பொருட்டுச் செயற்பட்டு வந்தாலும்கூட அதனுடைய செயற்பரப்புகள் குறைவாகவே காணப்பட்டன. கிராமங்கள் தோறும் சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவுதல், சைவச்சூழலைப் பேணுதல், சைவத்தமிழ்க் கல்வியினைச் சைவப்பிள்ளைகளுக்கு வழங்குதல், மதமாற்றத்தினைத் தடுத்தல் போன்ற சைவ மறுமலர்ச்சிப் பணிகளை நாவலர்விட்ட இடத்திலிருந்து முன்னெடுத்துச்செல்கின்ற நோக்கத்துடன் இவ்வமைப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. மனிங் தேசாதிபதியின் காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்வமைப்பு களிப்போட் காலத்தில் மிகவும் சிறப்புடன் இயங்கிய பெருமன்றமாகக் காணப்பட்டது.

நாவலருடைய பாணியில் பாடசாலைகள் பலவற்றினை சைவக்கல்வியின் மூலமாகச் சைவசமயத்தினை வளர்க்கின்ற நோக்கத்துடன் ஆரம்பித்துக் கொண்டதுடன் அவற்றினைத் திறமையாகவும் இவ்வமைப்பு நடத்தி வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1961 இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப் பேற்கின்றவரை பாடசாலைகளின் வளர்ச்சியும் சங்கத்தின் வளர்ச்சியும் ஒன்றித்தே காணப்பட்டன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் சைவமறுமலர்ச்சியானது தலைதூக்கி தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்ற நிலையினை உருவாக்கியவர்களில் சேர், பொன், இராமநாதனும் இந்துபோர்ட் இராசரத்தினமும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். நாவலரின் வாரிசு என்று சகவழிகளிலும் மதிக்கத்தக்க வகையில் அவர் பின்பற்றிவந்த கருத்துக்களைத் தாமும் அஞ்சாநெஞ்சுடன் செயற்படுத்தி வந்தவர் இராமநாதன். குறிப்பாக நாவலர் எவ்வாறு கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார்களுக்கெதிராகக் கண்டனப் பிரசுரங்களை வெளியிட்டாரோ அதேபோன்று இராமநாதனும் கிறிஸ்தவர்களின் முறையற்ற செயல்களையும் போக்குக்களையும் எதிர்ப்பதில் தீவிரமான அக்கறையுடன் செயற்பட்டார் (இந்து இளைஞன், 1965, ப. 09). நாவலரின் வழியினைப் பின்பற்றிக் கொண்ட இவர் 1913 இல் இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியினையும் 1921 இல் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியினையும் தனியாளாக நின்று நிறுவியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மேலும், இவர் கிராமங்கள் தோறும் சைவசமயப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் மூலமாக ஆங்கிலேயக் கல்வியினையும் மேலைத்தேச அறிவியல் கருத்துக்களையும் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பினை வழங்கினார்.

இராமநாதனைப் போலவே இச்சங்கத்தின் சேவையில் தன்னை இணைத்துக்கொண்ட மற்ஹொருவர் இராசரத்தினம். அறிஞர்களால் இந்துபோர்ட் இராசரத்தினம் என அழைக்கப்பட்ட இவர் சங்கத்தின் அமைப்பையும் சேவையினையும் சீர்பெறச்செய்து யாழ்ப்பாணத்தின் சைவக்கல்வியின் வளர்ச்சியில் தனக்கெனத் தனியானதொரு இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டார். திருநெல்வேலியில் 22 ஏக்கர் காணியினைக் கொள்முதலாகவும் நன்கொடையாகவும் பெற்று முத்துத்தம்பி ஆரம்பப்படசாலையை ஆடியபாத வீதியில் சைவவித்தியா விருத்திச்சங்கத்தின் சார்பாக நிறுவிக்கொண்டார் (ஈழகேசரி, 1943 மே 16, ப. 03). அக்காலப்பகுதியில் அரசாங்கத்தினர் தனியாரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளுக்கு உதவிப்பணமோ நன்கொடையோ வழங்கவில்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் ஆர்வமுள்ள சைவப்பெரியார்கள் இதற்குப் பல்வேறுவகையான உதவிகளைக் காலத்துக்குக் காலம் வழங்கி வந்தனர். சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் முகாமையாளராகவும் அதன் செயலாளராகவும் அதன் ஆரம்பகாலத்திலிருந்து நீண்டகாலம் ச.இராசரத்தினம் பணியாற்றிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவரால் உருவாக்கப்பட்ட சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் பல நோக்கங்களைக் கொண்டதாகக் காணப்பட்டது.

1. இலங்கையில் எங்கெல்லாம் சைவப்பாடசாலைகள் தேவைப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் அவற்றினை ஆரம்பித்தல். கிராம மட்டங்களில் பாடசாலைகளை அமைத்துச் சைவக்கல்வியினை வளர்ப்பதில் முன்னின்று பணியாற்றுதல் தனியாரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு தொடர்ந்து நடாத்துவதற்கு வசதிவாய்ப்புக்கள் அருகிக் காணப்படுகின்ற பாடசாலைகளை கையேற்று நடத்துதல்.
2. முன்னரே ஆரம்பித்து நடைமுறையில் உள்ள சைவப் பாடசாலைகளுக்கு வேண்டிய எல்லாவகையான உதவிகளையும் ஆதரவினையும் வழங்குதல்.
3. சைவப்பிள்ளைகள் சைவச்சூழலில் சைவப்பாடசாலைகளில் படிப்பதற்கான யாவற்றையும் மேற்கொண்டு சைவக் கல்வியினை வளர்த்தல்.

4. முத்தமிழ் என மூதாதையர் போற்றி வளர்த்த இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் ஆகியவற்றினை எல்லா வழிகளிலும் வளர்த்தல் (அருமைநாயகம் க, 1976, ப.73).

வசதிசூறைந்த கிராமப்புறங்களிலும் பாடசாலைகளை நிறுவிக்கொண்டதன் மூலமாக சைவக்கல்வியும் மதமும் வளர்வதற்குப்பணி புரிந்தபெருமை சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தையே சாரும். இவ்அமைப்பு கிராமங்களில் வாழ்ந்த அடிமட்டத்து மக்களும் கல்வியினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான வாய்ப்பினை உருவாக்கிக் கொடுத்தது. எல்லாமாக 187 பாடசாலைகளை நிறுவியும் நிறுவிவித்தும் பணிபுரிந்தவர் இதன் நிறுவுனர் இராசரத்தினம் அவர்கள் (வ. ஆறுமுகம், 1976, ப.93) அங்கே விடுதிவசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. இதன் தாபகர்களில் ஒருவரான ச.கிராசரத்தினம் ஏழை மாணவர்களை இனங்கண்டு கட்டணம் எவற்றினையும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் கல்வியினைப் போதிப்பதற்கான வசதிகளைச் செய்துகொடுத்தார். அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கு உணவுவசதிகள் செய்துகொடுத்தார். இதனால் சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தினை நாடிவருகின்ற மாணவர்களின் தொகையானது காலத்துக்குக் காலம் அதிகரித்து வந்தது (க.சி, குரைத்தினம், 1988 மார்ச்சு 11, ப. 04).

தமிழ்மொழி மூலமான ஆரம்பக்கல்வி மற்றும் இடைநிலைக்கல்வியினைச் சைவப்பிள்ளைகள் சைவசமயச்சூழலில் பேணிக்கற்பதற்கு வாய்ப்பளிக்கின்ற வகையில் சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் நிறுவிய பாடசாலைகளும் நிர்வகித்த பாடசாலைகளும் காணப்பட்டன. மேலும் இவ்அமைப்பு பாடசாலைகளைத் தாபித்து இயக்கியதுடன் தனியாரால் நிறுவப்பட்ட பல பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றும் பணியாற்றிக்கொண்டது. கல்வி கற்கின்ற நோக்கத்துடன் வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினிள்ளைகளின் கல்வியில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து பணியாற்றிக்கொண்டது. சமாசனம், சமபோசனம் போன்றவற்றில் வேறுபாடுகளைக் காட்டவில்லை. எல்லா மாணவர்களையும் சமனாகக் கருதி வந்தது (வி.சிவசாமி, 2009, ப.202).

இவ்அமைப்பு சைவ ஆசிரியர்களின் பயிற்சிக்கென ஒரு கலாசாலையை நிறுவியது. இதன் மூலமாக சைவஆசிரியர்கள் பலர் உருவாவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. இவ்அமைப்பினால் உருவாக்கப்பட்ட சைவ

ஆசிரியர்களின் குழுவானது சைவமறுமலர்ச்சிக்குப் பெரும் தொண்டினைப் புரிந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதுவரை சைவப்பிள்ளைகள் கற்பதற்கு பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டாலும் சைவ மரபுக்கோட்பாடுக்கு அமைவாக அவர்களுக்கு கல்வி ஊட்டக்கூடிய ஆசிரியர்கள் அக்காலப்பகுதியில் இல்லாமை பெருங்குறையாகக் காணப்பட்டது. மேலும் அரசாங்கத்தினால் நடாத்தப்பட்ட பயிற்சிக்கல்லூரியானது அத்தேவையை முற்றாக நிறைவேற்றமுடியாத நிலையில் காணப்பட்டது. இப்பின்னணியில் 1928 ஒக்ரோபர் மாதமளவில் திருநெல்வேலியில் சைவ ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனத்தை ஆரம்பித்துவைத்து சைவக்கல்வியின் பரம்பலுக்கு வித்திட்டது சைவ வித்தியா விருத்திச்சங்கம் (வ. ஆறுமுகம்.ஈ-1976, ப.93). இங்கு பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை, மயிலிடி சுவாமிநாதன், பொ. கைலாசபதி ஆகியோர்கள் சைவ ஆசிரியர்களை உருவாக்குகின்ற பணியில் ஈடுபட்டு வந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் சைவம், தமிழ்மொழி இலக்கியம் போன்றவற்றுடன் விஞ்ஞானம், புவியியல், கணிதம், வரலாறு போன்ற பாடங்களும் அங்கே போதிப்பதற்கான வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன.

சைவாசிரிய கலாசாலையில் பயிற்சியினை முடித்துக்கொண்ட ஆசிரியர்களின் மேலதிகப் பயிற்சிக்காக பிரவேசபண்டிதர், பாலபண்டிதர் பரீட்சைகளில் சித்தி பெறுவதற்கான வகுப்புக்களை நடத்தும்பொருட்டு இக்கலாசாலையின் வளவுக்குள் இராசரத்தினத்தினால் காவியப் பாடசாலையொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கே மாணவர் தொகை அதிகரித்தமையினைத் தொடர்ந்து முத்துத்தம்பி வித்தியாலயத்தில் ஒரு விசாலமான மண்டபத்தினை கட்டினார். மேலும் சைவவித்தியா விருத்திச்சங்கமானது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க பண்டிதர்களுக்கான வகுப்பினையும் நடத்தியது. இவ்வகுப்புக்கள் அனைத்தும் இவைசமாக நடத்தப் பட்டதுடன் அங்கே உணவு வசதிகளும் இவைசமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. பிராமணர்களின் சமஸ்கிருதக் கல்வியை வளர்க்கின்ற நோக்கத்துடன் சீதாராம சாஸ்திரிகளைக் கொண்டு சமஸ்கிருத மொழிக் கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. இதன் வளர்ச்சிப் படிகளைத் தொடர்ந்து பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை, சிங்கள மொழியினையும் புகுத்த விரும்பியதால் 1938ஆம் ஆண்டு சிறிசுமண தேரோவால் ஆசிரியர் கலாசாலையில் சிங்கள மொழியும் கற்பிக்கப்பட்டது.

கல்வி கற்றுவிட்டு வேலையற்றிருக்கும் பெண்பிள்ளைகளின் நலன்கருதி கைத்தொழிற் பாடசாலைகளை சைவவித்தியா விருத்திச்சங்கம் உருவாக்கியது. கல்வியுடன் மட்டுமல்லாது தொழிற் கல்வியும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில் தோட்டவேலை, நெசவு, அச்சுக்கூட வேலை என்பனவற்றுடன் நாவலரின் பாணியைப் பின்பற்றி சைவசமய பிரசாரகர்கள் சைவக் குருமார்கள் முதலியோர்களின் நெறிமுறைகளுக்கான பயிற்சி களையும் வழங்குவதில் அக்கறை காட்டியது.

அக்காலப்பகுதியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், அனாதைகள் போன்றவர்களுக்கு பல்வேறு வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதன் மூலமாக மதம் மாற்றுகின்ற நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றுவந்தன. இதனைக் கருத்திற்கொண்டு ஆதரவற்ற ஆண், பெண் பிள்ளைகளைப் பொறுப்பேற்று அவர்களுக்கான விடுதி, கல்வி வசதிகள் என்பன 1930 இன் பின்பாகச் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. (சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்க வருடாந்த அறிக்கை, 1958, ப. 55. சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கம்) இன்றுவரை இச்சேவை எதுவித சாதிசமய வேறுபாடுகளின்றி தொடர்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1923ஆம் ஆண்டு 23ஆம் இலக்க சட்டத்தின்படி பதிவுசெய்யப்பட்ட இவ்விலத்தில் தற்போது ஏறக்குறைய 220 பிள்ளைகள் தங்கிக் கல்விகற்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இங்கு கலைநிகழ்வுகள், முதலியன நாடாத்தப்பட்டு மாணவரின் செயற்பாடுகள் ஊக்குவிக்கப்படுவதுடன் கல்வியுடன் சுயதொழில் வேலை வாய்ப்புக்களும் வழங்கப்படுகின்றன.

நிறைவுரை

இராஜாராம் மோகன்ராய், தயானந்தசரஸ்வதி போன்றவர்கள் இந்தியாவில் மேற்கொண்ட நவீன சீர்திருத்த இயக்கங்களுக்கு ஒப்பானவகையில் எழுத்திலும் ஆறுமுகநாவலர் போன்றவர்கள் தனிமனிதராகவும் சமூகத்தோடு இணைந்தும் அரும்பணியாற்றியுள்ளனர். இவர்களின் சமயப்பணியினை சமூகமயப் படுத்தியவற்றுள், இவர்களாலும் இவர்களின் வழிவந்தவர்களாலும் ஆரம்பித்துநடத்தப்பட்ட சைவ சமய நிறுவனங்களுக்குத் தனியிடமுண்டு. இவை ஆங்கிலேயர்கால கிறிஸ்தவ மிசனரிகளுக்கு ஒப்பானவகையில் சைவ சமய வளர்ச்சிக்காகச் செயற்பட்டன.

அடிக்குறிப்புகள்

தமிழ் நூல்கள்

கனகரத்தினம். வை., ஆறுமுகநாவலர் வரலாறு (அகில இலங்கை இந்துமாமன்றம், 2008).

கனகரத்தினம், வை., நாவலர் ஆளுமையும் புலமைத்தத்துவமும் (இரத்தினம் ஞாயகார்த்த வெளியீடு, 2007).

குணசிங்கம். மு. இலங்கையில் தமிழர் (சிட்னி: எம்.வி.வெளியீடு 2008).

கைலாசபிள்ளை. த. ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் (சிதம்பரம்: ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை அறக்கட்டளை, 1985).

சிவசாமி. வி. இந்துப் பண்பாடு அன்றும் இன்றும் (2005).

சொக்கலிங்கம். கு. இந்துநாகரிகம் பாகம் II (யாழ்ப்பாணம்: ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, 1980).

சோமசுந்தரம். கு. சு. இராசரத்தினம் அவர்களின் கல்விப்பணிகள் (திருநெல்வேலி: சைவ சைவவித்தியா விருத்திச்சங்கம், 2010).

புலோகசிங்கம், பொ., ஈழம் தந்த நாவலர் (1993).

மயில்வாகனம். மு., எனது பழைய சிந்தனைகள் (யாழ்ப்பாணம்: ஸ்ரீலங்கா அச்சகம், 1980).

ஆங்கில நூல்கள்

Gunasingam .M, *Primary Sources for History of the Sri Lankan Tamils, World – Wide – Search* (Sydney : M.V. Publications, 2005)

Nicholupillai. S, *A Catholic Hindu encounter: relation between Roman Catholics and Hindus in Jaffna, Sri Lanka 1900 – 1926* (Ceylon Printers, 1994).

சஞ்சிகைகள்

அருமைநாயகம். க. 'பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துச்சைவ மறுமலர்ச்சி', திருக்கேதீஸ்வர திருக்குட திருமஞ்சனமலர் (ஆலயத் திருப்பணிச்சபை, 1976).

ஆறுமுகம் வ. 'நாவலர் பாதையில் சைவபரிபாலனைசபை' கலைஞானம் (திருநெல்வேலி: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் வெளியீடு, 1982 – 1983)

ஆறுமுகம். வ. இரா. சுந்தரலிங்கம் மணிவிழா மலர் (மணிவிழாக்குழுவினர், 1993).

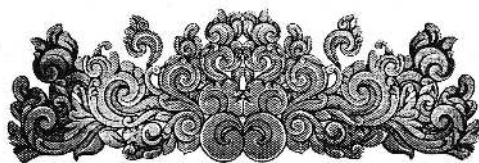
இந்து இளைஞன் (யாழ்ப்பாணம்: யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி, 1965).
 இளங்கதிர் (பேராசனம் பல்கலைக்கழகம்: தமிழ்ச்சங்கம், 1958).
 கனகரத்தினம். வை. இரா, 'ஆறுமுகநாவலரின் சமுதாயப் பணிகள்' ஊற்று,
 தொகுதி 10, (கண்டி: ஊற்று நிறுவனம், 1962).
 சத்தியசீலன், ச., "யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியின் வரலாறு", யாழ்ப்பாண
 இந்துக்கல்லூரியின் நூற்றாண்டு மலர் 1890 - 1990
 (யாழ்ப்பாணம்: விழாக்குழுவினர், 1994).
 முருகையன், இ., " கல்வியியல் நோக்கில் நாவலர்", நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்
 (யாழ்ப்பாணம்: ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாலர் சபை வெளியீடு, 1979).

பத்திரிகைகள்

இந்துசாதனம் (யாழ்ப்பாணம்: சைவ பரிபாலனசபை.)
 ஈழகேசரி (சுன்னாகம்: திருமகள் அழுத்தகம்.)
 முரசொலி (யாழ்ப்பாணம்: முரசொலி வெளியீடு.)

அறிக்கைகள்

வருடாந்த அறிக்கை (திருநெல்வேலி: சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கம், 1958.)

பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இலங்கை முஸ்லிம் சமுதாயத்தின் எழுச்சி

- பத்திரிகைகள் ஊடான ஒரு பார்வை -

றமீஸ் அப்துல்லா

ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த இலங்கையின் கரையோரப் பிராந்தியங்களை அகப்படுத்திய ஆங்கிலேயர் அதுவரை சுதேசியர் வசமே இருந்த கண்டி ராச்சியத்தையும் 1815இல் கைப்பற்றியதோடு முழு இலங்கையும் ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று. இவ்வாறு இலங்கை பிரித்தானியரின் குடியேற்ற நாடாக ஆனதிலிருந்து உள்ளூராட்சி முறையில் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

இம்மாற்றங்களின் முதற்கட்டமாக 1831இல் அரசியல் சீர்திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதிலிருந்து இலங்கை சுதேசிகளுக்கான ஆங்கிலக் கல்வி, பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை, தபால், தந்தி, போக்குவரத்து முதலான வசதிகள் ஏற்பட்டதோடு இலங்கையின் சமூகப் பொருளாதார அம்சங்களிலும் மாற்றங்கள் உருவாகின. இக்காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்திலும் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தேறின.

“.... இங்கிலாந்து இக்கால கட்டத்திற் கல்வியிலும் பொருள் வளர்ச்சியிலும் செல்வாக்கிலும் உன்னத நிலையை அடைந்திருந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு அமெரிக்க, ஐரோப்பிய வரலாற்றிலே மாபெரும் நூற்றாண்டு எனக் கணிக்கப்படுகிறது. விஞ்ஞானத்தின் வியத்தகு முன்னேற்றத்தினால் தொழில் வளம் பெருகியது. புதிய பண்டங்களை விற்பனை செய்வதற்காக புதிய நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ளவும் அவற்றினை அடிமைப்படுத்தவும் அவசியமேற்பட்டது. புதிய அரசியற் பொருளியற் சூழ்நிலைகள் புதிய தத்துவங்களையும் பொருளியல் கோட்பாடுகளையும் தோற்றுவித்தன. ஐரோப்பிய அரசுகள் மத்தியில் சுய நம்பிக்கையும், சாதனை வேட்கையும் மிகுந்து காணப்பட்டன.”

இந்நிலைமை இங்கிலாந்தின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த யாழ்ப்பாண சமூகத்திலும் பெருமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதை ஜெபநேசன் பின்வருமாறு விளக்குவார்:

“எனவே, 19ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் உயிர்த் துடிப்பும் செயல் ஊக்கமும் நிறைந்த ஆங்கில அரசும் மரபு தழுவிய யாழ்ப்பாணச் சமூகமும் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொண்டன.”²

இதனால் இலங்கையின் சமூக, அரசியல், பொருளாதார அம்சங்களிலும் பெரும் தாக்கம் உருவாகியது. இலங்கைச் சுதேசிகள் ஆங்கிலத்தைக் கற்பதற்கும் அதனுடாக அரசு தொழில்வாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குமான வழிவகைகளை ஏற்படுத்தியது. அதே நேரம் இலங்கையில் தமிழ்ப் பேசும் சமூகத்தினரிடையே விழிப்புணர்வு ஏற்படவும் பிரித்தானிய ஆட்சி முறைமை வழிவகுத்தது. இச்சூழ்நிலை தமிழகத்திலும் பார்க்க இலங்கையிலே அதிக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்திலே ஏற்பட்ட இச்சூழ்நிலை 19ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட வழிசமைத்தது.³

இலங்கைச் சுதேசிகளின் சமூக மாற்றத்தில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் அதிக செல்வாக்குச் செலுத்தின. பிரதானமாக அவற்றினுடாகவே யாழ்ப்பாண சமூகம் விழிப்புப் பெறத் தொடங்கியது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ்

சமூகம் எழுத்து, வாசிப்பு முதலான விடயங்களில் அக்கறை காட்டத் தொடங்கிற்று. இக்கால கட்டத்திலே எழுத்தறிவுடைய சமூகத்திற்கான அச்ச ஊடகங்களின் வருகை தவிர்க்க முடியாததாகியது.

ஈழத்துச் சமூக வளர்ச்சியின் அடிப்படை உந்து சக்தியாக அமைவது அச்சியந்திரத்தின் வருகையாகும். ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே இலங்கையில் அச்சியந்திரம் பயன்பாட்டுக்கு வந்துவிட்டாலும், அக்காலத்தில் அது மிஷனரிகளினதும் மேலைத்தேய நிறுவனங்களினதும் தேவைகளுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனால் அச்சியந்திரத்தின் பயன்பாடு பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவ சமூக பிரசாரத்தோடு மட்டுப்படுத்தப் பட்டதாகவே இருந்தது. இவ்வாறு அரசினதும் திருச்சபையினதும் தனியுரிமையாக இருந்த அச்ச ஊடகம் 1835இல் பொதுமக்கள் பாவனைக்கும் அனுமதிக்கப்படுவதாயிற்று.

சுதேசிகளும் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவவும் செயற்படுத்தவும் தொடங்கியவுடன் அதன் பயன்பாடு மேலும் விரிவடைந்தது. தமிழ் பேசும் சமூகத்திலும் தமிழ் மொழியிலும் அச்ச ஊடகம் முக்கிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. ஊடகத்தின் வளர்ச்சி தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார முறைமைகளிடையே நெருக்கமாகத் தொடர்புபட்டது. அந்தத் தொடர்பின் காரணமாக அவர்களிடையே நவீனமயவாக்கமும் (Modernization) ஜனநாயகமயவாக்கமும் (Democratization) ஏற்பட்டது. இம்மாற்றம் குறித்து கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

“பதினாறாம் நூற்றாண்டு முதலாய் அச்சவாகனம் தமிழ் நூல்கள் பதிப்பிப்பதற்கு பயன்பட்டதாயினும், அச்சியந்திரம் என்ற மகத்தான சாதனம் பெரும்பாலும் மேனாட்டுக் கிறித்தவப் பாதிரிமாரிடத்தும், சில ஐரோப்பிய நிறுவனங்களிடத்தும் ஏகபோக உரிமையாயிருந்தது. உடைமை வரையறுக்கப்பட்டு ஏகபோகமாய் இருந்தமையால் அதன் பயன்பாடும் குறுகியதாயும் விதேசிய நலன்கருதியதாயும் அமைந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்துதான் சுதேசிகள் அச்சியந்திரசாலைகள் நிறுவும் வாய்ப்பையும் உரிமையையும் பெற்றனர்.”⁴

இக்காலகட்டத்தில் பொதுமக்கள் தொடர்பாடலுக்கான மிகச்சிறந்த சாதனங்களாகப் பத்திரிகைகளே அமையலாயின. பத்திரிகைகள் சமூக அபிவிருத்தியில் பெரும் பங்கெடுத்தன. இலங்கைச் சுதேசிய சமூகங்கள் பிரிட்டிஷாரின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டிருந்தபோது, பல்வேறு தேவைகருதி, பத்திரிகைகளோடு தொடர்புபடலாயின. இதன் காரணமாக ஆங்கில மொழிப் பத்திரிகைகளுக்கப்பால் தமிழ், சிங்கள மொழிகளிலான பத்திரிகைகளின் உருவாக்கமும் இலங்கையில் இடம்பெறலாயிற்று.

ஈழத்தில் தோன்றிய ஆரம்ப காலத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் கிறிஸ்தவ சமயச்சார்பானவையாகவே இருந்தன. அவற்றில் கிறிஸ்தவ சமய நலனே முன்னுரிமைப்பட்டிருந்தது. அதேநேரம், பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் தகவல் தொடர்பாடல் தேவைகளும் அப்பத்திரிகைகளினூடாக நிறைவேற்றப்பட்டன. சுதேசிய உணர்வுகளுக்கு இப்பத்திரிகைகள் பெரிதும் இடம் தரவில்லை. அக்குறையை நிவர்த்தி செய்யத்தக்கதாக சுதேச மொழிகளிலே பத்திரிகைகள் வெளிவரத்தொடங்கின.

இது தொடர்பான பெனடிக் அன்டர்ஸனின் கருத்து இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தும்:

“yet it is obvious that while today almost all modern self-conceived nations-and also nation-states-have ‘national print-languages’, many of them have these languages in common, and in others only a tiny fraction of the population ‘uses’ the national language in conversation or on paper...”⁵

இலங்கைச் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் சமய, கலாசார, கல்வி, அரசியல், பொருளாதார நலன்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் ஏற்றனவாக அவ்வச்சமூகத்தினால் பத்திரிகைகள் வெளியிடப்பட்டன. அந்த வகையில், ஆறுமுக நாவலர், அனாகரிக தர்மபால, சித்திலெப்பை முதலானோர் முன்னோடிகளாய் அமைந்தனர்.

அக்கால சமூகத்தில் பத்திரிகைகளின் ஊடாக ஏற்பட்ட மாற்றத்தை சிவநேசச்செல்வன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

“கற்சிறைக்குட்பட்டதாகக் காணப்பட்ட கல்வியானது மிசனரிமார்களின் சமய இயக்கங்களாலும், அதன் வழித்தோன்றிய எதிர் இயக்கங்களாலும் விரிவடைந்ததுடன், மனிதனது சமூக உறவுகளும் பொருளாதார உறவுகளும் ஒன்றிணைந்த நிலையிலே வளம் பெறும் சூழல் உருவாகியது. கூட்டுச்சிந்தனை நிலைமாறி மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்மைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் சூழல் தோன்றியது, இவ்வகை உணர்வை அதிகரிக்கும் தன்மையினதாகப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பிற்பாதி முதலாக எழுச்சி பெற்ற பத்திரிகைகளும் அமையலாயின.”⁶

இவ்வாறான பின்னணியில் 1841-1950 காலப்பகுதியில் வெளிவந்த குறிப்பிடத்தக்க முஸ்லிம் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் ஊடாக அச்சமூகத்தின் எழுச்சியை கண்டு கொள்வதாகவே இந்தக் கட்டுரை அமையும்.

ஆங்கிலேயர் இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்ததும் காலனித்துவ சிந்தனையுடன் இலங்கையின் சமூக பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் அக்கறை செலுத்தத் தொடங்கினர். நவீன சமூக பொருளாதாரத்துறைகளில் பரிச்சயம் பெற்றிராத இலங்கைச் சமூகத்தில் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்த அவர்கள் விரும்பினர். அதற்கொரு உபாயமாக உலகத்தில் அன்று வளர்ந்துவந்த அச்சுத் துறையின் ஆதிக்கத்தினை இலங்கையிலும் ஏற்படுத்த அவர்கள் விரும்பினார்கள். அந்த வகையில் இலங்கை மக்களும் அனுபவிக்கத்தக்க வகையில் அச்சியந்திரசாலைகளை நிறுவுவதில் ஈடுபட்டனர்.

இலங்கையில் ஆட்சி செலுத்திய ஆங்கிலேயர்கள், இலங்கைச் சமூகத்தை கல்வி ரீதியாக விழிப்புணர்ச்சியடையச் செய்த அதே நேரம் தாம் சார்ந்த சமயத்தினை அம்மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதற்கும் முனைந்தனர். அதற்கு அச்சு ஊடகத்தை அவர்கள் பிரதானமாகப் பயன்படுத்தினர். இலங்கையில் நிறுவப்பட்ட அச்சியந்திரசாலைகள் மூலம் பலவிதமான பிரசுரங்களும் வெளிவருவதற்கான வாய்ப்புக்கள் உருவாகின. ஆங்கிலேயர்கள் ஈழத்தில் தாம் சார்ந்த சமய பிரசாரத்தினை மேற்கொண்டனர். முதன் முதலாக ஈழத்தில் அச்சிடப்பட்ட நூல்கள் கிறிஸ்தவ சமயம் பற்றியனவாக அமைந்திருந்தமை அதற்கு தகுந்த ஆதாரமாகும்.

இலங்கையின் மத்தியதர வர்க்கத்தினை கல்வி கற்ற சமூகமாக மாற்ற அக்கறைப்பட்ட ஆங்கிலேயர், ஆங்கில மொழியையும் பொதுவான கல்வியையும் போதித்த அதேவேளை கிறிஸ்தவத்தையும் அதனூடாகப் போதிக்கத் தவறவில்லை. அதன் காரணமாக பத்திரிகைகளின் ஊடாக எழுந்த கிறிஸ்தவ ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான சிந்தனை சுதேச சமூகங்களிடையே முனைப்படைந்தது.

அதனாலே ஈழத்தின் ஆரம்பகாலப் பத்திரிகைகள் கிறிஸ்தவ பிரச்சார ஊடகங்களாக தொழிற்பட, பின் வந்த பத்திரிகைகள் சைவ சமய நலன்களையும் இஸ்லாம் சமய நலன்களையும் முன்வைப்பனவாக அவ்வச்சமூகங்களிலிருந்து தோற்றம் பெற்றன. இவ்வாறாக, 19ஆம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த பத்திரிகைகளுக்கு அடிப்படையாக சமய நோக்கு அமையப்பெற்ற அதே வேளை அவ்வச்சமூகங்கள் சார்ந்த சமூக, கல்வி, அரசியல் கருத்துக்களும் அப்பத்திரிகைகளால் உருப்பெறத் தொடங்கின.

அக்காலத்தில் பத்திரிகைகளினூடாக இடம் பெற்ற கிறிஸ்தவப் பிரச்சாரத்திற்கும் அதனெதிராக எழுந்த சைவசமய விழிப்புணர்வின் விளைவான பத்திரிகைகளின் எழுச்சிக்கும் மத்தியில் முஸ்லிம்கள் தமது சமூகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பத்திரிகை பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். இலங்கை முஸ்லிம்களின் பத்திரிகைத்துறை முயற்சி 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தொடங்குகிறது. 1869இல் துவான் பாவாயுனுஸ் ஸல்தீன் என்பவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அலாமத்லங்காபுரி என்பதுவே இலங்கை முஸ்லிம்களின் முதல் பத்திரிகையாகும். மலாய் மொழியில் அமைந்த இப்பத்திரிகை தமிழில் 'இலங்கைத் தீவின் அடையாளம்' எனக் குறிக்கும்.

இலங்கையில் தமிழில் வெளிவந்த முஸ்லிம்களின் முதல் பத்திரிகை புதினாலங்காரி ஆகும். புதினம் என்றால் செய்தி எனவும் அலங்காரி என்றால் அழகுள்ளவள் எனவும் பொருள்படத்தக்க வகையில் புதினாலங்காரி என பெயரிடப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.⁷ 1873இல் தோன்றிய அப்பத்திரிகை,

"ஏனைய சனங்கள் பத்திரிகையால் பெறும் நன்மையை முஸ்லிம்களும் பெறவேண்டும்."⁸ என்ற அடிப்படையில் வெளியிடப்பட்டது. வாப்பு

மரைக்கார் நெய்ந்த மரைக்கார் என்பவரே முதல் ஆசிரியராகச் செயற்பட்டார். அதே நேரம் பின்னர் அப்பத்திரிகை லெவ்வைத்தம்பி சாகிவுதுரையால் அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்யப்பட்டதென ஒரு குறிப்பும் புதினாலங்காரியில் உண்டு.⁹ த.சபாரத்தினம் எழுதிய 'பத்திரிகையியல் வழிகாட்டி' என்ற நூல் புதினாலங்காரி ஆசிரியராக நெய்னா மரைக்கார், வாப்புமரைக்கார் ஆகிய இருவர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.¹⁰ இ.சிவகுருநாதன்,¹¹ ஆ.சிவநேசச் செல்வன்¹² ஆகியோரும் இக்கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். ஆனால், புதினாலங்காரி பிரதிகளின்படியும் ஏனைய ஆய்வுகளின் படியும் அப்பத்திரிகை 1873இல் வாப்பு மரைக்கார் நெய்நா மரைக்கார் என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒட்டு மொத்த முஸ்லிம் சமூகத்தின் பல்துறை நோக்கையும் கவனத்திற் கொண்டதாக முஸ்லிம் மத்தியதர வர்க்கத்தின் முக்கிய குரலாக முஸ்லிம் நேசன் வெளிவந்தது. உதயதாரகை, சைவஉதயபானு முதலான கிறிஸ்தவ, சைவ பின்னணியிலான பத்திரிகைகளுக்கு நிகராக முஸ்லிம் சமூக, அரசியல், கலாசார பின்னணியோடு முஸ்லிம் நேசன் 1882இல் வெளிவந்தது. மு.கா. சித்திலெப்பை இப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராவார்.

முஸ்லிம்கள் கல்வியை விட வர்த்தகத்தில் மிகக்கூடிய அக்கறை காட்டிவந்தனர். மேலும் மிக இறுக்கமான முறையில் மார்க்கத்தைப் பின்பற்றியதால் ஆங்கிலக் கல்வியையும் அவர்கள் புறக்கணித்தனர். இக்காரணத்தினாலேயே ஆங்கிலக் கல்வியைப் படித்த, மத்தியதர வகுப்பு முஸ்லிம்களிடையே உருவாக மிக நீண்ட காலம் எடுத்தது. பத்திரிகை வெளியிடுவது தொடர்பில் முஸ்லிம்கள் காலங்கடந்து சிந்தித்ததற்கு இதுவே காரணமாயிற்று.

குறிப்பாக இலங்கையில் மிகத் தாமதமாகவே முஸ்லிம்களிடையே பத்திரிகைகள் தோன்ற அடிப்படையாக அமைந்த காரணிகளை நிவர்த்தி செய்வதிலேயே முஸ்லிம் நேசன் அதிக கவனமெடுத்தது. பல்வேறு வழிகளில் முஸ்லிம் சமூகத்தை முன்னேற்றுவதற்கான ஒரு சமூகக் குரலாக

அப்பத்திரிகை திகழ்ந்தது. முஸ்லிம் நேசன் தனது முதல் இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் அப்பத்திரிகை வெளியிடுவதற்கான நோக்கத்தை பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்தியது:

“தமிழ் பாஷையை மாத்திரம் தெரிந்தவர்கள் அறபுக் கிதாபுகளில் இருந்து அறிய வேண்டிய அறிவுகளையும் ஆங்கிலம் முதலிய பாஷைகளில் உள்ள கல்விகளையும் விசேஷமான புதினங்களையும் படித்தவர்களும் படியாதவர்களும் முதியவர்களும் இளையவர்களும் மற்றவர்களும் தங்கள் தங்கள் வேலை முயற்சிகளோடு வாசித்தறிந்து கொள்ளும்படி ஓர் பத்திரிகையை வாரம் தோறும் பிரசுரம் செய்ய விரும்பி இப்பத்திரிகைக்கு முஸ்லிம் நேசன் எனப் பெயரிட்டோம்.”¹³

பின் வந்த காலங்களில் முஸ்லிம் நேசன் தனது நோக்கை பின்வருமாறும் வெவ்வேறு இதழ்களில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளது:

“நாம் இப்பத்திரிகையை பிரசுரம் செய்வது ஊரில் நடக்கும் புதினங்களை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதற்கல்ல, மார்க்க விஷயங்களையும் எடுத்துப் பேசி தர்க்கித்துத் திருத்தமடைவதற்கே.”¹⁴

“வியாபாரம் கல்வி சமயம் அரசியல் வழக்கு முதலியவைகளும் உலகத்தில் நிகழும் புதின சம்பவங்களுமே இப்பத்திரிகையில் பெரும்பாலும் பேசப்படும்.”¹⁵

“முஸ்லிம்கள் சீர்திருத்தமும் நாகரிகமும் அடைய வேண்டும் என்ற ஊக்கம் கொண்ட இப்பத்திரிகையை நடத்தி வருகிறோம். இப்பத்திரிகையை நாம் பிரசுரம் செய்த நோக்கம் கல்வியின்பத்தைப் யூட்டிவிக்கும் படியே.”¹⁶

இறுக்கமான கொள்கைப் பிடிப்புடன் இருந்த முஸ்லிம்களின் மத்தியிலிருந்து மூட நம்பிக்கைகளைக் களைவதையும் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதையும் நோக்காகக் கொண்ட முஸ்லிம்நேசனுக்கு மார்க்கத் தரப்பிலிருந்து பலமான எதிர்ப்பிருந்தது. எனவே, முஸ்லிம்நேசனுக்கெதிராக கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்காக 1886இல் கொழும்பிலிருந்து சர்வஜன நேசன் எனும் பத்திரிகை வெளிவந்தது. ஏ.எல்.சி.முகையதீன் என்பவர் அப்பத்திரிகையை வெளியிட்டதாக அறிய முடிகிறது.

பின்னர், 1889இல் அறபுத் தமிழில் செய்யத் ஹஸன் முஹம்மது என்பவரால் **ஹஸ்பு குர்ஆன் அல்-கல்பின்ஜான்** எனும் பத்திரிகையும், **ஸைபுல் இஸ்லாம்** எனும் அறபுப் பெயரில் அ.அப்துர் றஹ்மான் என்பவரால் 1890இல் ஒரு தமிழ்ப் பத்திரிகையும் வெளியிடப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது. 1892இல் அ.மு.நெய்னா என்பவரால் **ஜானதீப் சங்காரம்** எனும் பத்திரிகை வெளியிடப்பட்டது. அப்பத்திரிகைகள் அனைத்தும் மாதப் பத்திரிகைகளாகவோ இரு வார இதழ்களாகவோ இருந்தன.

இவை தவிர, **இஸ்லாம் மித்திரன்** எனும் பத்திரிகை 1893இலிருந்து எம்.எஸ்.உத்துமான் என்பவரால் மாதமிருமுறை வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் அப்பத்திரிகை 1897 யூலை 20 முதல் தினசரிப் பத்திரிகையாக வெளிவந்தது. முஸ்லிம்கள் மத்தியிலிருந்து முதலில் வெளிவந்த தினசரிப் பத்திரிகையும் இதுவேயாகும். பின்னர் 1906ஆம் ஆண்டிலிருந்து அப்பத்திரிகை வார இதழாக வெளிவந்ததாகவும் அறிய முடிகின்றது.¹⁷

1906.01.05ஆம் திகதிய ஆசிரியர் தலையங்கம் 'இஸ்லாம் மித்திரன்' என அப்பத்திரிகையின் தலைப்பிலேயே பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“சர்வபுகழும் அல்லாஹு^ஓதஆலாவுக்குரியன. சலவாத்தும் ஸலாமும் தீர்க்கதரிசிகள் நாயகராகிய எங்கள் இரட்டைக் கர் முஹம்மது நபி அவர் கட்டுண்டாவதாக. சகலமனுஷர்களையும் சிருட்டித்து கல்வியினால் அவர்களை மேன்படுத்தியதால் உயர்நிலைப் பொருளாய் மதிக்கப்பட்டார்கள். கல்வியில்லாதார் மனிதனாய்ப் பிறந்தும் அதிக கீழான ஸ்திதியிலே நடத்தப்பட்டார்கள். கல்வியின் பிரகாசத்தைத் தற்காலத்தில் துலக்குவது புதினப்பத்திரிகையே. புதினப்பத்திரிகை நடத்துவோர் பலசாதிகளிலுமிருக்கின்றார்கள். இலங்கையில் வாழும் இஸ்லாமானவர்களுக்குள்ளே தற்போதில் இஸ்லாமான ஒருவரால் பேனை தொட்டு பத்திரிகை வாசகமெழுதி நடத்தப்படும்பத்திரிகை “இஸ்லாம் மித்திரன்” என்னும் இப்பத்திரிகையொன்று மாத்திரமேயாம்.

அப்படிப்பட்ட இஸ்லாமிய இப்பத்திரிகை ஆரம்பத்தில் புத்தகரூபமாய்த் தொடங்கி ஸ்ரீ மான் கனமிக்கபிரபு எம்.ஏ.சாகிபுசுல்த்தான் அவர்களின்

அச்சியந்திர சாலையில் அம்மகானின் சொந்தப் பொருளுதவியினாலே ஒருவருஷக்காலம் நடத்தப்பட்டது. அதன் மேல் அவ்வச்சியந்திர சாலையை எமக்குபகாரமாய்க் கொடுத்துதவியமையால் அதிலே இப்பத்திரிகையை அரைடிம்மி சைஸில் வாராந்த பத்திரிகையாய் நடத்திவந்தோம்.

எங்கள் நாயகம் அமீதுல் மூமினின் சுல்தான் அப்துலஹமீதுகான் அவர்களின் போர்ச்சேவகர்கள் கிறீக்குகளோடு யுத்தம் நடத்தி வெற்றியடைந்த காலத்தில் அவ்வெற்றி ஞாபகமாய்த் தின வர்த்தமானியாய்த் தினந்தோறு மச்சிட்டுவந்து, எங்களரசாங்கத்தாரின் வேண்டுகோளின்பேரில் பயிரங்கக் கல்விக்கந்தோரின் பொறுப்பில் இஸ்லாமானவர்களின் கல்வி விஷயமாய் அலுவல் புரிந்தமையாலும் வேறுசில அசந்தந்[Sic]ப்பங்களாலும் பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டது.

அதன்மேல் இவ்வாண்டில் எமது மித்திரர்களில் பலர் இப்பத்திரிகையைத் திரும்ப நடத்தும்படி கேட்டுக்கொண்டமையால், எமது அத்தியந்த மித்திரரொருவரின் உதவியைப்பெற்று பத்திரிகையைத் திரும்ப அரங்கத்தில் விட்டோம். அதற்காய் அக்கனவானுக்கு அத்தியந்த வந்தனஞ் சமர்ப்பிக்கின்றோம். பத்திரிகையின் பரிமான[Sic]ம் சிறிதாயிருப்பதால் எம்மையும் எமது பத்திரிகையும் பலவாறு தூஷித்தோர் பொறாமைப் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டதைக் கண்ணுற்ற கையொப்பநேயர்களும் மித்திர சிரோமணிகளுமாகிய நன்றியறிதலுள்ள எமது நண்பர்களிற் சிலர் இப்பத்திரிகையைப் பருமனில் பெரிதாக்குமாறு சகாயஞ் செய்தார்கள். அதற்காய் நன்றியறிதலான வந்தனங் கூறுகின்றோம்.

இப்பத்திரிகை பெரிய பிரதியாய் இன்று தொடங்கப்பட்டது. இவ்வாறு நடந்த பிறகும் அபிவிருத்தியடைதற்கு அல்லாஹுடைய கிருபையால் எமது கையொப்ப அபிமானிகள் தனப்பாலுட்டி வளர்ப்பார்களென் றெதிர்பார்த்து இப்பத்திர புத்திரனை அவர்காத்தேந்துமாறு இதோ அனுப்புகின்றோம். குற்றங் களைந்து குறையகற்றி வாசித்தல் கற்றறிந்த மாந்தர் கடனாதலால், இதிலுறும் பிழைகளை நீக்கி வாசிக்குமாறு ஒவ்வொருவரையும் வேண்டிக் கொள்கிறோம். அல்லாஹுத்தலா ரீமத்துச்

செய்வானாக" தொகுத்து நோக்குமிடத்து, இலங்கைத் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் தோற்றம் சமயக் கருத்துக்களை முதன்மைப் படுத்தியதாகவே அமைந்திருந்தமையை அவதானிக்கலாம். அது மாத்திரமன்றி சமூகங்களின் எழுச்சியும் அதனோடு தொடர்புபட்டதாகவே அமைந்திருந்தது. அந்த வகையில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் சமூக நோக்குக்கும் அப்பத்திரிகைகள் உதவியதைக் காணமுடிகிறது.

பெண்கல்வி:

இதே நேரம் பெண்கள் கல்வி கற்பதனை முஸ்லிம் சமூகத்தினர் முற்றாக மறுத்திருந்தனர். மேலும் ஆங்கில மொழியினைக் கற்பதனையும் முஸ்லிம்கள் தமது மார்க்கத்திற்கு முரணானது என்றே கருதி வந்தனர். இவ்வாறு மார்க்கம் பற்றிய மிக இறுக்கமான கண்ணோட்டம் அக்காலகட்டத்தில் நிலவியது.¹⁸

இத்தனைக்கும் மத்தியில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஈழத்து சுதேச மக்களிடம் ஏற்பட்ட பொதுவான மறுமலர்ச்சி முஸ்லிம்களையும் பாதித்தது. அக்காலகட்டத்தில் முஸ்லிம் சீர்திருத்தவாதியான சித்திலெவ்வை தனது பத்திரிகையான **முஸ்லிம் நேசனில்** முஸ்லிம்களின் கல்வி மறுமலர்ச்சி பற்றி பல கருத்துக்களை எழுதினார். அதற்காக, தமது பத்திரிகையில் பல வாதப் பிரதிவாதங்களையும் ஏற்படுத்தினார்.

ஆண்களே கல்வி கற்கக் கூடாது என்றிருந்த சமுதாயத்தில் முஸ்லிம் பெண்களும் கல்வி கற்கும் கருத்து ரீதியான சிந்தனையை **முஸ்லிம் நேசன்** ஏற்படுத்தியது. இதனால், பொதுவாக பெண் கல்வி பற்றிய அக்கறையினை அக்காலகட்டப் பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தின. அந்த வகையில் சமூகத்திற்கு மத்தியில் ஏற்பட்ட பெண் கல்வி பற்றிய பிரக்ஞையினை **இந்து சாதனம்**, **முஸ்லிம் நேசன்** முதலான பத்திரிகைகள் வெளிப்படுத்தின:

“கிறிஸ்தவப் பாதிரிகள் இந்து சிறுமிகட்குத் தம் மதத்தைப் கொழுத்தவிட்டால் அவர்களும் அதை விடாது பற்ற அவர்கள் காரணமாக ஆடவர்களும் விடார்களென்று எண்ணி பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலாகிய வியாசத்தை முதல் மேற்கொண்டார்கள். பெண்களுடைய

அற்பக்கல்வியினால் வரும் பல கேடுகளை நம்மவர் நன்கு அறிந்து அதிற் சிறிதும் விருப்பிலராயினும் அயல் வீட்டுப் பெண் படித்து எழுத வாசிக்கக்கூடியவளாக இருக்க நம்முடைய மகள் அவையறியாதவளாய் இருப்பதென்னவென்று நம்மவர் ஒவ்வொருவராகத் தம் பெண்களை படிப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.”¹⁹

முஸ்லிம் சமூகத்தின் கல்வி, சமூகம், பத்திரிகை ஆகிய கருத்துக்களையொட்டி 'வதுள்ளை முஸ்லிம்' என ஒப்பமிடப்பட்டு **முஸ்லிம் நேசனில்** வெளிவந்த பின்வரும் கடிதம் கவனத்திற்குரியது:

“இவ்விலங்கையிலுள்ள பற்பல சாதியாரும் கல்வியிலுஞ் சீர்திருத்தத்திலும் உத்தியோகங்களிலும் மேம்பட்டு வருதலையும் இஸ்லாமானவர்கள் நாடோறுமனைகளிற் கீழ்ப்பட்டு வருதலையும் பார்த்துக் கவனித்து மனவருத்தங் கொண்டு அவர்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுவதற்காக நாடி முயற்சி கொண்டு ஓர் பத்திரிகையை தமிழ்ப் பாஷையாலுண்டு பண்ணி அதற்கு முஸ்லிம் நேசன் என்னும் பெயரும் வைத்து அப்பத்திரிகை இப்பொழுது ஊரெல்லாம் பரந்து அதிக கவனத்தோடும் உற்சாகத்தோடும் முஸ்லிமாகிய ஆண் பெண்கள் யாவரும் வாசித்து வருவதால் அப்பத்திரிகையில் யாதொரு கரடுமுரடான செய்திகளை கேள்விகளைப் பிரசுரம் பண்ணாமல் நாடிய நாட்டம் போல் எவர்களுக்குமினிதாகிய கல்வி, சாஸ்திரம், ஞானம், சீர்திருத்தம் இவைகளுக்காகிய கருமங்களையும் விசேஷமாகிய புதினங்களையுஞ் செய்திகளையும் முக்கியமாகத் தெளிவான பாஷையிலே தனிச்சொற்பயனாக யாவரும் எழுதிப் பிரசுரம் பண்ணி வந்தால் கல்வி வளர்ந்தோங்கி வருவதுமல்லாமல் அதிக பலனையும் இன்பத்தையுமுண்டாக்கும்.”²⁰

மேலும் பெண்கல்வியை வற்புறுத்தி 'பெண்கள் கல்வி கற்றல்' என்ற தலைப்பில் **முஸ்லிம் நேசனில்** வெளியிடப்பட்ட யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் ஒருவரால் எழுதப்பட்ட மற்றுமொரு கடிதமும் கவனத்திற்குரியது:

“இஃது முஸ்லிம்களாற் கவனிக்கப்படவேண்டியதோர் முக்கியவிஷயம். இதனால் விளையும் நன்மைகளையும் இதைப் பயிலாமை யாலுண்டாகுந் தீங்குகளையும் ஈண்டுச் சுருக்கமாய் காட்டுதும் அவை வருமாறு —

- 1) ஓதலிற்றிருத்தமுடையராவர்
- 2) நம்போல்பவர் நஞ்சமயத்தை விசுவாசித்து அதற்கொழுதி நடக்கின்றமையால் யாமும் அப்படிச்செய்கு[Sic]துமென் றெண்ணாது இன்னஇன்ன காரணங்களால் நஞ்சமயமே யுண்மையாகலின் அதனையே விசுவாசித்து ஒழுகி நடத்தல் வேண்டுமென்னுந் துளங்கா நிலைமையுடையராவர்.
- 3) பற் பல நற்குணனுஞ்செயலும் முயற்சியுமுடையராவர்
- 4) தாங்கள் நன்னிலைமையடைவதுமன்றி ஏனையோரையும் அந்நிலைமைக்குட்படுத்தற் கேதுவாயிருப்பர்.
- 5) தங்கணவரோடிகலாது (அவர்களுங்கல்வியுடையராயின்) இருவரும் ஒருமனமுடையராய் மனப்பாக்கியத்துடன் வாழ்வர்.
- 6) புதல்வர்ப் பேறுண்டாகி அவர்கட்கு நன்னடத்தை முதலியன பயிற்றவேண்டும் பருவத்து தந்தையினுந் தாயே பெரும்பான்மையும் முயலவேண்டியிருப்பதால் அவற்றைப்பயிற்றி "நூலைப்போல் சீலை தாயை போல பிள்ளை" என்னும் பழமொழியின் வண்ணம் அவர்களையும் சான்றோராக்குவர்.
- 7) மறைவாயிருக்கும் பொருளைக் கண்ணாடி காட்டல் போல், பிள்ளையின்றன்மையே தாயின்றன்மையைக் காட்டி, யாவரும் அம்மகவையும் நன்குமதித்து இப்பிள்ளையின் நற்றகைமைக்குக் காரணம் மாதா பயின்ற கல்வியின் பலனே என்பர்.

மகடு உக்கள் கல்வி பயிலாமையால் வருந் தீங்குகள் முன்னர்க் கூறியவற்றிற்கு மாற்றமான நிலைமை உண்டாவது உம் பிறவுவாம்.

உடுத்தல் சமையற்றொழில் இன்னும் இத்துணை விகற்பமே என்னுமற்றைக் காரியங்களிற் சில பெண்கள் மிருகங்களைப் போலிருத்தற்குக் காரணம் கல்வியின்மையேயாம்.

பெண்கட்குக்கல்வியென்னும் கரைகல்லின்மையால் பாசாங்கென்றுபடாம் போர்த்துக் காசு கவர் தந்துவரும் மாய் மாலிகளின் துற்போதனைகள் நன்றென்று கொண்டு வழிபிறழ்ந்து போகின்றனர். இதனைத் தவிர்ப்பது நற்கல்வியே.

நாம் காட்டிய இவ்வேதுக்களும் பெண்கள் கல்வி கற்றோராதல் இன்றியமையா அழகிற் றென்பது பெரிதுபடும்.

இந்நீர்மைத்தாகிய கல்வியை அவர்கட்குமுது[Sic] பயிற்றுமாறு என்னை கேட்பினில், சிறுபிராயத்தில், ஆண்பாலாருக்குப் பயிற்றல் போலப் பெண்பாலார்க்கும் பயிற்றி, அவர்கட்கு குறைவுறுங்கால், தங்கள் யுத்தியால் கற்கப்படத்தக்கவை யன்றி மற்றவைகளை மாதா பிதா சகோதரர் கணவர் முதலாயினரிடத்துக் கற்றுக் கோடலேயென்பது.

நன்னிலமையுடையராகிப் பற்பல நலங்களுமெய்திக் குடும்பம் செழித்தோங்கற்பொட[Sic]டு, முஸ்லிம்கள் கிடைத்தற் கரிய கல்வியினது மதுரத்தைப் பெண்கட்கூட்டமுயலும்படி யாம் விரும்புகின்றாம்."²¹

பத்திரிகைகள் மக்களின் கருத்துக்களையும் பிரச்சினைகளையும் தெளிவுபடுத்தும் முக்கியமான சாதனமாகும். அதே நேரம் மக்களுக்கு அறிவுட்டும் பிரதான பணியையும் பத்திரிகைகள் நிறைவேற்றி வருகின்றன. இந்த வகையில் சமூகப் பணியை நிறைவேற்றும் மிக முக்கியமான பொறுப்பினை பத்திரிகைகள் கொண்டுள்ளன. பத்திரிகைகள் பரந்த சமூகத்தை குழுவினரை நோக்கிச் செல்வதால் புதிய சிந்தனைகளையும் புதிய மனோபாவங்களையும் உருவாக்குவனவாக உள்ளன.

சமூக மாற்றம்:

19ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சுதேச சமூகத்திற்கு மத்தியில் பொருளாதார விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதிலும் சமூக வழக்குகளை அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் உற்று நோக்குவதிலும் சமய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதிலும் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. இந்த வகையில் புதினாலங்காரி தனது முதல் வெளியீட்டில் சமூக மாற்றம் குறித்து வெளியிட்ட கருத்த கவனிக்கத்தக்கது:

“தற்காலத்தில் சீர்திருத்தமடைந்த சகல சாதியாருக்குள் புதினப் பத்திரிகையானது செய்து வரும் நன்மையை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் காண்பிக்க இப்பத்திரிகையில் இடம் காணாததால் அரசாட்சியாருக்கு பிரசைசுளின் குறைபாடுகளைத் தெரிவிக்கவும் இவ்வூரிலும் பிறதேசத்திலும் நடக்கும் நூதன வர்த்தமானங்களை நமது இஷ்டர்கள் அறிந்து கொள்ளவும் வியாபாரத்துக்கடுத்த சங்கதிகளையும் விநோதக் கதைகளையும் பிரசுரம் செய்த மற்றச் சாதியாரடையும் சலாக்கியத்தில் நம்மூர்ச்சனங்களையும் பங்காளிகளாக்குவதே நமது நோக்கமென தெரிவிக்கின்றோம்.”²²

மேலும் சமுதாய மாற்றம் குறித்து ‘இலங்கையர்’ எனும் தலைப்பில் அப்பத்திரிகை வெளியிட்ட கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது:

“தற்காலம் இலங்கை நகர்வாசிகளாகிய பலரும் தத்தம் சுதேச கல்வியை விருத்தியடையாது ஆட்சியாளரிடத்திலே தாம் சம்பளம் வேண்டி தமது வாழ்நாளைக் கழிப்பரென்ற எண்ணமுடையராய் அந்நிய பாசையாகிய இங்கிலீசில் தமது நாளைக் களித்து[Sic] இவர்தம் எண்ணம் முற்றுப் பெற்றவரும் சிலர்தம் எண்ணம் முற்றுப்பெறாது சுயதொழிலைத் தானுமறியாது அங்கு மிங்கும் மலைப்பவருமாய் விளங்குகின்றார்கள் இவ்வாறான கல்வி கற்றலிலும் தமது சுயமுயற்சியைக் கைவிட்டு அவற்றில் விருத்தியடையுது மிக்க நன்மையே அன்றி தீங்கன்றாம்.”²³

மேலும் ஆங்கிலக் கலாசாரத்தின் மூலமாக சுதேச சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களை புதினாலங்காரி பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியது:

“இலங்கையர் தாம் யாரென்பதும் தமது வாசஸ்தானம் யாதென்றும் தமது இயற்கையாதென்றும் அற்பமும் அறியாது மயலுள்ளாகி ஏங்குகின்றனர். ஆயின், அந்நிய நகரினரோ அவ்வாறினரல்லர். ஆகவே, இலங்கையர் பெரும்பான்மையர் தம்மிடத்துச் சிறப்புப் பொருந்திய செயல்களிடத்து அந்நிய இழிந்த செயல்களைப் புகழ்வது மிக இழிவே ஆகும். யாம் இதுகாறும் சொன்னவற்றை இனிதுணர்ந்த இலங்கைவாசிகளாகிய பலரும் தமது சுய இயற்கையினிற்றிறனையும் அந்நிய இலங்கையின் இழிவையும் புகுத்துன[Sic]ந்து தமது சுய இயற்கையினின்றும் வழுவாது இருப்பாராக.”²⁴

மேலும், ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் சமூகத்தினரிடையே சமய, கல்வி, விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்ட அதே வேளை, சமூகத்தில் நிலவிய மிகப் பெரும் சீர்கேடான சீதனப் பிரச்சினைக்கெதிரான பிரச்சாரமும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. அச்சமூகத்தில் சீதனப்பிரச்சினை காரணமாக உயிர் துறக்கின்ற அளவுக்கு அதன் கொடுமை வியாபித்திருந்தது. குடும்பப் பிரச்சினைக்கும் சமூக ரீதியான பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் அது முக்கிய காரணமாயிற்று. அத்தோடு மனித வாழ்க்கை தொடர்பாகவும் அறிவூட்டுகின்ற போக்கு அக்காலப் பத்திரிகைகளில் காணப்பட்டது. மிக எளிய நடையில் வாழ்வின் உதாரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி சுவை ததும்பியதாக 'ஓர் வயோதிபர் வாலிபரொருவருக்குப் போதித்தபோதனை' என்ற தலைப்பில் 'க.த.பா.ன்' என்ற பெயரில் எழுதப்பட்ட கடிதத்திலும் அக்கால சமூகத்திலிருந்த சீதன நடைமுறையே கண்டிக்கப்படுகிறது. பத்திரிகைகள் சுவாரஷ்யமாக கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லும் வழக்குக்கும் இச்செய்தி எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது:

"தம்பீ! எனக்கிப்போது வயசும் 80ஆகிவிட்டது. இக்காலமனுஷர் 80-க்கு மேற் சீவிப்பதாய்க் காணோம். தம்பீ! 80வருஷந்தா எனங்களுடையதென்று கணித்துக்கொண்டு உமக்கோர்போதனை பண்ணத் துணிகிறேன். 60வயசுசென்றால் வீட்டிற்கு நாய்வேண்டாமென்று சொல்வார்கள் அதுபோலக் கிழவனாரு[Sic]ளறுகிறாரென்றெண்ணாதே. கிழவனுக்கு மாறாட்டமென்றுஞ் சிரியாதே. நான் சொல்வதை உனது மனதிற்கொஞ்சம் பதித்துக்கொள். அடே தம்பீ! இந்த 80வயசில் சரி அரைவாசி எங்கள் உறக்கத்தில் செலவாகிறதல்லவா? அப்போது இன்னும் 40வருஷம். இதில் நாலில் ஒருபங்கை எங்கள் இளமையில் தள்ளிவிடும். இன்னுஞ்சொச்சமாக 30வருஷமிருக்குது. ஆனால் இவ்வளவுகாலத்திற்கு இந்தக்கிழவனைப் போல் மற்றவர்களுமிருப்பார்க்களோவென் றெண்ணுவாய் ஆதலால் இக்காலத்திற்கிடையில் எப்போது எங்கள் சீவன் பிரியுமென்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. எப்படியிருந்தும் நாமில்வலகத்தில் வாழ்வது மிகச்சொற்பகாலமென்று மதன்பின்தான் எங்கள் சுயவூருக்குப் போவோமென்று மெல்லோருக்குந் தெரியுமே. தம்பீ! இதையாரும் நினைத்து நடக்கிறார்களா? இல்லை. நான் பெரியவன் நீ சிறியவனென்ற பேய்த்தனமான வெண்ணங் கொள்வோந் சிலர்

பிறரைக்கெடுக்கவும் பிறர்பொருளை அபகரிக்கவு மெண்ணுவோர் சிலர். சிலர் பிறர் நடையையிட்டு அநுதினமுங்கதைத்து நகைக் கிறார்கள். இப்படி எத்தனைவித அநீதிகளையுங் கொடுமைகளையும் பாவங்களையும் நாங்களிவ்வுலகத்திலிருக்குங் கொஞ்ச நாளையில் கட்டிக்கொண்டு கடைசியா யெங்கள் ஆத்துமத்துக்கு ஈடேற வளி[Sic] செய்யாமல் கொடுஞ் செயல்களிலேயே எங்கள் நாட்களைச் செலவழிக்கிறோம். தம்பீ இதை கவனித்து ஒழுங்காய் நட. இப்படி நான் சொல்லுகிறேனென்று ஆரிடஞ் சொன்னானாலு மவர்கள் கிழட்டுப் பிணத்திற்கு ஞானம் பேர்ந்து விட்டதோவென்று நகைப்பார்கள். தம்பீ நாஞ் சொன்னவைகளையெல்லாம் யோசித்து நடந்தால் இவ்வுலகத்திற் கிவ்வளவுகேடும் வாராது. இவ்வளவு நீதிமான்களுந் தேவையா யிராதல்லவா? தம்பீ நீ ஒருவாலிபனாயிருப்பதால் இன்னுமொரு போதனை உனக்கு சொல்லவெண்ணுகிறேன். கிழவனுடைய சொல்லைத் தட்டாமல் சற்றே உற்றுக்கேள்.

இழந்தாரிமார் தாங்கள் உழைத்தாலுஞ்சரி உழையாவிட்டாலுஞ்சரி நல்லசீதனம் வாங்கிக் கல்யாணம் முடிக்க நினைந்து அவர்கள் படுஞ் சீரழிவைக் கேட்டிருப்பாய். அது யாதெனில், மாப்பிளைமாருள், அழியாத செல்வமாயிருக்கும் நற்குணத்தைத் தேடிக் கலியாண முடிப்போர் மிகச்சொற்பம். பணத்தைத் தேடுகிறவர்கள் ஒருவரைத் தேடியெடுப்பது நல்லசீதனம் மென்னட்டோ அல்லது சீரழிவென்னென்தோ ஆகிலும் சீதனமென்போர் சீதனத்தை தேடி, உறுதியுமாக்கி கலியாணமும் முடிவாகிறது. தம் இக்கால வழமை தெரியாதா? பலவிதத்திலும் ஒன்றை ஒன்பதாக்கித்தானே மாமன் மாமி சீதனமெழுதிக் கொடுக்கிறார்கள். அதுவும் போகக் காட்டில் யானையைக் காட்டி வீட்டில் பெண்ணைக் கரை சேர்க்கிறது என்ற பழமையும் தெரியுமல்லவா? அதே போல் மாப்பிள்ளையாண்டா கலியாணமுடிவாயினபின் சீதனத்தையறவாக்கும் போது அவர் படும்பாடு பெரிது. சில வேளை மாமன் மாமியை கோட்டிலும் விட எத்தனம் பண்ணுகிறார்கள். சில வேளை மாமன் மாமி யென்ற மரியாதை தப்பி ஏசிப் பாடிப் பறிப்போர்கள் பலர். இப்படியே சில விடங்களில் இந்தச் சீதனக் காரியத்தால் எல்லோருடனும் பகையாகிச் சமுசாரத்திற்கிடையிலும் பிரிவினை நேருகிறது. தம்பீ மாமன் மாமியிடம் சீதனம் வாங்கிக் கட்டி உண்ணவும் உல்லாச[Sic] நடை

நடக்கவும் எண்ணுவதைப் போல் ஓர் வெட்கமான எண்ணம் வேறொன்றில்லை. தம்பீ குணத்தைச் தேடிச் சடங்கு செய். அதைப்போல் நிறைந்த பாக்கியங் கிடையாது. நீயே தென்டித்துழைத்துச் சம்பாதித்துக் காலாட்டியுண். உல்காச நடை நட அதுவே கெட்டித்தனம். அதுவே சிறப்பு. தம்பீ காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிக்கிறதென்பது முனக்குத் தெரியும். அது போல் நான் சொன்னவைகளையிட்டு நீ புன்சிரிப்புக் கொள்ளாதே. நான் சொன்னவைகளில் வழுவிருந்தால் உங்கள் கத்தோலிக்க பாதுகாவலருக்கு இவைகளையிட்டுக் எழுதிக் கேட்பாயாக. எனக்கு சற்றே தூக்கம் வருகிற படியால் எனது பொல்லைத் தயவு செய்து எடுத்துத் தா நானெனது மகளிடம்போய் சற்றே போசனமுண்டு சாயப்போகிறேன் போய்வாருந் தம்பியென்று கிழவன் முடித்தாராம்.”²⁵

மேலும் அக்கால முஸ்லிம் சமூகத்தில் சீதன நடைமுறை மனமுறிவுக்கும் பல்வேறு சமூகப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது. அவ்வாறான ஒரு பிரச்சினையின் காரணமாக நீதிமன்றத்தில் நியாயம் தேடிச் சென்றதனை முஸ்லிம் நேசனில் வெளிவந்த 'சீதனவழக்கு' என்ற செய்திமூலம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது:

“இலங்கை இஸ்லாமானவர்களுக்குள்ளே ஒருக்காலும் நடக்காத விதமான நூதனமான ஒரு வழக்கு கொழும்பு டிஸ்திரிக் கோட்டில் சென்ற மாதம் 26-ந்தேதி விளங்கப்பட்டது.

கண்டியிலிருக்கும் இரத்தின யாபாரி உ.காசிலெவ்வை மரைக்காருடைய மகளை, இசுமாயிலெவ்வை மரைக்கார் மகன் ஐதுரூஸ்லெவ்வை மரைக்காருக்கு கலியாணம் பேசி ஒரு நொத்தாரீஸ் பொருத்தம்பண்ணி அதில் காணிகளும், நகைகளும், ரொக்கப்பணமுஞ் சீதனமாகக் கொடுக்க பெண்ணின் தகப்பனார் பொருத்தம்பண்ணி அப்பொருத்தமெழுதிய நாளில் ரூபா இருநூறம்பதும், அதற்கு ஒரு மாதத்தைக்குப் பின் கண்டியிலிருந்து பெண்ணின் திறவர்கள் பத்துப்பன்னிரண்டு பெயர்கள் நேலிலேறி கொழும்புக்குப் போய் கொழும்பில் அழைக்கப்பட்ட சில பெயர்களும் ஒரு வீட்டில் வழக்கம் போல் கூடி விருந்தருந்தி மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுக்கப்போகுற, முந்நூறு

ரூபாவையும் சபையில் வைத்தெண்ணி கனிமுதலியவைகளுடனே பட்டுப் பிடவையிற் காட்டி உல்லாசமாய் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கேகி மாப்பிள்ளையின் உறவினர்கள் வந்தழைக்க பண்ணீ[Sic]ர் முதலிய பரிமழ[Sic]ங்கள் தொழிக்க, இருதிறத்தவர்கள் கணக்கில் நூற்றுக்கதிகமாயிருந்து சோபனங் கூறி லெவ்வை துஆ ஒதி எல்லோரும் ஆமீன் கூறி அலங்காரமான யுடை தரித்திருந்த மணவாளன் சபைக்கு வந்து நன்கொடைப் பொட்டணத்தைக் கையில் தூக்கி வீட்டுக்குள்ளே நுளை[Sic]ய விரும்பத்தக்க போசனங்களெல்லாம் அருமையாய்க் கொண்டு வந்து வைத்து உண்டு தின்று எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாய் அவரவர்கள் வீட்டுக்கேகியிருக்க, பெண்ணின் திறவங் கலியாணத்துக்கு நாள் நியமிக்கும்படி கேட்ட போது பொருத்தலெழுதிய சீதனம் போதாதென்று மாப்பிள்ளை தற்[Sic]கம் பேசி, நாள் நியமித்து சம்மதங் கொடுக்காததால், பெண்ணின் தகப்பனார் கொழும்பு டிஸ்திரிக் கோட்டில் மாப்பிள்ளைக்கெதிராக கொடுத்த ரொக்கம் 500ரூபாவையும் நஷ்டம் ஆயிரம் ரூபாவும் அறவு பண்ண வழக்கெடுத்திருந்தார்

நாமிந்த வழக்கின் செய்தியை விவரமாயெழுதினது, இனிமேல் லொருவர் இப்படிப்பட்ட மோசங்களிற் சிக்கிக்கொள்ளாதபடிக்கே. இந்தவழக்கில் முதல் ஐந்நூறுபாவும், நஷ்டம் இருநூறு ரூபாவும், கோட்டுச் செலவு 400ரூபாவும் ஆக ஆயிரத்து நூறு ரூபா கொடுக்கவேண்டியதாக வந்ததும், தீர்ப்பு முடிந்த மறுநாள் எதிரியின் சாப்பை[Sic] அஸ்கீசைக்[Sic] கொண்டு மறிக்கப்பட்டதும் இந்த மாதம் 25ந்தேதி அவைகளைவிற்க கஸ்டில் பிரசித்தஞ்செய்திருப்பதும். இவைகளாலு ண்டாயிருக்கிற சிறுமைகளையும் கஷ்டங் களையுமறிந்து மறுபெயர்கள் புத்தியடைவதற்கே."²⁶

மத மாற்றம்:

அக்கால சமூகத்தில் மத மாற்றம் ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாக இருந்தது. ஆங்கிலேயரின் வருகையும் ஆட்சி அதிகார செயற்பாடும் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவத்தை நோக்கிய கவர்ச்சியினை சுதேச சமூகத்தினரிடையே ஏற்படுத்தியது. இதனால் அநேக சைவ சமயத்தினர்

கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறுகின்ற நிலமையே இருந்து வந்தது. முஸ்லிம்கள் இத்தகைய சமய மாற்றத்திலிருந்து பெரிதும் விலகியிருந்தனர். என்றே அறியக் கிடைக்கின்றது. ஆனால் அக்கால முஸ்லிம்களில் சிலர் புத்த சமயத்துக்கு மாறியதனை உதயதாரகையில் வெளிவந்த 'மகமதீயர் இருபேர் - conversion of two mahomedans' என்ற செய்தியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

“எம்மூரிலேயுள்ள மகமது சமயிகள் புறமார்க்கங்களிற் சேர்ந்துள்ளார் களென்னுஞ் சங்கதி மிக அருஞ்சங்கதி என்பது எவர்க்குந் தெரிந்த காரியமாயினும் பிறகிட்ட சந் உ[Sic]யைக் கொண்ட கொழும்பு “றைம்ஸ்” பத்திரிகை அதற்கு மாறாகப் பேசுகின்றது. கொழும்பிலுள்ள கொள்ளுப்பிட்டியையும் சிலேவ் ஜலந்தையுஞ் சேர்ந்த இரண்டு மகமதீயர் பிறகிட்ட கந்[Sic] இஸ்லாம் மார்க்கம் பொய் மதமென்று வெளிவெளியாய் அறிக்கையிட்டுப் புத்த சமயிகளானார்கள். அம்லாலெவ்வைக்கு அம்ரிஸ் அப்பு என்றும், உதுமாலெவ்வைக்குப் பிறான்ஸ் அப்பு என்றும் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. எங்கள் இஸ்லாம் சிநேகிதர்க்கு இதுவோர் விசேஷ புதினமாமென்று நம்புகின்றோம்.”²⁷

கலாசார விழிப்புணர்வு:

இவை தவிர அக்கால சமூகத்தில் போலி ஆசாரங்கள், மூடநம்பிக்கைகள் போன்ற பல்வேறு பிரச்சினைகள் அதிகம் இருந்து வந்தன. இவற்றைக் கண்டித்தும் முஸ்லிம் நேசன் செய்திகளை வெளியிட்டு வந்தது. அவ்வடிப்படையில் 'இந்திரசாலம்' என்ற தலைப்பில் ஆசிரியர் தலையங்கம் ஒன்றை முஸ்லிம் நேசன் எழுதி இருந்தது:

“இந்திரசாலம், குரளிவித்தை, செப்படிவித்தை, மாயவித்தை, கண்கட்டிவித்தை யென்று சொல்லப்படுகின்ற வித்தைகளைப்பற்றிப் பேசுகிறோம்.

சென்ற பத்திரிகையில் ஆலங்களை நாலாகப்பிரித்துப் பேசுவோமென்று சொன்னோம். இதில் நாகூத் தென்கிற ஆலம் எங்களுடைய பஞ்சேந்திரியத்துக்குத் தோற்றப்படுகிற ஆலம். இந்த ஆலத்தைச்சேர்ந்தது

நமது வெளிச்சரீற[Sic]ம். இந்தச்சரீரத்துக்குத் தமிழ்ப்பாஷையில் ஸ்தூலசரீரமென்றும் அறபில் ஜஸமென்றுஞ் சொல்லப்படும். மலக்கூத்துடைய ஆலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சரீரமும் நமக்குண்டாயிருக்கின்றது. இதற்கு அறபில் மிதாலியென்றும் தமிழ்ப்பாஷையில் சூட்சுமசரீரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்தச் சாரீரம் நமதுகண்ணுக்குத் தோற்றாது போனாலும் இது இருப்பது நிசமென்பதை அதைக்குறித்தெழும்போது காட்டுவோம். மலாயிக்கத்து ஜின் பிசாசு முதலிய படைப்புகளெல்லாம் அந்த மலக்கூத்துடைய ஆலத்தைச்சேர்ந்தது. நம்முடைய சூட்சுமசரீரமும் அந்த ஆலத்தைச்சேர்ந்ததாயிருப்பதால் அந்த சூட்சுமசரீரத்தைக்கொண்டு காணவேணும். இந்தச்சரீரமும் நம்முடைய வெளிச்சரீரத்தைப்போல் சகல உறுப்புகளுமுடையதாயிருக்கின்றது
²⁸

இவ்வாறு பல்வேறு வித்தைகள் பற்றிய விளக்கத்தையும் - அவை எவ்வாறு செய்யப்படுகின்றன என்ற விபரத்தையும் மேற்படி ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் எடுத்துக் கூறி, மூட நம்பிக்கைகளில் இருந்து விலக்கி அறிவூட்டுகின்ற நடவடிக்கையை முஸ்லிம் நேசன் மேற்கொண்டது. இவ்வாறான கருத்துள்ள ஆசிரிய தலையங்கங்கள் பலவற்றை அப்பத்திரிகை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியல் விழிப்புணர்வு:

ஆரம்பகால ஈழத்துத் முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் முஸ்லிம்களிடையே சமூகங்களிடையே மத, கல்வி, சமூக விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்திய அதே வேளை அரசியல் அறிவூட்டலையும் மேற்கொண்டன.

அக்கால கட்டத்தில் சுதேசிகளின் நலன்களைப் பேணாத அரசாட்சி பற்றி அப்பத்திரிகைகள் கண்டனங்களையும் எழுதின. இலங்கையில் முக்கிய சமூகங்களில் ஒன்றான முஸ்லிம்களுக்கு ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியிலமைந்த சட்டசபையில் அங்கத்துவம் கிடைக்காமை பற்றி அப்போதிருந்த முஸ்லிம் பத்திரிகையான முஸ்லிம் நேசன் பின்வருமாறு கருத்து வெளியிட்டது:

“அந்தச் சங்கத்தில் ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒவ்வொரு பிரதிநிதி இருக்கவேண்டுமென்றிருக்க இலங்கையிலுள்ள ஐயாயிரம் இங்கிலீஸ்

மனிதர்களாக அச்சங்கத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போல் நான்கு பங்கு அதிகமாயிருக்கிற பறங்கியருக்கு ஒருவரும் அவர்களைப் போல் நூற்றிழுப்பத்தேழு பங்கதிகமாயிருக்கின்ற தமிழ்ப் பிரசைகளுக்கு ஓரங்கத்தவரும், அவர்களைப் போல் 370பங்கதிகமான சிங்கள மனிதர்களுக்கு ஓரங்கத்தவரும் இரண்டு இலட்சம் ஸ்லாமானவர்களிருந்தும் அவர்களுக்கு ஓர் அங்கத்தவராவது இல்லாதிருப்பதால் அந்த இங்கிலீஸ் மக்களின் விருப்பப்படியே சகலமும் நடத்தப்படுகிறது.”²⁹

மேலும் **முஸ்லிம் நேசன்** ஆங்கில ஆட்சியாளரின் பல்வேறு விதமான கபளீகரங்களையும் கண்டித்து வந்தது. அதற்கு உதாரணமாக பின்வரும் பத்தியைக் குறிப்பிட முடியும்:

“இப்போது இலங்கையின் நிலபரத்தைப் பற்றி யாவரும் கவனங்கொள்ள வேண்டியதாய் இருக்கின்றது. ஏதனாலேயானால் இலங்கைக்கு வந்து சில வருடம் தங்கியிருந்து பணத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு தங்கள் சீமைக்குப் போய்விடுவோமென்று நினைத்து அதன் பின் இந்தத் தேசம் எப்படி வாழ்ந்தாலுங் கெட்டாலும் தங்களுக்கொரு பொருட்டல்லாத வர்க்கங்களாகிய 5000 இங்கிலீஸ் மனிதர்களுடைய உபயோகத்துக் காகவும் வேண்டுகளாகவும் வருடாந்தம் வருமானத்தால் அநேகஞ் செலவு செய்யும்படிக்கு அவர்கள் செய்து வருவதுமல்லாமல் இலங்கைக் கொவர்ணமேன்று பெருந்தொகையான முதல்களைக் கடன்படவுஞ் செய்திருக்கிறார்கள். ஆனாவிந்தக் கடன்களிற கொழும்புக்குங் கண்டிக்குமிடையிற் றிறந்த நேல்வை முக்கியமாகத் தோட்டக்காரத் துறைமார்களுக்கே உபயோகமானதாய் இருந்தாலும் அது யாவருக்கும் பிரயோசனமுடைய தாகத்தான் இருக்கின்றது.”³⁰

பொது வாழ்க்கை அம்சங்களில் முஸ்லிம்களுக்கென்று தனியான சில பிரத்தியேகச் சட்டங்கள் உள்ளன. அந்த வகையில் முஸ்லிம் விவாகச்சட்டம் என்பதும் தனியான ஒரு நடைமுறையாகும். இதற்கென தனியான சட்டமொன்று நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற அவசியத்தினையும் அச்சட்ட நடைமுறை வர்த்தமானி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதையும் **முஸ்லிம் நேசனின்** ‘முஸ்லிம்களுக்குச் சோபனம்’ என்ற தலைப்பிலான செய்தி எடுத்துக் கூறுகிறது. அதே நேரம் அச்சட்டத்துக்கு இருந்த எதிர்ப்பையும் அச்செய்தி விளக்குகின்றது:

“இஸ்லாமானவர்களுக்காகச் சில காலத்திற்குமுன் சட்டனிரூபணசபை ஏற்படுத்திய விவாகச் சட்டத்தைக் குறித்து விசப்பாதிரியும், ஒப்சர்வர்ப் பத்திராதிரும், இன்னுஞ் சில கிறித்தவர்களுஞ்சேர்ந்து அதைப் பெலப்படுத்தவிடாமல் நிறுத்த வேண்டுமென்று சீர்மை மந்திரிக்கு ஓர் விண்ணப்பப் பத்திரம் கொடுத்ததால், அந்த மந்திரியதைப் பெலப்படுத்தாமல் ஆலோசனையில் வைத்திருந்தார். இந்தக் கிழமை பிரசித்தம் பண்ணிய கவர்ணமேன்று கஸட்பத்திரிகையில் அச்சட்டத்தை சீர்மைமந்திரி பெலப்படுத்தியிருக்கிறதாகப் பிரசித்தம் பண்ணியிருக்கிறது. இச்செய்தி அறிவையும் நீதியையும் விரும்புகிற முஸ்லீம்களுக்கெல்லாம் சந்தோசத்தைக் கொடுக்கும். தன்னிஷ்டம் போல் மேய்ந்து திரிகிற லெவ்வைமாரர்களுக்குக் கடி வாளம்போட்டது போலிருக்கும்.

தேசாதிபதியவர்கள் இலங்கைக்கு வந்தபின்னால் அச்சட்டம் இன்னநாள் முதல் வள[Sic]ங்க வேண்டுமென்று கவர்ணமேன்று கஸட்டிற் பிரசித்தம் பண்ணுவார்: அந்த நாள் முதல் எழுதப்படுகிற கடித்தங்களெல்லாம், கவர்ணமேன்றால் தத்துவம் பெறுகிற லெவ்வைமாரர்களைக் கொண்டெழுத வேண்டிய தாயிருக்கும்.”³¹

இதே போன்று அரசாட்சியாளர்களின் சமயக் காழ்ப்புணர்வு குறித்த வெவ்வேறு நடவடிக்கைகளையும் முஸ்லீம் நேசன் விமர்சித்து எழுதியமைக்கு ‘புத்தர்கோவிற்காணிகளும் அரசாட்சியாரும்’ என்ற கீழ்வரும் செய்தி ஆதாரமாகின்றது:

“சிங்கள இராசாவின் காலத்தில் புத்தர்களின் கோவில்களைப் பற்றிய பல செலவுகளுக்காகவும், பள்ளிக்கூடங்களிஸ்தாபித்துப் புத்து வேதசாஸ்த்தி ரங்களைப் பயிற்றுவதற்காகவும், அநேக பெறுமதியான வயல் தோட்டங்களை இலங்கையிற் பல பகுதிகளினும் விட்டுக்கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அக்காணிகளால் வரும் வரும்படிகளை அக்கோவிகளின் தலைமைக் காரர்களாகிய உண்ணான்சை முதலியவர்கள் பெற்றும் அதுகளைச் சரியானவழியிற் செலவுசெய்யாமலும் பள்ளிக்கூடங்கள் ஸ்தாபிக்காமலும் வீண் வழக்குகளில் சிக்கி அப்பணங்களை யழித்து வருவதைக் கவர்ணமேந்தார் கண்டு பொது நன்மைக்காக இந்தப் பணங்களையும்

காணிகளையும் கார்மானஞ்செய்ய வேண்டுமென்று கருதி, அதற்காக ஒர் சட்டமுண்டு படுத்துகிறார்கள். இதனால், இதுகாலவரையிலும் இக்காணிகளை யனுபவித்துவந்த உண்ணான்சைமார்கள் முகங்குறாவியவர்களாக விருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கச் சில கிறிஸ்துப் பாதிரிமார்கள் சென்றகிழமை கூடிய சங்கமொன்றில் அரசாட்சியார் புத்து வேதத்துக்கும் கிறிஸ்து வேதமல்லாத மற்றும் அன்னிய வேதங்களுக்கும் உபகாரமாக நிற்பதால், பாதிரிமார்களின் தொளி[Sic]லுக்குச் சூனியகாரனாக விருக்கிறாரென்று துக்கித்துப் பேசினார்கள்.

இதைப்போலவே முஸ்லிம்களின் விவாகச் சட்ட முண்டு பண்ணிய போதும் கிறிஸ்துவேதத்துக்கு இளி[Sic]வுண்டாகும்படி, பலபெண் விவாகம் செய்யும் முகம்மதியர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்தாரென்று அச்சட்டத்தைத் தள்ளும்படி இராணியவர்களுக்கு விண்ணப்பப்பத்திர மொன்றெழுதியனுப்பினார்கள். இப்பாதிரிமார்களின் மனக்கண் குறுடாக விருப்பதினால் இராஜாக்கள் தங்கள் கரத்தின் கீழிருக்கும் பிரசைகளுக்கு நீதிசெலுத்த வேண்டும் மென்பதைச் சற்றேயும் உணராமற்பேசுவது பெரும் மடமை.”³²

இலங்கை அரசாட்சி நடவடிக்கைகளில் சிறுபான்மைச் சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்களை சம்பந்தப்படுத்துவதில் இருந்த பாரபட்சம் தொடர்ச்சியானதாகவே இருந்தது. இலங்கைச் சட்ட நிரூபண சபைக்கு முஸ்லிம் ஒருவரை நியமிப்பது தொடர்பாக **முஸ்லிம் நேசன்** தொடர்ச்சியாக செய்திகளை வெளியிட்டு வந்தது. அந்த வகையில் 'இலங்கை முஸ்லிம்களுக்குச் சோபனம்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த பின்வரும் செய்தி முக்கியமானது:

“சென்ற வெள்ளிக்கிழமை பிரசுரஞ் செய்த றைம்ஸ்புதினப் பத்திரிகையில் சீர்மைமந்திரி யவர்கள் இலங்கைச் சட்டநிரூபணச் சபைக்குச் சோனாகரில் ஒரு பிரதிநிதியைத் தெரிந்தேற்படுத்தும்படி, தேசாதிபதி யவர்களுக்குக்கட்டளை வந்திருக்கிறதாகச் சொல்லியிருக்கின்றது. இது மிகவும் பெலப்பான செய்தியென்று அந்தப்பத்திரிகை கூறுகின்றது. அரசாட்சியாரால் இச்செய்தி இன்னும் வெளிவராத போனாலும் இது உண்மையான செய்தியென்று நினைக்கிறோம்.

இலங்கையிலிப்போது இரண்டு லட்சம் சோனக ரிருக்கிறார்கள், இவர்களில் திரவியவான்களும் வியாபாரிகளும், உத்தியோகஸ்தர்களும் மிகுதியிருக்க, மற்றச் சாதிகளொவ்வொருவருக்கும் பிரதினிதிகளுமிருக்க இவர்களிலொருவருமில்லாதது இழிவான காரியமாயிருந்தது. இதைக் குறித்துச் சோனகர் பலமுறைகளிலும் அரசாட்சியாரிடம் பலன்கிடைக்க வில்லை. லாற்று ஸறான்லீ அவர்கள் இலங்கைக்கு வந்த போது இதைப்பற்றி மிகவுங் கவனமடைந்து நான் இங்லாந்துக்குப் போய் இவ்விஷயத்தில் பிரசாயப்பட்டுச் சோனகருக்கு ஓர் பிரதினிதி யேற்படுத்தும்படிக்குச் செய்விப்பேனென்று சொல்லி, அதுபோல் அவர்கள் தெண்டித்தும் காரியம் சித்திபெறவில்லை.

பிள்ளுதுரையவர்கள் இலங்கைக்கு வந்து இது காரியத்தை யறிந்து இது மிகவும் அநியாயமான காரியமாக இருக்கிறது. இதைக் குறித்து என்னால் கூடிய பிரயாசமெடுப்பேனென்று சொல்லிப் போய் அவர்களெடுத்த பிரயாசமும் பலன் கொடுக்கவில்லை.

ஆகிலும் நமது தேசாதிபதி யவர்களுடைய பிரயாசத்தால் சோனகருக்கு இந்தச் சிலாக்கியங் கிடைத்திருப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

தேசாதிபதியவர்கள் சோனகருக்கு இந்த மேன்மையைப் பெற்றுக் கொடுத்திருப்பதால், இந்தச் செய்தி கவற்ணமேன்று மாறலாய் வெளியானவுடனே ஒவ்வொரு பட்டணத்திலும் இஸ்லாமானவர்கள் மீட்டின் கூடி தேசாதிபதியவர்களுக்கு வந்தனப்பத்திரம் அனுப்புவது அவர்கள் கடமை. இரண்டாவது, அப்படி வந்தனப் பத்திரமனுப்புவதுடன், சோனகர் இந்த மேன்மைக்குத் தகுதியானவர்களென்று காட்டுதற்காகத் தகுதியான ஒரு பிரதினிதியைத் தெரிந்து நியமிக்கும்படி கேட்பதும் அவர்கள் கடமை.

சோனகரில் இதற்குத் தகுதியானவர்கள் பலருமிருக்கிறார்கள். கொழும்பு, காலி, அம்மாந்தொட்டை[Sic], மட்டக்கிழப்பு[Sic], குறுணாகல், யாழ்ப்பாணம், வதுள்ளை ஆகிய ஊர்களிற் பலருமிருக்கிறார்கள். அவர்களிற் சிலர் கவற்ணமேன்று உத்தியோகத்திலிருந்தாலும் பொது

நன்மைக்காக அதை விட்டும் விலகிப் பிரதினிதியாக ஏற்படச் சம்மதமுள்ளவர்களுமிருப்பார்கள். ஆகையால் இலங்கையில் உள்ள சோனகரெல்லோருக்குமாக ஏற்பட்டுத் தமது கடமைகளைச் சரிபோல் நிறைவேற்றக் கூடியவரொருவரைத் தெரிந்து கவற்றணருக்கு அறிவிப்பது எவருக்குங் கடமை.....³³

மேலும் அப்பத்திரிகை 'இஸ்லாமானவர்களுக்கு ராஜசபைக்குப் பிரதினி[Sic]' என்ற தலைப்பிலும் பின்வரும் செய்தியினை வெளியிட்டது:

"இங்கிலீஷ் புதினப் பத்திரிகையில் இஸ்லாமானவர்களுக்கு சட்டநிபுண சபைக்கு இஸ்லாமானவர்களிலொரு மெம்பரை நியமிக்க சீர்மை மந்திரி கட்டளை யனுப்பி யிருப்பதைப்பற்றி அந்த சபையில் இராமனாதர் தேசாதிபதியவர்களைக் கேட்க, தேசாதிபதியவர்கள், சீர்மை மந்திரி எனக்கெழுதிய பத்திரத்தில் லாற்று ஸ்றான்வீயவர்களும் இன்னுஞ் சிலரும் இஸ்லாமானவர்களுக்கு ஒரு மெம்பரை நியமிக்க வேண்டிக் கொண்டிருப்பதால் அப்படி ஒருவரை நியமிக்கத் தங்களுக்கு தற்கங்களுண்டாவென்றெனக் கெழுதியதற்கு நான் எனக்குத்தற்க மில்லையென்றும், இன்னு மதிகமாகச் சில மெம்பர்மார்களைச் சேர்ப்பது நலமென்றுங் காட்டி எழுதியிருக்கிறேனென்று கவற்றனர் சொன்னார்கள். ஆகையொருவர் நியமப்படுவது சந்தேகமில்லை. ஆகிலும் கவற்றருடைய கேள்விக் குச் சீர்மையிலிருந்து மறுமொழிவந்தவுடனே கவற்றண மேன்றாலெனவிப்பும்."³⁴

அக்கால கட்டத்தில் இலங்கை முஸ்லிம்களின் அரசியலில் மிக முக்கியமான பிரச்சினை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் வாழும் முஸ்லிம்கள் தமிழர்களைப் போன்று தமிழையே தமது தாய்மொழியாகக் கொண்டு மொழி ரீதியாக ஒன்றுபட்டிருந்தாலும் சமய ரீதியாக வேறுபட்டவர்கள் என்ற கருத்து நிலைக்கு எதிரான வேறு கருத்துக்களும் உருவாகத் தொடங்கின.

சட்ட நிபுண சபை முஸ்லிம்களுக்கென தனியான விவாகச் சட்டம் ஒன்றினை உருவாக்க முனைந்தபோதே இக்கருத்துக்களும் உருவாகத் தொடங்கின. அப்போது முஸ்லிம்களும் தமிழர்களேயென்று சேர்.பொன்.

இராமநாதன் முன்வைத்த கருத்து முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பெரும் விசனத்தை ஏற்படுத்தியது. அதனால் அக்கருத்தினை விமர்சித்து **முஸ்லிம் நேசன்** 'இராமநாததுரையும், இலங்கை இஸ்லாமானவர்களும், என்ற தலைப்பில் கருத்து வெளியிட்டமை கவனிக்கத்தக்கது:

“இராமநாத துரையவர்கள் இலங்கைச்சோனகர்களை யெவ்விதமும், தமிழ் மவுலாக்களாக்க வேண்டுமென்று சில வருடமாகப் பிரயாசப் பட்டுவருகிறார். இலங்கை இஸ்லாமானவர்களுக்கு ஒரு விவாகச்சட்ட முண்டாக்கச் சட்டநிரூபண சபையார் ஆலோசித்த தருணத்தில், சோனகர் தமிழ் மவுலாக்களென்று அவர் சொன்னதைக் குறித்து நமது பத்திரிகையில் அவர் சொன்னது சரியல்லவென்று பலநியாயங்களையுங் காட்டினது வாசிப்பவர்கள் ஞாபகத்திலிருக்கும்.

சென்ற வியாழக்கிழமை, கொழும்பில் றொயல் ஏஷியட்டிக் சொஸியட்டி என்கிற சபை கூடினபோது, இலங்கைச்சோனகர் பேசுகிற பாவையைக் கொண்டும், அவர்களுடைய வழக்கங்களைக்கொண்டும், சரித்திரத்தைக் கொண்டும், ரூபத்தைக்கொண்டும் அவர்கள் தமிழ் மவுலாக்களல்லாது அறபிகள் வம்சத்தவர்களல்லவென்று பிரசங்கித்தார். ஆனால் அவர்சொல்லியவைகளைச் சாடையாய் இங்கிலீஷ்ப் புதினப்பத்தி[Sic]கைகளிற் சொல்[Sic]யிருப்பதால் இப்போது நமக்கதைப் பற்றி யொன்றுஞ் சொல்லக் கூடியதாயில்லை. அவர் சொல்லியவைகளை யெல்லாம் பார்வையிட்டதின் பின்னால், அதைக்குறித்து நாம் செய்யப்போகிறதின்னதென்று சொல்வோம்.”³⁵

மேலும் **முஸ்லிம் நேசன்** முஸ்லிம்களிடையே இராமநாதன் தொடர்பாக நிலவிய விமர்சனங்களை 'சோனகரும் இராமநாதரும்' என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறும் அறிக்கையிட்டிருந்தது:

“மெஸர்[Sic] இராமநாததுரையவர்கள் இலங்கைச் சோனகர் தமிழ் மவுலாக் களென்று, ஏசியட்டிக் சொசைட்டிச் சபையிற் பிரசங்கித்ததைக் குறித்த, இலங்கையிலுள்ள இஸ்லாமானவர்கள் மிகவும் கோபங் கொண்டு இதுவே பேச்சும், இதுவே கதையுமாயிருக்கிறார்கள். நமக்குப்பல வூர்களிலிருந்துங் கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவைகளெல்லாவற்றிலும், இராமநாத துரையைத் தூஷணித்தும், தமிழரைக் கீழ்ப்படித்தியுமெழுதி

யிருப்பதால், அவைகளை நமது பத்திரிகையிற் பிரசுரஞ் செய்வதில் பலனில்லை. சென்ற கிழமை றைம்ஸ் பத்திராதிபர் இராமனாதர் சொல்லிய நியாயங்கள் சரியல்லவென்று வெகுநீழ்[Sic]மாய் யெழுதியிருக்கிறார். இன்னும் அந்தப் பத்திரிகையில் ஒரு கடிதர் சில பெலப்பான நியாயங்களைக்காட்டி, அந்தத் துரையைக் கண்டித்திருக்கிறார். ஆனால் இவ்விதம் புதினப்பத்திரிகை வழியாக வாதாடுவதிற் பலனில்லை. அவருடைய பிரசங்கத்தை அந்தச் சபையார் சொற்பகாலத்திற்குள்ளாக ஒரு புத்தகமாக யச்சிட்டு வெளிப்படுத்து வார்கள். நாமும் அவரெழுதியதற்கு ஓர் கண்டனமெழுதி அவர் பிரசங்கித்த சபையிலே அவர் முன்னுக்கு வாசிப்பதற்குத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அப்போது உலகத்திலுள்ளவர்கள் ஆர்புறத்தில் நியாயமிருக்கின்ற தென்று தீர்ப்புச் செய்வார்கள். இலங்கைச் சோனகரை இராமனாததுரை இனிமேல் வாய்திறந்து இவ்விதம் இழிவாகப் பேசாமலிருக்க, அவர்வாயில் முத்திரை வைக்க நமக்குக்கூடுமென்ற உறுதியிருப்பதால், நமக்கு இப்பத்திரிகையி லொன்றுஞ் சொல்லவிருப்பமில்லை. இராமனாதுரை மிகவும் நற்குணமுடையவர். சட்ட நிரூபணசபையில் இலங்கையிலுள்ளவர்களுக்காக மிகவும் உளை[Sic]க்கிறவர். நாம் மிகவும் கனமாய்க் கொண்டாடப்பட்டவர். ஆகிலும் அவருடைய நிற[Sic]பாக்கியமோ, அவருடைய இடும்புத்தனமோ, இலங்கைச் சோனகர்களைத் தமிழ் மவுலாக்களென்று சட்டநிரூபணசபையில் பேசச்செய்தது. நாம் அதைக் குறித்து இப்பத்திரிகையில் பல நியாயங்களைக் காட்டியும், அவைகளைக்கவனியாமல் தான் சொன்னதை எவ்விதமும் பெலப்படுத்தவேண்டுமென்கிற பிடிவாதமாய்க் குறித்தசபையில், மேலேசொல்லிய விதமாய்ப் பிரசங்கித்து இலங்கை இஸ்லாமானவர்களுடைய வெறுப்பைத்தேடிக்கொண்டார். அவரிப்போது தாம் மிகவுஞ் சாமார்த்தியஞ்செய்து விட்டோமென்கிற பெருமையின் மஸ்திலிருக்கவிட்டு விடுகிறோம். அந்தமஸ்து, தெழி[Sic]கிற நாள் சுருக்கில் வரும் அப்போதவர் தாம்செய்தது குற்றமென்று இலங்கைச் சோனகரிடம் மன்னிப்புக்கேட்கவரும்.”³⁶

பின்னர், 20ஆம் நூற்றாண்டில் முஸ்லிம்களின் முதல் பத்திரிகையாக ஐ.எல்.எம்.அப்துல் அஸீஸ் என்பவரின் முஸ்லிம் பாதுகாவலன் (1901) வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகையின் ஓரிரு இதழ்கள் வெளிவந்ததைத் தொடர்ந்து The Muslim Guardian என்ற பெயரோடு ஆங்கிலப் பக்கம்

ஒன்றையும் தாங்கி பிரசுரமானது. இதனைத் தொடர்ந்து மிஸ்பாஹூ³⁶ல் இஸ்லாம் (1906), இஸ்லாமிய ஒளி விளக்கு, முஸ்லிம் (1909), ஹரிதாயதுல் இஸ்லாம் (1919), இஸ்லாமிய நேர்வழி, ஷம்சுல் இஸ்லாம் (1920), இஸ்லாமிய கூரியன் முதலான முஸ்லிம்களின் பத்திரிகைகளும் வெளிவந்தன. அவற்றுள் அநேகமானவை அறப்புப் பெயரில் வெளிவந்த தமிழ்ப் பத்திரிகைகளாகும். அப்பத்திரிகைகளின் பெயர்களைத் தவிர வேறு தகவல்களை அறியமுடியாதுள்ளது. ஆனால் இவை அனைத்தும் சமய, சமூகப்பின்னணியில் எழுந்த பத்திரிகைகள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றும் இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து வெளிவந்த முக்கியமான பத்திரிகைகளில் ஒன்று தினத்தபால் ஆகும். 1929.02.04ஆம் திகதி முதல் கொழும்பு குணசிங்கபுரத்திலிருந்து காலை, மாலை வெளியீடாக அப்பத்திரிகை வந்தது. ஈராண்டுகள் வெளிவந்த பின்னர் சில காலம் வெளிவராதிருந்து, அதன் பின் 1935 வரை வெளிவந்ததாக அறிய முடிகின்றது.³⁷

“கடவுளுக்கேதான் வழிப்படுவோம், அஞ்சுவோம், வணங்குவோம், உழைப்போம், கடவுளுக்காகவன்றி வேறெவர்க்கும் அஞ்சோம், பணியோம், வழிப்போம்.”³⁷

என்பதைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு தினத்தபால் வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகையின் கொள்கையாக பின்வரும் கருத்து குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது:

“நிர்த்தாட்சண்யமான நியாயமே நமது கட்சி - அதனைச் சாந்தமாகப் பெற முயற்சிப்பதே நமது நோக்கம். எதிர்க்கட்சியை வளைத்துத் திருப்ப வேண்டும், அது அசாத்தியமாயின் அதனை அடக்கி ஒருக்க வேண்டும். அதுதான் நமது கொள்கை.”³⁸

இப்பத்திரிகையின் முற்பக்கத்தில் இடம் பெற்ற செய்தி இந்திய சமூகத்தினரையும் டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தையும் பிரதிபலிப்பதாக அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது:

"இவ்வருஷம் பெப்ரவரியில் கொழும்பில் பிரசுரமாக ஆரம்பித்திருக்கும் இந்த வீரமுள்ள தமிழ் தினசரிப் பத்திரிகையானது நேரத்தியாகப் பதிக்கப் பெற்று இலங்கையின் பத்திரிகைகளுக்கு இதுவோர் சிறந்த புதிய சகாவாகச் சேர்ந்திருக்கின்றது. சகல துறைகளிலுஞ் சீர்திருத்தக் கொள்கைகளை அபிவிருத்தி செய்யவும் டெனமோர் (அரசியல்) திருத்தங்களால் பெரிதும் அநீதிக்குட்படுத்தப்பட்டிருக்கிற தமிழ் பேசும் இந்திய சமூகத்தின் துயரங்களையும் நாட்டங்களையும் எடுத்துக் கூறவும் இது கருத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்நாட்டின் (இலங்கையின்) செல்வநிலை சம்பந்தமான இராஜ்ய நிர்வாக விஷயங்களில் விசேஷ கவனம் செலுத்துகின்றது. இதன் ஆசிரியக் குறிப்புகள் (குலையங்க விளக்கங்கள்) விவகாரஞானம் பொருந்தியவைகளாகவும் நிதானமான பதங்களால் எழுதப் பெற்றவைகளாகவுமிருக்கின்றன. சமாச்சாரங்களை எடுத்துக் காட்டுவதும் வசீகரமாயிருக்கின்றது. இப்பத்திரிகைக்கு மிஸ்டர் அ.மீறான் முஹியித்தீன் ஆசிரியராயிருக்கின்றார்."³⁹

தினத்தபால் முஸ்லிம்கள் வெளியிட்ட பத்திரிகையானும், அவ்வடையாளத்துக்கு வெளியே பொதுப்பண்புகள் கொண்டதாக அமைந்திருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

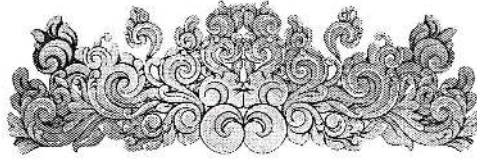
இவ்வாறு சுதேசிகள் மட்டத்திலே அரசியல் கலந்துரையாடல்களையும் முஸ்லிம் பத்திரிகைகள் முன்கொண்டு சென்றன. மக்களுக்கிடையிலே அரசியல் விருப்பினை ஏற்படுத்தவும் அரசியல் அறிவினை ஊட்டவும் பத்திரிகைகள் காரணமாயின.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஜெபநேசன், எஸ்., இலங்கையிலே 19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழர் சிந்தனை வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, வட்டுக்கோட்டை, 1992, ப. 57.
2. மேற்படி நூல், ப. 57.

3. கைலாசபதி. க.. ஈழத்து இலக்கிய முன்னோடிகள், மக்கள் வெளியீடு. சென்னை, 1986, ப. 14.
4. மேற்படி நூல். ப.16.
5. Anderson Bendict., *Imagined Communities*, Revised Edition, VERSO, London-Newyork, 1991, P. 46.
6. "வெகுசனத் தொடர்பும் பின்னணியில் நாவலர்" நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுக நாவலர் சபை, கொழும்பு யாழ்ப்பாணம், 1979, ப. 85.
7. சபாரத்தினம், த., மு.கு.நூல், ப. 51.
8. மேற்படி நூல், ப. 51.
9. புதினாலங்காரி, 15.11.1877.
10. மேற்படி நூல், ப. 51.
11. சிவகுருநாதன், இ., மு.கு.நூல், ப. 77.
12. சிவநேசச்செல்வன், ஆ., மு.கு.நூல், ப. 67.
13. அமீன், எம்.ஐ.எம்., **இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாற்றில் அறிஞர் சித்திலைப்பை**, அல்-ஸனாத் வெளியீடு, எம்மாதகம், 1997, ப. 11.
14. முஸ்லிம் நேசன், 21.09.1886.
15. முஸ்லிம் நேசன், 31.07.1884.
16. முஸ்லிம் நேசன், 08.01.1885.
17. ஜெமீல், எஸ்.எச்.எம்., **நமது முதுசொம்**, இஸ்லாமிய வெளியீட்டுப் பணியகம், சாய்ந்தமருது, கல்முனை, 2000, ப. 199.
18. அமீன், எம்.ஐ.எம்., மு.கு.நூல், ப. 79.
19. சிவநேசச்செல்வன், ஆ., மு.கு.நூல், பக். 105-106.
20. மேற்படி நூல், பக். 104-105.
21. முஸ்லிம் நேசன், 30.07.1888.
22. சிவநேசச்செல்வன், ஆ., மு.கு.நூல், பக். 106-107.
23. மேற்படி நூல், பக். 107-108.
24. மேற்படி நூல், பக். 108-109.
25. முஸ்லிம் நேசன், 15.08.1887.
26. முஸ்லிம் நேசன், மார்கழி.1888.
27. உதயதாரகை, 10.02.1873.
28. முஸ்லிம் நேசன், 27.03.1888.

29. இஃபால். ஏ., மறுமலர்ச்சித் தந்தை (சித்திலெவ்வை வரலாறு), கொழும்பு, 1971. ப. 35.
30. முஸ்லிம் நேசன், 13.08.1883.
31. முஸ்லிம் நேசன், 23.07.1888.
32. முஸ்லிம் நேசன், 19.11.1888.
33. முஸ்லிம் நேசன், 19.11.1888.
34. முஸ்லிம் நேசன், 12.12.1888.
35. முஸ்லிம் நேசன், 07.05.1888.
36. முஸ்லிம் நேசன், 30.04.1888.
37. நாகூர் கனி, எஸ்.ஐ., புதினலங்காரி 'இலங்கை தமிழ் முஸ்லிம்கள் வெளியிட்ட முதல் பத்திரிகை' தினகரன், 16.11.2008.
38. தினத்தபால், 01.05.1930.
39. அதே பத்திரிகை.
40. அதே பத்திரிகை.

பிரித்தானியர் காலத்தில் இலங்கையில் தோன்றிய இந்து சமய நூல்கள்

சுகந்தினி சிறிமுரளிதரன்

அறிமுகம்

ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தரிடமிருந்து யாழ்ப்பாணம், மன்னார், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு முதலிய கடற்கரைப்பட்டினங்களை 1795ஆம் ஆண்டு கைப்பற்றி 152 ஆண்டுகளாக ஆண்டு வந்தனர். 1815 இலிருந்து கண்டி இராச்சியமும் ஆங்கிலேயர் வசமாயிற்று. பல நூற்றாண்டுகளாக தனித்தனி இராச்சியங்களாக இருந்த ஈழத்துப் பிரதேசங்கள் ஆங்கிலேயராலேயே ஒர் இராச்சியமாக ஆளப்பட்டன.¹ ஆகவே இலங்கை கி.பி. 1796 தொடக்கம் கி.பி.1948 வரையான காலகட்டத்தில் பிரித்தானியரின் குடியேற்ற நாடாக விளங்கியது.

பிரித்தானியர் கால இந்துசமய இலக்கியங்கள் எழுந்த சூழலும், தேவையும்

ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் பல்வேறு இன்னல்களை இந்துசமயம் அனுபவித்த போதும் அவ்வாட்சியின் இறுதியில் சுதேச சமயங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த தடைச்சட்டங்கள் நீக்கப்பட்டமை இந்து சமயத்தின் புத்தெழுச்சிக்கு உறுதுணையாகியது. சமய சுதந்திரத்தை பெற்றுக் கொண்டதும் ஈழத்து இந்துக்கள் நீண்டகாலமாக செல்வாக்கு அற்றிருந்த இந்துசமயத்தை மீளக்கட்டியெழுப்பும் பணிகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டனர். அன்னியர் ஆட்சியில் சிதைவுற்றிருந்த கோயில்களை புனருத்தாரணம் செய்தல், புதிய கோயில்களைக் கட்டுதல், கோயில்களை மையப்படுத்தியும், வழிபாட்டு முறைகளைச் செம்மைப்படுத்தியும் இலக்கியங்கள் ஆக்குதல் முதலான நடவடிக்கைகள் முனைப்புப்பெற்றன. கோயில்களின் எழுச்சியை அடுத்து பல இந்து இலக்கியங்கள் எழுச்சியடையத் தொடங்கின. இதனால், நீண்டகாலமாக இந்துக்களிடையே மறைந்திருந்த ஆன்மிக உணர்வு இக்காலத்தில் இலக்கியங்கள் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது எனலாம்.

பிரித்தானியர், போர்த்துக்கேயரைப் போலவோ அல்லது ஒல்லாந்தரைப் போலவோ வெளிப்படையாகச் சமயக்காழ்ப்பைப் புலப்படுத்தினர் அல்லர். மறைமுகமாகக் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு ஆதரவு நல்கினர். இக்காலப் பகுதியிலும் மதமாற்றம் நடைபெற்றது. பாதிரிமார் சைவசமயத்தைக் கண்டித்து துண்டுப்பிரசுரங்கள் வெளியிட்டனர். தமது பாடசாலைகளிலே மொழி, புவியியல் போன்ற பாடங்களின் வாயிலாக சமய பிரசாரம் நடாத்தி இளம் மாணவர்களைத் தம் வசமாக்கினர். இக்காலத்தில் இவர்கள் அரசியல் ஆதிக்கம் போல கல்வியில் ஆதிக்கம், கலாசாரத்தில் ஆதிக்கம். மக்களின் நாளாந்த வாழ்வில் ஆதிக்கம் என்று பாதிரிமாரது, கிறிஸ்தவரது ஆதிக்கம் விரைந்து பரவியது. இதனைப் பண்டிதமணியின் பின்வரும் கூற்றுத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

“பறங்கியர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் சைவசமயத்திற்கு வந்த வருத்தம் சிரங்கு வருத்தம் போன்றது. அது வெளித்தோல் வருத்தம். உள்ளூர் சமயம் உயிரைப்பற்றி நின்றது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சமயத்திற்கு வந்த வருத்தம்

கச வருத்தம் போன்றது. உயிரைக் கொல்லுகின்ற வருத்தம். அது உட்பகையான வருத்தம். புறப்பகையிலும் உட்பகை பொல்லாதது.”²

மேற்கூறியவாறு பிரித்தானிய அரசு நேரடியாகவும், மறைமுகமாகவும் பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டது. உண்மையில் போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த ஆட்சிகாலத்தில் இந்து சமயம் அடைந்த பாதிப்பைவிட பிரித்தானியர் ஆட்சியிலே அது முற்றாக தளர்ச்சியடையும் நிலையை எய்தியிருந்தது என்பதை அக்கால இந்திய, ஈழ இந்துசமய வரலாறு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. மிஷனரிமாரின் வருகையும் அவர்களுக்கு பிரித்தானிய அரசு வழங்கிய ஆதரவும், மேலைத்தேய கல்வி சிறப்பாக ஆங்கிலக்கல்வி, கிறிஸ்தவ சமய அறிவு ஆகியவற்றின் பின்னணியில் வழங்கப்பட்ட பதவிகள், பிற சலுகைகள் என்பன இந்து சமய தளர்ச்சிக்குப் பிரதான காரணமாயின.

இந்நிலையில் சமயங்களை வளர்த்தற் பொருட்டு கிறிஸ்தவர்களும், இந்துக்களும் நிகழ்த்திய சமய வாதங்கள் இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு ஒரு தூண்டுகோலாயின. அவ்விவாதங்கள் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவின. ஆங்கிலேயரது ஆட்சிக்காலத்துப் பெரும்பாலான புலமையாளர்கள் செந்தமிழ்நடையைக்கையாண்டனர். ஈழத்து இந்துக்களின் பேச்சு மொழியாகிய தமிழ் மொழிக்கும், சைவசமயத்திற்குமிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினால் கிறிஸ்தவ சமயப் பரப்பாளர் சைவத்தை தமிழ்ச்சமயம் என்றும், சைவக்கோயில்களை தமிழ்க்கோயில்கள் என்றும் குறிப்பிட்டனர். தமிழும், சமயமும் இரண்டு எனினும் ஒன்றினது வளர்ச்சி மற்றையதன் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகின்றது. சமயத்தில் ஏற்படுகின்ற வளர்ச்சி அச்சமயம் வழங்கும் மொழியையும் வளம்படுத்த வல்லது என்ற வகையில் சமயவளர்ச்சி தமிழ்மொழியோடு இயைவு பெற்றது எனலாம். ஈழத்திலே சைவசமய வளர்ச்சியின் பொருட்டு சைவ இலக்கியங்கள் பல தோன்றுவதற்குரிய சூழ்நிலையை உருவாக்கியவர் நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலரே எனலாம். ஆகவே பிரித்தானியர் காலத்திலே இந்து சமய நூல்கள் பரவலாகவும், பலவகையினவாகவும் தோற்றம் பெற்றன. பிரித்தானியர் காலத்தில் இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற இந்து சமய நூல்களை செய்யுள் இலக்கியங்கள், வசன இலக்கியங்கள் என வகைப்படுத்தலாம். வழிபடு தலங்களையும், அத்தலத்தில் உறையும்

தெய்வங்களையும் போற்றும் செய்யுள் இலக்கியங்களுடன், சைவசமயத்தின் உண்மைப்பொருளையும், சைவக்கிரியைகளையும் வசனநடையில் விளக்கும் இலக்கியங்களும் இக்காலத்தில் எழுந்துள்ளன. இந்துசமய நூல்கள் பிரித்தானியர் காலப்பகுதியில் இவ்விதம் வளர்ச்சியடைய அக்காலப்பின்னணி காரணமாக அமைந்தது. அத்துடன் அப்பின்னணியிற் செயற்பட்ட நாவலரது மரபும், அச்சியந்திரப் பயன்பாடும் பெரிதும் துணையாக அமைந்தன.

பிரித்தானியர் கால இந்துசமய நூல்கள்

'முன்னைய காலப்பிரிவில் முக்கிய இலக்கியப் பொருளாக விளங்கிய சமயமே பிரித்தானியர் காலப்பிரிவிலும் தனிப்பொருளாக ஆட்சி செலுத்தியது' எனவும், 'இக்காலத்தில் சமயத்தின் தாக்கம் இலக்கியத்தில் முன்னைய காலப்பிரிவிலும் அதிகமாகப் படிந்திருந்தது'³ எனவும் வித்துவான் F.X.C நடராசா தருகின்ற கருத்து இங்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

பிரித்தானியர் காலத்தில் எழுந்த சமய நூல்களைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்.

01. சமயஉண்மைகளைக் கூறுகின்ற நூல்கள்.
02. கோயில்களை மையப்படுத்தி எழுந்த நூல்கள்.
03. கிறிஸ்தவர்களைக் கண்டித்து சைவசமயத்தை நிலைநாட்ட எழுந்த நூல்கள்.
04. செய்யுள் நடையில் அமைந்த நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள்.
05. மொழிபெயர்ப்புகள்.
06. இலக்கியப் பதிப்புகள்.
07. பாட நூல்கள்.

மேற்கூறிய பிரிவு ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறான தன்மைகளைக் கொண்டிருப்பினும் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படை நோக்கம் சமயவிருத்தியாக இருந்தது. இக்காலப்பகுதியில் மேற்கூறியவாறு நூல்கள் படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இலக்கிய அந்தஸ்து ரீதியில் அதிக கவனத்தைப் பெறுபவை கோயில்களை மையப்படுத்தி எழுந்த நூல்களே ஆகும்.

சமய உண்மைகளை கூறுகின்ற நூல்கள்

பிரித்தானியர் காலத்தில் எழுந்த செய்யுள் இலக்கியங்களில் பெரும்பாலானவை மதச்சார்பானவை. சைவசமயத்தின் உட்பொருள் துலங்கப் பாடிய பாடல்கள் பல ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தை அழகுசெய்து நிற்கின்றன.

இந்துக்கள் தமது சமயம் கூறும் உண்மைகளையும் பெருமைகளையும் விளங்கிக்கொள்ளாது மனதுக்கு இசைந்தவாறு சமயவாழ்வியைக் கைக்கொண்டனர். இதனைக் கண்ணுற்ற பிரித்தானிய கால இந்துசமய அறிஞர்கள் சமய உண்மைகள், வழிபாட்டு நியமங்கள், விரத மகிமைகள் என்பவற்றைக் கூறும் நூல்களை ஆக்கி அவற்றின் வாயிலாக சமயப்பற்றினையும், சமய உறுதியினையும் நிலைநாட்ட முயன்றனர். அந்த வகையில் ஆறுமுகநாவலரின் சைவவினாவிடை, சங்கரபண்டிதரின் சைவப் பிரகாசனம், சற்பிரசங்கம், நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் சிவசேத்திராலய மகோற்சவ உண்மைவிளக்கம், சைவசித்தாந்தச்சுருக்கம், சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் முதலிய நூல்களையும், மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த பூபாலிள்ளை எழுதிய சோமவாரவிரதத்தின் மகிமையைக் கூறும் சீமந்தனி புராணத்தையும் குறிப்பிடலாம். வட்டுக்கோட்டை சிவசுப்பிரமணிய சிவாச்சாரியர் கந்தசட்டி விரதத்தின் மாண்பினை உரைக்கும் பொருட்டு கந்தசட்டிப்புராணத்தை எழுதியுள்ளார். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் எழுந்த சமயசார்பான நூல்கள் பிரித்தானியர் காலத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டும், உரையெழுதப்பட்டும் மக்களிடையே பரவலாக்கப்பட்டுச் சமய உணர்வை வளர்க்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கோயில்களை மையப்படுத்தி எழுந்த நூல்கள்.

சமயச் சார்பான நூல்களிற பல தத்துவம், அற்புதம், நம்பிக்கை, வழிபாட்டுமரபு, தலச்சிறப்பு முதலானவற்றையே விதந்து பாடுகின்றன. இவற்றிலே தலங்கள் பற்றி எழுந்தவையே எண்ணிக்கையளவில் அதிகம் என்பது பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டிருக்கும் நூல்களை உற்றுநோக்கும் போது தெளிவாகும். தலங்கள் மீதான இலக்கியங்கள் பெருவாரியாகத்

தோன்றுவதற்குப் பக்தி நோக்கு மாத்திரமன்றி அக்காலச் சமூகத்திலே கல்விப்புலமை ஏற்படுத்திய சமூக மாற்றமும், காரணம் எனலாம். கதிரை, நல்லை, மாவை, நயினை, கோணை முதலியதலங்கள் மீது பிரபந்தங்கள் பல எழுந்தன. இவற்றுள் பல அந்தாதி, அம்மாணை, இரட்டைமணிமாலை, இருபாஇருபஃது, கலம்பகம், கலித்துறை, வெண்பா, ஊஞ்சல், அகவல், மான்மியம் முதலிய பிரபந்தங்களாக பல எழுந்தன. இவற்றுள் அந்தாதி, ஊஞ்சல் ஆகிய இருவகைப் பிரபந்தங்கள் ஈழநாட்டுப்புலவர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டன எனலாம். "ஈழத்தில் தமிழ்மக்கள் வாழும் இடங்களில் கோயில்கள் இல்லாத ஊர்கள் இல்லை, பாடல் பெறாத கோயில்களும் இல்லை." என்று கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.⁴ மேற்கூறிய கருத்து தலசம்பந்தமான இலக்கியங்கள் இக்காலகட்டத்தில் பெருவாரியாகத் தோற்றம் பெற்றமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. கதிர்காமப்புராணம், திரிகோணாசலப்புராணம், நகுலமலைக்குறவஞ்சி, திரிகோணமலை அந்தாதி, நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடு தூது, நல்லை வெண்பா, நல்லைக் கந்தரகவல் போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க தலசம்பந்தமான நூல்களாகும். ஈழத்துத் தலங்கள் மட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டின் தலங்களும் ஈழத்துப்புலவர்களால் பிரித்தானியர் காலத்தில் போற்றப்பட்டன. இளசைப்புராணம், சிதம்பரசபாநாதப்புராணம், புலியூர்ப்புராணம், மறைசைக்கலம்பகம் முதலியன குறிப்பிடத்தக்கன. இலங்கை, இந்தியா மட்டுமன்றி சிங்கப்பூர், மலாயா முதலான இடங்களிலுள்ள தலங்கள் மீதும் இக்காலத்தில் பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளனர்.

பிரபந்த வகையைச் சாராத இலக்கியங்களும் தலங்களை கருவியாகக் கொண்டு பாடப்பட்டிருந்தன. மாணிக்கப்பிள்ளையார் திருவருட்பா, நகுலேஸ்வரர் விசித்திரகவிப்பூங்கொத்து, நகுலேஸ்வரி தோத்திரம், பைரவர் தோத்திரம், சித்திரவேலாயுதர் தரிசனப்பத்து, வேற்பத்து முதலான சில நூல்களை இவற்றிற்கு உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

இத்துடன், காவியம் என்ற பெயரில் பெரும்பாலும் ஆகமம் சாராத தெய்வங்களைப் போற்றிப் பாடப் பெற்ற இலக்கியங்களும் இக்காலத்தில் எழுந்தன. குறிப்பாகக் கண்ணகியுடன் தொடர்பான கதை காவியம் என்ற பெயரில் புனையப்பட்டுள்ளதைச் சிறப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில்

அவதானிக்கலாம். கண்ணகி அம்மை ஊர்சுற்றும் காவியம் கோயில்களைப் பற்றிய வாழ்த்துப் பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்டவாறு பல்வேறுவகையாக அமைந்த தல இலக்கியங்கள் கிராம மக்களின் சமய உணர்வைத் தட்டியெழுப்புவனவாக அமைந்திருந்தன எனக் கருதலாம்.

கிறிஸ்தவர்களை கண்டித்து சைவசமயத்தை நிலைநாட்ட எழுந்த நூல்கள்

சமயம் இலக்கியப்பொருளாக விளங்கிய பிரித்தானியர் காலத்திலே குறிப்பிடத்தக்க செய்திகளில் ஒன்று கண்டன நூல்களின் பெருக்கமாகும். வீரமாமுனிவர் காலம் முதலாக ஒரு சமயத்தினர் இன்னொரு சமயத்தவரையும் அவர்கள் சமயக்கொள்கையையும் உரைநடை வாயிலாக கண்டிக்கும் மரபு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றது. பிறரைத் தாக்கிக்கூறும் வகையிலும், உணர்ச்சியோடு கூடிய விறுவிறுப்பான நடையை உடைய கண்டன நூல்கள் ஈழத்திலே ஆறுமுகநாவலர் காலம் முதலாகச் சிறப்பாக வளர்ந்தன. ஞானக்கும்மி, சைவதூசண பரிகாரம், சுப்பிரபோதம், சைவமகத்துவம், சைவமகத்துவ பாணு, சிவதூசன கண்டனம் முதலியன கிறிஸ்தவர்களையும், அவர்கள் சமயக்கொள்கையையும் கண்டனம் செய்யும் நூல்கள் ஆகும். இக்காலத்திலே சமய கண்டனம், சமூக சீர்திருத்தம் முதலானவற்றைப் பாடப் பொருத்தமான இலக்கிய வடிவமாகும் மிப்பாடலை ஈழத்துப்புலவர்கள் பலர் பயன்படுத்தினர் எனக் கூறப்படுகின்றது.⁵

செய்யுள் நடையில் அமைந்த நூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகள்

செய்யுள் நடையிலுள்ள நூற்கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கி மூலநூலாசிரியர் கருத்துக்கு இணங்க ஐயம் திரிபறக் கூறும் திறமை உடையவர்களாக இக்கால உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர். செய்யுள் நடையில் அமைந்த சமயநூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரை இந்துக்களிடையே

சமய உணர்வைத் தூண்டுவதற்கு உதவின. பண்டைய இலக்கிய நூல்களுக்கு இக்காலத்தில் உரை எழுதப்பட்டது. அந்தவகையில் ஆறுமுகநாவலரது பெரியபுராணவசனம், திருவிளையாடற்புராண வசனம், கோயிற்புராண உரை முதலியன சாதாரண மக்களும் இலகுவிற் சமய உண்மைகளை அறியக்கூடியதாக இருந்தன. மேலும், கந்தபுராணத்தின் சில பகுதிகளுக்கும், அல்லது முழுநூலுக்கு உரை எழுதியவர்களில் சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள், வல்லை வைத்தியலிங்கபிள்ளை, காரைநகர் கா.சிவசிதம்பர ஐயர், உடும்பிட்டி சிவசம்புபுலவர் முதலியவர்கள் குறிப்பிடக்கூடியவர்கள். கோயிற்புராணம், கூர்ம புராணம், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசி புராணம், திருக்கரவைப்புராணம், திருச்செந்தூர்ப் புராணம், மயூரகிரிப் புராணம் முதலிய புராணங்களுக்கு இக்காலப்பிரிவில் உரை செய்துள்ளனர். செய்யுள் நடையில் அமைந்த சமயநூல்களுக்கு எழுதப்பட்ட உரை இந்துக்களிடையே சமய உணர்வைத் தூண்டுவதற்கு உதவின.

மொழிபெயர்ப்புகள்

சமயக்கல்வியின் வளர்ச்சியில் ஏற்பட்ட பிறிதொரு வகைப் பெருக்கம் மொழி பெயர்ப்பு நூல்களே ஆகும். ஒரு மொழியின் இலக்கியங்களையோ எண்ணங்களையோ பிறிதொரு மொழியிற் பெயர்த்து எழுதுவதையே மொழிபெயர்ப்பு எனலாம். தமிழ் மொழியில் உள்ளவற்றை ஆங்கிலத்திலும், ஆங்கிலத்தில் உள்ளவற்றைத் தமிழிலும் மொழிபெயர்ப்பது பிரித்தானியர்காலக் கல்விமுறை தந்த காலத்தேவை எனலாம். தமிழிலுள்ள நூல்கள் சிலவற்றை சிறப்பாக நீதிநூல்களையும், சைவசமயச்சார்பான நூல்களையும் ஆங்கில மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியில் மிசனரிமார் அதிக ஆர்வம் காட்டினர். குறிப்பாக ஆத்திக்யூ, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, கல்வி ஒழுக்கம், திருக்குறளின் சில பகுதிகள் முதலானவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர். சங்கதம், இலத்தீன், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலுள்ள சமய நூல்களும் சமயக்கருத்துக்களும், தமிழ்மொழிக்கு வளம் சேர்த்தமை இக்காலத்திலேயே ஆகும். வடமொழியிலுள்ள நூல்களை மொழிபெயர்த்தவர்களுள் சுன்னாகம் அ.குமாரசுவாமிப்புலவர், கோப்பாய் சு.சபாபதிநாவலர், பண்ணாகம் ச.சிவானந்தையர், புலோலி வ. கணபதிப்பிள்ளை, திருகோணமலை த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, அம்பலவாண நாவலர், வட்டுக்கோட்டை சிவசுப்பிரமணிய சிவாச்சாரியர் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இலக்கியப் பதிப்புகள்

இக்காலத் தமிழ் அறிஞர்கள் சமய நூல்கள் பலவகையாக எழுந்த இக்காலகட்டத்தில் சமயநூல்களைப் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற தேவையை உணர்ந்து பதிப்பு முயற்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். சமயநூல்களைப் பேணுவதும், பாதுகாப்பதும், பரப்புவதும் தமது தலையாய கடமையென உணர்ந்தனர். குறிப்பாகச் சமயநூல்கள், பாடநூல்கள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் எனப் பல தரப்பட்ட நூற்பதிப்புகள் வெளிவந்தன. உதாரணமாக ஆறுமுகநாவலரது கோயிற்புராணம், நல்லூர் சதாசிவம் பிள்ளையினால் இரண்டாம் பதிப்பு செய்யப்பட்டமையும், வரத பண்டிதரது சிவராத்திரி புராணம் வைத்திலிங்க பிள்ளையினால் இருபதிப்புகள் செய்யப்பட்டமையும் குறிப்பிடத்தக்கன.

பாட நூல்கள்

19ஆம் நூற்றாண்டின் கல்வி நிறுவனமயப்பட்டு பரவலாகிய சூழ்நிலையில் கற்றல், கற்பித்தலின் பொருட்டு பாடநூல்களின் பயன்பாடும் அதிகரித்தன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பாடநூல்களை இரண்டு வகையாக பகுத்து நோக்கலாம்.⁶

O1. பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த சமயநூல்கள்.

O2. நவீனகல்விப் போக்குக்கு அமைவான அறிவியல் சார்பான நூல்கள்.

சமயக்கல்வியின் பொருட்டு சைவவினாவிடை, நித்தியகரும விதி, முதலான நூல்கள் எழுதி ஆறுமுகநாவலரால் வெளியிடப்பட்டது. சிவப்பிரகாச பண்டிதர் பல பாலபாடங்களையும் பாலாமிர்தம் எனும் நூலையும் எழுதினார். மேலும், ஆங்கில மொழிமூலம் போதிக்கப்பட்டுவந்த அறிவியல் விடயங்களைத் தமிழிலே போதிக்கவிரும்பி அவற்றை ஆக்கியும், தொகுத்தும், தழுவியும், மொழிபெயர்த்தும், இக்கால அறிஞர்கள் பாட நூல்களை வெளியிட்டனர்.

முடிவுரை

இக்காலத்தில் இந்துத்தலங்களையும், தெய்வங்களையும் போற்றும் செய்யுள் நடையில் அமைந்த இந்து இலக்கியங்கள், சைவசமய உண்மைகளை விளக்குவனவாக, சைவக் கிரியைகள், வழிபாட்டு முறைகள் என்பன பற்றிக் கூறுவனவாகவும், சைவசாதனங்களைப் போற்றுவனவாகவும், சைவதூசணத்தை மறுத்துரைக்கவும் வசனநடையில் அமைந்தவனவாகவும் பாடக்கூட்டுள்ளன. இக்காலத்தில் எழுந்த செய்யுள் இலக்கியங்களுள் பெரும்பாலானவை மதச்சார்புடையனவாக விளங்குகின்றன. சைவசமயத்தின் உட்பொருள்கள் துலங்கப் பாடிய பாடல்கள் பல பிரித்தானியர் கால இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றை அழகுசெய்து நிற்கின்றன. பிரித்தானியர் கால இந்துசமய இலக்கியங்கள் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும், படித்து இன்புறக்கூடியனவாயும், காலத்தின் போக்கிற்குப் பொருந்துவனவாயும், மக்கள் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாயும் விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்:-

1. சதாசிவம், ஆ.(1966) ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்களஞ்சியம், சாகித்தியமண்டலம், கொழும்பு, ப.131.
2. வேலுப்பிள்ளை, ஆ.(20.08.1989) பண்டிதமணி போற்றிய யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம், பண்டிதமணி அவர்கள் பற்றிய நினைவுப்பேருரை, பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை, ப.09.
3. நடராசா F.X.C. (1970), ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, அரசு வெளியீடு, கொழும்பு, பக். 33-34.
4. சிவலிங்கராசா, எஸ்.(2001) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறி (19ம் நூற்றாண்டு வரை) தலைக்குமி புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம், ப.145.

5. மேற்படி.ப.147.
6. மேற்படி, ப.135.

உசாவியவை:-

1. சதாசிவம், ஆ(1966) ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைக் களஞ்சியம், சாகித்தியமண்டலம், கொழும்பு.
2. சதாசிவம்பிள்ளை,அ, பாவரை சரித்திர தீபகம், பகுதி - 1(1975), பகுதி - 2(1979), கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.
3. சாந்தினி, அ, (2004) ஈழத்து இந்துசமய மறுமலர்ச்சி (1879 - 1900) ஒரு வரலாற்று நோக்கு, முதுதத்துவமணி (வரலாறு) பட்டத்திற்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு (பிரசுரிக்கப்படாதது)
4. சிவலிங்கராசா, எஸ்.(2001) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறி (19ம் நூற்றாண்டு வரை) தனலக்குமி புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
5. நடராசா, எப்.எக்ஸ்.சி. (1970), ஈழத்துத் தமிழ்நூல் வரலாறு, அரசு வெளியீடு, கொழும்பு, பக்..
6. வேலுப்பிள்ளை, ஆ,(20.08.1989) பண்டிதமணி போற்றிய யாழ்ப்பாணத்துச்சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம், பண்டிதமணி அவர்கள் பற்றிய நினைவுப்பேருரை, பண்டிதமணி நூல் வெளியீட்டுச்சபை..
7. கலையரசி, சி, ஈழத்தில் இந்து இலக்கியங்கள்(19ம் நூற்றாண்டு வரை), சிந்தனை தொகுதி -1, இதழ் 03, கார்த்திகை 1983.

பின்னிணைப்பு:-

பிர்த்தானியர் காலத்தில் இலங்கையில் தோன்றிய
இந்து சமய நூல்கள் சில.

இல	நூலாசிரியர்	காலம்	எழுதப்பட்ட இந்து சமய நூல்கள் பதிப்புக்கள்/உரைகள் பாடநூல்கள் கண்டனநூல்கள்
01	சேனாதிராச முதலியார்	1750 - 1840	நல்லை வெண்பா, நல்லையந்தாதி, நல்லைக் குறவஞ்சி, நீராவிக்கலி- வெண்பா.
02	சந்திரசேகரபண்டிதர்	1785	நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கிள்ளைவிடுதாது.
03	க.ஆறுமுகம்	1806	திரிகோணமலை அந்தாதி
04	பீதாம்பரப்புலவர்	1819	மறைசைக்கலம்பகம், மறைசைத் திருப்புகழ், நீர்வை வெண்பா, வல்லிபுரநாதர் பதிகம்.
05	விசுவநாதசாத்திரியார்	1836	வண்ணைக்குறவஞ்சி, நகுலைமலைக் குறவஞ்சி.
06	கந்தப்பிள்ளை	1766 - 1842	நல்லைநகர்க் குறவஞ்சி
07	வைத்தியநாதச்செட்டியார்.	1753 - 1844	நெல்லியவோடை அம்மாள் பிள்ளைக்கலி
08	சரவணமுத்துப்புலவர்	1845	நெல்லைவேலைவருலா
09	முத்துக்குமார கவிராசர்	1780 - 1851	சுன்னாகம் ஐயனார் ஊஞ்சல், நடராசர் பதிகம், மாவைச் சுப்பிரமணியர் தோத்திரம்.
10	நாகேசஜயர்	1809 - 1857	அடைக்கலம் தோட்ட கந்தசுவாமி அடைக்கலங் கோவை
11	குமாரசுவாமி முதலியார்	1791 - 1874	அருளம்பலக்கோவை, தீருவிற் சுப்பிரமணியர் பதிகம், மூளாய் சித்திவிநாயகர் ஊஞ்சல், நல்லைக்கலித்துறை, கந்தவனநாதர் ஊஞ்சல்.

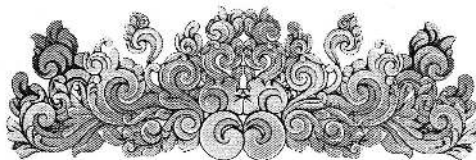
12	விநாயகமூர்த்திசெட்டியார்	1876	கதிரையாத்திரை விளக்கம்
13	சின்னத்தம்பி	1830 - 1878	வீரபத்திரர் சதகம், வீரபத்திரர் பதிகம், வீரபத்திரர் ஊஞ்சல், புதுச்சந்நிதி முருகையன் பதிகம், விக்கினேசுரர் பதிகம், வீரமாகாளியம்மன் பதிகம், சிவதோத்திர கீர்த்தனை.
14	பரமானந்தப்புவவர்		நல்லைக் கந்தரகவல், நல்லைக் கந்தர் கீர்த்தனம். கதிரையாத்திரை - விளக்கம் - சிறப்புப்பாயிரம்.
15	ஆறுமுகநாவலர்	1822 - 1879	முதற் பாலபாடம் - 2ம், 4ம் பாடம், பெரியபுராண வசனம், திருமுருகாற்றுப் படை உரை, சிவாலய தரிசனவிதி, சைவதூசன பரிகாரம், கந்தரலங்காரம் (பதி), கோயிற்புராணம் - மூலம், உரை, உபநிடத உரை, சைவ வினா விடை - 1ம் 2ம் புத்தகம். திருஞ்சுந்தர் அகவல் அனுட்டான விதி - 1ம், 2ம் புத்தகம், யாழ்ப்பாணச்சமய நிலை, திருவிளையாடல் புராண வசனம், பெரியபுராண வசனம்.
16	மாவை பென்னம்பலப்பிள்ளை	1891	மாவையந்தாதி
17	இராமலிங்கச்சட்டம்பியார்	1870	கேரளநகர் அரிகர புத்திரர் பதிகம்.
18	சதாசிவ பண்டிதர்	1887	வண்ணையந்தாதி, வண்ணைநகர் ஊஞ்சல்.
19	சதாசிவம்பிள்ளை	1820 - 1896	வெல்லையந்தாதி, திருச்சதகம்.
20	கார்த்திகேயப்புவவர்	1819 - 1898	காரைநகரத்திண்ணைபுரவந்தாதி, திருத்தில்லை பல்சந்தமாலை.
21	முருகேச பண்டிதர்	1830 - 1900	மயிலணி ஊஞ்சல், மயிலணிப் பதிகம். சந்திரசேகர விநாயகர் ஊஞ்சல் குடந்தை வெண்பா, மயிலணிச் சிலேடை வெண்பா

22	சி.வை.தாமோதரம்பிள்ளை	1832 - 1901	சைவ மகத்துவம், கட்டளைக் கலித்துறை, நீதிநெறிவிளக்க உரை, தணிகை புராணம் (பதி)
23	திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை	1849 - 1901	அரிகரதாரதம்மியம், வேதாகம வாத்தியிகை, நாராயண பரத்துவ நிரசனம்.
24	வல்வை வயித்தியலிங்க பிள்ளை	1852 - 1901	செல்வச்சந்திரி முறை, வல்வை வயித்தியேசர் பதிகம்.,
25	சபாபதி நாவலர்	1843 - 1903	ஏசுமத நிராகரணம், சிவகர்ணாமிர்தம், சிதம்பரசபா நாதபுராணம், திருச்சிற்றம்பல யமகவந்தாதி, திருவிடைமருதூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, மாவையந்தாதி.
26	அம்பிகைபாகர்	1854 - 1904	இணுவையந்தாதி.
27	திருஞானசம்பந்த உபாத்தியாயர்	1839 - 1906	மாணிக்கப்பிள்ளையார் திருவருட்பா, கதிர்காம வேலர் திருவருட்பா,
28	நா. கதிரைவேற்பிள்ளை	1874 - 1907	சிவசேத்திராலய மகோற்சவ உண்மை விளக்கம், சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம்.
29	சிவசம்புப்புலவர்	1852 - 1910	கந்தவனநாதர்பதிகம். வல்லிபுரநாதர் பதிகம். செந்தில் யமகவந்தாதி, திருவேரக யமகவந்தாதி, எட்டி குடிப்பிரபந்தம். புலோலி நான்மணி மாலை.
30	அகிலேசுபிள்ளை	1853 - 1910	அச்சுவடிவமைத்தல் - (திருக்கோணசல வைபவம், கோணேசர் கல்வெட்டு. திருக்கரசைப் புராணம்.), திருக்கோண நாயகர் பதிகம். விசாலாட்சியம்மை பெருங்கழி நெடில் விருத்தம்.

31	வேலணை கந்தப்பிள்ளை	1840 - 1914	வேலணை மகாகணபதிப் பிள்ளையார் திருவுஞ்சல்.
32	ஏரம்பையர்.	1847 - 1914	நாகேசுவரி தோத்திரம், குவாலம்பூர் சிவபெருமான் ஊஞ்சல், கவணாவத்தை வையிரவர் ஊஞ்சல், மாதகல் பிள்ளையார் ஊஞ்சல், காலிக் கதிரேசர் ஊஞ்சல், நகுலாசல புராணம். நீதிசாரம் (மொழிபெயர்ப்பு)
33	சிவப்பிரகாசபண்டிதர்	1864 -1916	பாலாமிர்தம்
34	வித்துவான் சிவானந்தையர்	1873 - 1916	புலியூர்ப்புராணம், புலியூர் அந்தாதி, சனிதுதி.
35	வே.க.இராமலிங்கம் பிள்ளை	1868 - 1918	சிதம்பரப்பதிகம்.
36	க.மயில்வாகனப்புலவர்	1875 - 1918	விநாயகர் அகவல், மயிலைசுப்பிரமணியர்விருத்தம், ஊஞ்சல்.வயிரவர் தோத்திரம், மாவைப்பதிகம். இணுவைப் பதிகம், துணைவைப்பதிகம், நகுலேசுவரர் வினோத விசித்திரகவிபுங்கொத்து, இணுவை பதிற்றுபத்தாந்தாதி.
37	பூபாலபிள்ளை	1855 - 1920	சீமந்தனிபுராணம். விநாயக மான்மியம்.
38	ச.சபாரத்தினமுதலியார்	1858 - 1922	முன்னைநாதசுவாமி வடிவழகம்மை ஆசிரிய விருத்தம், கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி தோத்திரம், மும்மணிக்கோவை, கந்தர்கலிப்பா, சரவணபவமாலை, நல்லை நான்மணிமாலை, கொக்குவில் சித்தி விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை.

39	சுன்னாகம் குமார சுவாமிப்புலவர்	1855 -1922	மாவைப்பதிகம்.
40	பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை	1872 - 1929	சிவமணிமாலை
41	வித்துவான் சரவணமுத்து	1882 - 1929	மாமாங்கப்பிள்ளையார் பதிகம். கதீர்காமவேலர் தோத்திர மஞ்சரி, சனிவெண்பா.
42	ம.க.வேற்பிள்ளை	1846 - 1930	புலோலிப்பர்வதவர்த்தினியம்மை தோத்திரம், புலோலி வயிரவக்கடவுள் தோத்திரம்.
43	கணபதிப்பிள்ளைச் சட்டம்பியார்	1860 - 1930	இலுப்பைக்கடவை கட்டாடி வயல் - பிள்ளையார் விருத்தம், சுப்பிரமணிய விருத்தம்.
44	அம்பலவாண நாவலர்	1855 - 1932	அருணாசலமான்மியம், திருநாவலூர் மானியம், வேணுவன லிங்கோற்பவம்.
45	முத்துகுமாரசுவாமிக் குருக்கள்	1853 - 1936	பசுபதீசுரர் அந்தாதி, சிவபெருமான அலங்காரம்.
46	நாகமணிப்புலவர்	1891 -1933	நயினை நிரோட்டக யமகவந்தாதி, நயினை மான்மிகம்.
47	தம்பிமுத்துப்புலவர்	1857 - 1937	சன்மார்க்கவந்தாதி, சன்மார்க்க சதகம்.
48	செவ்வந்திநாத தேசிகர்	1907 - 1937	நல்லைக்கோவை, மாவைமும்மணிமாலை.
49	நாகமுத்துப்புலவர்	1857 - 1939	திண்ணபுரத்திருப்பதிகம், திண்ணபுர ஊஞ்சல்.
50	வண்ணை நெ.வை.செல்லையா	1878 - 1940	நல்லைச் சண்முகமாலை, வண்ணைத்திருமகள், இரட்டைமணிமாலை, வண்ணை வெங்கடேசப்பெருமாள் ஊஞ்சல், கதிரைநான் மணிமாலை, ஈப்போ

			தண்ணீர்மலை வடிவேலர் மும்மணிக் கோவை, வண்ணைத்திருமகள் பதிகம், அரிநாம தோத்திரம். நல்லைச் சுப்பிரமணியர் திருவிருத்தம், வடிவேலர் திருவிருத்தம், வடிவேலர் ஊஞ்சல் பதிகம், வடிவேலர் திருவருட்பத்து.
51	மல்லை நமச்சீவாய்ப்புலவர்	1860 - 1942	சிவதோத்திர யமகயந்தாதி, சிங்ககவேலன் கீர்த்தனைகள், கும்பிளாவளைப்பிள்ளையார் கீர்த்தனங்கள்.
52	சாவகச்சேரி ச.பொன்னம் பலபிள்ளை	1862 - 1942	அருணாசலமான்மியம்
53	தம்பு உபாத்தியாயர்	1863 - 1943	நயினை நாகதீப்பதிகம், நயினை நாகபூசணி இரட்டைமணிமாலை.
54	ஆசுகவி வேலுப்பிள்ளை	1860 - 1944	மாவைக்கந்தரஞ்சலி, மாவைச்சுப்பிரமணிய சுவாமிதோத்திரம், கதிற்காமசுவாமி பதிகம், கதிற்காம சுவாமி கீர்த்தனம், உரும்பராய் கருணாகரவிநாயகர் தோத்திரப்பாமாலை.
55	பண்டிதர் சி. மாணிக்கத் தியாகராஜா	1877 - 1945	முன்னைநாதசுவாமிநவதுதி
56	வி. வேலுப்பிள்ளை	1860 - 1945	திருத்தில்லை நிரோட்டயமகவந்தாதி

தருமபுர ஆதீனம்

வசந்தா வைத்தியநாதன்

Uதினான்காம் நூற்றாண்டு முதலாக தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் உபதேச பரம்பரைகள் ஏற்பட்டன. அவற்றுள் தருமை ஆதீனம் 16ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் - 1560இல் ஸ்ரீ குருஞான சம்பந்த பரமாசாரியரால் நிறுவப்பெற்றது.

அப்பொழுது வட இந்தியாவில் மொகலாயர் தமது ஆட்சியைப் பெருக்கி வந்தனர். அக்பர் என்ற மாமன்னனின் காலத்தில் தக்காணம் வரை அவர்கள் ஆட்சி பரவியிருந்தது. தென்னாட்டில் விஸ்வநாத நாயக்கர் 1559இல் விஜயநகரப் பேரரசைப் பெருக்கினார். பாண்டியர்களின் வலு குன்றியது. தஞ்சையில் அச்சுதப்ப நாயக்கனின் காலம்.

குருஞான சம்பந்தரின் குருநாதர் கமலை ஞானப்பிரகாசர். இவர் தஞ்சை மன்னரால் சர்வமான்யம் பெற்றவர். இச்சான்றுகளால் ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தரின் காலத்தை அறியமுடிகின்றது. இவர்,

1. சொக்கநாதக் கலித்துறை 2. பண்டாரக் கலித்துறை 3. சொக்கநாத வெண்பா 4. சிவபோகசாரம் 5. திரிபதாக்கத்த ரூபாதி தச காரிய அகவல் 6. சோடசகலாப் பிரசாதஷடகம் 7. முக்தி நிச்சயம் 8. ஞானாவரண விளக்கம் (சிவஞான சித்தியாருக்கு மகாபாஷ்யம்) முதலிய நூல்கள் செய்தவர்.

இவரை அடுத்துவந்த ஆனந்த பரவசகர் அதிதீவிர பக்குவம் வாய்ந்தவர். பட்டம்பெற்ற அக்கணமே தமது குருநாதர் சமாதி ஆயைத்தை நோக்கியவாறே சிவசமாதி கூடினார். அடுத்த பட்டத்தை நிர்ணயிக்க சமாதியான குருஞான சம்பந்தரே மீண்டும் தோன்றி சச்சிதானந்த தேசிகரை தேர்ந்தெடுத்து உபதேசம் அருளி மறைந்தார் (1632 - 1640). இவர் காலத்தில் பல கோயில்களின் நிர்வாகப் பொறுப்புரிமை ஆதீனத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

மாசிலாமணித்தேசிகர் (1640 - 1688)

மாசிலாமணி தேசிகர் இவர் தம்மைப் பெற்றெடுத்த அன்னைக்கு அத்வா சோதித்து முக்தி அருளிணார்கள். அரவு தீண்டி இறந்த ஒருவனை உயிர்ப்பித்தார்.

ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் பிறவி ஊமையாகப் பிறந்த குமரகுருநாதர் செந்திலாண்டவன் திருவருளால் ஊமை நீங்கிக் கந்தர் கலிவெண்பா பாடி, மதுரை திருமலை நாயக்கர் முன்னிலையில் ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மன் பிள்ளைத் தமிழ்பாடி தருமை மீளும் பொழுது ஸ்ரீ மாசிலாமணி தேசிகனைத் தனது ஞான குருவாகப் பெற்று அவர் அளித்த பெருஞ் செல்வத்தைக் கொண்டு காசியில் மடம் அமைத்து சைவப் பணிசெய்து வரும் நாட்களில் சைவசாத்திர வல்லுநரும், இலக்கண வித்தகரும் ஞானாவிரண விளக்கம் - முக்தி நிச்சயப் பேருரைகளை வழங்கியவருமான வெள்ளியம்பலவாணத் தம்பிரானை காசிக்கு அனுப்பி ஸ்ரீகுமர குருபரிடம் பயிற்சி பெறுமாறு அனுப்பினார் தேசிகர்.

மாசிலாமணி தேசிகர் தனது தவவாழ்விலே சிறந்து நின்று மக்களை நன்நெறிப்படுத்தினார். குமரகுருபரர் தனது ஞானக் கோவிற்குக் கையுறையாக “பண்டார மும்மணிக் கோவை” ஆக்கி அளித்தார். இந்நூல் சைவசித்தாந்தத்தின் தெளிவுரையாகும். காசியிலுள்ள குமரசாமித் திருமடத்திற்கு யாத்திரை அநுபவம் பெற தருமையாதீன அடியவர்கள் செல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டது.

ஞானசம்பந்த தேசிகர் (1660 - 1665)

கிறிஸ்தவர்கள் வைதிக பிராமணர்கள் வசிக்கும் அக்கிரகாரங்களில் வந்து தங்கி தெய்வநீந்தனை பிரசாரங்களும், நாடகங்களும் நடத்தித் தீவிரப் பிரசாரம் செய்தனர். இதனை அடக்குமுடிகமாக கிருஸ்தவர்களுக்குத் தலைவரி விதித்தான் மன்னன்.

கிறிஸ்தவப் பிரசாரத்திற்கு மாறாக ஞானசம்பந்த தேசிக சுவாமிகள் பலப்பல ஆலயங்களையும் தரிசித்து சமய பரிபாலனமும் ஆலயபரிபாலனமும் செய்து வருங்காலத்தில் திருக்குற்றாலத்தில் பெருமழை காரணமாக பெருவெள்ளம் பெருக்கெடுக்க மக்கள் மிகுதியாகத் துன்பப்பட்டனர். இத்துன்பத்தை ஞான தேசிகர் தனது திருவருள் நோக்கால் குறைத்தார். இவற்றிற்கு நன்றியறிவாக மாவை குமாரசுவாமி முதலியார் என்ற வள்ளல் 96 மடங்களைக் கட்டி தருமை ஆதீனத்திற்கு அளித்தார்கள்.

திருஞான சம்பந்த தேசிகர் (1665 - 1670)

இக்குழுமர்த்திகளின் காலத்தில் பதினாறு கலைகளையும் அடக்கியிருந்து யோகம் செய்யும் இடம் இன்றும் ஒழுக்கம் என்ற பெயரில் ஸ்ரீ சொக்கநாதப் பெருமானின் திருத்தளிச் சுற்றில் உள்ளது.

முப்பொருள் தெரிந்த சான்றோன் சம்பந்த சரணாலயரும் இந்த ஞானதேசிகர் பால் உபதேசம் பெற்று உயர்வுற்று விளங்கினார். குருமணியவர்கள் தடசின யாத்திரை மேற்கொண்டு சிந்துபூந்துறையை அடைந்தார்கள். அங்கு சிதம்பரம் குகை மடத்தைச் சார்ந்த அதிபராயிரந்தவர் ஞானப் பிரகாசர். இவரிடம் அறச்சாலை மடத்தைச் சார்ந்த புலவன் ஒருவர் தருமையாதீன குருமுதல்வர் அருளிய 'முக்தி நிச்சயத்'திற்கு மறுப்புரை எழுதினார். ஆயினும் மனம் அடங்கவில்லை. சிந்து பூந்துறைக்கு எழுந்தருளியிருந்த ஆறாவது குருமகாசந்நிதானம் அவர்களை அணுகி ஞானோபதேசம் கேட்டார். 'தமிழாகரர்' எனத் தீட்சா நாமம் சூட்டி ஆடக் கொண்டார்கள்.

ஞான தேசிகர் ஒருசமயம் திருக்குற்றாலத்திற்கு அருகேயுள்ள வேள்விமலையை அடைந்து சுவாமி தரிசனம் செய்ய முருகனின் திருவுருவம் தெரிந்தது. வள்ளியம்மை இலக்காகவில்லை. ஆதலால் “வள்ளித்தாய் ஈங்கில்லையோ” என வினவ “இதோ இங்கிருக்கிறேன்” என்று திருமேனி வளைந்து காட்சி கொடுத்தார். அதே வளைந்த நிலையிலேதான் தாய் இன்றும் காட்சி கொடுக்கிறார்.

இந்நிகழ்ச்சி பற்றி,

“எழில்வேள்வி மலையிலோ ரம்மை யொங்கேயென்
றியம்பியே திருமுனிற்குஞ் சம்பந்தனுக்
கருள் செயென்று வள்ளிக் கருள்செய் சைவநாயகன்”

என்றும்

“வள்ளியம்மை யில்லையோ வென்ன அவள்
சிரத்தை நீட்டி வையம் அறிந்திட விருக்கிறேன் என்ற மொழி கேட்டு
மகிழ்ந்து நின்ற துய்வனாம் தருமைவரு திருஞானசம்பந்தன்”
என்றும் வரும் தனிப்பாடல் பகுதிகள் நினைந்து மகிழத்தக்கன.

திருவம்பல தேசீகர் (1670 - 1680)

இவரது காலத்தில் பலப்பல அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன மூவலூர் சுப்பராயலுசெட்டியார் தனது தாயாருக்குச் செய்ய வேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்து முடித்து சுவாமிகளிடம் வந்து வணங்கித் தனது தாயார் வீடு பேறடையச் செய்ய வேண்டும் என விண்ணப்பிக்க, அவ்வாறே திருமஞ்சனம் முடித்துக் கொண்டு ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப் பெருமானை பூசித்து அவ்வான்மாவைக் கொணர்ந்து வீடுபேறடை வித்தருளினார்.

மற்றுமொரு சமயம் தஞ்சையரசன் கடலாடக் காவிரிப் பூம்பட்டினம் செல்லும் வழியில் தருமை ஞான புரீஸ்வரர் ஆலய அர்த்தயாம மணியோசை செவியிற்படவே சிவிகையிலிருந்து இறங்கி வணங்கினான். அது கண்ட சிலர் “நீங்கள் சூத்திர சமாதியை வணங்கிவிட்டீர்கள். பாவப்பட்டு விட்டீர்கள்” என்று கூற அரசன் அந்தப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஆலயத்தை இடித்து விடுமாறு உத்தரவிட்டான். உத்தரவு செயற்பட்டது. ஏவலாளர்கள் ஆலயத்தை

இடிக்க முற்பட்டனர். இதுகண்டு பொறுக்காத அடியவர்கள் ஓடிச்சென்று குருமணியவர்களிடம் முறையிட்டனர். அதற்கு குருமூர்த்திகள்

“ ஈசன் பலகீன னென்றக்கா லாலயத்தின்
மோசம் வந்ததென்று மொழியலா - மீசனே
யாக்குவது மாக்கி யழிப்பதுவுந் தானானால்
நோக்குவதென் யாம்பிறரை நொந்து”

என்று முறையிட்டார். திருவருடக் குறிப்புக் கிடைத்துத் திருவருளை வியந்து

மனமுருகிப் பிரார்த்தித்து திருவைந்தெழுத்தை ஜபிக்க ஆலயத்தில் இருப்புக்கோல் பட்ட இடந்தொறும் உதீரம் பெருகியது. ஏவலாளர்கள் மூச்சையுற்று வீழ்ந்தனர். மன்னனுக்குக் கண்ணொளி மழுங்கிற்று. ஆலயத்தை இடிக்குமாறு சொன்னவர்கள் ஊமைகளாகினர்.

அரசன் தனது குற்றத்தை உணர்ந்து ஸ்ரீ திருவம்பல தேசிகரிடம் சென்று திருவடிகளில் வீழ்ந்து பிழை பொறுக்க வேண்டினான். சுவாமிகளும் கருணை கூர்ந்து திருநீறு அளிக்க அனைவரும் நலம் பெற்றனர். அரசனும் அளவினா உவகையுற்று, இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறக் காரணமாயிருந்த அர்த்தயாம பூஜைக்கு வேண்டிய நிலங்களை மான்யமாக அளித்தான்.

அரசனின் மதிமந்திரியாக இருந்த கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்பவர் குருமணிகளுக்குப் பலவிதத்திலும் மரியாதைகள் செய்வித்து ஆதீனத் திருக் கூட்டத்து அடியவருள் ஒருவரைக் கொண்டு “திருவையாற்றுப் புராணம்” இயற்றுவித்தார்.

அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசீகர் (1680-1700)

ஞானதேசீகரது புகழைக்கேட்டுப் பொறாமை கொண்டசிலர் மலட்டுத்தன்மை கொண்ட பேரிளம் பெண் ஒருத்தியை சுவாமிகளிடம் அனுப்பிப் பிள்ளைவரம் கேட்கச் செய்தனர். அம்பெண் வந்த காரணத்தை அறிந்து கொண்டு “நீ விரும்பியவாறே ஆகுக” என்று ஆசீர்வதித்துப் பரிகலச் சேடத்தை அருளினார். ஆசியின் வண்ணமே ஆண் மகவு பிறந்தது.

அக்குழந்தைக்கு தேசிகரது நினைவாக “அழகிய சிற்றம் பலப் பரிகாரம்” என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர்.

சுவாமிகள் ஒரு சமயம் சோழ நாட்டுத் தலங்களை தரிசித்து வரும் பொழுது கோட்டுருக்கு அருகில் வரும்பொழுது தான் பரிபுரணமாகும் நேரம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தார். திருநாவுக்கரசு தேசிகருக்கு சொக்கநாத பூஜையையும் பீடாதிபத்தியத்தையும் அளித்து முக்திநிலை அடைந்தார்கள்.

சுவர்க்கபுரம் ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த குருமூர்த்தி ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் தமது குருநாதர் மீது “கிளிவிடு தூது” இயற்றி வணங்கினார்கள்.

திருநாவுக்கரசு தேசிகர் (1700 - 1715)

இவர் காலத்தில் தீவிர வைணவர் ஒருவரை தவறான வாதம் செய்ததால் ஊமையாக்கி பின் பேசும் வல்லமையளித்து சைவசமயத்த வராக்கினார். ஒருசமயம் வேளூர் புள்ளிருக்கு வேளூர் ஸ்ரீ செல்வமுத்துக்குமரனை தரிசிக்கச் சென்ற சமயம் சுவாமிக்கு முன் இடப்பட்டிருந்த திரை சுருண்டு மடங்கிய அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

சிவஞான தேசிகர் (1715 - 1770)

இவர் கல்வியறிவிற் சிறந்தவர் இவர் நிகழ்த்திய அதிசயங்கள் எண்ணிலடங்காதவை. ஆதீன ஆட்சியில் இவரது காலம் பொற்காலமாகும்.

ஒரு நாள் இரவு சித்தர் ஒருவர் ககன மார்க்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். தருமை மடாலயத்தின் மீது பறக்கும் பொழுது அவரது போக்குத் தடைப்பட்டது. கீழே இறங்கினார். குரு மூர்த்திகள் கூடுவிரலால் கூடி அழைக்க சித்தர் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட நாகம் போல் முன்வந்தார். வந்தவர் குருமணியைப் பணிந்து சித்துக்களினால் பெற்ற என் செருக்கை அழித்து ஞானதீக்ஷை அருள வேண்டும் என்று பணிய அவ்வாறே தீக்ஷை தந்து தன் அடியார் திருக்கூட்டத்துள் ஒருவராக்கினார். இவருக்கு ஏற்பட்ட கொடிய

நோயையும் குணப்படுத்தினார். சித்தர் வந்து இறங்கிய இடம் “சித்தர்கடடு” என்று இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சேதிநாட்டு வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்த இளநங்கை ஒருத்தியின் விருப்பப்படி அவளை முதுமையடையச் செய்து சொக்கநாதப் பெருமானை இடைவிடாது வணங்கி மகிழ்வு பெறுமாறு செய்தார். நற்புதல்வர் ஒருவரின் பிரார்த்தனைக்கேற்ப அவனது தந்தையை வீட்டுலகம் அடைவித்தார். ஒருசமயம் சுவாமிகள் மதுரையில் இருந்த சமயம் தொழுநோயாளன் ஒருவனைக் கண்டு “காளையார் தீர்த்தத்தில் மூழ்கிவா” என்று அருள் நோக்கம் செய்து அவனது நோயினைத் தீர்த்தார்.

குருமணி அவர்கள் இயற்றிய “தீருவருட்பர்” அற்புதமான மிகச் சிறந்த நடையமைதியும் பொருளமைதியும் கொண்ட அருள் நூலாகும்.

சுவாமிகள் செந்திலாண்டவனை தரிசிக்க குடை, கொடி, ஆல வட்டம், தீவர்த்தி முதலிய விருதுகளோடு சிவிகையில் செல்ல அங்குள்ள போற்றிமார்கள் தடை செய்தனர். இவர்களது சச்சாவைத் தீர்க்க செந்திலாண்டவனே ஒரு அர்ச்சகர் உருவத்தில் வந்து மடாதிபதிகள் சீவிகையில் செல்லலாம் என்பதற்குப் பிரமாணங்களைக் காட்டியும் போற்றிமார்கள் அதனை ஏற்காமல் விதண்டாவாதம் செய்ய அர்ச்சகர் அனைவரையும் ஊமைகளாக ஆக்கினார். போற்றிமார்கள் தங்கள் தவறை உணர்ந்து ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகரிடம் மன்னிப்பு வேண்டி திருநீறை அளித்து ஊமைத் தன்மையைப் போக்கினார்கள்.

சுவாமிகள் தக்ஷிணயாத்திரை செய்துகொண்டிருந்த பொழுது மலைநாட்டின் தூங்கன் என்னும் மன்னனின் ஒரே மகளை பிரும்மராஷ்டிரம் பற்றி வருத்தியது. எவ்வளவோ மணி, மந்திர, ஓளஷதங்களால் மன்னன் முயன்றும் முயன்றும், முயற்சி பயனளிக்க வில்லை. இறுதியில் சுவாமிகளை மன்னன் மகள் நமஸ்கரிக்க அவர் அளித்த திருநீற்றின் மகிமையால் பிரம்மராஷ்டிரம் விலகியது. மன்னன் மிக மகிழ்ந்து சுவாமிகளுக்கு மரியாதைகள் செய்து நிலங்களை சர்வமான்யமாகக் கொடுத்தான் இக்கிராமம் “சிவஞானபுரம்” என்ற பெயருடன் இன்றும் விளங்குகின்றது.

குருமணிகள் தருமைத் திருமடத்தில் இருந்த பொழுது பிரம்ம ராக்ஷஸம் ஒன்று அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து “நல்லோரை நலிவிக்கும் இவ்வுரு நீங்கி நற்கதியடையத் தாங்கள் திருவுளம் பற்ற வேண்டும்” என்று வேண்டியது. இது துங்கன் மகளைப் பற்றியிருந்த பிரம்பராக்ஷஸம் என்றும் அறிந்த ஞான தேசிகர் தனது ஒருகால அனுட்டான பலனை நல்க தீயவுரு நீங்கி தேவவுருப்பெற்று விண்ணுலகம் சென்றது. அன்று முதல் இன்றளவும். ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகருக்குப்பின் பட்டத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவர்கள் ஒருகால அனுட்டானத்தைக் கூடுதலாகச் செய்து வருகின்றனர்.

கி.பி. 1740ஆம் ஆண்டு ஞானதேசிகர் காசியாத்திரை செய்யும் பொழுது தூண்டிராஜ கணபதி, விசுவநாதர், அன்னபூரணி, கேதாரநாதர், காலபைரவருக்குத் திருவருட்பாக்களை யாத்துச் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

இவருடைய ஆணைப்படியே கி. பி. 1720இல் ஸ்ரீ தில்லைநாயகத் தம்பிரான் சுவாமிகள் திருப்பனந்தாளில் காசி மடத்தை தாபித்தார் என அறிகிறோம்.

சச்சிதானந்த தேசீகர் (1780 - 1782)

இவரது காலத்தில் ஒருநாள் இரவு ஏழையொருவன் திரு மடத்துப் புறத்து வந்து பசி, பசி என்று கூவினான். இக்குரல் கேட்டு துயில் நீங்கிய குருமணியவர்கள் ஞான நோக்கால் வந்தவன் அரசன் என்று உணர்ந்து ஒரு வெண்கலப் பாத்திரத்தில் உணவு கொண்டு வந்து கொடுத்தார். வெளியில் அமர்ந்து உண்பாயாக என்றும் அன்புடன் கூறினார். வந்தவனோ இந்தப் பாத்திரத்தை யாரிடம் ஒப்படைப்பது என்று வினவ அதற்கு குருதேசிகர் அவர்கள் “அரண்மனையில் சேர்க்கலாமே” என்றார். ஞான தேசிகரது ஜீவகாருண்யத்தையும், தூரநோக்கத்தையும் மன்னன் வியந்தான்.

ஒருசமயம் கோடிக்குழகர் கோயிலிற்குத் தீர்த்தமாட எழுந்தருளினார்கள். அதுபோது ஒருசில நாத்திக வாதிகள் கடவுள் இல்லையென்று வாதீட சுவாமிகள் கடவுள் உண்டென்று பிரமாணங்கள் மூலம் நிறுவினார்கள். வஞ்சகர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்வது போல நடித்து விட்டு சுவாமிகளுக்கு நஞ்சுகலந்த

பாலை அருந்தக் கொடுத்தார்கள். குருமணி பாலில் திருநீற்றையிட்டு அருந்தினார்கள். “நஞ்சமுதாம் எங்கள் நாதனடியார்க்கு” என்ற வாக்கியத்திற்கு இலக்கணமாக எவ்விதத் தீங்குமின்றி திருமேனி நலமுடன் விளங்கியதைக் கண்டு தீயவர்கள் மனந்திருந்தி மன்னிப்புக் கோரினார். திருமறைக்காட்டில் சுவாமிகளை வரவேற்று உபசாரம் செய்தவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த கந்தப்பச் செட்டியார் என்ற பெரியவர்.

முத்துக்குமார தேசீகர் (1782 - 1827)

திருநெல்வேலி மேடைத்தளவாய் முதலியார் அவர்களும் பல சைவ அபிமானிகளும் கூடி மகாசந்நிதானம் தட்சிண யாத்திரையை மேற்கொண்டு திருநெல்வேலிக்கு வரவேண்டுமென விண்ணப்பித்தார்கள் அதற்கமைய யாத்திரைசெல்லும் வழியில் காளையார் கோயிலில் தங்கினார்கள். அங்கிருந்த அருணகிரி முதலியார் அவரது மனைவி சிவகாமியம்மைக்கு நீண்ட நாட்களாக புத்திரப் பேறின்றி மனம் நொந்தார்கள். அச்சமயம் யாத்திரைக்கு எழுந்தருளிய குருமணியவர் களைப்பணிந்து பரிகலச்சேடம் அளித்தருள வேண்டி நின்றார்கள். அந்நேரம் மாலைக்காலம். ஞான மூர்த்திகள் மடைப்பள்ளிக்குச் சென்று சிந்தியிருந்த அன்னத்தைக் திரட்டி அம்மையாருக்கு அளித்தருளினார்கள். அம்மையாரும் உரியகாலத்தில் ஆண்மகவைப் பெற்று அக்குழந்தைக்கு “முத்துக்குமார பரிகலம்” என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

இவரது காலத்தில் திருச்சி, திருவாரூர் இராஜன் கட்டளை வேளூர், முதலிய ஆலயங்கள் செம்மைப்படுத்தப்பட்டன. 1800இல் அகூடிய ஆண்டு தைமாதத்தில் நிகழ்ந்த மகோதயத்தில் ஆதீன அடியவர்கள் இராமேஸ்வரத்தில் அன்னம் பாலிப்பு நிகழ்த்தினார்கள். 1821இல் இராமேஸ்வரத்தில் நடந்த பெருந்தீவிபத்தில் ஆதீனம் பேருதவிகள் செய்தது.

1812இல் எல்லா ஆலய நிர்வாகங்களையும் கம்பனி சர்க்காரர் எடுத்துக்கொண்டனர். ஆதீன ஆட்சியில் உள்ளவற்றை மட்டும் தம்பிரான்களிடம் ஒப்பந்தம் எழுதி வாங்கிக்கொண்டு ஒப்படைத்தனர். ஆனால் நிர்வாக மேற்பார்வையைத் தாங்களே மேற்கொண்டனர். பலப்பல வகையில் துன்பங்களையும் இழைத்துவந்தனர்.

ஞானசம்பந்த தேசீகர் (1827 - 1840)

இவரது காலத்தில் இராமநாடகம், சீகாழிப்புராணம் இயற்றிய அருணாசலக் கவிராயர், சிதம்பரநாதத் தம்பிரான் முதலிய அடியவர்கள் குருமூர்த்திகளிடம் உபதேசம் பெற்றார்கள்.

சுசீந்திரப் பகுதிகளில் மழைதவறி கொடும் பஞ்சம் வந்தது. அப்பொழுது சுசீந்திரத்தில் இருந்த ஆதீன சுவாமிகள் இலக்கணத் தம்பிரான் என்னும் சிறப்புப்பெற்ற அருணாசல சுவாமிகளாவர். இவர் மக்கள் அனுபவிக்கும் ஆற்றொணாத் துன்பங்களைக் கண்டு திருவாங்கூர் மன்னரை நேரில் வரச்செய்து பஞ்சநீவாரணம் பெற்றுத் தந்தார்கள். இம்மன்னன் சுவாமிகளிடம் “நைடதம்” கேட்க விருப்பற்று அவரை அழைத்து வந்தான். நைடதநூலில் இருசருக்கங்கள் கிடைக்காமல் போகவே தாமே அதனை இயற்றி நிறைவேற்றியதைக் கண்ட மன்னன் சுவாமிகளின் அறிவாற்றலை மெச்சி அக்காலக் கம்பனி நாணயம் ரூ 1000ற்கும் மேல் மதிப்புள்ள விலையுயர்ந்த நவரத்தினக் கற்கள் பதித்த கடகம் ஒன்றையும், மற்றும் பெருமைகளையும் செய்தான். இம்மன்னனின் உதவியால் காசியிலிருந்து கங்கை நீரை பெரும் பெரும் குடங்களில் முகந்து ஓட்டகங்கள் யானைகளின் மீது கொண்டுவந்து தருமை சொக்கலிங்க மூர்த்தியின் முன்புள்ள முற்றத்தில் கங்கைநீர் நிரப்பப்பட்டு தமது குருநாதனாகிய ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த தேசிகரை நீராடச் செய்தவர் விருத்தாசலம் சுவாமிகள். இவர் மிக அற்புதமாக சாரங்கியில் தேவாரப் பண்களை இசைக்கவல்லவர்.

கந்தப்ப தேசீகர் (1840-1842)

இவர்களது காலத்தில் தக்ஷிணயாத்திரை செய்யும் பொருட்டு திருநெல்வேலிக்கு எழுந்தருளினார்கள். அப்பொழுது மழையின்மையால் மக்கள் துன்பமுற்றனர். அனைவரும் ஒன்றுகூடி கலெக்டரிடம் சென்று தங்கள் துன்ப நிலையைக் கூறி வரி நீக்கும்படி வேண்டினர். அதற்குத் துரையவர்கள் பரிசாசமாக உங்கள் பாதிரியாரிடம் (ஆசாரியர்) தெரிவியுங்கள் அவர் மழை பொழியச் செய்வார் என்றார். இதனைச் செவியுற்ற ஞானமூர்த்திகள்

“சைவ சமயஞ் சமயமெனீ லச்சமயத்

தெய்வம் பிறைகூடுந் தெய்வமெனீ - லைவரைவென்

றானந்த வெள்ளத் தழுந்துவதே முத்தியெனில்

வானங்காள் பெய்க மழை”

என்ற திருவார்த்தைகளை வெளிப்படுத்தியதும் மேகங்கள் கூடிக் கறுத்து இடித்து மழை கொட்டியது. ஆறுகள், ஏரிகள், குளம், கிணறு நீரம்பி வழிந்தது. பரிகாசம் செய்த துரை ஞானாசிரியரது அருட்பெருமையை அறிந்து அவரிடம் மன்னிப்பு வேண்டி சொக்க நாதசுவாமி விசேஷ அபிஷேக ஆராதனைக்காக 100 வராகன் பொன்னைக் காணிக்கையாக வைத்து வணங்கினார்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பனியார் பார்வையில் இருந்த தேவஸ்தானங்கள் குருமணியவர்கள் காலத்தில் கீ.பி. 1841இல் மீண்டன. ஆலய நிர்வாகங்களில் கம்பனி சர்க்கார் தலையிடக் கூடாது. மத விஷயங்களில் சுதந்திரம் அளிக்கவேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் அரசின் உத்தரவிற் கிணங்க ஆலய நிர்வாகம் உரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

1840இல் ஆலயங்களின் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிட சட்டமூலம் கமிட்டிகள் நியமிக்கப்பட்டன. அதில் நல்லவர்களும் பெருந்தனக்காரர்களும், பக்திமான்களும் அங்கம் வகித்தனர்.

மாசிலாமணி தேசீகர் (1842-1858)

பதின்மூன்றாவது குருமகாசந்நிதானம் அவர்கள் நீராடிமகிழ, காசியிலிருந்து கங்கையைக் கொண்டுவந்த உத்தம அடியவரின் பக்குவமுதீர்ச்சி, குறிப்பறிதல் போன்ற பண்பு நலன்களை அறிந்து விருத்தாசலத்தம்பிரானுக்கு மாசிலாமணி தேசீகர் என்ற தீட்சா நாமம் சூட்டி பட்டம் அளித்து ஞானச் செங்கோல் அருளப்பட்டது.

இவரது ஆட்சிக்காலத்தில் ஓராண்டு மழைவளம் குன்றியது நீர்நிலைகள் வரண்டன. மக்கள் துன்பம் தாளாது குருமூர்த்திகளிடம் முறையிட சுவாமிகளும் திருவையாற்றுப் பதிக்கமாகிய மேகராகக்குறிஞ்சிப் பண்ணில் அமைந்த “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி” என்ற ஆளுடைப்பிள்ளையார் தீருப்பாடலை சாரங்கியில் அமைத்துப்பாட பெருமழைபெய்து வறட்சி நீங்கியது.

இவரது காலத்தில் ஆதீனமடம், ஆதீனக் கோயில்களில் பற்பலத் திருப்பணிகள் நடந்தேறின. இவரது ஆட்சிக் காலத்தில் 1848இல் திருவாங்கூர் மன்னர் இறந்தார். புதிய மகாராஜா பட்டமேற்றார்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் இந்து முஸ்லிம்களுக்கிடையே பூசல் கலகங்கள் மூண்டன. திருச்சி மௌனமடத்திற்கு மகா சந்நிதானம் அவர்கள் எதிர்ப்புக்களையும் மீறிச் சென்றதால் அங்கு அமைதி தானாகவே ஏற்பட்டது. அங்கிருந்தபொழுது சுவாமிகளின் கனவில் பழனியாண்டவன் அடியவர் உருவில் தோன்றி “காவடியுடன் வந்து எம்மைக் காண்பாயாக” என்று அருளியதைக் கேட்டு உடனே திருச்சி மௌன மடத்துத் தம்பிரான் ஒருவரை காலடி எடுத்துப் பழனி செல்லுமாறு பணித்தார். காவடி எடுத்துச் சென்ற நாள் பங்குனி உத்திரத் திருநாளாகும். அன்று முதல் இன்று வரை திருச்சி மௌனமடத்திலிருந்து காவடி எடுத்துச் செல்வது வழக்கத்தில் இருந்து வருகிறது.

மதுரையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்துடன் தொடர்பு பூண்டார். திருச்செந்தூரில் நடந்த மகாகும்பாபிலேஷுகத்தில் துறைசை, தருமையாதீனங்கள் எழுந்தருளி அருள்பாலித்தார்கள். பற்பல திருப்பணிகள் கும்பாபிலேஷுகங்கள் இவர்கள் காலத்தில் நடைபெற்றன.

இவருடைய காலத்தில்தான் திருவையாற்றில் கர்நாட சங்கீத சாகீத்திய கர்த்தாவான ஸ்ரீதியாகராஜ சுவாமிகள் வாழ்ந்திருந்தார்.

சச்சிதானந்த தேசிகர் (1858 - 1874)

இவர்களது ஆட்சிக் காலத்தில் வெள்ளப்பள்ளம் சாஸ்திரிகள் என்பவர் ஆதிசங்கரரின் பிரம்மசூத்திரத்திற்கு விஷ்ணுபரமாக உரைகூறுவதில் சமர்த்தர் ஸ்ரீ சச்சிதானந்த தேசிகரிடம் உபதேசம் பெற்ற ஆறுமுகத்தம்பிரான் என்பவர். ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ குருமணிகளின் தலைமையில் பிரம்ம சூத்திரம் கூறுவது சிவபரமே என்று வாதிட குருமணியவர்களும் பலகாரண காரியங்களை எடுத்துக்காட்டி சிவபரமே என நிரூபிக்க சாஸ்திரிகளும் அதற்குத் தலைவணங்கி தீக்கை பெற்றார். அவரும் அவரது மனைவியாரும் மகாசைவராகி, தங்களது வெள்ளப்பள்ளம் கிராமத்தையே குருகாணிக்கை யாக்கினார்.

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை ஞானதேசிகரது அருட்குணங்களில் அகங்குழைந்து “சச்சிதானந்த தேசிகர் மாலை” என்ற பிரபந்தத்தை பாடிப் பல சன்மானங்களைப் பெற்றார்.

இக்குழுமூர்த்திகள் காலத்தில் ஆதீனத்திலும், ஆலயங்களிலும் பற்பல திருப்பணிகள் இடம்பெற்றன. 1872இல் சமய சாத்திர நூல்கள் அச்சாகி புத்தக வடிவில் வெளிவந்தன. 10.10.1871இல் தஞ்சைக்கு சென்னை மாகாண கவர்னர் விஜயம் செய்தார். ஆதீனச் சார்பில் தம்பிரான் ஒருவர் சென்று மரியாதை செய்தார்.

1869இல் விக்டோரியா மகாராணியின் மகன் ஏழாம் எட்வார்ட் அலகாபாத்திற்கு ஜனவரியில் விஜயம் செய்தார். அவருக்கு மரியாதை செலுத்த காசியிலிருந்து தம்பிரான் சுவாமிகள் அரசாங்க அழைப்பை ஏற்றுச் சென்றார்.

1872இல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்க ஆணைப்படி இந்திய இராஜப் பிரதிநிதி நடத்திய தர்பார ஒன்றிற்கு காசிக்குமார சுவாமி மடத்துத் தம்பிரான் அரசாங்க அழைப்பின்பேரில் சென்று கலந்துகொண்டார்.

மாணிக்கவாசக தேசீகர் (1874 - 1879)

இவரது காலத்தில் திருக்கடலூர் திருவையாறு ஆலயங்கள் மேம்படுத்தப்பட்டன.

1871இல் மகாவித்துவான் பரமசிவத் தம்பிரான் எழுதியிருப்பது :-

முதன் நூலாகிய சிவஞான போதம் சார்பு நூல்களாகிய சிவப்பிரகாசம், சித்தியார் இவற்றிற்கு ஆழ்ந்த உரைவிளக்கங்களைத் தெளிவாக சொல்லக்கூடியவர் ஆறுமுகநாவரைலாது வேறு எவருமில்லர். சாத்திர பாடங்களை நான் நடத்துகின்றேன். தருமையிலுள்ள தம்பிரான்கள் சேர்ந்து பயிற்சிபெறவும், திருக்குறள், திருமுறைகள், இலக்கியங்கள் முதலியவற்றில் பயிற்சி பெறவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

சிவஞான தேசீகர் (1889 - 1906)

இவரது அருளாட்சியில் ஆதீன மடம் பழுது பார்க்கப் பெற்று திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. 1901இல் இராமநாதபுரம் சேதுபதி மகாராஜா வைத்தீஸ்வரன் கோவில் தரிசனத்திற்கு வந்தார். முறையான வரவேற்பு நிகழ்த்தப் பெற்றது.

சொக்கநாதப் பெருமானுக்கு ஸ்ரீ காசிவாசி சுவாமிகள் சுவர்ணாபிலேகம் செய்வித்தார்கள். 1889இல் திருச்சி ஸ்ரீ தாயுமானவர் ஆலய மகாகும்பாபிலேகம் நடத்தப்பெற்றது.

மாணிக்கவாசக தேசீகர் (1906 - 1914)

ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகரால் ஞானாபிலேகம் செய்விக்கப்பட்டவர்.

சச்சிதானந்த தேசீகர் (1918 - 1919)

இக்குருமணியவர்கள் ஓராண்டு காலமே பீடாதிபத்யம் செய்தார்கள். முதல் மகா யுத்தத்தில் ஜெர்மானியர் தோற்று ஆங்கிலேயர் வெற்றி பெற்றனர். ஆதீன ஆலயங்களில் வெற்றி விழா வழிபாடுகளும், பிரார்த்தனைகளும் நடைபெற்றன.

மாணிக்கவாசக தேசீகர் (1919 - 1923)

இவர் காலத்திலும் பற்பல ஆலயத்திருப்பணிகளும், மகாகும்பாபிலேகங்களும் சிறப்புற நடைபெற்றன. சமயத்தொண்டாக ஆதீன மகாவித்துவான் சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்களைக் கொண்டு மாயூரத்தில் சைவசித்தாந்த மகாநாடொன்று நடத்துவிக்கப்பெற்றது.

இவர்களது ஆட்சிக்காலத்தில் சென்னை மாகாணத்திலுள்ள இந்துசமய அறநிலையங்களைக் கட்டுப்படுத்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது. அதில் விதிகள் மிகக் கடுமையாக அறநிலைய நிர்வாக உரிமையை பாதிப்பவையாக இருந்தன. அவற்றைத் திருத்தப் பலவழிகளிலும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதன் பயனாக திருந்திய சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது.

சுப்பிரமணிய தேசீகர் (1923 - 1933)

இக்குருமூர்த்திக்கு முன்பிருந்த மகாசந்திநானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி மாணிக் வாசக தேசிக சுவாமிகள் அவர்கள் 29.10.23 இரவு திடீரென பரிபூரணம் எய்திவிட்டதால் யாரைப் பீடத்தில் அமர்த்துவது என்பதனை திருக்கூட்டத்தினர்

கூடி முடிவெடுக்க இரண்டு நாட்கள் ஆகிவிட்டன. ஆதீன ஆன்மநாயகனான சொக்கநாதப் பெருமானுக்கு புஜை நடக்கவில்லை. புஜைமடம் பூட்டப்பட்டது. புதியவர் நியமனமான பின்புதான் புஜை.

புதிய குருமூர்த்தியவர்கள் 23ஆவது பீடாதிபதியான ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணிய தேசிக பரமாச்சாரிய சுவாமிகள் முறைப்படி நிர்வாகத்தை ஏற்று போலீஸாரிடம் மனுக்கொடுத்து புஜைமடம் திறக்க 48மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகிவிட்டது. ஆதீன அடியவர்கள் மனச் சோர்வுடன் ஆலயத் திருக்கதவைத் திறந்து பார்க்க என்ன அதிசயம்! தீபங்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. மலர்மாலை வாடாமல் புதிதாகக் காட்சியளித்தது. சொக்கநாதப் பெருமானின் திருமேனியில் சார்த்திய சந்தனம் ஈரமாகக் காணப்பட்டது.

16ஆவது குருமூர்த்திகளுக்குப் பிறகு நடைபெறாதிருந்த தட்சிண யாத்திரையை 23வது குருமூர்த்திகள் மேற்கொண்டார். பலதலங்களிலும் வரவேற்று உபசரிக்கப்பட்டார்கள்.

திருநெல்வேலியில் மேடைத் தளவா முதலியாரவர்களும் கோட்டைப் பிள்ளைமாரும் சொக்கநாதன் புஜை, மகேசுவரபுஜை பட்டினப் பிரவேசம் முதலியன சிறப்பாகச் செய்தனர். அதில் மேடைத் தளவாய் திருமலையப்ப முதலியார் அவர்களும், அவரது புதல்வர்களும் சொக்க நாதப் பெருமானுக்குக் கனகாபிலேகம் செய்வித்து மகிழ்ந்தனர்.

ஆலய ஒழுங்குகள், பராமரிப்புகள் யாவும் செவ்வையாக நடைபெறத் திட்டமிட்ட பெருமைக்குரியவர் குருமணியவர்களே.

சண்முக தேசீகர் (1933 - 1945)

இக்குருமுதல்வர் ஞானபீடத்தில் அமர்ந்த நாள் பொன் நாள். இவர்கள் ஆற்றிய கல்விப்பணிகள் அறப்பணிகள், அறநூல் பணிகள் ஏராளம். ஆதீன மடாலய முகப்பே கலைமகளுரையும் நூற்சாலையாக மிளிர்ந்தது. ஆதீனத்திற்குச் சொந்தமான கோயில்கள் அனைத்திலும் நூலகங்கள் அடைக்கப்பெற்றன.

இவரது காலத்தில் தோற்றிய அறச்சாலைகள், ஆலயத் திருப்பணிகள் சமூக மேம்பாடுகள், ஆதீன எழுச்சி இவைகள் விரிக்கீற் பக்கங்கள் நீளும். விரிவஞ்சி ஒரு சிலவற்றைக் குறிப்பாகத் தருகிறேன்.

- ★ ஆதீனத் திங்கள் வெளியீடாக “ஞானசம்பந்தம்” சமய சஞ்சிகையாக வெளிவந்தமை.
- ★ திருக்கோயிற் பூசைமுறைகளை முறையாகப் பயில “ஆகம பாடசாலை” நிறுவியமை.
- ★ தேவாரப் பண்களை கற்றுத் தேர்வதற்கு” தேவாரப் பாடசாலை அமைத்தமை.
- ★ அனைவரும் சைவ விளக்கம் பெற சித்தாந்த சாத்திர மாநாடுகள், சமயப் பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்தியமை.
- ★ ஆதீனச் சொத்துக்களைப் பராமரிக்க முறையாகத் திட்டங்கள் வகுத்தமை.
- ★ ஆதீனத்திருமடத்தை எழிலுற அமைத்தமை “சாந்த நிலையம்” என்ற விருந்தினர் விடுதி அமைத்தமை.

சீர்காழி வேளூர், திருக்குறுக்கை, திருக்கடவூர், ஆச்சார்புரம், பேரளம் போன்ற 25 கோயில்களுக்கும் மேலாக திருக்கோயில்கள் செப்பினிடப்பட்டுத் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பல ஆலயங்களில் சும்பாபிஷேகம், நடத்தியும் நிதியுதவி அளித்தும் பற்பல தொண்டுகள் புரிந்தமை.

1941ஆம் ஆண்டு மெய்கண்டான் மாநாடு ஆவணிமூலத் திருநாளை யொட்டித் தொடங்கப்பெற்று, கற்றவல்லவர்கள் கட்டுரை வழங்கவும், சொற்பெருக்காற்றவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

குருமணியவர்களின் அருளாட்சி காலத்தில் சுமார் ஐம்பது நூல்கள் ஆதீன வெளியீடாக வெளிவந்தன. தமிழ் விரிவுரைகளைப் படியெடுக்க ஆங்கில அறிஞன் “பிடமென்” (Pitman) முறையையொட்டி தஞ்சை அறிஞர் திரு. P.G.சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்களைக் கொண்டு “சுருக்கெழுத்துத் தற்போதினி” என்ற நூல் ஆக்கப்பெற்றது.

நெல்லிக்குப்பம் திரு. பாலசுந்தர நயினார் அவர்களால் எழுதப்பெற்ற “திருவிதிகைத் தலமான்மியம்” குருபூசை மலராக வெளியிட்டமை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் திரு. R.K.விஸ்வநாத அய்யரால் எழுதப்பெற்ற “ஒளியும் ஒலியும்” என்ற பொருளாராய்ச்சி நூலை வெளியிட்டமை.

மேலும் பேரறிஞர் கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை M.A.ML அவர்களால் எழுதப்பெற்ற “மெய்கண்ட நூல்கள்”, உரைநடை, திரு. J.M நல்லசாமிப்பிள்ளை B.A.B.L எழுதிய “சைவசித்தாந்த நூல்கள்” அனைத்தும் திரு. கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளையவர்கள் எழுதிய “சிவப்பிரகாசம்”, கோவை சிவக்கவிமணி திரு. C.K. சுப்பிரமணிய முதலியார் எழுதிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் புராணம் முதலிய நூல்கள் அனைத்தையும் உதவிநிதி அளித்து அவற்றின் பதிப்புரிமையை பெற்றுக் கொண்டமையும் செயற்கரிய செயலாகும்.

உயர்தரப்பள்ளி, கல்லூரியில் படிக்கும் பொருள்வசதியற்ற திறமையான மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் வழங்கி அவர்களை ஊக்கப்படுப்படுத்தியதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ கயிலை சுப்பிரமணிய தேசிக ஞான சம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

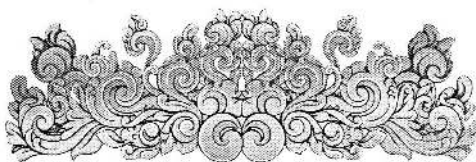
புறச்சூழ்நிலையினால் போரும் அமைதியின்மையும் கலாசார மாற்றமும், மத ஆசாரங்கள் தக்க முறையில் பேணப்படாமலும், மக்கள் உறுதியாகத் தம் மொழி, தம் இனம், தமது நாடு என்ற கொள்கையில் கால்கொள்ளக் காரணமாயிருந்தது தமிழக ஆதீனங்களின் பயன் கருதாப் பணியே என்பது உறுதி. அதிலும் சிறப்பாக மக்கள் கலங்காவண்ணம் அரண் அமைத்துக் காத்த பெருமை தருமையாதீனத்தையே சாரும் என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

ஞானத் தவச்சாலையாக ஞானப் பண்ணையாக, சைவத்தையும், தமிழையும் புரக்கும் புகலிடமாக தருமையாதீனம் திகழ்ந்தது. இவ்வாதீனத்தின் 25ஆவது குருமணியான கயிலைக் குருமகாசந்நிதானத்தின் காலத்தில் அருள்நிலையிலும், பொருள்நிலையிலும் உச்சத்தை எட்டியது.

குருமணியவர்கள் தலயாத்திரை செய்வதில் தனித்த இன்பத்தைக் காண்பவர்கள். இவருக்கு முன்னால் பட்டம் ஏற்ற பீடாதிபதிகள் எல்லாம்

தென்னாட்டுடன் தங்கள் தலயாத்திரையை நிறைவு செய்தனர். ஆனால் 25ஆவது குருமூர்த்தியவர்களோ தென்னாட்டுடன் வடநாட்டையும் இணைத்துக் கொண்டு முழுபாரதத்தையும் வலம் வந்தாக பலமுறை காசி, கேதர்நாத் பத்ரிநாத் என்று யாத்திரையை விரிவுபடுத்தினார். இவற்றிற்கெல்லாம் முடி மணியாக அமைந்தது “திருக்கையாய” யர்த்திரையாகும். இவ்யாத்திரையில் அவர் அடைந்த பேரின்ப அனுபவங்கள், கடவுட்க் காட்சிகள் இவைகளை விரிக்கப் புகுந்தால் அதுவே ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாக அமைந்து விடும் இக் கயிலையாத்திரை திருவருளின் விளைவே என்பதற்கு சாட்சி குருமணியவர்கள் திருக்கயிலைக் காட்சியைக் கண்டது. அப்பர் பெருமான் அரிதில் முயன்றும் கிடைக்காது. திருவையாற்றில் அதே கயிலைக் காட்சியைக் கண்ட ஆடி அமாவாசைத் திரு நாளிலாகும். அப்பர் பெருமான் மீது மிக அமுத்தமான பக்தியைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு மற்றுமொரு சான்று, அப்பருக்குகந்த சித்திரைச் சதயத்திலேயே ஞானபீடமேறினார்கள். தருமையாதீன பரம்பரை, குருமரபு திருக்கயிலையத் தொடர்புடையதை. கயிலை தரிசனம் செய்து மெய்ப்பித்தார்கள்.

இவர்கள் காலத்தில் நடந்த ஆலயத் திருப்பணிகளுக்கு அளவு இல்லை. சமயப் பிரசாரம் முழுவேகத்தில் நடைபெற்றது. மெய்கண்ட சாத்திர மாநாடுகள் திருமுறை அரங்குள் மக்களின் மனநிலையை உணர்ந்து அவர்களைத் தம்வழியில் ஈர்த்துப் பக்குவப்படுத்த தலைசிறந்த அறிஞர்களை நாடியதும் அவ்வறிஞர்களுக்குப் பட்டமளித்துப் பெருமைப் படுத்தியதும் தக்க இராஜ நீதியாக ஒளிர்ந்தது.

இந்திய வரலாற்று வரைவியலின் புதிய நோக்கு

அனுகூயா சேனாதிராஜா

அறிமுகம்:

ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியும் சீர்திருத்தமும் வரலாற்று வரைவியலில், நவீன யுகத்தைத் தோற்றுவித்தன. இவை அற்புதத் தன்மையுடைய சுவாரஸ்யமான இடைக்கால வரலாற்று வரைவியலிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இந்நவீன யுகம் வரலாற்று வரைவியலில் புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவித்தது. உயிரோட்டமான நிகழ்வுகளை உருவாக்கியது. வரலாறு சமயச் சார்பற்றதாகவும் பிரிவினையற்றதாகவும் (Non-Partition) அறிவூட்டுவதாகவும் உண்மையானதாகவும் அமைந்தது. வரலாறு, சமயச் சார்பற்ற தன்மையுற்றதால், அது மனிதனை உலகத்தின் நிரந்தர வாழ்வுடையவனாகக் கணிக்க வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தியது. அவர்களை மறு உலகத்திற்குப் பயணிப்பவர்களாகக் கருதக்கூடாது. அது கட்சி சார்ந்த அரசியல் தலைவர்களின் பிடியில் இருக்கக்கூடாது. அது மனிதனை சுதந்திரமானவனாகவும் சந்தோசமானவனாகவும் கணிக்க வேண்டும்.

வரலாறு, சமூக பொருளாதார உண்மைகளையும் அறிவுறுத்துவதாகவும் தத்துவம், விமர்சனம், என்பவற்றையும் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஆகவேதான் அது அழகான வரலாற்று இணைப்புகளைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. எனவே, வரலாற்றாசிரியன் அரசியலை மட்டும் கருத்திற் கொள்ளாமல் நாகரிகங்களின் வரலாற்றையும் எழுத வேண்டும் என்று உணர்ந்தான்.

வரலாற்றுப் பின்னணி

ஆங்கிலேயர்களின் வருகையின் பின்னர், இந்திய வரலாற்று வரைவியலின் போக்கில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அதன் அணுகு முறையில், அதிக அளவு ஆதாரங்களையும் உசாத்துணைகளையும் கொண்டதாக அமைந்தது. கி.பி. 1757இலிருந்து 1947வரை வேறெந்த நாடோ அல்லது காலகட்டமோ கொண்டிருக்காத பெருமை பேசக்கூடிய அளவு மிகவும் சிறந்த வரலாற்று ஆதாரங்களை இந்தியா கொண்டிருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் இங்கிலாந்தின் வர்த்தகக் கொம்பனிகள் இந்தியாவின் பல பிரதேசங்களில் ஆயிரம் மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து அரசியல் மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. ஒவ்வொரு கொள்கையும் நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு எழுத்தில் கொடுக்கப்பட்டது. வர்த்தகத் தொடர்புகள், கலந்துரையாடல்கள், வெளியீடுகள் (Despatches), தொகுப்புக்கள், இரகசியக் கடிதங்கள் என்பவற்றின் மூலம் ஏராளமான வரலாற்று ஆதாரங்கள் கிடைக்கக் கூடியதாயிற்று. கிழக்கிந்திய கொம்பனி அதிகாரிகள் வரம்பற்ற அதிகாரங்களையும் சூழ்நிலைகளையும் கண்டு பெருமைப்பட்டார்கள். எனவே, இங்கிலாந்தில் உள்ள தாய் அரசு கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. கிராம மட்டத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சிறிய நிகழ்வும் மத்திய அரசிற்கு நிர்வாகக் குழுவினருக்கு தெரியப்படுத்தப்பட வேண்டியதாயிற்று. 1784இல் இந்தியச் சட்டத்திற்குப் பின்பு கொள்கைகள் முடிவெடுக்கு முன்பு இரு அதிகாரங்களினூடாகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. கொம்பனியின் தலைமையம் டைனனாவால் தெருவிலிருந்து, முடிக்குரிய அரசின் அலுவலகமான வைவ்ஹாலிற்கு மாற்றப்பட்டது. ஆவணங்கள் எல்லாம் இந்திய அலுவலக நூலகத்தை நிரப்பியிருந்தன. இவ் ஆவணங்கள் தகவல்களையும் கொள்கை வகுப்பாளர்களின் மனநிலை பற்றியும் அறியத் தந்தன.

பிரித்தானிய அதிகாரம் இந்தியாவில் கொண்டுவரப்பட்டதன் காரணமாக இந்திய மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பிரிவினும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுச் சமய, சமூக மாற்றங்கள் புதிய வழியில் சிந்திக்கவும் விமர்சிக்கவும் தூண்டின. பாரிய அளவில் புதிய வர்த்தக, வியாபார வளர்ச்சிகள், விஞ்ஞானம், கலை என்பவற்றின் ஊக்குவிப்பும் வளர்ச்சியும் புதிய பரிமாணத்தை எட்டின. சமூக நிறுவனங்கள் இந்தியாவில் புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்கின. இது ஒருபக்கம் இருக்க, பிரித்தானியர்கள் சாம்ராஜ்யம் என்றவகையில் தமது அதிகாரத்தை இந்தியாவில் கட்டியெழுப்பினார்கள். அதிகாரத்தை எவ்வாறு அவர்கள் விரிவாக்கினார்கள் என்றும் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. ஆங்கிலேயரின் வளர்ச்சியை எதிர்த்த உள்நாட்டு அதிகாரிகள் ஒடுக்கப்பட்டார்கள், இந்தியப் பொருளாதாரம் சீரழிக்கப்பட்டது. சமூக சமநிலையைச் சீர்குலைத்தார்கள். வளங்களைத் தமது சொந்த நலனுக்காகக் கையாண்டார்கள், பெரும்பான்மை மக்களை முற்றாக வறியவர்களாக்கினார்கள். அந்நிய ஆட்சி இந்திய மக்களின் வாழ்க்கையுடன் ஒன்றிப் போகவில்லை. ஆனால், தமது நலன்களைக் காக்கும் பொருட்டு மேலாண்மைத் தன்மை (IVO) மூலமாக அமுல்படுத்த முடியாத கொள்கைகளைக் கையாண்டார்கள். ஆரம்பத்தில் கொம்பனி நிலைபெறுவதற்காகத் தொடர்ந்து போர்கள் நடைபெற்றன. பின்பு மேலாதிக்கமும் அதிகார விரிவாக்கமும் நடைபெற்றது. பின்பு 1858இல் பிரித்தானிய அரசு தனது முழுப் பலத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் ஆட்சிக்கு வரும்போது இங்கிலாந்தின் காலனித்துவத்திற்கு இந்தியா அடகு வைக்கப்பட்டது. அவர்கள் உலகை ஆளும் தமது சொந்த நலனுக்காக அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தினர். இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் உருவானதும் அதன் மூலம் இந்தியா விடுதலை பெற்றதும் இந்திய உபகண்டத்தில் ஒரு பெரிய நாடகமும் திருப்பு முனையும் ஆகும். இந்நிகழ்வு வரலாற்று மாணவர்களுக்கு நிறைந்த வரலாற்று ஆதாரங்களையும் உசாத்துணைகளையும் தந்திருக்கின்றது. அநேகமானவை சிக்கற் தன்மையுடையனவாயிருந்தாலும் சிறந்த தகவல்களைத் தந்திருக்கின்றன. இந்திய காலனித்துவ வரலாற்று வரைவியலின் போக்கு இவ்வரலாற்றுப் பின்னணியில் கட்டாயமாக ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று.

பிரித்தானிய பாரம்பரியம்

இந்திய வரலாற்று வரைவியல் புதிய பரிமாணங்களை அடைந்தமைக்குக்காரணம் என்னவெனில் வேற்று ஐரோப்பிய நாடுகளும் இந்திய விவகாரங்களில் தலையிட்டன. போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், பிரஞ்சுக்காரர்கள் போன்ற ஐரோப்பியர்களும் இந்தியாவில் தமது ஆட்சியை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். ஆனால், ஆங்கிலேயர்கள் தமது உயர் இராஜதந்திரம் மற்றும் இராணுவ அதிகாரங்கள் மூலம் அவர்களைப் பின்தள்ளி விட்டு, தமக்கான ஆட்சியை நிலைநாட்டினர். ஆனாலும், போத்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் தமது வரலாற்று வரைவியல் பாரம்பரியங்களைக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால், அவர்கள் சிறிய அதிகாரம் படைத்தவர்களாக இருந்தனர். ஆனால், ஆங்கிலேயர்களோவெனில் தான் அதிகாரப் பலத்துடன் இந்தியாவின் தலைவிதியையும் மாற்றும் வகையில் வரலாற்று வரைவியலில் பாரிய பங்களிப்பைச் செய்தார்கள்.

வோல்ரயர், கிபன் ஆகியோர் காலத்திலிருந்து ஐரோப்பிய வரலாற்று வரைவியல் பாரிய மாற்றத்திற்குள்ளானது. அத்துடன் வரலாறு தனித்துவமான சுதந்திரமான கற்கை நெறியாக மாறியது. இறையியல், பொருண்மைவாத விமர்சனங்கள் என்பன அறிவுசார்ந்த விஞ்ஞான விளக்கங்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்தன. இவ்வேளையில் பிரித்தானியர்கள் தமது அதிகாரத்தை இந்தியாவில் நிலைநிறுத்தினர். வரலாற்று எண்ணங்களை அவர்களே உருவாக்கினர். அது அறிவுசார்ந்த வரலாற்று வரைவியல் வகுப்பைச் சார்ந்ததாக இருந்தது. இது அதிக தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆகையால் வரலாறு எழுதும் முறை இந்திய வரலாற்றை உருவாக்கும் தன்மையுடன் இணைந்து சென்றது. இந்தியாவிற்கு வந்த நிர்வாகிகள், படைவீரர்கள், வர்த்தகர்கள் என்போரும் வரலாற்று எண்ணங்களை நிறையக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கொள்கை வகுப்பாளர்களில் அதிக தாக்கத்தைச் செலுத்த முயன்றனர். இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஒல்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் பாரம்பரியம் பேணுகை, மற்றும் தாராண்மை என இரு வகை எண்ணப்பாங்குடன் ஆட்சி அதிகாரம் ஐரோப்பியர்களிடம் இருக்க வேண்டும் என்றனர். ஆனால், அவர்கள் காலனித்துவ ஆட்சியின் அரசுகள் என்ற முறையில் அரசாட்சித் தன்மையில் வேறுபட்டிருந்தனர். காலப்போக்கில் வெவ்வேறு வரலாற்றுச் சிந்தனை

மரபுகளும் வகுப்புகளும் தோன்ற ஆரம்பித்தன. பின்வருவன அவற்றில் அதிக ஆதிக்கம் செலுத்தின:

1. ஜேம்ஸ் மில் மரபு: இவர் பயன்பாட்டுவாதக் கொள்கையை இந்தியாவில் அமுல்படுத்த முயன்றனர். இந்திய சமூகம் சாதி, அந்தஸ்து, சலுகை என்பவற்றினால் அதிகப் பாதிப்படைந்திருந்தபடியால் அவர் சட்டம், அரசு என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். ஆனால் அறிவு சார் அரசாட்சி மூலமேயன்றி, அது ஒருகாலும் விருத்தியடையாது என்றார்.
2. சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் மரபு: கண்ணிங்ஹாம், வில்கின்ஸ், மன்றோ, மல்கம் மற்றும் எலிபின்ஸ்ரோள் என்போர் இவ்வகுப்பை ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இவர்கள் இந்தியச் சமூகத்தைப் பற்றிச் சாதகமான எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தனர்; இந்தியச் சமூக அமைப்பை ஒழுங்காக விளங்கிக் கொள்வதன் மூலம் இந்திய சமூகத்தின் அரசியற் சூழ்நிலை, சமூக ஒழுங்கு என்பவற்றைக் கருணையுடன் புரிந்து கொண்டனர்.
3. ஷோர், கிறான்ற் என்போர் எவான்ஜலிக்கல் மரபைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் சமயக் குழுக்களினால் ஆதரிக்கப்பட்டனர். இந்தியாவில் பிரித்தானியர்களின் ஆட்சி தெய்வீகத் தன்மையுடன் தொடரப்பட்டது என்று நியாயப்படுத்தினர். பாவப்பட்ட சமூகத்தை மீட்பதற்காகத் தான் இவர்கள் இந்தியா வந்தார்கள் என்றனர். அவர்கள் மதமாற்றம் மூலமும் கல்வியின் மூலமும் இந்தியச் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கலாம் என்று எண்ணினர்.
4. அல்பிரட் லயால், ஹென்றி மெயின், வில்லியம் ஹன்றர் போன்ற அறிஞர்கள் இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சியானது கீழைத்தேய மேற்கத்தேய ஆட்சிகளிற்கிடையே தொடர்பை ஏற்படுத்துவது என்றும் இந்தியச் சமூகங்களைப் பற்றிக் கற்பதற்கு அதிக கவனம் கொண்டது என்றும் கூறினர்.
5. பி. ஈ. ஹொபேர்ஸ், Dr. ரி.ஜி.பி. ஸ்பியர், கலாநிதி C.H. பிலிப்ஸ், பேராசிரியர் ஹோல்டன், பிர்வர், பேராசிரியர் பார்ஹ்ச்சாற் போன்ற நவீன

வரலாற்றாளர்கள் நான்கேயின் வரலாற்று வரைவியலைப் பின்பற்றினர். கவனமாகவும் விமர்சன ரீதியாகவும் ஆதாரங்களை ஆராய்ந்து சிறந்த முறையில் தகவல்களைத் தந்தனர்.

இந்தியப் பாரம்பரியம்

பிரித்தானிய வரலாற்றாசிரியர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெவ்வேற்று ஒருவரோடு ஒருவர் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் இக்குழுவில் சேர்ந்தாலும் அவர்கள் பின் நிற்க விரும்பவில்லை. இந்திய வரலாற்று வரைவியல் மேற்கத்தேய பொறிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. சம்பவங்களைப் பாதித்த சூழ்நிலைகளை விளக்காமல் காத்திரமான விவரணைத் தொகுப்பாகவே தரமுற்பட்டனர். ஆனால், கூர்மையான இந்திய வரலாற்றுச் சிந்தனையாளர்கள் சவால்களை முறியடித்துச் சொந்தக் கருத்துக்களை வெளியிட்டு திறமையை நிலைநாட்டினார்கள். ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இந்தியர்கள் பார்வையாளர்களாகவே இருந்தனர். ஆனால், தமது எண்ணங்களில் சிறந்து விளங்கினர். ராஜாராம் மோகன்ராயின் அறிவியல் மறுமலர்ச்சியின் காரணமாக மேற்கத்தேய அறிஞர்களுடன் போட்டி போட்டு இந்தியர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று இருந்த கொள்கைகளை எல்லாம் விவாதித்தனர். மேற்கத்தேய வழிமுறைகளுடன் போட்டிபோட முடியாது தமக்கென சொந்த வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் அற்றிருந்தவர்கள் பிரித்தானியர்களைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தனர். ஆனால், பிரித்தானியர் கால இந்திய வரலாறு, கிழக்கிந்தியக் கம்பனிகளின் நடவடிக்கைகளிலோ அல்லது பிரித்தானிய அரசின் முடிக்குரிய ஆட்சியாளர்களிலோ தங்கியிருக்கவில்லை. அக்கால இந்திய வரலாறு இந்தியர்களின் நடவடிக்கைகளில் மாத்திரம் தங்கியிருந்தது. இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் வரலாற்று நிகழ்வுகளை எதிர்கொள்வதற்காக வெகுவிரைவில் தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொண்டனர். வரலாற்றில் சொந்தக் கொள்கைகளை உருவாக்கினர். அதன் மூலம், உண்மையான வரலாற்றின் முக்கியத்துவம் சொந்த மக்களின் மூலமாக உருவாக்கப்பட்ட இந்தியச் சமூக மாற்றங்களிலே தான் தங்கியுள்ளது என்றனர். இவ்வகையான நவீன எண்ணங்கள் வெற்றியடைய முன்பு, வெவ்வேறு தன்மைகளையுடைய பல சிந்தனைக் கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டியிருந்தது.

- தீவிர சிந்தனையாளர்களான ராஜ்நாராயன், போஸ், சந்திரநாத் பாசு, பங்கீம் சந்திர சட்டர்ஜி, A.C. டாஸ், கே.பி. ஜெயஸ்வால், பாலகங்காதர திலக், வி.டி. சவார்கர், என்போர் மேற்கத்தேய கலாச்சாரத்தை விட இந்திய கலாசாரம் உயர்ந்தது என்று வலியுறுத்தினர்.
- புகத்தறிவுச் சிந்தனையாளர்களாக ராஜேந்திரலால் மித்திரா, ஆர்.சி. டட், ஆர்.ஜி. பன்தர்கார், ராய்ச் சுவந்திரி போன்றோர் தேசிய உணர்வுகளால் உந்தப்படவில்லை. ஆனால், இந்திய வரலாற்றில் ஐரோப்பியர்கள் விடும் பிழைகளைத் திருத்துவதற்காக நிகழ்வுகளைக் கருத்துடன் அவதானித்து வந்தனர்.
- மூன்றாவது குழுவினரான மேஜர் சி. பாசு, A.C. மசும்தார், சி.வை. சிந்தாமணி, சுரேந்திரநாத் பனரஜி என்போர் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட தேசியவாதிகளின் கரங்களைப் பலப்படுத்துவதற்காக ஆங்கிலேயர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்தியப் பொருளாதாரச் சுரண்டலை வெளிக்கொணர்ந்தனர்.
- நான்காவது மரபுனைச் சார்ந்த குழு வரலாற்றாசிரியர்களான ரிான் முக்கர்ஜி, ஆர். பாம் டற், கொசாம்பி போன்றவர்கள் மார்க்சிய சிந்தனைகளினால் கவரப்பட்டு அதன்மூலம் இந்திய வரலாற்றுப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முற்பட்டனர். பின்பு இக்குழுவில் பேராசிரியர் முகமட் ஹபீப் பேராசிரியர் எஸ். நூருள் ஹசன், பேராசிரியர் ஹாமிலா தாபர், Dr. பிபின் சந்திரா, Dr. ஹபான்ஸ் மூக்கையா, பேராசிரியர் இர்பான் ஹபீப், ஆகியோரும் மற்றவர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர்.
- ஐந்தாவது மரபினைச் சார்ந்த வரலாற்றாசிரியர்களையும் இந்தியா உருவாக்கியது. அவர்கள் எவ்விதமான சிந்தனைப் பிரச்சினைகளிலும் ஈடுபட விரும்பவில்லை; ஒதுங்கி இருந்தனர். அவர்கள் ராங்கே உருவாக்கிய வரலாற்றைப் போன்று உருவாக்குவதற்குக் கடுமையாகப் போராடினர். ஜதுநாத் சர்கார், எஸ்.என். சென், ச்வாத், அகமட் கான், சர்தேசி, எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஜயங்கார். சிறினிவாசாச்சாரியார், வெங்கடேஸ்வரலு ஆகியோர் அம்மரபு சார்ந்தவர்களாவர்.

ஜேம்ஸ் மில்

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிரித்தானிய வரலாற்றாசிரியர்களில் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய பெரிய தாக்கங்களைச் செலுத்திய சிந்தனை மரபில் தோன்றியவர்தான் ஜேம்ஸ் மில். அவரின் “பிரித்தானிய இந்தியாவின் வரலாறு” எனும் நூல், 1806இல் எழுதி முடிக்கப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் வரலாற்றை எழுதுவதில் சக்தி வாய்ந்த தாக்கத்தை அவர் ஏற்படுத்தியிருந்தார். அவர் தத்துவஞானி; சிந்தனையாளன். ஆகையால் கிழக்கிந்திய கொம்பனி அலுவலகத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டார். இதன் மூலம் அவர் இந்தியாவிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு செய்தியும் பத்திரிகையும் அவருக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. அவர் இந்திய வரலாற்றில் இந்துக்களினதும் இஸ்லாமியர்களினதும் வரலாற்றை எழுத முற்பட்டார். ஆனால் முற்று முழுதான தோல்வியைக் கண்டார். ஏனெனில் அவர் வரலாற்றுக்கான இந்துக்களினதும் முஸ்லீம்களினதும் பங்களிப்பை மறுக்க விரும்பவில்லை, அதேவேளை பிரித்தானிய ஆட்சியைப் புகழ்ந்த அரசுகளையும் தாக்க விரும்பவில்லை. அவர் மிகவும் கட்டுக்கோப்பான அல்லது இறுக்கமான தத்துவமான பயன்பாட்டுவாத சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்தார். அதன்படி, மக்களின் பண்பாடுகளும் பழக்கவழக்கங்களும் சட்டத்தின் மூலமும் அரசின் மூலமும் தான் முன்னேற்றமடைய முடியும் என்றார். மேலும் மக்களின் (சமூக, பொருளாதார) சூழ்நிலைகளை விருத்தி செய்வதும் முற்றிலும் அரசின் பொறுப்பாகும் என்றார். இக்கருத்திலிருந்து முடிவு செய்யும்போது இந்து, இஸ்லாமிய அரசுகள் படுதோல்வியடைந்தன என்கிறார். பிரித்தானிய அரசை அவர் தகுதியற்ற முறையில் பாராட்டவில்லை. ஆனால் முன்னைய ஆட்சியாளர்களைவிட தற்போதைய பிரித்தானிய ஆட்சி மிகவும் அறிவுட்டும் தன்மையுடையது என்கிறார். மில் அறிவுட்டும் சிந்தனைக் குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டும். இதில் பயன்பாட்டுவாதம் ஒரு முக்கிய பிரிவாகும். அது சிறந்த நடைமுறைத்தன்மை வாய்ந்தது. அறிவு சார்ந்தது. நியாயமான மனிதத் தன்மையுடையது. அரசு முகவர்கள் மூலம் புரட்சியை ஏற்படுத்துவதே மில்லின் முக்கிய தத்துவமாக இருந்தது. இத்தத்துவத்தின் மூலமே மில், முன்னைய ஆட்சிகள் சிறந்தன அல்ல என்றும், பிரித்தானிய அரசும் சில விடயங்களைத் தவிர சிறந்தது அல்ல என்றும் கூறினார்.

ஆனால், மில் ஒருபோதும் இந்தியாவிற்கு வந்ததில்லை. ஆகையால் புராதன இடைக்கால வரலாறுகளை தன் மன நிலைக்கேற்ப எழுதினார். ஆரம்பகால வரலாறை முற்றாகக் கண்டித்தார். அவர் சாதி, இனம், வர்க்கத் தன்மையுள்ள கொடுங்கோல் ஆட்சிக்கு எதிராக இருந்தார். டங்கன் மோர்ப்ஸ் என்பவர் மில்லினுடைய கருத்துக்களை விபரிக்கும்போது ஞசோ இங்கிலாந்திலுள்ள ஆங்கில நிறுவனங்களை மறைமுகமாகத் தாக்குவதைப் போல் மில் இருந்தார் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இவ்விடயம் இந்து சமயத்தையும் இஸ்லாத்தையும் தாக்குவது இலகுவானது அல்ல. ஆகையால் ஆங்கில அறிஞர்கள் சரியான தகவல்களை அவர்களிடமிருந்து பெற வேண்டும் என்றார். நடைமுறைச் சாத்தியமான அரசு முறையே இதற்குத் தகுந்தது என்று கூறினார். நடைமுறைச் சாத்தியவாதிகள் சட்டத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். அவ் ஆட்சிச் சட்டத்தைத்தான் அவர்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு விரும்பினார்கள். சட்டத்தையும் நியாயத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசை உருவாக்குவதைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றும் பிரயோசனமாக மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மில்லின் கருத்துப்படி ஆரம்ப இந்து ஆட்சியாளர்கள் சமூக ரீதியில் தவறி விட்டார்கள். ஆகவே, நாகரீக வளர்ச்சியில் உயர்வு காணவில்லை. பிரித்தானியர்களும் இவ்விடயத்தை அடைசியம் செய்வார்களேயானால் அவர்களும் காட்டுமிராண்டிகளாகவே கணிக்கப்படுவர்.

இந்து ஆட்சிக் காலகட்டம் பல அறிஞர்களுக்குக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தியது. சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ், இந்து ஆட்சியைப் பற்றி மிகவும் மாறான கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். அதாவது இந்துக்கள் நாகரிக உச்சியை அடைந்தார்கள் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார். கோல்புறாக், வில்கின்ஸ், பிரின்சேப் போன்றவர்களும் மற்றும் கீழைத்தேய அறிஞர்களும் ஆழமாக இந்திய இலக்கியங்களைக் கற்று ஜோன்சிற்கு ஆதரவு தெரிவித்தனர். அதைத் தொடர்ந்து பல காரசாரமான விவாதங்கள் நடைபெற்றன. மில் ஹொபேர்ட் ஒம்ஸ்சின் இராணுவ வரலாற்றில் அதிக அளவு தங்கியிருந்தார். புகானன் இந்திய வரலாற்று வெறுப்பில் இருந்தார். ரெய்லின் கருத்துக்கள் குறுகிய நோக்கம் கொண்டன. டுபோயிஸ் சமயக் குழுத் தலைவர் - சமய நோக்குத் தன்மையுடையவர்.

மில் பல சாதகமான கருத்துக்களை அலட்சியப்படுத்தி விட்டார். இந்தியாவிற்கு அவர் நேரடியாக வந்திருந்தால் பல பின்னடைவுகளை நிவர்த்தி செய்திருக்கலாம். அவருக்கு சமஸ்கிருத மொழி தெரிந்திருந்தால் இந்தியக் கலாச்சாரத்தின் விசேட தன்மைகளை அறிந்திருப்பார். உண்மையான பல பழைய இந்திய அணுபவங்களைப் பெற அவர் மறுத்துவிட்டார். வேல்ரயரினுடைய வரலாற்றைப் பற்றிய கருத்தை அவர் கொண்டிருந்தார். சில பின்னடைவுகளைத் தவிர்த்து நோக்கின் பிரித்தானிய இந்திய வரலாற்றை அவர் சிறந்த முறையில் தந்துள்ளார்.

எலிபன்ஸ்ரோன்

மவுன்ஸ்ருவோட் எலிபன்ஸ்ரோன் மில்லின் சமகாலத்தவர். அவருடைய நூலான "இந்து - மொகமதிய இந்திய வரலாறு" என்ற நூல் ஹெகலியக்கால செயற்பாடு - மறு செயற்பாடு என்ற தன்மையைக் கொண்டது. இந்திய சமுதாயத்தைப் பற்றிப் பல சாதகமான கருத்துக்களைக் கொண்டது. அத்துடன் இந்தியப் பிரச்சினைகள் இரக்கமுடைய புரிந்துணர்வுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. மில்லினுடைய அறிவுசார் வகுப்பைச் சார்ந்த வரலாற்று வரைவியல் சுதந்திரத்திற்குப் பதிலாகச் சந்தோசத்தைக் கொடுத்தது என்றார். ஆனால், மக்களின் பாரிய தேவை உணவு, உடை, உறையுள் என்பனவாகும். எலிபன்ஸ்ரோனின் வரலாறு (றொமான்றிக்) கலையுணர்வு மரபைச் வகுப்பைச் சார்ந்தது. அதிக மனிதர்களுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது. குறைந்த அளவு தர்க்கத்தைக் கொண்டிருந்தது. இந்தியாவின்பால் அவருக்கு அதிக பற்றும், விருப்பமும் இருந்தது.

அவர் அதிக வாழ்நாளை அங்கு கழித்தார். அவர் 1805இல் தனது 16 ஆவது வயதில் இந்தியாவிற்கு வந்தார். நாக்பூரில் இருந்து Bombay ஆளுநராக வரும்வரைக்கும் பல்வேறு பதவிகளில் சேவையாற்றினார். அத்துடன் துறைபோர்ந்த அறிவார்ந்த நிர்வாகியாகத் திகழ்ந்தார். 1826இல் அவர் தானே முதல் மராத்திய வரலாற்றாசிரியன் என நினைத்தார். ஆனால், தனது எண்ணத்தை மாற்றியமைத்து அப்பாரிய பொறுப்பை தனது உதவியாளரான கிறான்றன் டவ் இடம் விட்டுச் சென்றார். அவர் மராட்டிய வரலாறு எனும் நூலை

எழுதினார். (1825) அது இன்றும் பிரயோசனமானது. எலிபன்ஸ்ரோன் வரலாற்றை எழுதியது மட்டுமில்லாமல் தன்னுடைய சூழலையும் அதற்கு மாற்றினார். இவருடைய மும்பை உதவியாளரான வில்லியம் எர்ஸ்கைன் என்பவர் “பேபரினுடைய ஞாபகங்கள்” எனும் நூலை மொழிபெயர்த்தார். ஆனால், மிகவும் போற்றத்தக்க சுவாரஸ்யமான படைப்பு என்னவென்றால் கப்ரின் ஜேம்ஸ் ரொட் எழுதிய “ராஜஸ்தானின் வரலாற்று ஏடுகளும் பழமைச் சின்னங்களும்” என்ற நூலாகும்.

எலிபன்ஸ்ரோன் மில்லின் கருத்துக்கள் புனைத்திறம் வாய்ந்தவை என்றும், மூலாதாரமானவை என்றும் விரிவானவை என்றும் கூறும் அதே வேளையில் மில்லினுடைய நோக்கங்களை அல்லது கருத்துக்களை எதிர்த்தார். எலிபன்ஸ்ரோன் உண்மைத்தன்மை பற்றிக் கவனமாக இருந்தார். ie.: ஜேம்ஸ் மில் தனது வரலாற்றிற்கு ஆதரவாக, ஐரோப்பியத் தன்மையுடைய கொள்கைகளையே கொண்டிருந்தார். ஆனால் உண்மையான வரலாறானது இந்தியாவுடன் நேரடித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதன் மூலமும் சூழ்நிலைகளைக் கண்டறிந்து எழுதுவதன் மூலமுமே எழுதப்பட முடியும் என்றார். எலிபன்ஸ்ரோன் விக்ஹோவின் வரலாற்றுக் கொள்கையான பொதுவான அளவுகோலின் மூலம் எல்லா மனிதர்களையும் அளக்க முடியாதென்றார். அத்துடன் ஜெரமி பெந்தத்தின் கொள்கைகளுடன் மராட்டிய வரலாறு ஒத்துப்போகவில்லை என்றார். ஆகவே தான் எலிபன்ஸ்ரோன் பயன்பாட்டுத் தன்மையுள்ள வரலாற்றைச் சவாலாக ஏற்று தைரியமாக எதிர்த்தார். எனினும் அவர் இந்தியாவைப் பற்றி அறியாத ஆங்கிலேயர்களுக்கு எவ்வாறு இந்துக்களையும் இஸ்லாமியர்களையும் பற்றிக் கூறுவது என்று நினைத்தார்.

அவர் கி.பி. 1834இல் எழுத ஆரம்பித்து 1841இல் பிரித்தானியர் இந்தியாவைக் கைப்பற்றும் வரை எழுதியுள்ளார். எனினும் அவரால் இத்துறையில் ஜேம்ஸ் மில்லுடனும் மக்குலேயுடனும் போட்டி போட முடியவில்லை. எலிபன்ஸ்ரோனின் ஆக்கங்கள் புராதன இடைக்கால இந்திய வரலாற்றை அறிய விரும்பிய ஆங்கில மொழி தெரிந்த மக்களுக்கு ஆதாரமாக அமைந்தது. மில்லின் உணர்ச்சிபூர்வமான தன்மையும் எலிபன்ஸ்ரோனின் அமைதியான யதார்த்தத் தன்மையும் வேறுபட்டிருந்தன.

ஆனால், Elphanstoned; ஆக்கங்கள் எளிமையான படைப்பாற்றலுடைய விமர்சனத் தன்மைகள் உடையதாக இருந்ததால் இந்திய மக்கள் தமது நாட்டுப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி அறியக் கூடியதாக இருந்தது. பல மேற்கத்தைய அறிஞர்கள் ஜேம்ஸ் மில்லினுடைய வரலாற்று வரைவியலை விரும்பிப் பின்பற்றினார். ஏனெனில், அனேகமானோரை அது கவர்ந்தது.

Henry Elliot

இவர் (1867 – 1877) பாரசீக வரலாற்றை எட்டுப் பாகங்களாக எழுதினார். ஆனால் அவர் அதன் அறிமுகத்திலேயே இந்தியாவில் இனங்களுக்கிடையில் பதற்றத்தைத் தோற்றுவித்தார். மில் இந்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் கசப்பானவராகக் காணப்பட்டார். ஆனால், எலியற்றும் டௌசனும் முஸ்லீம்கள் பால் அதிக வெறுப்பு வைத்திருந்தனர்.

Sir William Wilson Hunter

இவர் இந்தியாவில் பிரித்தானிய ஆட்சியை புகழ்ந்து கூறினார். இவர் இந்திய பிரித்தானிய வர்த்தமானியின் தந்தையாவார். பரந்த பிரித்தானியாவில் நம்பிக்கை வைத்தார்.

Vincent Smith

இவர் இந்திய நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றினார். இந்திய வரலாற்றைக் இங்கிலாந்தில் கற்பிப்பவராகவும் இருந்தார். இவர் சிறந்த வரலாற்று நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

Dodwell

இந்திய வரலாற்றுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை. இவர் இங்கிலாந்து நாட்டின் கண்ணோட்டத்துடனேயே வரலாற்றை வரைந்தார்.

Rapson

இவர் கீழைத்தேய வரலாற்றாசிரியர். உயிரோட்டத்துடன் இந்திய வரலாற்றை எழுதினார்.

Macaulay (1800 – 1859 AD)

தோமஸ் பாபிங்ரன் மக்குலே “வரலாற்று ஆசிரியன்” என்ற கட்டுரையையும், History of England (1855): என்ற நூலையும் எழுதினார். அவருடைய வரலாற்று எழுத்துக்கள் கட்டுரைகளாகவே காணப்பட்டன. அவருடைய திறமையான கவர்ச்சிகரமான எழுத்துக்களுக்குத்தான் அதிக மதிப்பிருந்தது. ஆனால், HAL. Fisher கருத்துப்படி அதில் அதிக தவறுகள் இருந்தன.; உண்மைகள் இருக்கவில்லை; சரியான தகவல்கள் தியாகம் செய்யப்பட்டன. Clive and Warren Hastings என்ற நூல் பிரபல்யமானது. ஆனால் வரலாற்று நூல் அல்ல.

Moreland (1868 – 1938)

வில்லியம் கரிசன் மோர்லன்ட் இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாற்றை ஆரம்பித்தார். அயர்லாந்தில் 1868இல் பிறந்தார். இவரின் நூல்கள் நிபை பிரச்சினைகள் தொடர்பானவை.

1. The Agriculture of the United Provinces (1904).
2. The Revenue Administration of the United Province (1911)
3. British Revenue System = Mughal System.

இவருடைய மற்றைய நூல்களாவன:

1. The Agrarian System of Mughal India.
2. Akbar's Land Revenue Systems (1918).
3. India at the death of Akbar (1920)
4. From Akbar to Aurangazeeb.
5. The Agrarian System of Muslim India (1929).

இவரின் கருத்துப்படி வருமானவரி நிர்வாகத்தின் தன்மை அது எவ்வாறு நடாத்திச் செல்லப்படுகின்றது என்பதில்தான் தங்கியுள்ளது. முகலாயர்களுடைய வருமானவரி முறையைத் தான் ஆங்கிலேயர்கள் பின்பற்றினார்கள் என்று மோர்லண்ட் கூறினார். அதன் மூலத்தைப் பார்க்கும்போது அது இந்துக்களின் வருமான வரிமுறையை ஒத்திருந்தது. பிரித்தானிய ஆட்சி அறிமுகமாகி நூறு வருடங்கள் கழிந்த பின்பும் இந்தியப் பொருளாதாரமுறை பண்டமாற்று முறையாக முறையாக இருந்தது. இந்தியாவில் விவசாயமும் வருமானவரித் திணைக்களமும் மிகவும் முக்கியமானது என்றார்.

அவர் Introduction to Economics for Indian Students என்ற நூலை எழுதினார். அது மனிதனின் பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை உணர்த்தியது. நாட்டின் வளர்ச்சியை இரண்டாகப் பிரித்தார்.

1. உற்பத்திக்கு ஆதரவு இருக்கின்றதா?
2. வளங்களைச் சமூகத்தில் சமமாகப் பங்கிடும் தன்மை இருக்கின்றதா?

அவர் இந்தியத் தேசிய வரலாற்றாசியர்களுக்கும் தேசிய காங்கிரசின் சவால்களுக்கும் மறுமொழி கூற முற்பட்டார். இந்தியத் தேசியவாதிகளும் இந்தியத் தேசியக் காங்கிரசும் தமது சேவைகளை இந்திய மயமாக்கும் படியும், இராணுவ வேதனங்களைக் குறைக்கும்படியும் சுதந்திர வர்த்தகத் தன்மையை இல்லாதொழிக்கச் சொல்லியும் இந்தியக் கைவினைப் பொருட்களை ஆதரிக்கும் படியும் கோரினர். ஆனால், நோர்வண்ட் மறைமுகமாக மொகலாயப் பேரரசு காலத்திலேயே இந்நிலைமைகள் மோசமடைந்தன என்கிறார். எனினும் அவர் அக்பர் கால இந்தியா, மேற்கு ஐரோப்பாவைவிட வளர்ச்சி அடைந்தது என்கிறார். பல்வேறு பின்னடைவுகள் இருந்தாலும் மோர்லண்ட் புதுவகையான வரலாற்றை எழுதிய சிறந்த வரலாற்றாசியர். அவர் மொகலாய, வருமான வரி முறைகளைத் திறமையாக எடுத்துக் கூறினார். ஒரு இராச்சியத்தில் அரசியற் ஸ்திரத்தன்மை இருந்தாலும் பொருளாதாரமே முக்கிய பங்கை வகிக்கிறது என்றார்.

றொபேர்ட் ஓர்ட், மார்லிஸ்ஸை, லராட், பாபிங்கரன், மக்குலே, எலிபன்ஸ்ரோன், வில்லியம் கன்ற்றர் ஆகியோரின் சிறந்த அனுபவங்கள் வரலாறுகளாயின. அனேகமானோர் பிரித்தானிய ஆட்சியைப் புகழ்ந்தார்கள். நிர்வாகிகளின் சாகசச் செயல்கள் வரலாறுகளாக எடுத்துக் கூறப்பட்டது. எ-டு.

லோறன்ஸ், கிளைவ், வாறன் ஹோஸ்டிங்ஸ், லோட் வெல்லஸ்லி, பென்ரிங், றிப்பன், டல்கெளசி அல்லது கேர்சன்.

தத்துவத் தன்மைகள்

சில வரலாற்றாசிரியர்கள் சிறந்த மனப்பாங்குடன், ஐரோப்பிய உயர் சிந்தனையுடன் வரலாற்றை அணுகினார். சமூகத்தை மாற்ற முற்பட்டனர். அவர்களாவோர். கொமைற், சேர்ஹின்னி மெயின், சேர் ஜேம்ஸ், பிற்ஸ்டேம்ஸ் ஸ்ரீபன், சேர் அல்பிறட் லியால், சேர் வில்லியம் ஹன்ரர். இந்திய சமூகத்தை மறுசீரமைக்க முற்பட்டனர். இவர்கள் அறிவார்ந்த முறையில் இந்தியப் பிரச்சினைகளை அணுகினர். இவர்கள் டார்வினின் Law of Nature or Survival of the fittest என்ற தத்துவத்தைப் பயன்படுத்தினார்.

கலாச்சாரத் தன்மைகள்

பிரித்தானியர்கள் தமது பாரம்பரிய பழமை வாதத்திற்குப் பெயர் போனவர்கள். பழைய சிந்தனைகளுக்கு மதிப்பளிப்பவர். J.N. Farquhar's, Dila Modern Religious Movements in India. (1915)

தேசிய வரலாற்றாசிரியர்கள்

இந்தியர்களுக்கு வரலாற்று வரைவியல் புதிது; பல இந்தியர்கள் ஆங்கில எழுத்தாளர்களை வெறுத்தார்கள். பல்வேறு அறிவுகளை வளர்த்து தம்மைத் தயார்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

Raja Ram Mohan Raj இந்தியப் பாரம்பரியங்களை எடுத்துக்கூறி தேசிய உணர்வலைகளைத் தட்டியெழுப்பினார்.

தென்னிந்திய வரலாற்று வரைவியல்

தமிழ்நாட்டு வரலாற்றறிஞர்களின் பங்களிப்பு காலணித்துவ வரலாற்று வரைவியலிற்கு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துள்ளது. இவ்வரலாற்று ஆசிரியர்கள் மூலாதாரமான பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார்கள்.

இவ்வரலாற்றாசிரியர்களையும் நாம் பலவிதமாகப் பிரிக்கலாம். தமிழில் எழுதியவர்கள், ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர்கள் எனப் பிரிக்கலாம். நிறுவனங்களில் அவர்கள் வரலாற்றைக் கற்பிப்பவர்களாக இருக்கலாம். வரலாற்றைக் கற்பதையும் எழுதுவதையும் ஒரு பொழுதுபோக்காகக் கொண்டவர்களும் இருக்கின்றார்கள்.

முக்கியமாகக் காவலரையறையுடன் எழுதும் வரலாற்று வரைவியலைப் பிரித்தானியர்கள் அல்லது ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவுக்கு சொல்லித் தந்தனர். தனித்திறமை வாய்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் மூலதாரத் தகவல்களுடனும், சிந்தனைகளுடனும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்கின்றனர்.

எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் (1871 – 1953):

தென்னிந்திய வரலாற்றாசிரியர்களில் மிகவும் புகழ்பூத்தவர் எஸ். கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் ஆவார். கும்பகோணத்திற்கு அருகில் பிறந்து பங்களுரில் கல்வி கற்று கணிதத்திலும் பௌதீகத்திலும் சிறந்து விளங்கினார். இறுதியாக வரலாற்றறிந்துறைக்கு வந்தார். அவரின் முதல் வெளியீடு The History of Mysore Under Wodeyars ஹல்ச்சே என்பவர் அசோகக் கல்வெட்டுக்களைத் தொகுத்திருந்தார். அவருடன் நண்பராகியபடியால் ஒரு வரலாற்றாசியரானார். ஆரம்பத்தில் சோழர் வரலாற்றில் ஆர்வம் காட்டினார். மிகவும் குழப்பத்திற்குள்ளான வரலாற்றுக் காலக் கணிப்புகளை குலங்கள் குடிகளின் காலக் கணிப்புகளை திறம்பட மேற்கொண்டார் அவரின் சிறந்த வரலாற்றுப் படைப்புகளாக,

1. South India and her Mohammadan Invaders (1921) உள்ளது. மேலும்
2. The beginnings of South Indian History (1918).
3. Contributions of South India to Indian Culture.
4. Manimakalai in its historical setting.
5. The evaluation of Hindu Administrative Institutions in South India.

இவை எல்லாம் அநேக வரலாற்று உண்மைகளை முறையாக எடுத்தியம்புகின்றன. இவரின் Sources of Vijayanagar History மிகவும் புகழ்பெற்றது.

இவரைவிட.

1. R. Sathiya Nathaiyar, The Nayaks of Madura.
2. R. Gopalan, "The Pallavar of Kanchi"
3. C.V. Narajana Iyar, "Early History of Saivism".
4. Dr Appaturai, "Economic Condictions of South India".

போன்றோர் சிறந்த வரலாற்று நூல்களைத் தந்துள்ளனர்.

இவ்வரலாற்று நூல்கள் மிகவும் ஆதாரபூர்வமான தகவல்களைக் கொண்டுள்ளன.

கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (1892 – 1976):

தென்னிந்திய வரலாற்றாசிரியர்களில் இவர் மிகவும் முக்கியமானவர். திருநெல்வேலியில் பிறந்து சென்னையில் கல்வி கற்றவர். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக 1929 முதல் 1946 வரையும் பின்பு மைசூர் பல்கலைக்கழகத்தில் 1952 முதல் 1955 வரை கடமையாற்றினார். அவர் UNESCO பாரம்பரிய கலாச்சாரப் பண்பாட்டு நிறுவனத்துடன் தொடர்புடையவர். இவரும் ஐயமெசஜப் போன்று பல்வேறு தென்னிந்திய குலங்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்தார். அதற்காகப் பல தொல்பொருள் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டார். அவரின் நூல்களாக,

1. The History of the Cholas
2. The Pandyan Kingdom
3. History of South India.
4. History of India.
5. The Development of Religion in South India.

இவர் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் ஆதாரங்களைப் தேடி ஆய்வுகளை மிகவும் கவனத்துடன் நடாத்தி நூல்களை எழுதியவர். இவரின் அடியொற்றி வந்தவர்களுள் ஓர்வர் ஊ. மீனாட்சி. இவர் 'Administrative and Social Life under the Pallavar' எனும் நூலை எழுதினார். இன்னொருவர் The Early History of Anthras எனும் நூலை வெளியிட்டார்.

மிகவும் சிறந்த இன்னோர் வரலாற்றாசிரியர் Dr. T. Mahalingam, இவரும் KAN. Sastri, இன் வழிவந்தவர்தான். இவர்.

1. Administration and Social Life under Vijayanagar.
2. Early South Indian History.
3. South Indian Polity.

போன்ற சிறந்த நூல்களைப் படைத்தார். வரலாறு என்பது கடந்த காலங்களைப் பற்றி அதிக தகவல்களை அறிந்து மிகவும் கஸ்டப்பட்டுக் கிடைப்பது என்றார்.

கேரளா மாநிலம் K.M.Panikar என்ற சிறந்த வரலாற்றாசிரியரைக் கொண்டிருந்தது. அதேபோன்று கர்நாடகா — சியாமா சாஸ்திரியைக் கொண்டிருந்தது.

வி. வெங்கையா

இவர் 1864இல் பிறந்தார். சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று, காஞ்சிபுரம் கிறிஸ்தியன் மிசன் பள்ளியில் கற்பித்தார். Dr. Hultyschஇன் உதவியுடன் அவர் கல்வெட்டுக் கற்கையில் தேர்ச்சி பெற்றார். வேங்கையா முதன்மைக் கல்வெட்டாய்வாளராகப் பணியாற்றினார் (1899, 1901, 1903). இவர் முக்கியமாக வேள்விக் குடித்தளத்திற்குக் காலக் கணிப்பை ஏற்படுத்தினார் (AD. 769) இது பாண்டியர்களைப் பற்றி அறிவதற்கு முக்கியமானதாகியது.

கே. வி. சுப்பிரமணிய ஐயர்

இவர் கோயம்புத்தூரைச் சேர்ந்தவர். திருச்சியில் கல்வி கற்ற பின்னர் ஊட்டி கொலமநேற்றில் சேர்ந்தார். இவர் மதுரையிலுள்ள குகைக்கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்தார். இவை தமிழ் மொழியிலேயே எழுதப்பட்டவை என்று சொன்னார். இவர் அரிக்கமேடு என்ற பிரதேசத்தில் காணப்பட்ட பிராமிக்கல்வெட்டை வாசித்தறிந்தார். இவர் புகழ்பெற்ற திருமுக்கூடல் கல்வெட்டுக்களை வாசித்தறிந்தார். இவர் சோழர்கால கிராம ஆட்சி முறையைத் தெரிவிக்கும் உத்தரமேரூர்க் கல்வெட்டுக்களைத் தொகுத்தார். இவரின் நூலான, Historical Sketches of Ancient Deccan மிகவும் புகழ்பெற்றது.

மேலும் இவர், இந்திய தொல்பொருள்துறைக்கு (Indian Antiquity) அடிக்கடி பங்களிப்புச் செய்தார். அவர் தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுக்கள் (South

Indian Inscriptions) பல பாகங்களைக் கொண்ட (VI, VII & VIII) நூற்றொகுப்பைத் தொகுத்தார். அத்துடன் திருவாங்கூர் Archaeological தொகுப்புக்களையும் வெளியிட்டார். (II, III & IV) அவர் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகளைக் கண்டுபிடித்தார். அத்துடன் மிகவும் புகழ்பெற்ற Leyden Grant என்பதைத் தொகுத்தார். இவை அவரின் அழியாப் புகழிற்குக் காரணமாயின. அவர் சுழலையடி Asiatic Society London இன் உறுப்பினருமாவார்.

ஈ. என். சுப்பிரமணியம்

இவர் தமிழ்நாட்டில் புகழ்பெற்ற கல்வெட்டாய்வாளர். இவர்கும்பகோணத்திலுள்ள உடையலூர் கிராமத்தில் பிறந்தார். அவரின் குடும்ப பொருளாதாரம் காரணமாகச் சிறு வயதிலேயே (12) தாலுக்காவில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். இவர் சுதந்திர எழுத்தாளராவார். 'தினசரி' என்ற பத்திரிகையில் இவரது ஆக்கங்கள் வெளியாகின. பின்பு அவர் 'தமிழ் வரலாற்றுக் கழகம்' என்ற அமைப்பில் சேர்ந்து பணியாற்றினார். அதிலிருந்து வெளியேறிய பின்பு தன்னை வரலாறு, கல்வெட்டு ஆராய்ச்சிகளில் முற்றாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்.

இவர் பல வரலாற்று நாவல்களையும் படைத்தார். (சின்னதேவி, Rajasundari, வாடா மலர், அமர தீபம் போன்றன). அவரின் 'கட்டப்பொம்பு' என்ற ஆக்கம் பாளையக்காரர்களின் கலகத்தை ஆதாரபூர்வமாக எடுத்துச் சொல்கின்றது. அவர் மருது பாண்டியர்களைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளார். வரலாற்றுத்துறைக்கு முக்கிய பங்களிப்பாகப் பல்வேறு கல்வெட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்துத் தொகுத்தளித்தளித்தார்.

எஸ். ஆர். பாலசுப்பிரமணியம்

இவர் சித்திரை 29, 1893இல் தஞ்சாவூரில் உள்ள சியாலி என்ற ஊரில் பிறந்தார். புதுக்கோட்டையில் கல்வி கற்றார். இவர் சோழர்களின் கலைவரலாற்றைச் சிறப்பாக ஆராய்ந்து பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவருடைய எல்லா நூல்களும் கள ஆய்வின் அடிப்படையிலே தான் எழுதப்பட்டன.

சி. என். ராமச்சந்திரன்

அவர் இந்திய தொல்பொருள் ஆய்வு மையத்தின் உதவி Director General ஆக இருந்தார். இந்தியா மற்றும் அயல் நாடுகளில் அகழ்வாராய்ச்சிப் பணிகளில் ஈடுபட்டு பல உண்மைகளை வெளியிட்டார். இவர் சிந்துவெளி நாகரிக மொழி, ஆரிய மொழிக்கு முற்பட்டது என்றார்.

ஐ. மகாதேவன்

இவர் தனது ஆய்வுகளின் முடிவாக சிந்துவெளி நாகரிக கால எழுத்துக்கள் திராவிடர்களினுடையது என்றார்.

சிறீனிவாசராகவ ஐயங்கார்

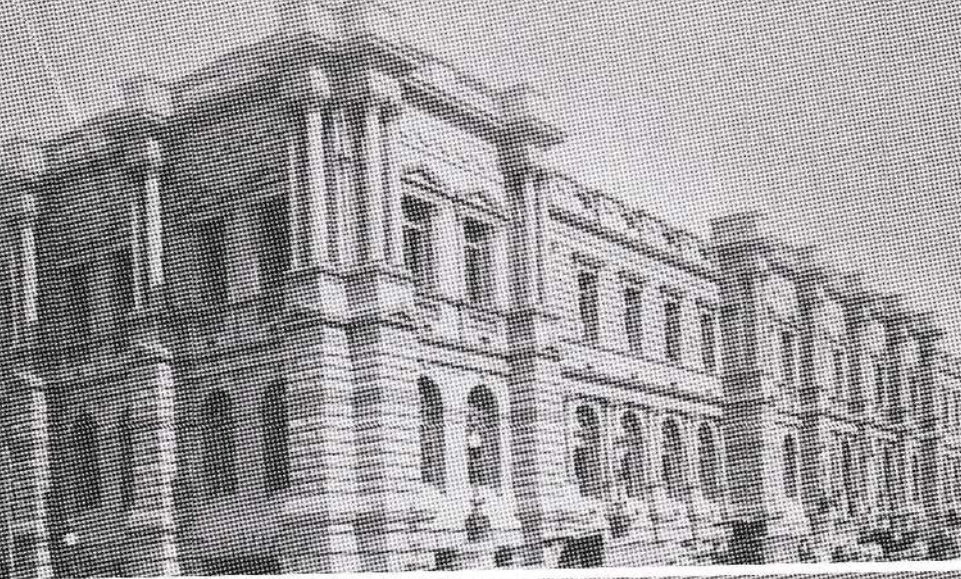
19ஆம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலேயர்களின் சென்னை நிர்வாகத்தைப் பற்றி அறிவதற்கு அவரின் Memorandum on the Progress of the Madras Presidency during the past 50 years of British administration சிறந்த மூல நூலாகும்.

முடிவுரை

காலனித்துவ ஆட்சிக்கால வரலாற்று வரைவியலானது இந்திய வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் புதிய ஒளி விளக்கை ஏற்றியது எனலாம். புதிய தொழில்நுட்ப அறிவைக் கொண்டும் இந்திய வரலாறு சிந்தனைகளைக் கொண்டும் எழுதப்பட்டது. இருந்தும் ஆங்கில ஆட்சியாளர்களினதும் பல சிந்தனையாளர்களினாலும் இந்தியாவிற்கு எதிரான எண்ணங்கள் பிரதிபலித்தன. ஆனால், தேசிய சிந்தனையுடைய வரலாற்றாசிரியர்கள் தமது எண்ணங்களை வரலாற்று வரைவியலில் திறமையாக எடுத்துக்கூறி இந்திய கலாச்சார பண்பாட்டுப் பெருமைகளை நிலைநாட்டினர். அதேபோன்று தமிழக வரலாற்றாசிரியர்கள் பலர் கல்வெட்டுகளை வாசித்தறிந்து வரலாற்றை எழுதினார்கள். இவ்வாறான பிரித்தானிய கால வரலாற்று வரைவியல் பல சாதக பாதக விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது; ஏற்பட்டன. பல நவீன சிந்தனைகளையும் விமர்சனங்களையும் உருவாக்கியது.

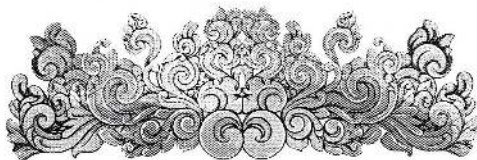
உசாத்துணை நூல்கள்:

01. Elton G.R (1969) **The Practice of History** Sydness Press. Australia
02. Manickam .S (1997), **Theory of History and Method of Research**, Padumam Publishers, Madurai.
03. Marwick.A(2001) **The New Nature of History** Palgrave Publications,London
04. Sheik Ali, B. (1996), **History its Theory and Method**, Macmilan Publication, New Delhi.
05. Subramaniam N., (1958), **Tamilian Historiography**, Selvam Printers, Madurai.
06. Romula Thapur, (2010), **Histories and Identities**, Sri Lanka Foundation Institute Auditorium, Colombo.

அந்தச் சூளுமையர்

இலங்கையில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளும் ஆறுமுகநாவலரும்

சி. பத்மநாதன்

Uத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே, யாழ்ப்பாணத்திலே, முன் எக்காலத்திலும் நடைபெறாத வகையிலே, சமூக மாற்றங்களும் சமய வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் இலங்கையின் இரண்டாவது பெரியநகரமாக உருவாகிப் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது. இன்றைய தலைமுறையினருக்கு இதனைப் புரிந்து கொள்வது சற்றுக் கடினமாகலாம். ஏனெனில் அந்த நிலை தலைகீழாக மாறிவிட்டது. முற்காலங்களில் நல்லூர் தமிழரசர்களின் இராசதானி. கந்தசுவாமி கோயில் இராசதானிக் கோயில். போர்த்துக்கேயர்களின் ஆட்சியில் சைவசமயத்திற்குப் பேரிடர் ஏற்பட்டது. சைவாலயங்கள் எல்லாவற்றையும் போர்த்துக்கேயர் தகர்த்தனர். யாழ்ப்பாணத் தமிழரிடையே தொடர்ந்தும் நிலைபெற்று வந்த பௌத்தப் பள்ளிகளும் இவ்வண்ணமாகவே இடித்துழிக்கப்பட்டன.

போத்துக்கேயர் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ சமயத்தை அரச சமயமாகப் பிரகடனம் பண்ணினார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து அதிகாரத்தைக்

கைப்பற்றிக் கொண்ட ஒல்லாந்தர் (1658 – 1796) கத்தோலிக்க சமயத்திற்குப் பதிலாக இறப்பிறமாதுக் கிறிஸ்தவத்தை அரச சமயமாகப் பிரகடனப் படுத்தினார்கள். அத்துடன் சுதேசிகள் எல்லோரும் அஞ்ஞானமயமாகிய தங்கள் சமய வழிபாட்டு முறைகளைப் பொதுவிடங்களிலே நடத்தக்கூடாது என்று காலாகாலம் கடுமையான பிரகடனங்களை வெளியிட்டனர். எனினும் ஒல்லாந்தர் தங்கள் இறுக்கமான சமயக் கொள்கையைச் சமசீராகக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. வர்த்தகமே அவர்களின் பிரதான குறிக்கோளாகியபடியால் அவர்களின் தரகராக விளங்கிய செட்டியார்கள். வேறு பிரதானிகள் என்போர் சைவசமய வழிபாட்டுத் தலங்களை அமைத்துக் கொள்வதற்கு அனுமதி வழங்கினார்கள். இந்த நிலையிலேதான் ஒல்லாந்தர் அரசாங்கத்திற் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த வைத்திலிங்கச் செட்டியார் வண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலைக் கட்டினார். அதேபோல இரகுநாதமாப்பாண முதலியார் 18ஆம் நூற்றாண்டிலே, நல்லூரிலே, கந்தசுவாமி கோயிலை ஒரு சிறிய ஆலயமாக நிர்மாணித்தார். நீர்வேலி, சாவகச்சேரி, இணுவில் போன்ற இடங்களிலும் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் பிற்காலத்திற் சைவக்கோயில்கள் இருந்தமை பற்றிய சான்றுகள் இப்பொழுது தெரியவந்துள்ளன. ஆயினும் ஒல்லாந்த அதிகாரிகளின் அறிக்கைகளின்படி யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் அனைவரும் கிறிஸ்தவர்கள் என்று கணிக்கப்பட்டு, அந்த அடிப்படையில், தங்கள் மேலதிகாரிகளுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்கள். உதாரணமாக 1722ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் 189,388 கிறிஸ்தவர்கள் இருப்பதாக வலென்றரையின் (Valentyne) தனது அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பின்பு 1760இற் குடாநாட்டிலே 182, 226 கிறிஸ்தவர்கள் இருந்தார்களென்று சொல்லப்பட்டது. எனினும் அரசாங்கத்தினரின் மதிப்பீடுகள் பொருத்தமற்றவை என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய விபரங்களினால் அறியப்படுகிறது. ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பல பகுதிகளிலே போர்த்துக்கேயர் அமைத்த தேவாலயங்களைத் தங்கள் சமயப் பிரிவிற்கு உரியனவாக மாற்றினார்கள். அவற்றோடு போதனாசாலைகளையும் உருவாக்கினார்கள். சுதேசிகள் அவற்றுக்குச் சென்று கல்வி கற்பது கட்டாயம் என்பது நியதி. கிறிஸ்தவ வினாவிடை வழியான சமய போதனையும் தமிழ், கணிதம் என்பன பற்றிய அடிப்படை அறிவும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டன. இந்த முறையானது யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் எழுதவும் வாசிக்கவும் பழகிக் கொள்வதற்கு

வழிவகுத்தது. அத்துடன் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் சில அடிப்படையான அம்சங்களையும் ஓரளவிற்கு அறிந்து கொண்டனர்.

ஒல்லாந்தர் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் அவர்களின் நிர்வாகத்தில் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றது. பழைய இராச்சியத்தை ஒரு தனியான நிர்வாகப் பிரிவாக ஆட்சி புரிந்தனர். அத்தோடு யாழ்ப்பாண நகரமும் பிரதான நகரம் என்ற முறையில் மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சியும் குறிப்பிடத்தக்களவில் ஏற்பட்டது. இலங்கையிலுள்ள நிர்வாகப் பிரிவுகளிலே யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலிருந்துதான் செலவினைக்காட்டிலும் கூடுதலான வருமானம் கிடைத்தது. புகையிலைச் செய்கையும் புகையிலை வியாபாரமும் செல்வம் ஓரளவிலே பெருகுவதற்கு ஏதுவாய் இருந்தன.

பிரித்தானியர் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணப் பட்டினமும் அதை மையமாகக் கொண்ட இராச்சியப் பகுதியும் படிப்படியாக முக்கியத்துவத்தை இழந்தன. கொழும்பு பிரித்தானியரின் பிரதானமான நிர்வாக நிலையமாகும். வடமாகாணம் ஒரு எல்லைப்புற மாகாணமாகிவிட்டது. அரசாங்கத்தின் மூலமாக ஐரோப்பியரின் பிரசன்னம் அங்கு ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை காணப்படவில்லை. அங்கிருந்த ஆட்சி அதிகாரிகளும் படையினரும் சுதேசிகளோடு எந்தநிலையிலும் பழகிக் கொள்ளக்கூடிய நிலை காணப்படவில்லை. இவ்விதமான ஒரு காலகட்டத்திலே, இலங்கையின் வடபுலத்தில் முன்னொரு காலத்திலும் இடம்பெறாத மிகவும் துரிதமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றின் காரணமாக, கல்வி வசதிகளைப் பெற்றதனால் இலங்கைத் தமிழர், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தவர் இலங்கையிலே முன்னிலைச் சமுதாயமாக முனைப்புப் பெற்றனர். இவ்விடத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு மிகுந்த நிறுவனங்களின் வளர்ச்சியும் அவற்றின் பிரதிபலனாக ஏற்பட்ட சைவசமய மறுமலர்ச்சியும் அடிப்படையானவை.

இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சமூக, சமய மாற்றங்களை இலகுவிலே புலமை நோக்கில் மதிப்பீடு செய்யவியலாது. அதற்கு வலுவான காரணங்களுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தின் நவீனகால வரலாறு இருண்ட அத்தியாயமாகவே இன்றும் காணப்படுகின்றது. மிகப்பெருமளவில் ஒல்லாந்தர்களும் பிரித்தானியரும் எழுதிய ஆவணச்சுவடிகள் கொழும்பிலுள்ள ஆவணச்சுவடிகள் நிலையத்திலும் பிற தேசங்களிலும் உள்ளன. இவற்றைப் படிப்பதற்கு எவரும் இதுவரை

முன்வரவில்லை. நாவலர் பணிகள் என்னும் நூலின் ஆசிரியரான ச.தனஞ்செயராசசின்கம் மட்டுமே தனது நூலை எழுதுவதற்கு ஆவணச்சுவடிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது. ஆவணங்களைப் பேணிக்கொள்வதும் ஆவணக்காப்பகங்களை உருவாக்குவதும் சைவர் களுடைய மரபுகளுக்கு அந்நியமானவை. சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் ஆவணங்களுக்கு நிகழ்ந்த கதி இதற்குத் தக்கவோர் உதாரணமாகும். (யாழ்ப்பாணத்திலே முன்னிலை வழக்கறிஞர் என்று புகழ்பெற்ற கனவான் ஒருவர், இச்சங்கத்தின் அதிபராக இருந்த காலத்தில், இந்த ஆவணங்களெல்லாம் தேவைப்படாதவை என்று அவற்றை நெருப்பில் எரிக்குமாறு செய்தார்.)

யாழ்ப்பாணத்திலே சேவை புரிந்த மூன்று கிறிஸ்தவ மிஷன்களைச் சேர்ந்த பாதிரிமாடும் ஆண்டறிக்கைகளையும் தங்கள் கடிதங்களையும் தங்கள் மூலத்தானங்களுக்கு அனுப்பினார்கள். அவை இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும், பிரித்தானியாவிலும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அவற்றிலே சைவசமயம் தொடர்பாகவும் ஆறுமுகநாவலர் பற்றியும் இடையிடையே சில குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றையேனும் படித்து ஆராய்கின்ற வாய்ப்பு நம்பவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. அத்தகையவற்றை ஆராயவேண்டிய அவசியம் பற்றிய எண்ணப்பாங்கும் இல்லை. இவ்வாறான ஒரு நிலையிலே புலமை நெறிக்கேற்ப நாம் எடுத்துக்கொண்ட விடயம் பற்றி ஆழமாக ஆய்வு செய்து கூறவியலாது. இந்தக் கட்டுரையில் ஆராயப்படும் காலத்தை மூன்று பகுதிகளாய் பிரித்து நோக்குவது பொருத்தமானது. அப்பிரிவுகள் மேல்வருவனவாகும்:

1. பிரித்தானியர் ஆட்சியின் முதற்கால் நூற்றாண்டுப் பகுதி. (1796 – 1820).
2. அதனைத் தொடர்ந்து வந்த மூன்று தசாப்தங்கள். (1822 – 1850)
3. (1852 – 1875) ஆகிய காலப்பகுதி.

முதலாவது காலப்பகுதியிலே சைவசமயம் புறத்தோற்றத்தில் மீட்சி பெற்றது. இக்காலத்தில் அமெரிக்கா இங்கிலாந்து ஆகிய தேசங்களிலிருந்தும் வந்த மிஷனரிமார் யாழ்ப்பாணத்திலே காலூன்றினார்கள். அவர்களில் அமெரிக்க மிஷனரிமார் முதன்மையானவர்கள்: கூடிய வளம் பெற்றவர்கள். மற்றைய மிஷனரிமார்களைக் காட்டிலும் ஒப்பீட்டளவில் பரந்த நோக்கமுடையவர்கள். அவர்களின் மூல கர்த்தாக்கள் பிறதேசங்களிலே சமய போதனைகளை மேற்கொள்ளுகின்ற பொழுது சமய மாற்றத்தை பெருமளவிலே சாதனைப்படுத்த

முடியாவிட்டாலும் அங்கு சமூக சேவை செய்வதும் கிறிஸ்தவம் சார்ந்த திருப்பணியாகும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்தனர்.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு, தீவ்ப்பற்று ஆகியவற்றிலே பரந்தளவிற் சுவீஷேசம் பரப்புவதற்கு வேண்டிய நிலையங்களை அமெரிக்க மிஷனரிமார்கள் உருவாக்கினார்கள். அங்கிளிக்கன் திருச்சபை இங்கிலாந்தின் அரச திருச்சபையின் நிறுவனமாகும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் நல்லூர் ஆகியவற்றில் மட்டுமே தங்கள் நிலையங்களை நிறுவினார்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த வெஸ்லியன் மிஷனரிமார் பருத்தித்துறையிலும், யாழ்ப்பாண நகரத்திலும் தங்கள் கல்லூரிகளை அமைத்தார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தில் கிறிஸ்தவ சமயப்பிரசாரம் அவர்களின் தனி உரிமையாகியது.

பறங்கியர் காலம்போலன்றிப் பிரித்தானியர் ஆட்சியில் கிறிஸ்தவம் அரசாங்க சமயமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்படவில்லை. அரசாங்க புதவிகளைப் பெறுவதற்கும் நில உடமைகளை உரிமை கொள்வதற்கும் கிறிஸ்தவரென்ற அத்தாட்சிப் புத்திரம் புதிய ஆட்சியினருக்கு ஒப்படைக்க வேண்டுமென்ற நியதி இல்லை என்பதை மக்கள் உணர்ந்தனர். கரையோர மாகாணங்களில் வாழ்ந்த இந்துக்கள், பௌத்தர்கள், இஸ்லாமியர் ஆகியோர் பகிரங்கமாகவும் சுதந்திரமாகவும் தங்கள் வழிபாட்டை செய்வதற்கு முற்பட்டார்கள். சைவர்களைப் பொறுத்தவரையில் மரபுவழியாக ஆலய வழிபாடு பிரதானம் என்பதால், முற்காலங்களிற் கோயில்கள் இருந்த இடங்களிலே, புதிய ஆலயங்களை அமைக்கத் தொடங்கினார்கள். முன்னொரு காலத்திலும் நடைபெறாத வண்ணமாக ஆலயத் திருப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அதேசமயம் சமுதாயத்திற் கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கையிற் பெருவீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. 1802ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண மாவட்டத்து கிறிஸ்தவர்களின் எண்ணிக்கை 136,000 என்று கொள்ளப்பட்டது³. ஆனால் நான்கு வருடங்களில் நிலை முற்றாக மாறிவிட்டது. 1806ஆம் ஆண்டு இலங்கைக்கு வந்த குளோடியஸ் பூக்கானன் (Cladius Buchanan) மேல்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “இங்கு முன்பு மேலோங்கியிருந்த சீர்திருத்தவாதக் கிறிஸ்தவம் முற்றாக அழிந்துவிட்டது. சிறப்பாக அமைந்த கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் பாழடைகின்றன. முன்னாட்களிற் போதனை செய்த குருமார்களைப் பற்றிய நினைவுகளெல்லாம் அருகிவிட்டன. இந்த மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில்

இப்பொழுது உபதேசியார் ஒருவர் மட்டுமே கடமை புரிகின்றார். இங்குள்ளவர்களில் மிகப்பெரும்பாலானவர்கள் இந்துக்களாவர். அவர்கள் ஏறக்குறைய 120,000 பேர்களாவர்." முன்பு அவதானித்தவாறு பிரித்தானியர் ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் ஒல்லாந்தர்கள் பரப்பிய கிறிஸ்தவ சமயம் முழுமையாக மறைந்துவிட்டது. இது, எவரது தூண்டுதலுமின்றி, தலைமைத்துவமுமின்றி, இயல்பாகவே மக்களிடையில் ஏற்பட்ட மனோபாவத்தின் விளைவாகும். பிரித்தானியரின் அரசாங்கம் வழங்கிய சுதந்திரமே அதற்கு ஏதுவானது.

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் மீண்டும் சைவர்களானதும் தங்கள் பகிரங்கமான வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய நிறுவனங்களைத் தங்குதடையின்றி நிர்மாணித்தார்கள். அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் தலைமைப் பாதிரியான டானியல் பூவர் (Daniel Poor) மேல்வருமாறு கூறுவார். நெடுங்காலமாக இங்கு ஆட்சி புரிந்த அந்நியரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அடங்கி ஒருங்கி வாழ்ந்தவர்கள். பிரித்தானியர் ஆட்சியிலே, ஒருவகையான சமய சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள். தங்களுடைய விக்கிரக வழிபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமயமே மேலானது என்று கருதத் தொடங்கிவிட்டார்கள். முன்பு பெயரளவிலே கிறிஸ்தவராக இருந்தவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரமாக விக்கிரக வழிபாட்டு மரபைச் சேர்ந்துவிட்டனர். அவர்கள் இந்த நாட்டின் வரலாற்றிலே முன் எப்பொழுதும் காணப்படாத அளவிலே ஆலயங்களை அமைக்கின்றார்கள். 1816ஆம் ஆண்டில் நாம் இங்கு வந்தபொழுது இந்த நிலையே காணப்பட்டது. மற்றுமொரு அமெரிக்க மிஷனரியான மைன் வின்ஸ்லோ பாதிரியாரும் இவ்விதமாகவே யாழ்ப்பாணச் சமய நிலையை வர்ணித்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்தவர் சமய சுதந்திரங்களைப் பெற்றுக் கோயில்களை அமைத்த பொழுதிலும் அவர்கள் பெயரளவில் மட்டுமே சைவராகக் காணப்பட்டனர். சைவசமயத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், கடவுள் எத்தகையவர்? வழிபாடு ஏன் அவசியமானது? சைவசமயத்தின் சிறப்புக்கள் யாவை? என்பவற்றை அறியாதவர்களாகவே காணப்பட்டனர். சைவசமயத்தின் மூலநூல்கள், மறைநூல்கள், வழிநூல்கள் என்பன புற்றி எதுவித விளக்கமும் அவர்கள் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர்களின் சமயஞானம் சூனியமானது என்று சொல்வது பொருத்தமானது.

பறங்கியரின் இரண்டு நூற்றாண்டுக்கால ஆட்சி சைவசமயத்தை உள்ளகரீதியாகவும் புறத்தோற்றத்திலும் பெருமளவிற்கு அழித்துவிட்டது.

இவ்வாறான நிலையிலே பிரித்தானிவிலிருந்தும், அமெரிக்காவிலிருந்தும் மிஷனரிமார்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்கள் வருகின்ற பொழுது அதிகளவான “அறுவடை” கிடைக்கும். சிரமம் இன்றி யாழ்ப்பாணத்தவரைக் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாற்றிவிடலாம், அங்கிருந்து துணைக்கண்டத்திலே பின்பு தளம் புதிக்கலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு அவர்களிடையே காணப்பட்டது. ஆயினும் மிகவிரைவில் அவர்கள் ஏமாற்றத்தை அடைய நேர்ந்தது. கால்நடையாகவும் குதிரைகளிலும் சென்று சாலைகள் சந்திக்குமிடத்திலும் சந்தைகளிலும் சுவிலேஷத்தின் அம்சங்களை ஓலைச்சுவடிகளில் எழுதிப் பெருந்தொகையிலே வழங்கினார்கள். அத்துடன் தமிழ் மொழியை அரைகுறையாகக் கற்று தங்களுக்கே உரிய ஒலியமைதிகளோடு போதனை செய்தார்கள். இவற்றை எவரும் பொருட்படுத்தவில்லை. வீடுவீடாகச் சென்றும் கிறிஸ்தவமே மெஞ்ஞானம் என்று சொல்லி வலியுறுத்தியும் அவர்களை எவரும் கவனிக்கவில்லை. இந்த நிலையிலே முதியவர்களோடு கலந்துரையாடுவதில் எதுவிதமான பலனும் ஏற்படப் போவதில்லை என்று உணர்ந்தார்கள். அதனால் பச்சளம் பாலகர்களை வசப்படுத்தி, அவர்களுக்குப் பாடசாலைகளிலே கல்வி கற்பித்தலின் மூலம்தான் கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்பலாம் என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். இது யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் எதிர்பாராத மாற்றங்களை, முன்னேற்றங்களுக்கேதுவான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

தென்னிலங்கையிற் போலன்றி, யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று திருச்சபைகளைச் சேர்ந்த மிஷனரிமார்களும் இணைந்து செயற்பட்டார்கள். இது துணைக்கண்டத்தில் வேறெங்கும் நடைபெறாத ஒரு முயற்சியாகும். மாதந்தோறும் இந்த மூன்று பிரிவினரும் கூடித் தங்கள் அனுபவங்கள், வருங்காலத் திட்டங்கள் என்பவற்றைப் பற்றி முடிபு எடுப்பது வழமையாகிவிட்டது. அவர்கள் எல்லோரும் பெரும் தொகையான பாடசாலைகளை உருவாக்கினார்கள். வெஸ்லியன் மிஷன் பாதிரிமார்கள் யாழ்ப்பாணப் பட்டணத்தில் அமைத்த சென்ற போல் (St. Paul) கல்லூரி வரலாற்றுச் சிறப்புடைய நிறுவனமாக வளர்ச்சி பெற்றது.

அமெக்க மிக்ஷனரிமார்களே மிகக் கூடுதலான பாடசாலைகளை அமைத்தார்கள். பாலர் பாடசாலைகள், உயர்தரப் பாடசாலைகள், மகளிர் பாடசாலைகள் என்பவற்றை அமைத்தார்கள். அவர்கள் அமைத்த உடுவில் மகளிர்

கல்லூரியே ஆசியாவில் உருவாக்கப்பட்ட முதலாவது பெண்கள் பாடசாலையாகும். இவை எல்லாவற்றிலும் தமிழ்மொழியிற் போதனை நடைபெற்றது. பல்லாயிரக் கணக்கானோர் எழுத வாசிக்கப் பழகிக்கொண்டனர். அறிவு வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய எழுத்தறிவைப் பெற்றனர். அமெரிக்க மிஷனரிமார்கள் இலவசமாக நூல்களையும் உணவு, உடை போன்றவற்றையும் தமது பள்ளிக்கூட விடுதிகளில் இருந்த மாணவர்களுக்கு வழங்கினார்கள். இவற்றிற்கும் மேலாக வேறெந்த நாட்டிலும் மிஷனரிமார்கள் மேற்கொள்ளாத காரியமொன்றைச் செய்தார்கள். மருத்துவ சேவையினை மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். மருந்துச்சாலை மருத்துவ போதனைச்சாலை என்பவற்றை ஏற்படுத்தினார்கள். கொள்ளை, பேதி நோய் என்பன பரவி அந்நாட்களிலே பல்லாயிரவர் மடிவதுண்டு. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் மிஷனரிமார்களின் சேவைகள் அவர்களுக்குச் சாதகமான, அபிமானமான உணர்வினை ஏற்படுத்தின. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலே அச்சியந்திரத்தை அறிமுகம் செய்து அச்சியந்திரசாலை ஒன்றினை மானிப்பாயில் அமைத்தார்கள். தங்கள் பாடசாலைகளுக்கு வேண்டிய நூல்களையும் சமயப் பிரசாரத்திற்கு வேண்டிய பத்திரங்களுக்கும் சைவசமயத்தைக் கேலி செய்வதற்கான பத்திரங்களுக்கும் அவர்களால் வெளியிட முடிந்தது.

வட்டுக்கோட்டையில் அதி உயர் கல்வி நிலையமான சாத்திரசாலை (Batticotta Seminary) ஒன்றை அவர்கள் நிறுவினார்கள். அதிலே விஞ்ஞானம், பல மொழிகள், இலக்கியம், சமூக விஞ்ஞானம், கிறிஸ்தவ சமயஞானம் முதலானவற்றைப் போதிப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் பாடத்திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. சுதேசிகள் இடையிலே அறிவியல் புர்வமான கல்விஞானம் ஏற்படுவதற்கும் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெறுவதற்கான தகைமைகளைப் பெறுவதற்கும் ஏற்ற சாதகமான இந் நிறுவனம் எழுச்சிபெறும் என்று அதன் நிறுவனர்கள் கட்டியும் கூறினார்கள். அது தராதரத்திலே, ஐரோப்பிய தேசங்களிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களுக்கு நிகரானது என்று இலங்கை அரசாங்கத்தின் செயலதிபரான எமேர்ஸன் தெநந்து (Emmerson Tennent) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரித்தானியரின் ஆட்சியில் ஆங்கிலக் கல்வி பெறவேண்டிய அவசியத்தைச் சுதேசிகள் உணர்ந்தனர். அதனை மிஷனரிமாரின் கல்வி நிறுவனங்களினூடாகவே பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிலை காணப்பட்டது. சமகாலத் தமிழ்நாட்டிற் போலன்றி, யாழ்ப்பாணத்திலே நவீன கல்வியானது

மிஷனறிமாரின் ஏகபோகமாயிருந்தது. அரசாங்கம் சமய விடயங்களில் தடையிருவதில்லை என்ற கொள்கை இருந்தபொழுதிலும் தேசாதிபதி முதலாகக் கீழ்நிலை வரையிலுள்ள அதிகாரிகள் எல்லோரும் கிறிஸ்தவ சமயச் சார்புடையோராக இருந்தனர். அவர்கள் மிஷனறிமாருக்கு ஆதரவாகவும், சைவர்களுக்கு வாய்ப்புக்களை மறுக்கும் வண்ணமாகவும் செயற்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு இவ்வாறான சூழ்நிலையில் இரு வழிகள் மட்டுமே இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளிலே பயின்று கிறிஸ்தவராகி அரசாங்க அதிகாரிகளின் அனுசரணையோடு மாவட்டத்திலுள்ள கீழ்நிலையிள்ள பதவிகளைப் பெறுதல். மற்றையது தங்கள் மனச்சாட்சிக்கேற்ப சமய மாற்றம் பெறாது சைவசமயத்தில் பற்றுறுதி கொண்டு, அதேசமயம் தமது வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய நவீன கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல். அவர்கள், இவற்றில் இரண்டாவது வழியிலே செல்லத் தீர்மானித்தனர் என்பது இங்கு கவனித்தற்குரியதாகும். பொருளாதார வாய்ப்புக்களையும், தொழில் வசதிகளையும் பெறுவதற்காக அவர்கள் சமயமாற்றம் பெற்று விலைபோக விரும்பவில்லை. அவர்களின் இந்த மனோநிலையே பிரித்தானியரின் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட சைவசமய மறுமலர்ச்சிக்கான காரணமாகும். அதனைப் புரிந்து கொள்வதற்குக் காலநிலையை, சூழ்நிலையை, பிராந்திய மட்டத்திலும் பிரதேச மட்டத்திலும் நோக்குவது அவசியமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட சைவசமய மறுமலர்ச்சி தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட பௌத்த சமய எழுச்சியைக் காட்டிலும் காலத்தால் முற்பட்டது. அவ்விரண்டிற்கும் எதுவிதமான பரஸ்பரத் தொடர்புகளும் இருக்கவில்லை. ஆயினும் பாதிரிமார் பௌத்தசமய கண்டனங்களையும் எழுதி வெளியிட்டார்கள். பௌத்தர்களும் எதிரான கண்டனங்களைப் பிரசுரித்தார். இருசாராருக்குமிடையில் உணர்ச்சி பூர்வமான விவாதங்களும் நடைபெற்றன. ஆயினும் இவை நீர்க்குமிழி போன்று மறைந்தவை. கொள்கை ரீதியிலும் கருத்து நிலையிலும் குறிப்பிடத்தக்க பரஸ்பர தாக்கங்களை ஏற்படுத்தவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட சமய வாதங்களும் போட்டிகளும் வேறுவிதமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தலாயின. கிறிஸ்தவ சமயத்தின் உக்கிரமான பிரவேசத்தினால் சைவர்களிடையில் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதற்கு எதிரான இயக்கம் மூன்று கட்டங்களைக் கொண்டதாகும். அதிலே முதலாவது மிகுனறிமாருக்கும் குறிப்பாக, அமெரிக்க மிகுனறிமாருக்கும்

சைவப்பிராமணர்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற விவாதமாகும். அவர்களுடைய விவாதம் வானசாஸ்திரம் தொடர்பானது. நவீன, விஞ்ஞான அறிவினையும், கருவிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மிஷனரிமார் பிராமணரை வாத்தத்திலே வென்றனர். ஆயினும் சைவர்களுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வி சமயக் கோட்பாடுகள் தொடர்பானதன்று.

சென்னை மாநகரத்திலும் மிஷனரிமாருக்கும் சைவ வைணவர்களுக்கிடையிலும் சமய மாற்றம் தொடர்பாக நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டது. அங்கு உயர்கல்வியானது யாழ்ப்பாணத்தைப் போல மிஷனரிமாரின் ஏகபோகமாக இருக்கவில்லை. பச்சையப்பமுதலியார் சென்னைப்பல்கலைக் கழகத்தின் முன்னோடியான கல்லூரியை நிறுவினார். அதேபோல சென்னை உயர்தர கல்லூரி (Madras High School) என்னும் நிறுவனமும் எழுச்சிபெற்றது. இவற்றைப் போன்று வேறும் பல சுதேசிகளின் கல்லூரிகள் உருவாகியிருந்தன. மிஷனரிமார் களினுடைய கல்லூரிகளின் கூடுதலாகத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பயின்று, பட்டம் பெற்று, அரசாங்கப் பதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. அதுவரை காலமும் அரசாங்க பதவிகளெல்லாம் பிராமணர் சமூகத்தவரே பெற்றிருந்தனர். சாதி அடிப்படையில் கலகம் விளையக்கூடிய சூழ்நிலையை சென்னைப் பட்டணத்திலே ஏற்படுத்தக் கூடிய வகையில் மிஷனரிமாரின் ஊடுருவல்கள் இடம்பெற்றன. திருநெல்வேலியில், மிஷனரிமார்களின் முயற்சியின் பயனாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களென்று கருதப்பட்ட நாடார் முதலானோர் கிறிஸ்தவராயினர் இதனால் அங்குள்ள வெள்ளாளர் பீதியுற்றனர். இலங்கையிலுள்ள பிரித்தானிய அதிகாரிகளைப் போலன்றி சென்னை மாகாணத்து அதிகாரிகள் சமய விவாகாரங்களில் ஓரளவு நடுநிலை பேணினார்கள். அரசாங்க வெளியீடுகளிலும் கல்லூரிகளின் போதனைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்களிலும் இந்துக்களையும் அவர்களின் சமய வழிபாடுகளையும் நிந்தனை செய்யும் சொற்பிரயோகங்களை அரசாங்கத்தினாலே தடை செய்யப்பட்டன. ஆனால் இலங்கையிலே தேசாதிபதிகள் சிலரும் வேறு அதிகாரிகள் பலரும் வேறுவிதமான போக்கைக் கடைப்பிடித்தார்கள்.

இந்து பௌத்த சமயங்கள் அஞ்ஞான மயமானவை என்றும் நல்லறிவிற்கு இடரானவை என்றும் சொல்லி வந்தார்கள். முன்னே குறித்த இரண்டாவது காலகட்டத்திலே தான் மிஷனரிமாருக்கும் சைவர்களுக்கும் இடையிலான

வாக்குவாதங்கள் உச்சகட்டத்தை அடைந்தன. அந்தக் காலத்திலே மிஷனரிமார்களின் கல்வி நிலையங்கள் பலவாகிப் பெருகி வளர்ச்சியடைந்தன. வட்டுக்கோட்டை சாத்திரசாலை (1823 - 1856) பெருவளர்ச்சி அடைந்தது. சமுதாயத்திலே மேல் நிலையிலுள்ள குடும்பங்களைச் சேர்ந்த பலர் அதிலே சேர்ந்து உயர்கல்வி பெற்று, சைவசமயத்திலிருந்து கிறிஸ்தவ சமயத்திற்கு மாறினார்கள். அது சைவர்களுக்குப் பெரும் சவாலாக அமைந்தது. கோல்புறாக்கமெரன் (1833) சீர்திருத்தங்களின் பயனாக ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியம் வலியுறுத்தப்பட்டது. குடித்தொகை பெருகிய, போதியளவில் வளமான நிலங்கள் கிடைக்காத யாழ்ப்பாணத்திலே வாழ்க்கை முன்னேற்றம் கருதி ஆங்கிலத்தைக் கற்றவேண்டியதன் அவசியம் சைவர்களால் உணரப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் வடக்கிலே தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற மாற்றங்களை நன்கு அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. அங்கு இந்துக்கள் தங்கள் நலன்களைப் பாதுக்காப்பதற்குத் திருநெல்வேலியில் விபூதிச் சங்கம் என்ற நிறுவனத்தையும் சென்னை பட்டணத்தில் 1841ஆம் ஆண்டு சதுர்வேத சித்தாந்தசபை என்னும் கழகத்தினையும் உருவாக்கினார்கள். இவை குறுகிய காலத்திற்கு மட்டுமே நிலைபெற்றன. பின்பு சென்னையிலே சாலைத் தெருச்சங்கம் என்பதனை உருவாக்கினார்கள். அவற்றின் முயற்சிகளினால் அரசாங்கம் தலையிட்டு சில விடயங்களில் மிகுணறிமாரைக் கட்டுப்படுத்த நேர்ந்தது. அதுமட்டுமன்றி சைவவினாவிடை சைவசமய விளக்க வினாவிடை என்ற நூல்களும் தமிழ்நாட்டில் வெளிவந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தில், மேலே சொல்லப்பட்ட இரண்டாவது காலகட்டத்திலே வாதப்பிரதிவாங்களில் மிஷனரிமார் தோல்வி கண்டார்கள். சுன்னாகம் முத்துக்குமார கவிராயர் எழுதிய ஞானக்கும்மி, யேசுமதபரிகாரம் என்பன பேரதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. யாழ்ப்பாணத்துச் சைவர்கள் சமயக்கோட்பாடுகளை அறிவியல் பூர்வமாகவும் தத்துவார்த்த பூர்வமாகவும் எதிர்கொள்ளத் தகைமை பெற்றுவிட்டனர் என்பதற்கு முத்துக்குமாரகவிராயரின் நூல்கள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இக்காலம் அமெரிக்காவிலே டார்வினிஸம் பெரும் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கியது. கிறிஸ்தவ சமயத்திலே சொல்லப்படும் மனிதகுல படைப்பினைப் பற்றிய கோட்பாடுகள் அதன் செல்வாக்கினால் பலவீனமுற்றன. அத்துடன் விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் கிறிஸ்தவ சமயத்திற்குப்

பாதகமாக அமைந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் விஞ்ஞானத்தை சிறப்புப் பாடமாகப் போதித்த மிஷனரிமார்கள் எதிர்பாராத விளைவுகள் ஏற்படுவதற்கு விஞ்ஞானம் ஏதுவாகியது. மேல்நாடுகளிற் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிராகப் பயன்படுத்தப்பட்ட வாதங்களை இக்காலத்துச் சைவர்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதற்கு ஞானக்கும்மி ஓர் உதாரணமாகும். பாதிரிமார்கள் சைவசமயத்திலுள்ள திருமூர்த்திக் கோட்பாட்டைப் ஏளனம் பண்ணி பத்திரங்களை வெளியிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களின் பரிசுத்த திரித்துவம் பற்றிய கோட்பாடுகளை ஞானக்கும்மி தகர்த்துவிட்டது. அந்நூல் ஓலைச்சுவடி வடிமாகவே பல்லாண்டு முடங்கியிருந்தது. பின்பு அதனை ஆறுமுகநாவலர் தனது சைவப்பிரகாச அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிட்டு வெளிப்பட்டன.

ஆறுமுகநாவலர் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சி

ஆறுமுகநாவலரின் வாழ்க்கை வரலாற்றிலே பல பரிமாணங்களுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தில் வெஸ்லியன் மிஷனரிமார் உருவாக்கிய தலைமைக் கல்லூரியிற் கற்றுப் பட்டம் பெற்றவர். அதிலே ஆங்கிலமும், தமிழும் போதிக்கும் ஆசிரியராக நியமிக்கப் பெற்றவர். யாழ்ப்பாணத்தில் வெஸ்லியன் மிஷனரின் தலைமைக் குருவான பீற்றர் பேர்சிவல் (Peter Percival) பாதிரியாரின் தமிழ்ப்பண்டிதர் கிறிஸ்தவ கீர்த்தனங்களையும் வேறு வழிபாட்டு நூல்களையும் உருவாக்குவதற்கு உதவி புரிந்தவர். பாதிரியார் உருவாக்கிய விவிலியத் தமிழ் நூலை செம்மைப்படுத்தி, அதற்கு சென்னையிலே அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொடுத்தவர். அதனால் அந்த நூல் ஆறுமுகநாவலரின் மொழிபெயர்ப்பு என்று வழங்குகின்றது. இவ்வாறான பணிகளைச் செய்த காலத்தில் சைவசமயத்தின் மீதான தனது நம்பிக்கையை அவர் உள்ளளவும் கைவிடவில்லை. அச்சமயத்திற்கு மூலமான நூல்களைப் படிப்பதிலும் புண்ணிய வேடித்திரங்களைத் தரிசிப்பதிலும் ஈடுபட்டவர்.

இவ்வாறாக மிஷனரிமாரோடு நெருங்கிப் பழகி அவர்களுக்குப் பணிபுரிந்து கிறிஸ்தவ சமய நூல்களைக் கற்று, அவற்றைப் பற்றியும் தெளிவான அறிவைப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர். அதனாலேயே காலநிலைக்கேற்பச் சுயமாகச் சிந்தித்து மீட்சி பெற்றிருந்த சைவத்திற்கு உள்ளார்த்தமான பலத்தை அவரால் ஏற்படுத்த முடிந்தது. இதன் பொருட்டு இளமைக் காலத்திலே அவர் ஒரு புரட்சி

ஏற்படுத்தினார். அந்தப் புரட்சி சமுதாயப்புரட்சி, சமயப்புரட்சி, கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுவதைத் தடுத்து, சைவசமயத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு மேற்கொண்ட புரட்சியாகும். பேர்சிவல் பாதிரியாரோடு பணிபுரிந்த காலத்திலே அவர் இளைஞர்கள் சமயம் மாறுவதற்கு எதிராக முயற்சி மேற்கொண்டவர். தனது தொழிலையும் தியாகம் செய்வதற்கு அவர் பின்னிற்றகவில்லை. நல்லநாதபிள்ளை, சின்னப்பாபிள்ளை என்பவர்கள் வெஸ்லியன் கல்லூரியில் அவருடைய காலத்தில் கல்வி கற்றுப் போதானாசிரியர் பதவியைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் இருவரும் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர விரும்புவதாகவும் இந்நாளிலே ஞானஸ்னானம் பெறுவது என்று குறித்து பேர்சிவல் பாதிரியாருக்கு அறிவித்தனர். இவற்றை அறிந்த தமிழ்ப்பண்டிதரான ஆறுமுகம் அவர்களை அழைத்துச் சைவசமயமே மெய்ச்சமயம் என்றும் அவர்கள் தங்கள் முன்னோரின் சமயத்தைக் கைவிடலாகாது என்றும் அறிவு புகட்டினார். அவர்களும் அவர் வழிச்சென்றனர். இது அவருடைய முதலாவது முயற்சியின் பயனாகும். இதனைத் தொடர்ந்து அவர் சைவசமயத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பல திட்டங்களை வகுத்து அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு முற்பட்டார்.

நாவலருடைய பிரசங்கங்களையும் வெளியீடுகளையும் கண்ட இளைஞர்கள் பலர். மிகுஷனரிமாரின் கல்லூரிகளினிற் படித்துக் கிறிஸ்தவராகியவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் கைவிட்டு மீண்டும் சைவராகியது ஒரு அபூர்வமான சாதனையாகும். 1856ஆம் ஆண்டு வட்டுக்கோட்டைச் சாத்திரசாலை மூடப்படுவதற்கு நாவலர் ஏற்படுத்திய சைவசமய மறுமலர்ச்சியே காரணமாகும். பலாபலனாகும். அந்தக் கல்லூரியிலே கற்றுப் பெரும்புகழ் பெற்ற விஸ்வநாதபிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை ஆகிய இருவருமே முதன்முதலாக பல்கலைக்கழகம் ஒன்றிடமிருந்து பீ.ஏ பட்டம் பெற்ற இலங்கைத் தமிழர். அவர்கள் இருவரும் கிறிஸ்தவ சமயத்தைக் கைவிட்டு சைவசமயத்தை மீண்டும் ஒப்புக்கொண்டவர்கள் என்பதும் இங்கே கவனிக்கத்தக்கது. விஸ்வநாதர்பிள்ளை நாவலரிடம் சரணடைந்தார். நாவலரின் அபிமானியாகிவிட்ட தாமோதரம்பிள்ளை நூல்களின் பதிப்பாசிரியர் என்ற வகையில் நாவலரோடு இணைந்து விட்டார். அவர் தனது பிற்காலத்தில் நாவலர் மீது கொண்ட அபிமானம் பேரபிமானமாகும். நாவலரின் சமயப்பணிகளின் வரலாறு மிகவும் நீளமானது. விரிவாக அதை இங்கு விரித்துரைத்தலாகாது. இங்கே சொன்ன விடயங்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் வரலாற்றில் அவர்

தாரகையாக விளங்கினார் என்பதை நன்கு உணர்த்தும். அவருடைய சமயாபிமானம், பாண்டித்தியம், ஆளுமை என்பவற்றைக் கண்ட தமிழகத்தார் வியப்புற்றனர். திருவாவடுதுறை ஆதீனம் அவருக்கு நாவலர் என்னும் பட்டத்தை வழங்கியது. தருமை ஆதீனம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம், மதுரை ஆதீனம் ஆகியனவும் அவருடைய ஆழமான சமயஞானத்தையும் தமிழ்ப்பாண்டித்தியத்தையும் மெய்ச்சிப் புகழ்ந்து இணையிலாத கௌரவம் வழங்கினார்கள்.

ஆறுமுகநாவலர் சைவசமயம் தொடர்பாகப் புரிந்த சாதனைகளைப் பற்றி இதுவரை பலரும் எழுதியுள்ளனர். அவரது சரிதத்தைச் சமகாலத்தவரான ஆறுமுக உடாத்தியாயரும் தம்பு கைசபிள்ளையும் சுருக்கமாக எழுதியுள்ளனர். நாவலரைப் பற்றிய பிரதானமான விடயங்களை இவற்றின் மூலமே அறியமுடிகிறது. சுத்தானந்த பாரதியார் நாவலர் பெருமான் என்ற நூலை எழுதி அவரைச் சிறப்பித்துள்ளார். அண்மையில் வேறு பலரும் அவரைப்பற்றிய நூல்களை எழுதினர். அவற்றிலே முன்னே குறிப்பிட்டது போல நாவலர் பணிகள் சிறப்பானது. பண்டிதமணி எழுதிய கட்டுரைகள் இவை எல்லாவற்றிலும் மேலானவை. நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் சில அடங்கியுள்ளன. சைவதூஷணபரிகாரம் என்னும் நூல் வேறாகக் கிடைக்கின்றது. வைச்சிர தண்டம் என்னும் நூல் மறைந்துவிட்டது.

சைவசமயம் தொடர்பாக நாவலர் புரிந்த பணிகளை இரண்டு வகையினவாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். ஒன்று சைவசமயத்திற்கு புத்துயிர் அளித்தது. மற்றையது சைவசமயத்தவரிடையே சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தல் என்பதாகும். இவற்றிலே முதலாவது மிக முக்கியமானது. அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் சிந்தனை மரபும் காலப்போக்கில் சைவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக நிலைபெறுகின்றன. இந்நிலையிலே அவர் புரிந்த சேவைக்கு கிறிஸ்தவசமயத் தொடர்பும் அதனைப் பற்றிய அறிவுமே முதற்காரணமாகும். பாதிரிமார்களுடைய வழிமுறைகளையும் பலவீனங்களையும் அவரால் மட்டுமே அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. சமகால கிறிஸ்தவ சமயத்தின் அடிப்படையில் அவர் சைவசமயத்தை நோக்கினார். சைவர்கள் தங்கள் மரபுகளை இழந்து, மறந்திருந்த காலத்திலே அவர் தமது பணியினைச் செய்தமை குறிப்பிடற்குரியது. மூலநூல்களையும், கருவி நூல்களையும், அச்சிட்டு வெளியிட்டதோடு, தனது உரைநூல்கள்

மூலமாகவும் கல்விநிறுவனங்கள் மூலமாகவும் அவற்றிலே போதனைக்கு என்று உருவாக்கிய சைவவினாவிடை, பாலபாடம் முதலிய நூல்கள் வாயிலாகவும் சைவசமயத்தின் இயல்புகளை விளக்கினார். யாழ்ப்பாணச் சைவர்களிடையே சைவசமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடசாலைகளை அவரே முதன்முதலாக உருவாக்கினார். பின்பு சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கமும் இந்துக்கல்லூரிகளின் தாபகர்களும் அவருடைய குறிக்கோளை நிறைவேற்றினார்கள். 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரையும் அவர் எழுதிய பாடநூல்கள் கல்லூரிகளிலே பயன்படுத்தப்பட்டன.

மிகுனறிமாரைப் பின்பற்றியே அவர் சென்னைக்குப் போய் அச்சியந்திரமொன்றை வாங்கி வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் சைவப்பிரகாச இயந்திரசாலை என்ற பெயரோடு இயந்திரசாலை ஒன்றினைத் தொடக்கினார். இதன் மூலமாகவே அவர் பெருந் தொகையான நூல்களை வெளியிட்டார். கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் முதலியவற்றையும் அவற்றின் வசனநடைநூல்களையும் பரிசோதித்தும் எழுதியும் வெளியிட்டார். அதனுடன் நிலாது தொல்காப்பியம் நன்னூல், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை முதலிய பெருநூல்களையும் அவர் அச்சிட்டு வெளியிட்டார். தமிழிலக்கியங்களை மிகப்பேரளவிலே அச்சிட்டு வெளியிட்டவர்களில் அவரே காலத்தால் முதன்மையானவர். தமிழிலக்கியம் பேணப்படுவதற்கும், பயிலப்படுவதற்கும் பணிபுரிந்தவர்களில் அவருக்குச் சிறப்பான இடமுண்டு. பரிமேலழகருக்குப் பின்பு அவரைப் போன்று சிறப்பாகவும் தெளிவாகவும் 20ஆம் நூற்றாண்டு வரை எவரும் வசனநடையில் நூல்களை எழுதவில்லை. அதனால் வசனநடை கைவந்த வல்லாளர் என்னும் சிறப்பு நாமம் அவருக்குரியதாகியது.

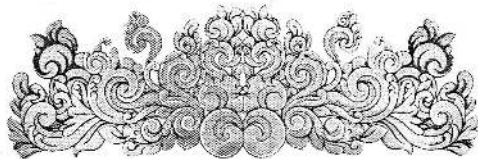
சைவத்திற்கு புதுவடிவம் கொடுத்த ஆறுமுகநாவலர் சைவசமய கீர்த்திருத்தங்களையும் ஏற்படுத்த விளைந்தார். அவருடைய பிரசங்கங்களும் நூல்களும் பெருஞ் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின. பஞ்சமாபாதங்களைத் தவிர்த்து ஒழுக்க சீலராக வாழப் பலரும் பழகிக் கொண்டனர். ஆறுமுகநாவலருடைய பிரசுரங்களிலே மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிலைப் பற்றியனவாகும். அதன் கட்டுமான முறையும் அங்கே நிகழுகின்ற வழிபாட்டு முறையும் சிவாகம விதிகளுக்கு விரோதமானவை என்பதை உறுதியாக நிலைநாட்டினார். ஆகமங்களையும் சிற்ப சாத்திரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தனது கருத்துக்களை அவர் வலியுறுத்தினார். அவர் இக்கட்டுரைகளிலே

அவர் கூறுவனவற்றைப் பார்க்கின்ற பொழுது உரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கெதிராக மாட்டின்லூதர் (Martin Luther) தனது திருச்சபையின் வாசலில் எழுதிவைத்த பிரகடனங்கள் நினைவிற்கு வருகின்றன. ஒரு சமயத்தில் ஆறுமுகநாவலரின் வேண்டுகோளை ஏற்று அறங்காவலர் கட்டடத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு இணங்கியிருந்தார். ஆனாலும் அவர் அதைச் செய்யவில்லை. இன்றுவரை அது செய்யப்படவில்லை. ஆகமங்களே சைவசித்தாந்தத்தின் முதலால் என்று நம்மவர் என்றும் சொல்லி வருகின்றார்கள். ஆயினும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் தொடர்பாக அவர்கள் எதனையும் சொல்லத் துணிவதில்லை. ஆசாரியார் அபிக்ஷேகம் பெற்று ஆலயப்பிரதிகூடாபனம் பண்ணும் பிராமணோத்தமரும் இதிலே தவறிவிடுகின்றனர். நாவலரும் ஆலய சீர்திருத்தங்களை பற்றியவரையில் தோல்வி கண்டுள்ளார்.

இதனை ஒப்புக்கொண்டு ஆவனவற்றைச் செய்வது சைவர்களுடைய கடமையாகும். அதனைச் செய்ய முற்படாதவிடத்து ஆகமப்பிரமாணங்களைப் பற்றி பேசிக்கொள்வதை தவிர்க்க வேண்டும்.

உசாத்துணை

1. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத் திரட்டு. இந்துசமய. கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். (மூன்றாம் பதிப்பின் மீள் பிரசுரம்) கொழும்பு, 1996.
2. கனகரத்தின உபாத்தியாயர். ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம்.
3. கைலாசபிள்ளை, ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம். 4ஆம் பதிப்பு, வித்தியாநுபாலயந்திரசாலை, 1995.
4. சுத்தானந்த பாரதியார். நாவலர் பெருமான். புதுச்சேரி, 1948.
5. தனஞ்செயராசசிங்கம், ச., நாவலர் பணிகள், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் 1969.
6. நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், கொழும்பு, 1979.
7. கனகரத்தினம். வை., ஆறுமுகநாவலர் வரலாறு ஒரு புதிய பார்வை. பூரணம் வெளியீடு. சென்னை (ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை)
8. Pathmanathan, S, Religion and social Change in Northern Sri Lanka 1976 – 1875: Protestant Missionary Activity and Social Change" *Modern Sri Lanka* Pp.15-42 Studies Vol.I, No.1 Peradeniya 1986.
9. Young, R.F.and Jebanesan, S, *The Bible Trembled The Hindu- Christian Controversies & the Nineteenth Century Ceylon*, Vienna, 1995.

சைவசமய மறுமலர்ச்சியில் ஆறுமுகநாவலர்

ப. கோபாலகிருஷ்ண ஜயர்

நல்லைநகர் ஆறுமுகநாவலர்(1822-1879) மறைந்து 132 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இக்காலப்பகுதியில் எமது நாட்டிலும் உலகின் ஏனைய நாடுகளிலும் எண்ணரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஆயினும் சைவசமயம் ஒரு காலகட்டத்தில் மறுமலர்ச்சி பெறுவதற்கு எமது நாட்டிலே அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்ட முக்கிய புருஷர்களில் ஒருவராக நல்லைநகர் நாவலர் விளங்குகிறார் என்ற கருத்து இந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்கும்மேல் இன்னும் அதிகளவு உறுதி பெற்றுள்ளது என்பதற்கு எடுக்காட்டாக அமைவது நாவலர் ஆய்வுகளும் மதிப்பீடுகளும் ஆகும்.

19ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முன்னரும் நம் நாடும் மொழியும் சமயமும் மேலைத்தேசத்தவரின் படையெடுப்புக் களாலும் அவர்கள் புகுத்திய நம் நாட்டிற்கு ஒவ்வாத நாகரிக அம்சங்களாலும் மிக்க வீழ்ச்சியும் தடுமாற்றமும் எய்துவதாயின. இக்கட்டான இந்தச் சூழ்நிலையில்தான் ஆறுமுகநாவலர் 1822ஆம் தோன்றினார். இவரது அருந்தொண்டால் சைவசமயம் மறுமலர்ச்சியடைந்தது. பிரிட்டிஷ்

அரசினரின் ஆட்சி ஆரம்பித்து சில வருடங்களில் ஐரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய மேலைத் தேசங்களிலிருந்து பல திறத்தினரான கிறிஸ்தவ சங்கத்தினர், பாதிரிமார்களைத் தொகையாக அனுப்பித் தமது மதத்தையும் நாகரிகத்தையும் நம் நாட்டிற் பரப்ப பெரிதும் முயன்று வந்தனர். இவர்கள் தங்கள் நோக்கங்களை நிறைவேற்றும்பொழுது கையாண்ட உபாயங்கள், வழிவகைகள் பலவாகும். இத்தகையோர் தமது பாரிய சித்தியை நாடியதே அன்றித் தாம் மேற்கொண்ட முறைகள் பழிப்புக்கிடமானவை என்பதை நோக்கினார் இல்லை. இவர்களது முயற்சிக்கெல்லாம் வேண்டியளவு உதவிகளும் ஒத்தாசைகளும் ஆங்கில அரசிடமிருந்து தாராளமாகக் கிடைத்து வந்தன. பல்வேறு முறைகளை மேற்கொண்டு தமது மதத்தைப் பரப்பி வந்த பாதிரிமார்களை எதிர்த்துப் போராடி சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்து வெற்றி கண்டவர் நாவலர் பெருமான். இத்தகைய செயற்திறனை சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் பொருத்தமான முறையில் பின்வரும் வசனங்களினால் பாராட்டுகின்றார்.

“நாவலர் பெருமான் பிறந்திலரேல் சொல்லு தமிழெங்கே, சுருதி எங்கே, சிவாகமங்கள் எங்கே, ஏத்தும் புராணங்கள் எங்கே, பிரசங்கங்கள் எங்கே, ஆத்தனறிவெங்கே” ஆகிய வசனங்கள் குறிப்பிற்பாலன.

இன்று யாழ்ப்பாணம் சிந்தாந்த சைவத்திற்கும் தூய செந்தமிழிற்கும் பேர் போன பிரதேசமாக மிளர்வது நாவலர் பெருமான் அரிதிற் செய்து முடித்த பெருந்தொண்டினால் ஆகும் எனில் மிகையன்று.

நாவலரின் உண்மையான சமயப்பணி யாது?

நாவலரின் கோட்பாடு யாது?

எதைச் சாதிக்க முயன்றார்?

அதில் அவர் கண்ட வெற்றி யாது?

இன்று நாவலரின் தாக்கம் எது?

காலத்தை வென்று நிற்கின்ற சமயப்பணியின் அம்சம் எது?

என்பன போன்ற வினாக்களுக்கு நாம் விடை காண முற்படுமிடத்து நாவலரின் சமய மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய பரிநாமங்களை நாம் மதிப்பிட முடியும்.

நாவலர் ஒரு யுகத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவர். இன்னுமொரு யுகத்திலே வாழ்ந்தவர். எனினும் ஒரு யுகத்தை உருவாக்க உழைத்தவர். நிலமானிய

அமைப்பு முறையிலே சிறந்து விளங்கிய குடும்பம் ஒன்றிலே இவர் பிறந்து வளர்ந்தார். பழைய கல்வி மரபை ஒட்டியே இவரின் கல்வி வளர்ச்சியடைந்தது. இதனைத் திண்ணைப்பள்ளி கல்வி முறை எனலாம். இன்னாரிடம் பாடம் கேட்டவரென்று தான் அக்காலத்திலே ஒருவரைப் பாராட்டும் மரபு இருந்தது. அந்த யுகத்திற்கேற்பவே நாவலரின் கல்வி அமைந்தது. அதேசமயம் வேறொரு யுகமும் ஈழத்திலே தோன்றியது. ஆங்கிலேய ஆட்சியின் பயனாகப் புதிய மத்திய வகுப்பினர் தோன்றினர். இந்த வகுப்பினரின் எழுச்சி கிறிஸ்தவ சூழ்நிலையில் ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் புதுமுறைக் கல்வி மூலம் ஏற்பட்டது. இதற்கேற்ப நாவலரும் ஆங்கிலக் கல்வி பெறச் சென்றார். இந்த யுகம் என்ற சூழலில் நாவலரை உருவாக்க அவரது குடும்பத்தினர் முயன்றனர். எனினும் நாவலர் சைவ சமயத்தினருக்கு அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட பல்வேறு சோதனைகளால் இந்தப் புதுயுகத்தை விட்டு மற்றொரு புதுயுகத்தைக் காண விழைந்தார். சைவசமயத்தை மறுமலர்ச்சி பெறச் செய்யத்துணிந்தார். ஆங்கிலேயர் தோற்றிவிக்க முயலுகின்ற புதுயுகம் பழமையைக் கழித்து பெருங்கேட்டைக் கொண்டுவரும் என்பதை நாவலர் நன்கு உணர்ந்தார். நாவலர் புதுயுகம் காண முயன்றார் என்பதிலும் பார்க்க பழமைக்கு மெருகு கொடுத்து அதன் மூலம் பழமையை நிலைநாட்டிப் புதுயுகம் காண முயன்றார் என்பதே பொருத்தமாகும். பழமையான சூழலில் தன் கல்வியைத் தொடங்கி புதுமையில் அதனை வளர்த்த நாவலர் கற்றாய்ந்து ஒழுகினார். பிறரையும் கற்கச் செய்தார். ஆய்வு செய்ய வைத்தார். அதன்படி ஒழுக வைத்தார். இதுவே நாவலருக்கு பெரும் புகழை ஈட்டிக்கொடுத்தது. இத்தகைய ஆளுமை காரணமாக மேலைத்தேய காலணித்துவ சூழல் காரணமாக ஏற்பட்ட இன்னல்களிலிருந்து சைவசமயம் பண்பாடு ஆகியவற்றை மீட்டெடுக்க அவர் பெற்ற ஆங்கிலக் கல்வி மற்றும் சமகால சமூகப் பிரச்சினைகளும் அவருக்கு உதவியமை குறிப்பிடற்பாலது. சைவசமய மறுமலர்ச்சியில் நாவலர் பற்றி நாம் சிந்திப்பதற்கு அனுசரணையாக 19ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பகால யாழ்ப்பாணச் சமய நிலை பற்றி சற்று விளக்குவதும் இங்கு அவசியமாகும்.

சேர் றொபேட் பிறவுணரிக் 1812 – 1822 என்னும் தேசாதிபதி இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில் கிறிஸ்தவ சமயத்தொண்டர்கள் பெருமளவு வரக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகியது. இத்தேசாதிபதி மக்களின் கல்வியையும் ஒழுக்கத்தையும் ஓங்கச் செய்வதற்கு சமயநிறுவனங்கள் இன்றியமையாத சாதனங்களென உணர்ந்தார். அவ்வுணர்வின் விளைவாக பப்ரிஸ்ட்டு மிஷன் வெஸ்லியன் மிஷன்

அமெரிக்கன் மிஷன் ஆகிய நிறுவனங்களிலிருந்து தொண்டர்கள் முறையே 1811, 1812, 1815ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கைக்கு வந்து தத்தம் சமயப் பணியினைத் தொடங்கினர். தமது சமயப் பணியினை புதியதாகத் தொடங்கியதால் முதியோரை விட இளையோரிடையே செல்வாக்குப் பெறுவதையே தமது குறிக்கோள் எனக் கொண்டு செயற்படலாயின. சுதேசிகளின் கல்விமுறைகளில் குறைபாடுகள் நிலவின. போதிய வசதிகளின்றி இன்னலுற்றனர். இந்நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி அவர்களின் கல்வியின் பொருட்டு பாடசாலைகளை நிறுவி அவற்றின் மூலம் தமது சமயத்தைப் பரப்ப முயன்றனர். இவர்களது முயற்சியினால் யாழ்ப்பாணத்தில் பல பள்ளிக்கூடங்கள் எழுந்தன. இவை நவீன கட்டடங்களைக் கொண்டனவாயும் நவீன பாடத்திட்டத்தினைக் கொண்டனவாயும் விளங்கின. மேனாட்டிலிருந்து அச்சியந்திரங்கள் கொண்டுவரப்பட்டு பல நூல்கள் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. புதிய கட்டடங்களும் பாடநூல்களும் தளபாடங்களும் சுதேசிகளைக் கவரத் தவறவில்லை. அவர்கள் ஆர்வத்துடன் தங்கள் பிள்ளைகளை இப்பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பத்தலைப்பட்டனர். இப்பள்ளிக்கூடங்களில் தலைமை ஆசிரியர் மற்றும் ஆசிரியர் ஆகியோர் கிறிஸ்தவரே. கிறிஸ்தவ சமய நூல்கள் அப்பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்தில் இடம்பெற்றன. பிள்ளைகள் எச்சமயத்தவரெனினும் விவிலியம் முதலிய கிறிஸ்தவ இலக்கியங்களைக் கற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. சைவப் பிள்ளைகள் விபூதி முதலிய சிவசின்னங்கள் இன்றியும் தம் தேவார திருவாசகம் முதலிய சமய இலக்கியங்களைக் கற்றும் வாய்ப்பின்றியும் இப்பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்றுவரும் நிலை ஏற்பட்டது. இம்மாணவர்களது உள்ளத்தினை மாற்றுவதில் கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள் பெரிதும் விளைந்தனர்.

இச்சமயத் தொண்டர்கள் தமது குறிக்கோளாகிய சமயமாற்றத்திற்கு அரசாங்கம் நடத்தும் பாடசாலைகள் இடையூறு என உணர்ந்து அப்பள்ளிகளை மூடப்பண்ணி தம் பாடசாலைகளை மாத்திரம் நடத்தின் சுதேசிகளை தம்வசப்படுத்தலாமென உணர்ந்தனர். இந்நிலையை நாவலர் வன்மையாகக் கண்டித்திலிருந்து அவரது எதிர்ப்பை நாம் உணரலாம்.

சில காலத்திற்கு முன்பே (1843) கவர்மெண்டார் இத்தேசத்தில் சில இங்கிலிசுப் பள்ளிக்கூடங்களை ஸ்தாபித்துச் சில வருடம் நடத்தினார்கள். அவைகளிலே கிறித்துசமய புத்தகமொன்றும் படிப்பிக்கப்படவில்லை. அங்கே சைவசமயப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் விபூதி தரித்துக்கொண்டே படித்து

வந்தார்கள். அதைக் கண்ட பாதிரிமார்கள் கவர்மெண்டுப் பள்ளிக்கூடங்கள் நிலைபெற்றால் தங்கள் கருத்து வாய்க்காது என்று நினைத்து இங்கிருந்த சில துரைமாரைத் தங்கள் வசப்படுத்தி கவர்மெண்டுக்கு வேறு நியாயம் காட்டி எழுதுவித்து அப்பள்ளிக்கூடங்களை எடுப்பித்துவிட்டு அவைகளுக்கு கவர்மெண்டால் செலவளிக்கும் தங்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஆக்குவித்துக்கொண்டு அநீதியாகிய தங்கள் கருத்தையே நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள். கவர்மெண்டும் பொருளுதவியைப் பெறும் பள்ளிக்கூடங்களிலே விபுதியை அழிக்கும் பொருட்டும் சமய நூல்களைப் படிப்பிக்கும் பொருட்டும் சமயப் பிரசங்கத்தைக் கேட்கவரும் பிள்ளைகளை வலாற்காரம் பண்ணுதல் கவர்மெண்டாருடைய கருத்துக்கு முழுவிருோதமாம்”

இலங்கை அரசினர் வில்லியம் கோல்புறாக், கமெறன் இருவரைக் கொண்ட கொமிஷன் 1831ஆம் ஆண்டு சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் அரசினர் நடத்தும் தாய்மொழிப் பாடசாலைகள் மூடப்படல் வேண்டுமென சிபார்சு செய்ததன் விளைவாக 1843ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களில் அரசினர் நடத்தி வந்த தமிழ்ப் பாடசாலைகள் மூடப்பட்டன. இக்காலம் தொட்டு நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை (1848) தொடங்கும் வரையும் சைவப்பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவ சமய இயக்கத்தினர் நடத்தி வந்த பாடசாலைகளுக்கே செல்லும் இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டது. கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் போதிக்கப்படும் ஆங்கில கல்வி மோகம் சைவசமயத்தவர் பலரைத் தம் சமயத்தை விடச்செய்தது.

கிறிஸ்தவ மதம் பர்ப்பும் இயக்கத்தினர் மதம் பர்ப்பும் முயற்சிகள் மேற்கொண்ட வெறுப்பின் விளைவாகப் பிறந்தவைதான் பல கல்விநிலையங்களும் சமய கீர்த்திருத்த நடவடிக்கைகளும் ஆகும். தம் சமயத்திற்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களை அகற்றி அதனை மறுமலர்ச்சியடையவும் கீர்பட வளர்க்கவும் வேண்டுமென்ற பேரார்வமே நாவலரை பின்னின்று இயக்கியது என அறிஞர் கருதுவர். அவரிடமிருந்த அளவிற்றந்த சமயப்பற்றே இதற்கு காரணமாகும்.

சைவர்களது பண்பாடு கோயிலையே நீண்டகாலமாக பெருமளவு சார்ந்திருந்தது. அதனால் திருக்கோயில் பண்பாடு மறுமலர்ச்சி பெறச்செய்யும் நோக்கத்தையே நாவலர் கொண்டிருந்தார். நாவலர் காலத்தில் கோயில்கள் குருக்கள்மார்களையும் சைவமக்களையும் ஆலய அறங்காவலர்களையும் சார்ந்தே இருந்தன. கோயில் சமய கைங்கரியங்களில் ஈடுபடுபவர்கள் ஒழுக்க சீலர்களாகவும் சமய உணர்வு மிக்கவர்களாயும் கடமை உணர்வுடையவர் களாயும் சமய

அறிவுடையவர்களாயும் மக்களால் மதிக்கப்பட்ட தக்கவர்களாகவும் விளங்கினாலன்றி சமயம் சிறப்பாக விளங்க முடியாது என்பதில் நாவலர் உறுதியாக இருந்தார்.

நாம் மேற்குறிப்பிட்டவாறு சமயம் இன்னலுற்ற காலத்தில் அதன் நிலைக்களனாக விளங்கிய கோயில் சீரழிந்தும் செம்மையிழந்தும் கிறிஸ்தவர்களது கேலிக்கிடமாய்க் கிடந்தன. குருக்கள்மாரின் கிரியை சார்ந்த அறியாமை நீங்க வேண்டுமெனவும் கோயில் பரிபாலகர்கள் ஒழுக்க சீடர்களாக மிளிர் வேண்டுமெனவும் சைவப்பெருமக்கள் சிறந்த சமய அறிவுடையவராகத் திகழ வேண்டுமென விரும்பிய நாவலர் இம் முத்திறத்தாரிடையே நிலவிய குறைகளைக் களையும் நோக்கில் கண்டிக்கவும் தவறவில்லை.

கோயில்கள் ஆகம முறைப்படி அமையவேண்டுமென்றும் அங்கு வேத பாராயணமும் தேவார திருவாசக பாராயணமும் சைவப்பிரசங்கங்களும் நிகழ வேண்டுமென்றும் நாவலர் வற்புறுத்தினார். சமுதாய வாழ்வினை ஆற்றுப்படுத்தும் கோயில்களிலே பொதுப்பெண்கள் நடனம், வாணவிளையாட்டு, சிற்றின்பப் பாடல்கள், உயிர்ப்பலி போன்றவை இடம்பெற்றதை நாவலர் பெரிதும் கண்டித்தார். திருவிழாக் காலங்களில் ஒழுக்கச் சீர்கேடுகளைத் தவிர்க்கப்படுவதை நாவலர் விரும்பினார். கோயில் ஒழுங்கு அனைவராலும் உறுதியாகப் பேணப்படுவதை நாவலர் விரும்பினார். சுருங்கக் கூறின் சமய நம்பிக்கைக்கு முதன்மை தராத விடயங்களை நாவலர் சீர்திருத்த முனைந்தார். பிற மதத்தவரின் தாக்குதல்களினால் சிதைவடைந்து காணப்பட்ட கோயில்களைப் புனருத்தாரணம் செய்யவேண்டுமெனவும் நாவலர் எடுத்துக் கூறினார். தமிழகத்திலும் இப்பிரசாரத்தை மேற்கொள்ள அவர் தவறவில்லை. சைவசாஸ்திர பிரமாணங்களைக் காட்டி அவர் திருப்பணியின் மேன்மையையும் பயன்களையும் பிரசங்கங்களின் மூலம் எடுத்துக்கூறினார். பொதுமக்களுக்கு சைவசமய உண்மைகளை எடுத்துரைக்கும் சைவப்பிரகாசர் உருவாக வேண்டுமென நாவலர் வற்புறுத்தினார்.

சைவசமயத்தினர் மதம் மாறுதலை நாவலர் கடிந்தார். சம்பளம், சிபார்சு, பொருள், உத்தியோகம், முதலியவற்றின் பொருட்டு மதம் மாறியவர்களை நாவலர் எதிர்த்ததன் மூலம் சமயத்தின் பாதுகாவலனாகத் திகழ்ந்தார். புறச்சமய பரவலைத் தடுக்கவேண்டியது அவசியம் என உணரப்பட்ட காலத்தில் சமய ஒழுக்கச் சிறப்புக்கு நாவலர் முதன்மையளித்தார்.

ஒருவரது எழுத்திலும் நடையிலும் அவரது ஆளுமை வெளிப்படுகின்றது. அவர் எவ்வாறு சிந்தனை செய்கிறாரோ? எவ்வாறு உணர்கிறாரோ? அவ்வாறே எழுதுகின்றார். அவரது சிந்தனையில் தெளிவும் வரையறையும் இருந்தால் அவருடைய எழுத்தில் இப்பண்புகள் காணப்படும்.

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்ற பாரதியார் கூற்றும்

“உள்ளத்தின் குரலே ஒருவரின் உரைநடை”

என்ற எம்ர்சனினி (Emerson) கூற்றும் இந்த உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றன. ஒருவரது எழுத்து நடை அவரது ஆளுமையின் வெளிப்பாடேயாகும்.

நாவலர் உரைநடை நூல்கள் பலவற்றை சமய விரிவாக்கத்திற்காக எழுதித் தந்துள்ளார். சிறுவர்க்கும் பொதுமக்களுக்கும் கற்றோருக்குமாக அவர் எழுதிய நூல்களையெல்லாம் ஓர் ஒழுங்கில் வைத்து ஆராய்ந்தால் அவரது ஆளுமையை நாம் உணரலாம்.

நாவலர் வாழ்க்கையின் இலட்சியம் கடவுள் உபாசனையே என்பார். இரண்டாம் பால பாடத்தின் முதல் வாக்கியத்தின் அவரது ஆளுமையின் அடிப்படையை அறிந்து கொள்ளலாம்.

“இந்தச் சரீரம் நமக்குக் கிடைத்தது, நாம் கடவுளை வணங்கி முத்தியின்பம் பெறும் பொருட்டேயாம்”

இந்த வசனம் வேதசாரம், சாத்திரச்சத்து, புராணநிதியம், பெறுபேறு என்று இதன் அருமை பெருமைகளை பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை பாராட்டுகின்றார். சைவசித்தாந்தத்தின் உயிர் நிலை இந்த வாக்கியத்தில் பொதிந்துள்ள கருத்தாகும். நாவலரின் சொல், செயல் யாவும் சமய இலட்சியத்தையே கொண்டன என்பது இதன் வழி புலப்படுகின்றது. நாவலரது வாழ்க்கைக் குறிக்கோளுக்கு அரண் செய்வன அவர் உறுதியாய்க் கடைப்பிடித்த ஒழுக்க விதிகள்.

சைவசமய மறுமலர்ச்சியில் நாவலர் தம்மை இணைத்துக் கொள்வதற்கு அநுசரணையாக அமைந்தது அவரது கடமை உணர்ச்சியும் அர்ப்பணிப்புமாகும். நாவலர் தனக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்ந்தவர். இது மக்களுட் சிறந்த சான்றோர் ஒரு சிலருக்கே இயலுமானது. இவர்களாலேயே உலகம் நிலை பெற்றள்ளது என்று புறநானூறு பேசுகின்றது. இச்சான்றோர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர் நாவலர் என்பது அவரது வாக்கிலிருந்து புலாகின்றது.

"நான் இங்கிலிஷிலே அற்ப விற்பத்தியாயினும் பெற்றிருந்தும் என்னோடு இங்கிலிஷ் கற்றவர்களுள்ளும் அநேகர் தங்கள் தங்கள் சக்திக்கேற்ற உத்தியோகம் பெற்று வாழ்ந்திருக்கக் கண்டும், நானும் என் சக்திக்கேற்ற உத்தியோகத்தின் பொருட்டு முயற்சி செய்யின் அது தப்பாது சித்திக்கும் என்றறிந்தும் அஃதில்லாமையால் வரும் அவமதிப்பைப் பார்த்தும் உத்தியோகத்தை விரும்பவில்லை. தமிழ்க் கல்வித்துணை மாத்திரங் கொண்டு செய்யப்படும் உத்தியோகம் வலிய வாய்த்த பொழுதும் அதையும் நான் விரும்பவில்லை. கன்னியை நாயகனிடத்து ஒரு துட்டாயினும் வாங்காது வீடு விளைநிலம், தோட்டம், ஆபரணம் முதலியவற்றோடு விவாகம் செய்து கொடுக்கும் வழக்கமேயுடையது என் சென்ம தேசமாகவும், நான் இல்வாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவைகளெல்லாவற்றிற்குங் காரணம் சைவசமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்" நாவலர் தமது காலச் சூழலால் உருவானவர். சூழ்நிலை அவரைக் கடமை வீரனாகத் திகழத் தூண்டிவிட்டது.

மேனாட்டுக் கல்வி, புதிய அறிவினைப் பரப்பி வரலாற்று அறிவும் தேசிய உணர்வும் சொந்தப் பண்பாட்டைப் பேணி வளர்க்கும் ஆர்வமும் பெருகக் காலாயிற்று. சுதேச மக்களின் பண்பாட்டிற்குப் பங்கம் விளைவித்த அம்சங்களை அகற்றி, மேனாட்டுக் கல்வி முறையில் நல்ல அம்சங்களைக் கைக்கொண்டு கல்விச் சீர்திருத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டு அதன் வழி சமயமறுமலர்ச்சி காண விளைந்தவர் நாவலர்.

நாவலரது இத்தகைய அரிய சாதனையை கைலாசபதி அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். நாவலர் வகுத்த புதுப்பாதை பற்றிய அவரது குறிப்பில்

“தனது காலத்திற்கேற்றவை எவை என்பதனையும் இன்றியமையாதன எவை என்பதனையும் சிந்தித்துத் தெளிந்து அவற்றைச் செயற்படுத்தியமையே நாவலரின் சிறப்பிற்கும் தனித்துவத்திற்கும் அடிப்படையாகும். அதாவது நாவலரின் தற்கால உணர்வே அவரை அவரது சமகாலத்தவர் பலரினின்றி வேறுபடுத்தி தனிச்சிறப்புடையவராய்க் காட்டுகின்றது. நாவலர் வரலாற்றுப் பெருமகன். 19ஆம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு அவசியமாயிருந்த சில கருமங்களை நிறைவேற்றியவர். நன்கு ஆற்றப்பட்ட அக்கருமங்கள் பிறருக்கு ஆதர்சமாக அமைந்தன. அவையே புதுப்பாதை காட்டும் புதுப்பணிகளாயும் அமைந்தன”

என்ற மதிப்பீடு அவர் சமயத்தை மறுமலர்ச்சி பெறச் செய்வதில் வல்லவராக விளங்கியதைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

நாவலர் தாம் போன இடங்களிலெல்லாம் லோகோபகாரமான சைவப்பிரசங்கங்கள் செய்து வந்தமை அவரது சமய மறுமலர்ச்சிச் செயற்பாட்டில் மற்றொரு சிறப்பம்சமாகும். தமிழிலே கட்டுரை என்பது சிலரால் நல்ல முறையில் எழுதப்பட்டது. சிறந்த உரைநடையைக் கையாண்டவர். சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையை முதன்முதலில் ஆரம்பித்தவர். பிற மத தூஷணங்களுக்குத் தகுந்த பரிகாரம் கண்டவர். சமய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர். இத்தகைய நற்பணிகளால் நாவலர் தனது காலத்தில் பழையமையில் அமிழ்ந்து போகாமலும் புதுமையில் அடிபட்டுப் போகாமையிலும் இரண்டையும் உரியவாறு இனங்கண்டு தமக்கென ஒரு வெற்றிப் பாதையை வகுத்தமையால் பலராலும் நன்கு மதித்துப் போற்றப்பட்டவர். “சென்னை முதல் ஈழமீறாகவுள்ள இத்தமிழ்நாட்டு வித்துவான்களில் தமக்கிணையிலாதவர்” என நாவலரைத் தத்துவ விசாரணை பத்திராதிபர் வர்ணித்துள்ளமை வெறும் புகழ்ச்சியன்றி முற்றிலும் உண்மையே

சைவசமயத்தை மறுமலர்ச்சிப் பெறச்செய்த நாவலரின் சிறப்பை கவியோகி மகரிஷி சுத்தானந்த பாரதியார் “ நாவலர் சைவக்காவலர்” என்ற கவிதை மூலம் நாம் உவந்து நயக்கும் வண்ணம் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

‘தவத்திரு நாவலர் தமிழ்மணிப் புரவலர்
சிவத்திரு நாவலர் சைவக் காவலர்
உள்ளந் தோறும் உருக்கொண்டுள்ளார்

தமிழும் சைவமும் தழைத்திடு மட்டும்
 ஆறுமுக நாவலர் அமரராய் வாழ்வார்.
 கச்சியப்பரின் கந்தபுராணமும்
 சேக்கிழாரின் செவ்விய வாக்கும்
 விளங்கு மட்டும் விளங்கும் எங்கள்
 நாவலர் பெருமை நவில்ப போமோ?

.....
 எத்தனை எத்தனை இயற்பணி செய்தார்
 சைவத்திற்குச் சிகரம் போன்றார்
 தமிழுக் கரியணை தந்தார்: தமிழர்
 மரபு வாழ மாண்பணி புரிந்தார்.
 காலக் கேட்டைக் கலக்கிடத் தாக்கி
 ஆலயத் திருத்தம் அஞ்சா தியற்றினார்
 ஆகமவிதிப்படி அதன் வழிபாடு
 நடக்க வுக்கிய நாவலர் பெருமான்
 திருக்குறள் வழியே தீந்தமிழ் மக்கள்
 ஒழுகி உயர்நிலை ஓங்கிடச் செய்தார்
 உலகெல்லாம் அவரிசை ஓங்குக நீடே
 நாவலர் பெருமை நமக்கே பெருமை
 நாவலர் வழியே நடந்துய் வோமே.

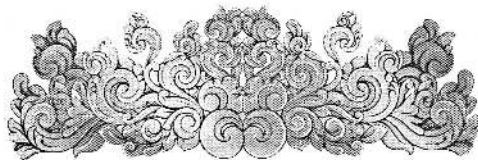
நாவலரது அரிய தன்னமைற்ற பணிகளால் சைவசமயம் மறுமலர்ச்சி பெற்றது. நாவலர் பெருமானால் சைவசமயம் பெருமையுற்றது. அவர் தோன்றிய காலம் யாழ்ப்பாண மக்கள் தமது தனித்துவமிழந்து அறிவு மயங்கி அந்நிய ஆட்சிக்கும் அந்நிய மொழிக்கும் வேற்று மத்திற்கும் ஈடுபாடுகாட்டிய காலம் இந்நிலையிலேயே நாவலர் சைவத்தின் காவலனாக உறுதியுடன் செயற்பட்டார். சைவத்தையும் தமிழையும் மறுமலர்ச்சிப் பாதையில் வழிநடத்தினார். இவரது மகத்தான தூய பணியினால் மக்கள் மத்தியில் நன்மாற்றம் ஏற்படலாயிற்று. எழுத்து மூலமாகவும் பேச்சு மூலமாகவும் அவர் வாழ்ந்து காட்டிய புனித வாழ்வின் மூலமாகவும் சைவம் புத்துயிர் பெற்றது. சைவர்கள் சைவவாழ்வு வாழத் தலைப்பட்டனர். திருக்கோயில்களில் வழிபாடுகள் மேலோங்கின. விரத அனுட்டாங்கள் பின்பற்றப்பட்டன. திருநீறு முதலிய சிவசின்னங்கள் போற்றப்பட்டன. புராணங்கள் இதிகாசங்கள் திருமுறைகள் சைவமக்களால்

போற்றிப் படிக்கப்பட்டன. ஆலயங்களில் பிரசங்கம். புராணபடனம் என்பவை தொடரலாயின. இதற்கெல்லாம் உதவும் வண்ணம் பல நூல்களை எழுதியும் உரை வகுத்தும் வெளியிட்டார். சைவவினாவிடை பாலபாடம் பெரியபுராண வசனம் திருவினையாடற்புராண வசனம் கந்தபுராண வசனம் என்பவை சைவமக்களுக்கு பெரும் பயன் நல்கின. நாவலரைத் தொடர்ந்து வந்த ஞானபரம்பரையினரும் அவர் காட்டிய வழியில் சமயப் பணியாற்றி சைவம் மேலோங்கப் பணியாற்றினர். நாவலரது பணிகளை முன்னெடுக்க உருவாக்கிய மன்றங்களும் சபைகளும் தொடர்ந்தும் அவர் நினைவாக மகாநாடுகள் நடத்தியும் நூற்றாண்டு விழா கொண்டாடியும் நாவலர் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிட்டும் சிறப்புச் செய்தமையால் இவை ஈழத்துச் சைவமக்களுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தன எனில் மிகையில்லை. எம்மவர்கள் மொழி அபிமானமும் மத அபிமானமும் உடையோராய் வாழ வழிகாட்டினார் நாவலர். அவர் கந்தபுராணச் சிந்தனை வழி மேற்கொண்ட சைவமறுமலர்ச்சிக்கான பணிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் கந்தபுராண கலாசாரம் மேலோங்க வழிவகுத்தன. அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க சமயப் பணிகளுக்குக் கிடைத்த உன்னதமான வெற்றியே கந்தபுராண கலாசாரம் என்பது அனைவராலும் உணரப்பட வேண்டிய உண்மையாகும்

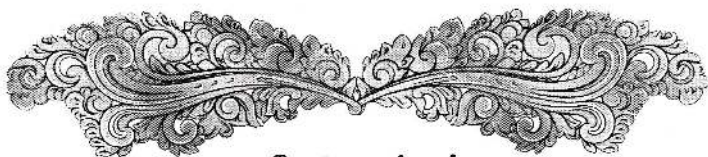
உசாத்துணை நூல்கள்

1. ஆறுமுக நாவலர், கந்தபுராண வசனம் (1981), ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சபை, கொழும்பு, (மறுபதிப்பு), சைவப்பிரகாச அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
2. ஆறுமுகநாவலர், நான்காம் பால பாடம்
3. ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு. (இரண்டு பாகங்கள்) தொ.ஆ.த.கைலாசியிள்ளை, 3ஆம் பதி மீள்பிரசுரம் (1996) இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு.
4. சி.கணபதிப்பிள்ளை, நாவலர் (1968), யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை வெளியீடு. சைவப்பிரகாச அச்சியந்திர சாலை, யாழ்ப்பாணம்.
5. கனகரத்தினரம் உபாத்தியாயர், வே., ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம். 2ஆம் பதி (1968) யாழ்ப்பாணம் நாவலர் நூற்றாண்டு விழாச்சபையினர் வெளியீடு. திருமகள் அச்சகம், சுன்னாகம்.

6. த.கைலாசபிள்ளை ஆறுமுகநாவலர் சரித்திரம் (1955) 4ஆம் பதி சென்னை வித்தியா நுபாலன யந்திரசாலை.
7. சுத்தானந்த பாரதியார், நாவலர் பெருமான் (1948) புதுச்சேரி புதுயுக நிலைய வெளியீடு. ஸ்ரீ அரவிந்தா ரஸ்ரம அச்சுக்கூடம், புதுச்சேரி.
8. தனஞ்செய ராசசிங்கம், ச., நாவலர் பணிகள் (1969) பேராதனை.
9. நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் (1979) (பதி ஆசி. க.கைலாசபதி) ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் சபை வெளியீடு, கொழும்பு, திருமகள் அச்சகம், சுன்னாகம்.
10. நாவலர் குரல் (1986) குருபூசை மலர். ஸ்ரீலக்ஷ்மி நாவலர் பணிமன்றம், திருநெல்வேலி, திருமகள் அச்சகம், சுன்னாகம்.
11. நாவலர் மாநாடு – விழா மலர் (1969) நல்லூர் யாழ்ப்பாணம். ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் சபை, கொழும்பு, மெய்கண்டான் அச்சகம் கொழும்பு.
12. மயாண்டி பாரதி கா., நாவலர் பெருமான் (1955) பழனியப்பர் பிரதர்ஸ், சென்னை.

நாவலர் பணிகளில் நவீனத்துவம்

ஸ்ரீ. பிரசாந்தன்

இந்தியப் பெருநிலப் பரப்பின் பல இடங்களிலும், இலங்கையிலும் பிரித்தானியர் ஆட்சி பெரும்பான்மையும் நிலைபெற்றுவிட்ட 19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறில் வாழ்ந்தவர் யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் (1822-1879). பிரித்தானியர்களாலும் அவர்கட்கு முன்பு, இந்நாடுகளின் வாணிகத்திலும், அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்திய பிற ஐரோப்பியர்களாலும் (போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர், பிரெஞ்சுக்காரர்) கீழை நாடுகள் பல புதிய அறிமுகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டன. அச்சியந்திரசாலை அறிமுகம், பாடசாலைக் கல்விமுறை என்பவற்றால் மொழி, பண்பாட்டு வரலாற்றில் பாரிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. மேலும், இவர்களுடைய கொடைகளாகப் பல நன்மைகளும் வந்து சேர்ந்தன. இந்திய அரசாங்க சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப் பெற்றன. புதிய நிர்வாக அலகுகள் தோன்றின. பல நகர்கள் நவீன போக்குவரத்து சாதனங்களால் இணைக்கப்பட்டன. ஆங்கிலக் கல்வித்திட்டம் உருவானது. பிரித்தானியர் ஆட்சித் திறமையால் மோதல்கள் அற்ற அரசியல், சமுதாய நிலைமை தோன்றியது.

முன்னை நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் இலக்கியமானது பெரிதும் சமயத் தொடர்புபட்டு வந்தது. இதன் தன்மையை மாற்றி, சமூக உணர்ச்சிக்கு மடைமாற்றம் செய்த காலம் பிரித்தானியர் காலம்தான்.

இவ்வாறு, ஐரோப்பியர் தொடர்பால், கடந்த பல நூற்றாண்டுகளாகக் கிட்டத்தட்ட ஒரே சூழலுக்குள் மாறிமாறிச் சுழன்று வந்த இந்திய சமுதாயத்துக்குப் பல புதிய அனுபவங்கள் கிடைத்தன. இதனால், நவீனத்துவ சிந்தனை அரும்பல் நிகழ்ந்தது. சமவேளையில், 'புதிய'வைகளைத் தந்த ஐரோப்பியரின் உள்நோக்கம், சமய மாற்றம், பொருளாதாரச் சுரண்டல் என்பவையாக இருந்தமையும் உணரப்பட்டது. படித்த சுதேசியர்களிடம் இது தொடர்பாக ஒரு விழிப்புணர்வு தோன்றியது. தமது சொந்தப் பண்பாட்டை, அந்நிய காலனித்துவச் சூழலில் இருந்து காப்பாற்றிப் பேண வேண்டுமெனும் எண்ணம் அவர்களிடம் முளைவிட்டது. சமயமாற்றத்தில் பிரித்தானியர் முனைப்பாக ஈடுபட்டமையால், சுதேசியர்களை அவர்களது சொந்த மதத்திலேயே நிறுத்த வேண்டிய தேவை இந்த விழிப்புணர்வுக்காரரிடம் இருந்தது. எனவே, இவர்கள் சுதேசிய மதம் சார்ந்து இயக்கமாகத் தொழிற்படவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இந்நிலையிலேதான் பிரமசமாசம் (1828) ஆரிய சமாசம் (1875) இராமகிருஷ்ண மிஷன் (1886) போன்ற இயக்கங்கள் தோன்றி, சமய அடிப்படையிலான பண்பாட்டு மீட்டெடுப்புக்கு உழைத்தன. இவ்வாறு, சமய மறுமலர்ச்சிக்கு உழைத்த இந்த நிறுவனங்கள், அப்படியே பழையமையைப் பேணிநிற்க வில்லை. பழையமையிலிருந்து தம் காலத்துக்குப் பொருத்தமற்ற வேண்டாதவற்றை நீக்கி, ஐரோப்பியரால் அறிமுகமான பல புதியவைகளிலிருந்து வேண்டிய அளவு நவீனத்துவங்களைக் குழைத்து (இயக்கத்துக்கு இயக்கம் இதன் தன்மையில் வேறுபாடு இருந்தது) தமது பண்டைய பண்பாட்டை நவீனப்படுத்தி மீட்டெடுத்தன.

இவ்வாறு, வடஇந்தியாவில் இயக்கங்கள் தோன்றி, சமய - பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சிக்கு பாடுபட்டு வந்த வேளையில் ஈழத் தமிழகத்தில், கிட்டத்தட்ட இவற்றையொத்த பணிகளை நிறைவு செய்ய, தனிமனித இயக்கமாக உழைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர். ஆங்கிலக் கல்வியும், சமூக, சமகாலச் சிந்தனையும் நாவலரின் சமய, மொழி, பண்பாட்டு மீட்டெடுப்புப் பணிகளுக்கு, நவீனத்துவத்தை வழங்கியுதவின. இதனால், சைவக் காவலராக, தமிழ்மொழி மீட்பராக மட்டும் அமைந்துபோகாமல் நாவலர், தமிழின் நவீனத்துவ முன்னோடிகளுள் ஒருவராகவும் மிளிர்த்தலைப்பட்டார்.

இவர் காலத்திலும், சற்று முன் பின்னாகவும் வாழ்ந்த தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் மற்றும் அறிஞர்கள் சிலரிடம் காணப்பெற்ற இயல்புதான் சில அளவு மாற்றங்களோடு நாவலரிடமும் காணப்பெற்றது. அதாவது. இக்கால அறிஞர்கள் பெரும்பாலும், பழைமையைப் போற்றிப் பேணிய அதே வேளை நவீனத்துவத்தின் சில கூறுகளை உள்வாங்கியவர்களாகவும் விளங்கினர். பாரதி, வேதநாயகம்பிள்ளை, சுந்தரம்பிள்ளை போன்ற பலரும் பழைமையும், நவீனத்துவமும் கலந்த ஆளுமைகளாகவே வரலாற்றில் மிளிர்ந்தனர். நாவலரும், காலனித்துவத்தின் கொடுமுகங்களுள் சிலவான மதமாற்றம், பண்பாட்டுச்சிதைவு போன்றவற்றிலிருந்து தமது சுதேசிய மதத்தையும் பண்பாட்டையும் காக்க விழைந்தார். மரபின் காவலராய்ப் பணியாற்றியவர் எனினும், பழைமையை மீட்டெடுப்பதற்கான வழிகளாகவும் பிறவாகவும் நவீனத்துவ அமிசங்களை அவர் கைக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

நாவலரிடம் நவீனத்துவ அரும்பல் காணப்பெற்றமைக்குக் காரணங்கள் பல. அவருடைய சமகாலப் பிரக்கூபமும், சமுதாய உணர்ச்சியும் - குறிப்பாக பொதுமக்கள் சார்புணர்ச்சியும் முதன்மைக் காரணங்கள் எனலாம். பண்டைய பண்பாட்டை, மரபுத் தமிழ் நெறியை வலியுறுத்திய நாவலர், அவற்றைத் தமது காலத்து சமுதாயத்துக்கு வழங்க விழைகையில், மேற்கூறப்பெற்ற இரு காரணங்களாலும், பல நவீனத்துவமான விளைவுகளைத் தரக்கூடியவரானார்; புதிய முயற்சிகளில் இறங்கத் துணிவு பெற்றுக்கொண்டார்.

இவ்வாறு, புதிய அறிமுகங்கள் சிலவற்றை தமிழுக்கு ஏற்படுத்திய நாவலர், வேறு சில அறிஞர்களால் ஆங்காங்கு தொடங்கப்பெற்ற புதிய முயற்சிகள் சிலவற்றைப் பின்னர் மீளக் கைக் கொள்ளவிழைந்தார். அவ்வாறு தாம் மீள அவ்விடங்களில் முனையும் போது, சமகாலப் பிரக்கூப, பொதுமக்கள் சார்பு என்பவற்றால், அவ்விடங்களின் நவீனத்துவப் பெறுமதியை அதிகரித்தார். அவ்விடங்களை அடுத்த கட்டத்துக்கு வளர்த்தெடுத்தார்.

எடுத்துக்காட்டாக, திருமுருகாற்றுப்படைப் பதிப்பைச் சுட்டவேண்டும். திருமுருகாற்றுப்படைக்கான முதற்பதிப்பு நாவலருடையதுதான் என ஆய்வாளர் சிலர் குறிப்பிட்டுள்ளபோதும், இன்று, நாவலர் பதிப்புக்கும் முந்திய பதிப்பொன்று உளதெனக் கூறப்படுகிறது. திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையர் வெளியிட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படைப் பதிப்பானது நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் கூடியது. ஆனால், நாவலர், திருமுருகாற்றுப் படையைப் பதிப்பிக்க விழைந்தபோது.

அவ்வாறே நச்சினார்க்கினியர் உரையை வெளியிடும் உளம் கொண்டாரல்லர். தம்காலத்துச் சாதாரணப் பொதுமக்கள் நச்சர் உரையைப் புரிந்து கொள்வது கடினமானது என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் நாவலர். எனவே, மக்கள் வாசித்து விளங்கும் பொருட்டு தாமேயொரு புத்துரையை வரைந்து வெளியிட்டார். இதுதான் தமிழ் நூற்பதிப்பு வரலாற்றில், சங்க இலக்கியமொன்றுக்கு முதன்முதல் வெளிவந்த புத்துரைப் பதிப்பாகும். இது, பண்டைய உரைமரபுக்குப் புதிய ஒளி பாய்ச்சும் ஒரு நடவடிக்கையாகும். பிற்காலத்தில் எண்ணிக்கையில் அதிகளவில் சங்க இலக்கியப் புத்துரைகள் (பொழிப்புரை, பதவுரை, விசேஷுரை) வெளிவந்துள்ளன என்றால், இவற்றுக்கு வழிகாட்டிய பெருமை, திருகாற்றுப்படை நாவலர் உரைப் பதிப்புக்குத்தான் உரியது எனலாம்.

அறிஞர் ஒருவர் சமகால உணர்ச்சியுடன் சமுதாய ஈடுபாடு காட்டவேண்டியவராவார். மொழிஅறிஞர் என்பவர் வெறுமனே ஏடுகளோடும், பாடங்களோடும் மட்டுப்படவராக விளங்கியிருந்த காலத்தில் நாவலர் காட்டிய வழி, -அதாவது சமகால, சமூக உணர்ச்சியுடன் கூடிய முயற்சி- முன்னோடியாகத் திகழத் தக்க வழியாகும். சமுதாய மக்கள் பஞ்சத்தால் பிணிக்கப்பட்ட வேளை, தமது மொழி, சமயப் பணிகளைப் புறந்தள்ளிவிட்டு நாவலர் ஈடுபட்ட, கஞ்சித்தொட்டித் தருமம் முதலான சமுதாயப் பணிகள், நாவலரை நவீன மனிதனாகக் காட்டவல்லன. இவ்வாறு தமது சம காலத்துக்கு அவசியமான வேலைகளை நாவலர் நிறைவேற்றிய தன்மையை ஆய்வாளர் பின்வருமாறு சுட்டுவர்.

“தனது காலத்திற்கேற்றவை எவை என்பதையும், இன்றியமையாதன எவை என்பதனையும் சிந்தித்துத் தெளிந்து அவற்றைச் செயற்படுத்தி யமையே நாவலரது சிறப்புக்கும் தனித்துவத்துக்கும் அடிப்படையாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு ஆவசியக மாயிருந்து சிறிசில கருமங்களை நிறைவேற்றியவர். நன்கு ஆற்றப்பட்ட அக்கருமங்கள் பிறருக்கு ஆதர்சமாக அமைந்தன. அவையே புதுப்பாதை காட்டும் புதுப் பணிகளாகவும் அமைந்தன”

(கைலாசபதி, க. நாவலர் வகுத்த புதுப் பாதை,
நாவலர் மாநாட்டு விழா மலர், ப. 19)

மேலும் பொன். இராமநாதனைத் தேர்தலில் ஆதரித்தமை மூலம், அவர் மக்களுக்கு நன்மையக்கத்தக்க அரசியல் மாற்றத்தை விழையும் ஓர் அறிஞரின் உண்மைப் பங்களிப்பையும் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துகிறார்.

நாவலருடைய பொதுசனங்கள் மீதான உணர்ச்சிதான். அவர்களின் பிரச்சினைகளில் அவரைத் தலையிடுமாறு தூண்டியது. பொதுமக்கள் சார்பான பிரச்சினைகளில் முன்னின்று உழைத்து, அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கு முற்பட்ட வேளை, ஒரு சைவத் தொண்டரும் தமிழறிஞருமான நாவலர், தேசிய வீரராகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கினார் எனலாம்.

நாவலரிடம் நவீனத்துவ அரும்பல் காணப்பெற்றமைக்கு, புதிய விடயங்களை எவ்வாறாவது அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதில் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையும் பிரதானமான காரணமாகும். இயல்பிலேயே அவரிடம் காணப்பெற்று விளங்கிய, இப்பண்பு காரணமாக சமகாலத்தில் தமிழுக்கு வந்து சேர்ந்த புதியவைகள் பலவற்றையும் நாவலர் நன்கு அறிந்து கொண்டார். அப் புதியவைகளில் தமது ஆளுமையை விருத்தி செய்து கொண்டார்.

ஒரு தமிழ்ப் பண்டிதராக மட்டும் நின்று, இலக்கிய, இலக்கணங்களைக் கற்றுக் கொள்வதோடு அமைந்துவிட்டவரும் அல்லர் அவர். அறிவியல் சாஸ்திரங்களையும் அறிய வேண்டுமெனும் பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்தவர். தமது 19 வது வயதிலே, நயன சாஸ்திரம் குறித்துத் தமக்கேற்பட்ட ஐயத்தைத் தெரிவித்து, அவ்வையத்தைத் தீர்த்து வைக்கும்படி பத்திரிகையொன்றுக்கு அவர் அனுப்பிய கடிதம் மேற்கூறிய இயல்பைக் காட்டவல்லது. அது பின்வருமாறு:

“ஒருவன் தனக்கு ஏறக்குறைய பத்தடி தூரத்துக்கப்பாலிருக்கும் ஒரு பொருளுக்குள் தன் கண்களுக்கு மூடாகத் தன் ஒரு கையை நீட்டி அதனொரு விரலைப் பிடித்துக் கொண்டு அப்பொருளைப் பார்ப்பானாகில் அவ்விரலும் அப்பொருளும் இரட்டையாகத் தோன்றும்..... இப்படித் தோற்றுதற்குக் காரணம் என் புல்லறிவுக்கு புலப்படாமையால் இதனை.... உதய தாரகைப் பத்திரத்திற் பிரசித்தம் பண்ணிப் பின் நயன நூலிற் கற்று வல்லோர் எழுதும் விடையை அப்பத்திரிகையின் வழியாய் பயிராங்கு செய்யும் பொருட்டு உங்களை அதிக தாழ்மையுடன் வேண்டிக் கேட்கிறேன்.”

(பார்க்க: நாவலர் பணிகள், 1969, ப. 3)

சமகால அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்டுத் துணிவு பெற்றிருந்த நாவலர், இச்சமுதாயச் செயற்பாடுகளின்போது, சமயம், இனம் முதலிய வட்டங்களுள்

நின்றுவிடவில்லை என்பது கருத்ததக்கது. ஒரு சமுதாயப் போராளியின் அறைகூவலோடு அவர் விடுத்த 'இது நல்ல சமயம்' எனும் கட்டுரை இது தொடர்பில் முக்கியமானது. இக்கட்டுரையில் அவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

“இது நல்ல சமயம்! சைவருக்கும் நல்ல சமயம்! வைஷ்ணவருக்கும் நல்ல சமயம்! கிறிஸ்தவருக்கும் நல்ல சமயம்! மகமதியருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒரு சமயமும் இல்லாதவருக்கும் நல்ல சமயம்! எல்லோருக்கும் நல்ல சமயம்! ஒருவரும் சந்தேகிக்காத சமயம்! இது நல்ல சமயம்! கச்சேரி உத்தியோகத்தர்களுக்கும் தலைமைக்காரர்களுக்கும், உண்மைக்கு மாறாகப் பயப்படாதேயுங்கள்....”

'சைவத்தின் காவலர்' எனப்படுகிற நாவலர், இங்கு, சமுதாயப்பணி என வந்ததும் வைஷ்ணவரையும், மகமதியரையும் தழுவுகிறார். மேலும், தாம் யாரை - மதமாற்றத்தின் பொருட்டுக் கடுமையாகச் சாடி வந்தாரோ - அக் கிறிஸ்தவர்களையும் இணைத்துக் கொள்கிறார். இது ஓர் தமிழறிஞரின் உண்மையான நவீனத்துவக் குரலாகும்.

நாவலர் பணிகள் அறிஞர் வட்டத்தோடு மட்டும் அடங்கிவிடவில்லை. அறிஞரோடு மட்டுப்படாமல், ஏனைய பொது சனங்களையும் தழுவிச் சென்றவராக நாவலர் விளங்கியுள்ளார். நாவலருடைய பணிகளுள் நவீனத்துவ அமிசங்கள் காணப்பெறுகின்றமைக்கு இதுவும் ஒரு முக்கியமான காரணமாகும்.

கற்றோருக்கு மட்டுமல்லாது, மற்றோர்க்குமாகவே நாவலர் நூற்பதிப்புப் பணியிலும், உரைநடையாக்கப் பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார் என்பதை அவரது பெரியபுராண, கந்தபுராண உரைநடை நூல்கள் விளக்கம் செய்கின்றன.

“ஆசிரியர்களை வழிபட்டுக் கற்றுணர்ந்த புலவர்கள் ஒழிய மற்றையாவரும் சிவபுராணங்களை அறியாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள்.

இதுகண்டு, நம்முடைய சைவசமய நூல்களை எல்லாருக்கும் எளிதின் உபயோகமாகும் பொருட்டு வெளிப்படுத்தின், அது பெரும் புண்ணியமாகும் என்று துணிந்து, சில வருடத்துக்கு முன்னே பெரிய புராணத்தை அப்படிச்

செய்தேன். அது அநேகருக்குப் பெரும்பயன் விளைத்தலைக் கண்டறிந்தமையால் கந்த புராணத்தையும் அப்படியே செய்கின்றேன்.”

(கந்தபுராண உரைநடைநூல் (2003) காசித்திருமடம், ப. ஏ)

இங்கு நாவலர், “மற்றை யாவரும்” எனவும், “எல்லோருக்கும்” எனவும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, அவர், கற்றவர்க்கத்தினர் தவிர்ந்த சாதாரண பொதுமக்களையும் கருத்திற் கொண்டிருந்துள்ளார் என்பது புலனாகின்றது. மேலும், “எளிதின் உபயோகமாகும் பொருட்டு” எனக் கூறுவதிலிருந்து, எளிமையாக எல்லாரையும் சென்றடைய வேண்டும், என அவர் கொண்டிருந்த அக்கறை புலனாகின்றது.

இவ்வாறு, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிமையாக இருக்க வேண்டுமென வாசகர்நோக்கில், சிந்தித்துச் செயற்பட்டமையை, இதற்கு முன்பே வெளிவந்த பெரியபுராண வசன நூல் முகவுரையினூடாகவும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இவ்விடயத்தில் நாவலரிடம் காணப்பட்ட இந்த நவீனத்துவ அமிசத்தின் வளர்ச்சி தான்.

“எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய சந்தம்” எனவும்

“ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோருக்கும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி எழுதுவதுடன்...” எனவும் பாரதியிடம் காணப்படுகின்றது எனலாம்.

மேலும், சமகால அநீதிகளைத் தட்டிக்கேட்கப் புகுந்த நாவலரால் கண்டன எழுத்துக்கள் பலவும் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றால் தமிழ் உரைநடை பெற்ற வீறுணர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். நேர்மைமிக்க கண்டனங்களில் காணப்படும் வெளிப்படை தன்மையும், எள்ளலும் நாவலர் நடையில் காணப்படும் தனித்துவ அம்சங்கள். இவை வெளிப்படும் கண்டனங்களில் சமகால அநீதிகளை அவர் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பதற்கு பின்வரும் பகுதி நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

மடாதிபதிகள், கல்வி விருத்தியும் சமயவிருத்தியுமாகிய பொது நன்மைக்குரிய பொருள்எல்லாம். இடம்பத்தின் பொருட்டும், நிருத்த கீதங்களின் பொருட்டும் தம்முடைய பாசத்தாரைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டும், அவருக்குக் கிராமம் வாங்கற் பொருட்டும், அவருக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்தற் பொருட்டும். மற்றை மடாதிபதிகளோடு சண்டை செய்தற் பொருட்டும், வழக்காடற் பொருட்டும், அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் பரிதானத்தின் பொருட்டும், தன்மைத் தரிசிக்கும் பிரபுக்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும், அவர் பெண்டிர் பிள்ளைகள் பரிசாரகர்களுக்கும் ஆபரணம் பீதாம்பரம் வஸ்திர முதலிய கொடுத்தற் பொருட்டும், அதிகாரிகள் வீட்டிலே கல்யாணம் நடக்கும்போது மணமகனுக்கும் மணமக்களுக்கும் உயர்ந்த வஸ்திரம் அனுப்புதற் பொருட்டும் செலவு செய்து கொண்டு தமது காலமெல்லாம் உலக விவகாரங்களிலே போக்குவாராயின் ஓகோ! பொதுநன்மை எப்படி நடத்தப்படும்! ஐயையோ உலகத்தார் எப்படிக்கடைத்தேறுவர்! இவ்வியல் புடையவரைத் துறவறத்தா ரென்றும் ஆசாரியரென்றும் கொள்வது எப்படி!

மடங்களைச் சார்ந்தவர்கள் நாவலரை மிகவும் போற்றி, அவரைப் பல்வேறு வழிகளிலும் கௌரவித்துள்ளனர். அச்சியந்திரம் வாங்கத் தம் இரண்டாவது பயணமாகத் தமிழ் நாடு சென்ற நாவலரின், பிரசங்க வன்மையைக் கண்ட திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து இரண்டாவது சந்நிதானம், ஆறுமுகத்துக்கு 'நாவலர்' பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தார். அவரின் மூன்றாவது தமிழகப் பயணத்தில் (1858) திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் ஆகிய மடங்களின் அதிபதிகள் நாவலரைச் சொற்பொழிவாற்ற அழைத்து, உரிய கௌரவம் வழங்கியுள்ளனர். இம் மடங்களைச் சார்ந்த பண்டார சந்நிதிகள் பலரும் நாவலரிடம் பாடம் கேட்டனர். திருவண்ணாமலை ஆதீனத்துச் சின்னப் பட்டமான ஆறுமுகதேசிகர் நாவலருக்கு உருத்திர சஞ்சியத்தை அணிந்து சிறப்புக் கௌரவம் வழங்கினார். இவ்வாறு, தம்காலத்தில் வாழ்ந்த பல வித்துவான்களைக் காட்டிலும், ஆதீனங்கள், மடங்களால் பெரிதும் பராட்டப்பெற்ற அறிஞராக நாவலர் விளங்கியுள்ளார். எனினும், இக் கௌரவங்களைக் கனம் பண்ணி, நன்றிக்கடன் பாராட்டுவதற்காக மடங்களின் எல்லாச் செயற்பாடுகளையும் அவர் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகவும் உயர்நிலையில் மடாதிபதிகளும், மட சம்பிரதாயங்களும் போற்றப்பட காலத்தில் நாவலர், மடங்களின் குறைபாடுகளைத் துணிந்து கண்டிக்க விழைந்துள்ளார்.

இந்தத் துணிவாக கண்டனம், நாவலர் தமிழ் உலகுக்கு வழங்கிய ஆரோக்கியமான கொடை எனலாம். இங்கு கேட்கும் குரலின் துணிவு, அக்காலத்துப் பிற வித்துவான்களிடம் காணப்பெறாத அமிசம் எனலாம்.

முன்பு, நூல்களைப் பதிப்பித்த பதிப்பாளர்களும், உரைநடை வரைந்த புலவர்களும், புராணபடனம் ஆற்றிய அறிஞர்களும் தொழிற்பட்ட நிலையிலிருந்து, நாவலர் வேறுபடும் நுண்மையான இடம் ஒன்று இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அது அவரது நவீனத்துவக் கூறை அடையாளப்படுத்த உதவும் எனலாம்.

முன்னைய புலவர்கள் அறிஞர் நோக்கிலேயே நூல்களைப் பதிப்பித்தனர். உரைநடை எழுதியோர் நோக்கமும் அதுவே. கடுமையான நடையில், பிழை மலிய எழுதினர். இவ்வாறே புராணபடன உரைகாரர் தமது நோக்கிலேயே உரை கூறினர். இதனால் நூல்கள் கடு நடையினவாய், சந்தி பிரிக்கப்படாமல், வாசிக்கக் கடினமானவையாய் பதிப்பிக்கப் பட்டு வந்தன. உரைநடைகள், திசைச் சொற்கள் மிகுதியாகப் பாவிக்கப்பெற்று, கடும்புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணுகின்றனவாக வெளிவந்தன. புராண படன உரைகள், வாசகர்களால் நுகரப்படுவதற்கு அரியனவான சொற்களைக் கொண்டு விளங்கின.

ஆனால், நாவலர் தொழிற்பட்டபோது, அவர் அறிஞர் நோக்கில் நூல்களைப் பதிப்பிக்கவில்லை. வாசகர் நோக்கில் நூல்களைப் பதிப்பித்தார். வாசகர்களின் வாசிப்புக்கு இலகுவான, தெளிவான பிழையற்ற பிரதிகளை வழங்குவதே அவர் நோக்கமாக இருந்தது. இதனால்தான், நாவலர் பதிப்புகள் பலராலும் நுகரப்பட்டன. நாவலர் பதிப்பு நல்லபதிப்பு எனும் புகழ் ஏற்பட்டது. இந்த வாசகர் நோக்கிலான பதிப்புச் சிந்தனை, முன்னைப் பதிப்பாசிரியர் களிடம் பெரிதும் காணப்பெறாமல், நாவலரிடம் காணப்பெற்ற ஒரு நவீனத்துவப் பண்பு எனல்வேண்டும். வாசகர்களுக்குத் தரமான சரியான பிரதிகளை வழங்க வேண்டும் என்பதனால்தான், அவர், எழுத்து, வசனப் பிழைகளற்ற பதிப்புக்களை வழங்குவதில் கடுமையாக உழைத்துள்ளார்.

ஒரு பதிப்பாசிரியராக அவர் தாம் கண்ட பாடவேறுபாடுகள் அனைத்தையும் பதிப்புகளில் சுட்டவில்லை எனும் குறை, அவர் குறித்து முன்வைக்கப்படுகிறது. இதற்குக்கூட வாசகர் நோக்கிலான அவர் பதிப்புப்பண்புதான் காரணம் எனலாம். பல பாட வேறுபாடுகளையும் சுட்டினால் அறிஞர்கள், ஒருவாறு சரியானதை

ஊகீத்தறிந்து கற்பர். ஆனால், பிறபொதுமக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் அவற்றால் பெரும் பயன் இராது. மாறாக, அவை குறித்த ஐயவுணர்ச்சியையும், திரிபுணர்ச்சியையுமே அவர்கள் கொள்ளத் தலைப்படுவர். எனவேதான், கிடைத்த பாடங்களுள், பெரிதும் பொருத்தமானது எனத் தான் கருதியதையே நூலில் நாவலர் பதிப்பிக்க விழைந்தார் எனலாம். இவ்வாறு, வாசகர் நோக்கில் நாவலர் அமைத்த பதிப்புகள், பிறபதிப்புகளுக்கு முன்னோடிகளாய் அமைந்த தன்மையை அறிஞர் பின்வருமாறு சுட்டுவர்:

‘தமிழ் வசன நடையில் குறியீடுகளாடசியும், சந்தி பிரித்தலும் இவர்களாற்றான் முதன் முதல் கையாளப்பெற்றன . பழைய தமிழ் வசன நூல்களை (அக்காலத்தில் அச்சிடப் பட்ட கதாமஞ்சரி, பஞ்சதந்திரம்)ப் படிக்க இயலாது. சந்தி பிரிக்காமல் அச்சிடப்பட்டிருப்பதால், நாவலர் அச்சிட்ட நூல்களைப் பார்த்த பின்னரே பலரும் சந்தி பிரித்துத் தமது நூல்களை அச்சிடலாயினர்.’”

(ஐம்புலிம்பிள்ளை செ.வே. பார்க்க : நாவலர் நூற்றாண்டு மலர், ப.270)

வாசகர் நோக்கில் பதுப்பிப்பதுதான் நாவலர் பதிப்பு நெறி என்பதற்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாக நன்னூல் காண்டிகையுரைப் பதிப்பைக் கூறலாம். வழக்கிலிருந்த காண்டிகையுரைகளை நோக்கிய நாவலர், அவை மாணவர்கள் கற்பதற்கு இலகுவான தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனக் கருதி, காண்டிகையுரையை, திருத்தியும், விளக்கியும், கூட்டியும் புதுக்கி வழங்கினார். அவ்வாறு வழங்கும் போது, அவர் செய்துள்ள பின்வரும் மாற்றங்கள் மாணவர்களைக் கருத்திற் கொண்டே செய்யப்பட்டுள்ளன.

1. மாணவர்களுக்கான குறிப்புகள், அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கியுள்ளார்.
2. பகுபத முடிவுகள் காட்டியுள்ளார்.
3. சொல்லிலக்கண சூசி இணைத் துள்ளார்.
4. உரையின் இடையிடையே பரீட்சை வினாக்கள் அமைத்துள்ளார்.
5. நிறைவில், அப்பியாசங்கள் தந்துள்ளார்.
6. மாணவர்கள் விளங்கத்தக்க வகையில், விடயங்கள் எளிமையாக அட்டவணைபோல வரிசைப்படுத்தித் தந்துள்ளார்.

இப்பண்புகளை வைத்து, ஏனைய அக்கால நன்னூல் காண்டிகையுரைப் பதிப்புகளையும், நாவலர் பதிப்பையும் ஒப்புநோக்கினால் பிறவற்றைவிட நாவலர் பதிப்பு, மாணவர் நோக்கிலான பல அமிசங்களைக் கொண்டு விளங்கக் காணலாம். இதனைப் பின்வரும் ஓர் எடுத்துக்காட்டினூடாக இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். மேலே, 6ஆம் பிரிவில் கண்ட, எளிமையாகத் தரவுகளை வழங்கும் பண்புக்கு, நன்னூல் காண்டிகையுரையின் தொடக்கப்பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

“க. ஆக்கியோன்பெயர் -பவணந்திமுனிவன்

உ. வழி - முன்னோர் நூலின் வழி.

ங. எல்லை - குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமெனு நான்கெல்லை.

ச. நூற்பெயர் - நன்னூல்.

ரு. யாப்பு -நிகண்டு கற்று இலக்கியப்பயிற்சி செய்தபின் இந்நூல் கேட்கத் தக்கது.

சு. நுதலிய பொருள் - அரும் பொருளைந்து.

எ. கேட்போர் - இலக்கியப்பயிற்சி செய்தார்.

அ. பயன் - மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல்.

கூ. காலம் - சீயகங்கன் காலம்.

கௌ. களன் - சீயகங்கன் சபை.

கக. காரணம் - சீயகங்கன் சொன்னமையும், யாவரிடத்தும் இரக்கமுடைமையும்.”

இவ்வாறு, யாருக்காகப் பதிப்பிக்கிறோம் என எண்ணி, அந்த வாசகர் நோக்கில் பதிப்புகளை, வாசிப்புக்கு ஏற்ற வகையில் வெளியிட்டமையாலேதான், நாவலர் பதிப்பு மிகுந்த முதன்மை பெற்றது. நாவலருக்கு முன்பே சில பாதிரிமார்களும், தமிழறிஞர்களும் பதிப்புகளை வெளியிட்டுள்ளபோதும், தக்க பதிப்பாசிரியர் வரிசைக்குத் தொடக்கமாக நாவலரையே கொள்ளும் தன்மைக்கு, இதுவே காரணம் எனலாம்.

“பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டிற்குக் கால் கொண்டவர் ஆறுமுக நாவலர். சுவர் எழுப்பியவர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை. கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் உ.வே. சாமிநாதையர்.”

என்பது திரு. வி. க. கூற்று.

தமிழுக்கு, பல நவீனத்துவக் கூறுகளைத் தொடக்கி வைத்தவர்கள் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் அவர்கள் தொடக்கிவைத்த கூறுகளைக் கூட, தமிழுக்கேற்ற முறையில், தமது புலமையாலும் திறமையாலும் இணக்கப்படுத்தி புதிய பொலிவு பெற வைத்தவர் நாவலர்.

அவ்வாறு, பொலிவு பெற்றவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று, புதிய உரை நடையாகும். அவருக்கு முன்பே, தமிழில் புதிய உரைநடையானது பாதிரிமார்களால் கையாளப்படத் தொடங்கிவிட்டது. தமிழறிஞர்கள் சிலரும் முயலத் தொடங்கி யிருந்தனர். எனினும், நாவலர் கையில், அவ்வுரைநடை புதிய வளர்ச்சி நிலையைக் கண்டது. தாய்மொழியாகத் தமிழைக் கொண்டிராத பாதிரிமார்களால் பயணிக்க முடியாதிருந்த சில எல்லைகளுக்கும் நாவலர் இலகுவாகப் பயணித்தார். இதனால், தமிழ் உரைநடையின் தந்தை என போற்றப் படலானார்.

“இலக்கண வழ இல்லாத தூய்மையான எளிய நடையை முதன்முதல் கையாண்டவர் நாவலரேயாவார்.”

(எம். ஆர். அடைக்கலசாமி, பார்க்க: நா.மா. 28)

வாசகர் யாவர்? அவர் அறிவு மட்டம் எது? வயது மட்டம் எது? என்ற உணர்ச்சியோடு இயங்கியமைதான், நாவலர் நடையை பொதுமக்களிடத்துக் கொண்டு சென்றது. அவர் நடை, பிழைகள் மலிந்திருந்த சாதாரண வழக்கு நடையாகவும் இருக்கவில்லை. இலக்கணத் தவறு இல்லாத, கடும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பேணிய சந்தி பிரிக்கப்படாத கற்றோர் புலமை நடையாகவும் இருக்கவில்லை. எளிமையான, அனைவருக்கும் இலகுவில் பொருள் விளங்கத்தக்க வசனநடையாக இருந்தது. இந்நடை பெரும்பாலும் இயற் சொற்களாலேயே இயன்றது. அத்தியாவசியமான இடங்களில் மட்டும் திசைச் சொற்கள் விரவியது. இவற்றை, நாவலர் பிரக்கை பூர்வமாகவே மேற் கொண்டுள்ளார் என்பதனை பின்வரும் அவர் கூற்று எடுத்துரைக்கிறது.

“பெரும்பான்மையும் இயற்சொற்களும் சிறுபான்மை அவசியமாகிய திரி சொற்களும் பிரயோகிக்கப்படும் கத்திய ரூபமாகச் செய்து, வாசிப்பவர்களுக்கு எளிதிலே பொருள் விளங்கும்படி பெரும்பான்மையும் சந்தி விகாரங்களின்றி அச்சிற் பதிப்பித்தேன்.”

(பொரியபுராண வசனம், 4)

பொருள் விளக்கத்தை மேலும் இலகுபடுத்துவதற்காக. குறியீட்டுப் பயன்பாட்டைத் தக்க முறையில் தமிழில் பேணினார்.

இவற்றால், அப்பொழுதுதான் தமிழுக்கு அறிமுகமாயிருந்த புதிய வசனநடைப் பரப்பில், நாவலர்நடை பலருக்கும் வழிகாட்டியாக இருந்தது. பொது வாசகர்களுக்கு மட்டும்தான் என்றில்லாமல், நவீன படைப்பாளிகளுக்கும் தமது வசன நடையால் வழிகாட்டியாக விளங்கினார்.

“அவரை (நாவலரை) ஏன் வசன மறுமலர்ச்சியின் உதயதாரகையாகக் கொண்டாடக் கூடாது?”

(மறு மலர்ச்சி. மார்ச், 1946, ப.7)

என்கிற, ஈழத்தின் தலைசிறந்த புத்திலக்கியப் படைப்பாளிகளுள் ஒருவரான இலங்கையர் கோன் புதிய படைப்பாளர்கள், நாவலர் நடையை முன்மாதிரியாகக் கொள்ளலாம் எனவும் கூறியுள்ளார். அவர் இவ்வாறு கூறுவதற்கு, நாவலர் நடையின் நவீனப்பாடுதான் காரணம் எனலாம்.

புத்திலக்கிய வளர்ச்சியின் வரலாற்றுக்கும் ஒரோ வழியில் நாவலர் நடை பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பொருளுக்கு ஏற்ற வகையில், உணர்ச்சி கலந்த தமிழ் நடையைப் பயன்படுத்தியவர் நாவலர். இந்த உணர்வு கலந்த தமிழ்நடை பின்னைப் படைப்பாளிகளிடம் எந்த அளவு தாக்கம் விளைத்தது என்பது பற்றி நீண்டதோர் ஆய்வு செய்தல் இயலும். புதிய சிறுகதைகளின் தொடக்கமாக அமையும் வ.வே.சு. ஐயர், தாம் கற்ற குருகுலத்தில் நாவலர் நூல்களைப் படித்தவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இத்தரவுகளால், புத்திலக்கியப்படைப்பில் இயங்கிய படைப்பாளிகளுக்கு நாவலர் நடை ஆதர்சமானதாக விளங்கியிருக்குமென எதிர்பார்க்கலாம். இதனால், புத்திலக்கிய வரலாற்றிலிருந்து நாவலர் முதலோர் குறித்த ஆய்வுகள் பிரிக்க இயலாத தொடர்பைக் கொண்டுள்ளன. இதை அறிஞர் பின்வருமாறு சுட்டியுள்ளனர்.

“புத்திலக்கிய வரலாற்றுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தீர்னாய்வுக்கும் ஆறுமுக நாவலர் போன்ற முன்னோடிகளைப் பற்றிய ஆய்வுகள் அடிப்படையாகவும் தொடக்கமாகவும் அமைவதோடு, அவற்றின் பிரிக்க இயலாப் பகுதி யாகவும் அமைந்து கிடக்கின்றன.”

(வினாயகப் பெருமாள். வ. ஆறுமுகநாவலர்,

சாகித்திய அகாடெமி, 2004, ப.99)

பேச்சலகில் நாவலர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியமையையும் மறத்தலாகாது. சைவக் கோயில்களில் புராணபடன மரபே இருந்து வந்தது. மூலத்தை, குறித்தவொரு இராகத்தில் ஒருவர் வாசிக்க, மற்றொருவர் அதே இராகத்தில் பயன் சொல்வதாக அப்புராணபடன மரபு தொடர்ந்து வந்தது. இசையின் இடையீடும், கடினமான செய்யுட்களும், அவற்றுக்கு வித்துவ நடையிலேயே சொல்லப்பட்டுவந்த உரைகளும், சைவத்தைப் பிரசாரம் பண்ணப் போதுமானவை அல்லவென்பதைப் புரிந்து கொண்ட நாவலர், பிரசங்க மரபைச் சைவக் கோயில்களில் தொடக்கிவைத்தார்.

எளிமையானவையான - சமயப் போதனைகளின் தொகுப்புகளான - பிரசங்கங்களைப் பாதிரிமார்கள் தேவாலயங்களில் நிகழ்த்தி வந்தமையை அறிந்தவர் நாவலர். இதன் தூண்டுதலில், சமயம், அறம், தமிழ் இலக்கியம் ஆகிய பரப்பில், குறித்தவொரு பொருள் பற்றி பொதுமக்கள் முன்னிலையில் உரையாற்றும் பிரசங்க மரபை அவர் தோற்றுவித்தார். இதன் மூலம், பிற்காலத்தில் சொற்பொழிவு, கலையாக வளர்ச்சியடைவதற்கான அத்திவாரத்தை இட்டார் எனலாம்.

இப்பிரசங்க மரபு நாவலராற் தொடங்கப்பட்ட தென்பதை அக்காலத்து வெளிவந்த உதயதாரகைப் பத்திரிகைக் குறிப்பு பின்வருமாறு வெளிப் படுத்துகின்றது:

“சைவசமயம் உண்மை என்பதைத் தீருட்டாந்தப்படுத்தும் பொருட்டு வண்ணார் பண்ணையிறி சிவன்கோயில் வசந்த மண்டபத்திற் குருக்கள், பிராமணாக்கள் முதலிய மற்றும் பிரபுக்கள் முன்பாகச் சைவசமயப் பிரபலியப் பிரசங்கம் பண்ணும் பொருட் டவ்விடத்திலுள்ள சில வித்துவாமி சர்கள் ஆரம்பித்திருக் கிறார்களென்று கேள்வியானோம். மேலும், அதின் முதற்பிரசங்கம் போனமாதம் முப்பத்தோராந் தேதி வெள்ளிக்கிழமை இரவு ஒன்பது மணிபோலக் கந்தர் குமாரர் ஆறுமுகவராற் செய்யப்பட்ட தென்று, ‘ஓர் மாணாக்கன்’ என்பவரெழுதி வரவிடுத்த கடிதத்தாற் றெரிய வந்தது. இரத்தினச் செப்பிற் பதித்த குன்றிமணிக் குச் சமானமாய் இருக்கின்ற சிவ சமயத்தைப் பிரசங்கம் பண்ண முயற்சிப்பட்டிருப்பதைக் காண்பது மகா சந்தோஷம்’

(உதயதாரகை, 1848 தை 13)

தமிழ்ப் பாடநூல் எழுதுதல், பாடத்திட்டம் வரைதல், கலைத்திட்டம் இடுதல் என்பவற்றுக்கும் தக்க முன்னோடி நாவலர்தான்.

கிறித்தவப் பாடசாலைகளை நோக்கி, அங்கு சுதேசிய மதச் சிறார்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளைக் கண்டு, சைவசமயச் சின்னங்களோடும், சைவப் பண்பாட்டுச் சூழலில் சுதேசியர் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதற்காக, சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகளைத் தோற்றுவித்தார் நாவலர். இதன்மூலம், குருகுலங்களில் சிலருக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டு வந்த கல்வியைப் பொதுமைப்படுத்தினார்.

இந்த சைவத்தமிழ் பாடசாலைகளில் தமிழ்ப்பாடங்களை மாணவர்களுக்கு வழங்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டபோது, திட்டமிட்டு நெறிப்படுத்தி, தக்க பாடங்களை வழங்கிய பெருமை இவருக்கேயுரியது.

பாடத்திட்டம் தயாரிப்பவர்கள், மாணவர்களின் வயதுமட்டத்துக்கேற்ற பாடங்களை வழங்குகின்ற தன்மையைப் பெரிதும் வலியுறுத்துவர். ஒரு பொருள் பற்றிய பாடமானது, வெவ்வேறு வயதுமட்டத்தினருக்கும் வெவ்வேறு தரத்தினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மேலைத்தேயக் கல்விக்கோட்பாடு அறிகை பெரிதும் கீழைத்தேய நாடுகளில் காலூன்றாத காலத்தில், தமது பாடசாலைகளில் கற்கும் மாணவர்களைக் கருத்திற்கொண்டு பாடங்களை வரைந்த நாவலர், இந்த உளவியலைப் புரிந்தவராகத் தொழிற்பட்டுள்ளார்.

கல்விமுறையில் மாணவரது வயதுமட்டம் கவனிக்கப்பெறாத குறைபாட்டைப் புரிந்து கொண்ட நாவலர், தமது பாடநூல் ஆக்கத்தில் மாணவர்களின் வயது மட்டம், கிரகித்தல் பண்பு என்பவற்றைக் கருத்திற் கொண்டுள்ளார். இது அவர்தம் நவீனத்துவ எண்ணப் பாங்கைக் காட்டுகின்றது.

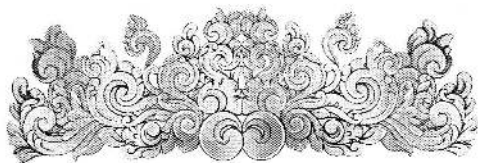
“நல்ல தமிழில் மொழிச்சிக்கல்களை அறிந்து, தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும், நாட்டிற்கும் உகந்த வகையில் முதன்முதலில் எழுந்த பாலபாடங்கள் நாவலர் எழுதிய பாலபாடங்களே ஆகும். வயதுக்கேற்ற வளரும் மொழிச் சிக்கலோடு வளரும் அறிவு இவர் நூலில் மட்டுமே இன்றும் விளங்குகிறது”

(ஆறுமுகநாவலர், 2004, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், ப. 20)

என்று மொழியியல் அறிஞர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் கூறுவது கருதத்தக்கது.

அதுமட்டுமல்லாமல், மாணவர்கள், தமிழ், சமயநெறி ஆகியற்றை மட்டும் கற்றால் போதாது. அவர்கள், பூகோள நூல், வேளாண்மை நூல் போன்ற அறிவியல் நூல்களையும் கற்கவேண்டும் என்பதாக, அவர் அமைத்த பாடத்திட்டம் காணப்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பல கீறித்தவப் பாதிரிமார்கள். இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் அறிமுகப்படுத்திய புதிய விடயங்களை அவதானித்த நாவலர். அவற்றைச் சுதேசிய மதத்தைப் பேண விழைந்த சமுதாயத்துக்கு, அவர்களது பண்பாட்டுக்கு இயைபாகக் கட்டமைத்து வழங்கினார். இதனால், பல புதிய தொடக்கங்கள் இலங்கை சைவத்தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு நாவலரால் அறிமுகமாயின. இவற்றுள் சில தமிழ் நாட்டுக்குச் சுதேசிய சமுதாயத்துக்கும் வழிகாட்டுந் தன்மையனவாக இருந்தன. அவ்வகையில், நாவலர் வழங்கிய புதிய கொடைகள் பல.

நவீனத்துவ

சமய சமுதாய உருவாக்கத்தில்
வள்ளலாரின் பங்கும் பணியும்

கலைவாணி இராமநாதன்

தமிழகம் தென்னார்க்காடு மாவட்டம் சிதம்பரத்திற்கு மேற்கேயுள்ள மருதூர் வள்ளலாரின் பிறப்பிடமாகும். 1823 முதல் 1874 வரை 51 ஆண்டுகள் இப்புவலகில் வாழ்ந்த ஒரு காருண்யமகான். ஒன்பது வயதிலே இறைவன் அருள் கீடைக்கப்பெற்று சகலவிதமான கல்விசார்ந்த துறைகளையும் ஒதாதுணர்ந்து சித்தி பெற்றவர் என்பதற்கு அவரது 'திருவருட்பா' என்னும் பாடல்தொகுப்பு சான்றாக அமைகின்றது. "கல்வியெலாம் கற்பித் தாய் நேயம் காணவைத்தாய்.... செல்வ அருட்கருவாகி நாயினேனை சிறுகாலை ஆட்கொண்டாய் தேவதேவே" என்பது ஒரு குறிப்பாகும். "ஓதி உணர்ந்தவ ரெல்லாம் எனைக் கேட்க - எனைத்தான் ஒதாது உணர்ந்துணர்வாம் உருவுறச் செய் உறவே.." எனவரும் பாடலில் வேதாகமங்கள், மெய்யறிவு நூல்கள், மருத்துவம், சோதிடம், கலையறிவு, யோக்கைகலை முதலிய பல அறிவுத்துறைகளையும் தனது வீட்டின் தனியறையிலிருந்து கற்றுக் கொண்டமை நல்லறிவு தரும் நூல்களையெல்லாம் நல்ல ஆசானாகவும் நண்பனாகவும் கொண்டு கற்றுத் தேர்ந்தமை அறிய வருகின்றது.

வள்ளலாரின் தோற்றப் பொலிவு அனைவரையும் கவர்ந்தது. தூயவெள்ளாடைத் துறவியாக விளங்கினார். கொண்ட கோலத்தாலும் உடுத்திய உடையாலும் புரட்சியை வெளிப்படுத்தியவர். 'தத்துவங்களுடன் போரிடுவது, தர்க்கங்களுடன் போரிடுவது இவை போர்க்கொடியெனக் கொண்டு காவியுடை தவிர்த்தார்' எனச் சில ஆய்வாளர் குறிப்பிடுவர். 'வெற்றிக்கொடி வெள்ளைக் கொடியெனக் கொண்டு காவியுடை தவிர்த்தார்' என ஊரன் அடிகள் தரும் விளக்கம் பொருத்தமானதே. நவீனத்துவ உலக அராங்கிலே இன்றைய காலத்தில் வெள்ளைக்கொடியே சமரச சமாதானத்தின் அடையாளமாகவும் கொள்ளப் படுகின்றமை அவரது சன்மார்க்க இயக்கத்தின் தொலை நோக்கினைத் தெரிவிப்பதாகவுள்ளது. "கையுறை வீசி நடப்பதை நாணிக் கைகளைக் கட்டியே நடந்தேன் - மெய்யுறக் காட்ட வெருவி வெண்துகிலால் மெய்யெலாம் மறைத்தேன்" (3641) என்றதொரு பாடலில் வள்ளலாரின் கைகட்டு, வெள்ளாடை, முக்காடு முதலிய அவர் கொண்ட திருக்கோலத்திற்குரிய அகச்சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. காலிலே தோற்செருப்பு அணிவதில்லை. அது ஜீவகாருண்யத்திற்கு விரோதமெனக் கருதினார். தனது நடத்தையாலும் அருட்கோலத்தாலும் தான் வகுத்த மார்க்கத்தில் தானே வாழ்ந்து காட்டினார்

வள்ளலார் காலத்து சமுதாயச் சூழலும் பின்புலமும்

'வள்ளலார் ஓர் அறிமுகம்' என்ற நூலிலே மா.பா.குருசாமி என்பார் வள்ளலார் காலத்து சமுதாயப் பின்புலத்தை பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார். "தமிழகத்து அரசியற் குழப்பங்களால் சிதறுண்டு கிடந்த தமிழ்நாடு ஆங்கிலேயரது ஆதிக்கத்தின் கீழ் ஒன்றாக்கப்பட்டு ஒருகுடைக்கீழ் வந்தது... வெவ்வேறு பண்பாடு, நாகரிகம், கலாசாரம் கொண்ட மக்கள் இனத்தை இந்திய இனம் என ஒன்றுபடுத்தி அதன் வழி ஓரினக்கோட்பாட்டை ஆங்கிலேயர் நிறுவினர்" எனவரும் இச்செய்தியானது இந்திய மக்களின் பன்முகப்பட்ட சமய சமுதாய கலாசார பண்பாட்டு மையங்களை இணைத்து இந்து சமயம், இந்திய கலாசாரம், இந்திய சமயங்கள் என்ற பெயர்களில் உலகிற்கு அறிமுகம் செய்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள் என்ற புரிதலைத் தருவதாக அமைகின்றது. எனினும் இத்தகைய அரசியல் கலாசார இணைப்பு இந்தியாவில் நிலவிய புரையோடிப்போன சமுதாயப் பிரிவுகளையோ, சமயப் பிரிவுகளையோ, கண்மூடித்தனமான மூடப்பழக்க வழக்கங்களையோ நம்பிக்கைகளையோ எவ்வகையிலும் பாதித்ததாக இல்லை.

வருணப்பிரிவுகள் சாதிப்பிரிவினை என்ற நிலையில் வளர்ந்து மக்கள் வாழ்வியலைக் கூறுபோட்டன. தீண்டாமை என்பது இன்றுவரையும் மக்களைப் புற்றுநோய் போலப் பீடித்துள்ளது. 'தலித் இயக்கம்' என்ற அறிவியக்கம் ஒன்றை நவீனயுகத்திலும் அமைத்துப் போராட வேண்டியுள்ளது எனில் நவீனத்துவ கல்வி முறையாலோ பொருளாதார மேம்பாட்டாலோ, அறிவியற் சிந்தனைகளாலோ மனித இனத்தின் மூடப் பழக்கங்களை நம்பிக்கைகளை மாற்றமுடியாது போன இயலாமையே இன்றும் வெளிப்படுகின்றது.

ஆங்கிலேயரது தொடர்பும் ஆங்கிலக் கல்வியும் அன்னியநாட்டுக் கருத்துக்களும் அறிவியல் வளர்ச்சியும் படிந்த மக்களிடையே பொய்மையான சாதிகளைக் களைந்து மூடப்பழக்கங்கள் முட்டாள்தனங்கட்டு எதிராகப் போராடத்தூண்டின என்பதனையும் மறுப்பதற்கில்லை. ஆனால் எந்தவிதமான தூண்டுதலுமின்றி அகமலர்ச்சியின் விளைவான ஆன்மீக மனிதநேயத் தூண்டுதல் காரணமாகவே வள்ளலார் சாதி, சமயப் பிரிவுகளைத் துணிந்து எதிர்த்து தனி ஒருவராகப் போராடினார். இலங்கை நாட்டிலே சாதிமுறையால் சமயப் பிரிவுகளால் ஏற்பட்ட பிற்போக்குத்தனங்கள் சீர்கேடுகள் கல்வியறிவு படைத்த சமூகத்தினராலும் விடுதலை இயக்கங்களினாலும் பெருமளவு களையப்பட்டு முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. இந்திய நாட்டில் ஏற்பட்ட இத்தகைய சீர்கேடுகள் தீர்ந்துவிட்டதாகக் கூறுதற்கில்லை. நவீனத்துவ வாழ்க்கை முறைகளை புறவாழ்விலே எல்லா வகையிலும் பின்பற்றும் மனிதகுலம் சாதி, சமயப்பிரிவினைகட்குள் சிக்கிச் சீரழிதல் மிகவும் துயரமான விடயமாகும். வள்ளலார் தமது ஆன்மீகம் சார்ந்த தொலைநோக்கினால் தயவையும் கருணையையும் விருத்தி செய்வதற்கு சாதி, சமயப் பிரிவுகளே தடையாகவுள்ளன, இவைகளை விட்டொழித்து பொது நன்மைக்கான உயரிய நோக்கு ஏற்பட்டால் ஒழிய காருண்யம் விருத்தியாகி கடவுள் அருள் பெறுதலும் அனந்த சித்தி வல்லபங்களை அடைதலும் இயலாத காரியங்கள் என திருவருட்பாவிலே மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறினார்.

சாதியிலே மதங்களிலே சமயநெறிகளிலே

சாத்திரச் சந்தடிகளிலே கோத்திரச் சண்டையிலே

ஆதியிலே அபிமானித் தலைகின்ற உலகீர்

அலைந்துலைந்து வீணே நீரழிதல் அழகலவே

என்றும்

நால்வருணம் ஆசிரமம் ஆசாரம் முதலா

நவீன்ற கலைச் சரிதமெலாம் பிள்ளை விளையாட்டே

எனவும் பற்பல பாடல்களில் இவ்விடயங்களைக் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார்.

கல்வித்துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் அறிவைப் பெற்றுக்கொண்ட மக்கள் தம் சுய சமய கலாசார, பண்பாட்டு வாழ்வியலையும் ஆங்கில மோகத்திற்கே அடகு வைத்தமை மிகப்பெரிய சுயமத கலாசார வீழ்ச்சியானது. நவீனத்துவ சமுதாய, அரசியல், கல்வி, பொருளாதாரம், அறிவியல் துறைகளில் சுதந்திர தன்னாட்சி பெற்ற இனமானது தமது சுய கலாசார பண்பாட்டு மதிப்பீடுகளை, ஆன்மீக கலாசாரத்தை இழந்து வருவதனை நவீனத்துவத்தின் அடையாளமாகக் கருதுவது கடினமானதே. பரிகாரம் காணமுடியாது பெரும் கேட்டிற்குள்ளாகியிருந்த இந்துக்களின் - இந்திய மக்களின் ஆன்மீக கலாசார மேம்பாட்டினை மீளுருவாக்கம் செய்வதற்கென்று தமது வாழ்வினை அர்ப்பணித்த ஆன்மீகச் செல்வர்கள் பாரதத்தில் அவதரித்தனர். 1774ஆம் ஆண்டு முதல் 1836ஆம் ஆண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் நவபாரத புண்ணிய யூமியினைப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்காக தவச்செல்வர் நால்வரை பாரதம் தோற்றுவித்தது. 1774இல் இராஜாராம் மோகன்ராயும், 1823இல் இராமலிங்க வள்ளலாரும், 1824இல் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதியும், 1836இல் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் அஞ்ஞான இருளகற்றும் ஆன்மீக விடிவெள்ளியாக வந்தனர். இப்பெரியார்கள் நால்வரும் தத்தம் சொந்தக் கொள்ளைகளில் வேறுபட்டாலும் இந்து சமயத்திலும் சமுதாயத்திலும் காணப்பட்ட மூடத்தனங்களைக் களைவதிலும் சாதி, சமய வேற்றுமைகளை அகற்றுவதிலும் ஆன்மீகத்தில் உயர்நிலையினை உருவாக்குதல், பெண்ணடிமை யினை ஒழித்தல், சமயங்களிடையே சமரச நிலையினை ஏற்படுத்தல் வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடுகளில் நால்வரும் சிந்தனை ஒருமைப்பாடு கொண்டிருந்தனர்.

வடநாட்டிலே பிறந்த மூன்று பெரும் சிந்தனையாளரும் பிராமண சாதியில் பிறந்து இந்து சமய நெறியிலே ஆன்மீகத்தின் வழி சமய சமூகப் புரட்சியைத் தோற்றுவித்தவர்களாவர். தமிழகத்தில் தோன்றிய இராமலிங்கர் பிராமணரல்லாத குலத்தில் தோன்றியவர். வேதாகம சாத்திரங்கட்கும் சடங்குக் கோட்பாடுகட்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு சமுதாயத்தை ஒரு தெய்வக் கொள்கையை நவீன வழி அடையக்கூடிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டை மிகவும் தீவிரமாகப்

போதித்தவர். தமது சமுதாய சீர்திருத்த நெறியைப் பரப்புதற்கு அவர் அமைத்த நிறுவனமே 'சமரச சுத்த சன்மார்க்க சங்கம்' என்ற அமைப்பாகும்.

நவயுக சமய சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட நால்வரில் இராஜாராம் மோகன்ராய் தவிர்ந்த மூவரும் சிறிதளவுகூட ஆங்கில மொழியறிவில்லாதவர்கள். ஆனால் வேதாகம தர்ம சாத்திரங்களின் வாயிலாகப் பெற்ற ஞான அனுபவத்தினாலும் அனுபூதியினாலும் அந்த சாத்திரங்களின் துணைக்கொண்டு வளர்ந்த மூடநம்பிக்கைகளை முழுமூச்சுடன் எதிர்த்தவர்கள். அந்த வகையில் மிகத் தீவிரவாதியான இராமலிங்கர் மூடநம்பிக்கை என்னும் இருள்போக்கும் பகுத்தறிவுக் கதிரவனாக தமிழகத்திலே போராடியவர். மேற்குறித்த நால்வரும் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த போதும் அவர்களிடையே சந்திப்புக்கள், தொடர்புகள் உறவுகள் ஏற்பட்டதாக எந்தவிதமான குறிப்புக்களும் கிடைக்கவில்லை. வள்ளலார் தமது இயக்கத்தை வடலூர் என்ற சிற்றூரை மையமாகக் கொண்டு தமிழ்க்கவிதையைக் கருவியாக்கி திருவருட்பாவினைத் தெருவெங்கும் ஒலிக்கச் செய்தார். ஏனைய மூன்று சீர்திருத்தவாதிகட்கும் கிடைத்த செல்வாக்கும் புகழும் இராமலிங்கருக்கு தமிழகத்திலே அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் கிடைக்கவில்லை.

சமயத்துறையில் உருவாக்கிய நவீன சிந்தனைகள்

இராமலிங்க வள்ளலாருக்கு முன்னரே தமிழகத்தில் பக்தி இயக்கம் வழியே பெரு சீர்திருத்தம் தோன்றியமை பற்றி பெ. சு. மணி அவர்கள் ஆழமாக ஆராய்ந்துணர்த்தியுள்ளார். தமிழகம், கர்நாடகம், குஜராத், பஞ்சாப், இராஜஸ்தான், அஸாம், ஆந்திரா, வங்காளம் எனப் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் வாழ்ந்த பக்தர்களாலும் சித்தர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் பிரிவினைகளைக் களைந்து முற்றிலும் நவீனத்துவ சமுதாயமாக மாற்றியமைப்பதென்பது அசாத்தியமானதொன்றாகவே தோன்றுகிறது. நவீனத்துவ உலகின் புத்தாக்க சமய சிந்தனைகளில் வள்ளலார் வரை நவீன சமய சிந்தனையாளர்கள் சிந்தித்து விதைத்த கோட்பாடுகள் யாவும் சமயச் சமூகத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாறுதல்களை ஏற்படுத்துவதில் பின்னடைவையே சந்தித்துள்ளன.

இராமலிங்கரின் இறைக்கொள்கை சைவசித்தாந்தம் கூறும் உயர்நிலை வழிபாடான அருவநெறி வழிபாட்டினை முதன்மைப் படுத்துகின்றது. உருவ,

அருவருவ வழிபாடுகளைக் கடந்து செல்வது அருவவழிபாடு. அருவநிலையில் ஒரே ஒரு தெய்வத்தை மட்டும் சிந்தித்து பக்தி செலுத்தமுடியும். திருவாசகத்தில் மணிவாசகர் கேழில் பரஞ்சோதி, கேழில் பரம்கருணை என்றும், திருமூலர் 'ஒன்றேகுலம் ஒருவனே தேவன்' எனவும் தெளிவுபடுத்தினர். 19ஆம் நூற்றாண்டிலே வள்ளலாரும் ஒரு தெய்வக் கொள்கையை ஜோதி வழிபாடாக அமைத்து இறைவனை ஜோதி வடிவினன் எனக் கொண்டார். சிறுதெய்வவழிபாடும் உயிர்ப்பலியும் களையப்பட வேண்டியவை என அடிகளார் எடுத்துரைத்தார். சிதம்பரத்தில் இன்றும் ஜோதிவழிபாடும் ஜோதி தரிசனமும் நடைபெற்று வருவதனை அறியமுடியும்.

அருட்பெரும் ஜோதி தனிப்பெரும் கருணை யாக விளங்கும் இறைவனை உணர்ந்து உயர்ந்து செல்லும் உள்ளாந்த ஆன்மாவின் ஈடுபாட்டினைப் பல பாடல்களில் கோடிட்டுக் காட்டினார்.

*தன்னையறிந் தின்பமுற வெண்ணிலாவே - ஒரு
தந்திரம் நீ சொல்லவேண்டும் வெண்ணிலாவே*

*நானதுவாய் நிற்கும் வண்ணம் வெண்ணிலாவே - ஒரு
குணநெறி சொல்லுகண்டாய் வெண்ணிலாவே*

என வெண்ணிலாக் கண்ணிகளில் அகவழிபாட்டின் இலக்கும் சிறப்பும் நிறைந்திருப்பதனையுணரலாம். திருவருட்பா என்னும் அருள் நூலின் மொத்த மதிப்பீடாக “இது 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழனுக்கு எஞ்சியிருந்த பரம்பரைச் சொத்தான தெய்வ நாட்டத்தை வளர்த்தது. பழமையில் அவனுக்குப் புதிய நம்பிக்கையைத் தோற்றுவித்தது. அன்றைய சமய சமுதாய குறைபாடுகளை நீக்குவதே அவனது முதல் கடமையென அழைத்துச் சென்றது. வாடி வதங்கிய தமிழிலக்கியத்தருவிலே புத்துயிரின் ஒளித் திரளாகப் பொலிந்தது” என்னும் அ. சீனிவாசராகவன் அவர்களின் கூற்றுக்கள் அமையும்.

அருட்பெரும் சோதி வழிபாட்டினை உருவாக்கி அந்த ஒளியின் துணையுடன் மூலப்பொருளைக் காணமுடியும் என்பதனை

தவநாத வேதாந்த சித்தாந்த முதலா

சாற்றுகின்ற அந்தமெலாம் தனித்துரைக்கும் பொருளை

இவ்றாத சுத்தசன்மார்க நிலையில் இருந்தருளாம்
பெரும்சோதி கண்டறிதல் கூடும்

எனத் தெளிவாக உணர்த்தினார். ஆன்மநேயக் கொள்கையில் எவ்வுயிரையும் தம்முயிர் போல் எண்ணும் மனோபாவம் வளரவேண்டும் பிறப்பால் எழும் வேறுபாடுகளைக் கடந்து ஜீவநிலை கடந்த ஆன்மநிலைக்கு உயர்த்த வேண்டும் என்றார்.

கருணைஒன்றே வடிவாகி எவ்வுயிரும் தம்முயிர்போல
கண்டு ஞானத் தெருள் நெறியில்
சுத்த சிவ சன்மார்க்கப் பெருநீதி செலுத்தாநின்ற
பொருள் நெறி... அருள்நெறி வேதாகமத்தின்
அடிமுடி சொல் வார்த்தைகள் என்றறைவாரோ

எல்லாம் உயிர்களிடமும் அன்பு செலுத்துவதே ஜீவகாருண்யம். ஜீவகாருண்யமே பேரின்பவீட்டின் திறவுகோல் எனவும் அடிகள் அருளினார்.

திருவாசகத்தை தமிழ்மாமறை எனப் போற்றினார். முருகனை வழிபடு கடவுளாகவும் சம்பந்தரை வழிபடு குருவாகவும் இளமைப் பருவத்திலே வள்ளலார் கொண்டிருந்தார். ஆளுடைய அடிகள் மணிமாலையில் வள்ளலாரின் இச்சிந்தனைப் பதிவுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சன்மார்க்கப் பெருநெறி ஒழுக்கங்களை இந்திய ஒழுக்கம், கரண ஒழுக்கம், சீவ ஒழுக்கம், ஆன்ம ஒழுக்கம் என்ற நால்வகை ஒழுக்கங்களாக திருவருட்பாவில் மூழ்கித்திளைப்போர் அதில் ஓர் உன்னதமான ஆத்மாவின் தெய்வீக யாத்திரையைத் துல்லியமாக உணரமுடியும். நவீனத்துவ காலத்திலும் வள்ளலார் பாடல்கள் பக்திச் சுவையூட்டக் கூடியவை. அவரது பாடல்கள் காந்தம் இரும்பை ஈர்ப்பது போல மதம்பிடித்த மனதையும் பிடித்து இழுத்து வந்துவிடும். வசனநடையில் வள்ளலார் எழுதிய ஜீவகாருண்யம் போன்ற ஒரு நூலை எந்த தமிழ் வல்லுனரும் எழுதமுடியாது என்கிறார் நீதிபதி பலராமையா.

சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் எனப் பல பெயர்களில் விரிந்த மதங்களும் அவை குறித்த சாதனங்களும், தெய்வங்களும், கதிகளும் தத்துவ சித்தி விகற்ப பேதங்கள் எனவும் அவ்வச்சமயங்கள் சொன்ன வேதம், ஆகமம்,

சாத்திரம், புராணங்கள் முதலிய கலைகள் எல்லாங்கற்பனைகள் என்றும் வேதாந்தம் சித்தாந்தம் எனப்பட்ட மார்க்கங்களும் சுத்த சன்மார்க்க அனுபவசித்தி பேதங்கள் எனவும் எழுதுகிறார். வேதாகமங்கள் பற்றிய முரண்பாடான செய்திகள் திருவருட்பாவில் இருப்பதாக பலராமையா போன்றோர் விமர்சிப்பர். வேதாகமங்கள் கற்பனையுமல்ல இந்திரசால வித்தையுமல்ல என்பதனை வள்ளலாரே பிறிதோரிடத்தில் “உன்றிய வேதாகமத்தின் உண்மை நினக்காகும்” என இறைவன் தனக்கு உணர்த்தியதாகவும் வேதாகமங்களை விளக்கி அதனைக் கடந்த நிலையில் உள்ளோர் அனுபூதிமாண்களென்றும் உலக வாழ்வில் உள்ளவர்க்கு வேதாகமங்கள் சோபான மார்கமெனவும் கொள்ள வேண்டுமென ஆறாம் திருமுறையில் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

‘மெய்பொருள் என்னும் மருந்து எல்லா வேதாகமத்தும் விளங்கும் மருந்து’ என ஆனந்தக்களிப்பில் அடிகளார் பாடுவது இச்செய்தியை விளக்குகின்றது. சிவனே அனைத்துச் சமயங்களினதும் உட்பொருள் என்பதனையும் ‘வேதாகமங்கள் என்று வீண்வாதமாடுகின்றீர் - வேதாகமத்தின் வினையறியீர் - உண்மை வெளித்தோன்ற உரைக்கவில்லை’ என்ற திருவருட்பாவில் வேதாகமங்கள் மறைபொருளுணர்த்தும் ஆதலால் மறைநூல்கள் எனப்படுவன என்று கருத்தை எடுத்துக் காட்டினார் ‘சாதியும் மதமும் தவிர்த்தேன். சாத்திரக்குப்பையும் தணர்ந்தேன்’ எனவும் ‘கலையுரைத்த கற்பனையே நிலையெனக் கொண்டாடும் கண்மூடி வழக்கம் மண்மூடிப்போக’ எனவும் ‘சுத்தசன்மார்க்கம் ஓங்குக’ என்பன அவரது மணிமொழிகளாகும். உலகம் முரண்பாடுகள் நிரம்பியது. முரண்பாடுகட்கு மத்தியில் ஆனந்தம் காண்பதே புத்திசாதூர்யமாகும் (Unity in Diversity) இது அணுகுகொள்ளைக்கும் பொருந்தும்; அத்தைவக் கொள்கைக்கும் பொருந்தும். மெய்யடியார்களில் துறவிகள், சன்னியாசிகள், ஞானியர், ரிஷிகள், முனிவர்கள், பக்தர்கள், சித்தர்கள் என ஆன்மீகப் படிநிலையில் அவரவர் அனுபூதிநிலைகளை வைத்தே வேதாகமங்கள் அழைத்துள்ளன. கிரியாமார்க்கம், சரியாமார்க்கம், உபாசனாமார்க்கம், பக்திமார்க்கம், ஞானமார்க்கம், சுத்தசன்மார்க்கம் என சமய தத்துவ நூல்களும் அவரவர்க்குரிய படித்துறைகளை உணர்த்துகின்றன. சித்தரான திருமுலர் மேற்குறித்த மார்க்கங்களில் சன்மார்க்கம் சிறந்ததென்றார். மணிவாசகரும் சன்மார்க்க நெறிநின்று பாடிச் சென்றார். அவ்வாறே வள்ளலாரும் சுத்தசமரச சன்மார்க்கமே ஆன்மவிடுதலைக்குச் சிறந்த உபாயமெனத் தேர்ந்தெடுத்தார். நவீன சமுதாய வாழ்விலே உபாசனா, கிரியா, சரியா மார்க்கங்களைப் பின்பற்றி வாழ நேரமிருப்பதில்லை... அவசர கடுகதி வேக

வாழ்க்கை முறையால் சன்மார்க்கமாகிய அன்புநெறியில் சேவை நெறியில் மனிதநேயப்பண்புகள் விருத்தியுறுமாறு வாழப் பயிற்சி பெறுதலால் சுத்தசமரச சன்மார்க்கம் கைகூடும் என்பதே வள்ளலார் நவீன உலக சமுதாயத்திற்கு வகுத்துக் காட்டிய மார்க்கமாகும்.

சமுதாய சீர்திருத்த உருவாக்கத்தில் நவீன சிந்தனைகள்

நிபந்தனையற்ற மனிதகுல நேயமே உண்மை இலக்கு என வள்ளலார் சமுதாயத்திற்கு அறைகூவல் விடுத்தார். பல்வேறுபட்ட சாதி, சமுதாய பேதங்களும், சாத்திர பேதங்களும், ஆசாரபேதங்களும் அகன்று சுத்தசிவ சன்மார்க்கமே இனி உலகசமுதாயம் எங்கும் வழங்கும் - இதில் தடங்கல் எதுவும் இல்லைசன்மார்க்கப் பெருநெறி ஒழுக்கம் எங்கும் விளங்கும் என உறுதிபடத் தெரிவித்தார். இறுதியாக எவ்வளவோ சொல்லியும் நெறிநின்று வாழாத மக்களைப் பார்த்து 'கடைவிரித்தேன் கொள்வாரிலை' என்று சலித்துவிட்ட வேதனையையும் வெளியிட்டார். வள்ளலார் சமுதாயத்தில் மானிட விடியலை ஏற்படுத்துவதற்காக 1865ஆம் ஆண்டில் சமரசசன்மார்க்க சத்திய சங்கம், 1867இல் சுத்தசமரச சத்தியதருமச்சாலை, 1870இல் மேட்டுக்குப்பம் சித்திவளாகம், 1872இல் சுத்த சமரச சன்மார்க்க சத்திய ஞானசபை என்பன போன்ற அமைப்புகளை உருவாக்கினார்.

அந்த அமைப்புக்களினூடாக உலக சமுதாயத்திலே மொழியாலும், நிறத்தாலும், பண்பாட்டாலும், பழக்கவழக்கம் காலவேறுபாடுகளாலும் மாறுபட்டு வாழ்கின்ற மனித சமுதாயத்தை ஒருமைப்பாடுள்ள சமுதாயமாக உருவாக்கும் பொருட்டு ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுணர்வினை ஏற்படுத்தினார். சமய வாழ்வும் சமுதாய வாழ்வும் ஒன்றிணைந்திருந்ததால் நாட்டில் நிகழ்ந்த சமயப் போர்களாலும் போராட்ட மனநிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் பழமைப் பிடிப்புடையவர்களாகவழிநின்றனர். அத்தகைய காலகட்டத்தில்தான் சமுதாய மறுமலர்ச்சி என்ற புதுமழை சமய சமரச சித்தாந்தமாக வள்ளலாரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. புதிய வழியில் சமரச சன்மார்க்க நெறியினை அறிமுகப்படுத்திய வள்ளலார்மீது பழமைவாதிகள் போர்தொடுக்க முற்பட்டனர். அருட்பா - மருட்பா என்ற போரும் பழமைக்கும் புதுமைக்குமிடையில் நடந்த போராட்டமாக இப்படியானதொரு சூழலில்தான் நிகழ்ந்தது.

கல்விச்சிந்தனையில் நவீனத்துவம்

சமுதாய வளர்ச்சியில் கல்வியின் பங்கினை எடுத்துக்காட்டி பொதுக்கல்வி, ஆன்மீகக் கல்வி இரண்டின் அவசியத்தையும் போதிக்கும் பொருட்டு சன்மார்க்க போதினி என்ற பள்ளியை அமைத்து அப்பள்ளியில் தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் முதலிய மூன்றுமொழிகளையும் பயிலும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தியமை நவீன சமுதாயத்தில் தாய்மொழிக் கல்வியுடன் தொடர்பாடல் வளர்ச்சிக்கு பிறமொழிகளின் அவசியத்தை உணர்ந்து செயல்வடிவம் அளித்தமையினை வெளிக்கொணர்வதாகவுள்ளது. வடலூரில் கல்விக் கண்ணைத் திறப்பதற்குப் பள்ளிகளையும் பசியோடு வருவோரின் பசிப்பிணி போக்குவதற்கு சத்திய தருமச் சாலைகளையும் உருவாக்கி அவற்றினூடாக வள்ளலார் சமரசன்மார்க்க சிந்தனைகளை சமூகத்தவரிடையே வேரூன்றப் பாடுபட்டார். அதன் பொருட்டு சன்மார்க்க விவேகவிருத்தி என்ற பத்திரிகையையும் தொடக்கி வைத்தார். தமது தெய்வக் கொள்கையாம் அருடபெரும் சோதி வழிபாட்டிற்காக சத்திய ஞான சபையையும் தோற்றுவித்து அக்கால மக்கள் சமுதாயத்தை நவீன உலகிற்கு முகம்கொடுக்குமாறு தயார்ப்படுத்தப் பெருமுயற்சி செய்தார். 'ஆனால் உலகியல் பற்றுக்களுடன் அடிகளை நாடியோரிடத்து அவர் எதிர்பார்த்த ஆன்மீகஞான வாழ்வினை ஏற்படுத்த முடியவில்லை

“வள்ளலார் தமிழகத்தின் உயிர்ப்பிற்கான மத் நெறியாகச் சுத்தசன்மார்க்கத்தை கொண்டார். சுத்தசன்மார்க்கம் ஒருபுறம் யோக, சித்த மரபுகளை உள்வாங்கியதாகவும் மறுபுறம் இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ வணக்க முறைகளின் இருப்பினை உணர்ந்து அதற்பேற்ப் துலங்கல் கொண்டதாகவும் பக்தி மரபும் வள்ளலாரிடம் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது” என்கிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி

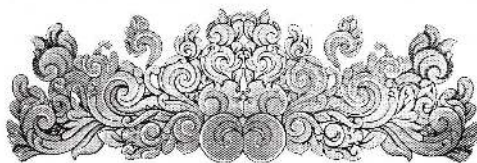
முடிவுரையாக

நவீன சமய சமூக உருவாக்கத்தில் வள்ளலாரின் பாடல்கள் உலகம் தழுவிய ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமைக்கு வித்திட்டமை மிகப் பெரிய பங்களிப்பு. உலக சமுதாயத்திற்கு விடுத்த அழைப்பிலே 'நான் கொடுத்த சிந்தனைகள் போதனைகளை இந்துக்கள் செவியுற்றுக் கேளாத போதும் வேதாகமங்களில் அமிழ்ந்து கிடக்கும் அந்தரங்கக் கருத்துக்களை பத்திரமாக

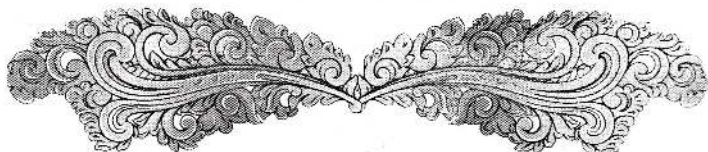
வைத்திருக்கும் மகாத்மாக்கள் அன்னிய நாட்டினர்க்கு அதனை வெளிப்படுத்துவர். அவைகளை அவர்கள் சந்தோசத்துடன் ஏற்றுக்கொள்வர் என வள்ளலாரின் செய்தி ஒன்றை தொழுவூர் வேலாயுதமுதலியார் பதிவு செய்துள்ளார். அடிகளின் தீர்க்கதரிசனமான இவ்வாக்கு இன்றைய நவீன உலகில் பலிதமாகியுள்ளதைப் பலரும் அறிவர். “இரத்தம் புரட்சியை விடுத்து தாம்பாடிய பாடல்கள் வாயிலாக மிகப்பெரிய மாற்றங்களை வேண்டி அறப்புரட்சிக்கு வழிகோலிய வள்ளலார் மாபெரும் புரட்சிக்காரர்.”

உசாத்துணை

1. திருவருட்பா, (ஆறு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டவை), இராமலிங்க வள்ளலார்.
2. திருவருட்பா, உரைநடைப்பகுதி, ஊரன் அடிகள்.
3. இராமலிங்க அடிகள் வரலாறு, ஊரன் அடிகள்.
4. புரட்சித்துறவி வள்ளலார், ஊரன் அடிகள்.
5. வடலூர் வரலாறு - ஊரன் அடிகள்
6. வள்ளலார் கண்ட ஒருமைப்பாடு - ம.பொ.சிவஞானம் 3ஆம் பதிப்பு, 1998.
7. இந்தியாவில் தற்கால சமய இயக்கங்கள். தயானந்தன் பிரான்சிஸ்.
8. மறைமலையடிகள் வரலாறு - வித்துவான் சு. திருநாவுக்கரசு.
9. வள்ளலார் வாழ்வும் வாக்கும், அ.வெ.நடராஜன், 1974.
10. இராமகிருஷ்ணரும் இராமலிங்கரும், பி.ஸ்ரீ
11. The Life and Teaching of Saint Ramalingar, Dr.S.Annamalai.
12. Chidampalam Ramalinga swamigal His life mission and studies - T.V.G.Chetty.
13. பக்தி இயக்கங்களின் வழியே சமூக சீர்திருத்தம் - ஓர் அறிமுகம், பெ.சு. மணி.
14. அண்மைக்காலத்து இந்திய மெய்ப்பொருளியல் - சி. இராமலிங்கம்.
15. வள்ளலார் ஓர் அறிமுகம் - மா.பா.குருசாமி.
16. வள்ளலாரின் ஆளுமை உருவாக்கம், முனைவர் எஸ். அமிர்தலிங்கம்
17. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானிடமும், கா. சிவத்தம்பி.
18. தமிழ் சித்தர் மரபு - டி. என். கணபதி.

பகவான் ரமணாரிஷியின் ஆன்மீக வாழ்க்கையும் அவரது தத்துவச் சிந்தனைகளும்

ஏ. என். கிருஷ்ணவேணி

இந்திய வரலாற்றில் 19ஆம் நூற்றாண்டு குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறது. இக்காலப்பகுதி இந்தியா பிரிட்டிஷ் ஆளுகையின் கீழ் இருந்த காலமாகும். இந்திய சமூகத்திற் புதிய மாற்றங்கள், சமூக சீர்திருத்தங்கள், சமய சகிப்புத்தன்மை ஏற்பட்டது. இந்திய மக்களும் அரசு பதவிகளில் உள் வாங்கப்பட்டனர். இந்தியத் தேசிய இயக்கம் தோற்றம் பெற்றதுடன் இறுதியில் 1947இல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தனிமனித சுதந்திரம், மத சுதந்திரம் ஆகியவற்றுக்கு இடமளிக்கப்பட்டது.

சமூகத்திற் சாதி, பால் தொடர்பான விடயங்களுக்கு அப்பால் அபிவிருத்தி முதன்மை பெற்றது. சமூக சீர்திருத்த இயக்கங்கள் தோன்றியதுடன் அவை பழைய சமயக் கருத்துக்களுக்கும், கொள்கைகளுக்கும் புதிய வியாக்கியானங்களைக் கொடுத்தன. வங்காள தேசப் பொதுச் சீர்திருத்தத் தந்தையான இராஜாராம் மோகன் ரோயின் பிரமசமாஜம் இரு கிளைகளாகப்

பிரிந்து செயற்பட்டது. வடநாட்டில் தயானந்த சரஸ்வதியின் ஆரிய சமாஜம் சீர்திருத்தங்களை சமயம், சமூகத்திற்கு கொண்டு வந்தது. வடலூரில் இராமலிங்க வள்ளலார் சத்தியஞான சபையை உருவாக்கினார். அடையாறில் பிரமஞான சபை இயங்கி வந்தது. இத்தகைய ஒரு சூழலில் பகவான் ஸ்ரீ ரமணரது தோற்றம் மிகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அமைகிறது.

ஸ்ரீ ரமண மகரிஷியின் வாழ்க்கைச் சரிதம்

ரமணரது இயற்பெயர் வெங்கடராமன். இவரது தந்தையார் சுந்தரம் ஐயர், தாயார் அழகம்மையார். இவர் 30.12.1879 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். இவர் பிறப்பதற்கு இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழ் நாடெங்கும் வள்ளலாரின் பேச்சும், பாட்டுமே நிரம்பியிருந்தன. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே ஆருத்திரா தரிசன நாளிற் திருச்சூலியிற் பிறந்தார். திருச்சூலி மதுரைக்குத் தெற்காக முப்பது மைல் தொலைவில் உள்ளது. இங்குள்ள சிவன்கோயில் சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோரினாற் பாடப்பட்டது. இவர் பிறந்த ஆருத்திரா தினத்தன்று தில்லையிலே நடராஜப் பெருமான் கௌதமர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர், மாணிக்கவாசகர் போன்றோருக்குக் காட்சியளித்தமையை நினைவு கூர்ந்து கொண்டாடும் வகையில் கோயிலில் உள்ள நடராஜப் பெருமான் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டு இறைவனது அருளை வெளிப்படுத்தும் ஊர்வலம் நடைபெறுவது வழக்கம். 1879இல் திருச்சூலியில் உள்ள நடராஜ வடிவம் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டு, ஏனைய பரிவார தெய்வங்களுடன் உலாவந்து மீண்டும் அது கோயிலுக்கு உள்ளே செல்லும் வேளையில் வெங்கடராமன் பிறந்தார் என்று கூறுப்படுகிறது. வெங்கடராமன் சிறு பையனாக வளர்ந்து வரும் காலத்தில் எதுவும் வித்தியாசமாக இடம் பெறவில்லை. ஆரம்பக் கல்வியைத் திருச்சூலியிலும், பின்னர் தீண்டுக்கல்லிலும் கற்றார். 12 வயதாகும் போது அவரது தந்தையார் இறந்து விட்டார். இது அவர் தமது குடும்பத்தினருடன் மதுரைக்குச் சென்று தந்தைவழி மாமனார் சுப்பையருடன் தங்கியிருக்கவேண்டிய கட்டாயத்தை உருவாக்கியது. அங்கு Scott's Middle School, பின்னர் அமெரிக்க மிசனரி உயர் பாடசாலை ஆகியவற்றில், கல்வி கற்றார், இவர் கல்வியிற் சிரத்தையற்றவராகவே காணப்பட்டார். ஆனால் ஆரோக்கியமும் திடகாத்திரமும் உடையவராகவும், அடிக்கடி துயில் நிலையில் இருப்பவராகவும் அந்நிலையில் எதுவும் அறியாதவராகவும் இருந்தார்.

வெங்கடராமன் 16 வயதில் தற்செயலாக அருணாசலத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். அவரது வயதான உறவினர் ஒருவரது வாயில் இருந்து கேட்ட அருணாசலம் என்ற வார்த்தை அவரது காதுகளில் மந்திர வார்த்தையாக ஒலித்தது. பிற்காலத்தில் ரமணர் தமது பாடல் ஒன்றில் அருணாசலம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது மிக அதிசயமான அற்புதம் எனவும் உயிரற்ற சடவஸ்துவான மலை நிமிர்ந்து நிற்கிறது. அதன் செயற்பாடுகள் யாராலும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாதவை. எனது பிள்ளைப் பருவத்தில் அருணாசலம் மிக உயர்வானது என்ற எண்ணம் என் புத்தியிற் தோன்றியது எனக் கூறுகிறார்.

ரமணர் முதலில் வாசித்த சமய இலக்கியம் பெரியபுராணம் ஆகும். நாயன்மார்களது வாழ்க்கையின் சாரமாகிய பக்தியும், அதன் மூலமான விடுதலையும், அவரது உள்ளத்தில் ஆர்வத்தைத் தூண்டின. 1896 நடுப்பகுதியில் அவர் விரும்பிய நிகழ்ச்சி விரைவாகவே வந்தது. மாமனாரது வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தபோது திடீரென மரணம் பற்றிய பயம் பற்றிக் கொண்டது. தான் இறக்கப்போவதாகவே உணர்ந்தார். இத்தகைய உணர்வு ஏன் வந்ததென்று அவராற் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. உடனே தனது உடலை எந்த உணர்ச்சியுமற்ற வெறும் ஜடமாக்கியதுடன், உட்குகளை இறுகமுடி மூச்சையும், நிறுத்தினார். 'வெளித்தோற்றத்தில் அது ஒரு இறந்த உடலாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் நான் என்ற ஓசை கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.' என்று ரமணர் தன் அனுபவத்தைக் கூறுகிறார். எனவே நான் உடலில் இருந்து வேறுபட்டவன். மரணம் ஆன்மாவைத் தீண்ட முடியாது. (That means I am the deathless spirit) என்று உணர்ந்தார்.

பிற்காலத்தில் ரமணர் தனது இந்த ஆன்மா பற்றிய அனுபவத்தைத் தனது பக்தர்களுக்கு அறிவைப் பெறுவதற்கான படிமுறையாக (Process of reasoning) எடுத்துரைக்கிறார். மரணம் பற்றிய பயம் அன்றே மறைந்து விட்டது. எந்த சாதனையும் இல்லாமலே ரமணர் ஆன்மீகத்தில் உயர் குறிக்கோளை அடைந்து விட்டார். சுயம் பற்றிய விசாரணையில் விழிப்புணர்வில் அகங்காரம் மறைந்து விட்டது. திடீரென வெங்கடராமன் என்ற பையன் துறவியாகவோ, ரிஷியாகவோ அழைக்கப்பட்டான். வெங்கடரமணன் வீட்டை விட்டே வெளியேறி திருவண்ணாமலையை அடைந்தார். அங்கு அடிக்கடி நீண்ட ஆழ் தியானத்தில் இருந்தார். திருவண்ணாமலைக்கு வந்து 6 மாதத்திற்குள்ளாகவே ரமணர் தனது

வசிப்பிடத்தைத் தம்பிரான் சுவாமிகளின் வேண்டுகோலின் பேரில் குருமூர்த்தம் என்ற இடத்திற்கு மாற்றினார். ரமணரது புகழ் பரவியது. யாத்திரீகர்கள் வருவதும் ரமணரைத் தரிசிப்பதுமாக இருந்தனர்.

ரமணரது நூல்கள்

ரமணர் மிக அரிதாகவே எழுதினார். பக்தர்களின் வேண்டுகோளின் படி வசனமோ கவிதையோ எழுதினார். என்றைக்குமே ஒரு நூல் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணமோ, கவிதையாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமோ தமக்கு இருக்கவில்லை என்று கூறுகிறார். அவரது எழுத்துக்களில் மிக முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டன. The forty verses on Existence in the upadeesâram, which is also a poem, the quintessence of vedanda is set forth. ரமணரிஷி 5 பாடல்களை அருணாசலம் பற்றிப் பாடினார். சங்கரரது நூல்களில் குறிப்பாக விவேக சூடாமணி, ஆத்மபோதம் போன்றவற்றைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார். அதிகமாகத் தமிழிலும் சிலவற்றைத் தெலுங்கு, மலையாளத்திலும் எழுதினார்.

ரமண மகிரிஷி தமது நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க அவ்வப்போது அருளிய 40 பாடல்களின் தொகுப்பே 'உள்ளது நாற்பது' என்ற பெயரில் உள்ள நூல் ஆகும். ரமணரது உபதேச நூல்கள் ஞான மார்க்கத்தைக் காட்டும் ஒளியாகும். அவற்றில் முக்கியமானதே உள்ளது நாற்பது. உள்ள பொருளினை 40வெண்பாக்களால் உணர்த்தும் நூல் என்பது பொருள். மங்களப் பாட்டாய் அமைகிற முதல் வெண்பா அம்மார்க்கத்தின் முடிவாகிய உள்ள பொருளை விளக்குகிறது.

இவ்வள்ள பொருள் தனக்கென ஒரு பெயரும் உருவமும் இல்லாததால் அதை மனம் வாக்கினால் விளக்க முடியாது. ஆனாலும் அது ஒரு விதத்தில் எம்மாற் பெறக் கூடியதே. இவ்வெண்பாவில் நூலின் பொருள் முழுவதும் அடங்கும்.

உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற் றுள்ளத்தே யுள்ளதா லுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுள்ள வெவனுளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள துணர்,

உள்ளத்துக்கு வெளியே மனம், உலகம், அதைப் படைத்த கர்த்தன் என்ற மூப்பொருள்கள் தோன்றும். அவற்றைத் தனித்தனியே சோதித்து உள்ளத்தினிடம் மனதைத் தீருப்புவதற்காக, 3 பிரகரணங்களில் இம் மூன்றையும் சோதனை செய்யும் முறை கூறப்படுகிறது. இச்சோதனை முறையே விவேகம் எனப்படுவது.

இரண்டாவது பாடல் மகேஸ்வரனுக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறது. மரணத்திற்கு அஞ்சுபவர்களுக்கு அபயமாகத் தஞ்சமாக இருப்பவர் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட இறைவனே. கடவுள் நிலையிலும், பரம்பொருள் நிலையிலும் அனுபவம் பகிரப்படுகிறது.

ரமணர் பல சமஸ்கிருத நூல்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். பகவத்கீதையில் 42 ஸ்லோகங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். 'உபநிஷத்சாரம்' என்பதனைத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்ற மொழிகளில் பெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். அருணாசல பஞ்சரத்தினம் என்பதை சுவாமிகள் தமிழில் வெண்பாக்களாக எழுதினார். இது அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகம் எனும் நூலில் வெளிவந்துள்ளது.

இவ்வாறு அரிய பொக்கிஷமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்திய பகவான் ரமணர் தன்னை ஒரு ஆன்மீக குருவாக எங்கேனும் எவருக்கும் இனங்காட்ட வில்லை. எத்தகைய சமூகப் பின்னணியைக் கொண்டவராக இருந்தாலும், யார் தன்னிடம் வந்தாலும் அவர்களுக்கு ஆன்மீக ரீதியாக வழிகாட்டினார்.

ரமணரைப் பற்றிய, நூல்கள் வரிசையில் அவரது மிகப் பழைய பக்தரான ஸ்ரீ முருகனார் எழுதிய குருவாசகக்கோவை முக்கியமானது. இருப்பத்தாறு வருடங்கள் ரமணருடன் நிழலாக இருந்தவர் ஸ்ரீ முருகனார் ஆவார். அவர் ரமணர் கூறியவற்றைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இந்நூலை ரமணர் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தன் கருத்துக்கள் சரியான முறையில் வெளிப்படும் வகையில் திருத்தங்கள் செய்துள்ளார். தனது போதனைகளை அதில் வாசித்துப் பல வாக்கியங்களைத் திருத்தி அமைத்ததுடன் புதிய செய்யுட்களையும் சேர்த்துள்ளார்.

ஸ்ரீ ரமண கீதை என்ற நூலை கணபதி முனிவர் எழுதியுள்ளார். இவர் 1903இல் திருவண்ணாமலையை அடைந்து ரணரைத் தரிசனஞ் செய்து

பிள்ளையார் வணக்கத்தை அதாவது, 'சுக்கிலாம் பரதரம் விஷ்ணும் சசிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம் பிரஸன்ன வதனம் தியாயேத் சர்வ விக்னோப சாந்தயே' என்பதனை ரமணருக்கு வணக்கமாகச் செலுத்தியுள்ளார். ரமணகீதை வினாவும் விடையுமாக அமைந்தது.

ரமணரது தத்துவச்சிந்தனை

ரமண ரிஷிக்கு உயர்ந்த அத்துவைத அனுபவம் இளமையிலேயே கிடைத்தது. வேத உபநிடதங்கள் கூறும் தத்துவங்கள் இவ்வுலகிலேயே இந்நிலையிலேயே அடையக் கூடிய சத்தியங்கள் என்பது ரமண மகரிஷியின் வாழ்க்கை மூலம் துல்லியமாக வெளிக் கொணரப்படுகிறது. அத்துவைத வேதாந்தமே ரமணரது தத்துவம். ஆன்மா தன்னை உணர்தலே இத்தத்துவத்தின் அடிப்படை இலட்சியமாய் இருக்கிறது. ஆன்மாவைப் பற்றிய விசாரணையே அவரது சித்தனையின் மையப்பொருள். ஆனால் ரமணர் இது பற்றிய கருத்துக்களை அதிகம் பேசவும் இல்லை, எழுதி வைக்கவும் இல்லை. குறிப்பாக 'உள்ளது நாற்பது' என்ற நூல் அவரது தத்துவக் கருத்துக்களை குறுகிய வடிவில் விளக்கி நிற்கிறது.

உள்ளது நாற்பதில் ஈசப் பிரகரணத்தில் கடவுள் உண்மையை விளக்குமிடத்து உலகத் தோற்றமானது. ஒரு அசைபடக் காட்சியாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. காட்சியில் மூன்று பொருட்கள் உள்ளன.

1. தோன்றி மறையும் சித்திரங்கள்
2. அவைகளைத் தாங்கும் திரை அல்லது வஸ்திரம்.
3. அதைத் தோற்றுவிக்கும் வெளிச்சம்.

இம்மூன்றைத் தவிரப் பார்ப்பவரும் உளர். நான்காகவும் தோன்றுவது ஒன்றே. அவ்வொன்று இதயத்தினுள் சுயரூபத்துடன் விளங்கும் ஸத், ஸித்துவாக அமைந்த கடவுளின் உண்மை என்று இவ்வெண்பாவால் உபதேசிக்கப்பட்டது.

உலகாகவும், ஜீவர்களாகவும் தோன்றும் இக்காட்சி உண்மையில் உலகமல்ல, ஜீவர்களமல்ல; ஸத்ஸித்தாக விளங்கும் பரம்பொருளே. அதாவது அஞ்ஞானத்திற் பலவாகத் தோன்றும். இது ஞானத்தில் ஏக வஸ்துவாகத்

தோன்றும். அப்படி அத்துவைதம் ஸித்தமானால் துவைதத்தால் வரும் துன்பம் நீங்கும். அதுவரை துவைதம் உண்மை போலவே தோன்றும். ஒன்று பலவாகத் தெரிவது பொய். இங்கு நாம ரூபங்கள் பொய் என்று உரைக்கப்படுகிறது. அருணாசல அஷ்டகம் எனும் ஸ்துதியில் 5ஆம் பாடலிலும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. கடவுள் இரண்டு நிலைகளிற் பேசப்பட்டுள்ளது.

1. கடவுள் நிலை
2. பரம்பொருள் நிலை

சாவின் பயம் ஒருவனை இறைவனது பாதத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது. பரம்பொருள் நிலையில் அத்தகைய அச்சம் எழுவதில்லை. ரமணரது வாழ்க்கையில் 'சாவு' பற்றிய அச்சமே ஒரு தீர்ப்பு முனையாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

எந்தப் பெயரை வைத்து எந்த உருவத்தில் உபாஸித்தாலும் அந்த உபாஸனை நாமரூபங்களற்ற பரிபூரண வஸ்துவைக் காணுவதற்கு மார்க்கம் ஆகும். ஆனாலும் அவ்வஸ்துவின் யதார்த்தமே தன் யதார்த்தம் என்று அறிந்து அதில் ஒடுங்கி தன்மயமாய் இருப்பதே உண்மையான தரிசனம் என்று பகவான் ரமணர் கூறுகிறார். மேலும் ஞானவாஸிஸ்டத்தில் பிரஹ்மலாத உபாக்கியானம் இந்த உண்மையை விளக்குகிறதென்று பகவான் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

அதிகமான தத்துவங்கள் முப்பொருள் பற்றிப் பேசுகின்றன. அவை கடவுள், ஆன்மா, உலகம் பற்றியதாக உள்ளன.

ஸ்ரீ ரமணர் ஒரு பொருள் மூன்றாகத் தோன்றுகிறது. மூன்றும் எப்பொழுதும் மூன்றாக இருப்பதில்லை. அகங்காரம் இருக்கும் வரையே அவை மூன்றாகத் தெரிகின்றன. ஆனால் அவை பிரமம் என்ற ஒரு பொருளே எனக் கூறுகிறார்.

நான் என்பது அழியுமிடத்து ஒரு பொருளின் உண்மை உணரப்படுகிறது. ஆன்ம விசாரணையின் நோக்கம் அகங்காரத்தினின்று விடுபடுதலே. அகங்காரம் என்பது அவித்தையின் காரணமாகத் தோன்றுவது. அறிவு காரணமாக அறியாமை நீங்குமிடத்தில் உள்ளது. (non-dual-selt) இருமையற்ற ஒரு பொருள் என்ற கருத்துப் பெறப்படுகிறது. அது சத். சித்.

ஆனந்தம் என்ற இயல்புடையது. பிருகதாரணிய உபநிஷதத்தில் ஒரு பிரார்த்தனை இடம்பெறுகிறது.

உலகமும் அதன் தோற்றத்திற்குக் காரணமான மாயையும், பிரமத்தையும் போல நித்தியமானவை அல்ல. மாயை உள்பொருளும் அல்ல. இல்பொருளும் அல்ல. அது அநிர்வசநீயம்.

அதாவது நியாயவநாதிக நிலையில் உலகம் உண்மையாகத் தெரிகிறது. (Empirical level) அறிவு நிலையில் (Logical reasoning) அது விளக்கமுடியாதது. வேத இலக்கியங்களின் ஞானம் உலகத்தை உள்பொருளாகக் கொள்ளவில்லை. வேதாந்த தத்துவத்தின் சாரம் என்ன வெனில் நான் என்ற அகங்காரம் அழிய ஆன்மா பிரஹ்மம் ஆகிறது.

ரமணர் இவ்வாறு நான் என்பது ஆன்மா அல்ல. அது அகங்காரம். ஆத்ம விசாரத்தின் மூலம் பொய்யான நான் அழிகிறது. உண்மையான ஆன்மா உணரப்படுகிறது அறியப்படுகிறது எனக் கூறுகிறார். நான் யார் என்ற விசாரணை தொடர்ந்து இடம்பெறல் வேண்டும். இது மனதளவிலன்றி முழுமையாக இடம்பெறல் வேண்டும் என்று கூறுகிறார்.

நான் என்பதை யாகத் தீயிலிடுவதே யாகங்களுள் எல்லாம் சிறந்த யாகம் என்பது ரமணரின் கருத்து. அவர் முதன் முதலாக எழுதிய தமிழ் நூலில் இக் கருத்துக்கள் ஆவணப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. ரமணர் மக்களை நான் யார் ? என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடத் தூண்டினார். புறத்தை நோக்காது அகத்தை நோக்குவதன் மூலம் இறைவனை அடைய முடியும் என்ற கொள்கை உடையவராகக் காணப்பட்டார். மதுரையில் ரமணருக்கு ஏற்பட்ட மரணபயம் மனதை வெளிப் பொருள்களைத் தேடி அலைவதை நிறுத்தி உட்புறமாகத் திருப்பி நிறுத்திவிட்டது. சாவுக்கு ஆளாகிற இந்த உடல் நானல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். உடலின் செயல்கள் தனதல்ல, அவை தற்காலிக மானவை.

உடலுக்கு ஏற்படும் அவஸ்தைகள் தனதல்ல, அவை மாறக்கூடியவையே. எனவே உடல்தான் நான் என்கிற பிரமை மாறிவிட்டது. வெங்கடராமன் என்ற பெயர் அவனது உடலுக்குரியது. அவன் முழுமையான, ஆனந்தமே உருவான அழிவில்லாததொரு சத்தியம். அந்த சத்தியப் பொருளைப் பின்னாளிற் கண்ட

கணபதி சாஸ்திரி என்பவர் 'பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹரிஷி' என்று பெயரிட்டு அழைத்தார். உடலில் இருக்கும்போது நாமரூபம் வேண்டப்படுகிறது. உடல் முடிவுறலுக்கும் முடிவுறாமைக்கும் ஆன்ம விடுதலைக்கும் சம்பந்தமில்லை. உலகந் தொடர்ந்து காணப்படலாம். இதுதான் ரமணரின் அனுபவம். (டி. எம். பி. மகாதேவன், பக். 225). உண்மையில் அவருக்கு உடல் என்றும் உலகென்றும் இல்லை. ஸத், ஸித், ஆனந்தமாயுள்ள ஆன்மா ஒன்றுதான் உள்ளது.

உள் பொருளின் இயல்பே இருத்தல் ஆகும். அது இருமை யற்றது. பூரணமானது. தனக்கு வேறாக ஒரு பொருளற்றது. ஸ்ரீ ரமணரது உள்ளது நாற்பது என்ற நூல் அதிகார பூர்வமான அத்துவைத விளக்கம் ஆகும். ரமணரது போதனையை அத்துவைதத்திலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது என சத்தர்சனம் என்ற நூலின் உரையில் கபாலி சாஸ்திரி கூறுகிறார்.

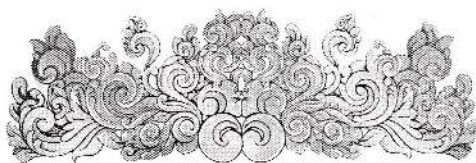
முடிவுரை

ரமணரிஷியின் நிலையைத் திருமூலர் கூறும் ரிஷி நிலையுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து அதன் சிறப்பு வெளிப்படும்.

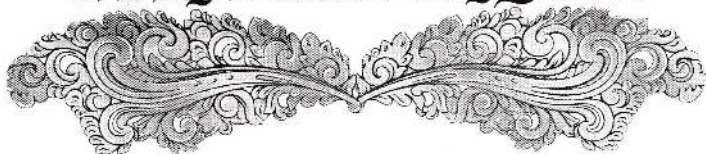
உரையற்ற வொன்றை யுரைசெயும் ஊமர்காள்!
கரையற்ற தொன்றைக் கரை காணலாமோ
திரையற்ற நீர்போலச் சிந்தை தெளிந்தால்
புரையற்றிருந்தான் புரிசடையானே

ஆத்மா வேதப்பிரவசனத்தால் அடையப் பெறுவதில்லை. அது யாரை விரும்புகிறதோ அவர்களுக்கு அடையக் கிடக்கிறது. அவனது ஆத்மாவே அதன் சொருபத்தை விளக்குகிறது. அதை அடைந்ததும் ரிஷிகள் ஞானதிருப்தராக பிரசாந்தராய் ஆத்மானுபூதி பெற்றுத் தன்னுள்ளே தானாக நிலைத்து, ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபங்களாகின்றனர். வாக்கும் மனமும் அந்த ஆனந்தப் பிரஹ்மத்தை எட்டாது அதை அடைந்தபின் அடையத்தக்கது வேறில்லை என்று உபநிடதம் உரைக்கிறது. இது ரமணர் அடைந்து அடங்கிய நிலை, ஆத்ம விஸாரத்தால் சுவாமிகள் அடைந்த நிலை.

தன்னை அறிதலின்றிப் பின்னைவது அறிக்கிலேன்
தன்னை அறிந்திடிற் பின்னென்னை யுளதறிய

சுதந்திரம் பற்றிய நோக்கு நிலையில் சுவாமி விவேகானந்தர் சுப்பிரமணிய பாரதியார்

எஸ். கேசவன்

Uத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் அரசியல் சமூக, பண்பாட்டுப் புலங்களில் அதிகம் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டவை “சுதந்திரம்” தொடர்பான கருத்தால்களே சமயஞானிகள், கலைஞர்கள், இலக்கியவாதிகள் எனப் பல தளங்களில் உள்ளவர்களும் தத்தமது படைப்புக்களில் ஏதோ ஒரு வகையில் சுதந்திரம் தொடர்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சுவாமி விவேகானந்தர், சுப்பிரமணிய பாரதி ஆகிய இரண்டு பெரிய ஆளுமைகள் இவ்வகையில் முதன்மையாக ஒப்பு நோக்கத்தக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

தனிமனித சுதந்திரம், கல்விச் சுதந்திரம், பொருளாதார சுதந்திரம், பால்நிலைசார்ந்த சுதந்திரம், வழிபாட்டுச் சுதந்திரம், அரசியற் சுதந்திரம், சமூக அடுக்கமைவு அடையாளங்களைத் தகர்க்கின்ற வகையில் அமைந்த தத்துவசுதந்திரம், ஆன்மீகச் சுதந்திரம் என இன்னோரன்ன தளங்களில் இவர்களின் சுதந்திரம் பற்றிய சிந்தனை நீட்சிகளை இனங்காணமுடிகிறது.

இந்து. இந்தியன் ஆகிய பொது அடையாளங்களில் ஒற்றுமைப்பட்டுள்ள போதிலும் “சுதந்திரம்” தொடர்பான சிந்தனைப்பாங்கில் தனித்துவப்பாங்குகள் இவர்களிடையே இல்லாமலில்லை. அவை தொடர்பாகப் பகுப்பாய்வு செய்ய முயல்வதாகவே இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

காலச்சூழல்

விவேகானந்தர் (1863 – 1902)

பாரதியார் (1882 – 1921)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பாரதியாரும் விவேகானந்தரும் முப்பத்தொன்பது ஆண்டுகளே இம்மண்ணிலகில் வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். ஒரு வகையில் பார்த்தால் இளமை மாறி முதுமையில் கால்வைக்குமுன்னமே இவர்களது உயிர் இவ்வலகை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டது. இவர்கள் இருவரும் இளமையின் கம்பீரத்துடனேயே எம் நெஞ்சில் இடம் பிடித்துள்ளனர் என்றால் மிகையாகாது.

விவேகானந்தர் 1893இல் உலகப்புகழ் பெற்ற சிக்காக்கோ சொற்பொழிவினை நிகழ்த்திய அதே நாளில் பாரதிக்குப் 11ஆவது வயது. அன்றுதான் சமஸ்தானப் புலவர் பெருஞ்சபையில் அவரை வியந்து ‘பாரதி’ என்ற பட்டத்தினை அளிக்கிறார்கள்.

சுதந்திரம் - பது விளக்கம்

சுதந்திரம் என்பது எவ்வித தடையுமற்று செயற்படுவதற்குரிய உரிமையைக் குறிக்கின்றது. லிபர் என்ற சொல்லின் பொருள் எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி என்பதாகும். ஆக்ஸ்போர்ட் ஆங்கில அகராதி The state of being free as in liberty, having freedom என விளக்கம் தருகின்றது. இதனையே தமிழில் சுதந்திரம், விடுதலை அழைப்பர்.

கோல் (G.D.H. Cole) : வெளித்தடைகள் அற்ற விதத்தில் மனிதன் தனது தனித்துவத்தை விருத்தி செய்து கொள்வதற்கான நிலைமை சுதந்திரமாகும்.

‘ரல்ட் ஜே. லஸ்கி: மனிதன் தனது தனித்துவத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு கருமமாற்றக்கூடிய வகையில் நிலவும் பாதுகாப்பான சூழல் சுதந்திரமாகும்.

ஹொப்ஸ் (Hobbes) இது பற்றி விளக்கும் போது எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி இருப்பதே சுதந்திரம் என்கிறார். எனவே இச்சுதந்திரத்தின் மூலமே மனிதன் தனது வாழ்வினை முன்னேற்றம் அடையவும் சிறப்பானதாகக்கிக் பெறமுடியும் என்பது புலனாகின்றது.

மனிதனையும் மனித சமுதாயத்தையும் விலக்கிவிட்டு ஆன்மீகமும் இல்லை. அழகியல் மட்டுமே திளைக்கும் கவிதையும் இல்லை. எனவே, அலைமேல் அலை எழுந்து இந்திய சமுதாயத்தின் அடித்தளங்களைத் தாக்கியபோது அசைந்து கொடுக்காத கற்பாறையாகச் செயல் முறை வேதாந்தத்தைத் தந்தார் விவேகானந்தர். அந்தப் பாறையின் மீது புதிய சமுதாயத்தைக் கட்டியமைக்கும் கருத்துள்ள பணியில் ஈடுபட்டார் பாரதியார்.¹ இந்தவகையில் மூடிய இருட்டை முன்னும் பின்னுமாய்க் களைய வந்த சூரியனுக்கும் சுடர்மதிக்கும் நிகரானவர்கள் விவேகானந்தரும் பாரதியாரும் எனலாம்.

விவேகானந்தர் வழியில் பாரதி

மதுரை கோபாலகிருஷ்ணையர், சுதேசமித்திரன் ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர், அழகிய சிங்கப் பெருமாள், மகேசகுமார சர்மா ஆகிய பெரியோர்கள் விவேகானந்தரை நேரில் அறிந்த பெருமக்கள். இவர்களோடு நெருங்கிப் பழகியவர் பாரதியார். அவர்கள் வழியே உயிர்த் துடிப்புள்ள விவேகானந்தரை உணர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு கவிஞருக்கு ஏற்பட்டது.²

சுவாமி விவேகானந்தரை “தேசபக்த-மெஞ்ஞானி” யாகவே தரிசனம் செய்ய விரும்பிய தேசபக்தச் செம்மல்களிலே பாரதியாரும் ஒருவர். இதனாலேயே அவரை வீரத்துறவியாகவும் ஏற்றிப் போற்றினார் பாரதி. 1906 இல் விவேகானந்தரின் சிஷ்யையான நிவேதிதை³யைச் சந்தித்து அவரை ஞானகுருவாக ஏற்கின்றார். அதே ஆண்டு ‘சக்கரவர்த்தினி’ இதழில் விவேகானந்தர் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பாரதியார் எழுதுகின்றார்.

“ஆஹா! இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தரை உண்டாக்கினார். விவேகானந்தரோ புதிய பாரத தேசத்தை உண்டாக்கியவர்களில் முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்”. (பாரதியார் கட்டுரைகள் : 86: 1977)

என்று இராமகிருஷ்ண பரமகம்சரின் தலைசிறந்த அருட் கொடையான சுவாமி விவேகானந்தரை பாரதியார் பாராட்டியுள்ளார்.⁴ தமது சுதந்திரப் போராட்டக் கிளர்ச்சிகளுக்கும் விவேகானந்தர் அடித்தளமிட்டவர் என்பது பாரதியாரின் ஆணித்தரமான கருத்து.

“பாரதியார், சுவாமி விவேகானந்தரின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினார், அன்று சுவாமி விவேகானந்தர். சகோதரி நிவேதிதை ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கங்களை எடுத்துச் சொல்வார்”⁵

என்று பாரதியின் புதல்வி சகுந்தலா பாரதி கூறியுள்ளார். எனவே விவேகானந்தரின் எல்லையற்ற ஆற்றலையும் அறிவு நுட்பத்தையும் பாரதியார் மிகத் தெளிவாக உணர்த்தியிருந்தார்.⁶ ‘பிரமக் கள்ளுண்டு இந்த நரேந்திரப் பரதேசி பிதற்றிய வசனங்களே இனி எந்நாளும் அழிவில்லாத தெய்வ வசனங்களாகப் பெரு ஞானியர்களால் போற்றப்பட்டு வருகின்றன’⁷ பாரதி விவேகானந்தரது உரையமுதத்தில் சொக்கிப் போன அனுபவத்தையும் கோடிட்டுக் காட்டுவார்.

விவேகானந்தரின் சிஷ்யை சகோதரி நிவேதிதாவை ஞான குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு பாமாலையால் குரு வணக்கம் செய்த முதல் தேசியக் கவி பாரதியாரே.⁸ “மாதர்களைப் பற்றி சுவாமி விவேகானந்தரின் அபிப்பிராயம்” எனும் தலைப்பில் பாரதியார் எழுதியுள்ள நீண்ட கட்டுரை மூலம் விவேகானந்தரின் சிந்தனைகளே பாரதியின் சிந்தனை ஊற்றுக்களுக்கு வித்திடன என அறியலாம்.

நாட்டுப் பற்றும் விடுதலையும்

இரு பெரும் பெரியார்களும் நாடு கடந்த சிந்தனையாளர்கள். உலக மக்களை ஒரு குடும்பமாக நேசித்த விசால உள்ளங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் எனினும், ‘பெற்ற தாயும் பிறந்தபொன்னாடும் நற்றவ வானினும் நனி சிறந்தனவே’ என்னும் அடித்தளத்திலிருந்து இவர்கள் ஒரு நாளும் ஒதுங்கி நின்றதில்லை.

கடவுட் கோட்பாட்டை விளக்க வந்த விவேகானந்தர், ‘விடுதலை என்பது ஆத்மாவின் கீதம். அடிமைத்தனம், அந்தோ, இயற்கையில் கட்டுண்டு கிடப்பதுதான் அதன் தலைவிதி போலும்!’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

(விவேகானந்தர்:11:1984) இக்கூற்று ஆன்ம விடுதலையை மட்டுமல்லாது எல்லா அடிமைத்தனங்களிலிருந்தும் விடுதலை அடையும் வேட்கையைத் தூண்டுகிறது. இதே கருத்திலே பாரதியாரும்,

‘பூமியில் எவர்க்குமினி அடிமை செய்யோம் - பரி
பூரணனுக்கே அடிமை செய்து வாழ்வோம்’⁶

என்று நாட்டு விடுதலை நாட்டத்தையும் இணைத்துக் கொள்கின்றார். வீரத்துறவி விவேகானந்தரின் உரைநடை கம்பீர நடை போட போர்க்களக் கவிஞன் பாரதியின் கவிதை துள்ளியாடுகிறது.

சமுதாய விடிவுக்காக இளைஞர்களை நம்பியே இருக்கிறது என்ற பேருண்மையை விவேகானந்தர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இன்றைய இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் நவீன தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆகிய உங்களிடம்தான் என் நம்பிக்கை இருக்கிறது. காலமெல்லாம் அழுதுகொண்டிருந்தது போதும். இனி அழுகை என்ற பேச்சே இருக்கக்கூடாது. சுயவலிமை பெற்ற மனிதர்களாக எழுந்து நில்லுங்கள்” இந்த அளவற்ற நம்பிக்கை பாரதியாரிடமும் இருந்தது.

ஒளிபடைத்த கண்ணினாய் வா வா
உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா
களிபடைத்த மொழியினாய் வா வா வா
கடுமை கொண்ட தோளினாய் வா வா வா⁷

என இளைஞர்களை அழைக்கின்றார்.

தனி மனித சுதந்திரம்

விவேகானந்தர், “எவன் ஒருவன் காலத்திற்கு ஏற்ப மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறானோ, எவன் ஒருவன் சூழ்நிலைக் கைதியாய் இல்லாமல் பொறுப்புணர்ந்து கடமை ஆற்றுகின்றானோ, எவன் ஒருவன் கிளர்ந்து எழுகின்ற மனநிலைமையை பெற்றிருக்கிறானோ அவனையே சுதந்திர மனிதன் என்பேன்” என்கிறார்.

“சுதந்திரமானவனாக இருங்கள் எவரிடத்தும் எதையும் வேண்டாதீர்கள். பிரதியாக எதையும் விரும்பாதீர்கள். நீங்கள் கொடுக்க வேண்டியதை கொடுத்துவிடுங்கள். அது உங்களுக்கே திரும்பிவரும். ஆனால் அதைப்பற்றி இப்போது நினைக்க வேண்டாம். அது ஆயிரம் மடங்காகத் திரும்பிவரும். கவனத்தை அதன்மீது செலுத்தக் கூடாது. கொடுக்கும் திறன் உடையவர்களாக இருங்கள். கொடுங்கள், அத்துடன் அது முடியட்டும்” என விவேகானந்தர் கூற, மற்றவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்காது மனிதருக்காகப் பாடுபடும் தன்மையைப் பாரதியும்,

“சொல்லடி சிவசக்தி – என்னைச்
சுடர்மிடும் அறிவுடன் படைத்துவிட்டாய்
வல்லமை தாராயோ - இந்த
மாநிலம் பயனூற வாழ்வதற்கே”¹²

என்கிறார்.

அன்பு

அன்பு என்பது தனிமனித சுதந்திரத்தை பாதுகாக்கும் தன்மை கொண்டது. சுதந்திரம் இல்லாத வரையில் அன்பு தோன்றுவதில்லை. “நன்மை செய்வது வாழ்வு, பிறருக்கு நன்மை செய்யாமல் இருப்பது சாவு. நமது பார்வைக்குத் தென்படுகின்ற மனித மிருகங்களுள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் கிறந்தவர்கள், வெறும் பிணங்கள். ஏனெனில் என் கிளைஞர்களே, அன்புடையவனைத் தவிர பிறர் வாழ்பவர்கள் அல்ல.”¹³ இதற்கிணங்க பாரதியும் “அன்பு கனிந்த கனியே சக்தி...” என அன்பையே சக்தியாகக் காட்டுகிறார்.

ஒற்றுமை

தனிமனித சுதந்திரத்தில் ஒற்றுமை மிக முக்கியமானது. பிரித்தானியர் காலமானது மதச் சண்டை நிகழ்ந்த, மதமாற்றம் நடைபெற்ற காலமாகும். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் மதமே சிறந்தது என வாதிட்ட காலத்தில் சிக்காகோ சொற்பொழிவிலே “சகோதர சகோதரிகளே...” என்று இந்து மதத்தினூடாக உலகளாவிய ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்தினார் விவேகானந்தர். இதே போல் பாரதியும்,

“சிந்து நதியின் மிசை நிலவினிலே
 சேரனன் நாட்டினம் பெண்களுடனே
 சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்து
 தோணிகள் ஓட்டி விளையாடி வருவோம்”¹⁴

என ஒன்றுபட்ட இந்தியாவிற்காக ஒங்கிக் குரல் கொடுத்தார்.

தனிமனித சுதந்திரத்திற்குத் தடைகள்

அச்சம்

தனிமனித சுதந்திரத்திற்குரிய தடைகளுள் அச்சமும் ஒன்று. “எழுந்து நின்று போராடு. ஓர் அடியும் பின்வாங்கக்கூடாது, எது வந்தாலும் போராடி முடி. தங்கள் நிலையில் இருந்து நட்சத்திரங்கள் பிறழட்டும். முழு உலகம் நமக்கு எதிராக எழுந்து எதிர்த்து நிற்கட்டும். மரணம் என்றால் வேறு உடைமாற்றுவதுதான். போராடி முடி. நீ எல்லையற்றவன். மரணமற்றவன். பிறப்பற்றவன் எல்லையற்ற ஆத்மா. ஆதலால் நீ அடிமையாய் இருப்பது உனக்குப் பொருந்தாது. எழுந்திரு! விழித்திரு! விழித்துக்கொள்! எழுந்து நின்று போராடு”.

மேலும் “என் குழந்தைகளே பயம் வேண்டாம். நட்சத்திரங்கள் மின்னுகின்ற அந்தப் பரந்த வானம் இடிந்து வீழ்ந்து உங்களை நசிக்கிவிடுமோ என்று பயத்துடன் அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்காதீர்கள். கொஞ்சம் பொறுங்கள் இன்னும் சில மணித்துளிகள் தான். அந்த வானம் உங்கள் காடியில் கிடக்கும்” என்று விவேகானந்தர் அச்சத்தை நீக்க வழி கூறுவது போல், பாரதியும்

“உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
 அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே”¹⁵,
 “அச்சத்தைச் சுட்டங்கு சாம்பரு மின்றி
 அழித்திடும் வானவனைச் செய்கை...”¹⁶

“கள்வர் பயமிருந்தால்
 வீட்டுக்குல தெய்வம் எம்மை
 வீரம்மை காக்குமடா”¹⁷

என்று அச்சம், சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

பகை

தனிமனித சுதந்திரத்திற்குரிய தடைகளுள் மற்றவரைப் பகைத்தலும் ஒன்று. விவேகானந்தர். “நமது ஒவ்வோர் எண்ணத்திலும் நமது குணம் படிந்திருக்கின்றன. என்ன நினைக்கிறாய் என்பதில் எச்சரிக்கையாய் இரு; நல்ல எண்ணங்கள் வாழ்கின்றன. மகான் ஒருவரின் வேடிக்கைப் பேச்சும் ஏச்சுக்களும் கூட நன்மையே பயக்கும்”¹⁸ என மற்றவர் மேல் நல்லதையே நினைத்து பகைக்காதிருக்கும் போது சுதந்திரம் பாதிக்கப்படாது என்பதை விளக்க.

“மனத்தில் உறுதி வேண்டும்
வாக்கினிலேயினிமை வேண்டும்
நினைவு நல்லது வேண்டும்”¹⁹

என்றார் பாரதியார்.

விவேகானந்தர் “நீயே பெண், நீயே ஆண், நீயே இளைஞன், நீயே யுவதி, நீயே பிரபஞ்சத்தின் அனைத்துமாக இருக்கிறாய்”²⁰ இக் கருத்து ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் ஊறியிருந்தால் பகை வராது என்பதை விவேகானந்தர் சுட்டிக்காட்ட , பாரதி

“வெற்றி வடிவேலன் அவனது வரீரத்தினை புகழ்வோம்.....
சுற்றி நில்லாதே போ! பகையே
துள்ளி வருகுது வேல்”²¹

என்று சமூகத்தில் இருக்கும் பகையை “போ” என சபிக்கிறார்.

சாதிக் கொடுமை - சுதந்திர வாழ்விற்குத் தடை

சமுதாயத்தை இன்று வரை நாசப்படுத்தி வைத்திருக்கும் பிற்போக்குச் சின்னம் சாதி. “பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு பார்க்கும் வழக்கம் இன்னும் எம்மிடையே உள்ளது. சமயத்துறையில் சாதி என்பது கிடையாது. சாதி என்பது வெறும் சமூக ஏற்பாடேயாகும். ஆதலால் மதத்தைக் குறைகூறிய பயனில்லை.

மக்களைத்தான் சொல்ல வேண்டும். சமூக முன்னேற்றத்திற்கு இது ஒரு தடைக்கல்லாகும். அது வாழ்வை குறுக்குகிறது. பிரிவினை செய்கின்றது. அறிவு வெள்ளத்தின் முன்பாக அது வீழ்ந்து மாயும்” என விவேகானந்தர் முழுங்க, பாரதியாரது, கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் சாதி, தீண்டாமைக் கோட்பாடுகளுக்கெதிராகவே அமைந்துள்ளன.

‘சாதிநூறு சொல்லுவாய் - போ!போ!போ!’

‘ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்

எவனுமில்லை சாதியில்

இழிவுகொண்ட மனிதரென்பார்

இந்தியாவில் இல்லையே’²²

மேலும், “அனைத்தும் ஆத்மசொருபம் என்பதால் ஒரு மனிதனினின்று மற்றவன் வேறுபட்டவனல்ல. அனைவரும் ஒன்றே, நாம் மற்றவர்களை வெறுக்கும் போது நாம் நம்மையே வெறுத்துக்கொள்கின்றோம்”²³ என்றார் விவேகானந்தர். இந்த நோக்கு பாரதிக்கும் இசைவானதாகவே இருந்தது.

“ உள்ள தனைத்திலும் உள்ளொளி யாகி

ஒளிர்ந்திடும் ஆன்மாவே.”

என்று எல்லா ஆன்மாவும் சமம் என்றார். சமத்துவமே சுதந்திரத்தின் அடையாளம் எனலாம். மேலும், பாரதியார்,

“விடுதலை விடுதலை

பறையருக்கு மிங்கு தீயர்

புலையருக்கும் விடுதலை

பரவரோடு குறவருக்கு

மறவருக்கும் விடுதலை!”²⁴

பார்ப்பானை ஐயரென்ற காலமும்போச்சே-வெள்ளை

பரங்கியைத் துரையென்ற காலமும் போச்சே-பிச்சை

ஏற்பாரைப் பணிகின்ற காலமும் போச்சே-நம்மை

ஏய்ப்போருக் கேவல் செய்யுங் காலமும் போச்சே.²⁵

என சாதிவெறிக்கு சாவுமணி அடித்து இளைய தலைமுறையை சுதந்திரமாக வாழ உற்சாகப்படுத்தினான். உரக்கக்குரல் கொடுத்தான் ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா என்று பாடிய பாரதி தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தை சார்ந்த ரா. கனகலிங்கத்திற்குப் பூணூல் அணிவித்து எல்லோரும் சமம் என்றார்.

அதுமட்டுமல்ல “ஜாதி பேதங்களுக்கு விரோதமாக அவர் எழுதியிருக்கும் வசனங்களைப் பார்த்தால் அம்புகளைப் போலவும் வெடிகுண்டுகளைப் போலவும் இருக்கின்றன”. என்று பாரதியார் சுவாமி விவேகானந்தரின் அறச் சீற்றத்தைப் பாராட்டி யுள்ளதிலிருந்து விவேகானந்தரைப் பின்பற்றியே பாரதியும் கவிதைகளைப் புனைந்துள்ளான் என்பது தெரிகின்றது.

பெண்கள் சுதந்திரம்

மாங்கையரின் நிலமை வளர்ச்சியடைந்தாலன்றி உலகம் நலம் பெறுவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை. என்பது விவேகானந்தர் கொள்கை “பறவை ஒரேயொரு சிறகைக் கொண்டு பறப்பதென்பது இயலாத காரியம். சமூதாயம் என்ற பறவைக்கு ஆண், பெண் ஆகியோர் இருவரும் இரண்டு சிறகுகள் போன்றவராவார். அதுமட்டுமல்ல பெண்கள் வீரமும் வலிமையும் கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்நாளில் அவர்கள் தற்காப்பு முறைகள் தெரிந்து கொள்வதும் அவசியமாகிவிட்டது” என்று கூறிய விவேகானந்தர் மேலும், “இந்தியப்பெண்கள் கல்வி கற்பதற்காகப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்றதில்லை. அவர்கள் கல்வியறிவு பெறவேண்டும் என்று விழைகிறேன்” என்றார்.²⁷

இதைவிட “மேலைநாட்டில் பெண்கள் சுகமாகவும் கற்றறிந்தவராகவும் சுதந்திரத்துடனும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். நாம் அடிமைகளாக, துயரப்படுகின்றவர்களாக, பிணங்களாக இருக்கின்றோம். ஏன்? விடைதான் தெளிவாகத் தெரிகிறதே!²⁸ என்று பெண்கள் விடுதலைக்கு கல்வி அவசியம் என்பதையும், அவர்களின் சுதந்திரத்தையும் விவேகானந்தர் எடுத்துக்கூற, பாரதி :

“மாதர் தம்மை இழிவு செய்யு
மடமையைக் கொளுத்துவோம்”²⁹

“கண்திறந்திட வேண்டும்
காரியத்திலுறுதி வேண்டும்

பெண்விடுதலை வேண்டும்

பெரிய கடவுள் காக்க வேண்டும்”³⁰

என்கிறார்.

“எட்டுமறிவினில் ஆணுக்கிங்கே பெண் இணைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி” என்று பாரதியார் பாடுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. “தமிழ்நாட்டுப் பெண்மணிகளின் சீரையும் சிறப்பையும், அறிவு நலத்தையும் அபிவிருத்தி புரிவதே பெரு நோக்கமாகக்கொண்ட பத்திரிகை விஷயத்தில் மாதர்கள் நாம் விரும்பியபடி சிரத்தை யெடுக்காமைப் பற்றி அவர்களிடம் நாம் குற்றம் கூற சுதந்திரம் பெற்றிருக்கின்றோம்”³¹ என்கிறார் பாரதி.

பெண் கல்வி தொடர்பான செய்திகளை சக்கரவர்த்தினி வெளியிட்டுப் பெண் கல்வியை ஊக்கமளித்து வந்தது . உயர் படிப்பில் தேறிய பெண்களின் பெயர்களை வெளியிட்டு பாராட்டி வந்தது . “சக்கரவர்த்தினியில் இருந்து பெண்கல்வியைப் பற்றிய ஸர்கார்கள் ரிப்போர்ட்”³² எனும் தலைப்பில் இந்தியாவில் 1906 ஜூலை 22 இல் மறு வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மேற்கூறப்பட்ட தகவல்களிலிருந்து பெண் விடுதலையில் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை இரு பெரு மகான்களும் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை என்பது தெளிவு.

கல்விச் சுதந்திரம்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்திலே கல்விச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டிருந்தது. கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் படிப்பதென்றால் கிறிஸ்தவராக மாறவேண்டும் என்ற நிலை இருந்தது. அதேவேளை இந்திய நாட்டிலே ஏற்ற இறக்கங்களால் கல்வி பாதிக்கப்பட்டிருந்தது. இவையிரண்டிற்குமுரிய விடியலுக்காக பாடுபட்டோரே விவேகானந்தரும் பாரதியாரும்.

விவேகானந்தர்: “ மனிதன் தன்னைத்தானே தாங்குபவனாக, தன் சொந்தக்கால்களில் தலைநிமிர்ந்து நிற்பவனாகச் செய்யவல்ல கல்வியே நமக்கு வேண்டியது.”³³ “மனிதன் தெய்வீகமானவன் என்பது விவேகானந்தரின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக இருந்தது. ஏழைகள் இந்த உண்மையை

உணர்ந்தால், அவர்களுக்குத் தகுந்த அறிவும் பயிற்சியும் அளிக்கப்படுமானால் அவர்கள் உயர் வகுப்பினரின் காலடியிலிருந்து விடுபடுவார்கள். தங்களைத் தாங்களே உயர்த்திக் கொள்வார்கள். 'நமது நாட்டினருக்குச் செய்யவேண்டிய ஒரே சேவை கல்வி அளிப்பது. அவர்கள் இழந்த தனித்துவத்தை மீண்டும் பெறச் செய்வது... அவர்களுக்குக் கருத்துக்களை அளிக்க வேண்டும் தங்களைச் சுற்றி உலகில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறியுமாறு அவர்களின் கண்கள் திறக்கப்பட வேண்டும் பிறகு அவர்கள் தங்கள் உயர்வைத் தாங்களே தேடிக்கொள்வார்கள்'³⁴ என்று எழுதுகிறார் அவர்.

கல்வியின் சமுதாய முக்கியத்துவத்தைப் பாரதியாரும் பெரிதும் உணர்ந்தவர். ஆதலால் அவர் கலைமகள் வணக்கப் பாடலில் நம் நாட்டில் கல்வி தேய்ந்து கிடப்பதைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“அன்ன யாவினும் புண்ணியம் கோடி
ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்.”³⁵

என்கிறார் பாரதியார்.

பொருளாதாரச் சுதந்திரம்

சுவாமி விவேகானந்தர் மிகச் சாதாரண மனிதனில் ஆற்றல்கள் புதைந்துள்ளன³⁶ (potentiality) என்கிறார். இவர் பார்வையில், வறுமை என்பது பசியும் தேவைகள் நிறைவேறப் பெறாமையும் மட்டும் அல்ல. புதைந்துள்ள திறமைகளை வெளிப்படுத்துவற்கான சுதந்திரம் இல்லாமையும் வறுமையே. ஒரு தனிநபரின் தேவைகள் நிறைவேறப் பெறாததையோ, அவனுக்கு நல்லது கிடைக்காததையோ வைத்து ஒரு மனிதனையோ ஒரு சமுதாயத்தையோ நாட்டையோ வறுமை எந்த அளவு பாதிக்கும் என்பதை அளந்துவிட முடியாது. ஏனெனில், இத்தகைய சூழ்நிலையில் உற்பத்தியில், படைப்பில், சமுதாய நன்மையில், நாட்டு முன்னேற்றத்தில் சுதந்திரம் பேரளவிற்கு பாதிக்கப்படுகிறது³⁷.

தொடர்ந்து “பொருளாதார சுதந்திரம் இவ்வாறு பாதிக்கப்படுவது, இந்தியாவில், ஜாதிய பிரிவினைகளாலும், சமுதாய அநீதிகளாலும், அரசியல் ஆதிக்கங்களாலும் இன்னும் மோசமான நிலைமைக்குத் தள்ளப் பட்டுள்ளது. அதனால்தான் முன்னேற்றத்திற்கு சுதந்திரம் முதல் நியதி” என்றார்

விவேகானந்தர். 'வளர்ச்சியில் முதல் நியதி சுதந்திரம்' என்பதனை அவர் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்துவதைக் காணலாம். ஏழைகள் விழித்தெழ வேண்டும் "ஏழைகளின் நிலைமைக்கு நாம் அனைவருமே காரணம். வறுமைக்கும் ஏழைகளின் தாழ்த்தப்பட்ட நிலைமைக்கும் உயர் ஜாதியினரும், பணக்காரர்களுமே காரணம். இவர்கள் ஏழைகளைப் புறக்கணித்தார்கள். காலின் கீழிட்டு நசுக்கினார்கள். சுரண்டினார்கள் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார். எனவே கல்வியும் புத்திநுட்பமும் பொது உடமையாக்கப்பட வேண்டும்" என்று விரும்பினார் விவேகானந்தர்.

பாரதியாரோ, பாமரர்களுக்கு கல்வியளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதனால் சமூகத்தை நோக்கி

"நிதிமிகுந்தவர் பொற்குவை தாரீர்-நிதி குறைந்தவர் காசுகள் தாரீர்
அதுவுமற்றவர் வாய்ச்சொல்லருளீர்
ஆண்மையாளருழைப்பினை நல்கீர்."

என்றுவேண்டுகிறார். மேலும் பொருளாதாரம் மேம்பட,

"காணி நிலம் வேண்டும் பராசக்தி
காணி நிலம் வேண்டும்"³⁹

"செல்வத் திருமகளை திடங்கொண்டு
சிந்தனை செய்திடுவோம்
செல்வமெல்லாம் தருவாள் நமதொளி
திக்கனைத்தும் பரவும்!"⁴⁰

என பராசக்தியை வேண்டி சமூகத்தின் வறுமையினை போக்கும்படி வேண்டி நிற்பதையும் காணலாம்.

உலகம் உழைப்பால் உருவாகிறது. வளர்கிறது. வாழ்கிறது. எனினும் உழைப்பாளி சுரண்டலுக்கு இரையாகிறான்: அவமதிக்கப்படுகிறான். இதனை உணர்ந்த இரு மகான்களும் தங்கள் கருத்துக்களைக் கூறத் தவறவில்லை. 'மற்றவனுக்கில்லாத நன்மைகளைத் துய்ப்பது தனிச்சலுகையாகும். எல்லா

யுகங்களிலும் அதை அழிப்பதே அறநூலின் குறிக்கோளாக இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு கூறும் விவேகானந்தரது கருத்தைப் பாரதியாரும்,

'மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும்
வழக்கம் இனி உண்டோ?
மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை இனி உண்டோ? - புலனில்
வாழ்க்கை இனி உண்டோ?'

எனத் தொட்டுச் செல்கின்றார்.

தொடர்ந்து, 'கையில் கலப்பை பிடித்த உழுவர்களின் குடிசைகளிலிருந்து புதிய இந்தியா எழுக! மீனவர், சக்கிலியர், தோட்டிகள் குடிசைகளிலிருந்து புதிய இந்தியா எழுக!' என விவேகானந்தர் முழங்க,

"வேத புரத்திலே வியாபாரம் பெருகுது
தொழில் பெருகுது:தொழிலாளி வாழ்வான்!"⁴²

என பாரதி தொழிலாளர்களுக்காக அவனது வாழ்வு செழிக்க வேண்டுமென வேண்டி வீறுநடை போடுவதைக் காணலாம்.

மேலும், 'சுதந்தரப் பள்ளி' 4ஆம் பாடலிலே,

'உழவுக்கும் தொழிலுக்கும்
வந்தனை செய்வோம் - வீணில்
உண்டு களித்திருப்போரை
நிந்தனை செய்வோம்
விழலுக்கு நீர்பாய்ச்சி
மாயமாட்டோம் - வெறும்
வீணருக் குழைத்துடலும்
ஓயமாட்டோம்'⁴³

என்று கூறி "போதிமின் வறுமையெலாம்...." என வறுமை நிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் துடிக்கின்றார்.

அரசியற் சுதந்திரம்

“பாரத மாதாவைக் கறவைப் பசுவாகவும், பாரத மக்களைப் பாலின்றி வாடி மெலிந்து செத்துக் கொண்டிருக்கும் கன்றுகளாகவும் பாரதத்தைச் சுரண்டும் பிரித்தானியர்களைப் பசுவின் கன்றுகளுக்குப் பாலில்லாதவாறு ஈவிரக்கமின்றிப் பால் கறப்பவர்களாகவும் இருந்த காலமே பிரித்தானியர் காலம்”.⁴⁴ எனவே பாரதமாதாவின் நன்மைக்காக அவளுடைய மிகச்சிறந்த மிகவும் உத்தமமான புதல்வர்களின் தியாகம் தேவையாக இருக்கிறது என்பதை நான் திட்டவாட்டமாக அறிந்திருக்கின்றேன் என்கிறார் விவேகானந்தர்.

இதே போல் பாரதியும், ‘இந்தியர்களுக்கு இன்னுமொரு ரொட்டித்துண்டம்’, “கலப்பற்ற உண்மை” போன்ற கட்டுரைகளிலே “பிரித்தானியரின் ஏமாற்று வித்தைகளுக்குப் பலியாகிக் கொண்டிருக்கும் சுதேசிகளை நோக்கி பாரதி “இது என்ன அவமானம்! என்ன நிந்தை! ஆரிய புத்திரர்களே! தூங்கிக் கொண்டா இருக்கிறீர்கள்! இந்த மானமற்ற பிழைப்பு இன்னும் எத்தனை காலம் பிழைக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித் திருக்கிறீர்கள்”⁴⁵ என உணர்ச்சி ததும்ப வினவுவதும் நோக்கத்தக்கது.

“ ஆடுவோமே — பள்ளுப் பாடுவோமே

ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோமென்று”

(சுதந்திரப்பள்ளு பள்ளர் களியாட்டம்)

என்று சுதந்திரம் கிடைக்கும் முன்பே சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசித்தவர் பாரதி.

“அன்னியர் தமக்கடிமையல்லவே — நான்

அன்னியர் தமக்கடிமையல்லவே !

(பாரததேவியின் அடிமை)

விவேகானந்தர் - ‘நம் நாட்டிலே வீரமுரசுகள் எங்கே போயின? இவற்றின் வீரமுழுக்கங்களை நமது இளைஞர்கள் கேட்கட்டும். பேரிகைகள் முழங்கட்டும் வீரமுரசுகள் அதிரட்டும் - ஜெயபேரிகை கொட்டா என்று முழங்கினார். அதே போல்,

“ஜயபேரிகை கொட்டலா-கொட்டலா

ஜயபேரிகை கொட்டலா” என பாரதியார் முழுங்கியதையும் காணலாம்.

(பாரதியார் கவிதைகள், ஜயபேரிகை பல்லவி)

மேலும் “வீர உரிமை வீர ஆண்மை ஓங்கட்டும்.” ‘ வீரர்களாக விளங்குங்கள் . அச்சமில்லை அச்சமில்லை என்று முழங் குங்கள். அச்சமே சாவு, அச்சமே நரகம் என்ற விவேகானந்தரின் கூற்றினைப் போன்றே பாரதியும்,

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே”⁴⁶

என்று பாடியிருப்பதிலிருந்து பாரதிக்கு முன்னரே வீர முழக்கம் போட்டவர் விவேகானந்தர்.

“...அண்டம் சிதறினால் அஞ்ச மாட்டோம்
கடல் பொங்கி எழுந்தால் கலங்க மாட்டோம்
யார்க்கும் அஞ்சோம் எதற்கும் அஞ்சோம்
எங்கும் அஞ்சோம் எப்போதும் அஞ்சோம்”⁴⁷

மேலும்,

“ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு நம்மில்
ஒற்றுமை நீங்கில் அனைவருக்கும் தாழ்வே
ஞானம் வந்தாற் பின் நமக்கெது வேண்டும்?”⁴⁸

என்ற வரிகள் நூற்றாண்டுகள் கடந்த பின்னரும் எம்மவருக்குப் பொருந்து கிறதல்லவா? எத்தனை தீர்க்ககவி? இது மாத்திரமா?

“வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர்
வேறொன்று கொள்வாரே....”
வந்தே மாதரமென்று வணங்கிய பின்
மாயத்தை வணங்குவரே”

என்று ஆவேசத்துடன் பாடுகிறார்.

“விதந்தரு கோடியின்னல்
 விளைந்தெனையணைத்திட்டாலும்
 சுதந்திரதேவி நின்னைத்
 தொழுதிடல் மறக்கிலேனே...”⁴⁹

என்பது தான் இக்காலத்தில் பாரதியின் பேச்சும் மூச்சுமாக இருந்தது.

‘என்று தணியும் இந்தச் சுதந்திர தாகம்?
 என்று மடியும் எங்கள் அடிமையின் மோகம்?’⁵⁰
 “கணபதி ராயன் அவனிரு
 காலைப் பிடித்திருவோம்
 குணமுயர்ந்திடவே விடுதலை
 கூடி மகிழ்ந்திடவே...
 சொல்லுக் கடங்காதே பராசக்தி
 சூரத்தனங்க ளெல்லாம்
 வல்லமை தந்திருவாள் பராசக்தி...”⁵¹

விவேகானந்தரை அடியொற்றியே பாரதியார் ஆரம்ப நாட்களிலிருந்து போர் முறையை, வன்முறையை முழுமனத்துடன் பலமாக ஆதரித்துள்ளதை அவரது ஆக்கங்கள் பலவற்றில் நிறையக் காணலாம். ‘போர்த் தொழில் பழகு’ “ முனையிலேயே முகந்து நில “ என புதிய ஆத்தி கூடியில் வேண்டுகோள் விடுக்கும் பாரதி பாப்பாபாட்டு , பாஞ்சாலி சபதம் வரை போர் முறையை ஆதரித்துள்ளார். எனினும் அவரது இறுதிக் காலத்தில் 1919, 20, 21 இல் சாத்வீக நெறியை அதிகம் போற்றத் தொடங்கியுள்ளார் என்பதை அவரது கட்டுரைகள் , கவிதைகளில் அவதானிக்கலாம்.

வழிபாட்டுச் சுதந்திரம்

விவேகானந்தர், “பாமரனை பண்புள்ளவனாக்குவதும் பண்புடையவனை தெய்வமாக்குவதும் தான் மதம் என்றார். அத்துடன் “தூய்மையாக இருப்பதும் மற்றவருக்கு நன்மை செய்வதுந்தான் எல்லா வழிபாடுகளினதும் சாரமாகும். ஏழை களிமடும் நோயாளிகளிமடும் சிவபெருமானைக் காண்பவனே உண்மையில் சிவபெருமானை வழிபடுகின்றான். விக்கிரகத்தில் காண்பவனது வழிபாடு ஆரம்ப நிலையிலேயே உள்ளது”.

“நீ நேர்மையுடன் இரு, தைரியமாக இரு, எந்த நெறியானாலும் அதைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பின்பற்று, அப்போது நீ இறைவனை அடைவது உறுதி” என்கிறார் விவேகானந்தர். “கடமை ஒவ்வொன்றும் புனிதமானது. அதை பக்தியுடன் செய்வது மிக உயர்ந்த தெய்வவழிபாடு. மாயையில் சிக்கி, அஞ்ஞானத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற பந்த ஆன்மாக்கள், அதாவது கட்டுப்பட்ட உயிர்கள் ஞான ஒளியும் விடுதலையும் பெற இத்தகைய செயல்கள் கட்டாயமாகப் பேருதவி புரியும்”⁵²

பாதைகள் வெவ்வேறு என்றாலும் சேருமிடம் ஒன்றே என்று அனைத்து மதங்களையும் விவேகானந்தர் நேசித்தது போலவே பாரதியும்.

“யாமறிந்த மதங்கள் பலவுளவாமன்றே
யாவினுக்கு முட்புதைந்த கருத்திங் கொன்றே....”

என்று மதங்கள் பலவாகினும் அவை கூறுகின்ற கருத்துக்கள் ஒன்றே என மொழிகின்றார்.

தத்துவச் சுதந்திரம்

அறிவு சார்ந்த தேடலே தத்துவமாகும். இந்த தத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதில் கூட சுதந்திரம் உண்டு.

விவேகானந்தர், “வெளிச் சக்தி எதுவும் பாதிக்க முடியாத போது எந்த மாறுதலையும் உண்டாக்க இயலாத போதுதான் சுதந்திரம் என்பது இருக்க முடியும். எல்லா நியதிகளுக்கும், எல்லா எல்லைகளுக்கும், காரண காரியம் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால்தான் சுதந்திரம் என்பது இருக்க முடியும். எனவே எந்த வகை மாறுதலுக்கும் உட்படாததுதான் சுதந்திரமாகவும் அழிவற்றதாகவும் இருக்கமுடியும். இருக்கின்ற இதுதான் அதாவது மனிதனது உண்மைத் தத்துவம் தான் ஆன்மா. இது மாறுதல் இல்லாதது கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாதது, எனவே இதற்குப் பிறப்பும் இல்லை இறப்பும் இல்லை”⁵³

“சிங்கங்களே, வீறுகொண்டு எழுங்கள். நீங்கள் ஆடுகள் என்ற மாயையை உதறித் தள்ளுங்கள். நீங்கள் அழியாத ஆன்மாக்கள், சுதந்திரமான,

தெய்வீகமான, நிரந்தரமான ஆன்மாக்கள்! நீங்கள் ஜடப்பொருள் அல்ல. நீங்கள் உடல் அல்ல ஜடப்பொருள் உங்கள் பணியாளர், நீங்கள் ஜடப்பொருளின் பணியாளர் அல்ல".⁵⁴ இதே கருத்தில் பாரதியும்,

ஒன்று பிரம முளதுண்மை யஃதுன்
உணர்வெனும் வேதமெலாம் -என்றும்
ஒன்று பிரம முள துண்மை யஃதுன்
உணர்வெனக் கொள்வாயோ⁵⁵

என்றும்

'பொருளினை நாமிங்கெடுத்து புகலக் கேளாய்
சாமிநீ சாமிநீ கடவுள் நீயே
தத்துவமஸீ தத்துவமஸீ நீயே யஃதம்'⁵⁶

என்றும் ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

"ஆன்மா பால் வேற்றுமை இல்லாதது. அது ஆணா பெண்ணா என்று நம்மால் கூற முடியாது. பால்வேற்றுமை உடலுக்கு மட்டுமே. உடலைப் பொறுத்தவரையில் ஆண், பெண் என்று பேசுவது சரி. ஆன்மாவை அவ்வாறு பாகுபடுத்துவது அறிவீனம்"⁵⁷ என விவேகானந்தர் ஆன்மாவின் இயல்பை விளக்க,

'அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்-அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை வைத்தேன்
வெந்து தனிந்தது காடு-தளல்
வீரத்தில் குஞ்சென்றும் மூப்பென்றும் உண்டோ'⁵⁸

ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒரே ஒளிப்பிளம்பின் பகுதிகள் தாம் என்பதை பறைசாற்றுகிறது பாரதியின் இந்த அமரக்கவிதை.

தேசவிடுதலைப் போராட்டத்தில் அனைவரும் சக்தியின் அவதாரங்களா? அனைவரும் ஒளிரும் ஆன்ம சக்தியா? இது பற்றி பட்டத்துக்காக ஆய்வுகள் எழுதும் அறிஞர்கள் சிந்திக்கட்டும்⁵⁹

என்று இனிவரும் ஆய்வுகளுக்கும் (சுதந்திரமாக) கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளதும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்றே.

ஆன்மீகச் சுதந்திரம்

ஆன்மீகம் என்பது தத்துவத்தின் தோள் மீது நின்று தனது லீலையை நிகழ்த்தும், இது இதயம் சார்ந்தது. உள்ளுணர்வு சார்ந்தது.⁶⁰

சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுகிறார்: “வலிமையானவர்-வலிமையற்றவர், உயர்ந்தவர்-தாழ்ந்தவர் என்று ஒவ்வொருவரின் உள்ளேயும் அந்த எல்லையற்ற ஆன்மா உள்ளது: மகத்தானவர் களாக, மேலோர்களாக ஒவ்வொருவரும் மாறுவதற்கான எல்லையற்ற வாய்ப்பும் எல்லையற்ற ஆற்றலும் அந்த ஆன்மாவில் உள்ளது என்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளட்டும். எழுந்து நில்லுங்கள் உங்களை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்”⁶¹ என்று கூறுவது போலவே

“உள்ளதனைத்திலும் உள்ளொளியாகி

ஒளிர்ந்திடும் ஆன்மாவே - இங்கு

கொள்ளற்கரிய பிரம்மமென்றே மறை

கூவுதல் கேளீரோ ?”⁶²

என்கிறார் பாரதியும்.

“உனதுளம், ஆன்மா, உடல் எல்லாம் உன்முன்னே இருக்கும் அவனின் வடிவங்கள் இவைகளை விடுத்து வேறெங்கே இறைவனைத் தேடுகின்றாய்? மனத்தில் வேற்றுமை இல்லாமல் மண்ணுகைத் தன்னில் இருக்கின்ற அனைத்தையும் நேசித்திடும் அவனே ஆண்டவன்” என விவேகானந்தர் கூறுவதற்கேற்ப, “மண் பயனுற வேண்டும் வானமிங்கு தென்பட வேண்டும்” என்றான் பாரதி.

“ஐகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் பரமாத்மாவின் அம்சமென்ற கண்ணபிரானுடைய மதத்தை அனுபவ சிருஷ்டியில் பார்க்க வேண்டும் என்ற முயற்சியை சுவாமி விவேகானந்தர் இடைவிடாது அனுஷ்டித்து வந்தவர்”⁶³

என்று சுதேசமித்திரனில் பாரதி எழுதியிருப்பதிலிருந்து விவேகானந்தரின் கருத்துக்கள் பாரதியின் மனதில் எந்தளவு தூரம் இடம்பிடித்திருக்கின்றது என்பது தெரிகின்றது.

சென்னையில் ஐஸ்கில்லம். (Ice house)- ஆன்மீகச் சுதந்திரம் பற்றிய கருத்து

சென்னையில் உள்ள ஐஸ் இல்லத்தின் நுழை வாயிலை சென்றடைந்தவுடன் உள்ளே சலவைக் கல்லிலே “ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் உள்ளடங்கிய தெய்வீகம் நிறைந்தது புற மற்றும் அக இயற்கையை அடக்குவதன் மூலம் இந்த அக தெய்வீகத்தை வெளிப்படுத்துவதே நோக்கம். செயல் அல்லது வழிபாடு அல்லது பிராணனை கட்டுப்படுத்தல் அல்லது தத்துவ ஆராய்ச்சி இவற்றுள் ஒன்றானோ, பவவற்றானோ, எல்லாவற்றாலுமோ இவற்றைச் செய்து சுதந்திரமாக இரு. இதுவே மதத்தின் முழு உண்மை. கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும், சடங்குகளும், சாத்திரங்களும், கோயில்களும், உருவங்களும் இரண்டாம் நிலையில் உள்ள விளக்கங்களே.”

“Each soul is potentially divine. The goal is to manifest this Divinity with in by controlling nature . external and internal , Do this either by work or worship, or control ourself or philosophy – **by one, or more, or all of these – and be free** , This is the whole of religion , doctrines , or dogmas, or rituals, or books , or temples or forms, are but secondary details”.⁶⁴ என விவேகானந்தரின் ஆன்மீகச் சுதந்திரம் பற்றி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சென்னையில் ஐஸ் இல்லத்தில் விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அருங்காட்சியகமாக்கப்பட்டுள்ளது. இதேபோல் பாண்டிச்சேரியில் (புதுவையில்) பாரதியார் வாழ்ந்த வீட்டில் அவரது வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் அருங்காட்சியக மாக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விரு அருங்காட்சியகங்களிலே அவர்களின் சுதந்திரம் பற்றிய ஆவணங்களும் இடம் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது⁶⁵

முடிவுரை

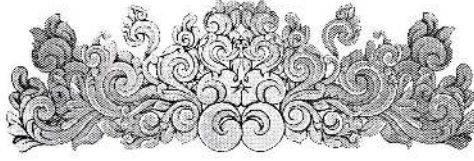
விவேகானந்தரும் பாரதியும் பல் பரிமாணங்களில் சுதந்திரம் பற்றி விதைத்த சிந்தனைகள் செயல் வடிவங்களாக ஊறியுள்ளதை நாம் புரிந்து கொள்வதுடன், பாரதியார் தமக்கே உரிய தனியாளுமையை வெளிப்படுத்திய இடங்கள் போக, மற்றனைத்திலும் சுவாமி விவேகானந்தரை வீரத் துறவியாக ஏற்றிப் போற்றி அவரின் அரசியல் சமூக செய்திகளை சிந்தனையில் தேக்கி, சொல்லில் செயலில் வெளிப்படுத்தி மக்களுக்கு ஒளி பாய்ச்சுவதில் முன்னின்றார் என்ற முடிவுகளையும் பெற முடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மோகன், இரா., சிற்பியின் கட்டுரைகள், ப.370
2. மணி பெ.ச., பாரதியாரும் இராமகிருஷ்ண இயக்கமும், பக். 423
3. சகோதரி நிவேதிதையின் இயற்பெயர் மார்கரட் எலிசபெத் நோபிள். (Margaret Elizabeth Noble) என்பது. 28.10.1867 அன்று தொலைநாடான அயர்லாந்தின் வட பகுதியில் உள்ள டைரவன் மாகாணம் - டங்கனன் எனும் ஊரில் பிறந்தவள். இவள் விவேகானந்தரினால் நிவேதிதா என்று திருநாமம் சூட்டப்பட்டு அவரது சிஷ்யையானவள்.
4. பாரதியாரும் இராமகிருஷ்ண இயக்கமும், பெ.ச.மணி, பக். 423
5. சகுந்தலா பாரதி, என் தந்தை - கல்கத்தா தமிழ்ச் சங்கம், ப.04
6. மோகன், இரா. சிற்பியின் கட்டுரைகள், ப.371
7. சக்கரவர்த்தினி கட்டுரைகள்: 62:1979
8. மணி பெ.ச., பாரதியாரும் இராமகிருஷ்ண இயக்கமும், பக்.439
9. பாரதியார் கவிதைகள் - சுதந்திரப் பள்ளி, பள்ளர் களியாட்டம் பாடல் 5
10. மேலது- போகின்ற பாரதமும் வருகின்ற பாரதமும். பாடல் 5
11. விவேகானந்தர், என் எதிர் காலம் என் கையில் பக் 71
12. பாரதியார் கவிதைகள், நல்லதோர் வீணை, பாடல்-01
13. விவேகானந்தர், என் எதிர் காலம் என் கையில் பக் 78
14. பாரதியார் கவிதைகள்- பாரத தேசம் பாடல் 5
15. மேலது கவிதைகள், ஞானப்பாடல்கள், அச்சமில்லை பாடல் 1
16. மேலது கவிதைகள், தீ வளர்த்திடுவோம் பாடல்-5

17. மேலது கவிதைகள் - வண்டிக்காரன்பாட்டு பாடல் 17
18. சுவாமி விவேகானந்தர், என் எதிர்காலம் என் கையில் பக் 27இல்
19. பாரதியார் கவிதைகள், ஞானப்பாடல்கள், உறுதிவேண்டும், பாடல்- 1
20. சுவாமி விவேகானந்தர், கொழும்பு முதல் அல்மேரா வரை, பக்.520
21. பாரதியார் கவிதைகள், தோத்திரப் பாடல்கள், ஆறு துணை பாடல்-3
22. மேலது , விடுதலை பாடல் -2
23. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் திருவடிகளில் பக்-57
24. பாரதியார் கவிதைகள் - விடுதலை, பாடல்-1
25. மேலது கவிதை, சுதந்திரப் பள்ளு- பாடல் 1
26. மேலது கவிதை.
27. சகோதரி நிவேதிதையின் வரலாறு ஆங்கிலம் மூலம் ப்ரவ்ராஜிக ஆத்மப்ராணா தமிழில் செல்வி சீதாப்பாய் பக்-13
28. சுவாமி விவேகானந்தர், இந்தியப்பெண்மணிகள் பக்-15
29. பாரதியார் கவிதைகள் -விடுதலை -பாடல் 3
30. மேலது கவிதை, ஞானப்பாடல்கள்- உறுதி வேண்டும் பாடல் 2
31. மணி பெ. சு , பாரதியார் எழுத்துக்கள் சில புதிய கண்டுபிடிப்புகள் பக்-68
32. மேலது, பக்-66
33. விவேகானந்தர் அழைக்கிறார் பக்-19
34. பஜனானந்தர், வறுமையில் இருந்து வளமைக்கு...விவேகானந்தரின் பொருளாதார சிந்தனைகள், பக் 99
35. பாரதியார் கவிதைகள், வெள்ளைத்தாமரை பாடல் 9
36. பஜனானந்தர், வறுமையில் இருந்து வளமைக்கு...விவேகானந்தரின் பொருளாதார சிந்தனைகள், பக்- 94
37. மேலது பக்-95
38. மேலது பக் 96-97
39. பாரதியார் கவிதைகள் - காணிநிலம் பாடல் 1
40. மேலது கவிதைகள்-ஆறு துணை பாடல் 6
41. மேலது கவிதைகள், பாரதசமுதாயம் பாடல் 1
42. மேலது கவிதைகள்- புதிய கோணங்கி
43. மேலது கவிதை, சுதந்திரப்பள்ளு பாடல் 4
44. பாரதியார் சிந்தனைகள் பக். 57
45. மேலது பக். 57-58

46. பாரதியார் கவிதைகள்- ஞானப்பாடல்கள் (அச்சமில்லை) பாடல் 2
47. மேலது கவிதைகள்-விநாயகர் நான்மணிமாலை பாடல் 24
48. மேலது கவிதைகள் - வந்தே மாதரம் பாடல் 4
49. கைலாசபதி க.. பாரதி ஆய்வுகள் , பக்-15
50. பாரதியார் கவிதைகள் - சுதந்திரதாகம் பாடல் 1
51. மேலது கவிதைகள் - ஆறு துணை பாடல் 2
52. சுவாமி விவேகானந்தர், என் எதிர் காலம் என் கையில். பக் 62
53. மேலது பக்-16
54. மேலது. பக்-18
55. பாரதியார் கவிதைகள்- அறிவே தெய்வம் பாடல் 10
56. மேலது கவிதைகள் , சர்வமத சமரசம் பாடல் 66
57. சுவாமி விவேகானந்தர் , கொழும்பு முதல் அல்மேரா வரை. பக். 42
58. மேலது கவிதைகள், அக்கினிக் குஞ்சு பாடல்
59. இராமலிங்கம். வீ.சு., பன்னிருவர் பார்வையில் பாரதி. பாரதி இயக்கம். திருவையாறு. பக். 36
60. முனைவர் சுப்ரமணியன். கே., பன்னிருவர் பார்வையில் பாரதி, பக் 83
61. சுவாமி விவேகானந்தர் , கொழும்பு முதல் அல்மேரா வரை. பக். 140-141
62. பாரதியார் கவிதை, ஞானப்பாடல்- அறிவே தெய்வம் பாடல் -8
63. சுதேச மித்திரன் (வருஷ அனுபந்தம்) , 1920, பக்.26
64. ஆய்வாளர் நேரில் கண்டவை.
65. ஆய்வாளர் நேரில் கண்டவை.

ஆனந்த குமாரசுவாமி

(22.8.1877 - 9.9.1947)

கி. சச்சிதானந்தம்

கலாயோகி ஆனந்த குமாரசுவாமியின் சொந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி விரிவாகச் சொல்ல இயலாது. ஏனெனில் தனி மனிதன் வாழ்க்கை வரலாறு முக்கியத்துவம் அல்ல என்ற கொள்கை அடிப்படையில் அவர் இறுதிவரை தன் சொந்த வாழ்க்கை சம்பந்தமாக எந்தத் தகவலையும் அளிக்க மறுத்துவிட்டார். எனவே அவர் சிந்தனை, எழுத்து என்பவற்றின் வரலாற்றையே நம்மால் அறிய முடிகிறது.

அவர் படிப்பும் புலமையும் ஆராய்ச்சியும் பல்துறை சார்ந்தவைகளாக இருந்தன. கலை என்று எடுத்துக்கொண்டால் சிற்பக் கலை, கட்டடக் கலை, படிமக் கலை, நாட்டியக் கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, மொழியியல் மெய்யியல் எனப் பல்துறை பற்றி ஆய்வு கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதியுள்ளார். சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார். ஆங்கிலம், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், சமஸ்கிருதம், தமிழ், பாளி, இப்படி பல மொழிகள்

அறிந்தவர். எனவே அவரின் பங்களிப்பையும் நூல்களையும் பற்றி ஒரு சில பக்கங்களில் எடுத்துரைப்பது முடியாத காரியமே.

இரவிந்திரநாத் தாசுரின் ஆனந்தகுமாரசாமியைப்பற்றிய கூற்று “அவரை நாம் கலைத் தீர்ணாய்வாளர் அல்லது கலை வரலாற்றாசிரியன் ஆழ்ந்து அகன்ற படிப்பாளி, என்று என்னவென்று சொன்னாலும் அவரைப் பற்றிய ஏதோவோன்று சொல்லப்படாமல் விடுபட்டு போய்விடுகிறது. அவருடைய எழுத்துக்களை என்னதான் ஆராய்ந்து சொன்னாலும் இன்னும் எதுவோ வரையறைக்க முடியாமல் எட்டவே இருக்கிறது. எனவே அவர் நம் எல்லா வரையறைகளையும் மிஞ்சி நிற்கிறார். அவரைப் பற்றி என்னதான் வரையறுத்தாலும் அவரின் எழுத்துக்களைப் பற்றி இன்னும் சொல்ல வேண்டியது இருக்கிறது. ஆக அவர் எப்போதும் வேறு ஒருவராகவே இருக்கிறார்.” ஆனந்த குமாரசுவாமி கொழும்பில் ஆகஸ்ட் 22, 1877 இல் முத்துக்குமார சுவாமி என்ற இலங்கைத் தமிழருக்கும் எலிசபெத் பீபீ என்ற ஆங்கில அம்மையாருக்கும் பிறந்தார். இந்த அம்மையார் இங்கிலாந்து நாட்டின் பிரபு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த செல்வந்தர். ஆனந்த குமாரசுவாமியும் அவரது தாயாரும் 1879 இங்கிலாந்து சென்றார்கள். ஆனால் முத்துக்குமாரசுவாமி இலங்கையில் தங்கி சில மாதங்கள் கழித்து இலண்டன் போய் தன் மனைவியுடனும் மகனுடன் இருக்க திட்டமிட்டிருந்தார். ஆனால் முத்துக்குமாரசாமி பயணம் செய்யப் போகும் நாளன்று அகால மரணமடைந்தார்.

முத்துக்குமாரசுவாமி இங்கிலாந்தில் சட்டப்படிப்பு படித்து பார் - அட் - லா. ஆனவர் அந்தக் காலத்தில் இங்கிலாந்தில் ஆசியர் வெறும் சட்டப்படிப்பான “பார் - அட் லா” படிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. இந்த விதி இவருக்காகத் தளர்த்தப்பட்டது. முத்துக்குமாரசுவாமி பார் - அட் - லா பட்டம் பெற்ற முதல் ஆசியக்காரர். இந்தப் பெருமை மட்டுமல்லாமல் பிரிட்டன் “நைடவுட்” என்ற மரியாதையும் பெற்ற முதல் ஆசியக்காரர். அவர் 1862லிருந்து மூன்றாண்டுகள் இங்கிலாந்தையும் ஐரோப்பியாவையும் சுற்றிப் பார்த்தார்.

அவர் அன்றைய இங்கிலாந்தின் பிரதமராக இருந்த டிஸ்ரேலியின் நெருங்கிய நண்பராக இருந்தார். இங்கிலாந்து நாட்டில் மேல்குடி சமுதாயத்தினிடம் அவருக்கு நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. அந்த சமூகத்தில் இருந்த பழக்கத்தில் தன் எதிர்கால மனைவியாகப் போகும் எலிசபெத்தைச்

சந்தித்தார். அவருடைய திருமண வாழ்க்கை மூன்றே ஆண்டுகள் தான் அமைந்தது. ஏனெனில் அவர் அகால மரணமடைந்தார். எலிசபெத் தன் இருபத்தாறு வயதில் கைம்பெண் ஆனார். மறுமணம் செய்து கொள்ளாமலே தொண்ணூறாவது வயதில் காலமானார்.

முத்துக்குமாரசுவாமி படிப்பாளியாகவும் பொது வாழ்க்கையில் பங்கேற்றவராகவும் இருந்தார். அவர் இலங்கை சட்டமன்ற உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். அவர் அங்கு ஆற்றிய பேச்சுக்கள் அவரின் ஆழ்ந்த சமூக அக்கறையைப் பறைசாற்றுகின்றன. இவர் அரிச்சந்திர நாடகத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதி, அரசி எலிசபெத் முன் மேடையேற்றி நடத்தார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அவர் ஆங்கிலம், தமிழ், பாளி மொழிகள் தெரிந்தவர். 'சுத்தநிபாதம்' 'பகவான் புத்தரின் நீண்ட உரையாடல்கள்' ஆகியவற்றை அவற்றின் மூலமொழியான பாளியிலிருந்தும் தாயுமானவர் பாடல்கள் சிலவற்றை தமிழிலிருந்தும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். சைவ சித்தாந்தத்தைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் கட்டுரைகள் எழுதினார். இங்கிலாந்து பிரதமராக இருந்த டிஸ்ரேல் தான் எழுதிய முற்றுப்பெறாத நாவலில் முத்துக்குமாரசுவாமி பிரதானபாத்திரமாக வருகிறார். ஆனந்த குமாரசுவாமியை அவரின் தாயார் கொழும்பிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குக் கொண்டு சென்றபோது மூன்று வயதுக்கு குறைவான குழந்தையாகவே இருந்தார். எனவே அவர் இங்கிலாந்திலேயே தங்கிவிட நேர்ந்தது. இங்கிலாந்தில் கல்வி கற்றார். அவர் கல்லூரியில் கனிமவியல், தாவரவியல், விலங்கியல் படித்தார். அவர் இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் கனிமவியல் பி.எஸ்.ஸி பட்டம் பெற்றார். இலங்கை கனிமங்கள் சர்வே இயக்குநராக நியமிக்கப்பட்டார். 1903இலிருந்து 1905 வரை இலங்கையில் பணிபுரிந்த காலத்தில் 'தோரணை' என்ற ஒன்றை கண்டுபிடித்து ஆய்வு செய்து ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதியதற்காக டி.எஸ்.ஸி பட்டம் பெற்றார்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி, தன் முதல் மனைவியான ஈதல் மேரியுடன், இலங்கையில் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம், மாட்டு வண்டியிலும் நடந்தும் பயணம் செய்தார். அப்போது தொன்மையான புத்தர் கோயில்கள், இடிந்து கிடக்கும் இந்துக் கோயில்கள், செப்புப் படிமங்கள், சீரழிந்து வரும் நாட்டிய நடனக்கலை, கைவினைத் தொழில்கள் ஆகியவற்றைக் காண நேர்ந்தது. உன்னதமான நாகரிகமும், பண்பாடும் மேலை நாட்டுச் சூறாவளியினால் அழிந்துபடுவதைக் கண்டார். மேலை நாட்டு நாகரிகம் இந்திய மக்களிடையே

தாழ்வு மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தி, தம் நாகரிகத்தையும், மொழியையும். பண்பாட்டையும் வெட்கப்படுமபடி செய்வதைப்பார்த்தார். உலக மக்களுக்கு உரித்தான இந்தியாவின் கலாசாரப் பாரம்பரியம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். புத்தெழுச்சிப் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் ஆனந்த குமாரசுவாமியின் மனதில் அலைமோதின. தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாளி மொழிகளைக் கற்றார். தன் எண்ணத்திற்கு செயல் வடிவம் கொடுக்க 'சிலோன் சமூக சீர்திருத்தச் சங்கம்' என்ற ஒன்றை தோற்றுவித்தார். அச்சங்கத்தின் முக்கியமான நோக்கங்களில் முதன்மையானவற்றை மட்டுமே இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். அரசு நடத்தும் கல்வி நிலையங்களில் சிங்களமும், தமிழும் கட்டாய பாடமாக ஆக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு கல்வி கட்டாயமாக்கப்பட வேண்டும். ஆனந்த குமாரசுவாமியிலிருந்து ஒரு மேற்கோள்: நாம் "சிலப்பதிகாரத்தையும், மணிமேகலையும் படித்தோமேயானால், 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன் நிலைமை முற்றிலும் வேறாக இருந்திருக்கிறது. நாம் தற்கொலைக்கு ஒப்பான மாபெரும் தவறை முகம்மதிய ஆட்சியாளர்களைப் பின்பற்றி பெண்களுக்கு கல்வி மறுத்ததினால் செய்துவிட்டோம்." இச்சங்கத்தில் அறிஞர்களைக் கொண்டு இந்தியப் பண்பாடு சம்பந்தமாக சொற்பொழிவுகள் நடத்தினார். தானும் உரையாற்றினார். ஒரு இதழும் நடத்தப்பட்டது.

தன் பணி கனிமவியலில் இல்லை. இந்தியக் கலை, பண்பாடு, பாரம்பரியத்தை, உலகிற்கு சரியான முறையில் எடுத்துச் சொல்வது தனது வாழ்க்கை இலட்சியம் என தீர்மானித்துக் கொண்டார். தன் உயர் பதவியைத் துறந்து, இந்தியாவுக்கு அடிக்கடி கலைப்பயணங்களை மேற்கொண்டார். இரவிந்திரநாத் தாகூர், அவருக்கு நெருக்கமான கலைஞர்கள் ஆனந்த குமாரசுவாமிக்கு நெருக்கமான நண்பர்களானார்கள். தம் கலைப்பயணங்களில் செப்பு படிமங்கள், ஓவியங்கள் ஆகிய கலைப் பொருள்களை விலை கொடுத்து வாங்கிச் சேகரித்தார்.

ஆனந்த குமாரசுவாமியை பல கோணங்களிலிருந்து பார்க்கலாம். கலை வரலாற்றாசிரியன், கலைக் கோட்பாட்டு விளக்க ஆசிரியர், தத்துவ விளக்க ஆசிரியர், சமூக விமர்சகர், மொழியியலறிஞர் அல்லது அவர் வாழ்க்கையை முன் நாற்பதாண்டுகள் பின் முப்பதாண்டுகள் எனவும் பார்க்கலாம். முதல் நாற்பதாண்டு காலப் பிரிவை உருவாக்க ஆண்டுகள் எனப் பெயரிடலாம். 1903இல் அவருக்கு இருபத்தாறு வயதாகிறது. 1905 வரை இலங்கை

கனிமங்கள் சர்வே இயக்குநராக இருக்கிறார். இந்த ஆண்டிலிருந்து 1917 வரையிலான பதினான்கு ஆண்டுகள் மிக முக்கியமானவை. இந்தக் காலத்தில்தான் இங்கிலாந்திற்கும் இந்தியாவிற்கும் பயணம் செய்கிறார். இந்தக் காலத்தில் இந்திய தேசியம், சுதேசி இயக்கம், சுதந்திரப் போராட்டம் தோன்றி வளர்ந்து செயற்பட்டது. இந்தியக் கலை, பாரம்பரியம் ஆகியவற்றில் பிடிபுடும் ஆர்வமும் ஆனந்த குமாரசுவாமிக்கு ஏற்படுகின்றன. இவை அவரின் உடைநடை வெளித்தோற்றத்திலும் பிரதிபலித்தன. 1906லிருந்து 1911 வரை “சிலோன் தேசிய மீள்பார்வை” என்ற இதழைத் தொடங்கி ஆசிரியராக நடத்துகிறார். 1902 சிலோன் சமூக சீர்திருத்தம் சங்கத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார். இந்தச் சங்கத்தின் நோக்கங்கள் என்னவென்று வரையறுக்கப்பட்டன. (1) சமூக பழக்க வழக்கங்களில் சீர்திருத்தங்களை கொண்டு வருதல், நம் நாட்டிற்கு ஒத்துவராத ஐரோப்பிய பழக்க வழக்கங்களை சிந்தனையில்லாமல் கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றுவதை எடுத்துச் சொல்லி மறுக்கும்படி செய்தல். (2) பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளைப் படிக்கும்படி ஊக்குவிப்பது, இவற்றை கட்டாயப் பாடமாக்க அரசாங்கத்தை வற்புறுத்துவது. (3) தொன்மைக்காலத்து நம் கலைகளையும் அறிவியலையும் புத்தெழுச்சி கொள்ளச் செய்வது. (4) நம் பழங்காலத்து கட்டடங்களைப் பராமரித்து வருங்காலத் தலைமுறைகளுக்குக் கொடுப்பது.

முதல் உருவாக்க காலப்பிரிவில் வெளிவந்த முக்கியமான நூல்கள்: ‘மத்திய கால சிலோன் கலை’ (1908); ‘இந்திய கைவினைஞன்’ (1909); ‘கலையும் சுதேசியமும்’ (1910); ‘இந்திய வரைபடங்கள்’ (1912); ‘விசுவகர்மா இந்தியச் சிற்பங்கள் சில எடுத்துக்காட்டுகள்’ (1914); ‘ராஜஸ்தான் ஓவியங்கள்’ (1910); ‘சிவானந்த நடனம்’ (1900).

பின் முப்பதாண்டுகள் மகோன்னத காலம். அதாவது 1917லிருந்து 1947 வரை இதை “ஒரு யாத்ரீகன் முன்னேறவுதவும் ஆமை உணர்வுவெய்திய நிலை” என ரோஜலிர்சே எழுதுகிறார்.

உருவாக்க காலகட்டத்தில் கலைப் பொருள்களை ஆனந்த குமாரசுவாமி சேகரித்தார். அப்போது வாரணாசியில் காசி இந்து பல்கலைக்கழகம் ஒன்றை தோற்றுவிக்க மதன் மாளவியா நடவடிக்கை மேற்கொண்டிருந்தார். அந்தக் கழகத்தில் ஓர் அருங்காட்சியகத்தை, தான் சேகரித்த கலைப்பொருள்களைக்

கொண்டு நிறுவப் பெரிதும் விரும்பினார். ஆனால், அவர் முயற்சி வெற்றியடையவில்லை. அப்போது அமெரிக்காவிலிருந்து பாஸ்டன் அருங்காட்சியகத்தின் இந்தியப் பிரிவின் காப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். முப்பதாண்டுகள் பணிபுரிந்து 1947இல் ஓய்வுபெற்றார். அந்த ஆண்டிலேயே காலமானார். முப்பதாண்டுகள் அமெரிக்காவில் இருந்தும் அந்நாட்டின் குடிமகனாக ஆக விரும்பாமலே மறைந்தார். அவர் தன் இறுதிக் காலத்தை, இமயமலைச்சாரலின் அடிவாரத்திலுள்ள 'அல்மோரா'வில் அதாவது கையிலைமலைக்குப் போகும் நுழைவாயில் கிராமத்தில் கழிக்கவே ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ஆனால், அவரின் விருப்பமும் நிறைவேறவில்லை.

அருங்காட்சியகத்தில் இந்தியப் பிரிவின் காப்பாளர் பணி என்னவெனில், அவர் காலத்தில் அருங்காட்சிக்காக சேகரிக்கப்பட்ட கலைப் பொருள்கள் (இந்து,பௌத்த, சமணம், இஸ்லாம் சம்பந்தப்பட்ட) ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் கட்டுரைகளாக குறிப்புகளாக எழுத வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாக புத்த கற்சிலையோ, செப்புப்படிமமோ, ஓவியமோ அருங்காட்சிக்காக சேர்க்கப்பட்டால், அவை பற்றிய காலம், பாணி, சிறப்புத்தன்மை என்பனவற்றை எழுதவேண்டும். இதை எழுத வரலாறு தத்துவம், கலைக்கோட்பாடு, காலம், சமயக் கொள்ளைகள் என பல்துறை அறிவு இருந்தாலொழிய முடியாது. ஆனந்த குமாரசுவாமி பல கலைப் பொருள்களுக்கு எழுதியிருக்கிறார்; அவை அருங்காட்சி திங்கள் இதழில் வெளிவந்துள்ளன.

இந்தக் காலப்பகுதியில் வெளிவந்த முக்கியமான நூல்கள் “இந்தியா மற்றும் இந்தோனேசிய கலை வரலாறு” (1927), “வேதங்கள் புதிய அணுகுமுறை ஆய்வு” (1937), “கலையில் இயற்கை மாற்றம்” (1936) “காலமும் ஊழியும்” (1940).

அவர் எழுதியவைகளை காலவரிசைப்படி கொண்டு, ஆனந்த குமாரசுவாமியை மரபுகலை மற்றும் குறியீட்டியல் அறிஞராக, கலை வரலாற்றாசிரியராக, மெய்யியல் விளக்கவுரைக்காரராக, சமய சிந்தனையாளராக, சமூக விமர்சகராக பார்க்கலாம். ஆனந்த குமாரசுவாமியின் இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால் அவர் தம் காலத்து பல்துறை அறிஞர்களுடன் கடிதத்தொடர்பு வைத்திருந்தார். இப்படி எழுதிய கடிதங்கள் ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளன. Rene Gunin, Archer Horner, Huxley, Havel Sorokin, Eric Grill, Jung, Josep Cambell, Niveditia ஆகிய அறிஞர்களுடன் கடிதத்தொடர்பினை வைத்திருந்தார்.ஆனந்த குமாரசுவாமி எழுதிய கடிதங்கள் சில மட்டுமே ஒரு

நூலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு கடிதமும் ஒரு சிறுகட்டுரையாக இருக்கிறது. அவரின் புத்தக மதிப்புரைகளும் கட்டுரையாக இருக்கின்றன.

அண்மையில் ஜேம்ஸ் கசின் ஆனந்த குமாரசுவாமியின் நூற்பட்டியலை கால வரிசைப்படி எழுதியுள்ளார். இப்படி ஆ.கு. எழுதியவைகள் 90 நூல்கள், 96 சிறு அறிக்கைகள், 999 கட்டுரைகள். நூல் மதிப்புரைகள் இன்னபிற ஆக இவை ஆ.கு.வைப்பற்றி எழுதுவோருக்கு அச்சத்தைத் தருபவன. ஆ.கு. எழுதியவைகளைப் படித்து புரிந்து கொள்ளவும், பேசவும், ஆய்வு செய்யவும் காலம் அதிகமாகத் தேவை.

சமூக சிந்தனையாளன் : ஏற்கனவே ஆ.கு. சிலோன் சமூக சீர்திருத்த சங்கம் நிறுவியது சொல்லப்பட்டுவிட்டது. அந்தக் காலக்கட்டத்தில் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதைச் சொல்லியாக வேண்டும். பிரிட்டன் ஆட்சி செலுத்துவது மட்டுமில்லாமல் அது ஒரு கலாசார ஏகாதிபத்தியமாக செயல்பட்டது. ஆசிய நாடுகளைக் கைப்பற்றி தம் ஆளுகைக்கு கொண்டுவந்த பிரிட்டிஷ்காரர்கள் வரலாறு தம்மிடம் ஒரு மகத்தான காரியத்தை, ஒப்படைத்ததாகக் கருதிக்கொண்டு செயல்படுத்தினர். வரலாறு கறுப்பர்களை நாகரிகப்படுத்தும் சுமையை வெள்ளையன்மேல் சுமத்தியதாகச் சொல்லி செயல்பட்டார்கள். கீழைதேயத்தை நாகரிகப்படுத்துவதுதான் வெள்ளைக்காரன் வரலாற்றுச் சுமையாம். ஆக அடிமை படுத்தினான் என்பது பொய் என்றார்கள். முதலில் வெள்ளையன் வணிகம் செய்யத்தான் வந்தான். முதலில் வந்தது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி. அதில் வேலை செய்தவர்கள், கீழை நாட்டின் கலைச்செல்வங்களை, தம்மம் நாட்டிற்கு கொள்ளை அடித்துச் சென்றனர். இங்கிலாந்து நாட்டின் கலா விற்பன்னர்கள் என்ற அரைவேக்காட்டுக்காரர்கள் இந்திய சிற்பக் கலைகளை ஏளனம் செய்தனர். பேரறிஞரெனப்படும் ஜான் ரஸ்கீன் உட்பட, மேலை நாட்டு கலை கல்வி முறையைப் புகுத்தி இந்தியாவின் நெடுங்கால கலை, கைவினைப் பாரம்பரியத்தை அழித்தனர். இந்திய மேல்குடிமக்கள் மற்றும் மத்தியதர மக்கள் கலாரசனையை கீழ்தரமாக்கினர். இவைதாம் கலாசார ஏகாதிபத்தியத்தின் செயல்பாடுகள். இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் ஆ.கு. வருகிறார்.

ஆ.கு வின் சமூக பண்பாட்டு சிந்தனைகளும் கடுமையான விமர்சனங்களும், குறிப்பாக மூன்று நூல்களில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவை: “கலையும் சுதேசியமும்” (1912); “தேசிய இலட்சியம் பற்றிய கட்டுரைகள்” (1909) “எழுத்து

மற்றும் படிப்பறிவு மிரட்டல்” (1940). இவற்றில் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. ஆ.கு சுதேசி இயக்கத்தை சுதந்திர போராட்ட ஆயுதமாக மட்டும் கருதவில்லை. இவ்வியக்கம் செத்துக் கொண்டிருக்கும் கலாசாரத்துக்கு புத்துயிர் கொடுத்து வலிவோடும் பொலிவோடும் செயல்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். “இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் தலைவர்களின் நோக்கம்தான் என்ன? அவர்கள் இந்தியாவை புரிந்துகொள்ளவில்லை. நேசிக்கவும் இல்லை. அவர்களின் விருப்பம் இங்கிலாந்தின் வணிக வலிமை போல் இந்தியாவின் ஆற்றலைப் பெருக்க வேண்டும். பிரிட்டன் பூஷ்வா வர்க்கத்தின் வாழ்க்கைச் சுகபோகங்களை இந்திய மண்ணிலும் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்பதே. சுதேசியர் மேலைநாட்டு விஞ்ஞானத்தைப் போதுமான அளவிற்கு அறிந்துகொண்டு, தம் கலையை போதுமான அளவிற்கு மறந்துவிட்டு ஐரோப்பாவுக்குச் சமமாக வர்த்தகத்தில் வெற்றியடைவதே இலட்சியமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்படி நாடுகள் உருவாக்கி எழுப்பப்படவில்லை. இந்தியாவில் கிறிஸ்துவ மிஷனரிகள் செய்வதெல்லாம் நாசவேலை தவிர வேறொன்றுமில்லை. இந்திய மக்களை அவர்கள் இந்திய மண்ணுக்கே அன்னியமாக்கும் வேலைகளைச் செய்கிறார்கள்.” அமெரிக்காவில் இருந்துகொண்டு மேலைநாட்டு நாகரிகத்தையும் பண்பாட்டையும் இவ்வாறு ஆ.கு. கரும் சொற்களால் சாடினார். ஆ.கு. வை பிற்போக்குவாதி, பழமைவாதி, மத்தியகாலப் புத்தியுள்ளவர் எனக் கண்டனம் செய்தவர்களும் உண்டு.

கலை வரலாற்றாசிரியன்: இவர் கலை வரலாற்றாசிரியரானது அவர் எழுதிய “மத்தியகால சிங்கள கலை” வெளிவந்ததிலிருந்தே எனச் சொல்லலாம். இப் பெருநூல் 1909 ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. இதற்கு உடன் உழைத்தவர் அவரின் முதல் மனைவி ஈதல் மேரி. இந்நூல் 17 அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 18ஆம் நூற்றாண்டின் கண்டி அரசின் பொருளாதார அமைப்பின் சிறப்புத்தன்மைகள், சிங்கள அணிகலன்களும் அவற்றின் அமைப்பும் அலங்காரக் கூறுகளும், கட்டடக் கலை, மரவேலைப் பொருள்கள், கற்சிற்பங்கள், ஓவியம், உலோகம் மற்றும் மண் பொருள்கள் பற்றி உள்ளன. இதில் ஆ.கு. வரைந்த 173 கோட்டுருவப் படங்கள் உள்ளன. இக்கைவினைஞர்கள் பயன்படுத்தும் கையெழுத்துப் பிரதிகளைச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்நூலை இங்கிலாந்தில் அச்சடித்தார்.

“இந்திய மற்றும் இந்தோனேசிய கலை வரலாறு” (1927), “இந்திய கலைகளுக்கு ஓர் அறிமுகம்” (1928), இந்தியா மற்றும் இலங்கைக் கலைகளும்

கைவினைப்பொருள்களும்” (1904) கீழை நாட்டின் கலை கோட்பாடுகளையும், அழகியலையும் பற்றிப் பேசும் முக்கியமான புத்தகங்கள்: ‘கலையில் இயற்கையின் மாற்றம்’ ‘கிறிஸ்துவ மற்றும் கீழைநாட்டு கலைத்தத்துவம்’, ‘அணி இலக்கணமா, சிந்தனை இலக்கணமா’. ஆ. கு. கலை கலைக்காகவே என்ற கொள்கையை கடுமையாகச் சாடுகிறார். நாம் கலையை விரும்புகிறோம், போற்றுகிறோம் என்று சொல்லுவது எல்லாமே வெறும் பிதற்றலே. ஏனெனில் நாம் சொல்லாமல் சொல்வது நமது சுகமான அநுபவ உணர்வுகளைத்தாம். ஒருவன் கலையை நேசிப்பதை விட கலைஞனாக இருப்பதுதான் முக்கியம். கலை, நாட்டார்கலை ஆகியவைகளில் நடைமுறைப் பயனிலாக் கலை என்ற பாகுபாடு கிடையாது. எல்லாமே நடைமுறைப் பயனுள்ள கைவினைகளேயாம். எவன் ஒருவன் கலைஞனாக இல்லையோ அவனுக்கு சமூக மதிப்புப் பெற உரிமை கிடையாது என்கிறார்.

இந்திய கட்டடக்கலையை விளங்கும் பொருட்டு அவர் மேற்கொள்ளும் நெறிமுறை அனைத்துத் துறைகளிலும் சென்றது. அவர் கட்டடக்கலைச் சரித்திர நூல்களை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளாமல், இலக்கியம், கல்வெட்டு, மற்றும் வரலாற்றுச் சின்னங்களிலிருந்தும் சான்றுகளைத் திரட்டி எடுத்து விளக்கமும் கொடுக்கிறார். முடிவு அளிக்கிறார். தொடக்ககால இந்திய கட்டடக் கலை, அரண்மனைகள் இவ்விருநூல்களும் இன்றளவும் ஆதார நூல்களாக இருக்கின்றன.

ஆ. கு. வின் படிமவியல் அறிவின் ஆழத்தையும் ஆராய்ச்சித் திறனையும் “சிவானந்த நடனம்”, “புத்த படிமத்தின் மூலம்” ஆகிய நூல்களில் காணலாம்.

ஆ. கு. தன் வாழ்நாளில் இறுதி ஆண்டுகளில் தத்துவத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டாலும், அவரின் சமய ஆய்வுகள் நெடுங்காலத்திற்கு முன்பே தொடங்கிவிட்டன என்பதை சிவானந்த நடனம் என்ற நூல் சொல்கிறது. இந்நூலில் நடராசர் - ஆட வல்லானைப் பற்றி ஒரு கட்டுரைதான் இருக்கிறது. மற்றையவை வெவ்வேறான பொருள்களைப் பற்றியவை. “சிவானந்த நடனம்” கட்டுரை முதல் முதலாக ஜே. நல்லசாமி பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் நடத்தி வந்த “சித்தாந்த தீபிகை” இதழில் வெளிவந்ததாகும். ஆ. கு. ஆட வல்லானின் பிரபஞ்ச இயக்க நாட்டியத்தை விளக்க திருமந்திரம், உண்மை விளக்கம், சிதம்பரம் மும்மணிக் கோவை, திருவாசகம் ஆகிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். நடராசர் என்றாலே சிதம்பரம் நடராசர்தான் முதலில் நினைவுக்கு

வருபவர். இங்கே இதை குறிப்பிடுவது தவறு இல்லை. அதாவது ஆ.கு. மறைந்து ஏறக்குறைய அரைநூற்றாண்டிற்குப் பிறகு அறிஞர் சிவராமமூர்த்தி “கலை, சிந்தனை, இலக்கியம் - இவற்றில் நடராசன்” என்ற பெருநூலை எழுதினார். ஆசிரியர் இந்தியக் கலைப் பேரறிஞர் என உலகப்புகழ் பெற்றவர். ஆ.கு. வின் புகழை என்றைக்கும் நிலை நிறுத்தும் நூல்கள் பல இருப்பினும் புத்தபடிம மூலம் என்ற சிறுநூல் முக்கியமானது.

ஆ.கு. விற்கு முன்பு இந்தியச் சிற்பங்களும், கலைகளும் அன்றைய காலத்து மேலைநாட்டினரால் புறக்கணிக்கப்பட்டன. 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மேலைநாட்டு ஏகாதிபத்தியம் உலகமெங்கிலும் கொடிகடடிப் பறந்த காலம். ஆளும் வர்க்கத்தின் தீர்ப்பே எடுபட்டது; எதிர்ப்புப் கிடையாது. அதுவே உண்மையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

மேலை நாட்டு பண்பாடு மற்றும் கலை ஆகியவற்றிற்கு கிரேக்க ரோமானிய நாகரிகம், இலக்கியம் அடிப்படையானவை. கிரேக்க ரோமானிய சிற்பம் மனித உருவத்தை அப்படியே ஒத்து இருப்பது (Realistic). வலிவானவனின் தசைகள் புடைத்து உருண்டு திரண்டிருக்கும் உடலமைப்பு; அழகான தோள்களும் புயங்களும், வாகான முகவெட்டு, சுருண்ட தலைமுடி, குறுகிய இடுப்பு, ஓட்டிய வயிறு, இப்படி கிரேக்க ரோமானிய சிற்பங்கள், சிறந்த மனித வடிவத்தைப் பிரதிபலிப்பவை. ஆனால் கீழை நாட்டுச் சிற்பங்கள் அப்படிப்பட்டவை அல்ல. எடுத்துக்காட்டு நடராசர் படிமம். எனவே, மேலை நாட்டினர் கீழைத் தேயத்து சிற்பம் தத்துவகோட்பாட்டிற்கு வடிவமாக இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் இதை காட்டுமிராண்டி கற்பனை வக்கிரங்கள் என விமர்சித்தனர்.

புத்தர் மனித உருவில் கல்லிலும் உலோகத்திலும் இருந்ததைக் கண்ட மேலை நாட்டினர் கலை விற்பன்னர்கள் இது உரோமானிய, கிரேக்க கலையின் பாதிப்பு என்றனர். இப்படி கூறியவர்களில் பிரெஞ்சு கலா விமர்சகர் ஆல்பர்ட் கிரண்டெவல் முக்கியமானவர்.

இந்தியாவின் வடமேற்கு பாகத்தை கனிஷ்கர் என்ற அரசன் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆண்டு வந்தார். கனிஷ்கர் பேரரசின் தலைநகர் காந்தாரம். அங்கு இந்தியாவின்மேல் படையெடுத்த அலெக்ஸாண்டருடன் கிரேக்க சிற்பிகளும் கலைஞர்களும் வந்திருந்தனர். அவர்கள் தம் நாடு

திரும்பாமல் காந்தாரா தேசத்திலேயே தங்கிவிட்டார்கள். அந்த சிற்பிகள் புத்தர் உருவத்திற்கு மனித உருவம் கொடுத்தனர். காந்தார புத்த சிற்பங்கள் போதி தத்துவ புத்தராகக் காணப்படுகின்றன. சித்தார்த்தன் போதி மரத்தின் கீழ் ஞானம் பெற்று ஒளியாகத் திகழ்ந்த பிறகுதான் புத்தர் என அழைக்கப்பட்டார். அதன் முன்னிலை போதிசத்துவர். போதி சத்துவர் படிமத்தில் மீசை இருக்கும், தலைப்பாகை இருக்கும். கிரேக்க பாணியில் மடிப்பு மடிப்பாக நீண்ட வேட்டி இருக்கும். போதி சத்துவருக்கு கிரேக்க சிற்பங்கள் மாதிரி மனித உருவம் கொடுத்து ஏராளமாக வடித்தார்கள். எனவே, கிரேக்க புத்த படிமத்தை மனித உருவத்தின் ஆரம்பம் என்று அதற்கு அடிப்படை கிரேக்கக்கலை என்றும் கூறிவிட்டார்.

இந்த முடிவை வலிமைபடுத்துவது போல் புத்தர் காந்தார சிற்பத்திற்கு முன்பு குறியீடுகள் மூலமாக மட்டுமே காட்டப்பட்டார். புத்தர் வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்ச்சிகள், பிறப்பு, மாபெரும் துறவு, ஞானத் தெளிவு, மகாபரிநிர்வாணம். யானைகள் சித்தார்த்தன் தாய் நிறை சூலியாக இருப்பதையும்; போதி மரம் ஞானம் அடைந்ததையும்; தர்ம சக்கரம் முதல் போதனையையும்; தூபி மகா பரிநிர்வாணத்தையும் குறியீடுகளாகக் காட்டுகின்றன.

இந்த முடிவை மேலை நாட்டு கலையுலகம் ஏற்றுக் கொண்டது. இந்த முடிவு முழு உண்மையானதல்ல; மனித உருவில் புத்தர் படிமம் இந்திய மண்ணிலிருந்தே வந்தது என்று ஆ.கு. 1908 இல் கோபன் ஏகனில் கூடிய கீழ்த்திசை அறிஞர்கள் மாநாட்டில் ஆற்றிய ஆராய்ச்சி பேருரையில் சான்றுகளைத் தீரட்டி முன்வைத்தார்.

ஆ.கு. வின் இந்த ஆராய்ச்சி உலக வரலாற்றில் பெரும் திருப்பு முனையாக அமைந்துவிட்டது. இந்திய சிற்பம் மனித உருவங்களை முன்வைத்து மாடலாகக் கொண்டு செதுக்கப்பட்டதல்ல; மாறாக ஆழ்ந்த தியானத்தாலும், ஆன்மீக அநுபவத்தைக் கொண்ட மந்திரங்கள் மனத்தில் எழுப்பும் உருவத்தை அடிப்படையாக கொண்டதாகும் என விளக்கிச் சொன்னார். புத்தரின் மனித உருவம் காலப் போக்கில் இந்திய மண்ணிலிருந்து வந்ததாகும் என ஆ.கு. நிறுவினார். இங்கு “யக்ஷா” அதாவது “இசக்கி” என்ற நூலை குறிப்பிட வேண்டும். இதுவும் எளிதில் படித்து உள்வாங்கிக் கொள்ளமுடியாத நூலாகும். ஆ.கு. வின் மேற்கோள் ஒன்று “காந்தாகார் சிற்பியானவன் அப்போலோவை புத்தராக ஆக்காமல், புத்தரை அப்போலாவாக ஆக்கிவிட்டான்.”

உலகக் கலை வரலாற்றில் ஆ.கு வின் இன்னொரு மகத்தான நூல் 'இராசபுதானத்து ஓவியங்கள்' (இராஜஸ்தான் மற்றும் இமாலய பஞ்சாபிலுள்ள 16ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து 19ஆம் நூற்றாண்டு காலத்திய இந்து ஓவியங்கள். சம காலத்து சிந்தனையும் அதன் பிரதிகளுடன் கூடிய ஒப்புமை) ஆய்வு நூலின் தலைப்பே பெரியதாக இருக்கிறது.

இராசபுதானத்து ஓவியக்கலையில் அவற்றின் தொடக்கத்தையும் வளர்ச்சியையும் பற்றி காலவரிசைப்படி ஆய்கிறார். முகலாய இராசபுதனத்து கலைகள் ஆகியவற்றை ஒப்புமைப்படுத்தி அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளையும் விரிவாக எழுதுகிறார்.

முகலாய ஓவியக் கலை முழுக்க மேட்டு குடிமக்களை, பிரபுக்களை, அரசர்களைப் பற்றியதாகும்: இராசபுதனத்து ஓவியமோ அநேகமாக பிரபஞ்சம் தழுவியது. இராசபுதனத்து ஓவியக்கலையின் ஊற்றாகவும், உந்து சக்தியாகவும் இருப்பது எளிய மக்களின் வைணவ சமயமே. இராமர், கண்ணன் வழிபாடும் வைணவ சமயத்தின் சாரமாகும். இந்த ஓவியங்கள் இந்திய வாழ்க்கையின் தன்னடக்கத்தையும் இறுக்கமான ஒழுங்கையும் பிரதிபலிக்கின்றன. அவற்றின் வரைபடங்கள் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் உடை, அணி அலங்காரங்கள் கட்டடக்கலை பற்றி ஏராளமான தகவல்களை வழங்குகின்றன. இவற்றிற்கும் மேலாக எளிய மக்களின் ஆழ்ந்த சமயப்பற்றுக்களை நம்பிக்கைகளை தெரிவிக்கின்றன.

ஆனந்த குமாரசாமியின் இராசபுதனத்து ஓவிய நூலானது ஒரு முன்னோடியின் படைப்பு. அவரை பின்பற்றி பல அறிஞர்கள் ஆய்ந்துள்ளனர். இன்னொரு மேற்கோள்: “காதலும் அநுபூதியும் வீரமும் அஞ்சா நெஞ்சமுமுள்ள ஓர் உலகத்தை நம்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றன. ஆதி அந்தமிலா காலத்தின் குரலை கண்ணன் புல்லாங்குழல் இசைக்க, காலத்தில் வாழும் மனிதர்கள் கேட்கிறார்கள்.” சமயவியல்: “புத்தரும் அவரது போதனையும்” (1916): “இந்து சமயமும் பௌத்தமும்” (1943) இரண்டு நூல்களுமே ஆ.கு. வின் சமயவியல் புலமையை பறைசாற்றுவன. பாளி, சமஸ்கிருத மூலநூல்களிலிருந்தே இவ்விரு நூல்களும் எழுதப்பட்டவையாகும். ஆக பௌத்தத்தை முற்றிலும் இந்து மதத்திற்கு மாறான மதமில்லை என நிரூபிக்கிறார்.

“புத்தரும் அவரது போதனையும்” இரு பெரும் பகுதிகளைக் கொண்டது. முதல் பாகம்: புத்தரின் வாழ்க்கை வரலாறு. இரண்டாம் பாகம்: ஆரம்ப கால பௌத்தத்தின் போதனை. தம்மம், கோட்பாடும் ஒழுக்க விதிகளும். சம்ஸ்க்காரா, கர்மம், பௌத்த சுவர்க்கமும் நரகமும். நிர்வாகம், அறிவியல், மனச்சான்று, ஆன்மீக பயிற்சியும் நியமங்களும், மனநிறைவு, சங்கம், பொறுமை, பெண்கள், ஆரம்ப பால பௌத்தமும் இயற்கையும். பௌத்த துன்பவியல் கொள்கை, பௌத்த அரசர்கள், தற்கால பௌத்த நெறிமுறைகள், பௌத்தமும் பிராம்மணீயமும், வேதாந்தம், சாங்கியம், யோகம், மகாயான பௌத்த தொடக்கம், மகாயானம் பிரிவுகள், ஜென் பௌத்தம், பௌத்தக்கலை, பௌத்த இலக்கியம், புத்தர் சிற்பமும் ஓவியமும் இவை இந்நூலின் அதிகாரங்களின் தலைப்புகள்.

இந்துமதமும் பௌத்தமும் என்ற சிறுநூல் 1943 இல் வெளியிடப்பட்டது. ஆ.கு. 1942இல் நியூயார்க்கிலுள்ள யூத் இறையியல் கல்லூரியில் ஆற்றிய இருசொற்பொழிவுகளின் நூல் வடிவாகும். இவ்விரு சமயங்களின் தொன்மங்கள் திருமறைகள். சமூக அமைப்பு, கோட்பாடுகள் விளக்கப்படுகின்றன. சிறிய நூல், ஆனால் மிகவும் கடினமான நூலாகும். ஆ.கு. ஆழ்ந்த தத்துவங்களை சுருக்கமாக கொடுத்திருக்கிறார். ஏனெனில் அவர் பேசியது தத்துவ ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும். ஆ.கு. வேதங்களைப் பற்றிய ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். 2000இல் விதியா நிவாஸ் மிஸ்ரா அவர்கள் 17 கட்டுரைகளை மட்டுமே Perception of Vedas வெளியிட்டுள்ளார். பெரிய அளவில் (டபிள் டெம்மி) 450 பக்கங்கள். இக்கட்டுரைகள் பேசும் பொருள் எளிதில் புரிந்துக் கொள்ளக் கூடியதல்ல; எழுதப்பட்டிருக்கும் நடை, வைரச் செதுக்கல். மையக்கருத்துக்கள் ஆழத்தில் ஓடும் எண்ணங்கள், கறாறான சொற்றொடர்கள்.

ஆ.கு. ஆ.கு 1947 ஆகஸ்ட் 15 ஆம் தேதி தன் சுதந்திரச் செய்தியாக சொன்னது. “இந்தியா நியாகவே இரு.” இத்தனை சிந்தனை ஆழமிக்க நூல்களை எழுதிய ஆனந்த குமாரசாமி 70ஆவது பிறந்த நாளன்று தனக்கு அளித்த விருந்தில் சொற்பொழிவில் குறிப்பிட்டது: “நான் எனக்கே உரிய தத்துவத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அல்லது ஒரு புதிய சிந்தனைப் பள்ளியை நிறுவவுமில்லை. நான் மிகப் பெரிய பாடம் ஏதாவது அறிந்து கொண்டேன் என்றால், எனக்காகச் சிந்திக்கக் கற்றுக்கொள்ளவே இல்லை என்பதுதான்.”

“இந்தப் பொருள்களைப் பார்த்தபின் இவற்றின் அர்த்தம் என்ன என்பதை நான் அறியமாட்டாமல் போனால் இவற்றால் என்ன பயன்?” என்பதுதான் ஆ.கு. ஒவ்வொருவரையும் பார்த்து கேட்கும் வினா.

ஆ.கு.வின் ஆழமான நம்பிக்கை என்னவென்றால் புலமையும் கல்வியும் ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திலும் புலப்படாதிருக்கும் பகுதியான ஆன்மா என்னவென்று அடிப்படையான வினாவை எழுப்பி, அதைப் பேணி வளர்க்க வேண்டும்.

1947 செப்டம்பர் 9ஆம் நாள். ஆ.கு. சிவானந்த நடனம் நூலின் மறுபதிப்புக்காக தன் மாடிஅறையில் உட்கார்ந்து திருத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார். ஆ.கு. வுக்கு தோட்டம் என்றால் மிகுந்த ஈடுபாடு. தன் வீட்டில் பலவித மலர்ச்செடிகளைப் பாசத்தோடு வளர்த்தவர். அவரது மனைவி அந்த தோட்டத்திலிருந்து ஆ.கு. வை அழைக்கிறார். “உன் மாணவன் இங்கு காத்திருக்கிறான்”. ஆ.கு. இறங்கி வந்தார். தோட்டத்தில் நுழைந்தார். மார்புவலி என்றார். ஒரு சில நொடிகளில் ஆ.கு. காலமானார்.

யாழ்ப்பாணத்து அ.முத்துதம்பிப்பிள்ளை “ஆங்கிலம் ஆங்கிலம் தமிழ் அகராதி” ஒன்றை வெளியிடுவதற்கு ஆ.கு. நீதியுதவியும், நூல் எப்படி இருக்கவேண்டும். என்பதற்கான ஆலோசனையும் கொடுத்துள்ளார். இந்தச் செய்தியை அந்நூலில் ஆசிரியரே எழுதியிருக்கிறார். மற்றும் “அபிதான கோசம்”, “யாழ்ப்பாணத்து வரலாறு” ஆகிய நூல்களுக்கு ஆ.கு. நீதியுதவியையும் ஆலோசனையும் வழங்கியுள்ளார்.

ஆ.கு. யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள் அணியும் நகைகளைப் பற்றி ஒரு பட்டியல் தயார் செய்திருக்கிறார். அணிகலன்களின் பெயரைத் தமிழில் எழுதியும் அதன் அமைப்புப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் சிறு குறிப்பும் வரைந்துள்ளார். அந்தப் பட்டியலிருந்து ஒரு சில: கொண்டைப்பூ, பாதசரம், கொலுசு, காற்கொலுசு, கல்லட்டியல், உட்சுட்டு அட்டியல் மணி, தட்டுமன், நாகபடம், கொப்பு வாவி.

தமிழ்நாட்டார் கதைகளைக் கேட்டு தமிழில் எழுதி ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பும் செய்திருக்கிறார். அதற்கு தஞ்சாவூர்க் கதைகள் என்று பெயர் (1909). அந்தக் கதைகள், ‘வாதங்கொட்டை வழக்கு’, ‘யானையும் திருடனும்’ ‘வைர

மோதிரம்' 'தென்னை மரத்தில் புல்பிடுங்கிப் போன திருடன்' 'சுப்ரமணிய கோயில் கீழ்க்குதிரை' மற்றும் எட்டுக் கதைகள்.

இந்தியாவில் பழங்காலத்து வாணிபம் என்ற ஒரு கட்டுரையை ஆர்.கே.முக்கர்ஜி என்ற பேராசிரியர் கல்கத்தாவிலிருந்து வரும் மாடர்ன் ரிவ்யூவில் எழுதினார். அதைபடித்த ஆ.கு. தமிழகத்தில் பெரிய அளவில் கடல் வாணிபம் நடந்து இருக்கிறது. இச்செய்தி விடுபட்டிருக்கிறது. என்று சங்க இலக்கியத்தின் பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான பட்டினப்பாலையிலிருந்து கீழ்கண்ட வரிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துக் கடிதம் எழுதினார். அக்கடிதம் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் மேற்கோள் காட்டிய பட்டினப்பாலை வரிகளாவன:

மாஅ காவிரி மணம் கூடும்
 தூ எக்கர்த் துயில் மடிந்து
 வால் இணர் மடல் தாழை
 வேல் ஆழி வியன் தெருவில்
 நல் இறைவன் பொருள் காக்கும்
 தொல் இசைத் தொழில் மாக்கள்
 காய் சினத்த கதிர்ச் செல்வன்
 தேர் பூண்ட மாஅ போல
 வைகல்தொறும் அசைவு இன்றி.
 உல்கு செயக் குறை படாது
 வான் முகந்த நீர் மலைப் பொழியவும்
 மலைப் பொழிந்த நீர் கடல் பரப்பவும்
 மாரி பெய்யும் பருவம் போல
 நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்.
 நிலத்தினின்று நீர்ப் பரப்பவும்
 அளந்து அறியாப் பல பண்டம்
 வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி
 அருங்கடிப் பெருங் காப்பின்
 வலியுடை வல் அணங்கின் நோன்
 புலி பொறித்து புறம் போக்கி,
 மதி நிறைந்த மலி பண்டம்
 பொதி மூடைப் போர் ஏறி
 மழை ஆடு சிமைய மால் வரைக் கவாஅன்

வரை ஆடு வருடைத் தோற்றம் போல
கூர் உகீர் சூமலிக் கொடுந்தாள் ஏற்றை
ஏழகத் தகரோடு உகளும் முன்றில்

கலாசார ஏகாதிபத்யம்

இந்தியக் கலையைப் புரிந்துக் கொள்வதற்காக ஆனந்தகுமாரசுவாமி அளித்த பலதரப்பட்ட பங்களிப்புக்களை முழுமையாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

அவர் முக்கியமாக பிரித்தானியாரின் கலாசார ஏகாதிபத்தியத்துக்கு - பண்பாட்டு ஆணவத்திற்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பி இந்திய மரபின் மாண்பினை அவர்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி எடுத்துக் கூறினார்.

பிரித்தானிய கலாசார ஏகாதிபத்தியத்தின் தன்மைகள்தாம் எவை? திமிர்வாதம்தான் என்ன? கிழக்கு இந்திய கம்பெனியில் ஊழியம் செய்த பிரிட்லிஷ்காரர்கள் இந்தியாவிலுள்ள கலைப்பொருள்களை பெருமளவில் கொள்ளை அடித்து தம் சொந்தப் பொருள்களாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் இந்தியாவில் பணிசெய்த காலத்தில், எல்லாவிதமான இந்தியப் பொருள்களை அதாவது புலித்தோல் முதல் காட்டெருமைக் கொம்புகள், கற்சிற்பங்கள், செப்புப் படிமங்கள், வெண்கலச் சிலைகள், கைவினைப் பொருள்கள் வரை வாங்கினார்கள். தம் விருப்பதிற்கேற்ப கண்ணில்பட்டதையும் கைக்கு கிடைத்ததையும் அடிமாட்டு விலைக்கு வாங்கினார்கள். இந்தியாவில் இருக்கும்போது அவைகளை தம் வரவேற்பு அறைகளில் அலங்காரப் பொருள்களாக வைத்து தம் இனச் செருக்கை வெளிப்படுத்தினார்கள். பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்று இங்கிலாந்து திரும்பினபோது இந்தப் பொருள்களை நினைவுப் பொருள்களாக எடுத்துச் சென்றனர்.

பிரிட்லிஷ்காரர்கள் மட்டுமல்ல இப்படி காலனி நாட்டிலுள்ள கலைப் பொருள்களை எடுத்துச் செல்வதை, போர்ச்சுகீசியர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், ஜெர்மானியர்களும் செய்தார்கள். இப்படிக் கொண்டு வந்தப் பொருள்கள் பெருமளவில் சேர்ந்துவிடவே, இந்நாடுகளில் மியூசியங்கள், அதாவது அருங்காட்சியகங்களும் நிறுவப்பட்டன.

இங்கே இப்படி சேகரிக்கப்பட்டதில் ஒன்றைக் குறிப்பிட வேண்டும். அதாவது சேகரிக்கப்பட்ட கைவினைப்பொருள்களை வைத்து பகிங்காம் மற்றும் மான்செஸ்டரிலுள்ள தொழிலதிபர்களும் உற்பத்தியாளர்களும், காலனி நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை அறிந்தார்கள். அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களை அப்படியே காப்பி எடுத்து, பெரும் எண்ணிக்கையில் தயார் செய்து குறைந்த விலைக்கு விற்கனர். விளைவு அந்த நாட்டின் கலாமரபு பாழ்படத் தொடங்கியது.

கலாசார ஏகாதிபத்தியத்தின் இன்னொரு முகம். இலண்டனில் கலையில் அனைத்தையுமே அறிந்தவர்கள் என்று கொண்டாடப்பட்டவர்கள் இந்தியக்கலையை. கேவலமாகக் கேலிச் செய்தனர். ஜார்ஜ் பெர்டவுட், வின்சென்ட் சுமித் போன்றவர்களும் “என்ன இந்தியக்கலை; ஒரு சிலையாவது பார்ப்பதற்கு அழகாக இருக்கிறதா? பத்து தலைகள், நான்கு தலைகள், மனிதச் சாயல் அற்றவை” என்று கேலி செய்தனர்.

இந்தியாவில் கலைப்பள்ளிகளில் ஐரோப்பிய ஓவியங்கள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டன. அங்கே கொடுத்த ஓவியப் பயிற்சி போன்று இங்கேயும் கொடுக்கப்பட்டது. இந்திய சமூகத்தின் மேட்டு மற்றும் மத்திய தர சமூக மக்களின் அழகுணர்ச்சியில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தம் இந்தியநாட்டின் கலை மரபுகளிலிருந்து விலகிப்போய் அந்நியப்பட்டுப் போனார்கள். அவர்களின் கலையுணர்வும் சுவையும் கீழ்த்தரமானவை ஆகின.

இந்தியக் கலை வரலாற்றாசிரியர்களும்கூட ஐரோப்பியர் சொன்னதை அப்படியே வெட்கமில்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக “புத்தர் படிமத்தின் தொடக்கம்” என்ற ஆ. கு. வின் சொற்பொழிவு ஐரோப்பிய கலா விமர்சகர்களை சிற்ப வரலாற்றாசிரியர்களை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியது எனலாம். புத்தருக்கு மனித உருவம் கிரேக்க சிற்பிகள்தான் கற்றுத் தந்தார்கள் என்று பிரேஞ்சு புவச்சர் சொன்னார். இந்தக் கருத்தை ஆவேல், கிராமரிஷ் போன்ற ஐரோப்பியர்களே மறுத்தபோது கௌரங்கநாத் பாணர்ஜி புவச்சரின் கருத்துதான் சரியென்று சொன்னார். இப்படி இந்திய அறிஞர்களே, மிகவும் அடிபணிந்து கோழைத்தனமாக தம் அடிமைப்புத்தியைக் காட்டிக் கொண்டார்கள் என்றார்.

இப்படிப்பட்ட கலாசார ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக அறிவு பூர்வமாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் ஆனந்த குமாரசுவாமி எழுதிய கட்டுரைகளைப் புரிந்துக்

கொண்டால்தான் ஆனந்த குமாரசுவாமியின் அளப்பரிய பங்களிப்பைத் தெரிந்துக் கொள்ள முடியும்.

ஆனந்த குமாரசுவாமியின் பார்வையில் இந்திய சமய வரலாறு

ஆனந்த குமாரசுவாமி கலை வரலாற்று ஆசிரியர், கலா விமர்சகர் என்று பொதுவாக அறியப்பட்டவர். எனினும், அவரின் ஆராய்ச்சி - புலமை ஒரு துறையில் மட்டுமே நின்றுவிடவில்லை. அவரின் பார்வை உலகம் தழுவியதாக இருக்கிறது. அவர் கலையைக் கலையாக மட்டுமே பார்க்க மறுத்துவிட்டார். கலையறிவு ரசிப்பதற்கும் அழகுணர்ச்சிக்கும் வேண்டப்படுவதில்லை; சுவை நோக்குக் கொண்டதுமல்ல. கலை கலைக்காகவே என்ற கோட்பாட்டை காத்திரமாகவே மறுத்தார். அவரின் கூற்றுப்படி கலைப்படிப்பு அறிவு பெறுவதில் மட்டுமே இருக்குமானால் அதற்கு எந்தவிதமான மதிப்பும் கிடையாது; விழுமியம் அற்றதாகும். கலைப்படிப்பு ஒரு நாட்டின் சமூகம் மற்றும் பண்பாட்டின் கோலங்களின் வளர்ச்சியையும், வாழ்க்கை நெறிமுறையையும் உலகப் பார்வையையும் புரிந்து கொள்வதற்காக இருக்க வேண்டும். எனவே, கலைப்படிப்பானது மொழி, இலக்கியம், வரலாறு, மானிடவியல், தத்துவம், மதம் மற்றும் பலதுறைகளுடன் உறவுகொண்டு ஊடாடி இருக்கவேண்டும் என்றார்.

இந்தியக் கலையைப் பிரித்து தனித்து அணுகாமல் இந்திய சமயம் மற்றும் தத்துவங்களோடு பார்க்கவேண்டும் என்பதினால் அவைகளில் ஈடுபாடு கொண்டார். கலை என்பது ஒரு வாழ்க்கை நெறியின் கண்ணாடி என்று கொண்டால் சமயம் மற்றும் தத்துவ அறிவு இன்றியமையாத, முக்கியமான நீபந்தனையுமாகும். மேலும், இந்தியச் சூழலில் - கலையும், சமயமும் தத்துவமும். ஒன்று மற்றொன்றோடு பிரிக்கமுடியாதபடிக்கு உறவு கொண்டிருக்கிறது. இவை இரண்டுமே ஒன்றின் வெவ்வேறான வெளிப்பாடுகள். பண்டைய இந்தியக் கலையானது முழுமையாகவே சமயம் சார்ந்தது. இந்தியக் கலையை வரலாற்று அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யும்போது இந்தியச் சமயங்களின் பரிணாமப்போக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். கலையின் கூறுகளை சமயங்களினை விமர்சனப்பாங்கான புரிதலுடன் விளக்கவே முயன்றார். பிற்காலத்தின் இந்தியச் சமயம், சடங்குகள், தத்துவங்களின் கருத்துக்கள் முன்னதாகவே கலைப் படைப்புகளினால்

எதிர்பார்க்கப்பட்டன. இவற்றிற்கான முன்மாதிரிகள் இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டிய முன்னோடிகளில் ஆனந்த குமாரசுவாமியும் ஒருவராவார், தாடியுள்ள மனிதன் தன் பார்வையை தன் மூக்கு நுனியில் குவிப்பதைக்காட்டும் சுண்ணாம்புக் கற்சிலை பிற்காலத்தில் வந்த யோகியின் முன்மாதிரியாகும்.

அரப்பா மக்கள் திராவிட இனத்தவர். அவர்களின் மத நம்பிக்கைகளும், பழக்கவழக்கங்களும் பக்திப் பண்புகளைக் கொண்டிருந்தன. இவையே பிற்காலத்தின் கடவுட்கொள்கையை உருவாக்கியவை விக்கிரக வழிபாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் பங்களித்தவை. நாம் திராவிடரை தென்னக இனத்தவராகவும் ஆரியரை வடநாட்டு இனத்தவராகவும் எடுத்துக் கொண்டால் - இனக்குழு அமைப்பை முடியாட்சி வெற்றி பெற்றது எனவும் மரபுவழி சமயத்தில் லிங்கம் மற்றும் தாய் தெய்வ வழிபாடுகள் வரவேற்கப்பட்டன எனவும் கடவுட்கொள்கை மற்றும் பக்தி வளர்ச்சிக் கால கட்டத்தில் அருவக் குறியீடு மனித உருவ விக்கிரக வழிபாட்டிற்கு மாற்றம் அடைந்தது எனவும் இதுவே தோற்றுப் போனவர்கள்தான் வெற்றியாளர்களின் மீது இறுதி வெற்றி அடைந்ததைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது எனவும் விவாதிக்கலாம். திராவிடர்களிடம் பொதுவாக இருந்த பண்புக்கூறு விக்கிரக வழிபாட்டின் வளர்ச்சியிலும் இது சம்பந்தமான எல்லாவற்றிலும் பெரும்பங்கு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது பூசையானது யக்கும் அல்லது பக்தி வேள்வியிலிருந்தும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். பிற்காலத்தின் இந்தியச் சமயச் சிந்தனையிலும் பண்பாட்டிலும் வந்த முக்கியமான இரண்டு செல்நெறிகளின் அடிப்படையான வேறுபாட்டை ஆனந்தகுமாரசுவாமி அழுத்தம் திருத்தமாக வற்புறுத்திக் காட்டினார். அதாவது வேதச் செல்நெறி ஒன்று மற்றொன்று வேதமில்லாத செல்நெறி. ஆனந்த குமாரசுவாமியின் 'யக்ஷா' என்ற நூல் மிகவும் முக்கியமானது. இப்பெருநூலில் வேதத்திற்கு முந்திய மற்றும் வேதம் சாராத இலிங்கம், தாய்த் தெய்வம், யட்சணிகள், நாகர்கள், மற்றும் இயற்கை ஆவி வழிபாடுகள், மத நம்பிக்கைகள் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை, விபரமாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவைகள் பின் வந்த சமயக் கருத்துக்களின் வளர்ச்சிக்கு எப்படிப் பங்களிப்புச் செய்தன. என்பதையும் நிறுவுகிறார். இந்த வழிபாடுகள் பல நூற்றாண்டுகளாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் மதமாக தொடர்ந்து நிலைத்து இருந்து வந்தன. இவை பரவலாக மக்களிடையே பழக்கத்தில் இருந்தன என்பதற்கான சான்றுகளை அளிப்பவை, பௌருத், தீதார் என்ற இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட யக்ஷா

அல்லது யக்ஷி சுடுமண்படிமங்கள். இந்தப் படிமங்கள் முறையே மதுரா, பாட்னா அருங்காட்சியகங்களில் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வழிபாடுகள் மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்குடன் நிலவியிருந்தமையால் இவைகள் கடவுள் மறுப்பு மதங்களான பௌத்தம், மற்றும் சமணத்திலும் ஊடுருவிப் போயிருக்கின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக தொடக்ககால வேத சமயத்தில் இயற்கைச் சக்திகளை உயிர்ப்பலி அல்லது மந்திரங்கள் மற்றும் சடங்குகள் மூலமாக வேண்டுகோள்கள் நிறைவேறும்படிக்கு செயல்படும்படி கேட்கப்பட்டன. ஆக இது பக்தியுடன் இம்மியளவுக்கும் ஒத்துப் போகவில்லை; எனவே இரண்டு இணையான ஆனால் நேர்மாறான போக்குகளைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் ஆனந்த குமாரசுவாமி.

இந்த இரண்டு போக்குகள் பின்வேத காலத்தில் சந்திக்கின்றன. இந்த சந்திப்பின் விளைவு: ஒரு பக்கம் கடவுள் மறுப்பு மதங்களான பௌத்தத்திலும் சமணத்திலும், இன்னொரு பக்கம் கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டுள்ள வைணவம், சிவமதம் மற்றும் இன்னபிற மதங்களிலும் பண்புசார் மாறுதல் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. பௌத்தமும் சீமணமும், வேதம் மற்றும் வேதச் சடங்குகளை கடவுள் மறுப்பான நாத்திகத்தின் அடிப்படையில் மறுக்கின்றன. ஆனாலும் அவைகளும் காலப்போக்கின் வளர்ச்சியில் புத்தரையும் தீர்த்தங்கரரையும் இவர்களுடன் செயற்பட்டவர்களையும் தெய்வங்களாக ஆக்கிவிட்டன. இவைகள் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள மதங்கள் கையாண்ட வழிபாட்டு நெறியைப் போல இணையாகப் பரவின. மேலும் கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள மதங்களும் வேதத்தையும், வேதச் சடங்குகளையும் அடிப்படையிலேயே மறுத்துவிட்டன. ஆனாலும் வேதத் தெய்வங்களான விஷ்ணு அல்லது உருத்திரனை உயர்வு நிலையில் வைத்து படிமங்கள் வாயிலாக விக்கிரக வழிபாடு - தொழுகையை அறிமுகப்படுத்தின. இந்த வழிபாட்டில் பக்திப் பண்பும் உணர்வும் பரவியிருக்கின்றன. கிறிஸ்தாப்தத்தின் தொடக்க காலத்தில் இருந்து விக்கிரக வழிபாடு பாரமர மக்களிடம் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டியதாயிற்று.

இந்த இரு பெரும் மதப் பிரிவுகளின் நடைமுறை செயல்பாடுகளின் தேவைகளின் காரணத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு வேதம் மற்றும் பௌத்த மதங்களைப் பற்றி விரிவாகவும் நுண்ணியதாகவும் ஆனந்த குமாரசுவாமி நிறையவே எழுதியிருக்கிறார். இந்திய மதங்களின் பல்வேறு முறைகள்

வடிவங்களின் வளர்ச்சி வரலாற்றைப் பற்றிய ஆனந்த குமாரசுவாமியின் ஆய்வு கணிசமானதாகும். இவரின் ஆய்வின்படி பௌத்தக் கலையின் தோற்றம் புத்தர் பிறந்த இடத்தில், ஞான ஒளி பெற்ற இடத்தில் முதன்முதலாக தன் தர்மத்தை வெளியிட்ட இடத்தில் மகா பரிநிர்வாணம் - அதாவது மரணம் அடைந்த இடத்தில் எழுப்பப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்களில் இருந்து சைத்தியங்களில் இருந்து - தொடங்குகிறது. இந்த நினைவுச் சின்னங்கள்தாம் பௌத்த கலையின் ஆரம்பம். கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே புத்தரைத் தெய்வமாக்கும் போக்கு தொடங்கிவிட்டது. பௌருத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்பதக்கங்கள் ஜாதகக் கதைகளைச் சொல்லுகின்றன : தூண்களில் புத்தர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் புடைப்புச் சிற்பங்களாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பாமர மக்களின் வழிபடு தெய்வங்களான யக்ஷா, யக்ஷினிகள், நாகர்கள் புத்தரின் காவலர்களாக தூண்களில் புடைப்புச் சிற்பங்களாக காட்சியளிக்கின்றன. சாஞ்சியில் தோரண வாயில்களில் ஜாதகக்கதைகளை சிற்பங்களாகப் பார்க்கலாம். பௌத்தக் கலையின் தொடக்கத்தில் புத்தருக்கு மனித உருவமில்லை. அவர் வாழ்க்கையின் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் குறியீடுகள் மூலமாகவே அறிவிக்கப்பட்டன. ஆனாலும் ஜாதகக் கதைச் சிற்பங்களில் போதி சத்துவர்கள் மனித உருவில் வடிக்கப்படுவதில் எந்தத் தயக்கமும் தென்படவில்லை. புத்தர் மனித உருவில் காணப்படாமையின் காரணம் சிற்பியின் கைத்திறமையின்மையினால் அல்ல. மாறாக புத்தரின் வரலாறு முக்கியமான நிகழ்வுகளை குறியீடுகளின் வாயிலாகவே சிறப்பிக்கப்படும் மரபு ஏற்கனவே இருந்ததால் புத்தரைத் தெய்வமாக்கி வழிபடும் போக்கு, விக்ரகம் தொழுவதற்கு போதுமான அளவுக்கு இன்னும் முதிர்ச்சியும் முடிவுறாதமையும்தான் காரணமாகும். இந்த அடிப்படையில்தான் புத்தரின் மனித உருவப் படிமம் இந்தியாவில்தான் ஆரம்பமானது என விளங்குகிறார்.

புத்தர் விக்ரக வழிபாடானது, கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள பக்திமார்க்க வளர்ச்சிக்கு இணையாகவே வளர்ச்சி பெற்றது. தனிமனிதனின் பக்தியுணர்வின் இஷ்ட தெய்வ வழிபாடு இந்துக்களுக்கு மட்டுமே உரியதில்லை என்கிறார், ஆனந்த குமாரசுவாமி.. பௌத்த நம்பிக்கையை - குறைந்த அளவு சமணத்தின் முறைகளும் பெரிதும் பக்தியுணர்வும் பாதித்திருக்கிறது. இந்து சமயத்தின் விஷ்ணு, சிவன், சக்தி, கணபதி, சூரியன் வழிபாடுகள் உத்வேகம் கொடுத்து இயக்கிய பக்தியுணர்வு, பௌத்தம் பெருமாற்றம் பெறக்

காரணமாகவிருந்தது. இந்த மாற்றம்தான் மகாயான பௌத்தம் என்கிறார் ஆனந்த குமாரசுவாமி. புத்தரை கடவுளாக ஆக்கியதோடு பக்தியுணர்வு நின்றுவிடவில்லை; பௌத்தத்தில் சிறு தெய்வங்களும் உண்டாக்கப்பட்டன. ஏற்கனவே பிரம்மா, இந்திரன், யக்ஷா, நாகர்கள் ஆகியவர்களின் வடிவங்கள் பௌத்த சிறு தெய்வங்களாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டன. மகாயானவின் புதிய பௌத்த தெய்வங்களுடன், மனித உருவில் புத்தர்கள், தியான புத்தர்கள், போதி சத்துவர்கள், இறுதியாக பெண் தெய்வங்களும் சேர்க்கப்பட்டன.

கி.பி.முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்து மற்றும் பௌத்த தெய்வங்களுக்கு நான்கு கைகள் அமைக்கப்பட்டன. குப்தர் காலத்தில் இருந்து விஷ்ணு அல்லது சிவன் அல்லது தேவி அல்லது புத்தர் அல்லது போதிசத்துவரை மையமாகக்கொண்டு கடவுள் நம்பிக்கையுள்ள பக்திக் கோட்பாடு வளரத் தொடங்கியது. வெவ்வேறான இந்துத் தெய்வ வழிபாட்டு பிரிவுகளின் கலைவெளிப்பாடுகளுக்கு எல்லாமே ஒரு பொதுவான கலைமொழியைக் கொண்டன என்பது புலப்படுகின்றது. அஜந்தா ஓவியங்களில் சித்திரிக்கப்பட்ட புத்தர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் அற்புதங்களும், பித்ரகான் கோயிலின் சுவர்ச்சிற்பங்களும், உதயகிரிக் குகைக் கோயிலின் விஷ்ணு புடைப்புச் சிற்பங்களும், பாதமி ஐவோலோவில் காணப்படும் தொன்மைக் கோயில்களில் உள்ளவைகளும் புலப்படுத்துகின்றன. மாமல்லபுரம், எல்லோரா, எலிபண்டா, பூரி, புலனேஸ்வரம், காங்கார, காஸ்மீர், கோனாரக், குள்ளு ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் கலைப்படைப்புக்களின் கலைமொழி ஒன்றேதான் எனத் தெரிகிறது. இங்கேதான் வெவ்வேறு வடிவங்களிலும், விதவிதமாகவும், மிக நுண்ணியமாகிவிட்ட கடவுள் நம்பிக்கைக் கோட்பாடுகளும் இதிகாசங்களும் மற்றும் பிரபஞ்சவியலின் அடிக்கருத்துக்களும் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆனந்த குமாரசுவாமி சகோதரி நிவேதிதாவுடன் சேர்ந்து இந்து பௌத்த தொன்மைக் கதைகள் என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். மேலும் கிரேக்க, ரோம, செல்டிக் தொன்மைக் கதைகளிலும், ஈப்ரு, தால்மண்ட இலக்கியத்திலும் அவர் ஆழ்ந்த பரிச்சயம் கொண்டிருந்தார். அதாவது அவர் ஒப்புமைப் பார்வை கொண்டிருந்தார். மேலும் சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளில் மானிடவியல் வாசிப்புக்களில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பரிணாம அணுகுமுறை ஆனந்த குமாரசுவாமியின் அணுகுமுறையை ஆழப்படுத்தியது. பரிணாமவாதக்

கோட்பாடு என்பது, சடக்குகள், முன் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை மாந்திரீகமாகப் பாவனைப்படுத்திக் கொள்வதாகும். இந்த பாவனையின் நோக்கமே அந்தச் சம்பவங்களினால் உண்டான பயன்களைப் பெறுவதே. ஒப்புமை மற்றும் தொடர்புடைமை சம்பந்தமான விதிகளின் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் பாவனை செய்யப்படுவதாகும். தொன்மக் கதைகள் என்பது அப்படிப்பட்ட மாந்திரீக நம்பிக்கைகள் மற்றும் பழக்கங்களின் கற்பனை ரீதியான மறுதோன்றல்களே என்கிறார், ஆனந்த குமாரசுவாமி. அவற்றின் குறியீட்டு மாற்றங்களைத்தான் தொன்மங்கள் கூறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக பிராமணங்களிலும், புராணங்களிலும் வரும் பிரளயம், பெரு வெள்ளங்களை விளக்கிச் சொல்வதில் அறியலாம். பிரளய வெள்ளம். யுகங்கள் மாற்றம் பல்வேறு நாகரிகத் தொன்மங்களில் வருவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

பௌத்தத்திலும் சமணத்திலும் மறுபிறப்புக் கோட்பாடு விரிவாகவும் நுண்மையாகவும் வளர்க்கப்பட்டது போன்று வேத மரபில் இல்லை. ஆனால் இந்த மறு பிறப்புக்கு ஒத்திருப்பது வேத 'மனவந்ர கோட்பாடு'ம் யுகங்களின் சுழற்சி மாற்றமும் என்கிறார். பிற்காலத்தில் மறுபிறப்பு மறு அவதாரம் மாறிப் பிறப்பு உயிர் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல், புனர் ஜன்மம் - இவை எல்லாம் விரிவான உண்மையான கோட்பாடுகளாக வளர்க்கப்பட்டன. வேத சம்பந்தமான கருதுகோள்களையும் கலைச் சொற்களையும், சொற்பிறப்பியல் மூலமாக கண்டுபிடித்த அர்த்தங்களைக் கொண்டும் யாஸ்கர் போன்ற மரபுவழி வியாக்கியானங்களின் பார்வைகளினாலும் விளங்கிச் சொல்கிறார். வேத அறிஞர்களில் பெரும்பாலானோர் வேதங்களின் ஒரு கடவுட் கொள்கை எப்படி படிப்படியாய் வளர்ச்சி பெற்றதற்கான சூழல்கள் இருந்தன என்பதை விளக்க தம் தம் ஊகத்தையே முன்வைக்கின்றனர். அதாவது இயற்கை சக்திகள் ஆள் உருவாக்கப்பட்டு பல தெய்வங்களாக வணங்கப்பட்டன. இந்த நிலையில் இருந்து ஒரு கடவுட் கொள்கை பரிணமித்து வந்தது என்கிறார். ஆனந்த குமாரசுவாமி. யாஸ்கர் முடிவு என்னவென்றால் தன்மையினால் அவன் - பலவாகப் பிரிந்து கொள்ளக் கூடியவனாக இருந்தான். எனவே அவனுக்கு பல பெயர்களீட்டு அழைத்தனர். அதாவது அடிப்படையில் ஒன்றாக இருந்தது. தூய்மையான பல கடவுட் கோட்பாடானது. உபநிடதக் கோட்பாடுகள் பற்றியும், பௌத்தத்தின் அடிப்படையான கருத்துக்கள் எல்லாமே தொடக்ககால வேதங்களில் புதைந்து இருப்பது பற்றியும் காட்டுகிறார்.

மதம் மற்றும் தத்துவத் துறைகளில் மேலை நாட்டார் பங்களிப்புகளை ஆனந்த குமாரசுவாமி மறுத்தவர் அல்லர். அவருடைய பார்வையானது கூட்டிணைப்பானதாகும். தொகுத்துக் கொண்டதாகும். கருத்துக்கள் எங்குமே ஏறக்குறைய ஒத்தவை. தன்மை அளவில் மட்டுமே குறைவாகவும் மிகையாகவும் வேறுபாடுகள் இருப்பவை என்ற நம்பிக்கை உடையவர் ஆனந்த குமாரசுவாமி. கருத்துருவாக்க முறைகளில் கூட ஒரே தன்மை கொண்டவை. எடுத்துக்காட்டு: அவரின் ஆன்மா, தந்திரக் கோட்பாடு, வேத விளக்கம், சமயம், தத்துவக் கட்டுரைகளில் கீறிஸ்த்துவக் கடவுள் கோட்பாட்டைச் சொல்லும் இலத்தீன் மேற்கோள்களை நிறையவே பார்க்கலாம்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி சைவ பக்தி இலக்கிய வாசிப்பு

ஆனந்த குமாரசுவாமி அவர்கள் பன்மொழி அறிஞர். சமஸ்கிருதம். இலத்தீன், கிரேக்கம், ஈபுரு, பிரஞ்சு, செர்மனி இன்னபிற 14 மொழிகள் அறிந்தவர். அவர் இலங்கையில் இருந்தபோது தமிழ் கற்றவர். அவர் மொழிகளைக் கற்றுக் கொள்வதில் அபார ஆற்றல் கொண்டவராக இருந்தார். ஏன் இத்தனை மொழிகளைக் கற்றறிந்தார் என வினாவை எழுப்பலாம். அவர், தத்துவம், சமயம், கலை இவைகளை விளக்க அவற்றின் மூல மொழிகளை - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்களைக் கொண்டு அல்லாமல் - கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற தேடல்தான் காரணம். தானே உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்லவேண்டும் என்ற விழைவு. அவர் மொழியை ஒரு விஞ்ஞானிபோல் கற்றுக் கொண்டதை அவரின் சொல்லாராய்ச்சிகள் புலப்படுத்தும். எதையுமே துல்லியமாகவும் குழப்பம் இல்லாததாகவும் எழுதினார். தான் எந்த புதிய தத்துவத்தையும் உருவாக்கவில்லை என்றார். அதனால் அவர் நிறையவே இலக்கியம், இன்னபிறவற்றில் இருந்து மேற்கோள்களைக் காட்டினார். எதற்குமே மூலங்களில் இருந்தே சான்றுகள் கொடுத்தார். அவர் மேற்கோள் கொடுப்பதை ஒரு கலையாகவே மாற்றினார். இந்தக் கலையை எடுத்துக்காட்டாக Hinduism and Buddhism (1947), Spiritual Authority And Temporal Power in The Indian Theory of Government (1942) என்ற நூல்களில் பார்க்கலாம். இரண்டாவது புத்தகத்தில் 10 பக்க கட்டுரைக்கு 35 பக்கம் அளவு மேற்கோள்கள் கொடுக்கிறார்.

ஆனந்த குமாரசுவாமி என்றாலே, சிவானந்த நடனம் என்று பெயரிடப்பட்ட அவர் நூல்தான் உடனடியாக நினைவுக்கு வரும். இந்நூலில் உள்ள 14

கட்டுரைகளில் ஒரு கட்டுரைதான் சிவானந்த நடனம் பற்றியது. அக்கட்டுரை,
 தேன்புக்க தண்பணை சூழ்தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
 தான்புக்கு நடடம் பயிலும் அது என் ஏட

(திருவாசகம் 12, திருச்சாமல் 14)

என்ற வரிகளோடு தொடங்குகிறது. இதில் சிதம்பரத்தில் நடராஜர் ஆடும் நாளாந்த நடனம் பற்றிக் கூறப்படுகிறது. கோயிற் புராணம், திருவாதவூரகள் புராணம், உண்மை விளக்கம், சிம்பர மும்மணிக்கோவை, திருமந்திரத்தின் ஒன்பதாம் மந்திரத்தின் திருக்கூத்து தரிசனம், திருவருடபயன் ஆகிய நூல்களில் இருந்து மேற்கோள்களைக் கொண்டு விளக்கம் கொடுக்கிறார்.

இலங்கை அருங்காட்சியகத்தில், பொலனறுவையில் கீடைக்கப்பெற்ற சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் செப்புப் படிமம் உள்ளது. அதற்கான குறிப்பை அவரின்,

பித்தா பிறை சூடி பெருமானே அருளாளா
 எத்தால் மறவாதே நினைக்கின்றேன் மனத்துன்னை
 வைத்தாய், பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணை நல்லூர் அருள் துறையுள்
 அத்தா உனக்கு ஆள் ஆகி இனி அல்லேன் எனலாமே.

என்ற பாடலைக்கொண்டு எழுதியுள்ளார். ஒரு தடவை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கோயிலுக்கு தன் மனைவி ஈதல் மேரியுடன் போயிருந்தார். அப்போது அப்பரின் பெரிய திருத்தாண்டகத்தின் முதல் பாடலான

அரியானை, அந்தணர்தம் சிந்தனையானை
 அறியாரை அந்தணர்தம் சிந்தையானை
 அறுவரையின் அகத்தானை அணுவை யார்க்கும்
 தெரியாத தத்துவனை தேனை பாலை
 திகழொளியை தேவர்கள் தம் கோனை மற்றைக்
 கரியானை நான்முகனை கனலை காற்றை
 கனைக்கடலை குலவரையை கலந்து நின்ற
 பெரியானை பெரும்பற்றுப் புலியூரானை
 பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே

என்ற பாடலை ஈதல்மேரிக்காக ஆங்கிலத்தில் அங்கேயே மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார். 1907ஆம் ஆண்டில் தேவார திருமுறைகளைப் பண்படியே பாடுவதற்காக ஐநூறு ரூபா அறக்கட்டளை ஒன்றை ஏற்படுத்தினார்.

Gradation Evolution And Re-Incarnation என்ற கட்டுரையில்
 புல் ஆகிப் பூடாகிப் புழுவாகி மரமாகி
 பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுரர் ஆகி முன்வராய் தேவராய்ச்
 செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்

என்ற திருவாசக வரிகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

இந்தியாவில் இசையானது இந்திய பண்பாட்டுடன் பிரிக்க முடியாதவாறு பிணைக்கப்பட்டிருப்பதை வெளிநாட்டினருக்குப் புரியும்படி சொல்வது மிகவும் கடினம். அதற்காக அப்பர் சுவாமியின் 'மாசில் வீணையும், மாலை மதியமும்' என்று தொடங்கும் பாடலை மேற்கோள் காட்டி விளக்குகிறார். வேதம் எப்படி ஒதப்படும் என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டதாகும். இந்தியாவெங்கிலும் வேதம் ஒரே விதமாகப் பாடப்படும். தென்னிந்தியாவில் சைவத் திருமுறைப் பாடல்களை இல்லங்களிலும் கோவில்களிலும் ஒவ்வொரு பாடலுக்குரிய பண்களில் பாடுவார்கள். என்று ஆனந்த குமாரசுவாமி எடுத்துச் சொல்கிறார்.

Indian Music என்ற கட்டுரையில் மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தில் இருந்து

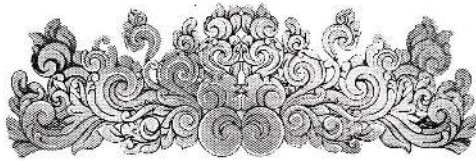
கடையவனேனைக் கருணையினால் கலந்து ஆண்டுகொண்ட
 விடையவனே விட்டிடுதி கண்டாய் விறல் வேங்கையின் தோல்
 உடையவனே மன்னும் உத்தர கோசமங்கைக்கு அரேசே
 சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிரான் எனைத் தாங்கிக் கொள்ளே
 கொள்ளர் பிளவு அகலாத் தடம் கொங்கையர் கொவ்வைச் செவ்வாய்
 விள்ளேன் எனினும் விடுதி கண்டாய் நின்விழுத்தொழும்பின்
 உள்ளேன் புறம் அல்லேன் உத்தர கோசமங்கைக்கரசே
 கள்ளேன் ஒழியவும் கண்டு கொண்டு ஆண்டது எக்காரணமே

என்னும் இரண்டையும் கொண்டு இந்திய இசையின் தெய்வத் தன்மையை எடுத்துக் கூறுகிறார்.

திருகோணமலையில் மரக்கறி உணவின் மாண்பு என்ற தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவில்
கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்
என்ற குறளை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

உசாத்துணை நூல்கள்

- Introduction To Indian Art Ananda K. Coomaraswamy (Second Edition 1966)
- Essays In National Idealism (1909)
- Perception of The Vedas Ananda K. Coomaraswamy, Edited Vidya Nivas Misra (2000)
- Coomaraswamy
Selected Papers 1 - Traditional Art And Symbolism (1977)
Selected Papers 2 - Metaphysics (1977) Edited By Roger Lipsey

தமிழ்ப் பதிப்புத்துறையில்

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆளுமை.

மநீ . பிரசாந்தன்

1

16

ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து, தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாறு தொடங்குகிறது. ஆரம்பத்தில் கிறித்துவப் பாதிரிமார்களும், பின்பு அவர்களால் தொடங்கப்பெற்ற கல்விச் சங்கத்தைச் சார்ந்த தமிழறிஞர்களும் நூற் பதிப்பில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நான்காம் தசாப்தத்தில் (1835) நடைமுறைக்கு வந்த புத்தகப் பதிப்புச் சட்டத்தின் மூலம் சுதேசியர்களுக்கு அச்சியந்திரம் வைத்துக்கொள்ள அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர்தான் சுதேசிய அறிஞர்கள், தம் சுயவிருப்பின்படி தொழிற்படத்தக்க வகையில் பதிப்புலகில் நுழைகின்றனர். அவரவர் எண்ணப்படி, விருப்பமான நூல்களை அச்சவாகனம் ஏற்றக் கூடிய சூழல் உருவானது. இதனால், பழந் தமிழர் வாழ்வு குறித்த புதிய விழிப்பு ஏற்பட்டது. சுதந்திர வாழ்விழந்து பிறருக்கு அடிமையராய் வாழ்ந்துகொண்டு வந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட இப்புதிய விழிப்பு, பலருக்கும் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

இந்நெடிய வரலாற்றில், தமது பெயர் துலக்கிய பதிப்பாளர்கள் பலர். மழவை மகாலிங்கையர், திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையர் எனத்தொடர்கிறது தமிழ்ப் பதிப்பாளர் வரிசை. இத் தமிழறிஞர்கள் பலரின் உழைப்புத்தான், இன்றைய பதிப்புகை வளர்ச்சி எனலாம். தமிழ்ப்பதிப்புகைத்துக்கு மென்மெல நவீனத்துவத்தை அறிமுகம் செய்து வைத்த இப்பதிப்பாசிரியர் கூட்டத்துள், நோக்கத்தாலும், உழைப்பாலும், பதிப்புச் செம்மையாலும், நுட்பங்களாலும் தனித்துத் துலங்குகின்ற மூவர் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றனர். அவர்கள் ஆறுமுக நாவலர், சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை(சி.வை.தா.), உ. வே. சாமிநாதையர் (உ.வே.சா.) ஆகியோர்.

“பழந்தமிழ் இலக்கிய வெளியீட்டுக்குக் கால்கொண்டவர் ஆறுமுகநாவலர், சுவர் எழுப்பியவர் தாமோதரம்பிள்ளை, கூரை வேய்ந்து நிலையம் கோலியவர் சாமிநாத ஐயர்.”¹

என்பார் திரு.வி.க.

இவர்களுள், தரமான பதிப்புகளின் முதல் அடையாளப் புள்ளியாய் ஒளிர்பவர் ஆறுமுகநாவலர். அக்காலக் கல்வியுலகில், “நாவலர் பதிப்பு” நல்ல பதிப்பு என்ற பெயர் ஆழப் பதிந்திருந்தது. பதிப்புகையில் நாவலரின் தனித்துவத்தைக் கூறவந்த தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்,

“பழைய நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் துறையில் ஆறுமுக நாவலர் செய்த பணிக்கு ஈடு இணை கிடையாது. அச்ச வாகனம் ஏற்றப்பட்ட முதலாவது இந்திய மொழிப் புத்தகம் ஒரு தமிழ்ப் புத்தகமாக இருந்த போதிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி வரை இந்தியர்கள் புத்தகத்தைப் பதிப்பிப்பது தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. அத் தடை நீக்கப்பட்டதன் பின்பும் இந்திய அறிஞர்களின் துணையுடன் அரசாங்கம்தான் பழைய இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்தது. அரசாங்க உதவியின்றித் தாமாகவே பழைய இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பதிப்பிக்கவாரம்பித்த முதலாவது அறிஞர் ஆறுமுக நாவலரவர்களே.”²

எனக் குறிப்பிடுவது இவ்விடம் நோக்கற்குரியது.

நாவலரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்ட பதிப்பு நுட்பங்களை அடுத்த கட்டத்துக்கு வளர்ந்தெடுத்தும், பின்னாளில் தமிழ்த்தாத்தாவாக உருவாகிய உ. வே. சா.

வுக்கு வழிகாட்டியும், பதிப்பு வரலாற்றின் இடைக்கால அடையாளமாகத் திகழ்பவர் சி.வை.தா.

பின்னாள், அடுத்த கட்டத்தின் உன்னத பதிப்பாளராகப் போற்றப்பட்டவர் உ. வே. சா. இம் மூவரது பதிப்புகளின் தன்மைகளை உள்ளவாறு உய்த்துணர்ந்தால், தமிழ்ப் பதிப்பு வளர்ச்சியையும், அது அடைந்து வந்த நவீனத்துவ மாற்றங்களையும் இலகுவில் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறு கூறுவது, இவர்கள் மூவருந்தாம். தமிழ்ப் பதிப்புலகத்திற்கு நவீன அமிசங்களைத் தந்தார்கள் என்ற முடிவைத்தராது என்பதையும் மனத்திருத்த வேண்டும்.

2

16ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாறு தொடங்கியிருந்தாலும் 19ஆம் நூற்றாண்டில்தான் அது தனக்குரிய ஆரோக்கியமான நிலையை அடைந்தது. இக்காலகட்டத்தில், பதிப்புக்குப் பதிப்பு பெருகேறி வந்து, தமிழ்ப் பதிப்புலகம் மென்மெல நவீனத்துவ அமிசங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கியது. இதனால், ஏற்பட்ட இரு மாற்றங்கள் முக்கியத்துவம் உடையன.

ஒன்று, கற்றோர்க்கன்றி மற்றோர்க்கும் இலகுவிற்கு பயன்படும் பொருட்டு பதிப்பு நூல்கள் எளிமைத் தன்மையைப் பெற்று வெளிவரத் தொடங்கியமை.

இரண்டு, பதிப்பாசிரியப் பண்பும் ஆய்வு நோக்கும் நுண்மையாகி வந்தமை. இவ்விரண்டாவது மாற்றத்தின் தர்க்கரீதியான வளர்ச்சியாக மூலபாடத்திறனாய்வு தனித்துறையாக எழுச்சியுற்றது.

முதலாவது மாற்றத்தை நுண்மையாக நோக்கினால், கற்றோர்க்கான ஏடுகள் கற்றோர்க்கான பதிப்புகளாகி, பின் மெல்ல மெல்ல மற்றோர்க்குமான பதிப்புகளாக எளிமைப்பட்டு வந்த வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளலாம்.

தொடக்ககாலப் பதிப்புகள், ஏட்டுச் சுவடிகளில் இருந்தமை போலவே பதிப்பிக்கப்பெற்று வெளிவந்தன. மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறவில்லை. சூத்திரங்கள் அடிபிரித்துப் பதிப்பிக்கப் படவில்லை. சூத்திரத்துக்கும் உரைக்குமான வேறுபாடு அச்சுருவில் காட்டப்பெறவில்லை. ஏட்டில் எழுத்தாணி

கொண்டு எழுதப்படும் சிரமத்துக்காக அளிக்கப்பட்ட விலக்குகள் இவை என்றுணராமல், எழுதா எழுத்தாகிய அச்சிலும் அவ்வாறே பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஆனால், காலப்போக்கில், பதிப்புக்குப் பதிப்பு, முன்னேற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளியிட்டு அச்சிடப்பட்டன. சூத்திரங்கள் மற்றும் செய்யுட்கள் அடிபிரித்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டன. பின் சீர் பிரித்தும் அச்சிடப்பட்டன. சந்தி விகாரமின்றிப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன. சூத்திரத்துக்கும் உரைக்குமான வேறுபாடு காட்டப்பட்டது. வாசகர்களின் இலகுவான புரிதலுக்காக, பதிப்புகளில் குறியீடுகளின் பயன்பாடும் தொடங்கியது. இணைப்புகளாக சூத்திர அகராதி முதலியன தொகுக்கப்பட்டன. கிடைத்த ஒரு பிரதியை அப்படியே அச்சிடும் நிலை மாறி, பல பிரதிகளை ஒப்பிட்டு அச்சிடும் நிலை வளர்ந்தது. இதனால், பாடவேறுபாடுகள் சுட்டப்பட்டன.

பதிப்பு வரலாற்றில் ஏற்பட்டு வந்த இந்த மாற்றங்களைச் நோக்குகிறபோது, கற்றோர்க்கான பிரதிகளை, மற்றோர்க்குமான பிரதிகளாக அச்சாக்கும் வரலாற்றை, பிரக்கை பூர்வமாகத் தொடக்கி வைத்தவர் ஆறுமுகநாவலர் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

“பெரிய புராணம் என்று வழங்குகின்ற திருத்தொண்டர் புராணம். இஃது சைவ சமயிகளுள் கற்றோரும் மற்றோரும் ஆகிய யாவருக்கும் சாதாரணமாய் உபயோகம் ஆகும் பொருட்டு, யாழ்ப்பாணத்திற் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கதிபதியாகிய நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரால் கத்தியலுபமாகச் செய்து, தமது வித்தியாநுபாலனை யந்திரசாலையில் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.”³

என்ற பெரியபுராணப் பதிப்பின் முகப்புப் பக்கச் செய்தி இதனை உறுதிசெய்யும்.

முன்னே காட்டிய பதிப்புலகம் மென்மெல நவீனத்துவ அமிசங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கியதால் ஏற்பட்ட இரு மாற்றங்களுள், முதலாவதை – அதாவது, கல்வியறிவு குறைந்த மற்றோர்க்குமான பதிப்பைத் தருதலை- சிந்தித்து வெளிப்படுத்திய தன்மைதான் நாவலரை தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாற்றின் முதல் அடையாளமாக்கியது எனக் கருதலாம். தொடர்ந்து, இரண்டாவது மாற்றமாகிய பதிப்பாசிரியப் பண்பும் ஆய்வு நோக்கும் தமிழ்ப் பதிப்புலகில்

நுண்மையாகவேண்டிய காலப்பகுதியில் பதிப்புலகில் சி.வை.தா.வின் வருகை நிகழ்ந்தது.

3

தமிழ்ப்பதிப்புலகம், நவீனத்துவ மாற்றத்துக்கு உள்ளாகத் தொடங்கிய காலகட்டத்திலேதான், 1854இல் நீதி நெறி விளக்கப் பதிப்போடு சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை பதிப்புலகத்துள் நுழைந்தார். அவரின் பதிப்புப் பங்களிப்புகளாகக் கொள்ளப்படும் நூல்கள் இவை:

1854	-	நீதிநெறி விளக்கம்
1868	-	தொல்.சொல். சேனாவரையம்
1881	-	வீரசோழியம் பெருந்தேவனார் உரை
1883	-	தணிகைப்புராணம்
1883	-	இறையனாரகப்பொருள் நக்கீரனார் உரை
1885	-	தொல்.பொருள். நச்சினார்க்கினியம்
1887	-	கலித்தொகை நச்சினார்க்கினியர் உரை
1889	-	இலக்கண விளக்கம்
1889	-	சூளாமணி
1891	-	தொல்.எழுத்து. நச்சினார்க்கினியம்
1892	-	தொல்.சொல். நச்சினார்க்கினியம்

அக்காலச் சுதேசிய உலகு, தேவாரம் முதலிய தோத்திர நூல்களையும், சிவஞானபோதம் முதலிய சாத்திர நூல்களையும், தல புராணம் முதலிய பிரபந்தங்களையுமே பெரிதும் போற்றி நின்றது. கிறித்துவப் பாதிநிமார்கள் தமது சமயப் பிரசாரப் பிரசுரங்களிலேயே கருத்துக் கொண்டிருந்தனர். கல்விச்சங்கம் முதலியவற்றோடு தொடர்புபட்டிருந்த அறிஞர்களின் கவனம், மாணவர்கள் மற்றும் பாதிநிமார்கள் கற்றற்கு வேண்டிய நிகண்டு, இலக்கண நூல்களிலும் அறநூல்களினுமே பெரிதும் படிந்திருந்தது. இக்காலகட்டத்தில் சங்க இலக்கியங்கள் ஆகிய பழந்தமிழ் நூல்களில் கருத்தானறியவர்கள் மிகமிகச் சிலரே. இன்னும் சொல்லப்போனால், இவ்விலக்கியங்களைக் கற்பது, வீணாள் கழிக்கும் செயல் என்ற கருத்துத்தான் அப்போது மேலோங்கியிருந்தது. இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாக இலக்கணக்கொத்து ஆசிரியரின் பின்வரும் கூற்றைக் காட்டலாம்.

“தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப் பிரகாசம், பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாது, நன்னூல், சின்னூல், அகப்பொருள், காரிகை, அலங்காரம் முதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக எண்ணி வாணாளர் வீணாளர் கழிப்பர். அவர் இவைகளிலிருக்கவே அவைகளை விரும்புதல் என்னெனின், பாற்கடலுள் பிறந்து அதனுள் வாழும் மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல் போல் அவரதியற்கை என்க.”⁴

இக்காலகட்டத்திலேதான் சி. வை. தா. பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் உளத்தோடு சுவடி வேட்டையில் தமது பெரும் பொழுதைச் செலவிட்டு வந்தார். இது, அவர் மற்றவர்களிடமிருந்து எந்தளவு தூரம் வேறுபட்டிருந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றது. அவருடைய உள்ளம், ஆதீனங்களில் பெரிதும் வழக்கிலிருந்தனவும், குருகுலக் கல்விப் பாரம்பரியம் ஊடாகத் தொடர்ச்சியாகக் கையளிக்கப்பட்டு வந்தனவுமாய் நூல்களில் பெரிதும் ஈடுபடவில்லை. பேணுவாரின்றி, அழிந்தொழியக்கூடிய நிலையிலிருந்த பழந்தமிழ் நூல்களின்பாலேயே சென்றது.

“இக்காலத்துப் புத்தகங்களைத் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சியற்றும் வித்வசனர்களோ தமக்குப் பொருள் வரவையே கருதி விரைவில் விலைபோகும் விநோத நூல்களையும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உபயோகமான பாடபுத்தகங்களையும் சர்கலாசாலையாராற் பற்பல பரீகைகளுக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட போதனாபாகங்களையுமே அச்சிடுகின்றனர். சரஸ்வதியின் திருநடனஞ் சொலிக்கப் பெற்றனவாகிய சங்க மரீகிய நூல்கள் சிதைந்தழியவும் அவைகளில் அவர்களுக்குச் சற்றேனுந் திருட்டி சென்றலது.”⁵

என்பது அவர் வாக்குமூலம்.

இவ்வாறு, தமது சமகாலத்துப் பதிப்பாசிரியர் பிறர்பலரும், மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் தேவையான கல்வி முதன்மையுடைய

நூல்களையும், கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்க்குத் தேவையான நூல்களையும் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில், பழந்தமிழ் நூல்கள் அழிந்துவிடுமே என, நூல்கள் பாற்கொண்ட இரக்கவுணர்ச்சியினாலும், தமிழின்மீது கொண்ட காதலாலும் பதிப்பில் ஈடுபட்டவர் சி. வை. தா. தான்.

“தமிழ்நாடு அனைத்திலுமுள்ள தொல்காப்பியப் பிரதிகள் மிகச் சிலவே. அவை யாவும் நான் தேடிக்கண்டவரை ஈனஸ்திதி அடைந்திருப்பதால், இன்னும் சில வருடங்களுக்குள் அழிந்து விடுமென அஞ்சியே. உலோகோபகாரமாக அச்சிடலானேன்”⁶

என்கிறார் சி.வை.தா.

இவ்வரிகள் இவர், ஏன் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்தலைத் தம் வாழ்க்கைப் பணியாகக் கொண்டார் என்பதை நன்கு உணர்த்துகின்றன. தாம் பதிப்பித்தால் மட்டும் போதாது. தாம் ஈடுபடுவது போல, இவ்வரலாற்றுக் கடமையில் பிற அறிஞர்களும் ஈடுபட்டு, அழிந்து போகக் கூடியனவாக இருக்கும் நூல்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது அவர் விருப்பமாக இருந்தது.

“பழைய சுவடிகள் யாவும் கிலமாய் ஒன்றொன்றாய் அழிந்து போகின்றன. புது ஏடுகள் சேர்த்து அவற்றை எழுதி வைப்பாரும் இவர். துரைத்தனத்தாருக்கு அதன்மேல் இலட்சியம் இல்லை. சரஸ்வதியைத் தம்பால் வகிக்கப்பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி எட்டியும் பார்க்கின்றாளில்லை. திருவுடையீர்! இந்நாட்டவரினால் பின்பு தவம் புரிந்தாலும் ஒருதரம் அழிந்த தமிழ் நூல்களை மீட்டல் அரிது. யானை வாய்ப்பட்ட விளாம்பழத்தைப் பின் இலண்டத்துள் எடுத்துமென்? ஓடன்றோ கிட்டுவது. காலத்தின் வாய்ப்பட்ட ஏடுகளைப் பின் தேடி எடுப்பினுங் கம்பையும் நாராசமுந்தான் மீரும்... எத்தனையோ திவ்விய மதுர கிரந்தங்கள் காலாந்தரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அழிகின்றன. சீமான்களே! இவ்வாறு இறந்தொழியும் நூல்களில் உங்களுக்குச் சற்றாவது கிருபை பிறக்கவில்லையா?”⁷

என வருந்தியுரைக்கிறார் அவர். அவரைப் பொறுத்தவரை, பழந்தமிழ் நூல்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பதுதான் - என்பது மட்டும்தான்- முக்கியமாக

இருந்தது. பிற பதிப்பாளர் சிலர் போல, தான் மட்டுமே பதிப்பித்துப் புகழ் பெற வேண்டும் என அவர் எண்ணியது கிடையாது. பதிப்பைத் தொழிலாகக் கொண்டு இலாபம் பார்க்க நினைத்ததும் கிடையாது.

“யான் வித்தியா அகங்காரத்தினாலாவது, திரவிய ஈட்டத்தினாலாவது இதில் ஏற்பட்டவனல்லன் என்பதை ...வற்புறுத்துகின்றேன்”⁸

என்பது அவர் கூற்று. இவ்வாறெல்லாம் பதிப்புரைகளில் சி. வை. தா. வருந்தியுரைக்கும் பகுதிகளிலிருந்து அவர் ஏன் பதிப்புப் பணியைத் தலையாய பணியாகக் கொண்டார் என்பதனைத் தெளிவுபட அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஏடுகளாக இருந்து, காலக்கிரமத்தில் அழிந்து விடக்கூடியனவாக இருந்த நூல்களை அச்ச வாகனமேற்றிக் காப்பாற்ற வேண்டுமெனும் தூய தமிழ் உள்ளமே, அவரைப் இப்பணியில் ஈடுபடுத்தியுள்ளது.

4

பதிப்புகளில் சி. வை. தா. முக்கியத்துவம் பெறுதற்கான முதன்மைக் காரணங்கள் சிலவற்றை இவ்விடத்து நோக்குவது பொருத்தமானதாகும். அவர் பெறும் முக்கியத்துவத்துக்கு, பதிப்பிக்கவென அவர் தெரிவு செய்த நூல்களும் ஒரு பிரதான காரணி எனலாம். இவ்வகையில் தொல்காப்பியமும், கலித் தொகையும் தவிர்க்கவியலாத பெறுமதி உடையவை. தொல். எழுத்து. நச்சினார்க்கினியம் மழவை மகாலிங்கையரால் முன்னரே பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டது. என்றபோதும், தமிழர் பண்டைய வாழ்வியலின் செழுமையைக் காட்டுகின்ற தொல். பொருள். பதிப்பு சி. வை. தா. வாலேயே சாத்தியமாகிறது. பத்துப்பாட்டு நூல்களுள் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படைக்கு திருத்தணி சரவணப் பெருமானையர், ஆறுமுகநாவலர் ஆகியோரின் பதிப்புகள் வெளிவந்திருந்தன எனினும், சமய நிலைப்படாமல் வெளிவந்த முதல் சங்கத் தமிழ் இலக்கியப் பதிப்பு எனும் பெருமை சி. வை. தா.வின் கலித்தொகைப் பதிப்புக்கே கிடைக்கின்றது. இதனால், ஆய்வாளர் பலரும் சங்க இலக்கியப் பதிப்பு வரலாற்றைச் சி. வை. தா. வுடனேயே தொடங்குகின்றனர்.⁹

சி. வை. தா., பதிப்பித்த தொல். பொருள். பதிப்பும், கலித்தொகைப் பதிப்பும், அக்காலகட்டத்தில் ஆய்வாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட தென்னிந்திய

வரலாற்றின் மீள்கண்டெடுப்புக் கருத்துகளுக்குத் தக்க உசாத்துணைகளாக அமைந்தன என்பதும் கவனத்துக்குரியதாகும். அதாவது, தமிழரின் வரலாற்றுத்தொன்மை மேலைத்தேயத்தவரால் எடுத்துரைக்கப்பட்டபோது அதற்கான இலக்கிய ஆதாரங்களாக இவரின் இப் பதிப்புகள் விளங்கினனெனலாம். இதனால், தமிழ்ப் பதிப்பு வரலாற்றில் மட்டுமல்லாமல், தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாற்றிலும் சி.வை.தா. உரிய முதன்மை பெறுகின்றார்.

இன்று, செம்மொழியாகத் தமிழ் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில், செவ்விலக்கிய நூல்கள் மிகுந்த முதன்மை பெறுகின்றன. செவ்விலக்கிய நூல்களாக அடையாளப்படுத்தப் பெற்றுள்ள 41 நூல்களுள், சில சி.வை.தா.வாலேயே முதன்முதல் அச்சவாகனம் ஏறின என்பது அவருடைய பணியின் பெறுமதியை இன்னும் அதிகரிக்கின்றது. அதாவது, செவ்வியல் நூல் வரிசையுள் அடங்கும் தொல்.சொல். சேனாவரையம், தொல்.பொருள். நச்சினார்க்கினியம், தொல்.பொருள். பேராசிரியம், தொல்.சொல். நச்சினார்க்கினியம், இறையனாரகப்பொருள் உரை ஆகிய நூல்களை, காலக் கறையான் அரித்துவிடாமல் அச்சவாகனமேற்றிப் பேணிக்காத்தவர் சி.வை.தா.தான்.

பதிப்பாசிரியரை, அறிஞர் வட்டத்துள் ஒரு பிரிவினராக அங்கீகரிக்கச் செய்ததிலும் சி. வை. தா.வின் பங்கு அளப்பரியதாகும். இவர், தமது பதிப்புரைகளில் பதிப்பாசிரியரின் அறிவுச் செயற்பாடுகளை விரிவாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்கூறியவர்.

“இலக்கணக் கொத்துடையார், நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் போதகாசிரியரென வகுத்த மூவகை ஆசிரியரோடு யான் பரிசோதனாசிரியரென இன்னுமொன்று கூட்டி, இவர் தொழில் முன் மூவர் தொழிலினும் பார்க்க மிகக் கடியதென்றும் அவர் அறிவு முழுவதும் இவர்க்கு வேண்டியதென்றும் வற்புறுத்திச் சொல்கின்றேன். தூக்கினாலன்றோ தெரியுந் தலைச்சுமை? பரிசோதனாசிரியர் படுங்கவுடமும் ஓர் அரிய பழைய நூலைச் சுத்த மனச் சாட்சியோடு பரிசோதித்து அச்சிட்டார்க்கன்றி விளங்காது.”¹⁰

இவ்வாறு சி. வை. தா. கூறிச்சென்றுள்ளமை, நூலாசிரியர் முதலியோர் வரிசையில், பதிப்பாசிரியரும் மதிக்கப்படத்தக்க அறிவுப்புலத்தினராகக்

கொள்ளப்படக் காரணமாயிற்று. இதுவும் சி.வை.தா.வினால் பதிப்புலகம் அடைந்த பெரு நன்மை எனலாம்.

5

இனி, சி.வை.தா.வினால் தமிழ்ப் பதிப்புலகம் அடைந்த நவீனத்துவ விடயங்களைச் சுட்டுதல் பொருத்தமானதாகும். இது தொடர்பில் அவரின் நூற்பதிப்புரைகள் பெருமுகக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. தக்க பதிப்புரைகள் இன்றியே நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பெற்று வந்த காலத்தில் பதிப்புச் செயற்பாடுகள் குறித்த பல செய்திகளையும் தெரிவிக்கும் அவசியமான பதிப்புரையைக் கொண்ட முதலாவது பதிப்பாக இவரின் வீரசோழியப் பதிப்பு வெளிவருகிறது. இதனைத்தொடர்ந்து தமது அடுத்தடுத்த கலித்தொகை முதலிய பதிப்புகள் சிலவற்றிலும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சில தன்மைகளால் முக்கியத்துவம்பெறும் பதிப்புரைகளை இவர் வெளிப்படுத்தினார்.

மூலபாடத்திறனாய்வின் தொடக்கமாக விளங்கத்தக்க இப்பதிப்புரைகளில் தான், பழைய ஏட்டுச் சுவடிகள் அக்காலத்தில் யார் யாராலே பேணப்பட்டன, என்கின்ற தரவுகள் முதன் முறையாக வெளிப்படையாகப் பேசப்படுகின்றன. முன்னைய பதிப்பாசிரியர் களுடைய நூல்களில், பல தேசப் பிரதிரூபங்களைக் கொண்டு அச்சிடப்பட்ட எனும் வசனம் பெரும்பாலும் காணப்படுமேயன்றி, அச்சுவடிகள் எவரிடமிருந்து அல்லது எம் மடத்திலிருந்து பெறப்பட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டன எனும் விவரம் காணப்படாது. இந்நிலையில், இந்தப் பல பிரதி ரூபங்கள் யார் யாரிடம் இருந்து பதிப்புக்காகப் பெறப்பட்டன என்கின்ற உண்மையை சி.வை.தா. வெளிப்படுத்துகிறார். இதன்மூலம் அக்காலத்தில் ஏட்டுப்பிரதிகளைச் சேகரித்து வைத்திருந்த அறிஞர்கள் யார், அறிவு மையங்கள் எவை என்பது குறித்த தகவல்களும், எவ்வெப்பிரதேசத்தில் ஏடுகளைப் பாதுகாக்கின்ற செயற்பாடு நடைபெற்று வந்தது என்ற விவரங்களும் ஆய்வாளர்களுக்குக் கிடைத்துள்ளன. இதன் மூலம் அக்காலக் கல்விப் பரம்பல் குறித்த பல செய்திகளைப் பெறுதல் இயலுமானதாயிற்று.

சமகால அறிவுச் செய்திகளை உள்வாங்கித் தொழிற்பட்டவராக சி.வை.தா. இருந்துள்ளமை, அவர் காலத்துப் பதிப்புலகச் செயற்பாட்டாளர் பிறரிடமிருந்து

அவரைப் பெரிதும் வேறுபடுத்துகிறது. மற்றப் பலரையும்விட பதிப்பு நூட்பங்களைப் பேணியவராக அவர் விளங்கியமைக்கும், பல நவீன போக்குகளைத் தொடக்கி வைத்தவராக அவர் விளங்கியமைக்கும் அவரிடம் காணப்பெற்ற இச்சமகால அறிவுவாண்மை முக்கிய பங்களிப்புச் செய்ததெனலாம். குறிப்பாக, திராவிடம் குறித்த மொழிநிலைப்பட்ட கருத்து உருவாகி வந்த காலத்தில், அதனை உள்வாங்கியவராக அவர் காணப்பட்டுள்ளார். வீரசோழியப் பதிப்புரையில்,

தமிழ் சுயபாஷையென்பதூஉம், அதன்பெயர் திருவிட மனுவென்று தமிழ் மொழியே யென்பதூஉம், அஃது பரத கண்டத்தில் எப்பாஷைகளுக்குத் தாழ்ந்த தொன்றன்றென்பதூஉம் வீரசோழியப் பதிப்புரையில் ஆக்ஷேப நிரா கரணசகிதமாக விவரித் தெழுதியிருக்கின்றேன்.

சி.வை.தா.வின் பதிப்புரைகளில் வெளிப்படும் அவருடைய ஆய்வுத்தன்மை, தமிழ்ப் பதிப்புலகிற்கு அவர் வழங்கிய நவீனத்துவக் கொடைகளுள் ஒன்றாகும். இவ்விடங்களில் வெளிப்பட்ட அவரின் ஆராய்ச்சித்திறனால், தமிழில் விளக்கமற்றிருந்த பல விடயங்கள் புதிய ஒளி பெற்றன. அதுவரைகாலமும் சரியாக இனங்காணப்படாதிருந்த சில நூல்கள் குறித்த விவாதம் தொடங்குவதற்கும், சி.வை.தா.வின் பதிப்புரைகள் அத்திவாரமிட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு வரிசையிலடங்கும் நூல்கள் எவை என்பது குறித்த தெளிவு ஏற்படக் காரணராக இருந்தவர் சி.வை.தா.வே. அவர், இந் நூல்களைச் சரியாக இனங்கண்டார் என்பதில்லை. ஆனால் இது குறித்த ஆராய்ச்சி தொடங்க வித்திட்டார் எனலாம்.

“இத்தொகுதியில் (பதினெண்கீழ்க்கணக்கு) அடங்கிய நூல்கள் இன்ன என்பது பற்றிச் சுமார் 50 வருஷ காலம் விவாதம் நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. முதன்முதலாக இதனை ஆராயத் தொடங்கியவர் ஸ்ரீ சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களே”¹²

என்கிறார் திரிகடுகமும் சிறுபஞ்சமூலமும் பதிப்பு முன்னுரையில் வையாபுரிப்பிள்ளை.

சி.வை.தா.வின் பதிப்புரைகளில் வெளிப்பட்டுத்தெரிகின்ற காலவுணர்ச்சியும் வரலாற்றறிவும் அடுத்துக் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை உ.வே.சா. முதலிய அக்கால பதிப்பாசிரியர் பலரிடம் பிரக்கஞ்சூர்வமாகக் காணப்படாதிருந்தவை. இலக்கண விளக்கம் குறித்து தமது பதிப்புரையில் எழுதிய சி.வை.தா., இலக்கண நூலாசிரியரின் காலத்தை தீர்மானிப்பதற்கு அவருடைய மாணவருடைய காலத்தை நிறுவி அதன்மூலம் நூலாசிரியரின் காலத்தைக் கணிப்பிடுவது அவரின் வரலாற்றுணர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறு, நூற் பதிப்புரையில் தமிழிலக்கிய வரலாற்றைக் காலப்பகுப்புச்செய்ய முனைந்தமையும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையது. கால்டுவெல் தமது ஆங்கில நூலில் காலப்பகுப்புச் செய்துள்ளமையைக் கண்ணுற்றோ, அன்றிச் சுயமாகவோ, சி.வை.தா. தமது வீரசோழியப் பதிப்புரையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்காலத்தை, பின்வரும் காலகட்டங்களாகப் பகுத்துக் கூறுகிறார்.¹³ அபோத காலம், அட்சர காலம், இலக்கண காலம், சமுதாய காலம், அநாதர காலம், சமணர் காலம், இதிகாச காலம், ஆதீன காலம் ஆகியன அக்காலகட்டங்கள். இவ்வகைப்பாட்டின் போதாமை மற்றும் குறைபாடுகள் குறித்து நிறைய விவாதங்கள் நடந்துள்ளன. எனினும், இதன் மூலம் வெளிப்படும், சி. வை. தா. வின் வரலாற்றுணர்வும், (இதிகாச காலத்தின்பின் ஆதீன காலம்) காலப்பகுப்பில் அரசரை முன்னிறுத்தாமல் மொழி, இலக்கியங்களையே பெரிதும் முன்னிறுத்தும் பாங்கும், தெய்வீக நூல்களாகக் கொள்ளப்பட்டு வந்தனவற்றுக்கும் தோற்றக்காலம் கொடுத்து அவற்றையும் ஒரு காலகட்டத்துள் அடக்கும் தன்மையும் இலக்கிய வரலாறு எழுதுகையில் முக்கியத்துவம் பெறுவன.

சி.வை.தா. பதிப்புரைகளில் வெளிப்படுகின்ற ஒப்பாய்வுத் தன்மையும் இவ்விடத்துச் சுட்டுதற்குரியது. எடுத்துக்காட்டாக, கலித்தொகைப் பதிப்பில் உள்ள உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பற்றிய இணைப்பைக் கூறலாம். இக்கட்டுரையில், நச்சரை, பரிமேலழகருடனும், சிவஞானமுனிவருடனும் சி.வை.தா ஒப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார். இத்தகைய ஆய்வு பூர்வமான தன்மைகளைக் கொண்டிருந்தமையால்தான், “1887 ஆம் ஆண்டு மலர்ந்த கலித்தொகைப் பதிப்பு ஆய்வுப் பதிப்பின் (ஊசவைனையட நுனவைழை) தொடக்கம் எனலாம்”¹⁴ எனும் சிறப்பை சி.வை.தா.வின் கலித்தொகைப் பதிப்புப் பெறுகிறது.

தமது மனத்துக்குச் சரியென்று பட்ட கருத்துகளை, நேர்மையோடு யாருக்கும் அஞ்சாமல் சி. வை. தா. வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளார் என்பதற்கும், அவர் பதிப்புரைகள் சான்றாக விளங்குகின்றன. இப் பதிப்புரைகளில் அவர் வெளிப்படுத்தியுள்ள செய்திகள் சிலவற்றின் வெளிப்படைத் தன்மையும் உண்மையும் இவற்றுாடு தெரிகின்ற அவரின் துணுபும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவை, ஏனைய பதிப்பாசிரியர்க்கு முன்னுதாரணமாய் விளங்கத்தக்கன. இத்தன்மைப்பாட்டை அவர் தாம் பெரிதும் மதித்தல் போற்றிய ஆறுமுகநாவலரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டுள்ளார் எனக் குறிப்பிடுவது தவறாகாது.

எவ்வாறாயினும், தமது காலத்து அறிஞர் பலரும் விமரிசிக்கத் துணியாத விடயங்கள் சிலவற்றை சி.வை.தா. விமரிசித்துள்ளார் என்பது, எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது. தாம் பெரிதும் மதித்த திருவாவடுதுறை ஆதீன மடாதிபதி அவர்கள் குறித்து சி.வை.தா. தமது பதிப்புரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ள சில கருத்துக்கள் இவ்வகையில் முக்கியத்துவம் உடையன. சி.வை.தா. பதிப்புத் தொடர்பிலான சில உதவிகளை, ஆதீனங்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டவர்.

“ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துக் கச்சியப்ப முனிவர் அருளிச் செய்த தணிகைப் புராணம், திருவாவடுதுறை ஆதீனம் சுப்பிரமணிய தேசிக சுவாமிகள் அனுமதியோடு...”¹⁵

பதிப்பிக்கப்பட்டது என்பதை நூலின் முகப்புப் பக்கமே கூறுகிறது. எனினும், சிவஞானபாடியத்தை அனைவரும் பயன்பெறும்படி ஆதீனம் பதிப்பிக்காதது தவறு என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறுகிறார் சி.வை.தா.

“..... சிவஞான பாடியம் அவராதீனத்து மடாதிபதிகட்டு ஓர் இரத்தின மகுடமாய்க் கிடந்து துலங்கப் பெறுவதன்றித் தமிழ்ப் புலவர் கைக்கு அகப்படாமையானும் அவர் சாமர்த்தியத்துக்குத் தக்க பெரும் பயனைத் தமிழுலகம் அடைந்திலது.

இவரது மகாபாடியத் திவ்வியாமிரத்தத்தை உலகம் உண்டு களிக்க வையாதது. சந்திரனுக்குக் களங்கமுஞ் சூரியனுக்குப் பன்முரிவும் போல, ஒன்றானுங் குறைவின்றி எல்லாச் சுகுணமும்

நிறைந்திலங்கும் பரமதியான மூர்த்திகளாகிய ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுப்பிரமணிய
சுவாமிகளுக்கும் ஒரு குறைவுண்டென்று சொல்வதற்கு
ஏதுவாகின்றது.....”¹⁶

என்பது அவர் கூற்று. இவ்வாறு, வடமொழியிலிருந்து தோன்றியதே தமிழ்
எனும் ஈசான தேசிகர் கருத்தை சி.வை.தா. மறுப்பதையும் எடுத்துக்காட்டலாம்.

“ இவற்றோடு பெரும்பாலும் ஊடாடாது பிறறைக் காலத்தனவாகிய
இதிகாச புராணாதிகளிலும் சமய சாஸ்திரங்களிலும் மிக்க
பயிற்சியுடையோரே தமிழின் தொன்மையையுஞ் சுவயத்துவத்தையும்
நன்குணராமல் அதனை வடமொழியினின்று உற்பத்தியாயிற்றென்பர்.
இலக்கணக் கடலாகிய ஈசான தேசிகரே இவ்வாறு மயங்கினரெனின்
மற்றையோர் பிழைப்பது அதிசயமா? இவர் “அன்றியுந் தமிழ்நூற்
களவிலை யவற்றுளொன்றே யாயினும் தனித்தமிழுண்டோ” என்று
கூறியதே அவர் இந்நூல்களைப் பயிலாமைக்குச் சான்றாம்.”¹⁷

வலியரென வழிமொழியாமல் மெலியர் என மீக்கூறாமல் நடுநிலையான
அறிஞராக சி.வை.தா. விளங்கியுள்ளமைக்கு இத்தகைய கருத்துக்கள் சான்றாக
அமைகின்றன.

6

நிறைவாக, சி.வை.தா.வின் பதிப்புலகம் தொடர்பில் முன்வைக்கப்
பட்டுள்ள இரு தவறான கருத்துக்களைச் சுட்டி உண்மையை எடுத்துரைப்பதும்
இவ்விடத்து அவசியமானதாகும். இவற்றுள் முதலாவது, நாவலருக்கும்,
சி.வை.தா.வுக்கும் பதிப்புத் தொடர்பில் காணப்பெற்ற உறவு நிலை
குறித்ததாகும்.

சி.வை.தா.வுக்கு பதிப்புலக வழிகாட்டியாய் விளங்கியவர் நாவலர்.
இவ்வுண்மை உணராமல், சி.வை.தா.வின் வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி
டி.ஏ.இராஜரத்தினம்பிள்ளை எழுதிய நூலானது, நாவலரை சி.வை.தாவுக்குப்
பின்பேயே பதிப்புலகில் ஈடுபட்டவராக காட்டமுயற்சித்துள்ளது. இச்செய்தியைத்
தவறென்று அறியாத ஆய்வாளர் சிலர், இத் தரவைத் தமது கட்டுரைகளில்
அவ்வாறே தவறாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“நாவலருக்கு முன்பே பதிப்புத்துறையில் தாமோதரம்பிள்ளை இறங்கிப் பணிபுரிந்துள்ளார்.”¹³

“ஆறுமுகநாவலருக்கே முன்னோடி. (பதிப்பில்) என்பர் டி.ஏ. இராஜரத்தினம் பிள்ளை. இத்தகு பெருமையைப் பெற்றவர் சி.வை.தா.”¹³

போன்ற கட்டுரைப்பகுதிகள் இவ்வாறு கூறிச்செல்கின்றன.

சி.வை.தா., பதிப்பில் ஈடுபட்டது 1854 இல் என்பது மேலே கூறப்பட்டது. இப்பதிப்புக்காக, அவர் 1852 லிருந்து சுவடிகளைத் தேடியதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால், நாவலர் பதிப்புலகில் ஈடுபட்டதோ 1849 இல். சூடாமணி நிகண்டு, சௌந்தர்யலகரி ஆகிய நூல்கள் நாவலர் பதிப்புகளாய் இவ்வாண்டிலேயே வெளிவந்து விட்டன. மேலும், அவர் பதிப்புலகில் பிரக்ஞபூர்வமாக ஈடுபட்டவராதலால் சுதேசிகள் அச்சியந்திரசாலையை நிறுவதலின் அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டு 1849 லேயே நல்லூரில் வித்தியாநுபாலன இயந்திரசாலையை நிறுவி விடுகிறார்.

மேலும், சி.வை.தா. பதிப்பில் கவனம் செலுத்துவதற்கு முன்பாகவே நன்னூல் விருத்தியுரை, திருச்செந்திநீரோட்டகமம் கவந்தாதி ஆகிய நூல்களை நாவலர் வெளியிட்டுவிட்டார். தமிழ்ப்பதிப்பு வரலாற்றிலும் உரைநடை வரலாற்றிலும் முக்கியத்துவம் பெற்ற பதிப்பான பெரியபுராண வசனம் 1852 இலேயே வெளிவந்துவிட்டது. நாவலர், சி.வை.தா. கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க தொல்.சொல். சேனாவரையத்தைப் பரிசோதித்து வழங்கி, சி.வை.தா.வுக்கு பதிப்பு நுட்பங்களை எடுத்துக்காட்டியவர். உண்மை இவ்வாறிருக்க சி.வை.தா.வே வியந்து போற்றிய நாவலரை- சி.வை.தா.வுக்கு பதிப்பு நுட்பங்களில் வழிகாட்டியாக விளங்கிய நாவலரை- பதிப்புலகில் சி.வை.தா.வுக்கும் பிற்பட்டவராக காட்டுதல் தவறானதாகும். இவ்வாறு, பொய் உரைத்துத்தான் பதிப்பு வரலாற்றில் சி.வை.தா.வுக்கு புகழ் சேர்க்க வேண்டுமென்னும் தேவை கிடையாது. சி.வை.தா. ஆற்றியுள்ள மகத்தான பதிப்புப் பணியே அவரின் பெரும் புகழுக்குப் போதுமானதாகும்.

இனி இரண்டாவது சி. வை. தா. ஏன் சைவரானார்? என்பது பற்றியதாகும். இளமையில் கிறித்துவராக இருந்த சி. வை. தா. பின் சைவரானமைக்கான

காரணத்தைச் சிலர், அவரின் பதிப்புச் செயற்பாட்டுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறியுள்ளனர். இக்கருத்தின் உண்மையைக் காண்பதும் அவசியமானதே.

சைவ மடங்களில் காணப்பெற்ற ஏடுகளைப் பெற்றுப் பதிப்பித்தற்காகவே கிறித்துவராக இருந்த சி. வை. தா. பின் சைவ சமயத்துக்கு மாறினார் என்ற கருத்தை செபநேசன் போன்ற சிலர் முன்வைத்துள்ளனர்.

“அவர் இந்துவாக மாறியமையும் இந்த ஆதீனத் தொடர்புகளுக்கும் தமிழ் அறிஞர்களடனான தொடர்புகளுக்கு தவியிருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை. (இந்நோக்கு வண செபநேசனின் சி. வை. தா. பற்றிய கட்டுரையில் நன்கு தெரிகிறது).²⁰

என்கிறார் சிவத்தம்பி. அவர் கருத்து செபநேசனின் கருத்தை அனுசரிப்பதாக உள்ளது.

ஆனால், உண்மையில் தாம் சமயம் மாறியமைக்கான காரணத்தை சி.வை.தா.வே வெளிப்படையாகவும், தெளிவாகவும் பின் வருமாறு தெரிவித்துள்ளார்.

“... பிரமாணுனனுபவங்களாலே எச்சமயம் மெய்ச் சமயமென்று ஒரு மனுஷன் காண்கிறானோ அச்சமயத்திற் புகுதலேயவற்குத் தகும். அதுவே கடமை. அவ்வாறு மெய்யெனக் கண்ட சமயத்திற் புகானேல் அவன் மனுஷனல்லன்”

“உண்மையைக் கடைப்பிடித்துய்தல் வேண்டுமென்ற பேரர்வலால் ஏறக்குறைய 20 வருஷமாக ஒரு பட்சத் துணிபு சிறிதுமில்லாது சைவ, வேதாந்த, சித்தாந்த, ஸ்மார்த்த, பௌத்த, அருகாதி இந்து சமயங்களையும், கிரேக்க, ஜுத்தேரிய, ரோமானிய, புரொத்தெஸ்தானாக் கிறிஸ்தவ சமயங்களையும் ஆராய்ந்து, அடியேன் சைவமே இவற்றுள்ளெல்லாம் சிறந்ததெனக் கொண்டவன்”²²

இவ்வாறு சி.வை.தாவின் கூற்றே சமயம் மாறியமைக்கான காரணத்தை எடுத்துக் கூறுகையில். அதைப் புறந்தள்ளிவிட்டு, பதிப்புத் தொடர்பான

ஊகக் காரணத்தை முன்வைப்பது ஆய்வியல் முறையியலுக்கு பொருத்தமானதன்று.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திரு. வி. க. வாழ்க்கைக் குறிப்புகள். பூம்புகார் பதிப்பகம். ப.124.
2. நாவலர் மாநாடு விழா மலர் (1969) ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுக நாவலர் சபை ப. 134
3. மேலது, ப.133.
4. ஆறுமுகநாவலர் பதிப்பித்தவை! முப்பெரும் இலக்கண நூல்கள் (2006) மீனாகோபால் பதிப்பகம். ப.12.
5. தாமோதரம். (1971) யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுத் தமிழ்நூற் பதிப்பு விற்பனைக் கழகம்: ப. 46.
6. மேலது, ப. 120.
7. மேலது, பக். 68-69.
8. மேலது, ப. 69.
9. அய்யப்பன், கா., "ரா. இராகவையங்கார்", தமிழ்ப்பதிப்புகம் 1800 - 2000 (2009), பாரதி புத்தகாலயம். ப.35.
10. தாமோதரம். மு.கு.நா.ப.61.
11. மேலது, ப.34.
12. செம்மொழித்தமிழ்நூல்கள் பதிப்புரைத் தொகுப்பு (2009), காவ்யா, ப.349.
13. தாமோதரம். மு.கு.நா.ப.9.
14. கார்த்திகேயன், வேல்., "வாழ்க்கை வரலாறும் தமிழ்ப்பணியும்," சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை (2008) உகைத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம். ப.27
15. மேலது ப. 24.
16. தாமோதரம். மு.கு.நா.ப.56.
17. (கலி பக்கம்-183)
18. சம்பந்தன்- மா.சு. அச்சம் பதிப்பும் 1997 ப.226
19. இளையராஜா, ம., தமிழ்ப் பதிப்புகளின் முன்னோடி. சி.வை. தாமோதரம்பிள்ளை மு.கு.நா. ப.95.
20. சிவத்தம்பி, கா. ஈழத்தின் தமிழ் இலக்கியச் சுடர்கள் (2010), குமரன் புத்தக இல்லம். ப. 39.
21. சைவ மகத்துவம், ப. 10, விவிலிய விரோதப் பாயிரம், ப. 132-133.

பின்னிணைப்பு:

சீ.வை.தா. பதிப்பித்த சில நூல்களின் முகப்புக்கள்

உ

தினசிறந்தம்மம்.

தொல்காப்பியம்.

பொருளதிகாரம்.

—*—*—*—

இஃத

பாரத்துவாசி

நச்சினூர்க்கினியார்

இயற்றிய உரையோடும்

பலதேசப்பிரதிபங்களைக்கொண்டு

பரிசோதித்து

யாழ்ப்பாணம்

சீ. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—*—*—*—

சார்த்திபனூ ஆவணியர்

~~~~~

Copyright Registered.

—*—*—*—

PRINTED AT THE SCOTTISH PRESS, BY GRAVES, COOKSON AND CO.

1885.

நல்லந்துவனார்
கவித் தொகை.

—o—o—o—
ரகுநா-பாரத்துவாசி

நச்சினார் கீகினியார்

உரையோடும்

யாழ்ப்பாணம்

சீ. வை. தாமோதரம்பிள்வரியால்

பலதேசப்பிரதிருபங்களைக்கொண்டு

பரிசோதித்து

ஸ்ரீ தொண்டமான் புதுக்கோட்டை மகாராசாஜன்

மந்திரியும் பிரதிகாவலருமாகிய

கௌரவ அ. சேஷையசாஸ்திரிகள்

உ. தி. இ.

காருண்போபகார திரவியத்தைக்கொண்டு

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

~~~~~  
எவ்வித்தனும் குடிமீ

~~~~~  
Copyright Registered.

—o—
MADRAS.

PRINTED AT THE SCOTTISH PRESS, BY GRAVES, DOCKHORN AND CO.

1887.

சென்னை, 1911

இறையராசப்பொருள்

—*—*—*—

இந்த

மதுரைக் கடைச்செய்தல்

கணக்காயனாரிமகனாரிநக்கிராரி

கண்டருளிய உலாரோடு

யாழ்ப்பாணம்

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால்

பலநேசப் பிரதிபுலகண்டுகொண்டு

பரிசேசரித்த

செ. னர்

தி. குமாரசாமிச்செட்டியாரால்

பதிப்பிசைப்பட்டத.

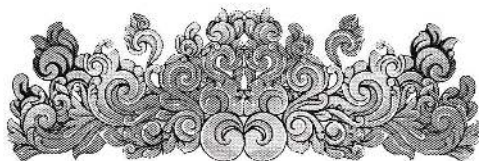
—*—*—*—

சென்னைப்பட்டனம்.

சென்னைப் பிரதிபுலகண்டுகொண்டு

PRINTED AT THE SCOTTISH PRESS,
BY HENRY THOMSON AND CO.,

Registered Copyright.

இந்தியத் தாந்திரீகம் பற்றிய புரிதலில் சேர் ஜோன் வுட்ஹொவ்

சு. முகுந்தன்

தந்திரம் என்ற சொல்லினைப் பலவாறு கருத்துவிளக்கம் செய்வார்.

1) தத்துவம் + மந்திரம் என்ற இரண்டு சொல்லிணைகளின் வழியே பிறந்த பதமே தந்திரம் என்பது. இதில்

தத்துவம் : பிரபஞ்ச அறிவு, விஞ்ஞானம், இயற்கை பற்றிய ஆய்வு.

மந்திரம் : மறைமொழிகள் அவற்றின் அதிர்வலைகள் பற்றியது.

மனிதன் தான் ஈடேற்றமடையும் நோக்குடன் அமைத்துக் கொண்ட இயற்கையுடன் தொடர்புடைய ஒருவகைப் பிரயோக அறிவியலாக இதனைக் கருதுவர்.¹

2) "தந்திர" என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லடியாக இதற்கு கோட்பாடு, நெசவு செய்தல் என்றும் பொருளுண்டு. மேலும்,

தனோதி → நீட்சி, விரிவு

தர்யதி → விடுதலை

என்ற வினையடிகளின் அடிப்படையில் ஆன்ம விடுதலையின் பொருட்டு நிகழ்த்தப்படுகின்ற விரிவான சடங்குகளின் தொகுதி நிலை என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.²

3. தந்திரம் → தன் + திரம்
 அ + து → தன் : விருத்திசெய்தல்
 திரம் : இனம்

அந்த வகையில் மானிடவியல் நோக்கில் இனவிருத்தியுடன் தொடர்புடைய ஒருவகை வளச்சடங்கே தந்திரம் என்றும் கருத்துரைப்பர்.³ ஆயினும் உண்மையில் இதனைப் பழங்குடிகளின் மழைச்சடங்கு, வளச்சடங்கு போன்ற சட்டகங்களுக்குள் பொருத்திப் புரிந்துகொள்ள முயல்வது இந்தியத் தாந்திரீக மரபின் அடிப்படைகளைப் புரிந்து கொள்ள உதவாது.

தாந்திரீகத்தின் அடிப்படை எண்ணக்கருக்கள்

- ❖ பிரபஞ்சத்தின் நுண்வடிவமே மனித உடல்.
- ❖ உடலில் உறைந்துள்ள சக்திகளைச் சாதனை செய்து வளர்ப்பதன் மூலம் புற உலகில் வெற்றிபெற முடியும்.
- ❖ பிரபஞ்ச இயற்கையை உணரிகின்றபோது உயிரியற்கையின் இரகசியம் அவிழ்க்கப்படும்.
- ❖ பிரபஞ்சத்தின் ஆற்றலைப் பெண்ணாக உருவகித்தல்.
- ❖ ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனக்குள் உறங்குநிலையில் இருக்கும் அப்பெண்ஆற்றலை (பிரபஞ்சத்தின் ஆற்றலை) கண்டுணர முயலுதல்.
- ❖ குண்டலினியோகம், யந்திரஉபாசனை ஆகியன இதற்குரிய முக்கிய சாதனைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.
- ❖ பண்டைய இந்தியாவில் மருத்துவம், இரசாயனம், கேத்திரகணிதம், வானசாஸ்திரம் போன்ற அறிவியற் புலங்களின் விருத்திக்குத் தாந்திரீகம் ஒரு முக்கிய காரணியாகத் தொழிற்பட்டுள்ளது.

தாந்திரீகம் சுட்டும் ஆத்மீக விடுதலையானது உடலைப் புறக்கணிப்பதாக அன்றி அதனைப் பூசிப்பதற்குரிய சாதனமாக ஆக்கிக் கொள்வதன் மூலம் சாத்தியப்படும். ஆத்மீக விடுதலை என்பது பேராற்றல் / பேரியற்கையுடன் சிற்றியற்கை ஆகிய உடல் மாறாத அதிர்வலைகளால் இணைந்திருப்பதன் மூலம் பெறப்படுவதாகும்.

இந்தியச் சமய மரபுகளில் தாந்திரீகம்

சாக்தம் , சைவம் , வைணவம், வஜ்ரயான பௌத்தம், சித்தர் ரசவாதம், காண்பத்தியம் ஆகிய நெறிகளுக்குள் தாந்திரீகச் செல்வாக்கு விரவியுள்ளது. மொஹஞ்சதாரோ ஹரப்பா அழிபாடுகளிலும் அதர்வ வேதத்திலும் இந்தியத் தாந்திரீகத்தின் ஆரம்ப நிலைகளை அவதானிக்க முடிகிறது.

எவ்வாறாயினும் தாந்திரீகத்துக்குரிய மூல நூல்கள் குப்தர் காலத்திலேயே முதன் முதலில் எழுச்சி பெறத்தொடங்கின. இந்திய தாந்திரீக வரலாற்றில் கி.பி. 4-9 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திலேயே அதிகளவிலான தந்திரசாஸ்திரங்கள் தோற்றம் பெற்றன.⁴

தாந்திரீகப் பிரிவுகள்

- 1) இடதுகை மார்க்கம்
- 2) வலதுகை மார்க்கம்
- 3) கௌல மார்க்கம்
- 4) குலாகம மார்க்கம்⁵

என வழிபாட்டு முறையின் அடிப்படையில் நான்கு பிரிவுகள் உள்ளன. இவற்றுள் இடதுகை மார்க்கத்தில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளாலும் அவற்றைப் பிற்கால மக்கள் தத்தமது விருப்பங்களுக்கேற்றவாறு கற்பிதஞ்செய்து கொண்ட முறைமைகளாலும் தாந்திரீகம் பற்றிய தவறான சமூக எண்ணக்கரு இந்திய சமுதாயத்தில் வேரூன்றலாயிற்று. மதம் பரப்ப வந்த கிறிஸ்தவ மிசனரிமாரால் இந்துசமயத்தின் பெயரால் இந்திய சமூகத்தில் நிலவுகின்ற குறைபாடுகளில் ஒன்றாகத் தாந்திரீகம் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இதனால்

தாந்திரீகநெறி பதினெட்டாம் புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய நவீன இந்துசமய சீர்திருத்த இயக்கங்களின் கண்டனங்களுக்கும் உள்ளானது.

சேர் ஜோன் வூட் றொவ்

பிரித்தானிய தேசத்தவரான சேர் ஜோன் வூட்றொவ் 1865ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 15ஆம் திகதி ஜேம்ஸ்வூட்றொவ், புளோரன்ஸ் ஆகியோருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் குடியியல் சட்டத்தில் பட்டம் பெற்றார்.

நீதி -சட்டத்துறையில் உயர்பதவிகளை வகித்த இவர் வங்காளத்தில் பணியாற்றும்படி நேர்ந்தது. 1887- 1904 வரையிலான காலகட்டத்தில் கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றத்தில் சட்டத்தரணியாகவும் கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டத்துறைப் பேராசிரியராகவும் பணிபுரிந்த இவர் 1904 முதல் 1915 வரையிலான காலப்பகுதியில் நீதியரசராகவும் பதவி வகித்துள்ளார்.⁶

18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிகழ்ந்த இந்துசமய மறுமலர்ச்சியும் நவீன சீர்திருத்த இயக்கங்களின் தோற்றமும் வங்காளத்தை மையப்படுத்தி அமைந்தமை யாவரும் அறிந்த விடயமாகும். ஆசிய கழகத்தின் (Asiatic Society) ஸ்தாபிதம், மக்ஸ்மூலர், மக்டொனால்ட் போன்ற மேலைத்தேய அறிஞர்களின் ஆய்வுப்பணிகள் போன்றன வங்காளத்தில் பணிபுரிந்த சேர் ஜோன்வூட்றொவ் போன்றோரையும் இப்புலத்துள் நாட்டங்கொள்ள வைத்தன.

ஓய்வு நேரங்களில் சமஸ்கிருதம், இந்துதத்துவம் ஆகியவற்றை முறைப்படி கற்றுக்கொண்ட சேர் ஜோன்வூட்றொவ் ஏனைய மேலைத்தேய ஆய்வாளர்களைப் போலன்றித் “தாந்திரீகம்” தொடர்பாகத் தனது கவனத்தைச் செலுத்தினார்.

“வங்காள மறுமலர்ச்சி” தாந்திரீகத்தினை விமர்சித்துப் புறந்தள்ளியது. நவீன சீர்திருத்த சிந்தனையாளர்கள் எவரும் தாந்திரீகத்தின் உள்ளார்ந்த தத்துவார்த்தத்தினைக் கட்டவிழ்க்க முன்வரவில்லை. இராஜாராம் மோகன்ராய் போன்றவர்கள் உலகியல் மோகத்தினால் இந்து மதத்தின் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட

பாவகாரியமாக இதனை விமர்சித்தனர். தந்திரசாதகராகிய இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சரின் நேரடிச் சீடரான சுவாமி விவேகானந்தரால் கூடக் கவனத்திற் கொள்ளப்படாதிருந்த தாந்திரீக மரபு இந்து சமய வரலாற்றுடன் பல நூற்றாண்டுகாலத் தொடர்புடையதாகும். சாக்தம், சைவம், வைணவம் ஆகிய இந்து சமயப் பிரிவுகளில் மட்டுமின்றி சித்தர் இரசுவாதத்திலும் பௌத்தப்பிரிவாகிய வஜ்ரயானத்திலும் தாந்திரீகம் விரவி யுள்ளது. இம்மரபை வங்காள மறுமலர்ச்சி புறந்தள்ள முயன்றமை நியாயமானதா என்கிற கேள்வி ஒரு நியாயவாதி என்ற வகையில் ஜோன் வூட்ரோவ்வை இத்துறை நோக்கி ஆர்வங்கொள்ள வைத்தது. நீதிபதி என்றமுறையில் அவரிடம் வந்த வழக்கொன்றும் இதற்கான உடனடித் தூண்டலை ஏற்படுத்தியது. இவர் "Arthur Avalon" என்ற புனைபெயரில் நுழைந்துகொண்டு தனது ஆய்வுப்பணியைத் தொடங்கினார்.

தாந்திரீகம் தொடர்பான இவருடைய ஆக்கங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- 1) ஆய்வு நூல்கள்
- 2) குறிப்புரையுடன் அமைந்த மூலபாட மொழிபெயர்ப்புக்கள்
- 3) தாந்திரீகத் தழுவிய பிறநூல்கள்

ஆய்வு நூல்கள்:

- Introduction to Tantra Sastra
- Shakthi and Shakta (2 Vol)
- Principles of Tantra (2 Vol)
- The serpent Power (குண்டலினி சக்தி)
- Garland of Letters (வர்ணமாலா என்ற தாந்திரீகப் பனுவலைத் தழுவியது.)

குறிப்புரையுடன் அமைந்த மூலபாட மொழிபெயர்ப்புக்கள்:

- Kamakala Vilasa
- Maha Nirvana Tantra

- Hymns to Kali Karpuradi Stotra
- Hymns to the Goddess

தாந்திரீகந் தமுவி பிறநூல்கள்:

- The World as power
- Bharata Shakthi
- Is India Civilized?
- Mahamaya (Cit – Shakthi or Power as Consciousness)?

தாந்திரீகம் தொடர்பான சமூகக் கருத்துநிலை மாற்றத்திற்கு வுட்றொவ்வின் பங்களிப்பு

தாந்திரீகர்களின் வழிபாட்டுமுறைகளில் காணப்படும் “பஞ்சமகாரங்கள்” போன்ற சில விடயங்கள் நவீனகாலத்தில் தாந்திரீகம் தொடர்பான முறையற்ற கருத்தோட்டங்களுக்கு வழிகோலின. வுட்றொவ் இவற்றை நிராகரிப்பதற்காகத் தாந்திரீக மூலநூல்களிலிருந்து பொருத்தமான மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டார்.

தாந்திரீகர்கள் வேத அத்தியயனம் செய்வதில்லை. நோன்பு அனுட்டானம் செய்வதில்லை, தலயாத்திரை செய்வதில்லை இதனால் இவர்களும் ஒரு வகையில் இன்ப நலக் கொள்கையரோ எனில் அவ்வாறில்லை என மறுக்கும் வுட்றொவ் ஒவ்வொரு தாந்திரீக சாதகனும் தனது புத உடலைப் புனிதமாக்கி அதனையே இறைவனுறையும் ஷேத்திரமாக்கிக் கொள்கின்றான் என்கிறார். இதற்காக “Kularnava Tantra” விலிருந்து ஒருபாடப்பகுதியினை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.

“I torture not my body with penances (is not his body Hers?. If man be God in human guise why torment him?)

“I lame not my feet in pilgrimage to Holy Places”(The body is the Devalaya or Temple of Divinity. There in are all theSpiritualThirathas or Holy Places, why then trouble to go elsewhere)?”

வேதங்கள் மறைஞானிகள் கண்ட ஆத்மீக அனுபவத்தின் வெளிப்பாடுகளே ஆகும். தாந்திரீக சாதகனோ பிறருடைய ஆத்ம அனுபவத்தினை வேண்டுவதில்லை. அவனுக்கு யார் துணையும் அவசியமில்லை. நேரடியாகவே அந்தப் பரம்பொருளிடம் தொடர்புற வல்லவனுக்கு வேத உபாசனையால் என்ன பயன்?

"I spend not my time in reading the Vedas"

(The Vedas, which he has already studied, are the record of the standard Spiritual experience of others, He seeks Spiritual experience of others, He seeks now to have that experience himself directly what is the use of merely reading about it?)⁹

பௌதீக அதீதம் பற்றியும் மோட்சம் பற்றியும் மறுமை பற்றியும் அதிகம் அலட்டிக் கொள்கின்ற கோட்பாடுகளை தாந்திரீகம் கண்டுகொள்வதில்லை. ஒவ்வொரு சாதாரண மனிதனும் தனது யாதார்த்த உலகத்தில் வாழ்ந்து ஈடேற்றமடையக் கூடிய முறையிலேயே பரம்பொருளால் சிருட்டிக்கப் படுகிறான். ஆனால் இறப்பைப் பற்றிய அச்சம் அவனை இயற்கையதீதக் கனவுகளில் மூழ்கடிக்கின்றது என விமர்சிக்கின்ற வூட்ஹாவ் யாதார்த்த உலக அனுபவங்களைப் புறந்தள்ளிவிட்டு எத்தகையதொரு ஆத்ம ஈடேற்றத்தினையும் அடையமுடியாது என்கிறார். இதற்காக விஸ்வசார தந்திரத்திலிருந்து அவர் எடுத்தாள்கின்ற மேற்கோள் உலகப் பிரசித்த மானதாகும்.

"what is here is elsewhere

what is not here is nowhere

Experience of the seen is the experience of the

un seen in time and Space"¹⁰

இந்துக்களின் பலதெய்வக் கோட்பாடு பற்றிய விமர்சனங்கள் அதிக முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்ட பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகாலச் சமூகச் சூழலில் தாந்திரீகத்தின் தளத்திலிருந்து வூட்ஹாவ் வழங்கிய பதினூரைகள் கவனத்திற்குரியன.

“இந்து தாந்திரீகர்கள் சூரியன் கணபதி, விஸ்ணு, சிவன், சக்தி என 5 பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்த போதும் உண்மையில் இவை பேதங்களில் ஒரே ஒரு சர்வவல்லமை படைத்த ஆற்றலின் வேறுபட்ட வடிவங்களே”

சம்மோகன தந்திரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாடப்பகுதி யொன்றையும் இதற்கு ஆதாரமாக வூட்றொவ் எடுத்தாண்டுள்ளார்.

“He is fool, who sees any difference between Rama and shiva What matters the name”¹¹

Sammohana Tantra - 40

தேகவாதத்தினை மட்டுமே தந்திரமார்க்கம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பதனை வூட்றொவ் நிராகரிக்கிறார். யோக அனுபவமானது போக அனுபவத்தை முழுமையாக மறுக்கின்ற ஒன்றாகவே இந்து அறிஞர்கள் பலர் கருதி வந்துள்ளனர். இதனையும் அவர் மறுதலிக்கிறார். புறவயமாகக் குறைபாடுகளுடன் நுகரப்படுகின்ற போக அனுபவத்தை முழுமையானதாகக் அதனை அகவயமாக அனுபவிக்கவல்ல சாதனமாக யோகம் அமைவதாகச் சுட்டிக்காட்டுகின்ற வூட்றொவ் இவை இரண்டும் வெவ்வேறு துருவங்களில் என்பதனை தாந்திரீக மூலங்களின் துணை கொண்டு நிறுவமுற்படுகிறார்.

“It is said that where there is yoga there is no Bhoga (enjoyment) but in kaula teaching, yoga and the world itself becomes the seat of Liberation”

எனத் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள வூட்றொவ் இதற்கு கௌலநெறிக்குரிய புகழ்பெற்ற சுலோகத்தினைச் சான்று காட்டியுள்ளார்.

“Yogo bhogayate mokshayate , mokshayate samsarah”¹²

(யோகோ போகயதி மோக்ஷயதி சம்சாரக)

“அண்டத்திலுள்ளது பிண்டத்தில் உண்டு” என்பது சித்தர் மரபில் வழங்குகின்ற முக்கியமானதொரு கருத்தாக்கமாகும். மனித உடலைச்

சிற்றண்டம் எனவும் அது பேரண்டத்தின் நியமமாதிரி என்றும் சித்தர்மரபு வலியுறுத்துகின்றது.

இதனையே தாந்திரீகமரபும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அடிப்படையில் சித்தர்மரபு தாந்திரிக மரபின் அனேக பரிமாணங்களைத் தழுவியதாகும். (உதாரணம் இரசவாதச் சித்தர்மரபு) மகாநிர்வாண தந்திரத்தில் இடம் பெற்றுள்ள

“Yadihasti tad anyatra, yanneshasti na tat kavacit”

என்ற சுலோகத்தினை அடிப்படையாகக் வைத்து இதனை வூட்றொவ் விளக்கினார். அந்த வகையில்,

“The life of the individual is an expression of the same laws which govern the Universe”

என ஆரம்பித்து வூட்றொவ் அளிக்கின்ற விளக்கம் நயக்கற்பாலது.¹³

பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி தொடர்பாக தாந்திரீக அடிப்படையில் வூட்றொவ் அளிக்கும் விளக்கமானது நவீன அண்டவியல் ஆய்வுகளுக்கு முன்னோடியானதாகும்.

“சக்தியின் சம நிலையானது பேரதிர்வு ஒன்றினால் சிதைக்கப்படும் போது அண்டம் உருவானது. இந்த அதிர்வையே “எப்பந்தன” எனத் தாந்திரீக நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அந்த முதல் அதிர்வே ஓம் எனும் மந்திரமாகும்”¹⁴

எனத் தனது “Garland of Letters” என்ற நூலில் வூட்றொவ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அண்டத்தின் தோற்றம் பற்றிய அறிவியல் ஆய்வுகள் இற்றைவரை கருதுகோள் நிலையிலேயே உள்ளன. அவற்றுள் முதன்மையானதாக கருதப்படுகின்ற பெருவெடிப்புக் கொள்கையுடன் (The Big Bang Theory) வூட்றொவ் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் அதிகமாக ஒத்திசைவுற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தாந்திரீகம் தொடர்பான வூட்ஹொவ்வின் ஆய்வுநூல்களில் முதன்மையான இரு படைப்புக்களாகத் திகழ்பவை

1) Introduction to Tantra Sastra”

2) Shakthi and Shakta

ஆகிய பணுவல்களாகும்.

“Introduction to Tantra Sastra” என்ற இந்நூல் 1913இல் முதற்பதிப்பாக வெளிவந்தது. இதில் “கைலாசபர்வதம்” முதற்கொண்டு “சித்தி” வரையிலாக இருபத்தொரு அத்தியாயங்கள் உள்ளன.

தாந்திரீகத்திற்குரிய தெய்வீக வரலாறு, சமய ஐதீகங்கள், என்பன தொடர்பாக முதல் இரண்டு அத்தியாயங்கள் பேசுகின்றன. இந்து நாகரிக வரலாற்றில் தாந்திரீகத்தின் தொன்மை, வரலாறு பற்றி அறிய உதவுகின்ற ஒருவருக்கான ஆரம்ப பரிமாணத்தை இவ்வத்தியாயங்கள் தந்துள்ளன.

மூன்றாம் அத்தியாயம் முதற்கொண்டு ஏழாம் அத்தியாயம் வரையில் பிரபஞ்ச உற்பத்தி பற்றிய விரிவான கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. எட்டாவது அத்தியாயம் “Macrocosm and Microcosm” என்ற வகையில் பேரண்ட(அண்டம்) சிற்றண்ட (பிண்டம்) இணைப்பை விவரிக்கின்றது.

பதினோராம் அத்தியாயம் மனித உடலின் அமைப்புத் தொடர்பாக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளது. பன்னிரெண்டாம் அத்தியாயம் பசு,வீரம், திவ்யம் எனும் மூவகைப்பா(B)வங்களைபுடைய மனிதர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. 13-21 ஆம் அத்தியாயங்கள் ஆன்ம விடுதலை தொடர்பாக ஆராய்ந்துள்ளன. இவற்றுள் குறிப்பாக 21ஆம் அத்தியாயத்தில் “அட்டமாசித்திகள்” பற்றிய விரிவான குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள மனித உடற்கூற்றியல் தொடர்பான விளக்கங்கள் இந்து ஆயுர்வேத – சித்த மருத்துவப் பின்புலத்தில் நுணுகி ஆராயப்பட வேண்டியவையாகும். மேலும் மனித உடலை பரம்பொருள் உறைகின்ற பட்டினமாக எடுத்தாள்கின்ற தாந்திரீக மரபினை “தத்துவம் அஸி” என்கிற உபநிடத மகாவாக்கியத்துடன் தொடர்புபடுத்துகின்ற சேர் ஜோன்

வூட்றொவ் தேகவாதம் - வேதாந்தம் என்ற இரண்டு பெரிய முரண்பட்ட தளங்களினை தன்னுடைய புத்திநூட்பமான எடுத்துகாட்டுக்களின் மூலம் ஒன்றிணைக்கும் முயற்சியினை இந்நூலினூடாக மேற்கொண்டமையை அவதானிக்க முடிகின்றது.

தனது கருத்தியலை நியாயப்படுத்துவதற்காக மகாநிர்வாண தந்திரம் , சத்சக்கரநிஶுபணம், நிருத்திரதந்திரா, சம்மோஹன தந்திரா, யோஹினிஹ்ருதயம் ஆகிய தந்திரசாஸ்திர மூலங்கள் இவரால் பொருத்தமுறத் துணைக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

“Shakthi and Shakta” என்ற நூல்

1918 இல் வெளிவந்தது. இரண்டு பாகங்களாக அமைந்த இது 30 அத்தியாயங்களைக் கொண்டதாகும்.

பொதுவாகத் தாந்திரீக மரபினை “பெரிய மரபு” எனக் கருதப்படுகின்ற நெறிமுறைகளுக்குப் புறம்பான “இடதுகை” மரபாக நோக்குகின்ற வழக்கம் எம்மவரிடையில் உள்ளது. இந்நூலில் மூன்றாம் நான்காம் அத்தியாயங்களில் வூட்றொவ் இத்தகையதோர் முற்கற்பிதத்தினைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் தவிடுபொடியாக்குகிறார்.

தாந்திரீக மரபின் அடிப்படைகளை வைதீகமரபின் மூலங்களினூடாக வெளிக்கொணர்கின்ற வூட்றொவ் இந்தியத் தொல்குடிகளின் தூய அறிவு சார்ந்த ஆத்மீக சாதனை முறைமையாகத் தாந்திரீகத்தினைப் பிரகடனப்படுத்துகிறார்.

“Tantra as the culmination of all Indian thought. most radical form of spirituality and the archaic heart of aboriginal India”¹⁵

இந்தியாவுக்கு அப்பால் கீழைத்தேய மரபில் தாந்திரீக மரபின் செல்நெறிகளை ஓர் செம்மையான ஒப்பாய்வுக்கு உட்படுத்தும் வகையில் இந்நூலின் 9-11 ஆம் அத்தியாயங்கள் அமைந்துள்ளன. இந்நூலின் 22 ஆம் அத்தியாயமானது “Vedanta and Tantra Shastra” என்ற தலைப்பில்

அமைந்துள்ளது. இது தாந்திரீகக் கோட்பாடுகளை வேதாந்த மெய்யியலுடன் தொடர்புபடுத்துவதாயுள்ளது.

“yet Woodroffe was also an apologist, seeming to have bent over backward to defend the Tartars against their many critics and to prove. That they represent noble, pure and ethical philosophical system in basic accord with the Vedas and Vedanta.”¹⁶

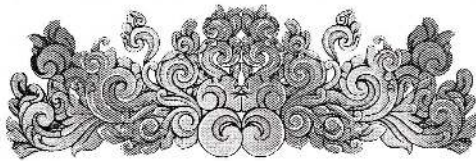
என T.M.P.மகாதேவன் குறிப்பிடுவதற்கு இதுவே காரணமாயிற்று.

முடிவுரை

சேர்ஜோன் வூட்ரொவ் தனது ஆய்வுப்புலமையின் மூலமாகத் தாந்திரீக மரபின் அறியப்படாத பல பரிமாணங்களை நவீன ஆய்வுலகிற்கு வெளிக்கொணர்ந்து காட்டினார். இந்தியத் தாந்திரிகத்தினை திட்டமான வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியுள்ள நெறியாக அடையாளங்காட்டினார். வைதீகக்கிரியைமரபு, வேதாந்த மெய்யியல் மரபு என்பவற்றுடன் தாந்திரீக மூலங்களைத் தொடர்புபடுத்தி ஆராய்ந்ததன் விளைவாக நவீன இந்து சமூகப்புலத்தில் தாந்திரீகம் பற்றிப் புனையப்பட்டிருந்த முற்கற்பிதங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி இட்டார். சீனா - தாவோயிசம், தீபெத்-தாந்திரீகமரபு என்பவற்றுடன் இந்தியத் தாந்திரீக மரபினை ஒப்பாய்வுக்குட்படுத்தியதன் விளைவாகத் தாந்திரீகம் தொடர்பான ஆய்வு வீச்செல்லையினை மேலும் அகலப்படுத்தினார். சமகால அறிவியற் கருத்தோட்டங்களுடன் இசைவுற்றுச் செல்லக்கூடிய வகையில் தாந்திரீகம் முன்னிறுத்தப்படுவதற்கும் Julius Evola, Heinrich Zimmer, Mircea Eliade, Giuseppe Tucci, Ageahndananda Bharathi போன்ற ஆய்வாளர்களால் இது ஒரு தனித்த ஆய்வுப்புலமாகப் பிற்காலத்தில் தொடர்புபடுவதற்கும் இவரே ஆதிகாரணமாக விளங்கினார்.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. White, David Gordon (ed.) (2000), **Tantra in Practice**, Princeton University Press. p. 16.
2. Einoo, Shingo (ed.) (2009), **Genesis and Development of Tantrism**, University of Tokyo. p. 45.
3. தேவி பிரசாந் சுட்டோபாத்யாய. சவுத் விஷ ப.76 **உலோகாயதம். (1959)**
4. Einoo, Shingo (ed.) (2009), opcit, p.45
5. Woodroffe J, 1974, **The Secrets of Tantric and Shaktic Yoga**, Dover Publications, ,p.313.
6. Taylor, Kathleen (2001). **Sir John Woodroffe, Tantra and Bengal: 'an Indian soul in a European body?'**. SOAS London studies on south Asia. Illustrated edition. Routledge p.p.25-27
7. <http://www.colorado.edu/ReligiousStudies/TheStrip/features/thesis/academics/avalon/wood1.html> Woodroffe, John, 1910, **Shakti and Shakta**, Forgotten Books, Chap. 2
9. **Ibid.**
10. **Hymns to the Goddess**, Translated by John George Woodroffe, Ellen Elizabeth (Grimson) Woodroffe, 1952 Forgotten Books, p.34
11. Woodroffe John, 1910, **Ibid.**
12. Woodroffe John, 1980, **Introduction to Thantra Shastra**, Ganesh&Company, Madras.p.42
13. Woodroffe, John, (2007). **Mahanirvana Tantra**. NuVision Publications.
14. Woodroffe., John, 1974, **The Garland of Letters. Studies in the Mantra Sastra** ,Ganesh and Company Madras pp22-23.
15. Woodroffe, John, 1980, opcit.p.76.
16. T.M.P. Mahadevan, foreword to; Arthur Avalon, **Garland of Letters**(6th ed.) 1974, Ganesh and Company, Madras.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தின் அறிமுகம்: சிங்காரவேலரை முன்வைத்து

ந. முத்து மோகன்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்களும் கருத்தியல் உருவாக்கங்களும் மிகச் சிக்கலானவை என்பதையும் அவை தமிழ்ச் சமூகத்தின் இன்றைய அசைவுகள் வரை தீர்மானகரமான செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றன என்பதையும் முன்னெப்போதையும் விட சமீபகாலங்களில் நாம் அதிகமாக உணர்ந்து வருகிறோம். சமீபகாலங்களில் வேகம் பெற்றுவரும் பின்னைக் காலனியச் சிந்தனைகள் இத்தகைய தன்னுணர்வுகளை நோக்கி நம்மை இட்டுச் செல்லுகின்றன எனலாம். பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலம் நமக்குக் காலனியமாகவும் நவீனயுகமாகவும் முதலாளியமாகவும் குறைந்த படசம் மூவகைப் பண்புகளைக் கொண்டதாக அமைந்திருக்கிறது. இதே காலக்கட்டம் நமக்கு, காலனியமாதலையும் காலனிய எதிர்ப்பையும், நவீனமாதலையும் மாற்று நவீனமாதலுக்கான தேடுதல்களையும், முதலாளியமாதலையும் முதலாளியத்திற்கான எதிர்ப்புகளையும் ஒருசேர வழங்கி வந்துள்ளது.

இப்படிப்பட்ட முரண்களுக்கிடையிலான ஒரு காத்திரமான நிகழ்வாகத்தான் தமிழ்ச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தின் அறிமுகமும் நிகழ்ந்துள்ளது. இக்கட்டுரை தமிழ்ச் சமூகத்தில் மார்க்சியத்தின் அறிமுகத்தைத் தென்னிந்தியாவின் முதல் கம்யூனிஸ்ட் என வழங்கப்படுகின்ற ம. சிங்காரவேலரை (1860-1946) முன்வைத்து ஆய்வு செய்கிறது. துல்லியமான வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கொண்டு இக்கட்டுரை அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்று எம்மால் கூற இயலவில்லை. ஒரு வரலாற்று ஆய்வாளருக்கு இருக்கக்கூடிய தரவுகள் சார்ந்த புலமை இவ்வாய்வாளருக்குக் கிடையாது. ஆயின் சிங்காரவேலரை முன்வைத்து அக்காலத்திய கருத்தியற் போக்குகளை வரையறுத்துக் காட்டுவதும் அவற்றிற்கிடையில் மார்க்சியம் தனக்கென ஓரிடத்தை ஈட்டிக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களைச் சித்திரிப்பதுமே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் உருப்பெற்ற சிந்தனைப் போக்குகள்

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் பாதி, இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் மார்க்சியம் அறிமுகமாவதற்கான முக்கியமான பின்புலமாக அமைகிறது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் பிரித்தானியர் ஆட்சி இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் உறுதியாக நிலைபெற்றுவிட்ட சூழல்களில், இத்துணைக்கண்டப் பரப்பின் வெவ்வேறு சமூகப் பகுதியினர் அச்சூழல்களை வெவ்வேறு விதமாக உள்வாங்கி எதிர்வினையாற்றத் தொடங்கினர் எனலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சூழல்களில் ஆறுமுக நாவலரின் எதிர்வினை இவற்றில் முதன்மையான ஓரிடத்தை வகிக்கிறது. நாவலர் அவருக்குக் கிடைத்த கிறித்தவச் சமய நடைமுறைகளின் அனுபவம் சார்ந்து ஆகமச்சைவ மீட்டுருவாக்கத்தில் ஈடுபட்டார். சைவ வித்யாசாலை, உரைநடையிலான சைவப் பரப்புரை களுக்கான நூல்கள், சைவக் கோயில்களின் நடைமுறைகளிலிருந்து சைவமல்லாத கூறுகளை அப்புறப்படுத்தல், யாழ்ப்பாண சைவ அறிவுத் துறையினராக வேளாளரை முன்னிறுத்தல் ஆகிய செயல்பாடுகள் ஆறுமுக நாவலரின் முதன்மையான பணிகளாக அமைந்தன. கடந்தகால நினைவுகளிலிருந்தும் கிறித்தவம் குறித்த அனுபவங்களிலிருந்தும் சைவ அடையாளத்தை அதன் கறாரான வடிவில் மீட்டுக் கொணர நாவலர் முனைந்தார். சைவம் அளவுக்கு அவருக்குத் தமிழ் முக்கியப்படவில்லை எனினும் சைவமும் தமிழும் என்ற சமப்படுத்தல் அவரிடத்தில் தொடங்கிவிட்டது

எனலாம். நாவலரிடம் பிராமண எதிர்ப்பு காணப்படவில்லை. இலங்கைச் சூழலில் அது தோன்றுவதற்கான அவசியம் இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். நாவலரை ஆரிய சமাজத்தின் தயானந்த சரஸ்வதியுடன் சிலர் ஒப்பிடுவது தற்செயலானதல்ல. சைவப் பழமைக்கு கிறித்தவம் கற்பித்த சில புதிய அடிப்படைகளை வழங்கி மீட்டுருவாக்கவே அவரது முனைப்பாக இருந்திருக்கிறது. அவரது கிறித்தவம் குறித்த விமர்சனங்கள் காலனிய எதிர்ப்பாகவோ மேலை நாசரீக எதிர்ப்பாகவோ பரிணமிக்கவில்லை. நாவலரிடம் அத்தகைய பரிணமிப்பிற்கான வாய்ப்புகள் இருந்த போதிலும் அவை வளர்த்தெடுக்கப்படவில்லை. சைவத்தைக் காலனியம் வழங்கிய புதிய வாய்ப்புகளை நோக்கித் தகவமைப்பதாகவே அவரது முயற்சிகள் பின்னமைந்தன. நில உடமையின் தகவமைப்பு வடிவில் அது சாதியத்தை உயிர்ப்பித்ததாகவே அமைந்தது.

1836 இல் அச்சுப் பதிப்புகளுக்கான பொது அனுமதி, 1856 இல் ராபர்ட் கால்டுவெல்லின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கண நூல் வெளியீடு, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் அச்சேறியமை ஆகியவை தமிழ் நாட்டில் இதே காலத்தில் சில தீவிரமான புதிய அசைவுகளை ஏற்படுத்தின. கால்டுவெல்லின் நூல் நவீன விஞ்ஞான முறையியலைப் பின்பற்றி எழுதப்பட்ட ஒரு மொழியியல் நூலாக காட்சிதந்தது. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் சுயாதீனம், தமிழ் மொழிவழிப் பண்பாட்டில் தொடர்ந்து காணப்படும் பிராமண எதிர்ப்பு ஆகியவை பற்றி கால்டுவெல் எழுதினார். தமிழ் மொழிவழிப் பண்பாடு நவீனகாலத்தில் முன்செல்லுவதற்கான ஒரு பண்பாட்டு அரசியலை அந்நூல் அறிவிப்பதாக இருந்தது. பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் அச்சேறிய நிகழ்வு, மொழி மற்றும் இலக்கிய வழிப் பண்பாட்டு அரசியல் தொழில்படுவதற்குப் போதுமான தயாரிப்புகளை வழங்கியது. மொழிவழிப் பண்பாட்டு அரசியல் சைவத்தின் எல்லைகளை மீறிப் போவதை அறிந்து கொண்ட தமிழ் நாட்டு சைவப் புலவர்கள் முதலில் தயக்கம் காட்டிய போதும் பின்னர் சைவத்தையும் தமிழையும் சமப்படுத்திய நிலையில் அப்பண்பாட்டு அரசியலில் இணைந்து கொண்டனர். மதம், சாதி ஆகியவற்றைக் கடந்த (தமிழ்) மொழி எனும் பொது அடையாளம் வலுவடைந்தது. [மொழியின் பொது மானுடப் பண்பை மிதப்படுத்த இலக்கியம் சார்ந்த தகவுகளை (குனித்தமிழ், செந்தமிழ், செவ்வியல்) அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு.]

வள்ளலார் ராமலிங்கர் பற்றிய சில குறிப்புகளை இங்கு பதிவு செய்யாமல் நம்மால் போக முடியவில்லை. ராமலிங்கரை நாவலருடன் ஒப்பிட, அவர்

நாவலரிடமிருந்து வேறுபட்ட ஓர் எதிர்த் தீசையில் பயணித்தார். சைவத்தை ஆகமச் சைவமாக நாவலர் குறுக்க, வள்ளலார் அதனைச் சன்மார்க்கமாக விரிவுபடுத்தினார். நாவலர் ஒரு குறுகிய அடையாளத்தைக் கட்டமைத்தார் எனக் கொண்டால், வள்ளலார் ஓர் அடையாள விரிவாக்கத்தில் ஈடுபட்டார். பசி எனும் பொது மானுடப் பிரச்சினை அவரது அடையாள விரிவாக்கத்திற்குத் தூண்டுதலாக அமைந்தது. மனித உயிரின் சாராம்சம் சிறுகருணை என்றும் இறைக்கருத்தின் சாராம்சம் பெருங்கருணை (அருள்) என்றும் அவரால் தத்துவ வியாக்கியானம் செய்ய முடிந்தது.

19 ஆம் நூற்றாண்டின் சமூக அசைவுகளில் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளின் எழுச்சிகள் குறித்து ஆ. சிவசுப்பிரமணியம் எழுதுவதை இங்கு கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவோம். இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியில் வைகுண்ட சாமியின் (1809-1851) செயல்பாடுகள், 1862-1865 ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த தோள்சீலைப் போராட்டம், 1895-1899 ஆண்டுகளில் நாடாட்கள் எழுச்சி ஆகியவற்றை அவர் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறார். இவற்றுடன் சென்னையை மையமாகக் கொண்டு, 1882 இல் ஆதிதிராவிடர் ஜனசபை, 1892 இல் ஆதிதிராவிடர் மகாஜனசபை, 1928 இல் அகில இந்திய ஆதிதிராவிட மகாஜன சபை ஆகியவை தோற்றம் பெற்றதையும் 'மகாவிசுத்த தூதுவன்', 'பறையன்' போன்ற இதழ்கள் வெளிவரத் தொடங்கியதையும் அவர் அட்டவணைச் சாதிகளின் எழுச்சி எனச் சித்தரிக்கிறார் (ஆ. சிவசுப்பிரமணியம் 2009: 79-89).

குறிப்பிட்ட இச்சூழல்களில் அயோத்திதாசரின் நுழைவு சில தீவிர மாற்றங்களைக் குறித்தது. தமிழ் வரலாற்றில் சைவத்திற்கு முந்திய பௌத்தம் என்ற வாதம் அயோத்திதாசரால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. சைவத்திற்கு முந்திய பௌத்தம், அதன் சாதி இல்லாப் பூர்வீகச் சமூகவியலும் அறவியலும், வேடதாரிப் பிராமணர் நுழைவால் சாதிரீதியாகச் சிதைக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சமூகம், அந்தக் காயங்களை அன்றுமுதல் இன்றுவரைத் தம்பில் சுமக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் என்ற தொடர்வுபடுத்தல் அயோத்திதாசப் பண்டிதரிடம் தொழிற்பட்டது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் நவீனமாக்கத்தில் சாதிப் பிரச்சினையைப் பேசாமல் கடக்க முடியாது என்ற நிர்ப்பந்தத்தை அயோத்திதாசர் ஏற்படுத்தினார். மொழிவழி அரசியலுக்கு அவர் தயாராக இருந்தார். ஆயின் பூர்வ தமிழின் பௌத்தம் சார்ந்த சாதியில்லாச் சமூகம் பற்றிய உரையாடலின்றி அந்த அரசியலில் ஈடுபடுவதில் அர்த்தம் இல்லை என்ற

பிடிவாதம் அவரிடமிருந்தது. அவரது அத்தகைய பிடிவாதத்திற்கு நவீனமாக்கலின் கருத்தாக்கங்கள் துணையாக நின்றன.

சிங்காரவேலரின் ஆரம்பகாலப் பௌத்தத் தொடர்புகள்

சென்னை நகரின் ஓரளவு வசதியுள்ள மீனவ வணிகக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த சிங்காரவேலர், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பையும் பின்னர் சட்டப்படிப்பையும் முடித்து 1907 இல் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குரைஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டுள்ளார். 1902 இல் சிங்காரவேலர் அவரது குடும்பத்தொழிலான அரிசி விற்பனை தொடர்பான வணிகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்காக இங்கிலாந்து சென்று வந்ததாக சிங்காரவேலர் பற்றிய நேரடிப் பதிவுகளை நூலாக்கியுள்ள கே. முருகேசன், சி. எஸ். சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் தெரிவிக்கின்றனர் (2007: 3). வணிகம், வழக்குரைஞர் தொழில் ஆகிய பின்புலங்களைக் கொண்ட சிங்காரவேலர் அன்றையச் சென்னை நகரின் பொதுவாழ்க்கையில் பங்கேற்றவராகப் பரிணமித்திருக்கிறார்.

சிங்காரவேலரின் ஆரம்பகால ஆர்வங்களில் ஒன்றாக பௌத்த சிந்தனை விளங்கியிருக்கிறது. அவர் லண்டனுக்குச் சென்றிருந்த வேளையில் அங்கு நடைபெற்ற உலக புத்த மத மாநாட்டில் கலந்து கொண்டதாக மேற்படி நூலாசிரியர்கள் தெரிவிக்கின்றனர் (2007: 11). திரு. வி. கவின் “வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்” நூலில் சிங்காரவேலரின் பௌத்தச் செயல்பாடுகள் பற்றிய சில தகவல்கள் உள்ளன. 1899 லிருந்தே அவரருக்குப் பௌத்தத் தொடர்புகள் இருந்ததாக திரு. வி. கவின் நூல் சொல்லுகிறது. சென்னைக் கடற்கரையில் அமைந்திருந்த சிங்கார வேலரின் வீட்டு முகப்பில் மகாபோதி சங்கம் என்ற அறிவிப்புப் பலகை இருந்ததாக திரு. வி. க. எழுதுகிறார். மேற்கத்திய அறிஞர்கள் பலரின் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் பௌத்தக் கருத்துக்களை விளக்கிச் சிங்காரவேலர் சென்னையில் நடந்த சில கூட்டங்களில் உரையாற்றியதாகவும் “தமிழில் தான் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள சிறு நூல்களினின்று சில பகுதிகளைப் படித்துக்” காட்டியதாகவும் அந்நூல்களின் பிரதிகளைக் கூட்டத்தினருக்கு வழங்கியதாகவும் அறிய முடிகிறது. அதே கூட்டங்களில் பண்டிதர் அயோத்திதாஸ், பேராசிரியர் லட்சுமி நரசு ஆகியோரும் பேசியதாக அறிய முடிகிறது (மேலது நூல் 2007: 12).

2010 இல் வெளியான ஸ்டாலின் ராஜாங்கத்தின் “அயோத்திதாசரும் சிங்காரவேலரும்: நவீன பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம் - வெளிவராத தகவல்கள்” எனும் நூல் சிங்காரவேலர், அயோத்திதாசர் உறவுகள், வேறுபாடுகள் பற்றிய கூடுதல் தகவல்களை வழங்குகிறது. சிங்காரவேலர் மகாபோதி சங்கத்தின் சார்பாகத் தொழிற்பட்டதாகவும் அயோத்திதாசர் சாக்கைய பௌத்த சங்கத்தின் சார்பாகச் செயற்பட்டதாகவும் ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் தெரிவிக்கிறார். இந்த இரண்டு அணியினரும் ஒரு காலக் கட்டத்தில் ஒன்றாகச் செயற்பட்டு பிறகு பிரிவுபட்டதாக ஸ்டாலின் ராஜாங்கத்தின் நூல் வாதிடுகிறது. “சிங்காரவேலரும் லட்சுமிநரசுவம் நவீன கல்வி முறையில் ஆங்கில மொழி பயின்றவர்கள். ஐரோப்பிய விஞ்ஞானம் சார்ந்த, ஐரோப்பிய புத்தொளி சார்ந்த பகுத்தறிவுக் கருத்துக்கள், நவீன அரசியல் சிந்தனைகள் போன்றவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டவர்கள். அன்றைய பௌத்தமும் புத்தரின் வரலாறும் கூட ஐரோப்பியர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனவாகவே இருந்தன. ஆனால் அயோத்திதாசர் மரபான தமிழ்க்கல்வி பயின்றவர். தமிழ் ஏடடலக்கியத்திலும் வழக்காறுகளிலும் புலமைகொண்டிருந்தார். மரபான தமிழ்க்கல்வி ஐரோப்பிய ஆய்வுச் சட்டகத்திற்கு புறம்பானது. அதோடு அயோத்திதாசர் ஆரம்பத்திலிருந்தே தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சார்ந்து செயற்பட்டு வந்தவர். அயோத்திதாசர் சிங்காரவேலர் ஆகிய இருவருக்கிடையேயான வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ள இப்பின்னணி பயன்படும்.” (ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் 2010: 14).

ஸ்டாலின் ராஜாங்கத்தின் மதிப்பீடு பெருமளவில் சரியானதாகவே நமக்குப் படுகிறது. சிங்காரவேலர் மகாபோதி கூட்டங்களில் பௌத்த தன்மம் பற்றி மட்டுமல்லாது அதே காலத்தில் மேற்கத்திய பகுத்தறிவு, நாத்திகம், சமயச் சார்பற்ற அறிவு என்றெல்லாம் பயணப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் என நாம் அறிகிறோம். சிங்காரவேலரைப் பொறுத்தமட்டில், அவரது பௌத்த ஈடுபாடு குறைவான காலமே தொழிற்பட்ட ஒன்றாகத் தோன்றுகிறது. திரு. வி. கவின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளில் சிங்காரவேலர் மகாபோதி சங்கத்தில் ஆற்றிய உரைகள் சிலவற்றைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. பைபிள் சரித்திர நூலாகாது என ஓர் உரை, டார்வின் பற்றிய உரை, ஞானசம்பந்தர் எலும்பைப் பெண்ணாக்கிய கதையை மறுக்கும் உரை, இந்துக்களிடையே நடைமுறையிலுள்ள சில பழக்கவழக்கங்களை விமர்சிக்கும் உரைகள் ஆகியவை சிங்கார வேலரால் நிகழ்த்தப்பட்டன என திரு. வி. கவின் நூல் எடுத்தியம்புகிறது (கே. முருகேசன், சி. எஸ். சுப்பிரமணியம் 2007: 13-14). சென்னை சாக்கையர் சங்கத்தார்

மறுபிறவியில் நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தனர் என்றும் சென்னை மகாபோதி சங்கத்தாருக்கு அத்தகைய நம்பிக்கை ஏதும் இல்லை எனவும் அயோத்திதாசரே ஒரு கடிதத்தில் தெளிவுபடுத்துவதை ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் எடுத்துக்காட்டுகிறார் (2010: 26,27). [ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் வெளியிட்டுள்ள சிங்காரவேலரின் 20.05.1911 தேதியிட்ட கடிதம் 1891 முதல் மகாபோதி சங்கம் சென்னையில் செயற்படத் தொடங்கியது என்றும் 1899 இல் இரண்டாவது சென்னை மகாபோதி சங்கம் நிறுவப்பட்டது என்றும் 1903 இல் இதன் கிளை ஒன்று ராயப்பேட்டையில் தொடங்கப்பட்டதாகவும் கூறுகிறது (ஸ்டாலின் ராஜாங்கம் 2010: 27-28)]. இந்தியச் சூழல்களில் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பௌத்தம் ஒரு சனநாயகச் சிந்தனையாகப் பரவியது. பௌத்தத்தை ஏற்ற சில சிந்தனையாளர்கள் பிற்காலத்தில் மார்க்சியராகப் பரிணமித்தனர். மாராட்டியத்தில் தாமோதர் கோசாம்பி, பீகாரில் ராகுல் சங்கிருத்தியாயன் போன்றோர் இதற்கான எடுத்துக்காட்டுகள். தமிழ்ச் சூழல்களில் இது சிங்காரவேலரில் நிகழ்த்திருக்கிறது.

சிங்காரவேலரின் தொழிற்சங்க அரசியலும் மார்க்சிய முன்னெடுப்புகளும்

சிங்காரவேலரின் அடுத்த கட்டச் செயற்பாடுகள் அவரது நாட்டு விடுதலை ஆதரவு நிலைப்பாடாகவும் அதனூடாக சென்னையில் அவரது தொழிற்சங்கச் செயற்பாடுகளாகவும் கண்டறியப் படுகின்றன. சிங்காரவேலரின் பௌத்த ஆதரவு நிலைப் பாடுகளுக்கும் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளுக்கும் நடுவே குறிப்பிடத்தக்க இடைவெளி உள்ளது. ஸ்டாலின் ராஜாங்கத்தின் நூலின் மகாபோதி சங்கத்தின் சார்பாக சிங்காரவேலர் எழுதியுள்ள இரண்டு கடிதங்களும் மே, 1911 என தேதியிடப்பட்டுள்ளதால் பௌத்த செல்வாக்கிலிருந்து 1911 வரை அவர் விடுபட்டிருக்கவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே அவர் தொழிற்சங்க இயக்கச் செல்வாக்கினுள் அக்காலத்திற்குப் பிறகே வந்திருப்பார் எனக் கணக்கிடலாம். சென்னையிலிருந்து 1921இலிருந்து வெளிவந்த “ஸ்வதர்மா” எனும் ஆங்கிலப் பத்திரிக்கையில் சிங்காரவேலர் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். “ஸ்வதர்மாவில் சிங்காரவேலரின் பௌத்தமதப் பற்று, காந்தியப் பற்று, கம்யூனிசப் பற்று மூன்றையும் காண்கிறோம்” என பெ.சு. மணி எழுதுகிறார். “காந்தியமும் கம்யூனிசமும்” என்ற ஸ்வதர்மா கட்டுரையில் சிங்காரவேலர் காந்திய

இயக்கத்தை பௌத்த தர்ம இயக்கத்தோடு ஒப்பிட்டுள்ளார் என்றும் இரண்டாயிரத்து ஐநூற்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மகா பௌத்த தர்மத்தின் தகுதி வாய்ந்த வாரிசாக காந்தியம் தோன்றியுள்ளது எனவும் சிங்காரவேலர் எழுதியதாக பெ. சு. மணி எழுதுகிறார். (2009: 123). 1921-1936 காலத்திய சிங்காரவேலரின் எழுத்துக்கள் “ம. சிங்காரவேலரின் சிந்தனைக் களஞ்சியம்” என்ற தலைப்பில் மூன்று தொகுதிகளாக வெளியாகியுள்ளன (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் பதிப்பு 2006). 1921 இல் சிங்காரவேலருக்கு 61 வயது. 61 வயதுக்குப் பிறகான அவரது கட்டுரைகள் மட்டுமே (76 வயது வரையிலான) நமக்குக் கிடைக்கின்றன என்ற செய்தி நமக்கு சிறிது ஏமாற்றமளிக்கிறது. திரு.வி.க.வின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளில் தெரிவித்துள்ள, தமிழில் அவர் எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்த சிறு நூல்கள் இன்றுவரை நமக்குக் கிடைக்காமலேயே உள்ளன.

1921 இல் சிங்காரவேலர் மகாத்மா காந்திக்கு ஒரு பகிரங்கக் கடிதம் எனத் தலைப்பிட்டு எழுதியுள்ள கட்டுரையில் அவரது காந்திய ஆதரவும் கம்யூனிசக் கருத்துக்களுக்கு அவர் நெருங்கி வருவதும் பதிவாகியுள்ளன. “அயல்நாட்டு அதிகார வாக்கத்தை மட்டுமன்றி, எதிர்காலத்தில் நம் சொந்த மக்களின் அதிகார வாக்கத்தையும் எதிர்த்து நாம் வெற்றி பெறும் வரையில், நமது நற்பேற்ற மக்கள் சுதந்திரமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் ஒருபோதும் இருக்கமாட்டார் களென்று நான் நம்புகிறேன். ஆதலால் கம்யூனிசம் மட்டுமே, அதாவது நாட்டிலுள்ள எல்லாத் தொழிலாளர்களும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தவும் நலம் பெறவும் நிலத்தையும் இன்றியமையாத தொழிற்சாலைகளையும் பொதுவுடமை யாக்குவதே, நம் மக்களுக்கு மனநிறைவையும் சுதந்திரத்தையும் அளிக்கும் உண்மையான நடவடிக்கையாகும். அக்காரணத் திற்காகவே நான் தங்களின் கைராட்டினத்தை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஏனெனில் இது நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும் எஜமானன், ஆலை முதலாளி, முதலாளி முதலியோரைச் சாராது சுதந்திரமாக இருக்கச் செய்கிறது.” (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 1).

மூன்று பக்கங்கள் மட்டுமே உள்ள அந்த சிறு கட்டுரையில் சிங்காரவேலர் நாம் விரும்பும் சுயராஜ்யம் மக்கள் சுயராஜ்யமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் பகட்டாகக் கூறப்படும் பாராளுமன்ற சுயராஜ்யமாகப் போய்விடக் கூடாது என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறார். நிலங்களும் தொழிற்சாலைகளும் பொதுவுடமையாக்கப்படும் என காந்தி தனது எழுத்துக்களில் எங்குமே அறிவிக்கவில்லை எனக் குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார். காந்தியார் குறிப்பிடும் வன்முறையற்ற புரட்சியைக் கொண்டு

வரமுடியுமா என்ற சந்தேகத்தையும் அப்படியே கொண்டுவந்தாலும் அப்புரட்சியைப் பாதுகாக்க ஆயுதம் தாங்கிய மக்கள் படை ஒன்று தேவைப்படும் எனும் கருத்தையும் தெரிவிக்கிறார். சிங்காரவேலர் இக்காலக்கட்டத்தில் சுயராஜ்யம், கம்யூனிசம் ஆகியவற்றை இணைத்துப் பயணம் செய்ய முயற்சிக்கிறார் என்பதைக் காணமுடிகிறது. ஆனால் காங்கிரஸ் சுயராஜ்யம் குறித்த பல சந்தேகங்கள் அவருக்கு இருந்தன என்பதையும் கவனிக்க முடிகிறது. சில அனைநதிந்திய செல்வாக்குகள் காரணமாக அவர் காந்திய இயக்கத்திற்கு ஆதரவாளராகக் காட்டிக் கொண்டாலும், பெருமளவில் அவர் காங்கிரசினுள் தொழிலாளர் இயக்கத்தின் பிரதிநிதியாகவே காட்சியளிக்கிறார்.

1921 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ள அவரது கட்டுரைகளில் நீதிக்கட்சியினருக்கு எதிரான அவரது விமர்சனங்கள் பதிவாகியுள்ளன. சென்னை பக்கிங்காம் கர்னாட்டிக் ஆலைகளைச் சேர்ந்த 10,000 தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தின் போது அப்போது ஆட்சியிலிருந்த நீதிக்கட்சி அரசு, முதலாளிகளுக்கு ஆதரவாக நடந்து கொண்டதைச் சுட்டிக்காட்டி எழுதுகிறார். “இன்றுள்ள அரசு, முதலாளிகளையும் அதிகார வர்க்கத்தையும் கொண்டதாக இருப்பதால், அது தொழிலாளர்களுக்கு எவ்வித நன்மையையோ பயனையோ அளிக்காது என்பதையும் அது புலப்படுத்தியுள்ளது. அந்நியராட்சியிடம் அட்டையென ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் அரசு ஆதரவாளர்கள், அவர்கள் பிராமணர்களாயினும் சரி அல்லது பிராமணரல்லாதவராயினும் சரி, முதலாளித்துவத்திற்கும் எதேச்சாதிகாரத்திற்கும் எதிராக தொழிலாளர்கள் நடத்தும் போராட்டத்திற்கு எவ்விதமான உதவியையும் செய்யமாட்டார் களென்பதும் தெளிவாகி விட்டது” (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 15). 1916 ஆம் ஆண்டில் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் எனப்பட்ட நீதிக்கட்சி தொடங்கப்பட்டதை அடுத்து, காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக் கட்சிக்கும் நீதிக்கட்சிக்கும் மோதல்கள் தீவிரமடைந்த சூழல்களில் சிங்காரவேலர் காந்திய ஆதரவாளராக உருவாகினார் எனக் கருதலாம்.

இக்காலத்தில் சிங்காரவேலரின் கட்டுரைகள் தொழிலாளர்களை மையப்படுத்திய தொழிற்சங்க வேலைகளையும் அதன் அரசியல் ஆற்றலையும் பிரதானப்படுத்துகின்றன. “இந்தியத் தொழிற் சாலைகளில் புதியதொரு சக்தி பிறந்திருக்கிறது” என்று அவரது கட்டுரை ஒன்று தொடங்குகிறது (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 4). மற்றொரு கட்டுரை “சில வருடங்களாக நான் தொழிலாளிகள் விஷயங்களைப் பற்றிப் படித்து வருகிறேன்” எனச் சொல்லுகிறது

(பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 7). சில வருடங்களாக அவரது படிப்பின் ஊடாக தொழிலாளர் வர்க்கம் என்ற புதிய சக்தியின் பிறப்பை, அதன் ஆற்றலைச் சிங்காரவேலர் புரிந்து கொண்டார் எனக் கொள்ளலாம். “உலகத்தில் உற்பத்தியாகும் எல்லாப் பொருள்களும் தொழிலாளர்களையே பொறுத்திருக்கின்றன.. நீங்கள் எல்லாவற்றையும் உற்பத்தி செய்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுக்கு ஒன்றுமே சொந்தமில்லை.. இடையில் மூன்றாவது மனிதன் ஒருவன் இருக்கிறான்.. அவன்தான் முதலாளி” (மேலது, 9) எனும் அவரது மதிப்பீடு புது உலகின் புரட்சிகர வர்க்கமாக அவர் தொழிலாளர்களை அடையாளம் கண்டுகொண்டதைக் குறிப்பிடும் சொற்களாக உள்ளன.

சிங்காரவேலரில் பௌத்தம், காந்தியம், இன்னும் சுயமரியாதைச் சிந்தனை என்ற தொடர்ந்த பயணங்கள் உள்ளன. ஆனால் 1919-20 களை ஒட்டி அவர் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை வந்தடைந்த பிறகு எப்போதுமே அவர் மார்க்சியத்திலிருந்து விலகியது கிடையாது. குறிப்பிட்ட அக்காலத்தில் தமிழ் அடையாள மீட்பாளர்களும் வட இந்தியாவில் இந்து அடையாள மீட்பாளர்களும் அயோத்திதாச பண்டிதர் போன்ற தலித் அடையாள மீட்பாளர்களும் தத்தமது அடையாளங்களைக் கடந்த காலங்களின் ஆழங்களிலிருந்து மீட்டெடுப்பதையே முறையியலாகக் கொண்டிருந்த போது, சிங்காரவேலர் அத்தகைய முறையியலைத் தவிர்த்துப் பயணித்திருக்கிறார் என்பது அவரது குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாகும். சிங்காரவேலரின் பயணம் புதிய கருத்துநிலைகளைத் தேடுவதாகவும் சமகாலத்திய சமூக மாற்றச் சக்திகளைத் தேடுவதாகவும் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இந்த வகையில் சிங்காரவேலர் தமிழ் நவீனமாதலுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் பங்களித்துள்ளார் எனக் கூறலாம்.

1923 மேயில் சிங்காரவேலர் ஹிந்துஸ்தான் தொழிலாளர் விவசாயிகள் கட்சியைத் தொடங்கினார். இக்கட்சிக்கான ஒரு திட்ட அறிக்கையை அவர் தயார் செய்தார். தொழிலாளர் என்ற ஒற்றைச் சொல்லுடன் நிறுத்தாமல் தொழிலாளர் விவசாயிகள் என்ற சேர்க்கையை அவர் உருவாக்கும் போது அவர் இந்தியச் சூழல்கள் பற்றிய தன்னுணர்வுடன் செயல்பட்டார் எனப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அத்திட்ட அறிக்கையின் முதல் வரி கீழ்க்கண்டவாறு தொடங்குகிறது. “நம் அரசியலில் முதலிடம் வகிக்கும் இந்தியத் தேசிய காங்கிரஸ் சொத்துடமை வர்க்கத்துடன் தொடர்புபடுத்தி நாடு” என்பதை விளக்குவதாகத் தோன்றுகிறது. அவர்களது சுயராஜ்ஜியத்திட்டத்தில் உற்பத்தி செய்யும் பெரும்பான்மை மக்கள்

- இந்தியாவின் தொழிலாளரும் விவசாயிகளும் - குறைந்த எண்ணிக்கையிலுள்ள பணக்காரர்களின் நன்மைக்காகத் தங்களைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்பதுவே எதிர்பார்க்கப் படுகிறது.. பூர்ஷ்வா வர்க்கத்திலிருந்து புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள இந்திய அதிகாரவர்க்கத்தை அவர்களின் இன்றைய ஆண்டைகளுக்குப் பதிலியாக ஆக்குவது அவர்கள் எண்ணமாகத் தெரிகிறது” இவ்வரிகள் காங்கிரஸ் தேசியம் குறித்த அவரது அற்புதமான மதிப்பீடாக அமைகின்றன. காந்தியம் வெகுசனங்களிடம் ஏதனை எதிர்பார்க்கிறது என்பது குறித்த நுட்பமான மதிப்பீடாகவும் அது அமைகிறது. இந்தியச் சூழல்களில் புதிய ஆளும் வர்க்கம் உருவாகும் இரசாயணம் குறித்த தன்னுணர்வு சிங்காரவேலரிடம் உள்ளது. தமிழ்ச் சூழல்களில் நவீனமாதலை ஒவ்வொரு சமூகக் குழுவும் அதனதன் நோக்கிலிருந்து பிரித்தானியர் வழங்கும் புதிய வாய்ப்புகளைச் சாதித்துக்கொள்ளதல் என்று மிகவும் குறுகலாக அணுகிய பின்புலத்தில், சர்வதேச அளவிலான சமூக மாற்றங்கள் பற்றிய அறிவுடன் பழைய வர்க்கங்களில் தேய்வு, புதிய வர்க்கங்களின் உருவாக்கம் என்பன போன்ற நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கிய பார்வை சிங்காரவேலரிடம் தோன்றியிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்தியச் சூழல்கள் பற்றிய அக்கறையின்றி, “இந்திய நிலைமைகளுக்கு எது பொருத்தமாக இருக்கும் என்பதை அறியாமல் இந்திய மண்ணில் மேற்கு நாடுகளில் தங்களுக்குப் பழக்கம் ஆனவைகளைப் பெயர்த்து நடுவதற்கு” சிலர் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கின்றனர் என்றும் சிங்காரவேலர் எச்சரிக்கிறார் (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 102). போல்ஷ்விக்குகள், பிரிட்டிஷ் தொழில் கட்சி ஆகியவற்றின் முன்மாதிரியில் விஷயங்களை நடத்திச் செல்வது கற்பனாவாதம், அறிவாளித்தனம் என்கிறார். சிங்காரவேலரின் தனித்த பண்பாக இந்த எச்சரிக்கையையும் கொள்ளவேண்டும். இந்தியச் சூழல்கள், தமிழ்ச் சூழல்கள் என்ற கவனம் அவரிடம் தொடர்ந்து இருந்துவருகிறது. “அமைக்கப்படவிருக்கும் கட்சி ஹிந்துஸ்தானத்துத் தொழிலாளர் விவசாயிகள் என்றழைக்கப்படும் (நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளரும் ஏழை விவசாயிகளும் கிசான் எனப்படுவர்) இவ்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த மக்களும், அறிவுபூர்வமாகவும் பொருளாதார ரீதியாகவும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை நோக்கிச் சென்றுள்ள பூர்ஷ்வாக்களும் இக்கட்சியின் உறுப்பினராகுவதற்குத் தகுதியுடையவர்கள்.” (மேலது, 104). சமூக வர்க்கங்கள் பற்றிய கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் கருத்தாக்கங்கள் சிங்காரவேலரின் எழுத்துக்களில் செல்வாக்குச் செலுத்துவதைக்

காணலாம். அச்சில் 22 பக்கங்கள் உள்ள தொழிலாளர் விவசாயிகள் கட்சியின் திட்ட அறிக்கை கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் வடிவிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிங்காரவேலர் தீர்மானகரமாக மார்க்சியத்தைத் தேர்வு செய்துவிட்டதை இவ்வறிக்கையின் வடிவம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. கட்சி எனும் முன்னணிப் படை (Vanguard Organisation), வன்முறையற்ற வழிமுறைகள் போன்ற கருத்துக்களும் இத்திட்டத்தில் காணப்படுகின்றன. நாடு முழுவதும் கீழிருந்து மேலாக சோவியத்துக்கள் போல பஞ்சாயத்துகள் என்ற மாற்று நிர்வாக முறைமை முன்மொழியப் படுகிறது. தொழிலாளர் விவசாயிகள் கட்சியின் வேலைத்திட்டம் நாட்டு விடுதலைக்கானப் போராட்டத்தினுள் செயலாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்ற வடிவமும் உள்ளது.

1922 கயா காங்கிரஸ் மாநாட்டில் சிங்காரவேலர் தன்னை உலக கம்யூனிஸ்டுகளின், சர்வதேசத் தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பிரதிநிதியாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பேசத் தொடங்குகிறார். இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் வன்முறையற்ற வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம் உலகக் கம்யூனிஸ்டுகளிடமிருந்து வேறுபடுவதாகவும் தெரிவிக்கிறார். இந்திய விடுதலை இயக்கம், சுயராஜ்யக் குறிக்கோளை யடைய இதுகாறும் இந்தியத் தொழிலாளர் ஆற்றலைத் தீரட்டத் தவறியுள்ளதென்றும் அது இனி தேச அளவிலான வன்முறையற்ற வேலைநிறுத்தங்களை நடத்தி அவ்வாற்றலைத் தீரட்டவேண்டும் எனவும் முன்மொழிகிறார். தகுதியும் அழகும் நிறைந்த சிணரெல்லாவைப் போல ஒதுக்கப்பட்டவளாக உள்ள தொழிலாளர் வர்க்கம் அரசியல் அதிகாரத்தை ஈட்டும் மைய சக்தியாக உருவாகும் எனும் தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறார் (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 120-124). 1924 இல் சிங்காரவேலர் எழுதியுள்ள லெனினைது மறைவு குறித்த கட்டுரையில் கார்ல் மார்க்சின் “வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம் எனும் பேருண்மை” என்ற சொல்லாக்கம் காணப்படுகிறது (மேலது, 127).

குறிப்பிட்ட இக்காலத்தில் சிங்காரவேலர் வட நாட்டு கம்யூனிஸ்டுகளிடையிலும் (எஸ். ஏ. டாங்கே) சில சர்வதேச தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்த கம்யூனிஸ்டுகளிடையிலும் (எம். என். ராய்) அறியப்பட்ட தமிழகத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். இதனடிப்படையில் கான்பூரின் 1925 டிசம்பரில் நடைபெற்ற இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதல் மாநாட்டில் கொடியேற்றித் தலைமையுரை ஆற்றும் உரிமை அவருக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. கான்பூர்

உரை சிங்காரவேலரின் விரிந்த அரசியல் அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. ரஷ்யப் புரட்சியின் தலைவரான லெனினது மரணம், ஜெர்மானியக் கம்யூனிஸ்டுகளான ரோசா லக்ஷம்பர்க், கார்ல் லீபினெக்ட் ஆகியோர் கொல்லப்பட்டிருப்பது முதலியவற்றை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து அவர் தனது கான்பூர் கடசி மாநாட்டு உரையைத் துவக்குகிறார். இந்தியச் சூழல்களில் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கும் சுயராஜ்யம் என்ற கோரிக்கைக்கும் இடையிலான உறவைத் தெளிவுபடுத்துகிறார். சுயராஜ்ய அமைப்பு “பூர்ஷ்வாத் தன்மையதாக இல்லாமல், கணிசமாகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தன்மையதாக இருக்கும்படிப் போதுமான எச்சரிக்கை உணர்வுடன் கவனித்துக் கொள்வது கம்யூனிஸ்டுகளின் கடமையாகும்” என அறிவுறுத்தும் அவர் “சுயராஜ்யம் இன்றேல் வாழ்வில்லை, தொழிலாளி இன்றேல் சுயராஜ்யமில்லை” என்ற குறிக்கோளை முன்வைக்கிறார் (மேலது, 139). காங்கிரஸ் கடசி அதன் பிறப்பு, நோக்கம், மனப்பான்மை ஆகியவற்றில் பூர்ஷ்வாத் தன்மையதாக இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் அவர் தொழிலாளருடன் காங்கிரஸின் பூர்ஷ்வாத் தலைமை கொண்டாட்டம் உறவில் நேர்மையில்லை எனவும் தெரிவிக்கிறார். ஆனால் பணக்கார வகுப்பினரால் சுயராஜ்யத்தைச் சாதிக்க முடியாது என அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார். எனவே இந்தியக் கம்யூனிஸ்டுகள் சுயராஜ்யக் கோரிக்கையில் நாட்டிலுள்ள மற்ற அரசியல் கட்சிகளுடன் இணைந்து நிற்பதா, தனித்து நிற்பதா, என்பதை அம்மாநாடு முடிவு செய்ய வேண்டும் எனக் கோருகிறார் (மேலது, 141).

கான்பூர் மாநாட்டு உரையில் சிங்காரவேலர் தீண்டாமை, சாதி, மதம் ஆகிய பிரச்சினைகளை சுயராஜ்யத் திட்டத்தில் இணைக்க வேண்டுமா என்பது குறித்து தனது கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கிறார். தொழிலாளர், விவசாயிகளை சுயராஜ்யத்திற்கான போராட்டங்களில் ஒன்றுபடுத்த வேண்டும் என்று கூறும் சிங்காரவேலர் தீண்டாமை, சாதி, மதம் குறித்து சிறிது தளர்ச்சியான நிலைப்பாடுகளை முன்வைக்கிறார். “தீண்டாமைப் பிரச்சினை என்பதே சிறப்பாக விவசாயப் பிரச்சினையாகும்” எனக் குறிப்பிடும் அவர், சமூக அநீதிகளை எதிர்ப்பதாகப் பகட்டாகப் பேசிவரும் “இந்தியச் சீர்திருத்தக்காரன்” பணக்கார மனப்பான்மை யுடனிருப்பதையும் அவன் சமூக மாற்றத்தை வேண்டாதவனாக இருப்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தீண்டாமை மற்றும் சாதி அநீதிகளால் பெரிதும் பாதிப்புள்ளாகியிருப்பவர்கள் இந்நாட்டின் விவசாயத் தொழிலாளிகள் என்று மதிப்பிடும் சிங்காரவேலர், இந்தியச் சீர்திருத்தக்காரன் விவசாயத் தொழிலாளிகளை பொருளாதார இழிநிலைச் சிறைக்குள்

வைத்திருப்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறார். வேறுவார்த்தைகளில் சொல்லுவதானால், சிங்காரவேலர் சாதி, தீண்டாமை ஆகிய பிரச்சினைகளைப் பொருளாதார நோக்கிலிருந்து அணுகுவதன் அவசரத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அப்படி அணுகுவதை இந்தியச் சீர்திருத்தக் காரன் தவிர்ப்பதை அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (மேலு, 143). பணக்கார மனோபாவம் கொண்ட இந்தியச் சீர்திருத்தக்காரன் என்ற அவரது குறிப்பில் தமிழக நீதிக்கட்சிக்காரர்கள் உள்ளடக்கம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

சிங்காரவேலரின் கான்பூர் உரையில் ஒருபகுதி கம்யூனிசம் என்ற கருத்தாக்கத்தை விளக்குகிறது. கம்யூனிசம் என்பதை போல்ஷ்விசம் என்றும் ரஷ்யப் புரட்சியென்றும் சுருக்கமாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டாம் எனக் கூறும் அவர் அதனைக் கோட்பாட்டுரீதியாக வரையறுக்க முயல்கிறார். கம்யூனிசம் என்பதை அவர் ஒரு நெறி, வழிமுறை, தத்துவம் எனக் கூறுகிறார். “உற்பத்தி சாதனங்கள் உற்பத்தி செய்வோருக்கே உடமையாக இருக்க வேண்டும். கம்யூனிசம் என்பதன் பொருள் இதுதான்” என்கிறார். கம்யூனிசம் குறித்த மார்க்சியப் புரிதலைக் கூடுதலாகவும் அவர் வரையறுக்க முன்வருகிறார். உழைப்பு, சுரண்டல், மூலதனம், நேர் எதிரான இரண்டு வர்க்கங்கள், தொழிலாளர் சங்கங்கள், சமூக மாற்றம் என்ற மார்க்சின் கருத்தாக்கங்களை விளக்குகிறார். இந்தியச் சூழல்களில் விவசாயிகள், பிற அரசியலமைப்புகளை ஒன்றிணைத்தல் ஆகியன குறித்து அவர் பேசுகிறார். ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பிறகு அங்கு தேசிய இனங்களின் விடுதலை சாதிக்கப்பட்டிருப்பதையும் தேசிய இனங்களின் சுதந்திரமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளதும் சிங்காரவேலரால் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன (மேலது, 146-155).

அரசியல் பொருளாதார மார்க்சியமும் சுயமரியாதை இயக்கச் செல்வாக்கும்

1925 கான்பூர் மாநாட்டு உரைக்குப் பிறகு சிங்காரவேலரின் செயற்பாடுகளில் ஓர் இடைவெளி தென்படுகிறது. பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் பதிப்பில் வெளியாகியுள்ள சிங்காரவேலர் தொகுப்பில் 1925-1931 காலப்பகுதியில் இரண்டு சுருக்கமான மாநாட்டு உரைகள் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காலப் பகுதியில் சிங்காரவேலர் காங்கிரஸ் ஆதரவு நிலையிலிருந்து நாத்திகம், சுயமரியாதை போன்ற நிலைப்பாடுகளை நோக்கி

நகர்ந்துள்ளார். ஆயின் மேற்குறித்த காலத்தில் அவரது கட்டுரைகள், எழுத்துக்கள் கிடைக்காமையால், இந்நகர்வின் துல்லியமான உள் அசைவுகளைச் சரியாகப் பின்பற்ற இயலவில்லை. இருப்பினும் தமிழ்ச் சமூகத்தின் உள்ளூர் அரசியலின் செல்வாக்கினுள் சிங்காரவேலர் நகர்ந்துள்ளது தெளிவாகிறது. 1931 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிங்காரவேலரின் படைப்புகளில் ஒரு தெளிவான தொடர்ச்சி உள்ளது. ஒருபுறம் மார்க்சியத்தின் அடிப்படைகளை அவர் வரையறுக்கப்பட்ட வடிவில் விளக்குகிறார். இன்னொரு புறம் விஞ்ஞானம், நாத்திகம், சுயமரியாதை ஆகியவற்றை மிக அடிப்படையாக விளக்கவும் அந்த இயக்கங்களோடு மார்க்சியரின் உறவை தெளிவுபடுத்தவும் செய்கிறார். 1931 இல் சிங்கார வேலருக்கு 71 வயது என்பதை மனதில் கொண்டு அவரது எழுத்துக்களை அணுகும்போது, மார்க்சியம் எனும் புதிய சிந்தனையிலிருந்து அவர் பெற்ற உற்சாகமும், அதனைத் தமிழ்ச் சூழல்களுக்கு இயைபுபடுத்தும் அவரது அக்கறையும் ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றன.

1931 அக்டோபர், நவம்பர் மாதங்களில் சிங்காரவேலர் “சமதர்ம அறிக்கை” என்ற தலைப்பில் “குடியரசு” பத்திரிக்கையில் ஐந்து கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். தொடர்ந்து 1932 ஜனவரி முதல் ஏப்பிரல் வரையில் “குடியரசு” இதழ்களில் “நாம் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன?” என்ற தலைப்பில் எட்டுக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். “நாம் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன?” என்ற தலைப்பிட்ட கட்டுரைகளோடு “சமதர்ம விளக்கம்” எனத் தலைப்பிட்ட இரண்டு கட்டுரைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை முறையே மார்க்ஸ், ஏங்கெல்சின் “கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை” (Communist Manifesto), லெனினின் “செய்யவேண்டியது என்ன?” (What is to be done) ஆகிய இரண்டு நூல்களை அடியொற்றி எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளாக உள்ளன. மார்க்சியம் தமிழ்ச் சூழல்களில் அறிமுகமானதில் இவ்விரண்டு நூல்களில் அடிப்படைப் பண்பு சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். சிங்காரவேலரின் துல்லியமான நூல்களின் தேர்வு அவரது தெளிவான மார்க்சிய நிலைப்பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. “சமதர்ம அறிக்கை”க்கு சிங்காரவேலர் எழுதியுள்ள சிறு முன்னுரையில் அது மொழிபெயர்ப்பாகவே செய்யப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிவிக்கிறார். ஆயின் அது நேரடி மொழிபெயர்ப்பல்ல. “எங்கு அளவுக்கு மீறிய, தாங்கமுடியாத கொடுமை நடைபெறுகின்றதோ அங்குதான் சீக்கிரத்தில் பரிசார முயற்சி வீழுகொண்டு எழும்.. இந்த நியாயப்படிப் பார்த்தால் அவ்வித சமதர்ம உணர்ச்சி உலகில் ரஷியா தேசத்தைவிட இந்தியாவிற்கே முதன்முதலாக ஏற்பட்டு இருக்க வேண்டியதாகும்”

என்று அதே முன்னுரையில் சிங்காரவேலர் குறிப்பிடுகிறார் (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 180). உற்பத்தி சக்திகள் அதிகம் வளர்ச்சியடைந்த முதலாளிய நாட்டில்தான் சோசலிசப் புரட்சிக்கான தயார்நிலை உருவாகும் என்ற மார்க்சின் முடிவினைத் தாண்டி, சிங்காரவேலர் அதிக கொடுமைகள் நிகழும் நாட்டில் புரட்சி முந்திக்கொள்ளும் என வரையறுப்பது கவனிக்கத்தக்கது. புரட்சியின் சாத்தியப்பாடுகளை உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியைக் கொண்டு அளக்காமல், இந்தியச் சூழல்களின் பிரத்தியேகப் பண்புகளுக்கு ஏற்ப சமூக உறவுகளின் சிக்கல்களைக் கொண்டு சிங்காரவேலர் அளக்க முன்வருவது இந்திய மார்க்சியம் அல்லது தமிழ் மார்க்சியம் உருவாவதற்கான அடிப்படைகளை வழங்குகிறது.

இன்னொரு புறம் இந்திய சமூகத்தின் எதிர்ப்புரட்சித் தன்மையையும் சிங்காரவேலர் புரிதலோடு சுட்டிக்காட்டுகிறார். “உலக சமதர்ம உணர்ச்சிக்கு விரோதமான தன்மையில் மற்ற தேசத்திற்கு இந்தியாவுக்கும் ஒரு முக்கிய வித்தியாசம் இருந்து வருகின்றது. அதென்னவென்றால் மற்ற நாடுகளில் ஒரு விஷயம் தான் முக்கியமாய் கருதப்படுகிறது. அதாவது முதலாளி (பணக்காரன்), வேலையாள் (ஏழை) என்பதுவேயாகும். ஆனால் இந்தியாவிலேயே மேல் ஜாதியார்-கீழ் ஜாதியார் என்பது ஒன்று அதிகமாகவும் முதன்மையானதாகவும் இருப்பதால் அது பணக்காரன், ஏழை தத்துவத்திற்கு ஒரு கோட்டையாக இருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டு வருகின்றது. ஆதலால் இங்குச் சமதர்மத்திற்கு கிரட்டிப்பு அதிகமான எதிர்ப்பு இருந்து வருவது கொண்டு இங்குச் சமதர்ம உணர்ச்சி தலை தூக்க முடியவில்லை” (மேலது நூல், 180-181). இங்கு சிங்காரவேலர் இந்தியச் சூழல்களின் பலபடித்தான சிக்கல்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். முதலாளி/தொழிலாளி என்ற ஒன்றை வடிவில் இந்தியச் சமூகத்தின் முரண்பாடுகளைக் காண இயலாது என்பதை அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார். சாதியம் என்ற ஏதார்த்தம் “அதிகமாகவும் முதன்மையானதாகவும்” இங்கு உள்ளது என்கிறார். சாதிய முரண்களை முதன்மையானவை எனச் சொல்லுமளவுக்குச் சிங்காரவேலர் செல்லுவது மிக முக்கியமான கவனத்திற்குரியது. மார்க்சியம் ஒரு மேலைநாட்டுத் தத்துவம் என்பதாலோ அது ஓர் ஈடு இணையற்ற தத்துவம் என்பதாலோ சிங்காரவேலர் இந்திய ஏதார்த்தத்தைப் புறக்கணிக்க முயன்றதில்லை என்பது பல தலைமுறை மார்க்சியர்களுக்குப் பாடமாக அமைகிறது. மாறாக, மார்க்சியத்தின் அணுகுமுறையான பிரத்தியட்ச சமூக ஆய்வுக்கு அவர் முன்னுரிமை வழங்குகிறார்.

கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையின் முன்பகுதியில் முதலாளியம் உலக வரலாற்றில் அதற்கு முன்பிருந்த சமூக உறவுகளையெல்லாம் அடித்து நொறுக்கி அவை அனைத்தையும் ஒற்றைப்படையாகப் பண உறவுகளின் கீழ் கொண்டுவருகிறது என மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் தெரிவிக்கும் கருத்தால் சிங்காரவேலர் பெரிதும் கவரப்படுகிறார். ஒப்பீட்டுரீதியாக இது முதலாளியத்தின் புரட்சிகர ஆற்றல் எனச் சொல்லப்படும். எனவே தனது “சமதர்ம அறிக்கை”யிலும் இக்கருத்துக்கு முதலிடம் வழங்குகிறார். சிங்காரவேலர் இதே காலத்தில் விஞ்ஞானங்கள், நாத்திகம், சுயமரியாதை ஆகியவற்றில் ஆர்வம் காட்டியமைக்கான கருத்தியல் காரணமாக இது இருக்கலாம். கட்டுக்கடங்காத பேய்த்தனமான உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியாலும் சர்வதேச அளவிலான கச்சாப்பொருள் வேட்டை மற்றும் வணிகத்தாலும் முதலாளியம் உலக நாடுகள் அனைத்தையும் தனது வடிவத்திலேயே உருவாக்கி வருகிறது என்ற மார்க்சின் கருத்தை சிங்காரவேலர் வழிமொழிகிறார். ஆயின் முதலாளியத்தின் இத்தகைய அசுர வளர்ச்சி தவிர்க்கவியலாதபடி அடுத்தடுத்த நெருக்கடிகளைச் சந்திக்கிறது என்பதையும் முதலாளியம் அதற்குச் சமாதிக் கட்டுபவர்களை தன்னிலிருந்தே உற்பத்தி செய்கிறது என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார். முதலாளியம் தன்னிலிருந்தே தன்னை அழிக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை உற்பத்தி செய்யும்போது, அவ்வர்க்கம் வரலாற்றுரீதியாக என்னென்ன பரிணாமங்களுக்கு உட்படுகிறது என்பதை மார்க்சின் வழிநின்று சிங்காரவேலர் விளக்குகிறார். பழைய சமூகத்தின் நில உடமையாளர்களை ஒழிக்க தொழிலாளர்களை அரசியலுக்குக் கொண்டுவந்த முதலாளிகள், பின்னர் அதே தொழிலாளர் வர்க்கம் முதலாளியத்திற்கு எதிராகத் திரளும் போது அப்புதிய அரசியல் உணர்ச்சிக்குப் பலியாகிறார்கள் என்ற இயங்கியலை சிங்காரவேலர் எடுத்துரைக்கிறார். பிற எல்லா சமூக வர்க்கங்களும் முதலாளி, தொழிலாளி என்ற இரண்டில் ஒன்றாய் மாறுவார்கள் என்ற துருவப்படுத்தலைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 179-198, 216-220). மார்க்சியத்தின் அரசியல் பொருளாதார நிலைப்பாடுகள் இக்கட்டுரைகளில் துலக்கமாகப் பதிவாகியுள்ளன எனலாம்.

“சமதர்ம அறிக்கை” மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸின் கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையைச் செல்வியலாக அப்படியே பெயர்த்து வழங்குகிறதெனில், “நாம் செய்ய வேண்டிய வேலை என்ன?” என்ற கட்டுரை லெனினது நூலை அப்படியே வழங்கவில்லை. இக்கட்டுரைகள் லெனினது நூலைத் தழுவினவை அல்ல

என்று கூடச் சொல்லும்படியாக உள்ளன. இக்கட்டுரைகளில் சுயராஜ்ய இயக்கம், சுயமரியாதை இயக்கம், நீதிக்கட்சி அரசியல், இவற்றினூடாக சமதர்மத்திற்கான பயணம் ஆகியவை குறித்து சிங்காரவேலர் பரக்க எழுதுகிறார். சுயமரியாதைச் சமதர்மம் என்ற சிங்காரவேலரின் தமிழ்ச் சூழல்களுக்கான மார்க்சியம் இக்கட்டுரைகளில் உருவாகின்றது எனலாம். தமிழ்ச் சமூகத்தின் பொருளாதார நிலை, சமூக அமைப்பாகத் தொழில்படும் சாதியம், தீண்டாமை, மதப் பழமை ஆகியவற்றை தத்தமது வழிகளில் தீர்க்க முனையும் பல வைத்தியர்கள் (காந்தியம், நீதிக்கட்சியினர், சுயமரியாதை இயக்கத்தினர்) இன்று தோன்றியிருப்பதாகக் கூறும் சிங்காரவேலர் அவர்களது வைத்தியமுறை ஒவ்வொன்றையும் மறுபரிசீலனைக்கு உள்ளாக்குகிறார்.

தேசிய காங்கிரசின் சுயராஜ்யத் திட்டம் சாதி, மத நடுநிலைமை எனும் பிரிட்டிஷ் கோட்பாட்டைத் தன்னகப்படுத்திக் கொண்டு இன்னும் கூடுதலாக தனிச்சொத்துடமை அடிப்படையில் அவற்றில் தலையிடுவதையும் அவற்றை ஒழிப்பதிலும் அக்கறையற்றதாக உள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். அத்தகைய நிலையில் காங்கிரஸ் சுயராஜ்யம் சமூக மாற்றம் எதுவுமற்ற சுயராஜ்யமாக ஆகிவிடுவதைச் சரியாக எடுத்துக்காட்டுகிறார். அடுத்து தென்னிந்தியச் சூழல்களில் தோற்றம் பெற்றுள்ள ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு ஒரு வரலாற்று நியாயம் உள்ளதென்பதை ஒத்துக்கொண்டு, பிராமணர்கள், போல் பிராமணரல்லாதார் ஒரு சிலர் படபடம், பதவி பெற மட்டுமே இவ்வியக்கம் உதவியுள்ளதே தவிர, இக்கட்சியால் பொதுமக்களுக்கு என்ன பயன்? என்று வினவுகிறார். சிங்காரவேலர் பிராமணரல்லாதார், பொதுமக்கள் எனப் பிரித்துக் காட்டுவது நீதிக்கட்சியினால் பயன்பெற்றவர்கள் பிராமணரல்லாத சில மேட்டிமைச் சாதிகளே என்பதைக் குறித்து நிற்கிறது. குறிப்பாக பஞ்சமர் அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட சாதியோருக்கு நீதிக்கட்சியால் எந்த பயனும் விளையவில்லை என்று சிங்காரவேலர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். “இந்த நிலையில் பாக்கியம் பெறாத சிலரைப் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் எந்த அரசியலிலும் நேரிடும். இந்த அவசியத்தால்தான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் சிறுபான்மையோரும் தனித்தொகுதி தங்களுக்கு வேண்டியது எனக் கேட்பது, தனிக்காப்பு வேண்டுமென மன்றாடுவதும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தால்தானென அறிக.” (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006: 337). காங்கிரசும் காந்தியமும் வர்ணாசிரமத்தைக் காத்து நிற்பவர்களாக உள்ளமையால் நீதிக்கட்சியின் பிராமணரல்லாதார் அரசியல் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் எனும் அரசியலுக்குத் தவிர்க்கவியலாதபடி வந்துள்ளதாக சிங்காரவேலர் கருதுகிறார். அந்தந்த

வகுப்பினரே அவரவர்களைக் காத்தல் அவசிய மாகிவிட்டதென மதிப்பிடுகிறார். குறிப்பாக இது ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பாரின் நலன்களின் அடிப்படையில் பார்க்கப்படவேண்டிய அவசியம் உள்ளதென கூறுகிறார்.

இந்த விவாதத்தின் ஊடாக சிங்காரவேலர் சுயமரியாதை இயக்கத்தாரின் நிலைப்பாடுகளை விவாதிக்கிறார். பகுத்தறிவு மற்றும் நாத்திகப் பிரச்சாரமின்றி சாதி, மதக் கற்பனைகளையும் தனிஉடமையையும் ஒழிக்க முடியுமா? என்ற கேள்வியை சிங்காரவேலர் எழுப்புகிறார். சாதி அமைப்பிற்கும் மதங்களுக்கும் மிக அடிப்படையான பொருளாதாரப் பாத்திரம் உள்ளன என்ற முடிவுக்கு சிங்காரவேலர் தனது விவாதங்களை நகர்த்திச் செல்கிறார். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் செயல்பாடுகளும் சாதி மத நடுநிலைமை என்பதைத் தாண்டிச் செல்லவில்லை என்கிறார். “ஜாதியும் மதமும் சொத்துரிமையும் முதலாளிகள் தங்கள் செல்வத்தையும் செருக்கையும் ஆதிக்கத்தையும் உரிமையையும் காப்பதற்குக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் கோட்டை மதில்கள் என அறியவேண்டும். இவ்வாயில்கள் திறந்து இருக்கும் வரை சமதர்மம் நிலையாதெனவும் அறிதல் வேண்டும்” (மேலது, 396-397). தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை முன்னிறுத்தி சிங்காரவேலர் சில விவாதங்களை இக்கட்டுரைகளில் நிகழ்த்தியுள்ளார். தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரை சாதிரீதியாகப் பாதுகாப்பது அல்லது மதரீதியாகப் பாதுகாப்பது போன்ற முயற்சிகளில் அவருக்கு சில சந்தேகங்கள் எழுந்திருக்கின்றன. “பஞ்சமருக்கு ஜாதி சமய வருணாச்சிரம பாதுகாப்புகள் ஏன் வேண்டுமோ அது நமக்கு விளங்கவில்லை.. இந்தப் பாதுகாப்பு ஜாதி உள்ளவனுக்குத்தான் வேண்டும்.. சொத்து யாதொன்றுமில்லாதவனுக்குச் சொத்துப் பாதுகாப்பும், மதமில்லாதவனுக்கு மத பாதுகாப்பும், ஜாதியில்லாதவனுக்கு ஜாதி பாதுகாப்பும் செய்ய திட்டம் செய்வதில்” தனக்கு ஒப்புதல் இல்லை எனத் தெரிவிக்கிறார் (மேலது, 399). இறுதியாக, இக்கட்டுரைகளின் கடைசி இரண்டு கட்டுரைகள் சமதர்ம எனும் புதிய ஏற்பாட்டை விளக்குகின்றன. “சமதர்மமென்றால் சொத்துரிமை, மத உரிமை, ஜாதியுரிமை நீங்கிய வாழ்க்கையாகும்” என்று சிங்காரவேலர் வரையறுக்கிறார் (மேலது, 408). இதனைச் சிறிதளவும் ஏற்காத காங்கிரசைக் கழித்துவிட்டால், இத்திட்டத்தை ஏற்பவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தார் மட்டுமே எனவும் கணக்கிடுகிறார். ஆனால் ஆங்கில அரசின் ஒத்துழைப்போடு இதனைச் சுயமரியாதை இயக்கத்தாரால் செய்ய முடியுமா? என்ற கேள்வியை எழுப்புகிறார். எனவே சாதி, மதம், சொத்து ஆகியவற்றை ஒழிப்பதற்கான மக்களைத் திரட்டும் நேரடியான

சமதர்ம அரஸியலில் சுயமரியாதை இயக்கத்தார் ஈடுபடவேண்டும் என்ற அழைப்போடு இக்கட்டுரைகள் முடிவு பெறுகின்றன. சுயமரியாதை இயக்கத்தை இடதுபுறம் திருப்புவதே தமிழ்ச் சூழல்களில் சமதர்மத்திற்கான பாதை என்ற சிங்காரவேலரின் சுயமரியாதைச் சமதர்ம வேலைத்திட்டம் இக்கட்டுரைகளில் காணக்கிடைக்கிறது. இக்கட்டுரைகளில் சிங்காரவேலர் ஒரு முடிந்த முடிவோடு விவாதிக்கிறார் என்பதை விட தமிழ்ச் சூழல்களிலான ஒரு மார்க்சியத்திற்கான தேடல்களின் ஊடாக அவர் நகந்திருக்கிறார் என்றே கண்டுகொள்கிறோம்.

பகுத்தறிவும் மார்க்சியமும்

1930 களில் மார்க்சியத்தில் சிங்காரவேலர் உறுதியாகக் காலூன்றிய அதே காலத்தில் சுயமரியாதை இயக்கம் முன்வைத்த பகுத்தறிவு என்ற நிலைப்பாட்டிற்கும் தனது பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளார். சிங்கார வேலரின் சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு சார்ந்த பங்களிப்புகளை திராவிட இயக்கத்தார் இன்றுவரை குறிப்பிடத்தக்க மரியாதையுடன் சிறப்பிக்கின்றனர். பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் தொகுத்துள்ள 1716 பக்கங்கள் கொண்ட நூல்களில் கிட்டத்தட்ட சரிபாதிக்கட்டுரைகள் விஞ்ஞானத்தின் சாதனைகள், பகுத்தறிவுப் பரப்புரைகள் என்ற பண்பினைக் கொண்டனவாக விளங்குகின்றன. அக்கட்டுரைகளில் சிலவற்றின் தலைப்புகளிலிருந்தே சிங்காரவேலரின் பகுத்தறிவு ஆர்வத்தை நாம் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். கடவுளும் பிரபஞ்சமும், கடவுள் என்ற பதமும் அதன் பயனும், மெய்ஞ்ஞான முறையும் மூடநம்பிக்கையும், மனிதனும் பிரபஞ்சமும் மூடநம்பிக்கைகளின் கொடுமை, பிசாசு பிடித்த வீடு, எது மனித அனுபவத்திற்குப் பொருந்தியுள்ளது?, உலக விடுதலைக்குக் கடவுள் என்ற வார்த்தை ஒழியவேண்டும், கல்மழை உண்டாகும் விதம், விஞ்ஞான முறையும் மூடநம்பிக்கையும், ஆத்திக நாத்திக வாதங்கள், சூன்யம் உண்மையா?, கல்யாணமென்றால் என்ன?, பிரபஞ்ச பிரச்சினைகள், மரணத்திற்குப் பின் மனிதர் நிலை, தத்துவமும் வாழ்வும், பேய் பிசாசு, ஆவி மேக உத்தேசம், பிரகிருத ஞானம், மனோ ஆலய உலகங்கள், சிருஷ்டி வரலாறு, பகுத்தறிவென்றால் என்ன? போன்றவை சிங்காரவேலர் தனது பகுத்தறிவுக் கட்டுரைகள் பலவற்றிற்கு இட்டுள்ள தலைப்புகள் ஆகும்.

தமிழகத்தின் ஏழை எளிய மக்களிடம் பரவிக் கிடக்கும் பேய், பிசாசு நம்பிக்கைகள், புராணங்களின் செல்வாக்கு, நோய்களுக்கு மந்திரித்தல்,

கோயில், குளங்கள், பூசை, நைவேத்தியம், பிரார்த்தனை, தொழுகை ஆகியவற்றில் மக்களுக்கு உள்ள ஆர்வம், கடவுள் உலகத்தைப் படைத்தது பற்றிய கதைகள், பில்லிகூனியம், ஏவல் போன்ற விஷயங்களில் மக்களின் நம்பிக்கைகள், மதங்களை வைத்து மதகுருமார்கள் பிழைப்பு நடத்துவது, நாள், நட்சத்திரம், எண்கள், ஜோதிடம் போன்றவை, மறுபிறப்பு, கர்மவினை போன்ற விளக்கங்கள் போன்ற ஏராளமான விஷயங்கள் குறித்து சிங்காரவேலர் விரிவான கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். உழைக்கும் மக்கள் இவை போன்ற மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபடாமல் சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு, சமதர்மம் போன்ற கோட்பாடுகளைப் பின்பற்ற இயலாது என்ற உறுதியுடன் சிங்காரவேலர் தனது பரப்புரைகளை முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளார்.

சிங்காரவேலர் தனது பல கட்டுரைகளில் நவீன விஞ்ஞானங்களின் அறிவுத்தோற்றவியலை விளக்குகிறார். அனுபவங்களே விஞ்ஞானங்களின் அடிப்படை என்று அவர் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறார். நேரடியாக உணர்ந்தும் பரிட்சித்துப் பார்ப்பதும் அறிவியலின் அடிப்படையான முறைகள் எனத் தெளிவுபடுத்துகிறார். மாறாக, தெளிவற்ற உத்தேசங்கள், சில தன்னந்தனி அனுபவங்களைப் பொதுமைப்படுத்தல், நமது ஆசைகளையே நிகழ்ந்ததாகக் கொள்ளுதல், பழம்புராணங்களை உண்மையென நம்புதல் போன்றவை மதங்களுக்கும் சடங்குகளுக்கும் பின்னணியாக உள்ளன என அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். உளவியல் ரீதியான ஹிப்பனோடிசம், மெஸ்மரிசம் போன்ற மனத்தளவிலான உசாவுதல்கள், தூண்டுதல்கள், அரைத் தூக்க நிலைகள், உசுப்பேற்றுதல் போன்றவற்றையும் பற்றி சிங்காரவேலர் விரிவாக எழுதுகிறார். மதங்களின் வரலாறு, உளவியல் நூல்கள், மானுடவியல் நூல்கள், ஐரோப்பியப் பகுத்தறிவுவாதிகளின் நூல்கள் ஆகியவை பற்றிய தகவல்களைத் தந்து அவற்றைப் படித்துப்பார்த்து விளக்கிக்கொள்ளுங்கள் எனவும் அறிவுறுத்துகிறார். நேர்க்காட்சிவாதம் (Positivism), நடத்தையியம் (Behaviourism) பயன்பாட்டுவாதம் (Pragmatism) போன்ற தத்துவங்களையும் சிங்காரவேலர் தனது பகுத்தறிவுப் பரப்புரைகளுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்.

1930 களின் போக்கில் சிங்காரவேலர் மார்க்சியத்தின் வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம், இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம் ஆகியவற்றிலும் புலமை பெறுகிறார். 1932 ல் எழுதப்பட்ட “பொது உடமை விளக்கம்” என்ற நூறு

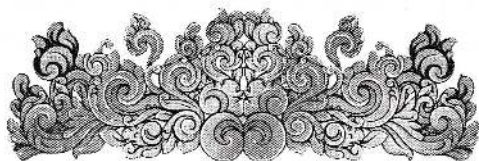
பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைத் தொடர் கார்ல் மார்க்சின் வாழ்க்கை, அவரது தத்துவார்த்த நிலைப்பாடுகள் ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன. “பொருளாதாரக் கோட்பாட்டை மெய்க்கூன வழியில் கொண்டுவந்தவர்களில் முதன்மையானவர்களில் ஒருவராக” கார்ல் மார்க்சை அறிமுகப்படுத்துகிறார். “மனிதர் எண்ணங்களுக்கும் அவரது செய்கைகளுக்கும் ஆதாரமாக உள்ள பொருளாதார நிலைமைகள்” பற்றி எழுதியவர் கார்ல் மார்க்ஸ்தான் எனத் தெளிவுபடுத்துகிறார் (பா. வீரமணி, முத்து குணசேகரன் 2006:741).

1930களின் போக்கில் சிங்காரவேலர் தலைமையிலான சுயமரியாதை இயக்கத்தின் திசைவழியை இடதுபுறம் திருப்பப் பெரிதும் முயற்சிக்கிறார். சுயமரியாதை சமதர்மக் கட்சி எனும் இடதுசாரி அரசியல் கட்சி ஒன்றை உருவாக்க அவர் முயலுகிறார். அந்த முயற்சியில் ஜீவாவும் அவருடன் உடனிறிகிறார். ஆனால் அந்த முயற்சியில் அவர் தோல்வி அடைகிறார். 1935 ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு அவரும் ஜீவாவும் தமிழ்ச் சூழல்களில் தமது கம்யூனிசப் பயணத்தை தனித்தனியாக மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

முடிவுரை

பொலத்த சிந்தனை, காந்தியம், சுயமரியாதை இயக்கம் என்ற தடங்களின் வழியாக சிங்காரவேலர் தமிழ்ச் சூழல்களில் தனது மார்க்சியப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறார். சிங்காரவேலரின் மார்க்சியம் பெருமளவில் அரசியல் பொருளாதார மார்க்சியமாகவே அமைந்துள்ளது. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பல இயக்கங்கள் இந்திய வரலாற்றின் அல்லது தமிழ் வரலாற்றின் பழமையை தோண்டித் துழாவி தமது வேலைத்திட்டங்களை உருவாக்கிக் கொண்டது போன்ற ஒரு பாதையில் சிங்காரவேலர் பயணிக்கவில்லை. சிங்காரவேலரின் ஒரு சமகாலத்தன்மை நிலவுகிறது. அது எதிர்காலம் நோக்கியது. மார்க்சிய அரசியல் பொருளாதாரத்தை அவர் கண்டடைந்த பிறகு சிங்காரவேலர் அதனை வலுவான தனது வழிகாட்டியாக பற்றிக் கொண்டதை அறிய முடிகிறது. பொலத்தம், காந்தியம், நீதிக்கட்சி, சுயமரியாதை இயக்கம் ஆகியவற்றில் அவரை அதிகம் கவர்ந்தது சுயமரியாதை இயக்கமே. சுயமரியாதை மற்றும் பகுத்தறிவு இயக்கத்துடனேயே அவர் அதிகப்பட்ச ஊடாட்டங்களை நிகழ்த்தியிருக்கிறார். சாதி, மதம், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றை ஒன்றிணைக்கும் இந்தியத் தமிழ்ப்

பண்பு கொண்ட மார்க்சியத்தையே அவர் முன்வைக்கிறார். 1935 க்குப் பிறகு அவர் கம்யூனிச இயக்கத்தில் தனித்துப் பயணித்த போது, சாதீ, மதப் பிரச்சினைகளை விட பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கே அதிக முன்னுரிமை வழங்கவேண்டும் என்று கூறியபோதிலும் சுயமரியாதை, பகுத்தறிவு ஆகியவற்றுடன் அவர் நடத்திய உரையாடலே அவரது தனிப்பெரும் பங்களிப்பாக இன்றுவரை நின்று நிலவுகிறது எனலாம். 1930 களிலான அவரது எழுத்துக்களில் தமிழ் மொழி அடிப்படையிலான அடையாளத்தை அவர் நிராகரிக்கும் சில குறிப்புகள் உள்ளன. இக்காலக்கட்டத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் (அறிஞர் அண்ணா தலைமையிலான) இரண்டாம் தலைமுறையினர் மொழி இலக்கிய அரசியலை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தனர் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஆனால் சிங்காரவேலர் இந்த அணியினரை நிராகரிப்பதற்கு சில நியாயங்கள் இருந்தன. 1930 களில் ஐரோப்பியச் சூழல்களில் நாஜிசம், பாசிசம் ஆகிய கருத்தியல்கள் மொழி வழி தேசியவாதங்களைப் பாசிசமாகப் பரிணமிக்கச் செய்தன. எனவே மொழி வழித் தேசியம் குறித்த அச்சம் அவரிடம் உருவாகியிருக்கிறது. சிங்காரவேலரைப் பின்புலமாகக் கொண்டு தமிழ்ச் சூழல்களில் உருவாகிய மார்க்சியத்தின் வடிவங்களை நோக்கும் போது குறைந்த படசம் மூவகை மார்க்சியங்கள் செல்வாக்கு செலுத்தின என எண்ணத் தோன்றுகிறது. முதல்வகை: சிங்காரவேலரின் பகுத்தறிவுப் பண்பு கொண்ட அரசியல் பொருளாதார மார்க்சியம். சிங்காரவேலரோடு ஓட்டி நின்று பின் தனித்த சிந்தனையாக உருவெடுத்த ஜீவா, தமிழ் மொழி, இலக்கிய அரசியலை உள்வாங்கிய பண்பாட்டு மார்க்சியத்தை வடிவமைத்திருக்கிறார். இதற்கு அடுத்த கட்டத்தில் பேராசிரியர் நா. வானமாமலை நாட்டுப்புறப் பண்பாட்டு உணர்வுகள் கொண்ட மானுடவியல் மார்க்சியங்களும் ஒன்றின் மீது மற்றொன்று பரஸ்பரம் செல்வாக்கு செலுத்தி மார்க்சியத்தைச் செழுமைப் படுத்தியுள்ளன. ஒவ்வொன்றின் வரலாற்று நியாயங்களும் போதாமைகளும் தொடர்ந்த விவாதத்திற்குரியன.

சுவாமி விபுலானந்தர்

சு. துஷ்யந்

இலங்கையில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் தோன்றி வாழ்ந்து தொண்டாற்றி மறைந்தும், மறையாமல் காலச்சக்கரத்தில் மங்காப் புகழோடு வாழ்ந்து வருபவர்கள் சிலர். அவர்களுள் கிழக்கிலங்கை தோற்றுவித்த முத்தமிழ் முனிவர் எனப் புகழப்படுகின்ற சுவாமி விபுலானந்தரும் ஒருவர். இலங்கை அந்நியரின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்த பொழுது நாட்டின் மொழி, சமயம், பண்பாடு முதலிய அம்சங்கள் பாதிக்கப்படுமென்பதை அனுபவத்தால் நன்குணர்ந்தவர் அடிகளார். இதற்காக தான் வாழ்ந்த நாடும், மக்களும் எல்லா வகையிலும் மேன்மையுற வேண்டும் என்பதற்காகத் தனது ஆளுமைகளை முற்றாகப் பயன்படுத்தி பல ஆய்வுகளையும், கட்டுரைகளையும், கவிதைகளையும், கலையாக்கங்களையும் வெளியிட்டார்.

விபுலானந்தரின் வாழ்க்கைப் பதிவுகள்

◆ கிழக்கினில் காரைதீவு என்னும் ஊரில் 1892ஆம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம், 29ஆந் திகதி, ஞாயிற்றுக்கிழமை உதயத்தில் பூரட்டாதி

நட்சத்திரத்தில் திரு. சாமித்தம்பி விதானையாருக்கும், கண்ணம்மையாருக்கும் புதல்வனாக அவதரித்தார். அவரைப் பெற்றோர்கள் மயில்வாகனம் என்று பெயர் சூட்டி அழைத்தனர்.

- ◆ இளமை வித்தியாரம்பம் திரு. நல்லரெத்தினம், திரு. க. குஞ்சித்தம்பி ஆகிய ஆசிரியர்களிடம் நடந்தது. 1901 ஆம் ஆண்டு கல்முனை லீஸ் பாதிரியாரது மெதடிஸ்த பாடசாலையில் ஆங்கீலம் பயின்றார். 1904ஆம் ஆண்டு புனித மைக்கேல் கல்லூரியிலும் சேர்ந்து கற்றார். அதே ஆண்டு கேம்பிரிட்ஜ் ஜூனியர் பரீட்சையிலும், 1908 ஆம் ஆண்டு சீனியர் பரீட்சையிலும் தேர்ச்சி பெற்றார்.
- ◆ 1909-1910 வரை புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். 1911ஆம் ஆண்டு கல்முனை கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார். அதே ஆண்டிலேயே கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் பிரவேசித்து அதில் இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சியை முடித்து, 1916ஆம் ஆண்டில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பண்டிதர் தேர்விலும் சித்தி பெற்றார்.
- ◆ 1917 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியில் வேதி நூல் உதவி ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து அதேயாண்டிலிருந்து 1920ஆம் ஆண்டு வரை யாழ்ப்பாணம் புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் வேதிநூல் தலைமை யாசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.
- ◆ 1922ஆம் ஆண்டு சென்னை மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்து 'பிரபோத சைதன்யர்' என்னும் நாமம் பெற்றார். 1924ஆம் ஆண்டு சித்திரா பூரணையன்று ஞானோபதேசம் பெற்று 'சுவாமி விபுலானந்தர், என்னும் துறவுத் திருநாமத்தைப் பெற்றார்.
- ◆ 1925ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பிற்கு வருகை தந்த அடிகளார் கல்லடி உப்போடையில் சிவானந்த வித்தியாசாலையைக் கட்டி அதில் நாட்டினார். மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் பாடசாலைகளை நிறுவினார்.

- ◆ 1930 ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாண ஆரிய தீராவிட பாஷா அபிவிருத்திச் சங்கத்தினர் சுவாமிகளை பண்டிதர் பரீட்சகராக நியமித்தனர். 1931இல் அறிஞர் அண்ணாமலைச் செட்டியாரது வேண்டுகோளின்படியும், சங்கத்துப் பெரியார்களின் கருத்துப் படியும் அண்ணாமலைச் சர்வகலாசாலையின் தமிழ் பேராசிரியராகப் பதவி பெற்றுக் கொண்டார். 1935ஆம் ஆண்டிலே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் குழுவின் அங்கத்தவராக அடிகளாரை நியமித்தனர்.
- ◆ 1943ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார்.
- ◆ 1947ஆம் ஆண்டு அவரால் இயற்றப்பட்ட 'யாழ்நூல்' அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது.
- ◆ 1947 ஜூலை மாதம், 19ஆம் திகதி, இரவு ஒரு மணி பதினைந்து நிமிடத்தில் கொழும்பு மாநகரில் அடிகளாரின் இறுதி மூச்சு உடலை விட்டு நீங்கியது.

விபுலானந்தரின் ஆளுமை

சுவாமி விபுலானந்த அடிகளாரது ஆளுமை பன்முகப்பட்டது என்பதை அவர் ஈடுபட்ட துறைகளாலும், அவர் வகித்த பதவிகளாலும் அறிய முடிகின்றது. இந்தப் பன்முக ஆளுமைக்கு அவரது கல்விப் பின்புலமும், அவர் ஊடாடிய பிரதேசங்களும், பொதுமக்களும், அவருக்கிருந்த மடத்துத் தொடர்புகளுமே காரணங்களாகும். அவரது பன்முக ஊடாட்டத்திற்கு அவரது ஊரும், கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகளும், வாய்மொழி மரபுப் பாடல்களும் நாட்டார் கதைப் பாடல்களும் அடிப்படையாகும். அடுத்து ஆங்கிலக் கல்வி அவருக்கான வெளியுலகப் பார்வையையும், அறிவியல் சிந்தனைகளையும் ஊட்டியது. அதனால் மொழி, வரலாறு, பண்பாடு, சமயம், சமூகம், விஞ்ஞானம், கணிதம், அழகியற் கலைகள், முதலான துறைகளையெல்லாம் ஆழஅகலமாகப் பார்க்க முடிந்தது. கீழ்க்கிலங்கை தோற்றுவித்த ஆராய்ச்சியாளர்களுள் விபுலானந்த அடிகளாரே முதன்மையானவராகத் திகழ்கின்றார்.

விபுலானந்தரின் சமய பணிகள்

ஆறுமுகநாவலரை அடுத்து இலங்கையிலே சைவசமய மறுமலர்ச்சிக்காகப் பாடுபட்டவர்களுள் முக்கியமானவர்.

விபுலானந்தரைப் பொறுத்தவரையில் புறசமயங்கள் என்று எவையும் இல்லை. கிறிஸ்தவர்கள் குறிப்பாக கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்கள் சிலர் குறுகிய நோக்கத்துடன் அவர்களது சமயத்தை இந்துக்களிடையே பரப்ப முயற்சித்தமையைக் கண்டிக்கும் ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் “புறமதம்”, “புறமதத்தார்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதே சமயத்தின் நல்ல அம்சங்களைப் புகழ்ந்தும் பேசியுள்ளார். அடிகளாரின் சமய நோக்கமும் செயற்பாடும் உலக சமயங்களின் அடிப்படை உண்மைகளை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து சமயப் பூசல்களுக்கு இடமளிக்காமல் சமயப் பொறை யுடையவர்களாக வாழ வேண்டும் என்பதற்கிணங்கவே அமைந்திருந்தது.

இராமகிருஷ்ண மிஷன் தொடர்பு

இராமகிருஷ்ண மிஷன் வாயிலாக இலங்கையிலும், தமிழகத்திலும் சைவப்பணி புரிந்து சமயக் கல்வியையும் வளர்த்தவர் அடிகளாராவார். மயிலாப்பூர் சென்று இராமகிருஷ்ண மிஷனில் இணைந்து, சுவாமி சிவானந்தர் முன்னிலையில் மயில்வாகனம் என்ற பெயரைத் துறந்து “பிரபோதசைதன்யா” என்ற தீட்சா நாமத்தைப் பெற்றமை அடிகளாரின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட முக்கிய திருப்புமுனையாக அமைந்தது துறவற காலக் கடமைகளை ஒழுங்காக நிறைவேற்றிய பிரபோதசைதன்யர்க்கு 1924ஆம் ஆண்டு சித்திரா பூரணையன்று “சுவாமி விபுலானந்தர்” என்ற துறவற பெயரை அவருடைய குருவான சுவாமி சிவானந்தர் வழங்கிய காலம் முதல் தனது இறுதி மூச்சு பிரியும் வரை அவரின் சமயப் பணிகள் பெரும்பாலானவை இராமகிருஷ்ண மிஷனுடன் இணைந்தவையாகவே அமைந்தன. இலங்கையின் இராமக்கிருஷ்ணமிஷனின் முதல் துறவி என்ற பெருமையையும் அடிகளார் பெற்றார்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பக்தியும், ஞானமும், அவரது பிரதம சீடர் சுவாமி விவேகானந்தர் காட்டிய கரும மார்க்கமும், வேதாந்த முழுக்கமும் சுவாமி விபுலானந்தரின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. ஆன்மவிடுதலை, சமரச

சன்மார்க்கம், தொண்டு புரிதல் இதுவே இராமக்கிருஷ்ண சங்கத் துறவியின் குறிக்கோள் என்பதை 'விவேகானந்த பஞ்சக'த்தில் அடிகளார் போற்றிப் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இராமக்கிருஷ்ணமிஷனின் வாயிலாக சமய சமரச சன்மார்க்க நெறியினை வளர்த்தார். "சமயங்கள் யாவும் ஒருவனாய் இருக்கும் இறைவனையே தேடுகின்றன. அவரின் பாதத்தினை அடைவதே வாழ்க்கையின் இலட்சியம். இவ் இலட்சியத்தை அடைவதற்கேற்ற ஞான ஒளியினை ஒருவனின் உள்ளத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்வதையே கல்வியின் நோக்கமாகக் கொள்ளவேண்டும்" எனும் இராமக்கிருஷ்ணரின் தத்துவத்துடன் தம்மையும் இணைத்துக் கொண்டவர் விபுலானந்தர். சமய நம்பிக்கை, சமயபக்தி, சமய சேவை ஆகிய மூன்றும் இணைவதால் பிறக்கும் சமயநெறியே மனித வாழ்க்கையை அறநெறியில் இட்டுச் செல்வதற்குரிய ஒரே வழியாகும். இத்தகைய சமய நெறியில் மக்கள் சமுதாயம் நிலைபெறும் போதுதான் மக்கள் வாழ்வு வளம் பெறும் எனும் கருத்தினைக் கொண்ட விபுலானந்தனர் சமய நிலையே நாகரிக நிலையினை மதிப்பிடும் அளவு கோல் என்றார்.

பக்திப்பனுவல்கள்

தெய்வங்கள் மீது பிரபந்தங்கள் பாடும் சமகால மரபு வழியிலேயே அடிகளாரும் சென்றுள்ளமை புலப்படுகின்றது. இதற்கு அவர் இந்துக் கடவுள்கள் மீது பாடிய சிறுபிரபந்தங்கள் எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

- கணேச தோத்திர பஞ்சகம்
- கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை
- கதிரையம்பதி சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டைமணிமாலை
- மண்டுப் பதிகம்
- நாச்சியார் நான்மணிமாலை
- குமாரவேள் நவமணிமாலை

இவை தவிர தனிப்பக்திப் பாடல்கள் பலவற்றையும் அடிகளார் பாடியுள்ளார்.

- காரைதீவு நந்தவனப் பிள்ளையார் பாடல்கள்
- ஈசனுக்கும் மலர்

- மஹாலெட்சுமி தோத்திரம்
- திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி
- பேரையூர் அம்பாள்குளம் விநாயகர் திருவடி பரவிய தேவபாணி
- கோயில்
- பராசக்தி மலர்மாலை
- தேவி வணக்கம்.

மற்றும் தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் இயற்றிய திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருமங்கையாழ்வார் இயற்றிய பெரிய திருமொழி, திருவிளையாடற் புராணத்தின் சில பகுதிகள் போன்ற தமிழ்ப் பக்திப் பாடல்களை ஆங்கிலத்திலும் மொழி பெயர்த்துள்ளார்.

அடிகளாரின் இவ்வாறான பக்திக் கவிதைகளுள் பலராலும் விதந்து பேசப்படும் 'ஈசனுக்ககும் மலர்' எனும் பக்தி மலரில்

“உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது”

“கூப்பியகைக் காந்தளடி கோமகனார் வேண்டுவது”

“நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது”

எனவரும் அடிகளில் எளிமையானதும், உண்மையானதும் ஆன இறை வழிபாட்டுமுறை, உலகச் சமயங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவான வழிபாட்டு முறையை நன்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

சமயம் சார்பான ஆக்கங்கள்

அடிகளாரின் துறவுப் பிரவேசத்தின் பின்பு இராமகிருஷ்ண மடத் தொடர்புகளில் மூழ்கியிருந்த வேளைகளில் அச்சங்கம் வெளியிட்ட “வேதாந்த கேசரி” என்றும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும், “இராமகிருஷ்ண விஜயம்” என்றும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் கால கட்டத்தில் அவருடைய எண்ணங்களும், இலட்சியங்களும், கட்டுரை வடிவிலும், கவிதை வடிவிலும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் வெளிவந்தன. அவ்வாறானவற்றுள் “தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப் பெருக்கு வட நாட்டிற் பரவிய வரன்முறை”,

“சங்க காலத்துத் தெய்வ வழிபாடு”, “பக்தி”, “மறுபிறப்புண்மை”. “உள்ளம்கவர் கள்வன்”, “திருக்குறள் முதலதிகாரமும் திருச்சிவபுரத்துத் திருப்பதிகமும்” போன்றவை தமிழில் எழுதிய கட்டுரைகளாகும். “Religious Revival in Medieval India”, “The Southport Convention of Religious” போன்ற ஆங்கிலக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

ஆறுமுகநாவலரைப் போல சைவத்தமிழ்ப் பண்பாட்டு மரபுகளை வளர்க்கு முகமாக தமிழ்நாட்டிலும், ஈழத்திலும் பல பாகங்களில் பிரசங்கங்கள் பல செய்தார். சொல்வன்மை, தொல்காப்பியமும் சைவ மதமும், தமிழ்த் தொண்டு முதலான தலைப்புக்களிலும் சொற்பொழிவுகளை நடாத்தினார்.

சமய அறிவுட்டல்

இராமகிருஷ்ண மிஷன் மூலமாக, துறவு வழி நின்று உன்னத துறவு மார்க்கத்தின் சிறப்புக்களையும், இராமகிருஷ்ணர் வாழ்ந்து காட்டிப் போதித்த வேதாந்தச் செய்திகளையும் போதித்தவர். வெள்ளிக்கீழுமைகளில் கூட்டுப் பிரார்த்தனை செய்தல், கோயில்களில் பக்திப் பாசுரங்களைப் பாராயணம் செய்தல், வார இறுதியில் சைவ சமய வகுப்புக்களை நடாத்துதல், பண்ணிசைப் பயிற்சி வழங்குதல் போன்றவைகள் மூலம் இந்து சமய நடைமுறைகளைப் பேணினார், சமய அறிவையும் பரப்பினார்.

சைவ நாயன்மார்களைப் போற்றியமை

சைவத்தையும், சைவசித்தாந்தத்தையும் தமிழ் நாட்டில் பேணி வளர்த்த சமய குரவர்களையும், மெய்கண்ட தேவரையும் “தமிழ் நாட்டு நவமணிகள்” என்ற பாடலொன்றில், நவமணிகளாக உவமித்துக் கூறியிருக்கும் பாங்கு நயக்கத்தக்கது.

மாணிக்கவாசகர்	-	மாணிக்கம்
கண்ணப்பநாயனார்	-	நீலம்
திருவள்ளுவ நாயனார்	-	வைரம்
திருமூலநாயனார்	-	வைடுரியம்
திருஞானசம்பந்தர்	-	மரகதம்

நக்கீரநாயனார்	-	முத்து
தீருநாவுக்கரசு நாயனார்	-	பவளம்
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்	-	புருடராகம்
மெய்கண்ட தேவர்	-	கோமேதகம்

சமயப் பெரியார்களைப் போற்றியமை

அடிகளார் சமயத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் தொண்டாற்றிய பெரியார்களின் வழியிலும் அவர்கள் உணர்த்திய சாதனைகளிலும் நின்று வாழ்ந்தவர். அதனால் அவர்களின் போதனைகளையும் சாதனைகளையும் தான் உணர்ந்தது போல மற்றவர்களும் உணர்ந்து கொள்வதற்கு குருதேவர் வாக்கியம், பூஞ்சோலைக் காவலன், விவேகானந்த பஞ்சகம், குருசரண தோத்திரம், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணதேவரின் திவ்விய சரிதம், நாவலர் மெய்க்கீர்த்தி மாலை, வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தர் உபகுப்தர், தமிழ்நாட்டு நவமணிகள் போன்ற பாடல்களையும் பாடியுள்ளார். ஸ்ரீ இராமக்கிருஷ்ணர், சுவாமி சிவாநந்தர், சுவாமி விவேகானந்தர், ஆறுமுகநாவலர், சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆகியோர் அடிகளாரின் வாழ்க்கையில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர்கள். அவர்களின் சிறப்பை அடிகளார் மேற்குறிப்பிட்ட கவிதைகளில் முக்கியத்துவப்படுத்தியுள்ளார்.

சமய தத்துவங்களின் நோக்கு

அடிகளார் வேதாந்தம், சித்தாந்தம், சமணம், பௌத்தம், மீமாம்சை முதலிய தரிசனக் கோட்பாடுகளைக் கற்றுத் தெளிந்தவர். மேலைநாட்டுத் தத்துவங்களையும், கீழை நாட்டுத் தத்துவங்களையும் கற்றுத் தெளிந்து ஒப்பு நோக்கியவர். கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம், சீக்கியம், யூதம் முதலிய சமயங்களையும் ஆழமாகக் கற்று அவற்றில் போதியளவு அறிவு கொண்டிருந்தார். விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகையால் விஞ்ஞானத்தையும், சமயங்கள் உணர்த்தும் மெய்ஞானத்தையும் ஆழ்ந்து கற்று அவற்றையும் ஒப்பு நோக்கியவர்.

அடிகளார் ஆரம்பத்தில் சைவப்பற்று மிக்கவராகத் திகழ்ந்தமையால் அவரிடம் சைவசித்தாந்தப் புலமை உயர்ந்திருந்தது. அவ் ஆழ்ந்த அறிவின் பயனாகப் பிறந்ததே 'நடராஜ வடிவம்', 'தில்லைத் திருநடனம்' என்ற

நூல்களாகும். நூல் சிறியதாயினும் அந்நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள சைவ சித்தாந்த சிந்தனைகள் ஆழமானவை. அவரின் சித்தாந்தப் புலமையை யாவரும் அறிந்து கொள்ள காரணமாக அமைந்தவையாகும். மேலும் 1935இல் அடிகளார் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் அன்பான அழைப்பையேற்று திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற மகா சமாசத்தின் மகா நாட்டுக்குத் தலைமை வகித்துச் சிறப்பித்தார். இவ்வாறு அவர் அங்கு அழைக்கப்பட்டமைக்குக் காரணம் சைவசித்தாந்தத்தில் அவர் பெற்றிருந்த புலமையே என்றால் அது மிகையாகாது. பின்பு துறவு வாழ்வை மேற்கொண்ட அடிகளார் வேதாந்தக் கொள்கைகளைப் பேசுகின்ற வேதாந்தியாகவும் இருந்தார். பின்னைய காலங்களில் வேதாந்த சித்தாந்த கோட்பாடுகளைச் சமரசப்படுத்தும் சமரச சன்மார்க்கவாதியாகவும் விளங்கினார்.

விபுலானந்தரின் கல்விப் பணிகள்

தனது பரம குருவான இராமகிருஷ்ணரின் போதனைகளின் வழிநின்ற சுவாமியவர்கள். அப்போதனைகளுக்கு விளக்கம் காட்டும் வகையில் தன் கல்விப் பணிகளைப் புரிந்தார். தொண்டுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட அவர் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியராக, முகாமையாளராகக் கடமை புரிந்தார்; பல்கலைக்கழகங்களிலே பேராசிரியராகக் கடமை புரிந்தார்; இலக்கியக் கவியாக, திறனாய்வாளராக, மொழியியல் விற்பன்னராக, கலைத்துறை ஆர்வலராக அமைந்து பல சேவைகள் புரிந்தார்.

கல்வி நோக்கு

அடிகளார் அமைத்த கல்வி நிறுவனங்களிலே சமயக் கல்விக்கு அளிக்கப்பட்ட அதே முக்கியத்துவம் விஞ்ஞானக் கல்விக்கும் அளிக்கப்பட்டது. அடிமை வாழ்வின் காரணமாக, அந்நியப் பண்பாட்டின் ஊடுருவல் காரணமாக, சுயபண்பாட்டு வறுமையினை அடைந்து கொண்டிருந்தவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திச் சொந்தப் பண்பாட்டுணர்வினை ஊட்டுவதற்குச் சமயக் கல்வி சாலச்சிறந்தது என அடிகளார் எண்ணினார். ஆனால் அதே வேளையில் அறிவியல் முன்னேற்றத்தில் நாம் பின்தங்கி விடலாகாது என்பதை நன்குணர்ந்து அறிவியல் கல்விக்குச் சிறப்பிடம் கொடுத்து அதை வளர்க்கும் சீரிய சிந்தனை இலக்கும் அவரிடம் இருந்தது.

சுயமொழி மூலம் கல்வி கற்பதின் நன்மையினை நன்கு உணர்ந்தவர்ப்பு அடிகளார். அவர் தன்னுடைய காலத்தில் உயர்கல்வி ஆங்கில மொழி மூலம் அளிக்கப்படுவதைக் கண்டு வருந்தினார். ஆங்கில மொழியின் சிறப்பினை மேற்றிசைச் செல்வத்தினை நாமெல்லோரும் அறிய வேண்டுமென வற்புறுத்தும் அடிகளார் ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி பயில்வதை விரும்பினாரல்லர். இது பற்றி 'மேற்றிசைச் செல்வம்' என்ற கட்டுரையில் அடிகளார் விளக்கியுள்ளார்.

இந்துப் பாடசாலைகளை நிறுவியமை

அடிகளார் வாழ்ந்த காலத்திலே ஆங்கிலேயரின் ஆதிக்கமும், கூடவே ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கமும், கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரமும் மேலோங்கியிருந்தன. இந்நிலைமையினைக் கருத்திற் கொண்டே தமிழையும் எமது சமயத்தையும் பேணதக்க வகையில் பாடசாலைகளை நிறுவிப் பராமரிக்கும் பொறுப்பில் ஈடுபடலானார்.

1925ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பு கல்லடி உப்போடையில் ஆங்கிலக் கலாசாலை ஒன்றை அமைப்பதற்கு நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். அதே ஆண்டு கல்லடி சிவானந்தா வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டினார். அதே ஆண்டில் காரைதீவு, மண்டுர், ஆனைப்பந்தி, ஆரைப்பற்றை ஆகிய கிராமங்களிலுள்ள பாடசாலைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார். அதே ஆண்டில் காரைதீவு சாரதா வித்தியாலயத்திற்கும், திருகோணமலை ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கும் அடிக்கல் நாட்டினார். 1926ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணை வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றார். அதே ஆண்டில் கொழும்பில் வித்தியாலயத்தைத் தொடக்கி வைத்தார். அதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயம் சார்பாக அனாதைச் சிறுவர்களுக்கான இல்லம் ஒன்றையும் உருவாக்கினார். இவ்வாறு அடிகளார் புரிந்த பணிகளால் கிறிஸ்தவ கல்வி முறையின் வேகம் சற்று தளர்வு நிலையடைந்தது.

வித்தியா பீடங்களில் தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தமை

கல்வித் துறையில் அடிகளாரின் பணிகள் பன்முகப்பட்டவை. அவர் ஆசிரியராக, அதிபராக, பேராசிரியராக, பண்டிதராக விளங்கி பற்பல பணிகள் புரிந்தவர்.

கல்வித் துறையில் அவரது ஆசிரியர் பணி மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியிலும், கல்முனை கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையிலும், கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் இடம்பெற்றது. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி, திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம் போன்ற பாடசாலைகளில் அதிபராக முகாமைத்துவம் செய்தவர். விவேகானந்த சபையின் பொறுப்பிலுள்ள பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதுடன் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின்கீழ் புதிய பாடசாலைகள் பலவற்றை ஆரம்பித்து அவற்றின் முகாமையாளராஃவும் பணி புரிந்தவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1931 முதல் 1933 வரை பேராசிரியராகப் பதவி பெற்றுப் பணிபுரிந்தவர். இதனால் உலகின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற சிறப்பையும் பெற்றவர். பின்பு 1943 முதல் 1947 வரைக்கும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்து சேவை புரிந்தவர்.

அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் டிப்ளோமா பட்டதாரியாகவும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதராகவும், இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகவும் விளங்கிய அடிகளார், மைலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தினால் வெளியிடப்பட்ட இராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்), வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்), மாயாவதியில் பிரபுத்தபாரத (ஆங்கிலம்) ஆகிய புத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராக விளங்கியமையும் அவரின் வேறுபட்ட கல்வித்துறை சார்ந்த அனுபவங்களுக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது. புத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான “செந்தமிழ்” என்ற சஞ்சிகையில் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்துள்ளார். “விவேகானந்தன்” இதழில் “ஆசிரியர் உள்ளக்கிடக்கை” என்னும் ஆசிரிய தலையகங்களை எழுதியுள்ளார். மேலும் கல்வி ஆராய்ச்சிக்குழு, பாடவிதான சபை, பரீட்சைச் சபை ஆகியவற்றில் அங்கத்தவராக இருந்த காலத்தில் செய்த பணிகளும் காத்திரமானவை.

விபுலானந்தரின் இலக்கிய பணிகள்

மொழிப்புலமை

அடிகளார் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளுடன் வடமொழியும் நன்கு கற்றவர். இதனை அவருடைய ஆய்வுகளும் ஆக்கங்களும் உணர்த்தி

நிற்கின்றது. வடமொழியறிவு இவருடைய தமிழ் ஆய்வுக்கு மட்டுமன்றிக் குறிப்பாக இசை, நடன, நாடக ஆய்வுகளுக்கும் நன்கு பயனுடையதாகிறது.

வடமொழி பயில வேண்டியதற்கான அத்தியாவசியத்தையும் அடிகளார் வலியுறுத்தியுள்ளார். வடமொழிக் கல்வி ஏன் அவசியம் என்பதை அடிகளார் இவ்வாறு உரைத்துள்ளார்.

“அறிவு நூற் கலைகளை ஆராய்வோடு கற்று மொழி வளம் நிரம்பியிருக்க வேண்டுமாதலின், தாய்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயந்திரிபற ஆராய்ந்து சிந்தனைத் தெளிவும் உடையோராதல் வித்தியார்த்திகளது முதல் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும். பல தீறப்பட்ட பாலைகளைக் கற்பதனால் அறிவு விசாலிக்கு மாதலினால் தாய் மொழியில் ஒருவாறு தேர்ச்சி பெற்ற மாணவனுக்கு பிறமொழியையும், அவற்றிலுள்ள அறிவு நூல்களையும் கற்பித்து வைக்கலாம். கணிதம், தருக்கம் முதலியன நுண்ணறிவினை விருத்தி செய்வனவாதலின் அவற்றினைப் பயில்வது இன்றியமையாதது. வைதீக சமயத்திற்குரிய ஆன்மீக நூல்கள் அனைத்தும் வடமொழியிலிருத்தலாலே வடமொழிப் பயிற்சியும் சைவ மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதது”.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியில் தமிழ், வடமொழிக் கல்வியை விரிவடையச் செய்யும் நோக்கிலே அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஆரிய திராவிட பாஷா விருத்திச் சங்கத்திலே சில காலம் உறுப்பினராகயிருந்து அம்மொழி விருத்திக்கு உழைத்தவர். தமிழ், சமஸ்கிருதம் என்னும் இரு மொழிகளிலுமுள்ள பழைய நூற்கல்வி, புராதன சரிதவியலாராட்சி என்பனவற்றை ஊக்கப்படுத்தி இரு மொழிக் கல்வியையும் வளர்க்க வேண்டிய தேவையை அச்சங்கத்தின் மூலம் செவ்வனே நிறைவேற்றியவர்.

மேனாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலே கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய பழைய மொழிகளையும், அவற்றிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களையும் மாணவர் கற்பது போல இலங்கை மாணவர்கள் சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய மொழிகளையும் கற்கவேண்டும் என அடிகளார் விருப்புக் கொண்டார்.

வடமொழியில் உள்ள சில முக்கியமான நூல்களை தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். தனஞ்சையன் எழுதிய நாடக நூலான தசரூபகத்தினை இவர் எழுதிய மதங்க சூளாமணியில் ஒரு பகுதியாகத் தந்துள்ளார். இதுபோலவே 1942லே மதுரையில் தான் நிகழ்த்திய பேருரையொன்றிலே 'வடமொழிப் பரதமும் சங்கீத ரத்னாகரமும்' சிறந்த முறையில் மொழி பெயர்க்கப்படுமாயின் அம்மொழி பெயர்ப்புக்கள் தமிழிசையின் மறுமலர்ச்சிக்கு உதவும் என்று உரைத்தார்.

செய்யுள்நடை

அடிகளார் பல கவிதையாக்கங்களை அளித்துள்ளார். கணேச தோத்திர பஞ்சகம், மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டை மணிமாலை, குன்றெறிந்த குமர வேளைப்பாடிய நவமணிமாலை, ஏநேய காவியம், கங்கையில் விடுத்த ஓலை இமாசல யாத்திரை, நீராமகளிர் இன்னிசைப் பாடல், குருதேவர் வாக்கியம், பூஞ்சோலைக் காவலன், விவேகானந்த பஞ்சகம், குரு சரண தோத்திரம், நாவலர் மெய்க் கீர்த்திமாலை முதலியவை தமிழில் அவர் பாடிய கவிதையாக்கங்களாகும். மற்றும் ஆங்கிலத்தில் The Ideal of Brahmanhood, The Sacred of hymn of A waken ins In Praise of the Divine Name போன்ற கவிதைகளையும் படைத்துள்ளார். விபலானந்தரின் இவ்வாறான செய்யுள்கள் ஆழமான கருப்பொருளும், வனப்பான கவித்திறனும் மிக்கவை. மொழிச்சிறப்பும், கவித்துவமும் அவரது இவ்வாக்கங்களில் மேலோங்கியிருக்கும் தனித்துவங்களாகும். அடிகளார் வெவ்வேறு வகைப் பிரபந்தங்களில் தனது யாப்புத் திறமையை வெளிக்காட்டியவராகவும் திகழ்ந்துள்ளார்.

பாரதியைப் போற்றிய முன்னோடி

பாரதியை ஒரு கவிஞனாக பண்டிதர்கள், அறிஞர்கள் அங்கீகரிக்கத் தொடங்காத காலத்தில் இராமகிருஷ்ணமிஷன் பொறுப்பில் இயங்கிய பாடசாலைகளில் முதலாம் வகுப்புத் தொடங்கி எட்டாம் வகுப்பு வரைக்கும் பாரதியாரின் பாடல்களைப் பாடத்திட்டத்தில் இணைத்துக் கொள்ள வைத்தார். 1932ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பாரதியார் கழகம் (Bharati Study Circle) என்ற பெயரில் ஒரு கழகத்தைத் தோற்றுவித்தார். அதே

பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் பதவி வகித்த காலத்தில் மகாகவி பாரதி பற்றிய இரண்டு ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் வரைந்தார். அதிலே பாரதி உலகம் தழுவிய சமய சமரச நெறியாளன் என்றும் அம்மார்க்கத்தையே யாவரும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் அறைகூவியிருந்தார். பழந் தமிழ் இனிய இலக்கியத்தின் உள்ளங் கவரும் பாடல்களை பாரதியின் கண்ணன் பாட்டிலே பார்க்கலாம் என்றும், பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள கொற்றவையின் பாடல்களை விட பாரதியாரின் சக்திப் பாடல்கள் சிறந்தவைகள் என்றும் பறை சாற்றுகின்றார். மேலும் பாரதியின் தேசபக்திப் பாடல்களுக்கும் அடிகளார் வளம் சேர்த்தார். இவ்வகையில் அடிகள் பாரதியியலின் முன்னோடியாகிறார்.

கலைப் பணி

'நரம்பின் மறை' எனத் தொல்காப்பியரும், 'இசையோடு சிவணிய யாழின் நூல்' எனக் கொங்கு வேளிரும் குறிப்பிட்டுள்ள யாழைப் பற்றித் தனது நீண்டகால ஆய்வின் பயனாய்ப் பெற்ற இசைப் பொக்கிஷமே "யாழ் நூல்" ஆகும். அடிகளார் இந்நூலை ஆக்குவதற்கு முன்பு சங்கீத பாரிஜாதம், வாக்கியம், நட்ப்பாடைப் பண்ணின் எட்டுக் கட்டளைகள், பாரிஜாத வீணை, எண்ணும் இசையும், பாலைத்திரிபு, சுருதி வீணை, இயலிசை நாடகம், பண்ணும் திறனும் குழலும் யாழும் முதலிய இசையாராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவை அவர் யாழ் நூலை உருவாக்குவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்த கட்டுரைகள் எனலாம். இசைத் தமிழ் வரலாற்றிலே இந்நூல் பல சிறப்பிடங்களைப் பெறுகின்றது. இந்நூலைக் கற்பதற்கோ அல்லது ஆராய்வதற்கோ தமிழ், கணிதம், இசை ஆகிய மூவறிவுகளும் தேவைப்படுகின்றது. இந்நூலில் அடிகளார் பண்டைய தமிழரின் இசைப் பாரம்பரியத்தை பல யாழ்க் கருவிகளைக் கொண்டு வெளிக்காட்டும் விதம் அவரின் இசைப் புலமையை உணர்த்துகின்றது.

அடிகளார் ஷேக்ஸ்பியரை முருகியில் கண்ணோட்டத்தில் அணுகி அவரது ஆங்கில நாடகங்களைத் தமிழின் முதனூலாகிய தொல்காப்பியம், வடமொழி நூலாரின் தசரூபகம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டுக் காட்டிய பெருமைக்குரியவர். தொல்காப்பியம் கூறும் நகை, அழகை, இளிவரல், மருடகை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்னும் எட்டு வகை மெய்ப்பாடுகளை அடிகளார் எடுத்துக் கொண்டு அவற்றை ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களோடு ஒப்பிடுகிறார்.

அடிகளாரின் பன்மொழியறிவும், இலக்கிய இரசனையும். ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் ஒருங்கிணைந்ததன் விளைவே அவரது மதங்ககூளாமணி என்னும் நூல் என்று பலராலும் போற்றப்படுகின்றது.

கலாயோகி ஆனந்தகுமாரசுவாமி அவர்கள் ஆய்ந்து எழுதிய அமராவதி யாழ் சிற்பத்தைப் பற்றிய அரிய கட்டுரையை வாசித்து வியந்த அடிகளார் தனது யாழ் நூலிலே, “பேரியாழ்” என்னும் கட்டுரையில் அவரைப் பற்றி, மேல்வருமாறு விதந்துரைக்கின்ற விதத்தில் அடிகளாரின் கலையார்வம் நன்கு புலப்படுகின்றது.

“அமராவதி நகரிலுள்ள சிலப்பதிகார காலத்துக் கல்லோவியம் எழில்மிக்க நரம்புகளுள்ள யாமுருவத்தை நமக்குக் காட்டுகின்றது. இவ்வோவியத்தின் நிழற் படத்தினைக் கண்ணூற்ற திருமான் ஆனந்த குமாரசாமி யென்னும் ஈழநாட்டுப் பேரறிஞர், பழமையான இக்கருவி சிலப்பதிகார காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ் நாட்டிலே வழங்கி வந்ததென்பதையும், மிகப் பழையமையான இசை மரபொன்று தமிழகத்திலே இருந்து இறந்ததென்பதையும் உலகிலுள்ள பேரறிஞர்கட்கு வெளியிட்டார்”

ஆராய்ச்சி

விபுலானந்தரின் ஆய்வுப் புலமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, யாழ் நூல், மதங்ககூளாமணி என்னும் இரு நூல்களும் முதன்மை பெறுகின்றன. இவ்விரு நூல்களில் பண்டைய தமிழர் இசையையும், பண்டைய தமிழர் நாடகத்தையும் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களையும், ஆங்கில இலக்கியங்களையும் முன்னிறுத்தி ஆய்ந்துள்ளார். இவ்வகையில் தமிழரின் இசை, நாடக மரபைத் தேடிக் காண அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர் விபுலானந்தர் மேற்கொண்ட இம் முயற்சிகள் அவரின் நுண்மாண் நுழைபுலத்தையும், தூர நோக்கையும் புலப்படுத்திக் காட்டுவனவாக அமைகின்றன.

மதிப்பீடு

சுவாமி விபுலானந்தர் பன்மொழித்தேர்ச்சி பெற்றவர். கீழ்த் திசைச் செல்வத்தோடு மேற்றிசைச் செல்வத்தையும் ஈட்டியவர். முத்தமிழிலும்

மூழ்கியவர். பழமையோடு புதுமையையும் பேணியவர். சமய ஆன்மீக அறிவுடன் விஞ்ஞான அறிவியல் அறிவாழத்திலும் கால் பதித்தவர். சிறந்த கல்விமானாகவும், ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியராகவும் மட்டுமன்றிப் பத்திரிகாசியராகவும், கவிஞராகவும், சமூகத் தொண்டனாகவும் மிளிர்ந்தவர். பரந்தாழ்ந்த நிதான நோக்கும், பணிவும் உற்சாகமும், மனஉறுதியும், உலகப் பற்றை நீக்கிய துறவாசாரமும் கைவரப் பெற்றவர். ஆகவே வடக்கில் ஸ்ரீலாநீ ஆறுமுகநாவலர் காலத்தின் தேவைக்கேற்ற விளைபொருளாக விளங்கியது போல கீழ்க்கில் சுவாமி விபுலானந்தனர் திகழ்ந்தார். அதேபோல இருவரும் புதிய காலத்திற்கான வித்துக்களையும் தூவிச் சென்றவர்கள் என்பது குறிப்பிடற்குரியது.

1947 இல் ஆடி மீ 20ந் திகதி அடிகளார் இறைவடி சேர்ந்தார். இவரின் கல்லறை, கல்லடி உட்போடையில் சுவாமி விபுலானந்தர் மண்டபத்தின் வளாகத்தினுள் அமைந்திருக்கின்றது. கல்லடி சிவானந்தா வித்தியாலயம் இவருடைய குரு பூசைத் தினத்தை ஒவ்வொரு ஆண்டும் அனுஷ்டித்து வருகின்றது. அவ் வித்தியாலயத்தில் சுவாமி விபுலானந்தருக்கென்று அருங் காட்சியகம் அமைத்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் எல்லாம் இவருடைய குருபூசைத் தினத்தன்றே 'தமிழ்த்தின விழா' கொண்டாடப்பட்டு வருவதும் கவனிக்கத்தக்கது.

உசாத்துணை

- டி. ரி. செல்வநாயகம், விபுலானந்த அடிகள், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1966.
- க. அருணாசலம், சுவாமி விபுலானந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள், தென்றல் பள்ளிக்கேஷன், கொழும்பு - 2002.
- வ. சிவசுப்பிரமணியம், விபுலானந்த தரிசனம், மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை - 1993.
- பெ.சு. மணி, விபுலானந்தர், மாணிக்கவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை-1992.
- சி. மௌனகுரு, சுவாமி விபுலானந்தர், குமரன் புத்தக இல்லம் - 2006.

பெ. சு. மணி, பாரதியாரும் தமிழ்ப்புலவர்களும், பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை 1981.

எம். சற்குணம், அடிகளார் படிவமலர், சுதந்திரன் அச்சகம் - 1969.

சா. இ. கமலநாதன், சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர், மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை - 1992.

சா.இ. கமலநாதன், வ. சுப்பிரமணியம்,

சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆக்கங்கள் - தொகுதி 1

சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆக்கங்கள் - தொகுதி 2

சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆக்கங்கள் - தொகுதி 3

சுவாமி விபுலானந்தரின் ஆக்கங்கள் - தொகுதி 4,

சுவாமி விபுலானந்தர் நூற்றாண்டு விழாச்சபை மட்டக்களப்பு - 1995.

இந்து ஒளி, தீபம்-2, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் - 1998.

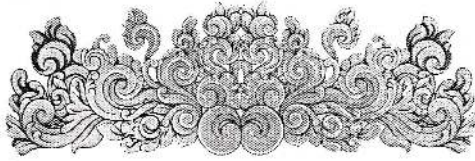
இந்து ஒளி, தீபம்-5, அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் - 2001

இந்து ஒளி, பொன்விழாச் சிறப்பு மலர், அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் - 2007.

பண்பாடு, இதழ் 2, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் - 1991

பண்பாடு, இதழ் 2, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்- 2007

தமிழறிஞர் விபுலானந்தர் வாழ்வு, இந்து கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் - 1992.

இந்து மதத்தின் நவீனமயமாக்கத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர்

விக்னேஸ்வரி பவிநேசன்

Uத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர் குறுகிய மனப்பான்மையில் சிக்கி மக்களிடையே வேற்றுமைகளையும் வெறுப்பையும் வளர்த்து வந்த சமயங்களின் அநாகரிகப் போக்கைக் கண்டித்து அவை மக்களை ஒன்றுபடுத்தி உலகில் அமைதியை நிலை நாட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தை உலகறியச் செய்தவர் அவர். மனிதனை மறந்து கடவுளை ஏத்துதலைவிட மனிதனில் அக்கடவுளைக் கண்டு சேவை செய்தலே இன்றைய சமயமாக அமைய வேண்டும் என வலியுறுத்தினார். அவரது வாழ்க்கை மற்றும் அருளுரைகளின் தாக்கம் இன்று உலகெங்கும் காணப்படுகின்றது. இத்தகு சிறப்புமிக்க விவேகானந்தர் இந்து மதத்தின் நவீன மயமாக்கத்திற்கு ஆற்றிய பணி அளப்பரியதாகும்.

ஸ்ரீ கிராமகிருஷ்ணர் - சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகியோரின் பணிகளால் இந்துமதம் நவீனமயப் படுத்தப்பட்டமை.

காலங்காலமாக வளம்பெற்று வந்த குருபாரம்பரியத்தல் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் (1836 - 1886) குறிப்பிடத்தக்கவராவார். அவரது உபதேசங்களின் குரு பற்றிய சிந்தனைகள் தெளிவாக உள்ளன.

“தன்குருவை வெறும் மானுடனாகக் காண்பவன் ஆத்ம சாதனத்தில் முன்னேற்றம் அடையான். சச்சிதானந்தப் பொருள் ஒருவனுடைய குரு என்னும் மேனியின் மூலமாக இலக்கிய மந்திரோபதேசம் செய்கிறது. ஆதலால் தன் குருவையே சச்சிதானந்தமாகக் கருதுபவன் தான் முன்னேற்றம் அடைகின்றான்”.

இவ்வாறு கூறும் ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ணர் வாழும் இந்து மதத்தின் சீரிய சிந்தனைகளை உலகுக்குத் தெளிவாக உபதேசிக்கும் ஞானகுருவாக விளங்கியவர். குரு தத்துவத்திற்கு ஓர் இலக்கணமாக விளங்கியவர். ஆத்மீக மரபின் ஊற்றுக்களைக் கண்டறிந்து அம்மரபு உலகெங்கும் பாய்ந்தோட வழி வகுத்தவர். இச்சீரிய பணிக்கு உரியவராகத் திகழ்ந்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். தூய்மையான குரு சிஷ்ய பாரம்பரியத்திற்கு இவ்விரு மகான்களும் சிறந்த உதாரண புருஷர்கள் ஆவார். சுவாமி விவேகானந்தர் சிறந்த சீடனாகவும் அதே சமயம் தனது குருநாதனின் சீரிய சிந்தனைகளைப் பாரெங்கினும் இராமகிருஷ்ண இயக்கம் மூலம் பரப்பவல்ல சிறந்த ஆற்றல் வாய்ந்த சமய ஞானியாகவும் திகழ்ந்தார். இத்தகைய சிறந்த குருபாரம்பரியத்தின் வழியாக இந்தப்பண்பாடு வளம் பெற்று வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

சனாதனதர்மம் எனப் புகழப் பெற்றுவரும் இந்துமதத்தின் ஆத்மீக மாயையை நன்குணர்ந்தவர்களுள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் குறிப்பிடத்தக்கவர். பழைமை மிக்க ஆத்மீக சிந்தனைகளையும் சமய கருத்துக்களையும் மரபு தவறாது பேணிய அதேசமயம் தான் வாழ்ந்த சூழ்நிலையைக் கருத்திற்கொண்டு அவற்றுக்குப் புதிய, எளிமையான விளக்கம் அளித்து இந்துசமய மரபைப் பேணியவர்களுள் முதன்மை பெறுகின்றார். இதுபற்றியே பிரெஞ்சு நாட்டுத் தத்துவ பேராசிரியர் ரொமெயின் ரோலந்து கூறிய கருத்து இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

“பாரதநாட்டிய ஐந்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட ஆன்மீக வாழ்வினதும் எழுபதுகோடி மக்களின் சமய தத்துவ பண்பாட்டுக் கலாசார மரபினதும் முழுநிறைவே இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்”²

ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் சீரிய சமயப் பணியால் சாதாரண பாமரரும் சமய வாழ்வு பற்றி அறிய வாய்ப்பு ஏற்படலாயிற்று. இராமகிருஷ்ணர் நிறை வாழ்வு வாழ்ந்து காட்டியவர். சமயப்பணிகளில் ஈடுபடுவதற்குரிய தகுதிப்பாடு இதனால் ஏற்படலாயிற்று. வாழும் இந்துமதத்தில் நவீன காலச் சிற்பிகளென போற்றப்படுபவர்களுள் இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் இருவரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். ஆத்ம சாதனைகளால் தம்மைச் சீர்படுத்திய இவர்கள் தமது செயலானும் உபதேசங்களினாலும் மக்களை நல்வழிப்படுத்தினர். நவீன காலத்து இந்துமதத்தின் சிறந்த ஆத்மீக வாதியாக விளங்கிய ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ணர் தமக்கேயுரிய முறையில் அறப்பண்பின் வழி வாழ்ந்து காட்டியதோடு அவர் எடுத்துக் கூறிய சிந்தனைகள் சமுதாய வளர்ச்சிக்கு நல்ல வழிகாட்டியாக அமைந்தன. தர்மத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பக்தி நெறியில் நின்ற ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ணர் அதே நெறியினைக் கடைப்பிடித் தொழுகுமாறு உலகிற்கு உபதேசித்தவர். இவரைப் பற்றி ஆனொலீட் ரொயின் பீ என்பவர் குறிப்பிடும் கருத்து முக்கியத்துவமுடையது.

சமயம் என்பது படிப்பதற்கு மட்டும் அமைந்த ஒன்றன்று அனுபவத்தினால் உணர்வதற்கு. உணர்ந்தபடி வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதற்கு அமைந்ததாகும். இந்த முறையில் நிகரற்று விளங்கியவர் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிப்பதற்கு அமைந்ததாகும். இந்த முறையில் நிகரற்று விளங்கியவர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர்... அவருடைய ஆன்மீக சாதனைகளும், ஆன்மீக அனுபவங்களும் நிகரற்றவை. ஒரு வகையில் சொல்வதாக இருந்தால் இதுவரை இந்தியாவிலோ பிறநாடுகளிலோ இவரைப்போல் வாழ்ந்து காட்டிய சமய ஞானி எவருமே இல்லை எனலாம்.

இக்குறிப்பு இராமகிருஷ்ணரின் ஆன்மீகம் தழுவிய ஆளமையை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இவர் இறை அனுபவத்தை நேரடியாகப் பெற்றவர்.

இராமகிருஷ்ணரின் வாழ்கையில் ஏற்பட்ட சமய விழிப்புணர்வு நவீன இந்து மதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்கு சிறந்த அடித்தளமாக அமைத்தது. இவர் தேசியின் திவ்விய தரிசனத்திற்காக பூஜை, பஜனை, பிரார்த்தனை, தியானம், ஆகிய சமய சாதனைகளில் ஈடுபட்டவர். தனது வாழ்நாளில் சத்தியத்தின் தரிசனத்தை பெற்று விடவேண்டும் என அவர் மேற்கொண்ட தவமும் சாதனைகளும்

குறிப்பிடத்தக்கன. இராமகிருஷ்ணரின் சீரிய சமய சாதனைகளும் வாக்குகளும் உபதேசங்களும் உலகெங்கிலுமுள்ள ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் மடங்கள் மூலம் பரவி மக்களின் ஆன்மீக மேம்பாட்டுக்குரிய உந்து சக்தியாக விளங்கி வருகின்றன. ஆத்மீக சாதனைகள் மூலம் பெறப்பட்ட அவரது அரிய சமயக் கருத்துக்கள் எங்கும் ஆன்மீக ஒளியை பரப்பி வருகின்றன. இராமகிருஷ்ணரின் சமய கொள்கையின் வடிவமே இன்று சமய, சமூகத் தொண்டு ஆற்றி வரும் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடங்கள் ஆகும். இவற்றின் மூலம் இராமகிருஷ்ணரிடம் ஊற்றெடுத்த ஆன்மீக மரபு உலகெங்கிலும் பரவியுள்ளது. இதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர் அவரது ஞானபரம்பரையின் வாரிசாக விளங்கும் சுவாமி விவேகானந்தர் எனில் மிகையில்தான். சமய ஒன்றுமை, சமயசமரசம் சமூக சேவையில் எஸ்வரனைக் காணல், ஒழுக்கம், தூய்மை, பிராத்தனை ஆகிய அம்சங்களை உள்ளடக்கிய இராமகிருஷ்ணரின் சமயக்கொள்கை வாழும் இந்துமதத்திற்கு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.

இராமகிருஷ்ணர் தட்சிணேஸ்வரத்தில் காளிகோயில் அருச்சுகராக விளங்கி காளி உபாசனையில் பக்தியுடன் ஈடுபட்டமை அதனை அடுத்து ஆத்மீக சாதனைகளாலும் உபதேசங்கள் வாயிலாகவும் சமாதி நிலை எய்திமை, மூன்றாவது படியாக ஆத்மீக குருவாக விளங்கி உபதேசங்கள் வழங்கி சுவாமி விவேகானந்தரை பிரதம சீடராக கொண்ட ஞான பரம்பரையை உருவாக்கியமை ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் அவரது சமயக் கொள்கை படிப்படியாகக் வளர்ச்சி பெற்று சிறப்படைந்தது. இத்தகைய சீரிய சமயக் கொள்கையினால் ஆத்மீக குரு என்ற நிலைக்கு உயர்ந்த இராமகிருஷ்ணர் இந்து மதத்திற்கு மாத்திரமன்றி முழு மனித குலத்திற்குமே உரியவரானார். இவ்வகையிலே நவீன இந்து மத தீர்க்கதரிசி என அவரைக் குறிப்பிடுவது சாலப்பொருந்தும்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் சமயக் கொள்கை

இந்தியா தந்த ஆத்மீகச் செல்வர்களுடன் சுவாமி விவேகானந்தர் (1863 - 1902) தலை சிறந்தவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இந்திய வானிலே எதிர்பாராத வகையில் உதித்தெழுந்த ஜோதியாக விளங்கியவர். அவர் சிறந்த ஆத்மீக ஞானி. இராமகிருஷ்ணரின் ஆத்மீக அரவணைப்பில்

உருவாகியவர் ஆளுமை நிறைந்த சமயத்தலைவர். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் முன்னோடி, இந்துப் பண்பாட்டின் சிறப்பினை உலகெங்கெனும் பரப்புவதிலும் குறிப்பாக மேற்குலகத்தினரை உணர்ந்து நயக்கவைத்ததில் வல்லவராக விளங்கினார். சிறந்த தேசபக்தராகவும் திகழ்ந்தவர் சுவாமி விவேகானந்தர். இராமகிருஷ்ணரின் நெறிப்படுத்தலின் கீழ் சிறந்த ஆத்மீகவாதியாக உருவாகிய விவேகானந்தர் இந்துசமயம், ஆத்மீகமரபு, வேதாந்தமரபு, தேசபக்தி போன்ற விடயங்களில் தெளிவான சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்தார். இராமகிருஷ்ணர் விவேகானந்தரை உண்டாக்கினார். விவேகானந்தரோ புதிய பாரத தேசத்தை உண்டாக்கியவர்களிலே முதல் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்³ எனப் பாரதியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் தமது 18ஆவது வயது வரையில் இளமையில் பெறவேண்டிய அடிப்படைக் கல்வியைப் பட்டதாரி நிலைவரை பெற்றவர். மேலைநாட்டுத் தத்துவங்களை வரலாற்றுப் போக்குகளை ஆழ்ந்து கற்றுத் தேர்ந்து பகுத்தறிவு வாதத்தில் ஆழ்ந்திருந்தவர். நரேந்திரனாக விளங்கிய காலத்தில் பரமஹம்சரிடம் 'கடவுளைக் காட்டுவீரா?' என்ற ஐயத்தினை எழுப்பி அவரிடம் ஆத்மபோதம் பெற்றவர். பரமஹம்சரின் சாதனைமிக்க ஆத்மீக சக்தி நரேந்திரனை சுவாமி விவேகானந்தராக உருவாக்கியது. ஆத்மீக ஞானியாக, ஆசாரிய புருஷராக தேசபக்த மெய்ஞானியாக ஆத்மீகப் பேரியக்கத்தின் முன்னோடியாக விளங்கவும் குருநாதரின் ஆத்மீக சக்தியே துணை நின்றது. இந்த ஆத்மீக உருவாக்கம் 5 ஆண்டுத் தொடர்பால் ஏற்பட்டது. தமது குருதேவரின் பரிபூரணத்திற்குப் பின் ஏழு ஆண்டுகள் பாரததேசம் முழுவதும் திக்விஜயம் செய்து ஆத்மீக இயக்கத்திற்கு வலுவூட்டினார்.

1893ஆம் ஆண்டில் சிக்காக்கோவில் நிகழ்ந்த சர்வமத சபை மாநாட்டையொட்டி மேலை நாடுகளில் மேற்கொண்ட முதற்கட்ட சுற்றுப் பயணத்தில் ஏறத்தாழ மூன்றரை ஆண்டுகள் கழித்தன. இரண்டாம் கட்ட சுற்றுலாப் பயணத்தில் ஒன்றரை ஆண்டுகள் கழித்தன. இவ்விரு வெளிநாட்டுப் பயணங்களுக்கும் இடைப்பட்ட இரண்டரை ஆண்டுகளில் இராமகிருஷ்ணர் மடம், இராமகிருஷ்ண சங்கம் என்பன பற்றிய ஆக்க வேலைகளைக் கவனிப்பதற்குக் காலம் கிடைத்தது. ஆத்மீக நிலையிலும் தேசிய நிலையிலும் தேவைப்பட்ட மாபெரும் எழுச்சியை உருவாக்கவும் இந்தியாவின் ஆத்மீக

மேம்பாட்டுக்காகவும், வளர்ச்சிக்காகவும் அவர் ஒதுக்கிய காலம் இரண்டரை ஆண்டுகளேயாகும். இந்த இரண்டரை ஆண்டுகளில் தான் அவரே குறிப்பிடுவது போன்று 1500 ஆண்டுகளுக்குப் போதுமானதை⁴ செய்திருக்கின்றார்.

பாரதியார் விவேகானந்தரின் ஆளுமையில் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டவர். பாரதியார் விவேகானந்தர் பற்றி எழுதியுள்ள கட்டுரைகள் குறிப்பிடத்தக்கன⁵ “இந்துதர்மத்தின் புதுக்கிளர்ச்சிக்கு விவேகானந்தர் ஆரம்பம் செய்தார்” என்று பாரதியார் குறிப்பிடுகின்றார். இந்து மதத்தில் சுவாமி விவேகானந்தர் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை பெற்றதற்குக் காரணம் பரமஹம்சரிடம் அவர் கொண்ட நம்பிக்கையே ஆகும். “பரமஹம்சரைப் புரிந்து கொண்ட பின் பாரதத்தின் சனாதனதர்மமும் நரேந்திரருக்கு தெளிவாகப் புரியலாயிற்று” என அவரது வரலாற்றை எழுதிய ரா.கணபதி குறிப்பிடுவது மிகப் பொருத்தமானதாகும்⁶. சங்கரரும், புத்தரும், சைத்தன்யரும், கிறிஸ்துவும் கண்ட உண்மைகளையெல்லாம் மீண்டும் உண்மையென நிரூபித்தவர் பரமஹம்சரே ஆவார். அந்த நிரூபணத்தை தமது ஒப்பற்ற தியாக வாழ்க்கையின் மூலம் உலகறியச் செய்தவர் விவேகானந்தர்⁷.

சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆளுமை, ஆன்மீகம், சமூகம், அரசியல் ஆகிய மூன்று அம்சங்களை உட்படுத்தியிருந்தது. அக்காலத்தில் அரசியல் என்பதில் தேசபக்தியே நிறைந்திருந்தது. தேசபக்தியை உருவாக்குவதே தேசியக் கொள்கையாக இருந்தது. காந்தியடிகள், நேருஜி, ராஜாஜி போன்ற மாபெரும் தேசபக்தர்களின் வாழ்த்திற்கும், வணக்கத்திற்கும் உரியவரானார். விவேகானந்தர் - விவேகானந்தரின் நூல்கள் எனது தேசபக்தியை வளம்படுத்தின என காந்தியடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார். நேருஜி விவேகானந்தரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “பண்டைய பாரதத்தின் பண்பாட்டில் வேரூன்றி யிருந்தாலும் விவேகானந்தர் வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை அணுகுவதில் நவீன போக்குகளை ஏற்றார்” என குறிப்பிடுகின்றார்.

“நிகழ்கால பாரதத்தையும் கடந்த கால பாரதத்தையும் இணைக்கும் பாலமாகப் பயன்பட்டார். சாதாரணப் பொருளில் அவரை அரசியல்வாதி என்று கொள்ள முடியாவிட்டாலும் தற்காலத் தேசிய இயக்கத்தின் சாரதிகளில் ஒருவராக அவரை நான் கருதுகின்றேன். மாபெரும் அந்த இயக்கத்தில் தீவிரமாய்ப் பங்கேற்ற பலரும் அவரால் தூண்டப் பெற்றவர்களே. அவரது செல்வாக்கு

இன்றைய பரிசுத்த நேர்முகமாகவும், மறைமுகமாகவும் கவர்ந்துள்ளது” என்றார் ராஜாஜி. “நாம் எவ்வளவிற்கு விவேகானந்தருக்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதை சமீபகால வரலாற்றை நோக்கும் போது தெளிவாக அறிகிறோம். இந்தியாவின் மாட்சிமையைக் காண நமது விழிகளைத் திறந்தார். அரசியலை ஆன்மீக மயப்படுத்தினார். இந்திய சுதந்திரம், அரசியல், கலாசாரம் ஆன்மீகம் ஆகியவற்றின் தந்தை அவர்” என வர்ணித்துள்ளார்⁹.

சுவாமி விவேகானந்தரின் ஆத்மீகச் சொற்பொழிவுகளையும் உபதேசங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எத்தனையோ அறிஞர்கள் எமது பண்பாடு, சமயம், ஆத்மீகம் போன்ற விடயங்களை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளனர். சனாதன தர்மத்தின் ஊற்றுக்களை விவேகானந்தர் நன்கு தெளிந்திருந்தார். இந்து மதத்தின் பொதுவான அடிப்படைக் கொள்கைகள் பற்றி லாகூரில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் ஆத்மீக உணர்ச்சி எழுச்சி பெற வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தினார்.

“இந்தியாவைப் புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புவவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போல் வாயால் ஏதாவது பேசிக் கொண்டிருக்கட்டும். நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்கு வாழ்க்கை முழுவதும் பாடுபடக் கூடியவர்களுள் நான் ஒருவன் என்ற முறையில் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நாம் மீண்டும் ஆத்மீக உணர்ச்சி பெற்று எழுந்தாலொழிய நாடு புனருத்தாரணம் அடையாது. ஆத்மீக உணர்ச்சி பெற்று நாம் எழுவது நம் நாட்டுக்கு மட்டும் அன்று. உலகுக்கே அது பயன்படும். ஏனென்றால் ஆத்மீக உணர்வு ஒன்றுதான் உலகுக்கு நன்மையைக் கொடுக்க முடியும்”⁹ எனக் குறிப்பிட்டு ஆத்மீகத்தின் தேவையை வற்புறுத்தியுள்ளார்.

விவேகானந்தர் சிகாகோ பிரசங்கத்தில் “எல்லா சமயங்களுக்கும் தாயாகிய சமயத்தின் பெயரினால் நான் உங்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். பிறருடைய கொள்கையை வெறுத்தொதுக்காத பண்புடைமை அக்கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்கின்ற பொதுநோக்கு என்னுமிரண்டினையும் உலகிற்கு கற்பித்த சமயத்திற்கு நான் உரியவனென்றும் பெருமை பாராட்டுகிறேன்.” “எல்லாச் சமயங்களையும் அன்பினோடு நோக்குகின்ற பண்புடைமையிலே எமக்கு நம்பிக்கையுண்டு” என்பன போன்ற கருத்துக்கள் இந்து மதத்தின் பெருமையை

வற்புறுத்துவனவாக அமைந்தன. 1893ஆம் ஆண்டு சிகாகோ நகரில் நடைபெற்ற உலக சமய மாநாட்டில் சுவாமி விவேகானந்தர் என்ற பெயரோடு மாபெரும் சமயத் தலைவராக உருவெடுத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வகையில் அவரது ஆத்மீகப்பணி உலகளாவிய நிலையில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. சுவாமி விவேகானந்தர் இந்து சமயத்தின் சகோதரப்பான்மையை விளக்கினார். தொடர்ந்து மேனாடுகளில் பயணம் செய்து பல கூட்டங்களில் விவேகானந்தர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் இந்தியாவையும், இந்துப் பண்பாட்டையும் தெற்றென விளக்கின.

மதமாற்றம் செய்து இந்தியரைக் கிறிஸ்தவர் ஆக்கிவிடுவதால் இந்தியப் பண்பும், சமயமும் அழிந்து விடும் என்று நாம் அச்சமடையவில்லை என்றும் இந்தியருக்கு மதமாற்றம் தேவையில்லை. ஞானக்களஞ்சியம் அவர்களிடமுள்ளது போல் உலகில் வேறு எம்மதத்தினரிடமும் இல்லை என்றும் மேனாட்டுக் கூட்டங்களில் விவேகானந்தர் பேசினார். இந்த இளம் துறவியையும், இவருடைய குருவையும் விரிவாகக் கேட்டறிய மேனாடுகளில் மக்கள் முன்வந்தனர். இவ்வாறு முதன் முதலில் அமெரிக்காவுக்கு சென்று திரும்பிய விவேகானந்தர் ஐரோப்பா, கீழ்த்திசைநாடுகளான சீனா, ஜப்பான் முதலிய நாடுகளுக்கும் சென்று இராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்களைப் பரப்பி ஆங்காங்கே மடங்களை நிறுவினார். இம்மடங்கள் உலகம் முழுவதும் நிறைந்து இனம், மொழி, நாடு, சமயம் முதலிய வேறுபாடின்றி இயற்கை அனர்த்தங்கள் மற்றும் தொற்றுநோய் முதலியவற்றால் ஊறு நேரிடும் போதெல்லாம் கைகொடுத்து உதவுகின்றன. விவேகானந்தர் இந்தியாவையும், இந்தியரையும் எங்கு சென்றாலும் தம் சிந்தனையிலே நிறுத்தி இந்தியரை மூடப்பழக்கத்தில் இருந்தும், சாதி சமய வேற்றுமைகளிலிருந்தும், விடுதலையைடைந்து தன்னாட்சி பெறும் நாளை எண்ணி ஏங்கினார்.

வேதாந்த கோட்பாடுகளுக்கு நவீன விளக்கம்

இந்திய ஆன்மீக விழிப்பின் விடிவெள்ளியாகவே விவேகானந்தரை உலகம் போற்றுகின்றது. இருளிலும் அறியாமையிலும், சிறுமையிலும் அடிமையிலும் விழுந்து துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பாரதத்தின் சமயப் புத்தெழுச்சியின் வலுவான சின்னமாக அவர் போற்றப்படுகின்றார். சமயப் பணி புரிவதற்கு

பண்மோ, அதிகாரமோ அரசின் உதவியோ தேவையில்லை. மனதில் உறுதியும், வாக்கினில் இனிமையும், நினைவு நல்லதாகவும் இருந்தால் போதும் என்பதை நிரூபித்தவர் விவேகானந்தர். அவருடைய பணி சமயஞ் சார்ந்தது. இந்தியபக்தி உலகிற்கு விழிப்புட்டியது. ஆன்மீகத் தேடலுக்குப் புதுப்பாதை வகுத்தது. பகுத்தறிவுவாதத்தை பக்தியுடன் கலந்தது. சமயத்தின் வேருடன் அறிவியல் கிளையை இணைத்தது. சமயக் கருத்துக்களுக்கு அறிவியல் சார்ந்து விளக்கம் அளித்தது. இப்படிப் பல படிநிலைகளில் பன்முக நோக்கில் அவரது பணியை நோக்கலாம். எனினும் இந்திய வளர்ச்சிக்கு அவர் ஈந்த கொடை மிகப் பெரியதாகும்". விவேகானந்தரின் தத்துவக் கோட்பாடு வேதவித்திலிருந்து முளைத்தது. அவருடைய சொற்பொழிவு முழுவதும் பரவிக் கிடப்பது அது ஒன்றே. அந்த ஒன்று தான் எல்லாமாகி விரிந்துள்ளது என்கின்ற அடிப்படையே ஆகும். இந்த நினைவை இருப்பது ஒன்றே அதுவே எல்லாமும் என்ற மையக் கருத்தை மக்களிடையே பரப்ப அவர் முற்பட்டதே அவருடைய தொண்டின் நோக்கம். அவ்வாறு செய்ய முயன்றபோது பழமையான சில கருத்துக்களுக்கு புதிய விளக்கங்கள் தர வேண்டி வந்தது.

பழைமை என்னும் வேரை நிலத்தில் ஆழமாக வலுவாக ஊன்றிக் கொண்டு மேலெழுந்து புதுமை என்னும் கிளைகளைப் பரப்பி ஒரு புதுத்தோற்றத்துடன் இந்திய தத்துவ மரத்தைத் தளிர்க்க வைத்தார். சமயம், வேதம், அறிவு, ஆன்மா, கடவுள், தொண்டுணர்வு, பக்தி, ஞானம் எனும் சொற்களுக்குப் புதிய விளக்கங்கள் தந்தார். புதிய வேதம் படைத்தவர் என்று அவரைப் போற்றுவோர் உண்டு. இடம், காலம் சூழ்நிலைகள் கருதி இடையே ஏற்பட்ட மாற்றங்களை மனதில் நிறுத்தி பழைய வேதத்தைப் புதுப்பித்தார்¹². ஆன்மா பற்றிய அவருடைய சிந்தனைகள் அவர் தத்துவக் கோட்பாட்டிற்கு அடிப்படைத் தளமிட்டன. அழிவில்லாத ஆன்மா பேரான்மா எனப்படும் இறைவனின் ஒரு சிறு பகுதியே ஆகும். அதில் நிறவேறுபாடோ, மொழி வேறுபாடோ, இனவேறுபாடோ இல்லை என்பதே விவேகானந்தரின் கருத்து.

சுவாமி விவேகானந்தர் வேதாந்தம் தொடர்பாகக் கொண்ட தெளிவான அறிவு காரணமாக அவர் சங்கரருக்கு உரிய ஆளுமையுடன் ஒப்பிடப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. சுவாமி விவேகானந்தரின் நோக்கில் மனிதத்துவம் என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் டி.ஜே.குன்னும்புரத் என்பவர் எழுதிய நூலின் அறிமுகத்தி்:-

ஒருமைக்கோட்பாடு பற்றிக் கூறும் சிறந்த தத்துவ ஞானியருள் சுவாமி விவேகானந்தர் முன்னிலையில் உள்ளார். இந்து சமயத்தின் பிதாமகர் என்று அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சங்கரரை நவீனப்படுத்துவதில் அவர் முயன்றார். சங்கரரின் பணி இந்து சமயத்திற்கு மட்டும் உரியதொன்றாக அமைய விவேகானந்தரின் பணி முழு உலகத்திற்கும் உரியதாயிற்று. கடவுள், மனிதன் உலகம் பற்றி சங்கரர் கொண்ட கோட்பாடுகளே அத்வைத வேதாந்தப் பார்வையில் மனிதத்துவத்தைப் பற்றி ஆராய விவேகானந்தருக்கு ஊட்டம் அளித்தன. சங்கரரின் அத்வைத வேதாந்தப் பார்வையிலே உரியவாறு இடம்பெறச் செய்தவர் ஆத்மீக ஆளுமைமிக்க அவரது குருதேவர் இராம கிருஷ்ணர் பரமஹம்சர் ஆவார். இதன் அடிப்படைகளை அவர் மூலமே இவர் அறிந்தார். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணரின் பிரதம சீடராகிய விவேகானந்தர் தமது ஆத்மீக கருத்துக்களை இந்தியாவில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பா, அமெரிக்க நாடுகளிலும் சென்று நிறுவியவர். அவருடைய சொந்த அனுபவங்களே மனிதன் பற்றிய தத்துவ சிந்தனைகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. நவீன இந்து மதத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளராக இவர் விளங்கினார். இவரது கோட்பாடுகளைப் பொறுத்தமட்டில் சுவாமி விவேகானந்தரை இரண்டாவது சங்கரர் என்று எண்ணத் தூண்டுகின்றது. இளந்துறவியாகிய சங்கராச்சாரியார் எவ்வாறு வேதாந்தத் தத்துவத்தை வாழ்க்கைத் தத்துவமாக மாற்றினாரோ அது போன்று விவேகானந்தர் இந்து மதம் தனது செல்வாக்கையும் அடிப்படைகளையும் இழக்கும் நிலை ஏற்பட்ட போது முன்வந்து அதற்கு புதிய சிந்தனையில் புதியதொரு வடிவம் கொடுத்து நடைமுறை வாழ்க்கைக்குரியதாக அமைத்தார்¹³.

இக்குறிப்பு சுவாமி விவேகானந்தரையும் ஸ்ரீ சங்கரரையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதோடு நவீன இந்து சமயத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரின் பங்கை மதிப்பீடு செய்வதாகவும் அமைகின்றது. விவேகானந்தர் தமது சொற்பொழிவில் கூறிய சில அம்சங்கள் மேற்குறித்த அறிஞரின் கூற்றுக்கு அமைவாக உள்ளமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமாகும். வேதாந்தம் பற்றி கல்கத்தாவில் சுவாமி நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் “ஹிந்து மதம் என்பதைக் கணக்கற்ற கிளைகளும், விழுதுகளும் உள்ள பெரிய ஆலவிருட்சம் எனலாம். இதன் எல்லைப் பகுதிகளிலும் வேதாந்தம் ஊடுருவி உள்ளது. ஹிந்துவாய் உள்ள நாம் ஒவ்வொருவரும் அறிந்தோ, அறியாமலோ வேதாந்த சிந்தனை

செய்கிறோம். வேதாந்த வாழ்வு வாழ்கின்றோம். துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்வைதம் ஆகியவற்றை விளக்கும் உபதேசப்பகுதிகளின் அடிப்படை உண்மையை சரியான போக்கில் விளங்குவது அவசியமாகின்றது. பரமன் அருளால் மாபெரும் புனிதர் ஒருவர் திருவடியின் கீழ் இருக்கும் பெரும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அவருடைய வாழ்க்கை வேதாந்தத்துக்கு சிறந்த விளக்கமாக இருந்தது. அவர் போதித்ததை விட வாழ்ந்து காட்டியது பன்மடங்கு அதிகமாகும். உபநிஷதங்களுக்கு அவரது வாழ்க்கை உயிருள்ள வியாக்கியானமாக இருந்தது. உபநிஷதங்களே உயிர் பெற்று ஒரு மனித வடிவத்தில் வாழ்ந்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி அவர் வாழ்ந்தார். அவர் வாழ்க்கையின் ஒரு சிறுபகுதி எனக்குக் கிட்டியுள்ளது¹⁴.

இவ்வாறு தமது சொற்பொழிவுகள் மூலம் விவேகானந்தர் ஆத்மீக மரபின் ஊற்றுக்களையும் அதன் சிறப்பம்சங்களையும் விளக்கி வைத்தார். இவ்வகையிலே வேறு எவருக்கும் கிடைக்காத பல சிறப்பம்சங்களும், வாய்ப்புக்களும் இவருக்குக் கிடைத்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவாமி விவேகானந்தர் நோக்கில் இந்துப் பெண்கள்

19ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்படத்தொடங்கிய இந்து மத மறுமலர்ச்சி ஒரு மாபெரும் மகானையும் அவரது உன்னத சீடரையும் உலகுக்கு அளித்தது. உலகத் துறவிகளுள் தனித்துவம் வாய்ந்தவராக சுவாமி விவேகானந்தர் விளக்கினார். கல்வியறிவிலும் உலக ஞானத்திலும் மெய்யுணர்விலும் சிறந்து விளங்கிய அவர் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாகவும் கருத்துக்களை வழங்கியவர். இவ்வகையில் பெண்கள் தொடர்பாகவும் தமது கருத்து நிலைப்பாட்டினை எவ்வித ஒளிவு மறைவுமின்றி புலப்படுத்தியுள்ளார். பெண்கள் பற்றி ஓர் உன்னத நோக்கு அவரிடத்து இயல்பாகவே இருந்தது. விவேகானந்தர் பெண்கள் பற்றிய தமது நோக்கிற்கு இந்தியப் பெண்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டார். அவர்களது உயர்ச்சியே அவரது ஒரே குறிக்கோளாக இருந்தது. இந்தியப் பெண்கள் பற்றி தனது கருத்து நிலைப்பாட்டினை அவர் பாரதத்தின் பழம் பண்பாட்டில் இருந்தும் நவீன தேவைகளில் இருந்தும் உருவாக்கிக் கொண்டார் எனக் கருதலாம். பழைய பாரதப் பண்பாட்டினை நேசிப்பவராகவும், நவீன சமூக வளர்ச்சிகளை கருத்தில் கொண்டவராகவும் விளங்கிய சுவாமி

விவேகானந்தர் தமது அதே நிலைப்பாட்டினையே பெண்கள் தொடர்பாகவும் கொண்டிருந்தார்.

இந்தியப் பெண்களும் மேல்நாட்டுப் பெண்களும்

விவேகானந்தரது காலத்தில் பெண்கள் நிலையில் பல சீர்த்திருத்தங்கள் செய்யப்பட வேண்டிய தேவை இருந்ததை நாம் உணர முடிகின்றது. எனவே தான் பெண்கள் பிரச்சினைகள் தொடர்பாகப் பல கருத்துக்களை முன்வைத்தார். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் மேல்நாட்டுப் பெண்களோடு இந்தியப் பெண்களைப் பார்க்கும் போது பல வேளைகளில் அவர்கள் ஆண்களின் நகல் போன்றே விளங்குகின்றனர். ஆனால் கண்களுக்கு இதம் தரும் பெண்மையை இந்தியப் பெண்களிடமே காணவியலும் என்பதே அவரது கருத்து. மேல்நாட்டுப் பெண்களின் கூர்மையைப் பாராட்டிய விவேகானந்தர் அதேவேளையில் இந்தியப் பெண்களின் தூய்மையை விதந்தோதியுள்ளார். இந்தியப் பெண்களை மேல்நாட்டுப் பெண்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்கி அவர்களைப் போன்று இந்தியப் பெண்களும் சமூக மறுமலர்ச்சி பெறவேண்டும் என்பதை விரும்பினார். இந்தியப் பெண்களில் சேவை மனப்பான்மை, அன்பு, கருணை, அகமலர்ச்சி, பணிவு இவற்றை காணமுடியும். இப்படி உலகில் வேறு எங்குமே காணமுடியவில்லை. அவர்களுக்கு சரியான கல்வி கொடுக்கப்படுமானால் அவர்கள் உலகிலேயே மிகச் சிறந்த இலட்சியப் பெண்களாக உருவெடுப்பார்கள் என்கிறார் விவேகானந்தர்¹⁶.

சுவாமி விவேகானந்தர் நியூயோர்க்கில் பேசிய உரையில் பெண்களின் சிறப்பினை வலியுறுத்தியுள்ளார். எங்கள் நாட்டுப் பெண்கள் உங்களைப் போன்ற அறிவுக்கூர்மை பெறவேண்டும். ஆனால் அதற்காகத் தூய்மையை இழக்கக்கூடாது. உங்கள் அறிவை எல்லாம் மெச்சுகின்றேன். ஒழுக்கம், ஆன்மீகம் இவற்றிற்காகவே நாம் முயல்கிறோம். எங்கள் நாட்டுப் பெண்கள் உங்களைப் போல் படித்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் தூய்மையில் சிறந்தவர்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன் கணவனைத் தவிர பிற ஆண்களை தன்மக்களைப் போல் கருதவேண்டும். ஒவ்வொரு ஆணும் தன் மனைவியைத் தவிர மற்றப் பெண்களைத் தன் அன்னையைப் போல் கருத வேண்டும். பால் வேற்றுமை மறந்து மனிதத்தன்மை என்னும் அடிப்படை மீது இருபாலாரும் சிந்திக்க கற்றுக் கொள்ளும் போது பெண்கள் உண்மையாக முன்னேறுவர். அதுவரை அவர்கள் விளையாட்டுப் பொருள்களாகவே இருப்பர். இவை அனைத்தும் தான் விவகாரத்திற்குக் காரணமாகின்றன.¹⁷

இந்தும் பண்பாட்டுத் தூதுவனாக மேலை நாடுகளில் காலடி வைத்த விவேகானந்தர் இந்து சமயம், பண்பாடு சார்ந்த விழுமியங்களை உலகறியச் செய்த மேதையாவார். இந்து சமய நோக்கிலே ஆழமாகச் சிந்தித்தவரும் அவரே. இவ்வகையில் பெண்கள் தொடர்பான தமது கருத்து நிலைப்பாட்டினை எவ்வித ஒழிவு மறைவுமின்றி மேலைநாட்டினர் உணர்ந்து நயக்கத்தக்க பல கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக எடுத்துக் கூறினார். எழுந்திருங்கள், விழிப்படையுங்கள் கருமங் கைகூடும் வரையில் ஓயாது உழையுங்கள் என்ற தாரக மந்திரத்தை விவேகானந்தர் சமுதாயத்திற்கு உபதேசித்தார். பெண்குலம் சிறக்காமல் உலகத்திற்கு நல்ல காலம் என்பதற்கு வழியில்லை. பறவை ஒரே இறக்கையுடன் மட்டும் பறக்க முடியாது என்பதை அடிக்கடி சிந்தித்துள்ளார். இவ்வகையில் 19ஆம் நூற்றாண்டு தோற்றம் பெற்ற நவீன இந்து மத சீர்த்திருத்தவாதிகளான ராஜாராம் மோகன்ராய், தயானந்த சரஸ்வதி போன்றோர் பெண்கள் பிரச்சினைகளுக்கு எத்தகைய தீர்வுகளை முன்னெடுத்தார்களோ அதே வழியில் விவேகானந்தரும் பெண்களது வாழ்வை நவீனப்படுத்துவதில் முன்னின்று உழைத்தார்.

பெண்களும் கல்வியும்

பெண்களின் வளர்ச்சி குறித்து அதிக அக்கறை செலுத்திய சுவாமி அவர்கள் வளர்ச்சி அடைவதற்கு வேண்டிய முதன்நிலை சுதந்திரமே எனத் தெரிவித்தார். பெண்கள் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு அடிப்படையானது கல்வியே என்பதை அவர் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போதும் எடுத்தியம்பியுள்ளார். பெண்களுக்கு முதலில் கல்வியளித்து அவர்கள் வழியில் விட்டுவிடவேண்டும் எனவும் அதன்பின் தங்களுக்கு என்னென்ன சீர்த்திருத்தங்கள் தேவைப்படுகின்றன என்பதை அவர்கள் தெரிவிப்பர் என்றும் கூறினார். கல்வியின் மூலமாக பெண்கள் தமது பிரச்சினைகளை தீர்த்துக் கொள்ள முடியும். உதவியற்ற நிலை, அடிமைகள் போன்று பிறரை சார்ந்திருக்கும் நிலை என்பவற்றிலேயே பழக்கப்பட்டனர்.

விவேகானந்தர் பெண்களுக்கென பிரத்தியேகமாகப் பாடசாலைகள் அமைத்து இந்து சமயத்திற்கு புத்துயிர் ஊட்ட விழைந்தார். விவேகானந்தரது அபிப்பிராயப்படி பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஆணர், பெண் சமகல்வி வற்புறுத்துகின்றது²⁰. மேலும் அவர் அறிவோளியே மிகவும் அழகு வாய்ந்தது

என்றும் கூறியதுடன் அத்தகைய கல்வியைப் பெற்ற பெண்கள் திருமணம் செய்து கொண்டு குடும்ப வாழ்வில் தமது கணவரை சிறந்தவர்கள் ஆக்குவர். வீரம் மிக்க பிள்ளைகளுக்குத் தாயாக விளங்குவர் என்று சுவாமி குறிப்பிட்டார்.

திருமணம்

பெண்களின் தீருமணம் குறித்தும் சுவாமி விவேகானந்தர் தமது கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொண்டுள்ளார். தமது காலத்தில் இந்தியாவில் காணப்பட்ட பாலிய விவாகத்தைக் கடுமையாகக் கண்டித்துள்ளார். பெண்களின் திருமண வயது உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை அவர் கொண்டிருந்தார். எனவே அக்கால சமூகத்தில் சுவாமியின் கருத்த முற்போக்கானதாகும். பன்னிரு வயதுக்கு குறைந்த பெண்களை திருமணம் செய்யும் தடைசெய்ய திருமண வயது நிர்ணயச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட போது இந்து அறிஞர்கள் மனங்குழப்பினர். அத்தகைய சூழ்நிலையில் விவேகானந்தர் 12, 13 வயதிலேயே பெண்களைத் தாயாக்குவதில் உங்கள் மதமே உள்ளது போலும் என்று அவர்களைக் கண்டித்தார்²².

பெண்கள் தொடர்பாக பல்வேறு விடயங்களில் முற்போக்கான கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்த சுவாமி விதவாவிவாகம் பற்றி மாறான கருத்துக்களையே பிரதிபலித்தார். விதவைகள் பிரச்சினையை அவர் முக்கியமானதாகக் கருதவில்லை. திருமணமாகாத பெண்களின் பிரச்சினைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். பெண்களின் முன்னேற்றம் பற்றி அக்கறை செலுத்திய விவேகானந்தர் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் தோறும் ஆண்களைக் கடுமையாக சாடியுள்ளார்.

இந்துமதச் சிந்தனை பல படிநிலைகளில் எய்தி வந்த வளர்ச்சியின் முக்கிய கட்டத்தை விவேகானந்தரது சிந்தனைகளிலும் செயல்களிலும் அவதானிக்கலாம். ராஜாராம் கண்டுகாட்டிய தேசிய பண்பாட்டு அடையாளங்கள் தயானந்தர் அழுத்தம் கொடுத்த வேதப்பழமை என்பவற்றின் உள்ளீடான பிரம்மஞான அனுபவத்தை ஆன்மீகப் பயிற்சியால் எய்தியவர் இராமகிருஷ்ணர். அவரிடமிருந்து அந்த அனுபவத்தை உள்வாங்கி தனது அறிவுப் பார்வையினுடாக உரைகளிலும் எழுத்துக்களிலும் வெளிப்படுத்தியவர்

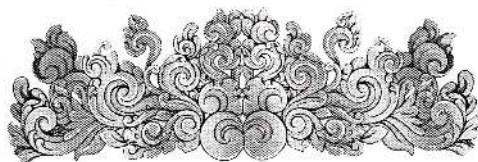
விவேகானந்தர். இவ்விருவருமே சாதாரண மனிதரை கருத்தில் கொண்டு செயற்பட்டதன் மூலம் சமய சிந்தனைகளை பொது மனிதனை நோக்கி இட்டு வந்தவர்கள். குறிப்பாக விவேகானந்தர் இவ்வகையில் ஆற்றிய பணி இந்திய மண்ணில் பண்பாட்டுத் தேசிய ஒருமை உணர்வை தோற்றுவித்ததோடு அனைத்துலக அரங்கில் இந்தியப் பண்பாட்டின் குறிப்பாக இந்து மதத்தின் மாண்மை நிலைநிறுத்துவதாகவும் அமைந்தது.

இவ்வாறாக விவேகானந்தர் சமகால சமுதாயத்தில் நிலவிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதி தொடர்பான தனியுரிமைகள் அழிய வேண்டும் என விரும்பியவர். தாழ்மைப்பட்டோர் உயர்நிலை எய்த வேண்டும் என்பது அவரது உரைகள் பலவற்றின் தொனிப்பொருளாகத் திகழ்ந்தது. உயர்ந்த சாதிகளைச் சார்ந்தோர் தாமாக முன்வந்து தாழ்த்தப்பட்டோரின் துயர் களைந்து ஏற்றம் பெற வைக்க வேண்டும் என்பதே அவரது முக்கிய குறிக்கோளாக அமைந்தது. விவேகானந்தரது பேருரைகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் சமகால இந்திய மண்ணில் உணரப்பட்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர் உபதேச மஞ்சரீ : ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண தர்பாவனம், திருச்சி, 1975, ப - 214
2. ரோமெயின் ரோலந்து, விவேகானந்தர், தமிழாக்கம் அ.ஜி.வெங் கடாச்சாரி 2ஆம் பதிப்பு, புதுடில்லி, சாஜித்திய அக்காடமி, 1986, ப - 130
3. பாரதியார் கட்டுரைகள் ப.160
4. மணி.பெ.சு பாரதியாரும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கமும், பூங்கொடி பதிப்பகம், சென்னை, 1977, பக் 44 - 45
5. மேற்படி ப 47
6. கணபதி ரா சுவாமி விவேகானந்தர், இராமகிருஷ்ணமடம், சென்னை, 1979, ப 106
7. மேற்படி ப 113
8. மணி பெ.சு.மு.கு.நூல் ப 65

9. தர்மசக்கரம் இந்துமத்தின் பொதுவான அடிப்படைக் கொள்கைகள் (விவேகானந்தர் பேசியது) ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணதபோவனம். குரோதிவருடம் புரட்டாதி மாதம் சக்கரம் 13 ஆரம் 9, ப.332
10. தங்கவேலு.கோ.தமிழகப் பண்பாட்டு வரலாறு பாகம் 2, அமிர்தம் பதிப்பகம். சென்னை, 2002, ப. 228
11. இ.எஸ்.டி.ஞானன். செ (தொகுப்பாசிரியர்கள் தத்துவ தரிசனங்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம் சென்னை, 1999, ப.425
12. மேற்படி ப.426
13. Kunnumpurath, Thaddeus.J, The concept of Man According to Swami Vivekananda Rome, 1972, PPII - 13
12. தர்மசக்கரம். குரோதிவருடம். ஐப்பசி மாதம், சக்கரம் 13, ஆரம்ப 373.
15. மனோகரன், துரை. சுவாமி விவேகானந்தரும் பெண்களும் இந்துதருமம் இந்து மாணவர் சங்கம், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், 1994, ப 76
16. விவேகானந்தர் சுவாமி இந்தியப் பெண்மணிகள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணமடம். சென்னை. ஆண்டு இல்லை ப 19

ஸ்ரீ அரவிந்தர்

சாந்தி நாவுக்கரசன்

கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய சிறந்த தத்துவ ஞானிகளில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஒருவர். இவர் பாரத நாட்டைச் சேர்ந்தவர். 1872ஆம் ஆண்டு 15ஆம் திகதி கல்கத்தாவில் பிறந்தார். அவருடைய தகப்பனார் கிருஷ்ண தனகோஷ். அவருடைய சொந்த ஊர் ஹூக்ளி மாவட்டத்திலுள்ள கோனகர் என்னும் சிற்றூர். சொந்த ஊர் சிற்றூராயினும் பிறந்த குடும்பம் பெரிய குடும்பம். வங்காளத்தின் பல சமய, சமூக இயக்கங்களுக்கு அக் குடும்பம் சிறந்த தலைவர்களைத் தந்துள்ளது.

அரவிந்தரின் தந்தையான டாக்டர் கிருஷ்ண தனகோஷீக்கு ஆங்கில மோகம் அதிகம். அதனால் தனது மகனையும் முழுமையாக ஆங்கிலப் பண்பாட்டில் வளர்க்க விரும்பி வளர்த்தார். தமது மூத்த மகன்களாகிய வினயபூஷன், மனமோகனுடன் ஸ்ரீ அரவிந்தரையும் அவருக்கு ஏழுவயது இருக்கும் பொழுதே இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பினார். லண்டனில் புனித பவுல் பள்ளி, கேம்பிரிட்ஜில் கிங்ஸ் கல்லூரி ஆகியவற்றில் உயர்கல்வி பெற்ற அரவிந்தர்

படிப்பில் முதலாவதாக இருந்ததுடன் பல பரிசுகளும் பெற்றதனை அவரது வரலாற்றினைப் படிக்கும் பொழுது அறியமுடிகின்றது.

அக்காலத்தில் அரசாங்கத்தின் உயர்பதவிகளில் ஒன்று ஐ.ஸி.எஸ். (I.C.S) அதற்கான பரீட்சையிலும் தேறினார். ஆனால் தாய் நாட்டை அடக்கியாளும் அரசாங்கத்தின் பணியாளாக இருக்க அவர் மனம் ஒப்பவில்லை. எனவே ஐ.ஸி.எஸ். போன்ற பெரிய உத்தியோகத்தைத் துறந்து பரோடா சமஸ்தானத்தில் கல்லூரிப் பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்றார். பத்தே ஆண்டுகளில் அவரது அபாரப்படிப்பு, அரசியல்நுட்பம், தத்துவஞானம், கவிதாசக்தி, எழுத்துவன்மை யாவும் பிரபலமாயின. "இந்து பிரகாஷ்" "வந்தே மாதரம்" பத்திரிகைகளில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் இன்றும் போற்றப்படுகின்றன.

சமுதாயப்பணி

இவர் ஓர் அபூர்வமான ஞானி. சிறுவயதிலேயே "ஸ்திதப்ரஞ்சயர்" எனும் படியான நடுங்குதலில்லாத மனநிலை பெற்றுவிட்டவர். தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக தன்னலமற்ற தியாகம் செய்தவர். அவரது கனல் தெறிக்கும் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் நாடெங்கும் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின. சுதந்திரப்போரில் நேரடியாகச் செயல்பட வேண்டி வந்தபோது, பரோடாவில் தமது உயர்ந்த பதவி, சொத்து அனைத்தையும் தியாகம் செய்தார். அவ்வேளை தமது இளம் மனைவிக்கு அவர் எழுதிய கடிதத்தில் மூன்று பைத்தியங்கள் பிடித்திருப்பதாகக் கூறியிருந்தார்.

முதலாவது :-

தமது வரும்படியில் குடும்பத்திற்கு அத்தியாவசியமானது தவிர எஞ்சியதை ஏழை எளிய மக்களுக்காகச் செலவிடவேண்டும். இல்லையேல் அவர் ஒரு திருடனே.

இரண்டாவதாக :-

பரமாத்மாவை நேருக்குநேர் காண வேண்டும், தத்துவங்களைப் படித்தால் போதாது. கடவுளை அனுபவபூர்வமாகக் கண்டறியவேண்டும். அதற்காக இந்து சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வழிகளை அனுசரித்து வரவேண்டும்.

மூன்றாவதாக :-

"சுதந்திரதாகம்", சாமானியமாகப் பலர் இந்த நாட்டை வெறுமனே மைதானங்களும், வயல்களும், காடுகளும், கிணறுகளும், நதிகளுமுடைய தோர் உயிரற்ற பொருளாகக் கருதுகிறார்கள். நான் இதை தாயாக அறிந்திருக்கிறேன். தாயாகவே அவளை மதித்துத் தொழுகின்றேன். தாயின் மார்பில் ஓர் அசுரன் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு அவளது இரத்தத்தை உறிஞ்சுவானானால், அப்பொழுது மகன் என்ன செய்வான்? கவலை ஏதுமின்றி சோற்றின் முன்னிருந்து கொண்டு தனது மனைவி மக்களுடன் மகிழ்ச்சியிலே நேரத்தைக் கழிப்பானா? தனது தாய் செழிக்க வழி தேடுவான் அல்லவா?

வீழ்ச்சியடைந்து போயிருக்கும் இந்த நாட்டைக் காப்பாற்றும் வல்லமை எனக்கு உண்டென்பதை நான் அறிந்திருக்கின்றேன். எனக்கு சரீர பலமில்லாதிருக்கலாம் ஆனால், நான் வாளேனும், துப்பாக்கியேனும் கொண்டு போர் செய்யப் போவதில்லை. அறிவின் பலத்தால் யுத்தம் நடத்தப்போகின்றேன். ராணுவபலம், சரீரபலம், இவற்றைத்தவிர வேறு சக்தியில்லை என்று நினையாதே. ஞானத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு நிற்கும் ஆத்மபலம் என்பதோர் சக்தியிருக்கிறது (அரவிந்தர் மகிமை (1990), தொகுப்பாசிரியர் சீனி விசுவநாதன்) இவ்விடயங்களிலிருந்து அவரது ஆன்ம வீரம், சமுதாயத்திற்கும், நாட்டிற்கும் ஆற்றவேண்டிய முக்கிய பணி பற்றி அறிய முடிகின்றது.

மாபெரும் தத்துவஞானி

இவர் மாபெரும் தத்துவஞானி என்பதனை பல சந்தர்ப்பங்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. ஸ்ரீ அரவிந்தரது எழுத்துக்களினும், சொற்பொழிவுகளிலிருந்து ஆன்மவீரம், செய்கை ஆற்றல், கோபம் முதலியவற்றால் சீற்றமடைந்த ஆங்கிலேய அரசு மணிக்கோலா வெடிகுண்டு வழக்கை ஜோடித்து 1908ம் ஆண்டு அவரைச் சிறையிலிட்டது. நாடுபோற்றிய உத்தமரை தனிச்சிறையில் வைத்து கட்டுப்படுத்தியது.

இந்திய வரலாற்றில் மணிக்கோலா வழக்கு மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி. வழக்கு நடந்த ஓராண்டில் 206 சாட்சியங்களிடம் விசாரணை 4000 ஆவணங்கள், 400 வெடிகுண்டுகள், ரிவால்வர்கள், அமிலக்குப்பிகள்,

வெடிமருந்துப் பெட்டிகள், ஸ்ரீ அரவிந்தரது கட்டுரைகள், கவிதைகள், கடிதங்கள், நீதிமன்றத்தில் வாதவிவாதங்கள் ஓராண்டு தொடர்ந்தன.

இந்நிலையில் தம்மைச்சுற்றி நடக்கும் பரபரப்பில் ஈடுபடாதவாறு அரவிந்தர் அமர்ந்திருந்த காட்சி, இவர் சாமானிய அரசியல்வாதி அல்லர், இவர் மாபெரும் தத்துவஞானி என்பதை அனைவருக்கும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டியது.

நீதிமன்றத்தாரை நோக்கிப் பேசிய தேசபந்து சித்தரஞ்சன்தாஸின் சொற்கள் தீர்க்கதரிசனமாக அமைந்தன. “கனவான்களே! நீங்கள் இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது இந்த விவாதம் சப்தமின்றி அடங்கிய பின் நெடுங்காலம் வரையிலும், இந்தத் துன்பமும் இந்தக் கலக்கமும் ஓய்ந்து நெடுங்காலம் வரைக்கும், இம்மனிதன் இறந்துபோன காலத்திலிருந்து நெடுங்காலம் வரைக்கும், அவரை சுதேசாபிமானக் கவிராஜரென்றும் சுதேசியத்தின் நபிநாயகமென்றும் (தீர்க்கதரிசி) மானிட வம்சத்தின் அபிமானியென்றும் மனிதர்கள் பாராட்டுவார்கள்.

அவருடைய வசனங்கள் இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, கடலுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளிலும் திரும்பத் திரும்ப எதிரொலிக்கும்படி சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். ஆகையால் அவர் சரித்திரத்தின் உன்னதமான நியாய பீடத்தின் முன்றிற்கிறார். சரித்திரத்தின் தீர்ப்பு உங்கள் தீர்ப்பை எதிர்பார்க்கிறது. உம்முடைய நியாயத்தீர்ப்பை ஆலோசிக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. (அரவிந்தர் மகிமை - பக்கம் 33).

குற்றம் உறுதிப்படுத்தப்படாமையினால் ஸ்ரீஅரவிந்தர் 1909ஆம் ஆண்டு மே மாதம் விடுதலை செய்யப்பட்டார். 1910ஆம் ஆண்டு அரசியலைத் துறந்து, வருங்காலத்தில் மானுடத்திற்கு திவ்விய ஜீவனம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று, யோகவாழ்வியை மேற்கொண்டு புதுச்சேரியில் வசிக்க ஆரம்பித்தார். நாற்பது ஆண்டுகள் மகாயோகியாக மிளிர்ந்து, சிறந்த நூல்களை எழுதி, ஆன்மீகச் சுடரான திருமதி மிரா ரிச்சார்ட் (Mirra Richard) உதவியுடன் ஸ்ரீ அரவிந்தர் ஆச்சிரமத்தை உருவாக்கி, 1950ஆம்ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் மகாசமாதி அடைந்தார்.

மனைவி மிருணாளினிக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டபடி பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் கண்டுணர்ந்திடும் அற்புதமான அனுபவத்தை ஸ்ரீ அரவிந்தர் சிறையில் பெற்றதன் காரணமாகவே அவர் அரசியலைவிட நேர்ந்தது. இந்த ஆன்மீக அனுபவம் பற்றி கூத்தர்பராவில் 1909ஆம் ஆண்டு அவர் கீயற்றிய சொற்பொழிவில் குறிப்பிடுகிறார்.

சிறையில் கீதை, விவேகானந்தரது சொற்பொழிவுகள் என உயர்ந்த நூல்களை படித்தவாறு தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட்டிருந்த அவருக்கு ஒருநாள் அனுபவபூர்வமான அனுபவம் உண்டாயிற்று என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஈசனுடைய வலிமை தனக்குள்ளே புகுந்தது என்றும், வாசுதேவனைக் கண்டேன் என்றும் சுட்டிக்கூறுகின்றார். அவருக்கு மேலும் சில ஆன்மீக அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றிலிருந்து சனாதனதரும் புதுயுகத்திற்கு வழிகாட்டும் என்று புரிந்து கொண்டார். புதுச் சேரி வந்தவுடன் சனாதன தர்மத்தின் ஆணிவேரான வேதரிஷிகளின் கவிதையில் ஆய்வு மேற்கொண்டார். பூரண யோகத்தில் ஆழ்ந்த அவருக்கு வேதங்களின் உள்நுறை தெளிவாகலாயிற்று. மானுடன் தெய்வீகமாவதற்குப் பாதை சித்து வித்தையல்ல, சனாதன தர்மத்தின் வேதாந்தம், யோகமுறைகள், தந்திர சாதகங்கள் மூலம் நிறைவேறக் கூடியவழியென அறிந்தார்.

1910 - 1920 ஆண்டுகளில் ஸ்ரீ அரவிந்தர் வேதத்தில் ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்த போது உடனிருந்தவர்களில் "சுப்பிரமணிய பாரதியாரும்" ஒருவர். பாரதியாரது வேத ரிஷிகளின் கவிதை எனும் பிரசித்தமான விளக்க நூலில் அரவிந்தரது தாக்கம் ஆழமாக உள்ளது.

1914ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 29ஆம் திகதி பிரெஞ்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த பால் ரிச்சார்ட் - மிர்ரா ரிச்சார்ட் தம்பதியினர் அரவிந்தரைச் சந்தித்தனர். இருவருக்குமே ஆன்மீக தாகம், தற்கால நாகரீகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சரிவுகளை நீக்க வேண்டும் என்னும் வேகம் இருப்பதை அரவிந்தர் கண்டு கொண்டார். அவர்களும் அரவிந்தரது விசாலமான ஆன்மீக நோக்கினுக்குத் தலை வணங்கினர். அவர்கள் மூவரும் கூட்டாக "ஆரியா" எனும் பத்திரிகையை ஆங்கிலத்திலும், பிரெஞ்சு மொழியிலும் வெளியிடுவதெனத் தீர்மானித்தனர்.

1914 – 1918 காலப்பகுதியில் உலக மகா யுத்தம் காரணமாக ரிச்சார்ட் தம்பதிகள் பிரான்ஸ் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அரவிந்தரே ஆரியா இதழ்களில் பல சிறந்த தத்துவத் தொடர்களை எழுதி வந்தார். 1920ஆம் ஆண்டு மிர்ரா அம்மையார் புதுச்சேரிக்கு வந்து வசிக்க ஆரம்பித்த பின் ஸ்ரீ அரவிந்த ஆச்சிரமம் ஒரு யோக நிலையமாக வளர்ந்தது. அரவிந்தர் மகா சமாதி அடையும் வரை நூல்கள் எழுதி வந்தார். அவை இப்பொழுதும் தனித்த ஒரு தத்துவப் புத்தையலாக, ஸ்ரீ அரவிந்த தரிசனமாக மிளிக்கின்றன.

திவ்விய ஜீவனம் (The Life Divine)

ஸ்ரீ அரவிந்தர் தம்மைத் தத்துவஞானி என்று (Philosopher) என்று குறிப்பிட்டுக் கொண்டதில்லை. தனிமனித அனுபவத்திற்குத்தான் முதலிடம் கொடுத்தார். மேலும் அவர் இலக்கியம், ஆராய்ச்சி, சரித்திரம், சமூகவியல், அரசியல், பொருளாதாரம், யோகம், கவிதை, நாடகங்கள், மொழிபெயர்ப்பு எனப் பன்முகச் செயற்பாடு கொண்டவர். அதே சமயம் அவர் எந்த ஒரு பொருளைப் பற்றி சிந்தித்தாலும் அதில் தத்துவ ஆன்மீகச் சிந்தனை (Philosophical – spiritual view) புண்படும்.

வாழ்வனைத்துமே யோகம் என்ற கூறிய ஸ்ரீ அரவிந்தர், மனிதனது வாழ்க்கையை முழுமையானதொரு அனுபவமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றார். அதனால்தான் சீடர்களுக்கு அவர் எழுதிய நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்களில் கூட தனிப்பட்ட முறையில் தத்துவம் என்று விவரிக்கவில்லை. ஆனாலும் அவரது தரிசனங்கள் நாம் எமக்கு இன்றியமையாது உதவிபுரிகின்றன.

ஸ்ரீ அரவிந்தரது தத்துவநிலை பற்றி பார்க்கும் பொழுது நம் மனக்கண்முன் நிற்கும் பிரசித்தமான நூல்களாவன :-

1. திவ்விய ஜீவனம் (The Life Divine)
2. யோகத்தின் ஒருமைப்பாடு (The Synthesis of Yoga)
3. கீதைப் பேருரைகள் (Essays on the Gita)
4. அன்னை (The Mother)

1934இல் தன்னைப் பற்றிக் கூற நேர்ந்த பொழுது, "என்னைத் தத்துவ சாஸ்திரி என்கிறார்கள் ஆனால் நான் தத்துவம் படித்ததில்லை. நான் எழுதியுள்ளவை யாவும் யோக அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை" மேலும் "என்னை உந்திய நூல்கள் கீதை தவிர உபநிஷத்துக்களே. அதே சமயம் என் ஆன்மீக அனுபவங்கள் அடிப்படையில் நான் உன்னி உணர்ந்தவற்றை எழுதியிருக்கின்றேன். தத்துவத்தின் இலக்கு அனுபவம், அனுபவத்தை கோர்வைப்படுத்துதல், இவ்விரண்டும் தான். மற்ற யாவும் சிந்தைச் செயற்பாடுகள். அவை ரகமாக இருக்கக்கூடும், அவ்வளவுதான்" என்றார். (ஏ.பி. புராணி, Evening Talks 1st series - (1959). சி.127)

ஸ்ரீ அரவிந்தர் எழுதிய நூல்களில் தலையாயதும் மகுடமிடப்பட்டதுமான நூல் "The Life Divine". திவ்விய ஜீவனம் சொந்த அனுபவத்தினைக் கோவைப்படுத்தி, அவரது ஆழ்ந்த நுண்ணுணர்வைக் கொண்ட எழுதப்பட்ட தத்துவநூல்.

யோகத்தின் ஒருமைப்பாடு பற்றியும் அரவிந்தர் பேசுகின்றார். யோகம் என்பது மனிதன் குறைவற்றநிலை பெற்றது. பேருண்மையின் பேராற்றலுடன் இணைய உதவும் ஒரு நெறிமுறை என்று அரவிந்தர் வர்ணிக்கின்றார். **ஹடயோகம்** உடலை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திட உதவும். **இராஜயோகம்** மனதை ஒருமுகப்படுத்தும். **கர்மயோகத்தில்** செய்கையில் ஈடுபடுபவன் தன்னலம் துறந்து, செய்கையின் மூலம் வெற்றி காண்பான். **ஞானயோகி** அறிவின் துணையுடன் ஆன்ம விசாரத்தில் ஈடுபட்டு, உண்மை ஈதெனத்தெளிந்து "நானே பிரமம்" என்னும் ஜீவன் முக்தி நிலையினைப் பெறுகின்றான். **பக்தியோகத்தில்** மனிதனது இதயம் அன்பெனும் கடலில் அமிழ்ந்து எங்கெங்கும் இறைவனைக் கண்டு, அவ்வுருவைத் தன்முன் நிறுத்தி ஆனந்த சைத்தன்னிய ரூபமாகக் கண்டு நிறைவு பெறுதல். இவ்வாறு ஒவ்வொரு யோகத்தையும் துல்லியமாக விரிவுரைக்கின்றார். **விவேகத்தின்மூலம் பெறும் அனுபவத்தைவிட ஆன்மீகவழிவரும் சகஜ ஞானம்** நமக்குப் பெருந்துணை செய்கிறது என்கின்றார். பூரணயோகத்தின் தன்மையை அரவிந்தரின் "அன்னை" என்னும் சிறியநூல் இரத்தினச சூருக்கமாக விளக்குகின்றது.

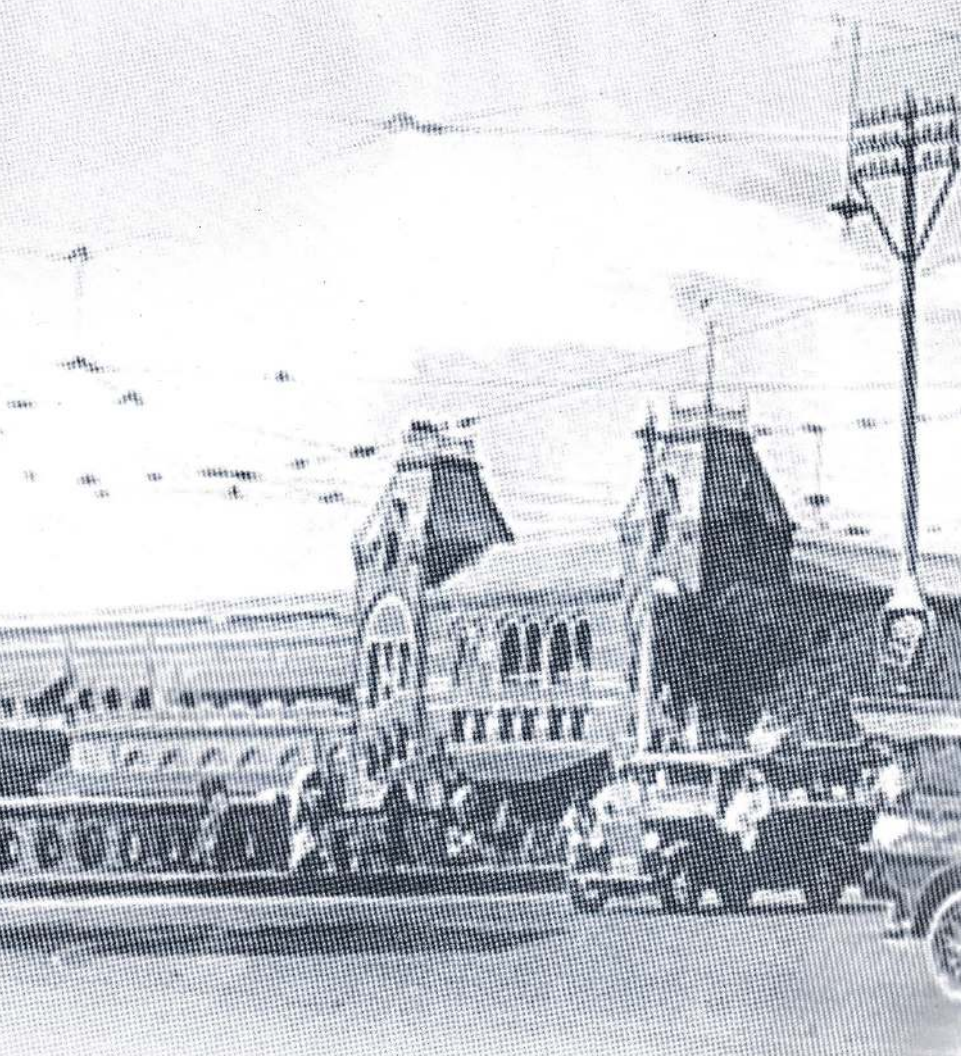
முடிவுரை

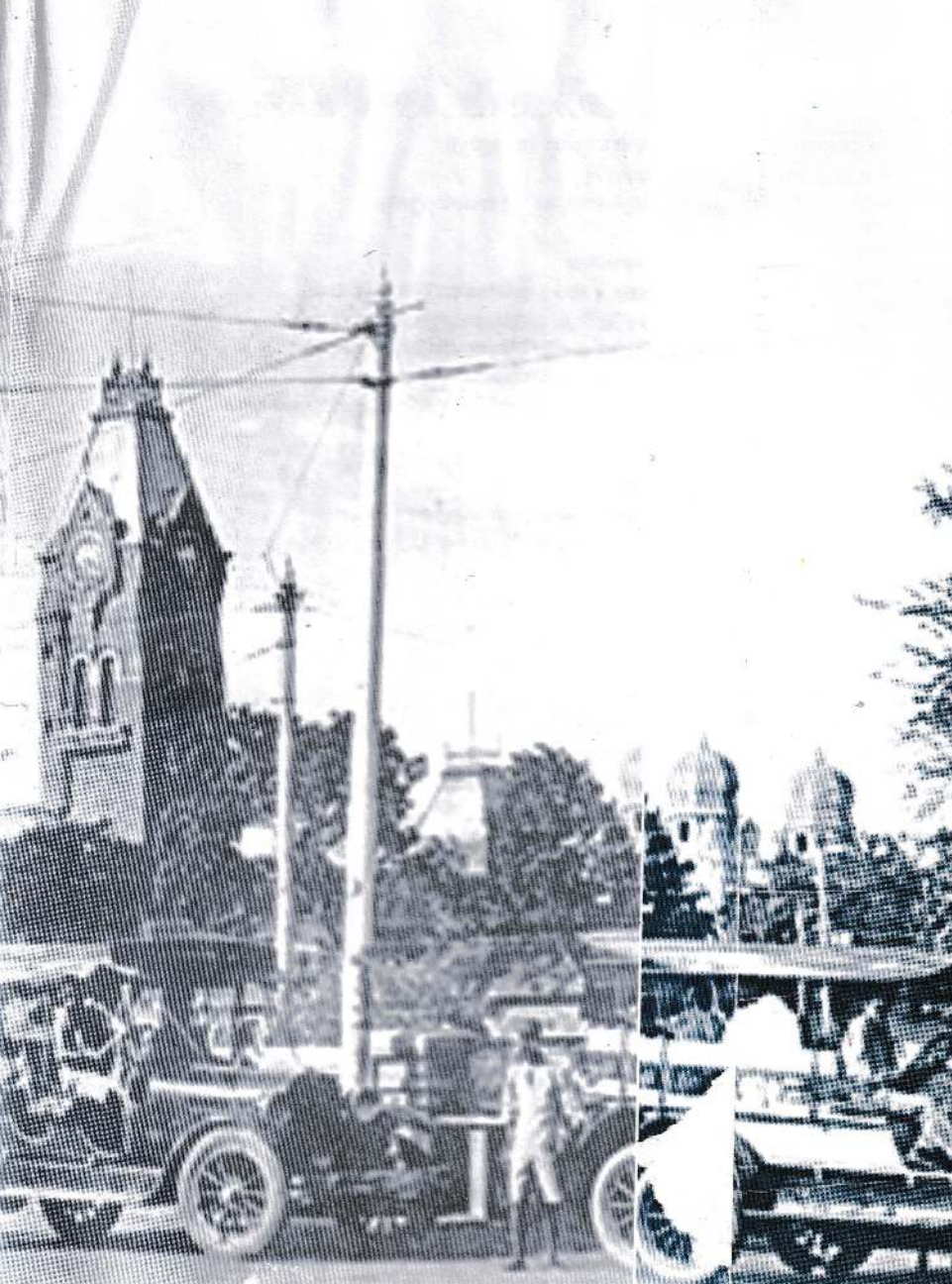
அரவிந்தர் கருவிலே ஞானம் மிக்கவராக விளங்கினார். மிகவும் திறம்பட்ட மேற்குலகக் கல்வியை இங்கிலாந்தில் பெற்று முதன்மையாகத் திகழ்ந்தார். ஆனால், அவரது இதயம் இந்திய நாகரிகத்தில் திளைத்து இருந்தது. உயரிய பதவிகளைத் தியாகம் செய்துவிட்டு இந்திய அரசியல் விடுதலைக்குப் பாடுபட்டவர். ஆனால் பின்னர் முழுமையாக அவர் மௌனத்திலும், தனிமையிலும் ஆழ்ந்து ஞானத்தேடலில் ஈடுபட்டார். பாண்டிச்சேரியில் அவர் சுமார் 40 ஆண்டுகாலம் தேடிக் கண்ட ஞானச் செல்வங்களையெல்லாம் மானிடத்திடத்திற்கு வழங்கிச் சென்றுள்ளார். இன்றும் பாண்டிச்சேரியில் அரவிந்தர் ஆச்சிரமம் சிறப்புடன் இயங்கி பல பணிகளைச் செய்து வருகின்றது.

அனைத்து சமயங்களையும் போற்றும் பரந்துபட்ட போக்கு அரவிந்தரிடம் களிநடம் புரிகிறது. வரம்பற்ற கர்ம யோகத்தை ஐயத்துடன் அரவிந்தர் நோக்குகிறார். அதிகமான கர்மம், **அறிவியல் நெறி** என வற்புறுத்துவதற்கு மாறாக மானிடரை முற்றிலும் மாற்றிடும் **அகநெறியை** வற்புறுத்துகிறார்.

சமயங்களின் பணி என்பதில் மானிடர் சுயமாக முயன்று அதிமானிட நிலை அல்லது தெய்வீக நிலைக்கு பரிணாம வளர்ச்சி பெறவேண்டும் எனக் கூறினார். இதனையே பரிணாம வளர்ச்சியில் புதிய நிலையாகக் காண்கின்றார். படைக்கும் எமனுக்கும் சவால்விட்டு இம்மண்ணிலேயே இவ் உடலாலேயே நித்திய வாழ்வு வாழ அழைப்பு விடுவதே அரவிந்தரின் செய்தியாகும். அதிமானிடராக உயருவதற்கான **"ஒருங்கிணைந்த யோகமுறையை"** அவர் உருவாக்கியுள்ளார். வேதம், உபநிடதம், கீதை ஆகியவற்றின் ஆழ்ந்த பொருளை இன்றைய நிலைக்கும் வருங்காலத்திற்கும் ஏற்புடையவகையில் அவர் விளக்கி, இந்து சமய உலக அரங்கில் சுடர்விடச் செய்த பெருமைக்கும் உரியவராக ஸ்ரீ அரவிந்தர் விளங்குகின்றார்.

பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலமானது இந்நாட்களில்

தென்னாசிய உபகண்டம் என்று சொல்லப்படும்

இந்திய துணைக்கண்டத்தில் வரலாறு காணாத

மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலமாகும். இப்பொழுது

சாரக் (SAARC) நாடுகளில் நேபாளம் தவிர்ந்த

ஏனைய யாவும் பிரித்தானியரின்

ஆதிபத்தியத்தினால் வலைப்பட்டிருந்தன.

பல இராச்சியங்களாகவும், பல மொழிபேசும்

இனத்தவர்களுடைய பிராந்தியங்களாகவும் பிரிந்து

காணப்பட்ட பாரத தேசத்தில் ஒரு தேசம் என்ற

உணர்வு ஏற்படக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்குப்

பிரித்தானியர் ஆட்சி அடிப்படைக் காரணமானது.

உலகிலே விஞ்ஞான வளர்ச்சி ஏற்பட்ட காலத்தில்.

அறிவியல் விருத்தியும் போக்குவரத்து

சாதனங்களின் பயன்பாடும் பெருவளர்ச்சியடைந்த

காலத்தில் இந்தியாவிற்கு பிரித்தானியரின்

ஆதிபத்தியம் ஏற்பட்டது. பிரதானமான துறைமுகப்

பட்டினங்களையும் உள்ளூர்ப் புறமான பெரு

நகரங்களையும் இணைக்கின்ற

நெடுஞ்சாலைகளும் புகையிரதப் பாதைகளும்

அமைக்கப்பட்டன.

சமூக சிந்தனைகளிலும் இலக்கிய நெறிகளிலும்

பண்பாட்டு மரபுகளிலும் முன்னொரு காலமும்

காணப்படாத மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

இக்காலத்தில் மேலைத்தேய நாகரிகம் துணைக்

கண்டத்திலே அறிமுகமாகிப் பரவியது. கல்வியின்

மூலமாக குறிப்பாக ஆங்கிலக் கல்வியின் மூலமாக

மரபு வழியான சிந்தனைகளிலும்

நிறுவனங்களிலும் பெருமாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

மேனாட்டு மயமாக்கம் மூலமாகச் சமூக

விழிப்புணர்ச்சியும் மாற்றங்களும் ஏற்பட்ட

காலத்தில் புராதன இந்திய நாகரிகம் பற்றிய

புத்துணர்வுகள் ஆய்வுகளின் மூலம் முனைப்புப்

பெற்றன. இந்திய மொழிகள் பற்றிய கல்வியும்

ஆய்வுகளும் இந்திய நுண்கலைகள் பற்றிய அறிவு

வளர்ச்சியும் சர்வதேச மயமாயின.

9 789559 233237